

ALPARSLAN
TÜRKEŞ

VE

DOKUZ

IŞIK

BİLGEOĞUZ®

ALPARSLAN
TÜRKEŞ

VE

DOKUZ
IŞIK

BİLGEOĞUZ®

ALPARSLAN TÜRKEŞ VE DOKUZ IŞIK

Yayına Hazırlayan:
Oğuzhan CENGİZ

Yayın No: 720

Genel Yayın Yönetmeni	Oğuzhan Cengiz
Genel Koordinatör	Ceyhun Çağatay Demir
Editör	Mustafa Erdem Kafkaslıoğlu
Kapak Tasarım	Bilgeoğuz Tasarım
Mizanpaj	Burhan Maden
ISBN	978-605-4599-89-9
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı	
Sertifika No	12460
Matbaa Sertifika No	12027
Baskı Tarihi	Haziran 2015
Baskı Cilt	Pasifik Ofset
	Cihangir Mh. Güvercin Cd. No:3/1
	Baha İş Merkezi A Blok K.2
	Haramidere/İSTANBUL +90 212 412 1 777
Satış / Pazarlama	Yiğit Turunç

BILGEOĞUZ

Alemdar Mh. Molla Fenari Sk. No:35/B
Cağaloğlu - Fatih / İSTANBUL
Tel: +90 212 527 33 65-66 Belge Geçer: +90 212 527 33 64
www.bilgeoğuz.com.tr
bilgi@bilgeoğuz.com.tr - bilgekitap@gmail.com

 /bilgeoğuzyayinlari

 /bilgeoğuzkitap

 @bilgeoğuzkitap

Bu kitabın yayın hakkı, yazarıyla yapılan sözleşme gereği **Bilgeoğuz Yayınları**'na aittir. Kitabın hukuki sorumluluğu yazarına aittir, kitapta yer alan fikir ve önermeler yayınevine yasal bir sorumluluk doğurmaz. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz. Yayınevinin yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz. Oyun, CD/DVD veya manyetik bant haline getirilemez, fotokopi ya da herhangi bir yöntem ile çoğaltılamaz.

ALPARSLAN
TÜRKEŞ

VE

DOKUZ
IŞIK

Yayına Hazırlayan:
Oğuzhan CENGİZ

BİLGEOĞUZ®

Alparslan Türkeş

İçindekiler

GİRİŞ	19
ALPARSLAN TÜRKEŞ	21
Türkeş ve Milliyetçilik.....	30
Türkeş'in Doğumu.....	42
Türkeş Türkiye'de.....	44
Türkeş Harp Okulu Öğrencisi.....	45
Türkeş'in Subaylığı.....	47
1944 Olayları.....	49
Türkeş'in İlk Tutuklanması.....	56
Türkeş'in 'Tuna' Yazısı.....	64
Kurmay Subay Oluşu.....	68
Türkeş İhtilâl Grubunda.....	69
İhtilâl Başlıyor.....	71
İlk Bildiri.....	73
Türkeş ve Genelkurmay Başkanı Tayini.....	76
Türkeş ve Amerikalılar.....	77
İngiliz Belgelerinde Türkeş.....	80
Yeni Bir Partiye Doğru.....	83
Türkeş'nin Cezayir'e Yardımı.....	84
Türkeş ve Basın.....	84
Kasa Meselesi.....	85

Türkeş'in Sürgünü	89
Birinci Mektup: Asmayın!	101
İkinci Mektup: Yazık Ettiler!	103
Erkanlı'ya Mektubu: Türkiyeciyiz.....	104
Esin ve Özdağ'a Mektuplar: Basın Çetesi Düşmanımız.....	108
Solmazer'e Mektup: Bir Baş Etrafında Toplanmalı	109
Ya Liderliğimi Kabul Et ya da Yokum.....	110
Sürgünden Dönüş.....	112
'Millete Beyanat'	113
İkinci Tutuklanma	114
En İyi İhtilâl-En Kötü Demokrasi	116
CKMP Günleri	117
Türkeş Cumhurbaşkanı Adayı	120
9 Işık Prensipleri.....	121
MHP'li Günler.....	123
Milliyetçi Cephe Hükûmetleri	126
Türkeş ve Necip Fazıl'ın beyannameleri.....	127
Türkeş'in Türk milletine Beyannamesi.....	127
ALPARSLAN TÜRKEŞ MHP GENEL BAŞKANI.....	129
Üçüncü Tutuklanma.....	130
Türkeş'in Evren'e Mektubu: Milleti Yargılıyorsunuz.....	142
Yeniden Partileşme.....	150
MHP'ye Dönüş	155
Nâzım Hikmet Ran'ın Şiiri	158
Türkeş: Kuzey Irak'a Girilsin	159
'1944 Milliyetçilik Olayı' Kitabı	161
Ermenilerle Görüşmesi	166
Ermenilerle Paris'te Görüşmesi	169
Değişim Meselesi.....	170
Geriye Dönersem Vurun Meselesi.....	171
Türkeş'in Mücadeleci Liderlere Desteği.....	176
KAYNAKÇA.....	179

DOKUZ IŞIK	181
ÖN SÖZ	183
GENEL GİRİŞ	185
YOLUMUZ UZUN VE ÇETİNDİR	185
DOKUZ IŞIK'IN ESASLARI	189
Milliyetçilik	191
Ülkücülük	191
Ahlâkçılık	191
İlimcilik	191
Toplumculuk	191
Köycülük	192
Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik	192
Gelişmecilik ve Halkçılık	193
Endüstricilik ve Teknikçilik	193
HAK, KUVVETLİNİN DEĞİL, HAKLININDIR	196
TÜRK TARİHİNE BAKIŞ	202
BATI TARİHİNE BAKIŞ	211
TÜRKİYE'NİN JEOPOLİTİK DURUMU	223
1 - MİLLİYETÇİLİK	226
NEDEN MİLLİYETÇİLİK?	226
TÜRK FİKİR HAREKETLERİ TARİHİNE BAKIŞ	227
Hâkim Fikir Akımları	227
İslâmcılık	227
Osmanlıcılık	227
Milliyetçilik	228
Pan-Türkizm ve Turancılık Fikirleri	229
Türk Birliği Fikri	231
Türkiyecilik ve Anadoluçuluk	231
MİLLİYETÇİ MÜCADELE	232
Millî Hedefler	232
HATALARIMIZDAN DERS ALMALIYIZ	238
ZAFER, KENDİNE GÜVENENLERİNDİR...	240

TÜRK VATANINI PARÇALAMA HÜRRİYETİ	
DİYE BİR HÜRRİYET OLAMAZ!.....	242
MİLLÎ BİRLİK VE BERABERLİK	243
MİLLİYETÇİLİĞE KARŞI OLMAK İHANETTİR	
(MİLLİYETÇİLİKTEN TAVİZ VERİLMEZ).....	248
MİLLÎ ŞUUR VE MİLLİYETÇİLİK.....	254
IRKÇILIK İDDİASI VE DIŞ TÜRKLER.....	264
TEMEL DAVAMIZ.....	265
BOZKURT SEMBOLÜ VE BOZKURLAR	272
DOKUZ IŞIK BİR AKSİYONDUR.....	274
ARKAMIZDA TÜRK MİLLETİ VAR.....	279
YABANCI İDEOLOJİLER VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ.....	282
FAŞİZM, NAZİZM VE MİLLİYETÇİLİĞİMİZ.....	284
Komünizme Karşı Milliyetçilik.....	289
Beynelmilel Komünizm ve Anarşik Faaliyetler.....	291
Milletler Mücadelesi ve Millî Doktrin.....	297
MİLLİYETÇİLİK VE CEMİYETÇİLİK.....	299
Millî Bütünleşme	299
MİLLÎ SAVUNMA SİYASETİ	301
2 - ÜLKÜCÜLÜK	303
GENEL GİRİŞ.....	303
ÜLKÜCÜ HEDEF	306
Millî Devlet Ülküsü.....	306
Ülküsüzlük	307
DENEMELERDEN SONRA TÜRKÇÜLÜK ÜLKÜSÜNÜN	
BUGÜNKÜ DURUMU	307
1944'ün Anlamı	308
Denemeler ve Sonuçları	309
TÜRKÇÜLÜK VE TÜRK BİRLİĞİ	310
A- Türkçülük.....	310
B- Türk Birliği	313
DIŞ TÜRKLER	315

GERÇEKLER VE İFTİRALAR.....	316
SON VATAN PARÇASI	317
TUNA.....	319
GÖNÜL SEFERBERLİĞİ.....	320
Kendinizi İyi Tanıtmanızı İstiyorum.....	321
En Haklı Dava Bizimdir.....	322
Dedikodulara Karşı da Cesur Olmalıyız	322
Ülkücü, Ülkücünün Öz Kardeşidir.....	323
MHP, Ülkücülerin İnanç Hareketidir.....	324
3 - AHLÂKÇILIK	325
TÜRK MİLLETİNİN KUTLU GÜÇ KAYNAKLARI	325
Milliyetçilik.....	325
İslâmiyet.....	326
Birlik ve Beraberlik	326
MİLLÎ YOL	327
Yeni Yol.....	328
Dinimiz, Tarihimiz ve Yolumuz.....	329
Fikir Savaşı.....	330
Biz Irkçı Değiliz	331
Büyük Hedef: ALLAH YOLU.....	331
MİLLÎ KÜLTÜR.....	333
Millî Ahlâk.....	333
Ahlâk Buhranı	333
Medeniyetimizin Temeli	334
Ahlâk ve Fazilet Mücadelesi.....	335
AHLÂK.....	337
TÜRK TÖRESİ	342
DİN.....	344
DİNİMİZ İSLÂMİYET	344
Laiklik	348
Davamızın Temeli.....	350
İslâmiyet Geriliği Değil, İlerlemeyi Emreder.....	351

Milliyetçilik, İman ve Ahlâk.....	352
TAASSUP	353
ÜMMETÇİLİK	355
ORTA ÖĞRETİMDE KUR'ÂN-I KERİM DERSLERİ KONULMALIDIR.....	358
NİÇİN EN BÜYÜK HAREKET MİLLİYETÇİ HAREKETTİR?	361
RUM ORTODOKS PATRİKLİĞİ VE HAÇLI ZİHNİYETİ.....	364
Haçlılar Niçin Türk'e Hücum Ediyorlar?	366
MİLLETİMİZİN İNANÇLI YOKSULLAR, MADDEYE TAPAN ZENGİNLER OLMASINA RAZI DEĞİLİZ.....	368
4 - TOPLUMCULUK.....	371
Yakın Tarihimizin Işığında Milliyetçilik ve Toplumculuk.....	371
BİR SİYASÎ YAPI	374
MİLLÎ DEMOKRASİ.....	374
MİLLÎ DEVLET ÜLKÜSÜ	375
KALKINMANIN ÖLÇÜSÜ.....	376
KALKINMA ANCAK DOKUZ IŞIK İLE MÜMKÜNDÜR.....	377
MİLLÎ İDARE.....	377
Teşkilâtçı Millet.....	377
Teşkilâtsiz Türkiye.....	378
Millî İdare Sistemi.....	379
Yabancılaşma ve Türk Devlet Felsefesi	381
MİLLÎ BÜTÜNLEŞME – MİLLÎ DEMOKRASİ	382
Siyasî (Demokrasi) Yapı.....	383
Milletin Siyasî Teşkilatlanması.....	384
Demokratik Milliyetçi Devlet.....	384
GÜÇLÜ İKTİDAR – GÜÇLÜ İDARE.....	385
Tek Başkan-Tek Meclis Sistemi.....	385
Güçlü İdare.....	386
Anayasa Değişikliği.....	387
Milliyetçi Hareket	388
II - SOSYAL YAPI.....	390

MİLLİYETÇİLİK VE CEMİYETÇİLİK.....	390
DEMOKRATİK MİLLİYETÇİLİK.....	390
MÜLKİYET - DEMOKRASİ MÜNASEBETİ.....	391
MİLLETİN SOSYAL TEŞKİLÂTLANMASI.....	392
DOKUZ IŞIKÇI DÜZEN MİLLETİ ESAS ALIR.....	393
MİLLÎ BÜTÜNLEŞME.....	394
SOSYAL DİLİMLER GERÇEĞİ.....	394
DOKUZ IŞIKÇI DÜZENDE MİLLET ANLAYIŞI.....	395
SOSYAL REFORMLAR.....	396
REFORM ÇABALARI.....	400
REFORMLAR VE MİLLÎ BÜTÜNLEŞME.....	401
Netice.....	402
III - İKTİSADÎ YAPI.....	404
İKTİSADÎ YAPININ MİLLÎLEŞTİRİLMESİ.....	404
MİLLETİN İKTİSADÎ TEŞKİLÂTLANMASI.....	407
İKTİSADÎ KALKINMA.....	408
Sosyal Adaletin Gerçekleştirilmesi.....	409
Yeni Sektör: Millet Sektörü.....	410
MİLLÎ EMEK VE SERMAYE SİYASETİ EMEK KUTSALDIR.....	411
Kapitalist ve Marksist Sistemler ve Hataları.....	412
MİLLET SEKTÖRÜ.....	414
Devlet ve Özel Teşebbüs.....	415
Milletin Hukukî Teşkilatlanması.....	417
MALİYE VE TİCARET POLİTİKASI.....	418
Dış Ticaret Meselesi.....	419
İsraf ve Yardım Dilenmek.....	420
Millî Dış Ticaret Siyaseti.....	420
Dış İktisadî İlişkiler.....	423
Banka Meselesi.....	424
İŞÇİ HAKLARI VE İŞ DÜZENİ.....	425
İNSAN ŞAHSİYETİNİN BİR PARÇASI OLARAK EMEK.....	425
Emek-Sermaye Bütünleşmesi.....	426

İşsizlik Meselesi.....	427
Emek Seferberliği.....	428
İşçi Meselemiz.....	428
Sosyal güvenlik.....	430
Sendikacılık ve Milliyetçilik	431
Sendikacılık Siyaseti ve Basın Sendikaları.....	432
YURT DIŞINDAKİ İŞÇİLERİMİZ VE MESELELERİ.....	434
Sendika ve İşyerleri Demokrasisi.....	437
Millî Tek Sendikacılık.....	437
İşçi Tasarruf ve Yatırım Sandıkları.....	439
İşçi Fabrikaları.....	439
İşçiler İşyerinin Kârından Hisse Alacaklar ve Yönetime Katılacaklar	440
Grev Toplu Sözleşme Hakkı.....	440
Tarım İş Kanunu	441
Türk İşçisi ve Milliyetçi Hareket.....	441
NÜFUS SİYASETİ, DOĞUM KONTROLÜ.....	445
MİLLÎ NÜFUS SİYASETİ.....	445
DOKUZ IŞIK'IN TOPLUMCULUK İLKESİNE	
GENEL BİR BAKIŞ.....	448
Özel Teşebbüs.....	450
Küçük Sermayenin Birleşmesi.....	450
Sosyal Yardım ve Güvenlik Teşkilâtı.....	451
Millet Ruhu.....	453
5 - İLİMCİLİK.....	455
GENEL GİRİŞ.....	455
YÜZYILIMIZ VE EMPERYALİZM	458
İLİM, KÜLTÜR VE KALKINMA	460
İLİM VE KÜLTÜR	460
TEMEL DAVALAR.....	462
KALKINMA	462
Millî Kültür ve Kalkınma.....	464

Kalkınmanın Maddî Temeli.....	466
İlim, Teknik ve Kalkınma.....	469
MİLLÎ EĞİTİM, DİL VE KALKINMA	472
Eğitim Meselemiz	472
Çağ Dışı Eğitim Sistemi.....	473
Kalkınma Edebiyatı Yapmakla Meşgulüz	475
Düşman Propagandalarının Kültür Merkezi	475
Temel Davalarımızın Halli.....	476
MİLLÎ EĞİTİM	477
Halk-Aydın Bütünleşmesi	477
Millî Eğitimi ve Türk Gençliği.....	478
Millî Eğitim ve Dil.....	481
Dil Davası.....	482
İlim Dili: Türkçe.....	483
İstenilen Değişiklikler	487
İLİM VE GENÇLİK	488
Gençlik Anlayışımız	491
Gaye ve Hedef	491
İhmal Edilen Gençlik.....	493
Gençliğe Taahhütlerimiz	494
Türk Sporuna.....	495
ÇAĞIMIZIN GERÇEKLERİ VE TÜRK GENÇLİĞİ	497
BASIN VE GAZETECİLİK	503
YURT MESELELERİ	506
İLİM, ÜLKÜCÜ KADROLAR VE KALKINMA	508
ÜLKÜCÜ AYDINLAR VE KALKINMA.....	508
Türk Aydınını Türk Gibi Düşünmelidir	509
Davamız, Mazimize Lâayık Bir İstikbal Yaratma Kavgasıdır.....	510
GENÇLİĞE ÇAĞRI	512
Gayemiz: Millî Devlet-Güçlü İktidar Olmaktır	513
Ülkücüler, Devlet Düşmanlarının Oyunlarını Bozacaktır	513
6- HÜRRİYETÇİLİK VE ŞAHSİYETÇİLİK	517

GENEL GİRİŞ.....	517
Hürriyetçilik.....	518
Şahsiyetçilik.....	519
DOKUZ IŞIK VE HÜRRİYETÇİ DEMOKRASİ.....	520
Dokuz Işık Doktrini Hürriyetçi ve Şahsiyetçidir.....	521
YENİ SÖMÜRGEÇİLİK.....	523
Hürriyetçi ve Şahsiyetçi Olmayan Sistemlere Karşıyız.....	524
MİLLÎ DEMOKRASİ.....	526
Millî Demokrasi İnsan Sevgisini Esas Alır.....	527
İnsanımızı Sevelim.....	528
İnsanımıza Saygı Duyalım ve Kendimizden Utanmayalım.....	528
HÜRRİYET VE MÜLKİYET.....	530
Mülkiyetsizlik Kölelik Doğurur.....	531
Milliyetçi Hareket Mülkiyet Hakkına Saygılıdır.....	532
DÜNYADA HEM SOSYALİST, HEM DE DEMOKRATİK BİR ÜLKE GÖRÜLMEMİŞTİR.....	534
Sol Maceracıdır; Hürriyetleri İstismar Eder.....	535
Sahte Solcular Hüsrana Uğrayacaklardır.....	535
Bu Vatan Bölücülere Mezar Olacak.....	535
“Türkiye Halkları” Sözüünü Yurdumuzda Söyletmeyeceğiz.....	536
Milliyetçi Hareket Büyük Türkiye’nin Mimarıdır.....	537
Solun Halkla Alâkası Yoktur.....	537
Milliyetçi Hareket Ve Gayesi.....	538
Komünistler, Milliyetçi Gençliğe İftira Ediyorlar.....	539
Medenileşme, Yabancılaşmadan Çağdaşlaşmadır.....	540
MİLLİYETÇİ VE ŞAHSİYETÇİ KALKINMA MODELİ.....	543
Türk milleti, milliyetçi Türk gençliğinin omuzları üzerinde kalkınacaktır.....	544
7- KÖYCÜLÜK.....	553
GİRİŞ.....	553
Köylerimizin Bugünkü Durumu Ve Köycülük.....	555
Yanlış Köy Siyaseti.....	556

TÜRK KÖYLÜSÜNÜN TEŞKİLÂTLANDIRILMASI.....	560
Bazı Tedbirler	560
Kalkınma İçin Teşkilatlanma.....	562
Orman Köyleri.....	563
Köy ve Toprak Meselesi.....	563
Toprak Reformu mu, Köy Reformu mu?	564
Sanayileşme ve Toprak Reformu	565
Toprak Reformu Çalışmaları.....	566
Toprak Toplulaştırması	567
Kooperatifleşme.....	567
Kadastro Meseleleri	568
TARIM KENTLERİ	570
Tarım Kentleri ve Kalkınma	570
Köylerimizin Ekonomik Kalkınması.....	572
Toprak Reformu	572
Teknik ve Kredi Reformu.....	574
Kooperatifler.....	574
Köy-Ak.....	574
Köy ve Sanayi.....	575
Hayvancılık ve Beslenme	577
8 - GELİŞMECİLİK VE HALKÇILIK.....	579
GİRİŞ	579
A-GELİŞMECİLİK.....	581
MEDENİYETTE İLERLEMENİN YOLU GELİŞMECİLİK	
İLKESİNDEN GEÇER.....	581
Birlik - Beraberlik	584
Millî Birlik	585
Kültür ve Sanat.....	586
Milletlerin Karakterleri	588
Türkiye'nin Coğrafi Durumu	589
Millî Eğitimimiz	591
Türkiye'nin Kalkınma Yolları	593

Kalkınmada Nüfusun Önemi.....	594
İdarede Kararsızlık	595
Hatalı Yatırımlar	596
B - HALKÇILIK.....	597
HALK İÇİN, HALKLA BERABER, HALKA DOĞRU	597
Halk İçin Çalışma	598
İmkân Eşitliği	599
Halk-Aydın Kopukluğu.....	600
Taklitçilik ve Taklitçi Aydınlar.....	601
Sosyal Adalet.....	603
SONUÇ.....	604
9 - ENDÜSTRİCİLİK VE TEKNİKÇİLİK	605
GİRİŞ	605
Millî Kalkınma.....	607
Milletlerin Kalkınma ve Üretici Zihniyeti.....	610
Millî Kalkınma ve Millî Üretim Sanayii.....	611
Üretici ve Yaygın Sanayileşme	613
Sanayileşme ve Doğu Anadolu.....	615
YAYGIN ÜRETİCİ SANAYİLEŞME	616
Yetersiz İktisadî Siyaset	618
İktisadî Siyaset Kökten Bozuktur.....	619
Hızlı Kalkınmanın Yolu.....	620
Mesken Meselesini Hal Yoluna Koymak Zor Değildir	620
HIZLI KALKINMA İÇİN BÜYÜK BİR İMKÂN YAHUT	
YENİ BİR SİSTEM TEKLİFİ	621
Kalkınmada Bazı Engeller	624
Bazı Çareler	625
Sermaye Birikiminin Yönlendirilmesi.....	626
DENİZ TİCARETİ VE DENİZCİLİK TEKNOLOJİSİ	628
MİLLÎ DENİZCİLİK ENDÜSTRİSİ KURULMALIDIR.....	630
ENERJİ MESELESİ.....	633
MİLLÎ HARP SANAYİİ	636

Devlet Vazifesini Yapmalı	637
Fantom Uçakları Meselesi.....	638
MİLLÎ HARP SANAYİİ KURULACAKTIR.....	641
Gerçekler	643
Sanayileşmekten Maksadımız Montajcılık Değildir!	644
Sanayileşme Plansız, Gayesiz Bir Spekülasyon Hâline Gelmiştir.....	645
YER ALTI SERVETİMİZ	646
SANAYİLEŞME MESELEMİZ.....	648
DOKUZ IŞIK ETRAFINDA TOPLANMALIYIZ.....	649
SON SÖZ	651
Dizin.....	655

GİRİŞ

Alparslan Türkeş, 20. yüzyılın ikinci yarısında adından en çok bahsettiren liderlerin başında gelir. 20. yüzyılın başında Mustafa Kemal Atatürk'ün fonksiyonunu, 20. yüzyılın ikinci yarısında Alparslan Türkeş yerine getirmiştir, diyebiliriz.

1944 Milliyetçilik Olayı ve 27 Mayıs İhtilâlinde adı öne çıkmıştır. Sonra siyasete atılmış ve yakın tehlikeyi ilk gören lider olmuştur. Yakın tehlike, Türkiye'de bir komünist ihtilâlin başlatılmak istenmesidir. Komünist iktidara adım adım ilerleyen dışa bağımlı ideoloji sahiplerine karşı, devlet organları yetersiz kalınca, halkı şuurlandıran ve fiilî mücadeleyi yürüten de o olmuştur.

Elinizdeki *“Alparslan Türkeş ve Dokuz Işık”* eseri bir bakıma o mücadele döneminin bir tarihçesi ve mücadele döneminde Türkiye'nin bağımsızlığı ve kalkınması için ortaya konan doktrindir.

Bu eser, aradan yıllar geçmesine rağmen sanki bugün söylenilmiş, bugün yazılmış gibi tazeliğini, güncelliğini korumakta, yol göstericiliğine devam etmektedir. Bu canlılığını daha uzun yıllar koruyacağından emin olduğumuzu da söylemeliyiz. Bu kitaptan her kesimin, her yaşta kişilerin çıkaracağı dersler vardır.

Dokuz Işık'ın değişik zamanlarda birçok baskısı yapılmıştır. Ancak, değişik yayınevleri baskıları kendilerine göre genişletmişler ve kısaltmışlardır.

Biz bu çalışmada 1978 yılı baskısını esas aldık. Gözden kaçmış dizgi hatalarını düzelttik, mükerrer ifadeleri çıkardık. İmlâsını günümüz imlâsına uyarladık.

Diğer yandan kavramları ve olayları dipnotta açıkladık ki, kitabın ilk yayınlandığı zamanda herkesin bildiği olaylar, zaman içinde tarih sayfalarında kalmış olmaktadır.

İlk baskının dipnotları yıldızla verilmiştir. Bizim eklediğimiz dipnotlar ise numara sırasıylaadır.

Eser iki kısımdır. Birinci kısımda Alparslan Türkeş'in hayatı ve liderliği üzerinde durulmaktadır. Bu kısım 1978 baskısında yoktur. İkinci kısım Millî Doktrin Dokuz Işık'tır.

Alparslan Türkeş tarihî bir şahsiyettir. Türk milliyetçiliğinin öncü ismidir.

"Alparslan Türkeş ve Dokuz Işık", önümüzü görmemize yardımcı olacak bir eserdir.

Oğuzhan Cengiz

ALPARSLAN TÜRKEŞ

Alparslan Türkeş, fikrinin çilesini çekmiş bir liderdir. 20. yüzyıl Türkiye ve Türk Dünyası tarihine damgasını vurmuştur.

Alparslan Türkeş'in hayat hikâyesini vermeden önce teorik olarak "lider" kime denir? "liderlik" nedir? "Milliyetçilik" anlayışını bilmek gerekir:

Lider, iki veya daha çok ferdin bir araya geldiği yerde ortaya çıkmasından ve grup üyeleri ile etkileşme neticesinde belli davranış kalıplarına sebep olmasından dolayı sosyolojik bir kavramdır. Lider grubun veya toplumun diğer üyelerinden belli özellikleriyle ayrılan ve grup faaliyetleri üzerine tesir eden grup veya toplum üyesine denir.

Grubun teşekkülünde ve grubun hayatında üyelerden bir kısmı diğerlerinden daha faal bir rol oynar, diğer üyelere tercih edilir, diğer üyelerden daha çok hürmet görür, grup üyeleri üzerinde hâkimiyet kurar.

Liderler grup üyelerine, grup üyeleri de liderlere tesir ederler. Toplumun içinde bulunduğu şartlar kadar liderlik edecek kişinin liderlik talebi de önemlidir.

Resmî liderle şartların ortaya çıkardığı lideri ayırmak gerekir. Resmî lider gücünü resmî müesseselerden alır. Resmî lider başarısız olursa topluma baskıya yönelebilir veya vazifesinden ayrılmak zorunda kalabilir. Resmî lider toplumla bütünleşirse başarılı olabilir.

Liderin, "akıllı, bilgili, adaletli, namuslu, vakur, cesur, cömert, yumuşak huylu, vefalı, doğru sözlü, şefkatli ve merhametli, sabırlı, affedicî, şükredici olması, aceleci olmaması" gerekir.

Mükemmeliyet bulunamaz ama liderde yukarıda saydığımız ayırt edici vasıfların azamîsinin bulunması, liderin etrafındaki halkayı

geniştettiği gibi, liderin etrafında daha kalıcı bir gurubun toplanmasını da sağlar.

Lider örnek kişidir. Kabahati üstlenen, baba veya kendisinde tabiatüstü yeteneklerin olduğuna inanılan; toplumların bunalım dönemlerinde ortaya çıkan; toplumu bunalımdan kurtarandır.

Lider ve liderlik, kumanda yeteneğinin, şahsî otoritenin sosyal grupları etkilemek gayesiyle kullanılmasıdır. Lider, şahsî otoritesini, diğer kişiler vasıtasıyla, çeşitli gayelere ulaşmak için kullanır, koordinasyon, denetleme, yönetme, başkalarının güçlerini harekete geçirme gibi. Lider, zorlayıcı yollara başvurmaz; sosyal yapıyı âdeta programlaştırır. Şahsî otorite, ileriye görüş, çeşitli karakter özellikleri, kesinlik, cesaret, doğruluk, zekâ gibi vasıflar liderin varlığını sağlar. Peygamberler, Atatürk, Lenin, Mussolini, Hitler... şahsî liderlik örnekleridir. Toplumlar düzenlerini kaybedince şahsî liderlere ihtiyaç duyarlar. Dağılan ve şaşkınlaşan kitleler, liderlerin tekliflerini ve değerlerini kabule hazırdırlar.

Liderlik, başkalarının hareketlerini yönetme mesuliyeti ve imtiyazıdır. Bu bir model veya sistemden meydana gelmemektedir. Hiçbir örnek ya da sistem, liderin, diğerlerinin hareketlerini etkilerken karşılaşıacağı şartları önceden tahmin edip varsayımında bulunamaz.

* * *

Liderlik ve yöneticilik farklıdır. Liderler, insanları etkilerler. Yöneticiler ise diğer insanları etkilemezler; alt kademelerdekileri itaat için zorlayarak onların isteksiz de olsa birlikte çalışmalarını sağlarlar.

Liderlik ve yönetim arasındaki farka bakmanın diğer bir yolu 'Liderlik Üçgeni'ni incelemektir. Samimiyet, güvenilirlik, ilgi ve başkalarının duygularını anlama gibi kişisel özellikler yöneticiyi yüceltir ve etkili bir lider yapar. Bu özellikler mevcut olduğunda liderlerin teşkilatta en alt seviyeden uzun dönemli randımanlı yönetici seviyesine yükselmesini sağlar...

* * *

Alparslan Türkeş bir askerdi. Kendisi lider yaratılışlı olduğunu söylemişti. Askeri disiplin içinde liderlik vasıflarını öğrenmişti.

General, askerlerin yiyeceğini ve harpte gereken diğer levazımını tedarik etmesini bilmelidir. Planlar kurmak için hayal itibarıyla zengin olmalı, fakat işlerin pratik taraflarını da gözden kaçırmamalıdır. Kendi planlarını tatbik için lazım gelen gücü de olmalıdır. Generalin çok ince ayrıntıları araştıran yorulmaz derecede çalışkan, kurnaz, nazik, gaddar, sade tavırlı, müsrif ve cimri, titiz, cüretli ve sezgili olması lazımdır. General, bütün bu ve bunun gibi daha bir çok vasıfları ya yaradılıştan almalı veyahut sonradan kazanmalıdır. Taktikten de anlaması şarttır. Zira, alelade bir taş yığını bir bina olmadığı gibi, tertip ve düzenden mahrum bir insan sürüsü de bir ordu olamaz.

Bir insan istediği kadar çalışıp çabalasın, yaratılışından yeteneği yoksa, komutan olamaz.

Eline bir ordu teslim edilmiş olan kimsenin karakteri azami derecede sağlam olmalıdır. Bir kimse, yalnız ne istediğini bilmekle kalmamalı, istediğini düşünceden pratiğe çıkarmak için lazım gelen cesaret ve azme de sahip olmalıdır. İnsanlarla candan alakadar olmalı ve onların yaradılış ve özelliklerini yakından bilmelidir. Çünkü kendi mesleğinin 'hammadesi'ni insanlar teşkil eder. Fakat bu kimsede her şeyden evvel mücadele hevesi ve idare kuvveti olmalıdır, zira zaferi bunlar temin eder. Bu hakikati bilhassa sporda görürüz. Bu sahada her kim ki fena vaziyete düştüğü zaman tekrar ileri atılmak kuvvetini kendinde bulur ve son dakikaya kadar pes etmezse, o her zaman başa geçer. Hakikaten büyük bir lideri vasat bir generalden ayıran diğer bir vasfı da burada belirtmek isterim. Bu da, macera meyil ve hevesidir ki, kumarbazlardaki ruh haline pek benzer.

Gelenekçi toplumlarda otoriter liderlik öne çıkmaktadır.

Otoriter liderler, planlamayı kendileri yaparlar, grubun siyasetini tek başlarına belirlerler. Grup üyelerinin faaliyetlerini, sırasını ve aralarındaki münasebetleri yalnız onlar bilirler ve emirler verirler.

Otoriter liderlikle idare edilen toplumlarda, lider yerini muhafaza edemezse lider otoritesini yitirir ve toplum başsız kalır. Çünkü o toplum, daha önce başka bir şahsiyetin lider olarak başa geçeceğini düşünmemiş ve onu tanımamıştır.

Max Weber şöyle der:

"Her şeyden önce, siyaset mesleği insana bir kudret duygusu verir. İnsanları etkilediğini bilmek, onlar üzerinde egemenlik kurmak, hepsin-

den önemlisi tarihsel olayların bir sinir lifini elinde tuttuğunu duymak, profesyonel politikacıyı, günlük yaşamın üstüne yükseltir, görevi çok önemli olmasa da. Şimdi karşısındaki soru şudur: Hangi niteliklerimle bu kudretin hakkını vermeyi umabilirim (mütevazı bir konumda da olsam)? Evet, politikacı iktidarın kendisine yüklediği sorumluluğun hakkını nasıl verebilir? Bu sorularla ahlak alanına girmiş oluyoruz, çünkü sorun artık bir ahlak sorunudur: Tarihin dümenini elinde tutmasına izin verilecek kişi nasıl biri olmalıdır?" (Max Weber, *Sosyoloji Yazıları*, çev. Taha Parla, 3.bs., İstanbul 1993, s. 113).

Max Weber, politikacı için başlıca üç niteliğin belirleyici olduğunu söyler. Bunlar da; hırs, sorumluluk duygusu ve dengedir. Max Weber şöyle devam eder:

"Siyaset, kalın tahtaları delmek gibi güç ve yavaş ilerleyen bir uğraştır. Hem tutku ister hem geniş görüşlülük. Tüm tarihsel deneyim şu gerçeği kesinlikle doğrular: İnsanlığı hep imkânsıza erişmek istemeseydi, mümkün olana da ulaşamazdı. Ama bunu yapmak için de insanın bir önder olması ama sözcüğün en ciddi anlamında bir kahraman olması gerekir. Önder ya da kahraman olamayanlar ise, en büyük umutsuzluk anlarında bile cesareti ayakta tutacak bir yürekliliğe sahip olmalıydılar. Bugün gerekli olan da tam budur, yoksa insanlar bugün için mümkün olanı bile elde edemeyecekler. Siyasetin çağrısını ancak ve ancak, önerdiği şeyler için dünyayı fazlasıyla aptal ve fazlasıyla adi bulduğu halde tereddüt etmeyen kişi yerine getirebilir. Ancak ve ancak, bütün bunların karşısında 'her şeye karşı' diyebilen kişi, siyasetin çağrısına koşabilir." (Max Weber, *age*, s. 125).

* * *

Böylelikle bir lidere veya herhangi bir otoriteye inanmak, onun peşi sıra yürümek için rızaya ihtiyaç duyulur. Zaten hegemonya bir diğer ifadeyle, "hareket halindeki eşdenge"dir. Kitleler peşinden gidecekleri, uğruna bedel ödeyecekleri hedeflere yönelmek için öncelikle belirli bir otoriteye rıza göstermelidirler. Ferdin inancı giderek toplumun kabulleri hâlini aldığından, "rıza" kitle psikolojisinde birinci derecede önemlidir. Rıza ilelebet sürmeyeceğinden ve kitleler her zaman daha iyisinin arayışında olduğundan hegemonya ve rıza değişebilir, farklı alanlara kanalize olabilir. Bu noktada da sosyalist kuramların eksikliğiyle yüz yüze geliriz. Hegemonya - rıza parametrelerini hep belli bir güdülenme-

nin eseri sayan sol teorisyenler, hegemonyanın yitirebileceğini bilseler bile “devrim - öncü sınıf” tartışmasından vazgeçemediklerinden daha öteye yol alamazlar.

Sosyalistler, sınıfsız toplumu savunduklarını iddia ettikleri için, “hegemonya”yı sınıflı toplumun ve kapitalizmin sonuçları arasında saymışlardır. İdeal komünizmde sınıflı toplum ve hegemonyanın meydana getirdiği eşitsizlikler ortadan kalkacaktır.

Otoriteyi, zorlama, kuvvet, liderlik ikna ve etkiden ayıran husus muhatabın rızasına ve saklı muhakemeye, mantığa dayanan meşruiyettir. Otoriteyi kullananlar böyle bir hakka sahip bulduklarına; otoriteye tâbi olanlar ise, isteklere uymaya ve bunun mantığı bulunduğu inancına sahiptirler. Demek oluyor ki, aslında otorite bir kontrol hakkıdır, bu hak kendisine saygı gösterilen ve tâbi olunan mercie bağlıdır.

Otoritenin kaynağı çeşitli ve farklı olabilir. Bir kanun, belirli usuller, bir peygamberin sözleri, gelenek gibi, otoriteyi buna tâbi olanlar yaratırlar veya meşru hâle getirirler.

Hegemonya, hem sadece tek belirleyici grubun tekeline bağlı olmadığı gibi sürekli dönüşüm, uzlaşma ve fikirler koalisyonunu da beraberinde taşır.

Bu ifadeden de anlaşılacağı gibi liderin kendisini kitlelere kabul ettirebilmesi için toplumdan fikirlerine, hareketlerine rıza görme mecburiyeti arar. Liderlik kazanılabilir ve kaybedilebilir. Kitlelere devamlı yeni pencereler açması beklenen lider, uygulamaları ve projeleriyle liderliğini toplum nezdinde yeniden kazanır. Aynı açıklamalar bugüne kadar ortaya atılan klişeleşmiş liderlik ve otorite tanımlarının aksine durağanlık taşımaz.

Bu teoriler ışığında baktığımızda Alparslan Türkeş, liderliği zaman zaman kaybetmiştir. 1992’de, MHP Mecliste iken, yedi milletvekili yanında MHP teşkilâtından birçok kişi ayrılmış ve başka bir parti kurmuştur. Büyük Birlik Partisini kuranların hemen hepsi Ülkü Ocaklarından yetiştikleri, Türkeş’in liderliğini vaktinde tartışmaya dahi açmadıkları hâlde, geçen zaman içinde, fikrî hareketlilik bu grubu başkalaştırmış ve Türkeş’i “lider” olarak tanımama noktasına getirmiştir. Bu noktadan sonra da sadece MHP’nin parti kimliğinden değil, hareketin fikir ekseninden de kopulmuştur.

Karizma, olağanüstü demektir. Karizma, bir özelliktir. Bu özellik, toplum tarafından idrak edilir ve karizması olan kişiler toplumun lideri olurlar. Karizma sahibi kişiler, irade dışı da cemiyetin cazibe merkezidirler.

Karizmatik lider, misyonuna göre, itaat ister. Karizmatik liderle toplum arasındaki ilişki mantıkî olmaktan çok inanca dayalıdır.

Karizma kelimesini Max Weber sosyolojiye kazandırmıştır:

“Karizma yalnız içsel irade ve denetim kabul eder. Karizmatik önder kendine göre olan bir işe el atar ve salt taşıdığı misyona dayanarak itaat ve yandaş kitlesi ister. Bunları bulup bulamayacağını, başarısı belirler. Onlara gönderildiğine inandığı kişiler onun misyonunu tanımazlarsa, karizmatik iddiası çöker. Kabul ederlerse onların efendisi olur; kendini ‘kanıtlayarak’ yerini koruyabildiği sürece. Ama ‘hak’kını, seçimlerde olduğu gibi, onların iradesinden almaz. Tam tersi olur: Onu karizmatik önderleri olarak tanımak, misyonunu bildirdiği kişilerin görevidir.” (Max Weber, *age*, s. 125).

Karizmatiklerde teatral bir duruş vardır.

Türkeş karizmatik görüntü sergilemiştir. Türkeş, ileride bahsedeceğimiz, CKMP'nin başına geçtikten sonra gençler üzerinde durmuş ve onlara seminerler düzenlemeye başlamıştır. CKMP'de Türkeş, Genel Başkan olduktan sonra ilk gençlik kolları başkanı seçilen Namık Kemal Zeybek, 12 Eylül 1980 İhtilâlinde kısa bir zaman önce yayınladığı *Ülkü Yolu* adlı kitabında, Türkeş'in liderliğine örnek bir hâdiseyi anlatır:

“1965 senesinde CKMP gençliği çok küçük bir azınlık ve gençlik kolları mensupları sayısının henüz elliyi geçmediği günlerdi. Bir cumartesi günü yapılan ve ilan edilen seminere, şiddetli bir yağmur yağdığından, ancak dokuz kişi gelebilmişti. Onlar da yönetim kurulu üyeleri idi. Elli kişilik salon bomboştu. Gençlik görevlileri üzüntü ve telaş içinde konuşurken, üst kattan Alparıslan Türkeş indi. Sakindi. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı, ‘Üzülmeysin arkadaşlar’ dedi. ‘Siz dokuz kişisiniz. Siz de gelmeseydiniz ben bu eğitimi kendi kendime yapacaktım. Bugün bu küçük salonu dolduramadınız ama yarın sayınız çoğalacak, meydanlar sizi alamayacak. Eğer siz isterseniz bu hayal gerçek olacak.’ Ve bir sonraki seminerin konusunu ilan etti: ‘Eğer sen istersen o bir hayal değildir.’” (Namık Kemal Zeybek, *Ülkü Yolu*, İstanbul 1980'den nakleden: İrfan Ülkü, *12 Eylül'de Türkeş*, İstanbul 1995, s.41).

Liderlerin bir “ağırlık” taşımaları gerekir. Ağırlık şöyle tarif edilmiştir:

“Bir anlamda liderin kendisini tanımamasını, kendine güvenini gerektiğinde ön plana çıkararak sorumluluğu üstlenmesini içerdiği gibi, yeri geldiğinde geri planda kalmayı bilmesini, otoritesine zarar verecek gereksiz çıkışlarda bulunmamasını, astlarını ön plana iterek onlara kendilerini geliştirme fırsatlarını vermesini içermektedir. Ayrıca ağırlık, bir liderin nezaret etme ve itimat etme arasında arayıp bulması gereken bir dengeyi de belirtir.” (“Ağırlık”, *Liderlik Üzerine Düşünceler*, İstanbul 1983, s. 13).

* * *

Liderlik, yönlendirebilme kabiliyeti olduğuna göre bunun da prensipleri vardır:

Lider, ne yapmak istediği hakkında berrak bir fikir sahibidir. Engeller ve başarısızlıklar karşısında bile yoluna devam edecek kuvvete sahiptir.

Lider yaptığı işi sever. Tolstoy: “Umut, uyanık insanın rüyasıdır.” demiştir. Umut sahibi olmadan yaşanmaz. Lider, başkalarına ümit ve ilham verirler.

Lider, samimî, dürüst ve olgun olmalıdır. Lider asla kendisine özellikle kendisi hakkında, yalan söylemez; değerli taraflarını olduğu kadar kusurlarını da bilir ve bunları yerli yerince ele alır. Lider, fikrinde ve fiiliyatında samimî olmalıdır. Liderlik, sadece yol göstermek ve emir vermek değildir; o davasına kendisini adayabilecek, her yeni şeyi öğrenmeyi hazmedebilecek olgunlukta olmalıdır.

Lider, güvenilir olmalıdır. Çevresinin güvenini kazanabilmelidir.

Lider, tecessüs sahibi olmalıdır.

Hakikî liderler doğmaz; yetişirler. Karakter ve vizyon geliştirmek liderlerin kendi kendilerini icat etme yollarıdır.

* * *

Olaylara, liderlerin doğrudan müdahalesi, karizmanın meydana gelmesinde mühim unsurdur. Alparslan Türkeş’in MHP kongrelerinde ve toplantılarında pek çok şahsî davranış şekliyle karşılaşılmıştır.

Alparslan Türkeş, 1944 *Milliyetçilik Olayı*'nda lider nasıl olmalıdır, sorusunun cevabını aramaktadır:

“Acı Tespitler

Genç yaşlardan başlayarak daima milletin ve memleketin kalkınması için yararlı olma yollarını araştırdım. Ve memleketin hakiki liderlere ihtiyacı olduğunu gördüm. Yine incelemelerde başımıza gelen birçok felâketin iyi yöneticilere, kudretli önderlere sahip olamadığımızdan meydana geldiğini acı acı tespit ettim. Bir de memleketimizin başına geçmiş olan çeşitli liderlerde ortak bulunan büyük bir kusuru anlamış oldum. Bu da liderlerimizin çok bencil olmaları ve kendilerine yardımcı olacak, gerektiğinde kendi yerlerine geçecek, yeteri kadar liderlerin yetişmesini sağlamak yerine onu engelleyecek şekilde hareket etmeleridir. Halbuki vatansever bir liderin en büyük vazifesi, başka liderlerin de yetişmesini sağlamaya hatta kendisinden daha kudretli ve kabiliyetlilerin çıkmasına yardımcı olmaya gayret etmektir.

Bizde ise, özellikle tarihimizin son çağlarında liderler, daima tek kalmayı temin etmeye çalışmışlar ve kendilerinden başka beliren şahsiyetlere karşı amansız bir mücadele açmışlardır.

Bugün de partilerimiz ve politikacılarımız arasında yürütülen mücadele gayet yıkıcı olmaktadır. Bunun acı tecrübelerini kendi hayatında yaşayan bir insan olarak milletime bu konu üzerinde bazı uyarılarda bulunmak isterim.

Çeşitli düşman akımların Türkiye aleyhinde tertipledikleri faaliyetlerde elemanlarına verdikleri ilk direktif, ‘Türk milleti içinde yetişen seçkin şahsiyetleri tahrip etmek ve itibardan düşürmektir. Ayrıca memleketin liderleri ve partileri arasında münasebetleri geliştirici, olumlu ve kardeşçe bir rekabet ve uyarma tutumundan çıkararak tam bir yıkıcılık ve ayrımcılık hâline sokmak ve Türk milletini paramparça bir hâle getirerek fitne ve fesat içinde bitirmektir. Bunun için Türk milletine hizmet etmeye karar veren Türk evlâtları bunları hesaba katarak iyi ayarlanmalı ve diğer vatandaşları ile olan ilişkileri de ona göre yürütmelidir.

Unutulmamalıdır ki, millete hizmet edebilmek için hayatını feda etmeyi göze alacak kadar cesur olmak yetmez. Alçakça iftiralara, şeref ve haysiyetleri yıkmak için tertiplenen suikastlara karşı da cesur ve dayanıklı olmak gerekir.

Yeryüzünde hakikatten daha kuvvetli ve Hakk'a saygılı olmaktan daha asil şey olamaz. İnsanoğlu yaratıldığı günden beri hakikate ulaşma ve Hakk'a bağlanma çabasında bulunmuştur. Bu şuurdan yoksun bir hâle düşüş hakiki bir yok oluştur. Cenab-ı Allah'tan Türk milletini böyle bir durumdan korumasını dilerim." (A. Türkeş, 1944 Milliyetçilik Olayı, 2. bs, İstanbul 1972, s. 23-25).

* * *

Lideri şartlar ortaya çıkarır. Lenin bir liderdir; çünkü, bir umuttur. Son derece ağır şartlarda Çarlık rejimine muhalefet etmiş, kitleleri harekete geçirmiş ve iktidarı ele almıştır. Ama Stalin bir lider değildir; çünkü, Lenin'in hazırladığı şartlar üzerinden iktidar olmuştur.

Hitler bir liderdir; çünkü, halkla beraber yürümüş, kendisini sevdirmiş ve seçimle iş başına gelmiştir.

Liderler, iktidarı ele geçirdikten sonra değişebilirler: Lenin de, Hitler de değişmişler ve demir ellik giymişlerdir.

Diktatör, rejimi kapalı tuttuğu, "bilgi"yi kendisinde topladığı için, halk başka bir şey tanımamış ve diktatörü sevmiştir.

Lider ise mücadeleci bir kişiliğe sahiptir. Ölümle iç içe, halkına, gelecek vaat edebilmektedir.

Alparslan Türkeş'in cenaze töreninde bir araya gelenler, MHP'nin ve Ülkücü kuruluşların "kemikleşmiş" taraftarları değillerdi. En az iki milyon insan Ankara'daydı. Yollar tıkağında için belki on binlerce insan şehre girememişti.

Alparslan Türkeş muhalefetteydi... Üstelik 12 Eylül İhtilâli olmuş, Ülkücüler ezilmek istenmişti. 12 Eylül öncesinin mücadelesi de yoktu. Bütün bunlara rağmen, Türkeş'e duyulan vefadan ve liderliğine güvenden dolayı halk son vazifesini yerine getirmek için Ankara'ya koşmuştu.

Türkeş'le despotlar arasındaki fark, açıklık ve kapalılık farkıdır. Türkiye'nin iç düşmanı da dış düşmanı da o kadar çoktur ki, Türkeş, bu düşmanların karşısında halkın bir umudu olarak ortaya çıkmıştır. İç düşmanların bütün saldırılarını geri tepmiştir.

Türkeş ve Milliyetçilik

Alparslan Türkeş bir Türk milliyetçisiydi ve milliyetçi düşünceye sahip olduğu için liderdi. Milliyetçi isimlerle temas kurmuş, milliyetçi dergilerde yazmış, milliyetçiliğini pekiştirmek için tarih okumuş ve Türk tarihinin çok iyi bilinmesi gerektiği üzerinde durmuş, fikir üretmiştir. Yoksa Türkeş, milliyetçi kesimde bir lider boşluğu doğduğunu hissedererek bu kesimle irtibata geçmemiştir. Lider olmasaydı, milliyetçi saflarda yerini alacak ve bu kesimden çıkacak bir lideri kabullenecekti.

Türkeş şunları söylemektedir:

“Yeryüzünde insanlar, millet toplulukları halinde yaşamaktadırlar. Her milletin kendine göre özellikleri, yaşayışı ve dünya görüşü vardır. Bu değişik toplulukların faaliyetlerini sonucunda, dünyayı renklendiren çeşitli kültürler ve medeniyetler meydana gelmektedir. Bir toplum için başka toplumları körü körüne taklit etmek tehlikelidir. Her milletin kendine mahsus manevî inançları, adetleri, millî kültürü, millî bir dünya görüşü olması gereklidir. Bunlar olmadığı takdirde veya eskimiştir ithamıyla yıkılıp yerlerine yenileri konulmadığı takdirde o toplum tehlikeli bir inanç ve fikir boşluğuna yuvarlanmış olur. Milletler, yabancı kuvvetlerin orduları ve diğer maddi güçleri tarafından yok edilmeden önce manevi ve fikri güçleri tarafından esaret altına alınırlar. Böyle bir duruma düşen toplumun esir ve yok olması kesin bir hale gelir. Milletlerin kuvvet kaynağını teşkil eden ve toplumları yükselten ana ilkeler özet olarak şöylece sıralanabilir:

1.Sağlam manevi inanç ve yüksek ahlak sahibi olmak.

2.Kuvvetli millî şuur ve milliyetçilik ruhu taşımak.

3.İlim ve teknikte en yüksek seviyeye ulaşmak.

4.Sanayide ve tarımda modern, kitle halinde çok üretim yapabilmek.”

(A. Türkeş, *Temel Görüşler*, İstanbul 1975, s. 28-29).

Türkeş’in liderlik vasıfları üzerinde dururken milliyetçiliği anlamamız gerekiyor.

Sosyolojik olarak milliyetçilik “mensup olduğu milleti sevme duygusu”dur ve tabiidir. Prof. Dr. Amiran Kurtkan, “milliyet duygusu hakkındaki anlayış farkları”nu ortaya koyarken şu görüşleri işler:

“Gelişmekte olan bazı ülkeler milliyet duygusu hakkında bir ilmi anlayış birliğinin tam manasıyla teessüs edemediği ülkelerdir. Mesela,

memleketimizde Cumhuriyet devrinde daha ziyade ‘milliyetçiliğin ne olmadığı’ meselesi açıklığa kavuşturulmak istendiği halde, ne olduğu hususu aydınlatılmamıştır. Bu yüzden Türk aydınları içinde millî birlik duygusunun iktisadi önemini idrak edemeyenler ve millî birliği temin edici tedbirlerin milletlerarası sulhu tehdit edebilecek mahiyette olduğunu düşünenler dahi bulunabilir.” (A. Kurtkan, *Genel Soyoloji*, İstanbul 1976, s. 133).

Prof. Dr. Kurtkan, modern sosyolojinin milliyet duygusunu nasıl tarif ettiği üzerinde durur. Milliyet duygusu, kalabalık coşkunluktan farklıdır. Buhran zamanlarında kalabalığı peşinden sürükleyen maceraperestlerin teşebbüsleri heyecanlı bir hava yaratabilir ve gayede birleşmiş olmayan fertlerin gelip geçici bir heyecanla bu tip hareketlere iştirakini temin edebilir. Ancak bu gelip geçici bir histir; uzun vadeli ve şuurlu olan milliyet duygusundan farklıdır.

Milliyet duygusu, milletlerarası birliğin ve sulhun kurulabilmesi için de şarttır. Teknolojik gelişmeler, dünyayı âdeta tek yer hâline getirmesine rağmen cemaatvari birliğin ikinci şartı birlik duygusu, dünya milletlerini birleştirici bir duygu hâlinde henüz gelişmemiştir. Birlik şuuru önce millî hudutlar içinde sağlanmadıkça milletlerarası birlik ve cemaat dayanışmasının kurulabilmesi mümkün olmaz. Bunun içindir ki, millî şuuru aşıl原因an fikirlere öncelik verilmesi sosyal çözülme atmosferi içinde bulunan memleketlerde mühim bir şart hâlini almaktadır.

Milliyet duygusu, sulh zamanlarında da mevcut olmalıdır. Bu şart iktisadî kalkınmanın dahi temel unsurlarından biridir. Aksi takdirde, vergi kaçakçılığı artabilir, hatalı ve hileli imalat usûlleri yaygınlaşabilir ve kontrol mekânizmasını ellerinde tutanlar suiistimale yönelebilirler. Şu hâlde sosyal bütünlüğün sağlanması, milliyet duygusunun bu karakteristik vasfına da önemle ihtiyaç hissettirmektedir. (A. Kurtkan, *age*, s. 133-134).

Prof. Dr. Kurtkan, milliyet duygusunun demokratik bir duygu olduğunu belirterek şöyle der:

“Bu karakteristik vasfı dolayısıyla milliyet hissi, hususi vasıflarına ve alâkalarına dayanmaksızın, bir milletin (millî yükselişi en yüksek ideal olarak benimsemiş bulunan) bütün azalarını içine alır. Şu halde bu duygu hiçbir mertebeyi, hiçbir hiyerarşiyi kabul etmez. Emredene olduğu kadar, emir alana da, okumuşa olduğu kadar cahile de, muha-

fazakara olduğu kadar reformiste de ait olması gerekir. Eğer bu insanlar birbirinden farklı olan durumlarına ve değişik temayüllerine rağmen bu temayüllere millî varlığın yükselmesi için (samimi olarak) yönelmiş bulunuyorlarsa bunların hepsini milliyet duygusuna sahip fertler telakki etmeliyiz. Fakat bunlardan bazıları menfaat karşılığında gizli ve millî varlığı yıpratıcı teşekküllere aza olmuşlarsa, millî birliğin ve dayanışma şuurunun gerçekleşmesi bakımından en büyük zarar ve tehlikeyi bizzat bu fertlerin teşkil ettikleri ifade edilebilir.” (A. Kurtkan, *age*, s. 134).

***

Yrd. Doç. Dr. Emre Gökalp, “milliyetçiliği” ele aldığı doktora tezinde şu görüşlere yer verir:

Millet/ulus oluşumunun sadece belirli bir dönemle sınırlı olmadığı, ulus-devletin sürekli bir “yeniden yapılanma” ve yeniden inşa içinde olduğu göz önüne alındığında milliyetçiliğin ve milli kimliğin sürekli olarak yeniden üretilen, yeniden inşa edilen/edilmesi gereken birer kategori olarak kavramsallaştırılması gerekir. Bu bağlamda, milliyetçiliğin nasıl yeniden üretildiği sorusu merkezi bir önem arz eder. İşte milliyetçilik (ve milli kimlik) doğal, verili, sabit ve aynı zamanda önce-siz ve sonrası bir “kendilik” olarak değil, aksine bir “temsil sistemi” ve böylece hayatı/toplumu/dünyayı anlamlandıran bir “söylem” olarak görüldüğünde, toplumsal ve kültürel oluşumların arkasındaki pratikler bütünü olarak kavramsallaştırılmalıdır. Milliyetçilik insan bilincini şekillendiren bir konuşma biçimi, yani bir söylemsel oluşumdur ve milliyetçilik söyleminin çok boyutlu görülmesi gerekmektedir

Milliyetçilik, sadece bir toplumsal hareket türü ve bir siyasal ideoloji değil, aynı zaman bir “kültür” biçimidir ve “bir kültür/kimlik biçimi olarak” incelenmesi gerekir. Farklı bir şekilde ifade edilirse, milliyetçilik kriz anlarında ya da çatışmalarda belirginleşen ve sadece dar anlamıyla siyasete ilişkin bir olgu değildir, aksine kolektif kimliğe temel teşkil etmekte olan bir bireysel kimlik ve kültür meselesidir. Bir siyasi doktrin ve siyaset üslubu olmaktan çok bir kültür biçimi olan milliyetçilik dolayısıyla bir ideoloji, bir dil, mitoloji, sembolizm ve bilinç biçimidir. Bu doğrultuda ulus da, anlamı bu kültür biçimi tarafından ön varsayılan bir kimlik tipidir. Milliyetçiliğin gündelik yaşamın somut pratikleri içinde sürekli ve rutin olarak yeniden üretilen bir söylem olduğu ve milli bilincin/kimliğin de sürekli olarak yeniden inşa edildiği tespiti, öznelere

konumlandırılan bu yeniden üretim süreci üzerinde durulmasını ve bu sürecin esas olarak gerçekleştirildiği simgesel/söylemsel alana odaklanılmasını kaçınılmaz kılar.

Millet/ulus kategorisinin “doğal” ve “kendinden menkul” birer “gerçeklik” olarak nasıl yeniden üretildiği sorusunun vurgulanması bu çalışmanın millet kategorisini “doğal” ve “verili” bir “kendilik” olarak nitelendiren “ilkçi” (primordialist) yaklaşımın tamamen dışında bir kuramsal pozisyonu paylaştığına işaret etmektedir. Milletleri doğal ve eski çağlardan bu yana var olan yapılar olarak gören ve ilkçi olarak adlandırılan yaklaşım, milletin değişmez ve sabit olduğunu öne sürer. Millet/Ulus olgusunu doğal ve verili bir kategori olarak gören bu yaklaşımda Romantizmin ve Herder’in oldukça önemli bir etkisi vardır. Milletin izleri çok eski çağlarda bile bulunabilir, eski altın dönemler ve kahramanlar söz konusudur. Onuncu yıl marşındaki “Tarihten önce vardık, Tarihten sonra varız” dizesinin işaret ettiği gibi, bu yaklaşım ‘millet’in başlangıcı olmayan bir geçmiş zamandan sonu olmayan bir geleceğe/sonsuzluğa kadar var olduğunu varsayar. Schleiermacher, milleti “insan ırkının, özellikleri tanımlanarak tarafından verilmiş, doğal bölünmesi” olarak nitelendirirken, her milletin dünyada kapladığı konum

ve kendine özgü örgütlenmesiyle ilahi görüntünün bir yönünü temsil ettiğini öne sürer. Herder ise, Tanrının yarattığı doğal bir kategori olarak her milletin birer kutsallık ifadesi olduğunu öne sürer ve kutsal olan şeylerin yok edilmemesi, yaşatılması gerektiğini belirtir. Herder’e göre “millet, doğal bir bitki ve aile gibidir, sadece daha fazla dalı vardır”. Milletin esas olarak dili ve kültürüyle oluştuğunu ifade eden Herder bu süreçte gündelik yaşamdaki ritüeller, gelenekler, pratiklerin ve insanların yaşamı anlamlandırdıkları hikayelerin, halk inançlarının ve mitlerin önemini vurgular. Kültür ve daha özel olarak da dilin bir milleti benzersiz olarak belirlediği iddiası Herder’in dışında On dokuzuncu yüzyıl Avrupa düşünürlerinin özellikle Schlegel, Fichte ve Schleiermacher’in ortak vurgusudur.

Milleti oluşturan dil, din, kan bağı gibi ölçütlerin “doğallığı” günümüzde “ilkçi” bakış açısını benimseyen araştırmacılar tarafından savunul(a) mamakla beraber, milleti oluşturan din, dil, kan bağı gibi öğelerin “verili” olduğu, milli kimliği oluşturan öğelerin hiçbir şeyden oluşmadığı, aksine her şeyden önce varolduğu savı ilkçi yaklaşımın en önemli vurgusunu oluşturmayı korumaktadır. Diğer taraftan, Smith’in “ilkçi” bakış açısı

içerisinde “eskilci” (perennialist) olarak ayırt ettiği yaklaşım ulusun “doğallığını benimsememekle birlikte, milletlerin çok eski dönemlerden -çok fazla değişmeden ve “özünü” kaybetmeden- bugüne değin var olduğunu savunmaktadır. Genel olarak ilkçi yaklaşımın milliyetçilik çalışmalarında son 40-50 yıldır temsilcisi olmamakla birlikte, “eskilci” bakış açısının örnekleri bugün bile mevcuttur. Ancak, tahmin edileceği gibi, milliyetçilik anlayışının özünü oluşturan ilkçi yaklaşımın akademik çalışmalarda “ortadan kalkmış olması,” milliyetçiler ve milliyetçi ideologlar tarafından artık benimsenmediği anlamına gelmemektedir.

Yine de, Brubaker’in de vurguladığı gibi, bugün milliyetçilik çalışmalarında milletlerin doğal, verili, sabit yapılar olduğuna inanan çok az akademisyen vardır. Az sayıda (milliyetçi) akademisyen bugün hala milletlerin başlangıcı olmayan bir geçmiş zamandan beri var olduğunu ve sonu olmayan bir geleceğe kadar var kalacağını öne sürmektedir. Bunların dışında, günümüzde, milletlerin/ulusların tarihsel olarak inşa olmuş yapılar olduğuna dair ortak bir görüş hakimdir. “Modernist” yaklaşım olarak nitelenen bu yaklaşımın milliyetçilik tartışmalarında neredeyse paradigmatik bir önem kazanmasıyla ilkçi ya da özcü görüşün - en azından akademik alanda- geçersizleştiği belirtilebilir. Başta Gellner, Hobsbawm ve Anderson olmak üzere Nairn, Breuilly, Brass, Hroch, Chatterjee, Bhabba, Balibar vb kuramcılar, her ne kadar belirli noktalarda birbirleriyle ayrışan/uyuşmayan görüşlere sahip olsalar da millet/ulus olgusunun doğal, verili, sabit bir “kendilik” olmadığı; aksine modern gelişmelere, yani modern çağa -son birkaç yüzyıla- ait olduğu noktasında görüş birliğine sahiptirler. Farklı bir ifadeyle, modernist yaklaşımın en önemli ve merkezi vurgusu milletlerin modernliği ve milliyetçiliğin olumsuzluğuna dairdir. Bu yaklaşıma göre, milletler ve milliyetçilik kapitalizm, sanayileşme, merkezi devletlerin kurulması, kentleşme, laikleşme gibi tamamen ‘modern’ gelişmelerin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Daha çarpıcı bir ifadeyle, milletler milliyetçilik çağına aittirler. Yani, milliyetçilikler milletleri yaratmıştır, milletler milliyetçilikleri değil. Polonya’nın kuruluşunda önemli bir yeri olan Pilsudski’nin belirtmiş olduğu gibi, “Devlet milleti kurar, millet devleti değil.” Bu tespiti çok daha çarpıcı bir şekilde dile getiren ise İtalya’nın kuruluşunda büyük bir rol oynayan Massimo d’Azeglo olmuştur: “İtalya’yı yarattık. Şimdi de İtalyanları yaratmalıyız”

Özellikle “*Milletler ve Milliyetçilikler*” (1983) kitabıyla milliyetçilik literatürünün en önemli isimlerinden biri olan Gellner, milletlerin eşyanın tabiatında varolan ve doğal türler doktrinin siyasal uyarlaması gibi bir şey olmadığını göstererek milliyetçilik efsanesinin kabul edilemeyeceğini vurgular. Milliyetçilik, tamamen modern çağa aittir ve “yalnız milliyetçilik çağında milletlerden söz edilebilir.” Bundan dolayı, Gellner’in çarpıcı ifadesiyle, “milliyetçilik milletleri doğurabilirdi, milletler milliyetçiliği değil” milletlerin, insanları sınıflandırmanın doğal, tanrı vergisi bir yolu olduğu, doğuştan gelen bir politik kader olduğu iddiası ise Gellner’a göre sadece bir mittir. Milliyetçilik, Gellner’a göre, endüstrileşme sürecinin bir ürünü, yani modern bir ürünü olarak, “politik ve milli birimin birbiriyle uyumlu olması gerektiğini savunan bir ilke”dir. Ulusun/milletin, farklı toplumsal ve siyasal koşullarda farklı şekillerde inşa edildiğine dikkat çeken Gellner, milliyetçiliğin, toplumsal koşullar homojen ve standart bir (yüksek) kültür gerektirdiğinde ortaya çıkabildiğini vurgular. Birbirlerinin yerine geçebilir bireylerden oluşan anonim bir toplumun oluşturulması, o toplumu bir arada tutan bir (yüksek) kültür gerektirir. Bu anlamda, kültürel bir proje olarak milliyetçilik, bir üst kültürün daha önce pek çok alt kültüre sahip olan bir topluma empoze edilmesidir. Kısaca, Gellner’e göre milliyetçilik siyasi birlikle kültür birliğinin birbiriyle uyumlu hale getirme amacı doğrultusunda çeşitli halk kültürlerinden tek bir üst kültür yaratma çabası olarak görülebilir. Milliyetçi toplumsal örgütlenme ilkesi devletle kültürün evlenmesini gerektirir, böylelikle devlet kültürün koruyucusu olur.

Dolayısıyla, “milliyetçilik milletlerden önce gelir.” Hobsbawm’ın ifadesiyle, “milletler, devletler ve milliyetçiliği yaratmaz, gerçekte yaşanan tam tersidir.” Yani, milliyetçilikler milleti (ve milli-devleti) yaratır. Bundan dolayı, millet/ulus, icat edilmiş bir gelenek olarak, “ne asli ne de değişmez bir toplumsal birimdir” ve milletleri verili, doğal ve değişmez kategoriler olarak nitelendirmek imkansızdır. “Milli kimliğin tarihten de eski olacak kadar doğal ve temel olduğu yönündeki varsayım yaygın kabul görmektedir ancak modern milletin ve onunla bağlantılı olan her şeyin temel karakteristiği modernliğidir” Diğer taraftan Hobsbawm, milletlerin her ne kadar özünde tepeden oluşturulmuş olduğu ifade edilse de, aşağıdan bir bakışla, yani sıradan insanların umutları, ihtiyaçları, özlemleri ve çıkarları temelinde analiz edilmedikçe anlaşılamayacağını

vurgulayarak milliyetçilik çalışmalarında ihmal edilmemesi gereken çok önemli bir noktaya işaret etmiştir.

Milliyetçilik tartışmalarının bir diğer çok önemli ismi Anderson (1983), milliyetçiliği “hayali bir cemaat” olarak nitelendirerek siyasi süreçte kültürel boyutun önemine dikkat çekmiştir. *Hayali Cemaatler* kitabında Anderson milletin ve milliyetçiliğin özel bir kültürel yapıntı (*artefact*) olduğunu belirterek, milleti “hayal edilmiş bir siyasal topluluk” olarak nitelendirir. “Hayal edilmiştir, çünkü en küçük ulusun üyeleri bile diğer üyeleri tanımayacak, onlarla tanışmayacak, çoğu hakkında hiçbir şey işitmeyecek-tir ama yine de her birinin zihninde toplamlarının hayali yaşamaya devam eder.

Milliyetçilik, siyasal bir ideoloji olarak algılanmaktan çok, kendisini önceleyen ve onlardan kaynaklanmış olduğu büyük kültürel sistemlerle, din veya akrabalık gibi olgularla bir arada düşünülmalıdır. Milletin zamansal ve mekansal olarak biricik bir varlık olarak hayal edildiğini belirtir. Zaman içinde uzanan bir geçmiş ile gelecek bir kaderi olan bir topluluk olarak ve mekan içerisinde tanışılmayan, hatta tanınmayacak olan üyeleri belirli bir toprak parçası üzerinde barındırırken hayal edilir.

Milletlerin “hayal edilmiş” birer topluluk olduklarını vurgulayan Anderson, hayal edilmişlikle “sahteliğin” birbirine karıştırılmaması gerektiğinin altını çizer. (Emre Gökalp, “*Milliyetçilik: Kuramsal Bir Değerlendirme*”, Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, C. 7 S. 1 (2007).

* * *

Prof. Dr. Erol Güngör, milliyetçiliği, ileri millet olmanın başka bir hâli olarak görür:

“Kitlelerin millet olma çabalarında rehber edindikleri prensiplerin kuvvetli bir birleştirici güç kaynağı durumundadır. Siyasi ve sosyal birliğin temeli her yerde millî birliğe dayanmakta, mevcut siyasi birlikler de ayakta kalabilmek için bir an önce millet denilen sosyal bünyeyi gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Milliyetçiliğin çeşitli memleketlerde birbirinden farklı manzaralar göstermesi de onun ideolojik bir dünya görüşünden ziyade sosyal gerçeklere dayanan bir siyasi sosyal değişme cereyanı olduğunu gösteriyor. Her memleket kendine mahsus tarihî gelişme seyrine uygun olan ve mevcut şartlarda en iyi bağdaşabilen bir sosyal ve kültürel bünyeye kavuşma gayreti içindedir. Bu bakımdan

milliyetçilik âdeta modernleşmenin, modern ve ileri millet olma çabasının başka bir adı hâline gelmiştir.” (Erol Güngör, “Önsöz”, Elia Kedouri, *Avrupa’da Milliyetçilik*, çev. M. Haluk Timurtaş, Ankara 1971, s. VIII).

* * *

Türkeş’ten sonra Milliyetçi Hareket Partisine genel başkan seçilen Dr. Bahçeli, takma isimle yazdığı kitabında, milliyetçiliği Bilge Kağan’dan başlatır ama isimlendirmenin ve tasnifinin 19. yüzyılda mümkün olduğunu belirtir:

“Böyle olmasının sebebini, 19. asır ve öncesinde meydana gelen toplumsal, iktisadi, kültürel vs. değişikliklerde aramak gerekir. Millet ve milliyetçilik, temelde, bir mensubiyet şuurunu ve bu şuurun icaplarının yerine getirilmesini ifade eder. Bu çerçevede değişen zaman, tarih, kültür ve coğrafyaya ilişkin unsurlar işin esasını değiştirmez. Esası tespit ettikten sonra değişen unsurlar üzerinde durmaya başlayabiliriz.

Sosyalist Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği’nin dağılmasının akabinde oluşan Yeni Dünya düzensizliğinde vuku bulan bütün problemler, ‘milliyetçilik’ kaynaklı olarak değerlendirilmektedir. Bu, özellikle sosyalistler tarafından yüksek sesle telaffuz edilmektedir. Sosyalistlerin hayallerine uymayan realitelere problem muamelesi yapması, belki görüşleri ve mağlubiyetleri sebebiyle anlayışla karşılanabilir. Ancak bizleri göstereceği anlayış, ne dünyadaki meseleleri, ne de milliyetçiliği anlamamıza yardımcı olacaktır. Kaldı ki, bu anlayışın sosyalistlere de bir faydası olmayacaktır. Çünkü, onların başkalarının göstereceği anlayıştan ziyade, kendilerinin dünyadaki hadiseleri doğru anlama gibi bir ameliyenin içine girmeleri gerekmektedir.

Milliyetçilik en genel ve basit anlamıyla, siyasi birim ile millî birimin çakışmalarını, örtüşmelerini öngören siyasi bir ilkedir Bir duygu veya akım olarak milliyetçiliği en iyi ifade eden ilke budur. Başlarken bu konuya dikkat çekmekten muradımız, millet, milliyetçilik gibi kavramların siyaset meydanında, siyasi hassasiyet ve çatışmalarının konusu olarak tartışılmasıdır. Bu da büyük ölçüde millet ve milliyetçilik kavramları etrafındaki çeşitli ideolojik ve teorik çabaların varlığından kaynaklanmakta, böylece araştırmacının/katılımcının tarafgirliğine de açık bir sahayla karşı karşıya bulunduğumuzu göstermektedir. Bu durumda tarihi ve toplumsal olgular olarak millet ve milliyetçilik konularını ele alan bütün tarafların, kendi

millî (veya gayrimillî) hassasiyet ve arzularına göre konuya yaklaştığını kolayca söyleyebiliriz. Böylece her milletin fikir adamlarının, kendi millî hassasiyet ve arzuları doğrultusunda bir millet ve milliyetçilik anlayışına sahip olabileceklerine işaret etmeliyiz. Bu itibarla evrensel, herkes için ve her zaman geçerli bir millet ve milliyetçilik tanımlaması yapılamaz. Yapmak durumunda olanları ise, tarih ve toplum her an yalanlamakta, şabloncu izahatlar, karalamalar, hayatın karşısına çıktıkları her maçta ağır mağlubiyetlere uğramaktadırlar. Kısacası teorik genellemeler ve eleştiriler, gerçekler karşısında genellikle zorlanmaktadırlar.

Milliyetçilik konusundaki çoğu çalışmaların sosyalist bakış açısıyla yapıldığını, dolayısıyla aynı zamanda anti-milliyetçilik olarak okunmaları gerektiğini yukarıda söylemiştik. Ancak, bu çalışmalarda bile, yani sosyalist kimlikli araştırmacıların eserlerinde bile millî hassasiyet ve arzuların rol oynayabildiğini ifade etmeliyiz.

Bu vadide anlaşılacağı üzere millet ve milliyetçilik kavramlaştırmaları, tartışmaları bir tür hegemonya ve stratejik mücadelenin ürünüdür. Gelinek noktada tartışmalar içinde kaybolmadan ve hedeften savrulmadan ilk elde tanım ve tartışmaları gayelerimize göre tasnif etmek gerekmektedir. İkinci olarak kendi stratejik hedeflerimiz net olarak tespit ve tayin edilmelidir. Son olarak da bizi, stratejik hedeflerimize götürecek tanım, kavram ve argümanlar sıralanarak, durum lazım gelen keyfiyette muhataplarına gereken araçlar kullanılarak anlatılmalıdır. Böylece üzerinde oynanacak saha berraklaşmış ve zihni donanım sağlanmış olacaktır. Meselenin açık bir şekilde va'z edilmesi ve çözüm teklifleriyle tartışılması, makul sınırlar içerisinde millet menfaatine göre halledilecektir.

Milliyetçilik konusundaki eleştirel çalışmalardan hareketle yani onları eleştirerek işe başlamak suretiyle meselenin uzandığı uç noktalara nüfuz etmek imkânına sahip olabiliriz. Eleştirilerden hareketle konuya yaklaşmak, ne olduğu 'tartışmalı' bir alan teşkil eden millet ve milliyetçiliğin, ne olmadığını tespit etmemizde bize yardımcı olacaktır.

Sosyalizmin, millet ve milliyetçilik konularındaki yaklaşımını ortaya koyan temel tezlerini şöyle sıralayabiliriz.

1. Millet, milliyetçilik ve din, birer sahte bilinçler olup, sahici ilişki ve kimlikleri yansıtmazlar. Sahici kimlikleri taşıyan ve ifade eden sınıf ilişkileridir. Sınıf kimliği ve sınıf ilişkilerinin insan ilişkilerinde oturduğu bir saha olmakla beraber, tek etken ve millet ile din kimliklerini yok

eden bir mahiyet taşımadığı bugün modern dünyada kabul gören bir genellemedir.

2. Millet, milliyetçilik ve din, sahici ilişkilere dayanmayan muhayyel (hayal gücüyle üretilmiş) kimliklerdir. Çünkü hiçbir kişi, bir milletin veya dinin bütün mensuplarını tanıma, ilişkiye girme ve diyalog kurma imkânına sahip değildir. Böyle olduğu halde bir millete ve dine aidiyet duygusuyla bağlı olduğunu hisseden kişi, muhayyel yani hayal edilen bir kimliğe sahiptir. Gerçekte olmayan bu kimlikler, hayal ve semboller marifetiyle var olduğu varsayılan şeylerdir.

Aslında bu eleştiride haklılık payı vardır, ama bu haklılık payı tezi haklı kılmaya yetecek hissede değildir. Ayrıca bu eleştirileri getirenlerin kimlikleri de (sosyalist, proletarya vs.) aynı eleştirilerle malul addedilebilir. Halbuki muhayyel olduğu kabul edilen kimliklerin gerçek hayattaki büyük tesirlerini ve hatta maddi tesirlerini en hayalperest kişiler bile müşahade edebilir. Kaldı ki, bu mantıktan hareket edilmesi durumunda insanoğlunun medeniyet tarihinde yer alan kimlik tezahürlerini muhayyel sayarak bir yana bırakmak lazım gelir. Mümkün olmayan bu mantık ancak kimliklerin 'maliyetini' araştırırken işe yarayabilir.

Böylece, mesela gazetenin bir milletin ortaya çıkmasında yahut inşasında oynadığı rol anlaşılabilir. Birebir ilişkileri olmayan kişiler, aynı lisanı kullanan haberleşme araçlarının yardımıyla aynı millete aidiyet duyan kişiler haline gelirler.

3. Millet ve milliyetçilik evrensel değildir. Millet ve milliyetçilik, iddia edilenin aksine yenidir. Kadim zamanlarda millet ve milliyetçilik akımları görülemez. Batı Avrupa'da feodalitenin tasfiyesi ile akabindeki sanayileşme ve kapitalistleşme, yeni olgu ve kavramlar olan millet ve milliyetçiliği doğurmuştur.

Yukarıda işaret edildiği üzere, millet ve milliyetçilik konularında zaman, kültür ve coğrafya itibarıyla değişiklikler müşahade edilebilir. Fakat bu farklılıkların ötesinde bir mensubiyet şuuru ve mensubiyetten kaynaklanan icapları yerine getirme bakımından insanın olduğu her yer ve zamanda millet ve milliyetçilik vardır. Bu insanın yaradılışı icabı fitratında var olan bir ilahi hikmettir. Elbetteki ilahi hikmet farklılık ve mensubiyet şuuru ile beraber bunların adalet dairesinde ve mutedil sınırlar içinde kalmasını da emretmektedir. Birbirlerini tanısin ve sevsin diye farklı yaratılan insanlığın bu farklılıktan veya başka sebeplerden

adaletsizliklere savrulmaması istenmiştir. İnsanın imtihan edildiği sahalardan biri de bu olsa gerekir.

4. Millet ve milliyetçilik tıpkı din gibi aşılması gereken geri unsurlardır. İnsanlık tarihi, bir ilerleme tarihidir ve nihayetinde insanlık, millet ve din gibi geri yapılanmaları aşarak enternasyonalist çizgiye ulaşacaktır.

Burada kullanılan ileri geri gibi tasnifler akli başında ve serinkanlı sosyal bilimciler ve fikir erbabı tarafından terk edilmiştir. Kaldı ki, insanlık tarihindeki medenileşme hareketlerinde dinin ve milletin oynadığı rol tartışmasızdır. Başka bir söyleyişle, din ve millet kavramları olmadan bir medeniyetten ve medeniyet tarihinden bahsedilemez. En azından bilinen tarihte bu böyledir.

5. Milleti ve milliyetçilik akımlarını ortadan kaldıracak çağdaş gelişmeler söz konusudur. Gelişmelerle millet ve milliyetçilik tasfiye olacak, bunu takiben insanlık yeni bir sosyal yapılanma içerisinde girecektir. Çağdaş gelişmeler iki ana mihrakten kaynaklanmaktadır. Bunlardan ilki milletlerüstü oluşumlardan, ikincisi milletleraltı oluşumlardan ortaya çıkmaktadır.

Milletlerüstü oluşumlarla kastedilen, dünya iktisadi ve siyasi mihraklarında müşahade edilen milletlerüstü ekonomik ve siyasi işbirliği yapılanmalarının, çok uluslu şirketlerin ortaya çıkmasıdır. Yükselen milletlerüstü eğilimler sebebiyle millet ve milliyetçilik aşılmaktadır. Millet ve milliyetçilik artık, gelişmenin önünde bir engeldir. Bu yüzden siyasi ve ekonomik alanlardan tasfiye edilerek sadece kültürel kürede varlık gösterebilecektir. İkinci gelişme, millet ve milliyetçiliğin altındaki unsurların özerklik ve hatta bağımsızlık talepleridir. Bu tür unsurlar kendilerini, millet ve milliyetçilik şemsiyesi dışında mütalaa ediyorlar, millet ve milliyetçiliği kendilerine yönelik bir baskı olarak değerlendiriyorlar. Aslında bu unsurlar da yeni bir millet ve milliyetçiliğin peşindedirler.

Görüldüğü gibi bu iddialar millet ve milliyetçiliğe yönelik eleştiriler olmaktan ziyade, millet ve milliyetçiliğin yeniden teşekkül edişinin eleştirel şekilde ifadesinden başka bir şey değildir.

Modern anlamıyla millet, Orta Çağ Hristiyanlık âlemi nizamının bozulması neticesinde ortaya çıkmıştır. Gerçekten de, milletlerin ve millî kurumların belirginleşmeye başlaması, yerel ve emperyal değerlerin ve kurumların karmaşık bir şekilde birbirine geçtiği karanlık Orta Çağın

sonlarından itibaren gözlenen bir olgudur. Bunun altında yatan temel saikler, entelektüel bazda bile kozmopolitizmin zayıflaması, millî lisanın ve kiliselerin gelişimi, insanlarda düzen arayışının ve dayanışma ihtiyacının şiddetlenmesi şeklinde özetlenebilir. Çağdaş anlamıyla milletlerarası münasebetlerin geçmişi de yakın dönemlerdeki savaflara büyük ölçüde benzeyen milletlerarası savafların cereyan etmeye başladığı ve modern milletlerarası hukukun ilk teşekkül ettiği 16. ve 17. yüzyıllara kadar geriye gitmektedir. O zamanlarda teşekkül eden milletlerarası münasebetler ve hukukun halen devam ettiğini düşünürsek, modern milletler arası sistemin dört yüz yıldır var olduğunu görebiliriz.

Çağın ruhunu ifade eden millet bir kez ortaya çıktı mı, dünya sistemini değiştirerek millet temelindeki yeni nizamın tesisini de beraberinde getirmiştir. Böylece bütün dünyaya sirayet edecek bir değişim dalgası ortaya çıkmıştır:

Coğrafi keşifler, icatlar, zihni değişiklikler ile ticaret, siyaset ve iletişimin hem hızı hem de kapasitesi artmıştır. Böylece bütün dünyaya millet ve milliyetçilik düşüncesinin lokomotif olacağı zihniyet ve hayati taşıyacak raylar döşenmiştir. Ticaretin artması ve sanayinin ortaya çıkmaya başlaması ile beraber feodal düzen tasfiye edilerek millî düzeyde siyasi, iktisadi, kültürel otoriteler teşekkül etmeye başlamıştır. Gelişen haberleşme teknikleri vasıtasıyla millî lisanların kullanım sahaları ortaya çıktığı gibi, insanların millet zatiyetiyle ve cemaatiyle ilişkiye geçmesi mümkün olmuş ve bu şekilde millî özdeşleşme kimliği yaygınlaşmıştır.

Böylece millet ve milliyetçilik evrensel bir hüviyet, güç ve tüzel kişilik niteliklerini kazanmıştır. Artık nasıl sanayi için petrol vazgeçilmez ve kalbin pompaladığı kan kıymetindeyse, dünyayı ve milletlerarası nizamı anlayabilmek bakımından millet ve milliyetçilik de aynı hükümdedir. Elbette ki, tıpkı petrolün kullanım şeklinin değişimi gibi millet ve milliyetçilik de değişmekte, yeni versiyonları ortaya çıkmakta ama özü değişmemektedir. Bu gerçekliğe nüfuz edebilmek sadece dünyayı ve milletlerarası nizamı anlayabilmek açısından değil, doğru ve yerinde politik tercihler yapabilmek için de gereklidir. Millet ve milliyetçilik evrensel gerçekliğini anlamamakta ısrar edenler (ülkeler, yöneticiler veya aydınlar) hem kendi insanlarına hem de bütün dünyaya zarar verebilecek bir mayın gibidirler." (Mehmet Nihat-Emre Cemiloğlu [Devlet Bahçeli], *Türk Siyasi Hayatında Milliyetçi Hareket-Tarihi Gelişim, Partileşme ve İdeoloji*, Turkuaz Ajans 2001 Yayınları, 1995, s. 12-18).

Alparslan Türkeş'in fikir temellerini ve liderlik vasıflarını teorik olarak gördükten sonra, hayatına geçebiliriz.

Türkeş'in Doğumu

Türkeş'in ailesi, 1860'lı yıllarda Anadolu'dan Kayseri'den Kıbrıs'a göçtü. Avşarlardan. Pınarbaşı (Eski adı: Aziziye) ilçesine bağlı Yukarıköşkerli köyündendir. Onlara "Koyunoğulları" diyorlardı. Türkeş, Lefkoşe'nin Haydarpaşa Mahallesi (Yeni Cami Mahallesi de deniyor.), Kirlizade Sokağı, 13 numaralı evinde 25 Kasım 1917'de dünyaya geldi. Babası Tuzlalı Ahmet Hamdi Bey, annesi Fatma Zehra Hanımdır. Babası Kıbrıs'ta Tuzla'da, annesi de Larnaka'da doğmuştur.

Ailesi ona "Ali Arslan" ismini vermiş, daha sonra "Ali" unutulmuş, "Arslan"ın başına da "Alp" getirilerek "Alparslan" diye çağrılmaya başlanmış, soyadı kanunu çıkınca da tarihteki Türkeşlere izafeten "Türkeş" adını almıştı. "Alparslan" ismini rüşdiyedeki hocası Osman Zeki Bey vermiş... Türkiye'de İstiklâl Savaşı zaferle sona ermişti. Türklüğe dönüş yaşıyordu. O günlerin esintisi Kıbrıs'a ulaşmıştı. Milliyetçilik hissi kendisini tanıdığı yaştan itibaren başlıyordu.

Alparslan Türkeş doğduğu sırada Kıbrıs adası İngilizlerin işgalindeydi. Birinci Dünya Savaşı bütün hızıyla sürüyordu. Bolşevik İhtilâli yeni patlamıştı... Komünistlerin Rusya'da iktidara geldiği yıl ve ayda doğan Türkeş, yıllar geçtikten sonra Bolşevik İhtilâlinin Türklerin felâketi olduğunu idrak edecek ve komünist işgalcilere karşı mücadeleyi kendisine şiar seçecek, bunda da başarıya ulaşacaktı.

Türkeş, dört yaşında iptidaîye başladı.

Türkeş, rüştiyede (ortaokulda) özellikle hocası Faiz Kaymak'ı rahmetle yâd eder. Faiz Kaymak, Kıbrıs'ın kurtuluş mücadelesinde rol oynayan isimlerin başında gösterilir.

Türkeş, nasıl milliyetçilik ruhuna sahip olduğunu kendisiyle uzun bir mülakat yapan gazeteci Hulusi Turgut'a şöyle anlatmıştır:

"Hocalarımız Kıbrıslı Türklerdik. Uyanık insanlardık. Faiz Kaymak Bey, Hüsnü Bey, ilkokulda Mehmet Asım Bey, Selahattin Bey ve Ragıp Tüzün Bey, hepsi milliyetçi kişilerdi. Bunlardan o duyguları alıyordum. Özellikle Turgut Bey Hocamızdan, yeryüzünde yaşayan Türkler hakkında bilgi aldık. Türkistan, Azerbaycan, Doğu Türkistan, Balkan Türkleri

konusunda çok şeyler öğrendik. Bu soydaşlarımızın esaret altında olduklarını iştince milliyetçilik duygularımız kabardı. Dünyayı tanımayı henüz öğrenmiştik. 14-15 yaşındaydım.” (Hulusi Turgut, *Şahinlerin Dansı*, İstanbul 1995, s. 8-9).

* * *

Alparslan Türkeş, 15 yaşındayken Türkiye’ye göçmeyi kafasına koymuştu. Subay olmak istiliyordu. 1924’te baba ayrı iki ağabeyi Türkiye’ye göçmüştü.

Kıbrıs’ta Rumlarla yüz yüze idiler. İngiliz işgalinde Rumlar çoğalıyor, Türkler ise göçlerle azalıyordu. Türkeş o yılları şöyle anlatır:

“... Rum nüfus her geçen gün Türkleri aşıyordu. Türkler göçüyor, Rumlar çoğalıyordu. Ama Türkler diriydiler. Rumlarla aralarında zaman zaman gerginlik ve çatışma oluyordu. Bize Rum mahallelerine gitmememiz tembih ediliyordu. Zaten çocuk olarak da birbirimizle karşılaştığımız zaman, hemen saldırıya geçerdik. Kimsenin kimseye bir şey söylemesine gerek yoktu.

Yunan ordusunun Anadolu’ya çıkışı, büyük bir üzüntüye sebep oldu Kıbrıs’ta. Daha sonra Türk ordusu İzmir’e girince, üç gün üç gece şenlik yapılmış.” (H. Turgut, *age*, s. 11).

İşgali yaşamış olan Alparslan Türkeş, ömrünü esir Türklerin kurtuluşuna vakfetti. Muhakkak ki, doğduğu ve ilk millî feyzini aldığı baba yurdunun tam anlamıyla müstakil olmasını arzu ederdi. Türkeş, Kıbrıs davasını işlediği kitabının bir yerinde şunları yazar:

“Mustafa Kemal, Anadolu’ya geçmeye hazırlanır. Kendisine sorarlar: ‘Devlet mağlup, ordu dağılmış, para yok, halk; Anadolu halkı bitmiş, yorgun sen neden bahsediyorsun?’ O der ki: ‘Misak-ı Millî hudutları içinde bağımsız, şerefli bir Türk devleti.’ ‘Bu nasıl olur’ O gün için kendisiyle konuşan meşhur gazeteci var. Pera Palas Otelinde, yanından ayrıldıktan sonra ‘Bu deli’ der. ‘Bu bir çılgın’ der. Çünkü o gün, o anda Misak-ı Millî sınırları içinde bağımsız, şerefli bir Türk Devleti sadece bir hayaldir... Amma, bu güzel, bu nazlı hayal, ona gönül verenlerin azmi, can fedası ve iradesi sayesinde bugün bir hakikattir.” (A. Türkeş, *Dış Politikamız ve Kıbrıs*, İstanbul 1975, s. 116-117).

Millî Mücadele kazanıldığında o henüz 5-6 yaşlarında bir çocuktur. Elbette Kıbrıs'ta büyük sevinç yaşanmış, Türk halkı, imkânsızın mümkününe döndüğünü, mümkünün sarsılmaz bir imanla "hakikat" olduğunu görmüş, bir gün "halâs" sırasının kendilerine geleceği umudunun şuuraltı kıvrımlarından kuvvâya çıkacağını anlamıştı.

Alparslan Türkeş'in önemli hususiyetlerinden biri, belki de birincisi iradesidir. Millî duygularını bütün benliğinde hissettiğinden beri, hedefine kararlılıkla yürümüş, herkesin yılgınlığa düştüğü imkânsız gördüğü zaman o umudunu yitirmemişti. Pek çok badireden, pek çok ateş çemberinden geçtiği hâlde, hayallerini hakikat olarak yaşatmıştı.

Kıbrıs Türk'ü esaretten kurtulmalıydı. Nasıl kurtulabilir? Türkeş, küçük yaşından itibaren Anadolu'nun istiklâl mücadelesinin menkabelerini dinleyerek ürpertiler geçiriyor, kurtuluş hayalleri kuruyordu. Bunun için, "düşman"ın anladığı dilden de konuşmak gerekiyordu. Subay olmak istiyordu... Ama o işgal altındaki topraklarda doğmuştu. Ana vatanla gönül bağının dışında maddî bir bağ kuramıyordu... Hayalini hakikate dönüştürmek için, henüz 15 yaşında iken irade gösterip ana-babasını Anadolu'ya göçmeye ikna etti.

Türkeş Türkiye'de

Bir İtalyan gemisi olan Viyana yolcu gemisine binerler. Annesi, babası ve kendisinden iki yaş küçük, baba ve anne bir kız kardeşi Derişe ile yeni bir dünyaya açılırlar. Ada'dan kalkan gemi Rodos'a uğrar... Rodos, bizim elimizden çıkmıştı... O zaman İtalyanların işgalindeydi. Bir saat kaldıkları Rodos'tan ayrılıp rotayı, Çanakkale Boğazı'na döndürmüşlerdi. Alparslan Türkeş'in heyecanı giderek artıyor, zaten taşkın olan yapısıyla kabına sığamıyordu. Türk karasularında gemi kaptanı göndere Türk bayrağını çektirince, gemide bulunan Türkler gayriihtiyarî direk etrafında toplanmışlar, heyecanla, gönderde dalgalanan ay yıldızlı al bayrağı seyretmişler, bu bayrağın bir gün Ada'da da dalgalanması hayallerini kurmuşlardı.

* * *

3 Haziran 1933 günü irkeci'deki Saadet Otelinde geçen ilk geceden sonra Alparslan Türkeş, hayalini kurduğu subaylığa ilk adımını atmak

için, Kuleli Askerî Lisesine bir an önce gitmek istiyor. Anne-babası ise, ev bulma, yerleşme telaşında. Ancak Türkeş, yine sözünü dinletip önce askerî okula kayıt olmak için Çengelköy'e gitmeye babasını ikna ediyor.

Alparslan Türkeş, bütün evrakının hazır olduğundan emin okul binasına gidiyor. Ancak Kıbrıs'dan gelen, kendisiyle beraber daha dokuz kişinin kaydının yapılmadığını öğreniyor. Diğerleri de Kıbrıs'tan gelmişti. İzmir Mebusu Sırrı Bey, kendilerine yardımcı olma vaadi verdi. Sırrı Bey, Fevzi Çakmak Paşaya ulaştı... Önce geçici kayıt yaptılar, vatandaşlığa geçince de asli kaydoldu. Birinci hayal hakikate dönüşmüştü.

Alparslan Türkeş'in ailesi önce kısa süre Aksaray'da oturdu, sonra Fatih'te Hasan Halife Camisinin yanında bir ahşap eve taşındı.

Aile vatandaşlığa kabul edildikten sonra omuzlarından büyük bir yük kalkmış oluyordu. Ancak aile Kıbrıs'ta sattıkları mülklerinin parasını yiyordu. Bir müddet sonra geçim sıkıntısına düşeceklerdi. Alparslan Türkeş ise yatılı okuyordu. Hafta sonları eve çıkıyordu. Hafta içinde okulda verilen ekmeğin bir kısmını topluyor, hafta sonunda evine götürüyordu.

Türkeş sigara içmiyordu. Kız arkadaşı da yoktu. Zaten sıkı bir disiplin altındaydı. Serbest kaldığında kendisini kitaplara veriyordu. Kuleli'de ağırlıklı olarak fen dersleri okumasına rağmen, edebiyata düşkündü... İlk fırsatta kütüphanelere gider, saatlerce okurdu. Okul kütüphanesinden de istifade ederdi. Montesquieu'nun *Kanunların Ruhu*, ki konusu itibarıyla çok ağır bir kitaptır, Kuleli Askerî Lisesi'ndeyken okumuştur... Hatta şiir bile yazmıştır... İlk okuduğu yazarlar arasında Reşat Nuri Güntekin, Hüseyin Rahmi Gürpınar ve Namık Kemal'in adını sayardı.

Türkeş Harp Okulu Öğrencisi

Alparslan Türkeş, 1936 yılında Kuleli Askerî Lisesini "pekiyi" derece ile bitirir. O yıl ise İstanbul Harbiye'deki Harp Okulu, Ankara'da Dikmen'e giden yol üzerine taşınır... Türkeş artık Cumhuriyetin başşehirinde okuyacaktır. İki yıllık Harp Okulu döneminde dikkate değer olay, 1938 Harp Okulu Olayıdır. Bu olayda Nâzım Hikmet Ran'ın etkisi altında kalan bazı öğrenciler komünizan faaliyetlere girişmişler, bunlar tespit edilmiş ve okuldan atılmışlardır.

Bu hâdisenin gelişimini Türkeş şöyle anlatır: “Biz, Harp Okulu’nda okurken, önemli bir olayla karşılaştık. O sıralarda Nâzım Hikmet şiirleri ile komünist bir ideolojiye sahip insan olarak tanınıyordu, duyuluyordu. Biz de öğrenci olarak bunu biliyorduk. Ve onun şiiri öğrenciler arasında okunuyordu. Pek kimse başlangıçta ona tepki göstermiyordu. Mesela Nâzım Hikmet’in ‘Salkım Söğüt’ diye bir şiiri vardı. O, bizim aramızda da okunurdu. Millî Kurtuluş Savaşı’nı anlatan bir şiir olarak okunurdu.” (H. Turgut, *age*, s. 22).

Nâzım Hikmet’in ailesi, Osmanlı dönemi aristokrasisinin önde gelen isimleriydi. Kendisi komünist olmuş ve İstiklâl Harbi sürerken arkadaşı Vâlâ Nurettin (Vâ-Nû) ile Rusya’ya kaçmış, Moskova’da komünist olarak yetiştirilmişti. Sonra Türkiye’ye gelmiş ve komünistlik yolunda faaliyetler göstermiştir. (Geniş bilgi için: Vâ-Nû, *Bu Dünyadan Nâzım Geçti*, 4. bs., İstanbul 1980).

Türkeş, Harp Okulu yıllarında Nâzım Hikmet’in komünist ideolojinin etkisinde yazılan şiirlerine itibar etmediğini; fakat gençler arasında yaygın okunduğu anlaşılan bu kişinin henüz komünistliği şiar olarak benimsemediği zamanlarda kaleme aldığı millî duyguları terennüm eden şiirlerini okuduğunu söylüyor.

Çok uzun yıllar sonra 1994’te MHP kongresinde Nâzım Hikmet Ran’ın şiirini okuyacak ve muarızlarını şaşkırtacaktı.

Alparslan Türkeş, Hulusi Turgut’a yaptığı açıklamanın devamında, Nâzım Hikmet’le görüşenleri ihbar edenlerin isimlerini açıklamaktadır:

“Bazı öğrencilerin Keçiören’de, Nâzım Hikmet’in evine gittikleri veya götürüldükleri söylenmeye başladı. Gidenler Harp Okulu öğrencileri imiş. (...) Bu öğrenciler, Nâzım Hikmet’le görüşenleri okul idaresine bildirmişler. Bunlar piyadelerin birincisi olan Sami Küçük ve Süreyya Koç adındaki öğrencilerdi. Bu iki öğrencinin ihbarı üzerine tüm okulda öğrencilerin dolapları, sıraları ve üstlerinde aramalar yapıldı. Daha sonra tutuklamalar oldu.” (H. Turgut, *age*, s. 23).

Sami Küçük ve Süreyya Koç’la ileride hayatları çakışacaktır. Türkeş, Sami Küçük’le ihtilâl komitesinde yer almış; ancak ihtilâlden sonra MBK içinde karşı karşıya gelmişlerdi. Sonradan hatıralarını yazan MBK üyeleri, Sami Küçük’ün Alparslan Türkeş’e karşı şiddetli bir kını olduğu belirtirler.

(Sami Küçük, Hulusi Turgut'a gönderdiği açıklamada Nâzım Hikmet'in çok sevdiği bir şair olduğunu, onu ihbar etmediğini belirtmiştir.)

Türkeş, Süreyya Koç'la ileride politikacı olarak karşılaşacaktır. Süreyya Koç, CHP'den milletvekili seçilmiş, sonra Güven Partisi'ne geçmiştir.

Harp Okulunda, 12 Eylül Darbesinin başı Kenan Evren'le aynı sınıfta okumuştur. Ancak Türkeş, sınıf kalabalık olduğu için (1.300 kişi) Kenan Evren'i o günden tanımamaktadır. Yine ihtilâlcilerden Orgeneral Nurettin Ersin bir sınıf önlerindiydi. 21 Mayıs 1963'te ihtilâl teşebbüs ettiği için asılan Talat Aydemir, bir sınıf sonradır.

Harp Okulu yıllarında Alparslan Türkeş'in dikkat çeken bir hususiyeti, İsmet Paşaya duyduğu sempatidir. Atatürk'ün 1937'de İsmet İnönü'yü başbakanlıktan alıp yerine Celal Bayar'ı getirmesine Harp Okulu öğrencileri olarak üzölmüşlerdir. O günün şartlarında subaylığa adım atmanın içgüdüsiyle tabî görünen sempati ileride kaybolacak ve İnönü'yle karşı karşıya geleceklerdir. 1944 Milliyetçilik Olayında, 1960 İhtilâlinden sonraki gelişmelerde, Ülkücü hareketin filizlenmesinde karşısına hep İnönü dikilecektir.

1938'de okulu bitirir, İstanbul'da Piyade Okulunda da dokuz ay eğitim gördükten sonra 1939'da Kars'a tayini çıkar... Ancak Karşı arkadaşı Emin Eremen'le becayış ederek Isparta'ya gider.

Türkeş'in, hayatının yeni dönemi Isparta'da başlayacaktır. Çünkü burada evlenir. Kendisine biri erkek beş çocuk verecek olan ve gelecekte yılların bütün cefasını ve mutluluğunu birlikte çekecekleri müstakbel eşi Muzaffer Hanımla tanışacaktır. Muzaffer Hanıma ortaokulu bitirmesi sırasında derslerinde yardımcı olmuş, sonra ailesinden istemiştir. 14 Ocak 1940'ta evlenirler.

Türkeş'in Subaylığı

İkinci Dünya Savaşı başlangıcıdır... Hitler'in orduları, Avrupa'yı kasıp kavurmakta, bir gecede ölkeler işgal etmektedir. Avrupa'daki savaşın etkileri Türkiye'de derhal hissedilir. Kurtuluş Savaşını imkânsızlıklar içinde vermiş Türk milletinin elinde avucunda bir şey yoktur. Ekmek karneyle satılır. Bazı yiyecekler ve temel ihtiyaç maddeleri piyasadan çekilir. Ordu donanımsızdır. Tank yoktur... Top tüfek yetersizdir. Savaşın Anadolu'ya sirayet etmemesi için duadan başka çare kalmamıştır.

Bu yıllar, Türkeş'in olgunlaşma ve "Türkiye tezleri"ni geliştirme yıllarıdır. Türkeş anlatıyor:

"Atatürk'ün ölümünden sonra, İsmet İnönü Cumhurbaşkanı seçilince bir rahatlama oldu. Atatürk'ün arkadaşı, Millî Kurtuluş Savaşı'nın generali, Komutanı İsmet Paşa onun yerine geldi, onun eseri devam ediyor, diye bir rahatlama oldu. Ancak, milletin üzerine İkinci Dünya Savaşı'nın sıkıntıları çökünce İsmet Paşa antipati kazanmaya başladı. Ekmek azaldı, vesika ile verilmeye başlandı. O da içine başka maddeler karıştırılan böyle siyah bir ekmeğe."

Kumaş bulunmuyor, bez bulunmuyor. Kefen bezi bile ancak vesika ile alınabiliyor. Tam kıtlık dönemi. Şeker yok, tiryakiler kahvelerini ve çaylarını kuru üzümle içiyorlar. (...) Asker her gün aldığı 900 gram ekmeğin yarısını satıyor. Eline geçen parayla sigara alıyor; öteki ihtiyaçlarını karşılıyor. Biz ise zaman zaman erlerin 65 kuruş, onbaşlıların 75, çavuşun da 150 kuruş olan maaşına el koyup, onlara kılık kıyafet satın alıyoruz." (H. Turgut, *age*, s. 28-29).

Yokluklarda yalnız İkinci Dünya Savaşı'nın etkisi değil, tek parti idaresinin aşırı tasarrufları ve beceriksizlikleri de rol oynuyordu. Halk memnuniyetsizliğini dile getiriyordu. Savaşın bitiminde demokratik kıpırdanmalar başladı ve "Yeter söz milletindir!" sloganıyla ortaya çıkan Celal Bayar, Adnan Menderes, Refik Koraltan ve Fuat Köprülü'nün başını çektiği Demokrat Parti, 1946'da yapılan seçimde 60 milletvekiliyle Meclise girmişti. Bunun yanında Demokrat Partiden kopan Kenan Öner ve arkadaşları Mareşal Fevzi Çakmak'ı da aralarına alarak Millet Partisini kurdular (1948). Millet Partisi daha muhafazakârdı ve CHP'ye muhalefeti de seçimi kazanacak ve 420 milletvekiliyle Meclise girecek, iktidarı ele alacaktır.

Türkeş'in ileride genel başkanlığına seçileceği CKMP (sonra MHP), Millet Partisinin devamıdır..

1944 hâdiselerine giden yolda, devletin bütün imkânlarını elinde tutan ve asla bırakmak istemeyen İnönü'nün başında bulunduğu Cumhuriyet Halk Partisi, daima esintiye göre yön değiştirmiştir. Yön değiştirirken muarız gördüklerine son derece acımasız hücum etmiştir. 1944 Milliyetçilik Olaylarında acımasız tavır konduğu gibi, demokratik kıpırdanmalar karşısında da acımasız tenkitler yapılmıştır. İnönü'nün başbakan tayin ettiği Recep Peker'in Meclis kürsüsünden Adnan Menderes'e, daha mu-

halefetteyken, “pisikopat” demesi, bunun karşısında Adnan Menderes’in sertleşmesi, muhalefet-iktidar arasındaki çekişmenin “kin”e dönüşmesi, Alparslan Türkeş’in ister istemez içinde bulunduğu ihtilâlcı gruplarının teşekkülünde de etkili olmuştur.

Türkeş, bir yıl Isparta’da kaldıktan sonra tayini Gelibolu’ya çıkar. Trakya boşaltılmıştır. Savaş patladığında ilk cephe Trakya’da açılacaktır. Ardından Balıkesir, Edincik, Erdek-Marmara adasında vazife görecektir. Marmara adasındayken ailesini de yanına almıştır. O zaman adada Yahudiler de yaşamaktadır. Bir Yahudi’nin evini kiralamıştır ve komşuları Yahudi’dir. Türkeş: “Onlarla ilk tanışmam ve yakınlaşmam o zaman oldu... Çok iyi insanlar...” diyecektir. MHP lideri iken Yahudilerle görüşecektir. Türkeş, Ermenilerle de görüşmüştür. Hâlbuki, Türkeş Hitler’e özenmekle, ırkçılığı savunmakla itham ediliyordu. İleride bu konuları açacağız. Bilindiği gibi Hitler, Yahudi düşmanıydı ve yeryüzünden Yahudileri yok etmek istiyordu.

Kişiliğinin oluşmasında bu zorlu yılların da etkisi olmuştur.

Hırs ve mücadele... İki kavram seciyesinin iki kuvvetli âmilidir. İleride ülkücü gençlere verdiği seminerlerde iktisadî kalkınmayı, kendi tankını tüfeğini yapmayı, kendi sanayisini kurmayı birinci derecede öğütlemesinde muhakkak ki, bu yıllarda yaşanan imkânsızlıkların tesiri büyüktür.

1944 Olayları

Türkeş’in kız kardeşi Dervişe’yi Vanlı Koç aşiretinden bir gençle evlendirirler. Kendisinin de Ayzıt adını verdikleri bir kızı dünyaya gelir... Türkeş, savaş yıllarında kıtada vazife yaparken, hanımını ve kızını İstanbul Fatih’te oturan ailesinin yanına bırakmıştır.

Kader de ağını yavaş yavaş örmektedir. Türkeş savaşın sonunda tutuklanacaktır.

Alparslan Türkeş, *1944 Milliyetçilik Olayı* kitabının “Başlangıç” bölümünde, yetiştiği dönemle ilgili şu tespitlerde bulunur:

“Çocukluğum; Balkan Savaşı, Birinci Cihan Savaşı ve Türk Millî Kurtuluş Savaşı’nın acı tatlı hikâyeleri içinde geçti. İlkokul ve ortaokul sıralarında da derslerimizin konusunu bu üç savaşa ait olaylar teşkil etti. Türk milletini yok etmek isteyenlerin, gırıştikleri tecavüz ve hyanet

faaliyetleriyle buna karşı kendini kurtarmak için, milletimizin yapmış olduğu olağanüstü mücadeleler ele alınarak derslerimizde incelenirdi. Türk milletinin zayıf ve düşkün durumdan kurtulması ve eski çağlardaki kudret ve şereflerine tekrar ulaşması için nasıl çalışması, neler yapması gerektiği üzerinde duruldu. O günlerden bu yana, benim de başlıca düşünce ve kaygılarım bunlar olmuştur. Türk milletinin tarihini, halihazır durumunu ve geleceğini derinden inceleyerek bunlar için açık ve gerçek, uygun görüş elde etmeye ve olumlu planlar hazırlamaya çalışmayı zevkli ve aynı zamanda vazgeçilmez bir alışkanlık haline getirdim.” (A. Türkeş, 1944 *Milliyetçilik Olayı*, 2. bs., İstanbul 1972, s. 10).

Aynı kitapta liderliğin en başta gelen prensibini şöyle açıklar:

“Liderliğin en başta gelen prensibi, halkın hayatını paylaşmak ve adaletten ayrılmamaktır.” (A. Türkeş, *age*, s. 19).

“Türkiye tezleri” hazırlayan Alparslan Türkeş, 1944’te beklenmedik bir hadiseyle karşılaşır.

İkinci Dünya Savaşı döneminde İsmet Paşa cumhurbaşkanıdır ve kendisini “Millî Şef” ilan etmiştir.

Halkın hoşnutsuzluğu savaş yıllarında hat safhaya varmıştır. Ezan Türkçe okunmaktadır. Bazı camiler depo hâline getirilmiştir.

Diğer tarafta ise başbakanlığa tayin edilen Şükrü Saraçoğlu 5 Ağustos 1942’de şu konuşmayı yapmıştır:

“Biz Türk’üz, Türkçüyüz ve daima Türkçü kalacağız. Bizim için Türkçülük bir kan meselesi olduğu kadar ve laakal ve o kadar bir vicdan ve kültür meselesidir. Biz azalan ve azaltan Türkçü değil, çoğalan ve çoğaltan Türkçüyüz ve her vakit bu istikamette çalışacağız.”

Saraçoğlu’nun bu konuşmayı yaptığı sırada Almanlar, Sovyetler içinde süratle ilerlemektedir.

1940’lı yılların ortasına gelindiğinde ise savaşın sonu belli olmuş, yeni dengeler kurulmuştur. Dengelerin birinde Stalin Sovyetlerinin ağırlığı bütün şiddetiyle hissedilmektedir... Sovyetler kuzey komşumuzdur... Aynı zamanda milyonlarca Türk’ü esaretinde inletmekte, uçsuz bucaksız Türk ellerini elinde tutmaktadır.

Bu zamanda ünlü dava adamı, yazar ve şair Nihal Atsız, 21 Mart 1944 tarihli “Başvekil Saraçoğlu Şükrü’ye Açık Mektup”u yazıyor. Ardından 1 Nisan 1944’te ikinci mektubu yayımlıyor. Komünistlerin devlete sızdığını ve özellikle Millî Eğitim Bakanlığında faaliyet gösterdiğini belirtiyor. Bu mektuplar Cumhuriyet tarihinin de ilk açık mektuplarıdır.

Romancı Sabahattin Ali, Hüseyin Nihal Atsız’ı mahkemeye verir... Milliyetçi gençlik Atsız’a sahip çıkar... Muhakeme günü Ankara sokaklarında olağanüstü anlar yaşanır... Mahkeme salonu iki tarafın yandaşlarıyla hınca hünç dolar... Öyle ki, muhakeme imkânı kalmaz ve dava ertelenir. Birinci celse, 26 Nisan 1944’te görülür ve avukatların müdafaanamelerini hazırlamak için mühlet istemeleri üzerine ikinci celse, 3 Mayıs 1944 gününe atılır.

3 Mayıs 1944... Bu tarih hafızalara yazılacaktır. O gün meş’um bir gündür ve Alparslan Türkeş bu gün verilen kararın sonunda tutuklanacaktır!

Niyazi Berkes, *Unutulan Yıllar* adlı kitabında, 3 Mayıs 1944 gününü anlatır. 1944’te milliyetçilere, aradan çok geçmeden de aralarında Niyazi Berkes’in de bulunduğu bazı Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi öğretim üyelerine “komünistlik” suçlamasıyla darbe vurulacaktır. Niyazi Berkes’ten 3 Mayıs 1944 gününü okuyalım:

“Dava, 3 Mayıs 1944 tarihinde Ankara’da Samanpazarı’na giden yolun üstündeki Adliye Sarayı’nın birinci katındaki bir salonda başlayacaktı. Denildiğine göre birinci katın koridorları, salonun içi, sarayın önündeki kaldırım ve sokak mahşer gibi olmuş. Durumu gözü tutmayan yargıç Saffet Ünen cübbesini çıkarıp duruşmanın yapılamayacağını söyleyerek ayrılınca mahşerden ürken Sabahattin Ali de sıvışmış. Fakat dışarıda daha komik şeyler oluyordu. Birdenbire gözükken güvenlik kuvvetlerinin araçlarının içine polisler ağaçtan düşmüş armutları toplar gibi ellerine geçeni toparlayıp polis müdürlüğüne taşımaya başlamışlar; sonra çoğunu salıvermişler. Demek, kimlerin ayıklanacağını biliyorlardı. Öğrencim olan Hikmet Tanyu adlı kişinin bana sonradan anlattığına göre, o gün vilayet binasına, arkadaşlarının tutuklandığını duyduğu için gidince onu da enselemişler. Demek listede o da vardı. Bir diğeri Zeki Sofuoğlu adlı biri. İstanbul’da da bir dizi kişi tutuklanmış. İçlerinde Türkeş, Fethi Tevetoğlu gibi genç subaylar da varmış. Tam listeyi bilmiyorum. O zamanki gazetelerde hepsinin adı geçiyordu. İrkçilik-

Turancılık komplosunda adı verilen kişilerin gerçekten ırkçı-Turancı olduklarını yıllardan beri bilmeyen yoktu. Yenilik, Millî Şef'in bunların gizli bir hükûmet devirme örgütü kurdukları iddiasındaydı. Yalnız bu iddiası ile Şef, bir taşla bir alay kuş vurmaktaydı: Bunların gerçekten gizli bir darbe yapacak bir grup olduğuna herkes hemen inandı." (N. Berkes, *Umutulan Yıllar*, İstanbul 1997, s. 283-284).

* * *

Konjonktüre göre zihniyet değişmelerini ve insanların neye inanaçağını bilememelerini göstermek bakımından Alparslan Türkeş'in 1944 *Milliyetçilik Olayı*'nda verdiği şu düşündürücü misalleri de buraya almak gerekmektedir.

Alparslan Türkeş'in de içinde bulunduğu grup "ırkçı ve Turancı" diye tutuklanmışlardı; ancak, devlet politikası tam anlamıyla ırk üzerine idi.

Başbakan Şükrü Saraçoğlu: "Ben Türkçü bir Başbakanım...", "Türkçülük bizim için bir kültür meselesi olduğu kadar bir kan meselesidir." demektedir.

Türkeş yazıyor:

"... O günün devleti her alanda ırkçı bir tutum içindeydi. Asker ve sivil yatılı okullara alınacak öğrencilerin Türk ırkından olması şartı gazetelerde yayınlanan okula giriş şartları arasında en başta yer alıyordu. (...) Ayrıca üniversitede okutulan *İnkılâp Tarihi Dersleri ve Atatürk İhtilali* adıyla yayınlanmış olan Mehmet Esat Bozkurt'un kitabı da ırkçılığa ait pek çok açık ifadeler taşımaktadır. Meselâ üniversitelerde ders kitabı olan İnönü'nün Cumhurbaşkanlığı devrinde devamlı bir şekilde okutulmuş bulunan bu kitabın 446 ve 477. sayfalarında şunlar yazılıdır:

'Bir ihtilâl hangi millet hesabına yapılırsa, mutlaka onun öz evlatlarının eliyle yapılmalı ve onun elinde kalmalıdır. Meselâ Türk ihtilâli öz Türklerin elinde kalmalıdır. Hem de kayıtsız şartsız.'

'Devlet işlerinin başına devletin kurucusu olan kavimden başkaları geçince o devlet inkıraz bulur. Yani millet istiklâlini kaybeder. Misal mi istersiniz? İşte Abbasiler, işte Endülüs, işte Osmanlılar...

Yeni Türk Cumhuriyeti'nin devlet işlerinin başında mutlaka Türkler bulunacaktır. Türklerden başkasına inanmayacağız.'

Yine aynı eserin 191. sayfasında, Türk birliğinin bir gün hakikat olacağına imanum vardır. Ben görmeden bile, gözlerimi dünyaya onun rüyaları içinde kapayacağım.' gibi cümleler vardır."

Türkeş, bu görüşleri verdikten sonra şu yorumu yapar:

"Bütün bunlar gösteriyor ki, 1944, 3 Mayıs'a kadar Türkiye Cumhuriyeti idaresi Turancılığı ve ırkçılığı iç politikada geniş ölçüde uygulamaya çalışmış ve bu yönde telkin ve propaganda mahiyeti taşıyan resmi yayınlar ve demeçler geniş ölçüde yer almıştır." (A. Türkeş, *age*, 2. bs., İstanbul 1972, s. 27-29).

* * *

3 Mayıs'ta mahkeme salonu ve sokaklar hınca hınç doludur. Heyecanla muhakemenin neticesi beklenmektedir. Duruşma başka güne atılmış, Atsız'ın tutuksuz muhakeme edilmesi kararlaştırılmıştı. Türk gençliği büyük bir sevinçle sokaklara döküldü. Ancak devrin güvenlik güçleri, gençleri sopayla dağıtmaya kalkıştı. Siyasî polis, mahkemenin tutuklamadığı Atsız'ı gözaltına aldı. Evi arandı... Bütün mektuplarına, yazılarına, kitaplarına el kondu. Mektupların arasında Türkeş'in yazdıkları da vardı.

Düğmeye basılmıştı... Millî Şef bir şey yapmak istiyordu. Ama ne?

O günleri bilmezsek, ileride Alparслан Türkeş ve Ülkücülerin neden suçlandığını, millî hassasiyete sahip olmanın neden suç hâline getirildiğini anlayamayız.

Bir meş'um gün de 19 Mayıs 1944'tür.

Bir bayram meş'um gün olabilir miydi? Millî Şef İnönü, 19 Mayıs bayramında bir nutuk irad etmiş, "Turan" ülküsünü savunanları şiddetle suçlamıştır.

Bir liderin ortaya çıkış sebepleri üzerinde ayrıntılı olarak durmak gerekecektir. İsmet İnönü, Sovyetler'in Almanlar karşısındaki galibiyeti ile, Sovyetler'e yakın olmak için "ırkçı-Turancı" dediği insanları karalayan 19 Mayıs 1944 nutkunu buraya olduğu gibi alıyoruz:

"Türk milliyetçisiyiz fakat memleketimizde ırkçılık prensiplerinin düşmanıyız!

Memleketimizde politika garazları için uydurulan ırkçılık önderlerinin çok acıklı faciaları hatıralarımızda canlıdır. 1912-13 senelerinde Rumeli'de tutunmak için tırnakları ile kayalara yapışarak son gayretlerini sarfeden Türk erlerine, Arnavut Piriştinalı Hasan ve Derviş Hima ile beraber arkadan hücum tertipleyenlerin Türk ırkçı politikacısı olduğu Büyük Millet Meclisinde ispat edilmiştir. Bu hareketlerini politika icabı diye tefsir etmekte en ufak bir güçlük çekmeyen bu adamlar, sözlerine inanıp daha büyük bir felakete uğradığımız zaman gene 'politika icabıdır' diyerek yeni bir fesat prensibi yaratmaktan geri kalmayacaklardır.

Köy enstitülerimizde, her çeşit okullarımızda, müesseselerimizde, ordumuzda müşterek vatanın ülkülerini Türk çocuklarına eşit adalet ve şefkat hisleriyle vermeye çalışıyoruz. Onları büyük Cumhuriyet potasında kaynayıp meydana Türk vatansveri çıkarmaya uğraşıyoruz. Vatandaşların emin olabilirler ki muvaffakiyetlerimiz esaslıdır ve gelecek zamanda daha da göz alıcı olacaktır.

Şimdi insaf ediniz, Türk vatandaşlarını yetiştirmek için elimizde toplanmış olan bu feyizli yolu bırakır da ırkçıların milleti bin parçaya ayıracak fesatla ve nifaklı zehirlerine cemiyeti kaptırır mıyız?

Turancılık fikri, son zamanların zararlı ve hastalıklı gösterişidir. Bu bakımdan cumhuriyeti iyi anlamak lazımdır.

Millî Kurtuluş Harbi sona erdiği gün yalnız Sovyetler'le dosttuk. Ve bütün komşularımız, eski düşmanlarının bütün hatıralarını canlı olarak zihinlerinde tutuyorlardı. Herkesin kafasında biraz derman bulursak sergüzeştçi, saldırcı bir siyasete kendimizi kaptrıcağımız fikri yaşıyordu. Cumhuriyet, kuvvetli bir medeniyet yarışının şartlarından bir esaslısını millet ailesi içinde bir emniyet havasının mevcut olmasında görmüştür.

Görülüyor ki millî politikamız memleket dışında sergüzeşt aramak zihniyetinden tamamen uzaktır. Asıl mühim olan da bunun bir zaruret politikası değil bir anlayış, bir inanış politikası olmasıdır.

Turancılar, Türk milletini bütün komşularıyla onulmaz bir surette derhal düşman yapmak için birebir tılsım bulmuşlardır. Bu kadar şursuz, bu kadar vicdansız fesatçıların tezvirlere Türk milletinin mukadderatını kaptırmamak için elbette cumhuriyetin bütün tedbirlerini kullanacağız!

Fesatçılar, genç çocukları ve saf vatandaşları aldatan fikirlerini millet karşısında açıktan açığa münakaşa edemeyeceğimizi sanmışlardır.

Aldanmışlardır! Ve daha çok aldanacaklardır.

Şimdi vatandaşlarımdan şu iki sualime zihinlerinde cevap bulmalarını isteyeceğim.

Bir: Irkçılar ve Turancılar millî prensiplere ve teşkilere başvurmuşlardır. Niçin? Kandaşları arasında gizli fesat tertipleri ile işleri yürür mü?

Hele Doğu'dan, Batı'dan ülkeler, gizli Turan Cemiyeti ile zapt olunur mu?

Bunlar o şeylerdir ki ancak devletin kanunları ve esas teşkilatı ayak altına alındıktan sonra başlanabilir!

Şu halde yaldızlı fikirler perdesi altında doğrudan doğruya Cumhuriyetin ve Büyük Millet Meclisinin mevcudiyeti aleyhine teşebbüsler karşındayız. Tertipçiler on yaşındaki çocuklarımızdan bize kadar derece derece, perde perde hepimizi aldatmak iddiasındadırlar.

Vatandaşlarıma ikinci sualimi soruyorum:

Dünya olaylarının bugünkü durumunda Türkiye'nin ırkçı, Turancı olması lazım geldiğini iddia edenler hangi milletlere faydalıydılar ve kimlerin maksadına yararlıydılar?

Türk milletine yalnız bela ve felaket getirecek olan bu fikirleri yürütmek isteyenlerin Türk milletine hiçbir hizmetleri olamayacağı muhakkaktır. Bu hareketlerden yalnız yabancılar faydalanabilirler. Fesatçılar yabancılarla bilerek mi hizmet ediyorlar?

Yabancılar fesatçıları idare edecek kadar yakından münasebette midirler?

Bunları hüküm olarak bugün kestirmek mümkün değildir. Ama yabancıya hizmet kastı ve yabancıнын yakın ilişkisi hiçbir zaman meydana çıkmasa dahi hareketleri Türk milletine, Türk vatanına zararlı olması ve bunlardan yalnız yabancıların faydalanmış olması söz götürmez bir hakikattir.

Vatandaşlarımla!

Emin olabilirsiniz ki vatanımızı bu yeni fesatlara karşı da kudretle müdafaa edeceğiz!" (Celal Bozkurt, *Bütün Delilleriyle CHP'nin İçyüzü*, İstanbul 1969, s. 195-197).

İsmet İnönü, bu konuşmayı muhakeme safhasında yapmıştır. Böyle olmakla beraber, milliyetçilik olayında tevkif edilenler beraat etmişlerdir.

Alparslan Türkeş, eğer İnönü'nün vicdanında mahkûm ettiği bir isim olmasaydı, belki "lider Türkeş" ortaya çıkmayacaktı. Tutuklanması gelecekte atacağı adımların başlangıcıdır. Eğer İnönü'nün söyledikleri doğru olsaydı, Türkeş'in halk nazarında kabul görmemesi gerekirdi. Türkeş, halktan büyük kabul görmüş ve 12 Eylül öncesinde binlerce genç, kurduğu parti ve derneklerin çatısı altında toplanmıştır. İnönü, 1973'te ölmüştür. Onun cenaze törenine katılanlarla Türkeş'in cenaze törenine katılanları kıyaslamak mümkün değildir.

Türkeş'in İlk Tutuklanması

Atsız'ın evinde yapılan aramada Türkeş'in mektuplarının, yazılarının ele geçmesi büyük bir suç delili sayılmış, o sıra Erdek'te vazifeli olan genç üsteğmen Türkeş'in evi aranmıştı ve Türkeş tutuklanmıştı. Aramayı yapan askerî heyetin başkanı arama yapmaktan son derece müteessirdir. Ancak emri yerine getirecektir. Türkeş'in 600 kitabı vardır. Genç bir subayın bu kadar kitaba sahip olması, askerî heyet başkanını duygulandırır.

Alparslan Türkeş, 13 Haziran 1944 günü Tophane'de Merkez Kumandanlığı cezaevinde bir hücreye hapsedilir.

Türkeş, *1944 Milliyetçilik Olayı* adlı eserinde İnönü dönemini tahlil ederken şu hükme varmıştır:

"Liderliğin en başta gelen prensibi, halkın hayatını paylaşmak ve adaletten ayrılmamaktır."

Ardında şunları yazar:

"Bu esas İkinci Dünya Harbi günlerinde yalnız Türkiye'de düşünülmemektedir."

Neden düşünülmedi?

Millî Şef İnönü, iktidar çevreleri için ortada iktisadi, siyasi, içtimai hiçbir tasa bırakmayacak sistem uyguluyordu:

Terör.

Bu dehşet idaresinin her şeyi tuz buz eden tokmağı kimsede kırılmayacak takat bırakmamıştı.

Radyosu ile köleleştirdiği basınla iliklerine kadar uyuşturduğu millet, onun dilediği boyunduruğa öylesine vurulmuştu ki, hiç ekmeğe de vermese gene, saltanatını sürebilirdi.

Bol bol kıymetli döviz ikram ederek alabildiğine kağıt karaborsası yapmalarına göz yumarak, makine hamallarına varıncaya kadar milyonerleştirdiği basın ağalarının sebep oldukları facialara gözlerini yummuş, milletin dertlerine karşı kulaklarını altınla tıkamıştı.

Şef neye 'millî' denmesini irade buyurursa, ancak ve derhal o millî oluveriyordu ve bütün kötülöklere karşı millî bir sükut empoze etmiş olan Millî Şef'in bir açlığa, sefalete 'millî' demediği kalıyordu.

Hani aklına esse de:

'Bu açlık millî'dir, bu sefalet millî'dir... deseydi basınla radyo, hiç şüphe etmeyin, bir ağızdan bağırabilirdi:

'Yaşasın millî açlık... Yaşasın millî sefalet.'" (A. Türkeş, *age*, s. 19-21).

Yukarıdaki satırlardan bilenmiş, dolmuş bir liderin fevranlarını okudunuz. Millî Şef'in yârânını koruduğu, halkın feryatlarına kulak tıkadığı ortaya konuyor. Bu anlayışı ilk gençlik yıllarından beri değiştirmek isteyen "beyin", o zamanın şartlarında, çok okuyor ve ilim, fikir ve dava adamlarıyla mektuplaşıyordu. Değişmesi gereken bir şeyler olduğu muhakkaktı.

Dikkat edilmesi gereken bir husus da, Alparslan Türkeş'in yukarıdaki satırları Hindistan'dan döndükten sonra yazmış olmasıdır.

"Hindistan'dan döndükten sonra..." ne anlama geliyor? Hindistan, 13 Kasım 1960'ı tedeât ettirir. 13 Kasım 1960'ta Alparslan Türkeş'in de içinde bulunduğu 14 Millî Birlik Komitesi üyesinin, komiteden çıkarılıp yurt dışına değişik vazifelerle gönderildikleri gündür. Yani, büyük ideallerle, halkı ezdirmemek ve yine CHP'ye ram etmemek için ihtilâlin ön safında yer almış olan "Kudretli Albay" Alparslan Türkeş'in bir anda bütün ideallerinden soyundurulduğu gündür.

1944 Milliyetçilik Olayında Türkeş'ten başka tutuklananlar:

Prof. Dr. Zeki Velidi Togan, Dr. Hasan Ferit Cansever, Nihal Atsız, Orhan Şaik Gökyay, Hüseyin Namık Orkun, Nejdet Sançar, Dr. Fethi

Tevetoğlu, Reha Oğuz Türkkan, İsmet Rasin Tüm Türk, Cihad Savaşfer, Muzaffer Eriş, Zeki (Özgür) Sofuoğlu, Said Bilgiç, Cemal Oğuz Öcal, Cebbar Şenel, Hamza Sadi Özbek, Fehiman Altan, Nurullah Banman, Fazıl Hisarcıklı, Saim Bayrak, Yusuf Kadıgil.

Gözaltına alınıp tabutluklarda işkence görenler ise, Hikmet Tanyu, Osman Yüksel Serdengeçti'dir.

Alparslan Türkeş, Erdek'teki evinden alınıp Merkez Kumandanlığı hapishanesine niçin kapatıldığını öğrenememiştir. Yattığı yer dar, pis ve karanlıktır... Tepesinde yirmi beş mumluk, kalın toz tabakasıyla kaplı bir ampul sarmaktadır. "Kaçakçılar, uyuşturucu madde kullananlar, komünistler, casuslar, katiller, hırsızlar"la aynı hapishanededir.

Eşi Muzaffer Hanım ise, iki çocuğu ile Fatih'e, Türkeş'in baba evine taşınır. Hapis hayatı uzayınca Isparta'ya kendi baba evine gidecektir.

Genç üstegmen Türkeş, günler geçtiği halde suçunu öğrenememiştir... Dilekçe üzerine dilekçe yazar. Anayasa'ya göre otuz gün içinde cevap verilmesi gerekir; ancak, Millî Şef döneminde, Anayasa'yı kim dinler!

Tutuklandıktan tam dört ay sonra sorguya çağırılmıştır! Bu süre içinde kendisine aylık ödenmez.

Türkeş, müfrit İnönücü sorgu hâkimi Kâzım Alöç'ün karşısına çıkarıldığında daha da şaşıracaktır... Çünkü, hâkim:

"Yeminli ve gizli cemiyet bulunduğundan, cemiyetin gayesinin mevcut iktidarı devirmek olduğundan" bahsederek, bunlar hakkında bildiğini anlatmasını ister.

Nihal Atsız, Prof. Dr. Ahmet Zeki Velidi Togan, Dr. Hasan Ferit Cansever gibi memleketin tanınmış milliyetçilerinin "gizli örgüt" mensubu olduklarını ispatlaması gerekmektedir.

Türkeş'in önüne kalem kağıt konur... Türkeş, masanın başına geçtiğinde sorgucular, Millî Şef'in 19 Mayıs nutkunu delillendirmek için suç örgütünün itiraf edileceğinden emindiler!

Alparslan Türkeş henüz 27 yaşındadır. Kağıda yazdıkları, gelecekte çilesine katlanacağı fikirlerinin bir özeti:

"Var olduğu iddia edilen gizli cemiyet yoktur. Tabanca üzerine yemin ederek de etmeyerek de hiçbir cemiyete girmiş değilim. Nihal Atsız bana bir telkinde bulunmadı. Esasen yaşım ve seviyem telkinlere kapılmaya müsaade etmez. Türklük konusunda şahsi kanaatim şudur:

Devletin bütün önemli idare kademelerinde iyi yetişmiş milliyetçi Türklerin bulunması gereklidir. Türkiye sınırları dışındaki Türklerle de ilgilenmek lazımdır. Ben, sınırlarımız dışındaki Türklerin yabancı boyunduruğundan kurtulmasını, hür, müstakil ve müreffeh olmasını isterim." (A. Türkeş, *age*, s. 46).

* * *

Türkeş, 29 Ekim 1944 günü mahkemeye çıkarılarak sorgulandı. "İrkçılık" ve "vatan hainliği" ile suçlanmasını ağır bir itham olarak telâkkî eden Türkeş, bu muhakeme sırasında şunları söylemiştir:

"Efendim, önce beni çok müteessir eden bir nokta hakkında bir iki şey söylememe yüksek müsaadelerinizi dilerim. Son tahkikat kararında diğer sanıklarla birlikte bana da vatan hainliği isnat edilmiştir. Bunu şiddetle reddederim. Ben yeryüzünde her şeyden çok milletimi ve vatanımı severim. Devletimin, büyüklerimin emirlerine, kanunlarına daima itaatli ve kelimenin tam manasıyla milletsever, yurtsever bir Türk subayıyım. Daima devletimin kabul ettiği prensiplere inandım ve onlara hürmetten ayrılmadım. Türk milliyetçisiyim, fakat iddia edildiği gibi ırkçı değilim.

Yani memleket içerisinde ayrılıklara ve düşmanlıklara yol açacak hiçbir fikrim yoktur. Yalnız ben Türk milletinin yeryüzünde eşsiz bir yaratılışa sahip olduğuna ve kahramanlıkta daha üstün bir millet bulunmadığına iman ediyorum. Buna en yakın misal olarak İstiklal Harbi'ni gösterebilirim. Bunu yüksek mahkemeniz benden daha iyi bilirler. Dört taraftan sarıldığımız halde, bu kahramanlığımız ve üstün yaratılmışlığımız sayesinde ki, bizden her bakımdan on misli, yirmi misli üstün bir düşmana karşı şerefimizi yeniden göklere yükseltmişizdir.

Bu, millî hasletlerimizden ileri gelmiştir. Bu hususu kısaca ve askerce şöyle özetleyebilirim:

Bir Türk, bölüğü veya daha fazla düşman bölüğünü tepeleyebilir. Mazide tepelediği gibi, gelecekte de tepeleyecektir. Bizim kışlarımızda 'Bir Türk on düşmana bedeldir', 'Bir Türk dünyaya bedeldir' gibi Atatürk tarafından irad edilmiş olan vecizeler aslı durur. Milletimin, Türklüğün büyüklük ve üstünlüğünü ben önce anamdan babamdan öğrenmişim... Sonra bulunduğum bütün okullarda öğretmenlerim söylediler. Askerî hayatım boyunca kıtalarda kumandanlarım ve maiyetinde vazife gör-

düğüm bütün generaller bu gerçeği daima tekrarladılar; ben daima milletin kabul ettiği prensiplere inandım ve bu prensiplere hürmetle riayet ettim, tekrar ediyorum ben koyu bir milliyetçiyim.”

Türkeş’le hâkim Cevdet Erkut arasında şu muhavere geçer:

“-Evvvela şu noktayı size soralım: Türkiye’de mevcut saf bir soydan gelme ve karışık ırktan olanların bulunmayacağı hakkındaki düşüncenizin ne olduğu şey... etmek istiyoruz, şey etmek yani şey...”

-Bugün devletimizin kabul ettiği ve üzerinde yürüdüğü prensip bence de en doğru, en makul prensiptir. Yani Türklüğü her şeyden üstün görmekle beraber gayri Türk unsurları da gerek kültür, gerek telkin ile çok kısa zamanda temsil etmek. Ben de bunu doğru görüyorum. İdare işine gelince, benim de şahsi kanaatim bütün işlerimizi görecektir şahsiyetlerin tamamı ile Türk olan, yani temsil olunmuş ve kendisini Türk’ten başka bir şey saymayan veyahut Türk kanından gelen insanlar tarafından idare edilmesini doğru bulurum.

-Karışıklıklar hakkında ne olacak?

-Arz ettim efendim... Madem ki Türkleşmiştir, dedesi veya annesi şöyledir, böyledir diye aranmasını doğru bulmam.

Bu ara Alöç (savcı Kâzım Alöç) söz aldı:

-Efendim, Türkleşmiş ise kabul ediyor mu?

Cevdet Erkut, bu suali şu tarzda izah ederek tekrarladı:

-Demek, Türk’üm diyenleri kabul ediyorsunuz.

-Evet, dedim, ama Türklüğü kendilerine tamamen sindirmiş, temessül etmiş olanları... Yoksa yalnız ben Türk’üm demekle bu iş olup bitmez. Mesela bugün bir Yahudi gelir, Türk olduğunu iddia eder. Fakat dili Türkçe değildir, gelenekleri Türk gelenekleri değildir, her şeyi başkadır. Böylelerine Türk denmez, denemez. Benim kabul edebileceğim şekil söylediğim gibi dili geleneği ve her şeyi ile Türklüğü benliğine, ruhuna sindirmiş olmaktır.

Cevdet Erkut:

-Turancılık hakkında fikriniz nedir?

-Benim fikrime göre Türkiye her şeyden önemlidir. Türkiye benim tasalarımın başında gelir. Memleketimizin ilim, irfan, sanayi, iktisat alanlarında ve her sahada en ileri dereceye ulaşması için çalışmak lazımdır...

Turan, yani Türk Birliği, yalnız Asya'dakiler değil, bütün Türklerdir, bütün Türklerin birliğidir...

Ruh birliği, gelenek birliği, kültür birliği ve iman birliği... Yani benim anlayışına göre Turan, Yunanistan ve Bulgaristan'da ve diğer yerlerdeki bütün Türkleri de kapsayan bir mefhumdur.

Cevdet Erkut:

-Hazırlık tahkikatında 'Küçük nüfuslu milletler tehlikeye maruzdur, onun için ilk fırsatta bütün Türklerin birleşmesi, toplanması lazımdır, demişsiniz bu fikrinizi biraz izah eder misiniz?

Bunda anlaşılmayacak, izaha muhtaç bir taraf yoktu ama 'İzah edeyim efendim,' dedim ve şunları söyledim:

-Bunlar istikbale ait temenniler. Takdir buyurursunuz ki, birçok unsur vardır. Bunlardan birisi de devletin nüfusedir. Bu Türk birliğine ait temennilerden birisi olabilir, ben hakikatte bunu istiyorum. Bugün nüfusumuz azdır, bunu çoğaltmak için hemen kalkıp birliğe doğru yürüyelim, demedim. Bu da istikbale ait meseledir. Ve devletimiz için bir kuvvet teşkil eder." (A. Türkeş, *age*, s. 73-77).

İrkçılık-Turancılık davası, Türk halkına çok zarar vermiştir. Bunun yanında bir Alparslan Türkeş'i ortaya çıkarmıştır. Ancak, bazı çevreler İrkçılık-Turancılık davasını hep kullanmışlar ve Türk birliğini engellemek için çalışmışlardır. Türkeş, Turancılığın, Türk birliği anlamına geldiğini ve mazlûm, esir Türklerin istiklâlini kazanmalarını istemenin bir Türk olmayı bırakın insanî vazife olduğu anlatmak için olağanın üstünde çaba harcamıştır.

Atsız, Alparslan Türkeş ve arkadaşlarının 1 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesindeki muhakemeleri 29 Mart 1945'te neticelendi. Yirmi üç sanıktan sekiz-dokuz kişi beraat etmiş, diğerleri de on yıla kadar hapis cezaları almışlardı. Türkeş'in cezası 9 ay 10 gündü.

Muhakeme edilenler Askerî Yargıtaya başvurular. Askerî Yargıtayın başında ünlü komutanlardan Org. Ali Fuat Erden vardı. Ali Fuat Erden, İsmet İnönü ile şahsî dost olmasına rağmen, başında olduğu Askerî Yargıtay: "1 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi tarafsızlıktan ayrılmıştır. Mahkeme 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından görülmelidir." hükmünü verdi ve tutuklu sanıkları bıraktırdı.

2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi davayı 31 Mart 1947 günü sona erdirdi ve bütün sanıklar hakkında beraat kararı verdi.

İsmet İnönü, Askerî Yargıtayın kararından dolayı, arkadaşı Org. Ali Fuat Erden'e küsmüştür.

Türkeş, 1944 *Milliyetçilik Olayı'*nda kaydettiği hatırasında, dönemin idaresinin kendilerine karşı nasıl bir hasımane tavır içinde olduğunu gösterir. Bu hasımane tavrı, Millî Şef İnönü'nün taraftarları ömür boyu sürdürmüş, daha sonra büyük propaganda faaliyetlerine girişen sol, İnönü'nün milliyetçilere karşı tavrından büyük cesaret almıştır.

Türkeş, Hindistan'dan döndükten sonra hatıralarını *Yeni İstanbul* gazetesinde neşrederken, o zamanki Askerî Yargıtayın raportörü Hâkim Binbaşı Celal Bey ziyaretine gelir. "İrkçılık-Turancılık" davasıyla ilgili bilinmeyen bazı hususları açıklar. Dava Yargıtaya intikal ettiğinde İnönü ve arkadaşları Yargıtay üzerine baskı kurmak istemişler; ancak, başkan ve üyeler bu baskıya boyun eğmeyip davanın 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesinde görülmesini sağlamışlar. Beraat kararı çıkınca Askerî Yargıtay Başkanı Org. Ali Fuat Erden'i, Genelkurmay Başkanı Org. Kâzım Orbay çağırılmış; Kâzım Orbay, Erden odaya girer girmez şunları söylemiştir:

"Sayın Millî Şefimiz, Turancıların suçlu olduklarını daha baştan ortaya koydular ve bizlere irşad buyurdular. 19 Mayıs nutuklarında her şeyi açıkladılar. Böyle olduğu halde, başkanlığınız altında bulunan Askerî Yargıtay, nasıl olur da bunlar lehinde karar verir?"

Erden'in cevabı şu olur:

"Efendim, Mahkeme Kurulunun vicdani kanaati o yolda tecelli ettiği için öyle karar verilmiştir."

* * *

Turancılık Fobisinin 1944'tan sonra sık sık nüksetmiştir.

Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'ün Nisan 1976'da Irak'ı ziyaretinde ibretle hatırlanacak sahneler yaşanmıştır. Asıl ibretlik sahne de Korutürk'ün, Irak'tan döndükten sonra yaptığı açıklamadır.

Türk heyeti Kerkük'te Türkler tarafından büyük bir coşkuyla karşılanır. Tıpkı 1967'de Süleyman Demirel ve beraberindekilerin Bakü'de, Taşkent'te karşılandıkları gibi... Esir milletimin hasret göz yaşları sel

gibi akıyordu... Öyle ki, esaret altındaki Kerkük Türkleri, Korutürk'ün bindiği arabaya yaklaşabilmek, dokunabilmek için güvenlik çemberini zorlarlar. Türk heyetinin arabalarının tekerleri öpülür. Kardeş kardeşe o kadar hasrettir. Sloganlar atılır... "Milliyetçi Türkiye! Kerkük Türk'tür Türk kalacaktır! Milletlere istiklal, insanlara hürriyet! Başbuğ Türkeş!"

Turancı sloganlar atılıyor ve bir Turancının ismi anılıyor! İnönücü zihniyetin tüylerinin nasıl diken diken olduğunu tahmin edersiniz.

O dönemde Irak hükûmeti ile Türk hükûmeti arasında eğitim anlaşması olduğu için çok sayıda Iraklı, Türkiye'de eğitim görmüş ve görüyordu. Bunlar da Türkiye'ye geldiklerinde kendilerine kucak açan Ülkücülerle birlikte oluyorlardı, Ülkücülerin kullandığı sloganların atılması da bundan ileri geliyordu. Korutürk, Türkiye'ye döndükten sonra "Turancı" görünmenin endişesini bir türlü üzerinden atamamış olmalı ki, 27 Mayıs'ta (27 Mayıs günü ihtilâl atfen bayram olarak kutlanıyordu.) mecburmuş gibi "Pantürkizm ve Panislâmizm"e karşı olduğunu bir bildiriyle açıkladı. Bu açıklamasının Kerkük'te yaşananların dışında iki sebebi daha vardı. 19 Mayıs için yaptığı konuşmada komünistleri tehlikeli görmüş, bunun üzerine hemen bütün solcu yazarlar çok güvendikleri Korutürk'e "teessüfler"ini bildiren yazılar yazmışlardı. Bir sebebi de 19 Mayıs törenlerinde, statta Ülkücülerin gösterileri idi. Sol gazeteler, Korutürk'ün, Ülkücülerin sloganları yüzünden stadı erken terk ettiğini ve giderken Türkeş'in elini sıkmadığını büyük puntolarla vermişlerdi.

Türkeş, Cumhurbaşkanı Korutürk'ü tenkitte gecikmedi. Türkeş, o zaman Birinci Milliyetçi Cephe Hükûmetinde başbakan yardımcısı idi. 30 Mayıs 1976'da TBMM'de bir basın toplantısı düzenleyerek şunları söyledi:

"Bütün dünya milletlerinin hür ve insan haklarına sahip bir hayat sürmelerini istemek, insanca bir duygu ve düşüncedir. Hürriyetsizlik içinde bulunan, ezilen toplulukların Birleşmiş Milletler Anayasası ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi çerçevesi içinde insanca yaşama haklarından yararlandırılması görüşünden Türk milletine mensup olan toplulukları müstesna tutmak düşünülemez. Böyle bir görüş, Pantürkist bir dış politika anlamına gelmez; sadece insanca ve çağa uygun bir düşüncedir. (...) Aynı şekilde, yüzyılımızda düşman devletler arasında dahi anlaşma ve iş birliği yapılırken, tarihî ve kültürel bağların yaklaştırdığı kırk bir İslâm ülkesinin Türkiye'de bir konferansta bir araya gelmeleri

de suç isnat edilecek bir hadise değil, basiretli dış politikanın gereğidir. Aynı zamanda Cumhuriyet tarihimizin en önemli politika olaylarından biridir. Sayın Cumhurbaşkanının bu beyanati, parlamenterliklerinin demokrasiye uygunluğu şüpheli bir grupla ve parlamento içi ve dışı bazı mihrakların tahrik ve saldırılarının doğurduğu yılgınlıkla verilmiş olması, beyanının isabetsizlik ve yarlışığının sebebini açıklamaya yetmektedir. Komünizm ve bölücülük tehlikesi apaçık ortada iken, bu tehlikeyi hayal mahsulü Pantürkizm ve Panislâmizm tehlikeleri ile dengelemeye çalışmak, gerçek tehlikeleri perdelemek sonucuna yol açabilecek hatalı ve vahim bir tarafsızlık endişesidir...”

Türkeş'in 'Tuna' Yazısı

1944'te suçlanmasıyla onun özlemleri arasında hiçbir bağ yoktur. "İrkçi-Turancı" diye suçlanması, onun nazarında "Türk"ü sevmenin suç olması demektir.

Alparslan Türkeş'in "Tuna" başlıklı yazısı, Tuna imajı etrafında Türk'ün gittiği her yeri aydınlattığını, bayındır hale getirdiğini anlatır. "Tuna"yı gececik bir teğmenken yazmıştır. Sanatlı bir dil kullanmış, tedarik eden kelimelerle eski çağları zamana taşımıştır. Eğer bu üslupla devam etseydi ve politikanın dışında kalsaydı, muhakkak iyi bir romancı olacaktı. Aşağıya aldığım "Tuna" size de aynı fikri verecektir. Bu yazı 19 Mart 1939'de çıkmıştır. Alparslan Türkeş o tarihte 22 yaşındadır.

Tuna

Bu bir isim değil, bir su değil, kalbimizde çağlayan bir tarihtir.

Türk'süz Tuna öksüz, Tuna'sız Türk yaşlıdır.

Binlerce yıl evvel bu su, ıssız ve garip akıyordu. Kenarlarında ölgün, medeniyetsiz insanlar sürünüyordu. İki tarafına yayılan topraklarda vahşetle harabiyet kucaklaşmıştı. Semasında güneş yoktu. Yıldızları fersiz, mehtabı sönüktü. Kuşları namesiz, çiçekleri solgundu.

Bur durgun hava içinde, bu donmuş varlığın ortasında Tuna hırslanıyor, ve hırsından toprakların bağrını tırmalıyordu. Önüne gelen dağları yarıyor, kayaları eritip dağıtıyordu. İnsanları sürükleyip boğuyordu.

Bir gün ansızın Tuna'nın bitmeyen geceleri sabaha erdi. Toprakta bir sarsıntı başladı. Havada bir toz ve duman bulutu yükseldi.

Yaklaşan bulutun içinde dağ gibi atlarda, dağ gibi kahramanlar belirdi. Yüzlerinde nur ve hareket taşıyordu. Gözleri ışık ve enerji doluydu. İsimleri mertlik ve sertlik taşıyan ahenkli, tok bir heceden ibaretti:

Türk!...

Suları kuruyan yurtlarından başka diyarlara akıyordu. Bu akışta güneşi de atlarının kuyruklarına bağlamışlar, arkalarından sürüklüyorlardı. İşte Tuna'ya güneş, onlar oradan görüldüğü andan itibaren doğdu. Azgın Tuna uslandı.

Toprak alt üst edildi. Ovalar yeşerdi. Sulara dizgin vuruldu. Her tarafa abideler, saraylar, mamureler yükseldi. Tuna'da neşe, Tuna'da düğün başladı.

Cahil mütereddi yerliler bu medeni insanlara, bu yiğit adamlara saldırmaya yeltendi. Fakat doğuştan eşek, ayı yaratılmış olanlar kurda ne yapabilirler? Cüceler, kahramanları yere serebilir mi? Hayır... Asla.

Medeniyeti adalet ve biati yenmek olan Türk önüne çıkan melez sürülerini, uyusuk insan kabilelerini değil, dağları, nehirleri bile çiğnedi, ezdi aştı geçti. Hepsinin başına kantarması adaletten, halkaları medeniyetten, dizginleri kuvvetten yapılmış bir yular taktı. Asırlarca medeniyetin koruyucusu ve yayıcısı olarak döğüştü, döğüştü.

Savaşın ardı gelmiyordu. Fakat Türk'ün aradığı da buydu. Savaştlar, savaştlar... Her savaşta muzaffer, her yerde hakim oldular.

Kızıl kanlarından Tuna'nın ufuklarına renk, seslerine ahenk verdiler. Böylece Tuna şenlendi, hayat ve hareketle doldu. Eskiden Tuna ölüydü. Onlara kavuşunca dirildi. Türk gelmeden Tuna yoktu... Tuna'yı Türk yarattı...

Birçok cengimiz Tuna boyunda oldu. Türk akıncıları Tuna'ya karşı aktılar. Tuna'ya çağlayanlar gibi Türk kanı katıldı. Tuna onun için gönüllerin en coşkun ve suların en kuvvetlisidir ve Tuna bunun için bizimdir.

O eski çağlarda Tuna'nın düğününü yapıyorduk. Tuna gelindi ve biz Tuna ile evlenmiştik.

Neşeyle, zaferle dolu o uzun yüzyıllar ne çabuk geçti? Nasıl bitti? Tuna'mı kollarımdan kim kopardı?... Kim aldı?...

Tuna'm! Asırlarca koynumda taşıyıp doyamadığım sevgilim!...

Sen bu gün çağlamıyor, hıçkırıyorsun...

Sen bir nehir değil içimi yakan bir tahassürsün...

Tuna'm! Gönlümde yatan aslanın susuzluğunu sen giderirsin.

Bana su vermez misin Tuna'm?" (A. Türkeş, "Tuna", *Kahramanlık Ruhü*, İstanbul, s. 5-7).

Kaybedilen topraklar, esir olan bir millet... Türkeş, kaybolan topraklarına yanyor, esir olan milletin bağımsızlığını istiyor. Alparslan Türkeş'in aşağıdaki yazısı 1950'de yayınlanmıştır. Milliyetçiler, 1944'te İnönü'den yedikleri darbeyle, talihlerine küselerdi, Türkiye'de dünya Türklüğünden bahseden olmayacaktı belki. Ama haklıklarını daha bir inançla haykırmışlardır. Türkeş, üzerinde üniforması olduğu hâlde milliyetçi çevrelerle temas kuruyor, dergilerde yazıyordu.

* * *

Hapishlik bir işkencedir. Hapishanenin rutubeti, havasızlığı, ışiksizliği genç Türkeş'i yıpratmıştı. Hastaneye kaldırılır... Burada "Ben de Turancıyım." diyen tabip Tuğgeneral Fikri Altan'ın büyük desteğini görür. Ancak hastanede fazla bırakılmaz, yine işkence hücrelerine dönmek zorunda kalır.

Bu dönem, "tabutluklar dönemi" olarak Türk siyâsî tarihine geçmiştir. Türkeş tabutlukları şöyle anlatmıştır:

"Tabutluk adıyla anılan veya Kâzım Alöç ve Ahmet Demir tarafından 'mutena hücre' diye ifade edilen yer, yarım metre karelik bir yerdir. Nihayet kırk santimetre genişliğinde ve elli santimetre uzunluğunda ve iki buçuk metre yüksekliğinde beton duvar içerisinde açılmış oyuklardır. İçine sokulan bir insan kapı kapınca yere çömelemez. Bu beton oyukların duvarlarından içeriye sokulanları, belinden ve kollarından duvara bağlamak için demir prangalar vurulmaktadır. Ayrıca oyuğun tepesine üç adet beşer yüz mumluk ampul konmuştur. İçeriye kapatılan bir insan demir prangalarla belinden ve kolundan duvara bağlanıp ve burada yirmi dört saat, kırk sekiz saat, hatta daha fazla aç susuz bırakılırdı. Bazı sanıkların tabii ihtiyacı için dahi kapı açılmaz ve büsbütün perişan duruma düşmeleri sağlanırdı." ("Türkeş Konuşuyor," *Yeni İstanbul*, 17 Mayıs 1967).

Bütün ders kitaplarında yer alan ve çocuk yaşta hepimizin ezberlediği "Bu Vatan Kimin?" şiirinin şairi, ünlü münekkit, araştırmacı Orhan

Şaik Gökay da Atsız'la mektuplaşması yüzünden hapse atılmış, 1500 mumluk ampul altında bir gövdenin zor sığıdığı "tabutluk" diye tabir edilen sandığa tıklararak milliyetçiliğinin bedeli ödettilmek istenmiştir. Gökay daha sonra çıktığı mahkemede şöyle haykıracaktır:

"Haziranın en sıcak öğle sonunda, kendileri tarafından, 'Mutena hücre', ziyaretçilerince de, 'tabutluk' diye anılan işkence odasında, bu elektrik lambaları altında ışıllı ışıllı yanan odada, ayakta, beş saat bir şehriayın seyrettim! Burada bir adım ileri değil, fakat on dört asır gerisi görünüyordu: Arabistan çölünde, efendileri tarafından kızgın güneş altında taşlara bağlanmış çıplak köleler... Tabii yirminci asır medeniyetinde, hem bir tabiat unsuru olan güneş yerine, onun göz kamaştırıcı ve kör eden icatlarından biri, elektrik vardı." (İlhan Darendelioğlu, *Türk Milliyetçiliği Tarihinde Büyük Kavga*, İstanbul 1976, s. 138).

Orhan Şaik Gökay 2 Aralık 1994'te vefat ettiğinde, Alparslan Türkeş, İstanbul İlahiyat Fakültesi Camisinde eski kader arkadaşının cenaze namazını kılmış ve son vazifesini yapmıştı.

Sanıklardan Hikmet Tanyu (1917-1992) (Tanyu daha sonra dinler tarihi profesörü olacak ve Türk ilim ve kültür hayatına önemli eserler kazandıracaktır.), kendilerini kanunsuz yere muhakeme edenleri ve işkenceye maruz bırakanları mahkemeye vermiş, gerek sivil görevliler ve gerekse o zamanın sıkıyönetim görevlileri suçlu bulunmuş, haklarında dava açılmasına karar verilmişti. Hepsinin ceza alacağına kesin gözüyle bakılırken, 1950 seçimlerinde Demokrat Parti iktidara geçince umumî af çıkarmış ve beklenmedik bir şekilde, 1944 işkencecilerinin davası da düşmüştü.

Türkeş, baş işkenceci olarak gösterdiği, zamanın sıkıyönetim sorğu hâkimi Kâzım Alöç'ün 27 Mayıs İhtilâlinde sonra "Komünizm ve Irkçılık" başlığı altında *Yeni Gazete*'de yayınladığı hatıralarında 1944 Milliyetçilik Olayını saptırması karşısında şunları yazmıştır:

"Bütün bu gerçekler meydana dayken, acaba Yeni Gazete ömrünü kumarhanelerde geçirmeyi ve mason localarının uşaklığını yapmayı en kutsal vazife sayan Kâzım Alöç gibi adama, neden bizim aleyhimizde bir tefrika yazdırmak lüzumunu duymuştur?" (A. Türkeş, *1944 Milliyetçilik Olayı*, 2. bs., İstanbul 1972, s. 88).

Kurmay Subay Oluşu

Alparslan Türkeş, 1944'te tutuklanmadan önce Harp Akademilerinin imtihanına girmişti. Muhakeme safhasında savcı, imtihanını kazandığını söylemişti.

Tahliye olduktan sonra, davası Askerî Yargıtayda incelendiği için muhakemesi devam ediyordu. Bu yüzden Harp Akademilerine almadılar.

Millî Şef İnönü'nün "İrkçılık-Turancılık" davası çıkarması, Türkeş'in kurmay subay olma hayalini de geciktirdi. 1951'de tekrar imtihana girmiş ve Harp Akademilerine girme hakkını bir daha kazanmıştır.

Türkeş, gelecek hesabını yapıyordu. 1948'de Genelkurmay tarafından ABD'ye subay gönderilecekti. İkinci Dünya Savaşından sonra meydana gelen yeniliklerin öğrenilmesi gayesi güdülyordu. Bunun için imtihan açılmıştı. Türkeş, o sıra Gelibolu'da vazifelidir. Ankara'ya gider ve imtihana girer. Sonra Gelibolu'ya dönüp imtihanın sonucunu bekler. İmtihani kazandığına dair haberi alır almaz yolculuk hazırlığına başlar. Fakat bu sıra kendisiyle birlikte kalan babasını kaybeder. Babası bir at gezintisi sırasında, atın üzengisine takılıp sürüklenmiş, ağır yaralanmış ve 10 gün sonra da vefat etmiştir. Babası yeni vefat etmiş olmasına, dört çocuğu bulunmasına, annesine de kendisi bakmak zorunda kalmasına rağmen, idealizminden bir şey kaybetmemiş, aile efradını hanımının memleketi Isparta'ya bırakıp 16 subayla birlikte iki yıl kalacağı Amerika'ya gitmiştir.

Amerika'daki eğitim, Türkeş'i yeni bir dünya ile tanıştırmış ve uf-kunu açmıştı. Kansas eyaletinde Amerikan Harp Akademisinde eğitim görmüş, İngilizce öğrenmişti. Ardından Georgia eyaletinde bulunan Amerikan Piyade Okuluna gönderildi.

Gazeteci Hulusi Turgut'a ilk Amerikan intibalarını anlatırken der ki:

"Yol'un ne olduğunu ilk defa Amerika'da gördüm. Daha o tarihlerde üç şeritli, dört şeritli gidişi ayrı, dönüşü ayrı muazzam yollar vardı. Demir yolları da gayet muntazamdı. Onlar elli yıl önce refahı yakalamıştı. İnsanları da bizim gördüğümüz kadarıyla çok kibar ve çok anlayışlıydı." (Hulusi Turgut, *Şahinlerin Dansı*, İstanbul 1995, s. 79).

Amerika dönüşü, Çankırı Gerilla Okuluna “gerilla hocası” olarak tayin edilir. Daha yüzbaşı rütbesindedir. İki buçuk yıl kalır. Ardından Harp Akademilerinin imtihanını kazanıp İstanbul’a gider. Binbaşı rütbesiyle Harp Akademilerinden mezun olur.

Türkeş, 1984’te, PKK, Eruh ve Şemdinli baskınlarının ardından silâhli bölücülük hareketlerini başlatınca, eski bir asker olarak, bölücülerle onların anladığı dilden savaşacak bir birimin kurulmasını ısrarla istemişti. 90’lı yıllara gelince ancak, Türkeş’in haklılığını kabul eden devrin hükûmetleri, PKK ile dışı dışı mücadele edecek birimler kurmuşlardır.

Eski gerilla hocası işi biliyordu. 1968 yılında da ilk komando kamplarının kurulmasında muhakkak askerî disipline verdiği önem büyüktür. (Bkz. Komandolar bölümü.)

Harp Akademileri’ni bitirince Ankara’ya gelir. Genelkurmay Başkanlığı Yayın Şubesine tayin edilmiştir. Aynı şubede Nurettin Ersin de kurmay binbaşı olarak vazifelidir. Nurettin Ersin, 12 Eylül 1980 darbesinde Kara Kuvvetleri Komutanı idi ve Evren’in yanında, Türkeş’in teslim olması için Konseyin bildirisine imza atmıştı!

O sıra Genelkurmay dışı vazife için bir imtihan açar. Türkeş bu imtihana girer ve kazanır. Washington’da, Pentagon’da NATO Türk Temsil Heyeti üyeliğine tayin edilmiştir.

Türkeş İhtilâl Grubunda

Yıl 1958. Kurmay Binbaşı Alparslan Türkeş, Amerika’dan dönmüş ve Elazığ’a 243’üncü Piyade Alayı 1’inci Tabur Komutanlığına tayin edilmiştir.

Türkeş, 21 Mayıs 1963’teki ihtilâl teşebbüsünde yakalanıp idam edilecek olan yine Elazığ’da Motorlu Topçu Tabur Komutanı Kurmay Binbaşı Talat Aydemir’le arkadaştır. Aydemir, Türkeş’e ihtilâl yapma fikrini açar.

İhtilâlcilerin bir planı olmadığı için Türkeş, Talat Aydemir’in kendisine yaptığı örgüte katılma teklifini önce reddeder. Daha sonra Kurmay Albay Faruk Ateşdağlı’nın ve Talat Aydemir’in de bulunduğu, kendi evindeki bir yemekli toplantıda mesele tekrar açılır. Ateşdağlı’nın ısrarı üzerine, Türkeş “cunta”ya dahil olur.

Türkeş, Elazığ'daki hizmetini tamamladıktan sonra yarbaylığa terfi eder; Ankara'da NATO şubesine tayini çıkar, kurmay albaylığa yükselince, bu şubenin müdürü olur.

İhtilâl örgütü gittikçe genişlemektedir. İhtilâlin ilk çekirdeklerinden Dündar Seyhan-Orhan Kabibay-Faruk Güventürk grubuyla birleşilir.

Türkeş'i rahatsız eden bir şey vardır. Sanki ihtilâl, muhalefet lideri İsmet İnönü'yü başa geçirmek için yapılmak istenmektedir.

Türkeş anlatıyor:

"Ankara ve İstanbul'da gruplar oluşturmuşlar. Henüz planlı çalışmaları yok. Birbirleriyle kısmen irtibatlılar. Gizliliğe riayet ediyorlar.

Ben Ankara'ya gelince, bunlarla temasım oldu. Bunlar Demokrat Partiyi devirip, yerine İsmet Paşayı geçirmek istiyorlar.

Bu onlara kolay, basit geliyor. İktidara, 'siz beceremiyorsunuz, çekilin' diyecekler, İsmet Paşaya da 'Paşam, siz buyrun' edilecek. Araştırıyorum, İsmet Paşa ile irtibatları var. Paşa'nın evine gidip, geliyorlar. Damadıyla görüşüyorlar.

Mesela bunlar, Muzaffer Karan, Fikret Kuytak. Bunlar daha sonra Millî Birlik Komitesine üye oldular.

Bu arkadaşlar CHP'nin o tarihteki genel sekreteri İsmail Rüştü Aksal'la da görüşüyorlar. Birtakım temasları olduğunu görüyorum."

İhtilâl örgütü geliştikçe, Türkeş'in etrafında da ayrı bir halka meydana gelmektedir. Kendisi askerî okullarda hocalık ettiği için bazı genç öğrencileri ona büyük itimat beslemekte ve bulunduğu yerden daha farklı yerde görmek istemektedirler.

Türkeş'e, ihtilâlden birkaç ay önce, "Sizi devlet başkanı olarak görmek istiyoruz." demişlerdir. Türkeş'in hem yaşı genç, hem de rütbesi yüksek değildir. Nihayet bir kurmay albaydır.

Buradaki önemli husus genç subayların, yakından tanıdıkları komutanlarının içinde Türkeş'i liderliğe lâyık görmeleridir.

Hatta Türkeş'in etrafına toplananlar, müdahaleye karışmayıp kenarda beklemeyi bile teklif etmişlerdir. Ama dönüşü olmayan yola girilmişti.

Ankara'da bir gizli toplantı yapılır. Türkeş şunları söyler:

"Genç arkadaşlar, 'kenarda duralım', dediler. Onlara cevabımız şu oldu:

İhtilâl hareketinin dışında kaldığımız zaman, darbeyi yapıp da başarı kazananlar, iktidarı ellerine geçirince, bizleri tasfiye edebilirler.

Bitaraf (tarafsız) olan, bertaraf edilir. Yani bir general olmayı beklerken, toptan kökümüz kazınır. Ordu dışında bırakılırız. O zaman da hiçbir şey yapamayız.

O halde gelişmekte olan ve önlenmesi mümkün görülmeyen bu gizli örgüt faaliyetlerine katılalım. Devam edelim ve örgütü ele geçirmeye, hâkim olmaya çalışalım. Bu daha akılcı yoldur." (Hulusi Turgut, *Şahinlerin Dansı*, İstanbul 1995, s. 127).

Bu konuşma, Türkeş'in tereddütsüz yürüyen bir lider olduğunu gösteriyor. Bir anlık çekingenlik, bir anlık yılgınlık hem bir hareketi zaafa uğrattıyor, hem arkadaşlarının ona karşı güvenini sarsıyor.

Cemal Gürsel'in Kara Kuvvetleri Komutanı iken, hükûmete verdiği "muhtıra"dan sonra Millî Savunma Bakanının onu izinli sayması üzerine, ihtilâl arkadaşlarını yalnız bırakıp İzmir'e gitmesi örgütte paniğe yol açmıştı. Bunun üzerine çokluğu albaylardan meydana gelen örgüt yine "general" aramaya başlamış, Tümgeneral Cemal Madanoğlu ve Tuğgeneral Sıtkı Ulay'ı son anda aralarına katmıştı.

Türkeş diyor ki:

"27 Mayıs İhtilâl'i'nin fiilen lideri bendim. General olmamama rağmen, fiilen liderliğini ben yaptım. General olsaydım, herhalde bir disiplin, sağlam bir disiplin kurmuş olacaktım örgüt içinde.

Örgüt, hiçbir zaman disiplinli bir örgüt olmadı. Bundan dolayı da birçok aksaklık meydana geldi." (H. Turgut, *age*, s. 129).

Türkeş, çocukluğundan beri lider olduğunu belirtir:

"Ben kendimi bildim bileli, kendimi lider hissettim. Yani başkasının arkasından gitmek aklımdan geçmedi. Daima, her işte inisiyatif sahibi oldum.

Düşünürdüm yarını, yarınların da ötesini. Yarınları daima düşünmek huyumdu benim, çocukluğumdan beri." (H. Turgut, *age*, s. 129).

İhtilâl Başlıyor

İhtilâl için bütün hazırlıklar yapılmıştı. Herkes heyecanla emir bekliyordu. Harp Okulu karargâhlarıydı. Türkeş inisiyatifi ele almıştı.

Harp Okuluna geldiğinde Tümgeneral Cemal Madanoğlu: “Bu işten vazgeçelim.” der. Türkeş’in cevabı ise şu olur:

“Paşam, kuvvet hazır, plan hazır, her şey hazır. Yayı gerdik, oku salacağız. Artık geri dönüş yok!”

İhtilâl için hazır bekleyen Harp Okulu öğrencilerine de hoparlörden heyecanlı konuşmayı da Türkeş yapacak ve onlara moral verecektir.

Harp Okulu Komutanı ise ihtilâlin içinde yer alan Tuğgeneral Sıtkı Ulay’dı. Son anda Sıtkı Ulay arkadaşlarına radyoda okunacak bir bildirinin ellerinde olmadığını söyler. Bütün hazırlıklar yapılmış ama bildiri unutulmuştu. Kurmay Albay Alparslan Türkeş atılır, bildiriye kendisinin hazırlayabileceğini söyler. Türkeş bir odaya geçer:

“Şube müdürünün odası boştu. Işığı açtım, müdürün masasına oturdum ve Ankara Radyosu’nda yayınlanacak bildiriye yazmaya başladım.

Bildirinin yarısına gelmiştim ki, baktım dışarıdan tank sesleri geliyor. Gerisini sonra tamamlarım diyerek, yazdıklarımı katladım, cebime koydum.

Dışarı çıktım, baktım; tanklar lambalarını, ışıklarını yakmışlar, komutanları da tankların üzerinde, bizi selamlayarak önümüzden geçmeye başladılar.

O bildiriye yazmayı düşünürken, daima şuna dikkat ettim:

Milletin birliğini pekiştirmek, Halk Partisi ile Demokrat Parti arasında bulunan zıtlaşmayı ve gerginliği yumuşatmak ve halkın, yapılan bu askerî müdahaleye sempati duymasını temin etmek.

Bu amaçla, bunu sağlayacak kelimeleri seçerek hazırladım. Bir mühendisin, bir inşaat projesini hazırlarken hangi taşı, hangi köşeye oturtacağı veyahut dökeceği betonun yoğunluk hesabını nasıl yapacağı, koyacağı demirin hangi kalınlıkta olacağı gibi, ben de her kelimeyi, her cümleyi, bu amacı sağlamaya hizmet edecek şekilde seçmeye hazırlamaya dikkat ettim.” (H. Turgut, *age*, s. 89).

Türkeş yarım kalmış bildiri cebinde olduğu hâlde bir cipe bindi ve Ankara sokaklarında stratejik noktaların ele geçirilişini takip etti. Radyo evine gidip 1 numaralı bildiriye okudu. Bildiriye sık sık tekrar ediyordu. Ve her tekrar edişte de yeniliyordu.

Bir ihtilâl bildirisi son derece önemliydi. İhtilâlin istikametini ve ihtilâlcilerin gücünü ortaya koyacaktı. Mümkün olduğu kadar halkın hemen bütün kesimine hitap etmeliydi. Önceden Kalem alışkanlığı olmayan kişilerin böyle bir bildiriye yazmaları zordu.

Türkeş'in ise kalem alışkanlığı vardı. Milliyetçi-Türkçü dergilerde takma isimlerle yazılar yazmıştı.

İlk Bildiri

Bildiri şu muhtevadaydı:

“Dikkat, dikkat!

Muhterem vatandaşlar, radyolarınızın başına geçiniz. Güvendiğiniz Silahlı Kuvvetlerimizin sesi bir dakika sonra size hitap edecektir.

Bugün demokrasimizin içine düştüğü buhran ve son müessif hadiseler dolayısıyla ve kardeş kavgasına meydan vermemek maksadıyla Türk Silahlı Kuvvetleri memleketin idaresini ele almıştır.

Bu harekete, Silahlı Kuvvetlerimiz, partilerin içine düştükleri bunalma durumunda memleketi kurtarmak ve partiler üstü tarafsız bir idarenin nezaret ve hakemliği altında en kısa zamanda adil ve serbest seçimler yapacak, idareyi hangi tarafa mensup olurlarsa olsunlar seçimi kazananlara devir ve teslim etmek üzere girişmiş bulunmaktadır.

Bu teşebbüs hiçbir şahsa ve zümreye karşı değildir. İdare hiç kimse hakkında şahsiyata müteallik tecavüzkâr bir fiile teşebbüs etmeyeceği gibi edilmesine de asla müsamaha etmeyecektir. Kim olursa olsun ve hangi partiye mensup olursa olsun, her vatandaş kanunlarda gösterilen prensiplerin esaslarına göre muamele görecektir.

Bütün vatandaşların partilerin üstünde aynı milletin, aynı soydan gelmiş evlatları olduklarını hatırlayarak ve kin gütmeden birbirlerine karşı hürmetle ve anlayışla muamele etmeleri ıstıraplarımızın dinmesi ve millî varlığımızın selameti için zaruri görülmektedir.

Kabineye mensup şahsiyetlerin, Türk Silahlı Kuvvetlerimize sığınmalarını rica ediyoruz. Şahsi emniyetleri kanunun teminatı altındadır.

Müttefiklerimize, komşularımıza ve bütün dünyaya hitap ediyoruz. Gayemiz Birleşmiş Milletler'in anayasasına ve insan hakları prensiplerine tamamiyle riayettir. Atatürk'ün 'Yurtta sulh cihanda sulh' prensibi

bayrağımızdır. Bütün ittifaklarımıza, taahhütlerimize sadığız. NATO'ya inanıyoruz ve bağlıyız, CENTO'ya bağlıyız.

Tekrar ediyoruz; düşüncelerimiz, yurttta sulh, cihanda sulhtur. Türkiye dahilinde bütün garnizondaki garnizon komutanları, o yerin mülkî ve idarî idaresine el koyacaklar ve vatandaşların her hususta emniyetini sağlayacaklardır."

* * *

Lider, ihtiyatlı olmak zorundadır. Hesaplı hareket etmelidir. Türkeş, ihtilâl için gizli örgüte girme teklifini ilk getiren Talat Aydemir'in bir sohbetleri sırasında parasızlıktan sızlanması ve astlarına borçlandığını söylemesi üzerine ona kızmış: "Bir komutan astlarına borçlanamaz. Yoksa ona emir veremez." demiştir. Bu bir tedbirdir.

Bir başka tedbiri de ihtilâlden sonra başbakanlık müsteşarlığına tayin edildiğinde (daha doğrusu kendi kendisini başbakanlık müsteşarı tayin ettiğinde) alacaktır.

Org. Cemal Gürsel, Kara Kuvvetleri Komutanı olduğu sırada 3 Mayıs 1960'ta, yani ihtilâlden yirmi dört gün önce dönemin Millî Savunma Bakanı Ethem Menderes'e bir mektup yazar. DP iktidarında, Genelkurmay Başkanlığı dünyadaki umumî uygulamaya uygun olarak Millî Savunma Bakanlığına bağlıdır. Gürsel'in mektubu, ülkenin gidişatından memnuniyetsizliği ortaya koyan bir nevi "muhtıra"dır. Bu mektubun metni Gürsel'in direktifiyle Türkeş'in elinden çıkmıştır. Gürsel sonra üzerinde düzeltmeler yapmıştır.

Bu mektup ihtilâlden sonra değiştirilerek yine Alparslan Türkeş'in vasıtasıyla basına verilmiştir. Buna değişiklikten ziyade daha ağır bir kelimeyle "tahrifat" demek yerinde olacaktır.

Türkeş: "Eğer mektup ilk şekliyle yayınlansaydı, Yassıada muhakerelerinin seyri değişecek ve idam cezaları verilmeyecekti." demiştir.

Gürsel, Türkeş'i yanına çağırır, eski mektubunun üzerindeki değişiklikleri yapar ve basına dağıtılmasını ister.

Türkeş, bu tarihî hâdise üzerine şunları söylemiştir:

"Ethem Menderes'e verildiği haliyle yayınlanamazdı. Çünkü Menderes ve öteki Demokrat Parti erkânı tutuklanmıştır. Bu arada Millî Birlik

Komitesinin pek çok üyesi CHP ve İsmet Paşa ile irtibat halindeydiler. Onlar mektubun orijinal haliyle yayınlanmasına izin vermezlerdi.”

Türkeş, Cemal Gürsel’in mektup üzerinde yaptığı düzeltmeleri dikkate alarak metni yeniden daktilo ettirir. Sonra mektubun üzerine şu notu düşer:

“Neşredilmek üzere Cemal Paşa tarafından kendi el yazısı ile rütüş yaparak matbuata verdiği mektup (9.6.1960)”

Bu, ileriye matuf bir tedbirdi. Cemal Gürsel’le suç ortağı olmak istemiyordu. Olayı bildiği hâlde neden açıklamamıştı? İhtilâl şartlarında bu mümkün olmayan bir şey. Böyle bir yola girmesi için karşı tavır alması, ihtilâl komitesinin dışında olması gerekir. Karşı tavır “muhalafet etme” anlamına gelir ki, bunun için elinde bir güç olması gerekir. Güç de bulunmadığına göre tarihe not düşerek bir tedbir almaktan başka bir şey yapamaz.

Cemal Gürsel mektuptan neleri çıkarmıştı?

Birinci mektupta;

“Dün geceki konuşmalarımızdan cesaret ve ilham alarak...”

Yerine;

“Dün geceki konuşmalarımızın ışığı altında...”

Birinci mektupta;

“Bu tedbirler şunlar olmalıdır:

1. Cumhurbaşkanı istifa etmelidir.

Cumhurbaşkanlığına Sayın Adnan Menderes getirilmelidir. Bu muhterem zatı her şeye rağmen milletin çoğunluğunun sevmekte olduğuna kaniim, bu sevgiden istifade edilerek kırılanların gönülleri alınmalı ve millete yeniden güven telkin edilmelidir.”

Yerine:

“Bu tedbirler şunlar olmalıdır:

1. Cumhurbaşkanı istifa etmelidir. Çünkü bütün fenalıkların bu zattan geldiği hakkında memlekette umumi bir kanaat vardır.”

Birinci mektupta:

“6. Partilerin ocak, bucak teşkilatı kaldırılmalı, sadece vilayet merkezlerinde mümessiller bulundurulmalıdır.”

“Parti faaliyetleri azami senede iki defa vilayet merkezlerinde ve mahdut partilerle yapılmalıdır.”

Maddeleri yenisinde atılmıştır. Birinci mektupta:

“Çok muhterem Vekilim;”

Yerine:

“Muhterem Vekilim;”

Birinci mektupta:

“Sayın Vekilim, maruzatımın muhakkak ki çok mühim ve hatta çok cüretkâranedir. Fakat memleket için, millet için, hükûmet ve hatta partilerin selameti için dikkate alınması lazımdır ve hatta çok lazımdır.”

Derin ve sonsuz hürmetlerimi sunarım.”

Yerine:

“Sayın Vekilim, maruzatımın muhakkak ki çok mühim ve hatta çok cüretkâranedir. Fakat memleket için, milletin selameti için, hükûmet ve hatta partinizin kurtarılması için dikkate alınması lazımdır ve hatta çok lazımdır.

Saygılarımla.”

İhtilâlin başındaki kişi, gücü elinde tuttuğu için bütün delilleri yok edebileceğini, tarihin kendisini yargılayamayacağını düşünmüş. Ama tarih sır perdesini kaldırıyor.

Bir komutanın gafleti karşısında, ileriye matuf düşünceleri olan Alparslan Türkeş yukarıda verdiğimiz notu düşerek tedbir almak lüzumunu duymuştur.

Türkeş ve Genelkurmay Başkanı Tayini

İhtilâlden sonra, Genelkurmay Başkanı Org. Rüştü Erdelhun, Yassıada'ya yollanmıştı. Cevdet Sunay, o sıra Genelkurmay İkinci Başkanı idi. Sunay, Kara Kuvvetleri Komutanlığına getirildi. 3'üncü Ordu Komutanı Org. Ragıp Gümüşpala Genelkurmay Başkanı oldu. Gümüşpala emekliye ayrılınca yerine Sunay tayin edildi. Ama biraz problemli olmuştu. MBK Başkanı Cemal Gürsel, Sunay'a kızgındı. Sunay, Gümüşpala'nın Genelkurmay Başkanlığı sırasında onunla zıtlaşmıştı. Gürsel de buna öfkeliydi. Türkeş araya girmiş ve Gürsel'i ikna ederek Sunay'ın Genelkurmay Başkanı olmasını sağlamıştı. Tayin haberini de bizzat Sunay'a telefonla bildirmişti.

Türkeş'in, Talat Aydemir'in 21 Mayıs 1963'te ihtilâl teşebbüsünden dolayı tutuklanması sırasında Sunay'la teması olacaktır. Cevdet Sunay genelkurmay başkanıdır... Türkeş, 21 Mayıs'ta evinden alınıp Çankaya Karakoluna götürüldüğünde, Sunay'a hitaben bir mektup göndermiş, mektubunda olaylarla ilgisinin olmadığını, lütfedip kendisini çağırmasını, bazı söyleyeceklerinin olduğunu yazmıştı. Türkeş, Mamak Askerî Cezaevine götürüldüğünde, Albay Orhan Çokdeğer, Türkeş'e Sunay'ın cevabını getirdi. Sunay, sıkıyönetim komutanının 6 numaralı bildirisinden dolayı Türkeş'le görüşemeyecekti. Türkeş, Sunay'ın "koskoca" bir Genelkurmay Başkanı olduğu hâlde sıkıyönetim komutanının bildirisi yüzünden kendisiyle görüşmek istememesini hayretle karşılıyordu.

Sunay, Gürsel 1966'da ağır hastalanıp fonksiyonlarını yitirdiğinden onun yerine cumhurbaşkanı seçildi. Cumhurbaşkanlığı sırasında komünistlerin silâhlı hareketleri başlamıştı. Ülkücüler de yurt sathında teşkilâtlanıyorlardı. Sunay, bir vesileyle Ülkücülerini öven sözler söyledi. CHP Genel Başkanı İnönü, Sunay'ın Ülkücülerini övmesine karşı sert açıklamalar yaptı.

Sunay, belki inanarak, belki Türkeş'in jestine mukabele etmek için Ülkücülerini övmüştü.

Türkeş ve Amerikalılar

Alparslan Türkeş, başbakanlık müsteşarı olduktan sonra İçişleri Bakanlığında Amerikalıların merkezî haber alma teşkilâtı CIA'nın bir odasının olduğunu görür. Amerikalılar iki ülke arasında varılan karara dayanarak "yıkıcı eylemlere karşı ortak çalışmak için" Türkiye'ye gelmişler ve İçişleri Bakanlığı binasına yerleşmişlerdi. Ama Amerikalılar işi giderek büyütmişlerdi. İçişleri Bakanlığına gelen ve giden evrakların hepsini kendi bürolarından geçiriyorlardı. Türkler, o büronun CIA'nın merkezi olduğundan habersizdiler.

ABD'nin Ankara Büyükelçiliği Birinci Sekreteri William H. Doyle'un imzasıyla 25 Temmuz 1960'ta Türkeş'e gönderilen bir mektup ve ekinde "Türk Millî Polisi ile Resmîleştirilmiş İş Birliği" başlığını taşıyan rapor, İçişleri Bakanlığında çalışan Amerikalıların CIA hesabına orada bulduklarını ortaya koymuştu. (Raporun metni için bkz: H. Turgut, *age*, s. 210-222.) Türkeş'in sonra yaptığı araştırmada Doyle'un da CIA'nın

Ortadoğu'daki birinci derecede sorumlu kişisi olduğu anlaşılırmıştı. Türkeş bu büroyu kapattırdı.

Ankara Büyükelçisi ve Doyle, büronun açılması için çok ısrar ederler; ancak, Türkeş razı olmaz. Türkeş, komünizmle mücadele için ortak çalışabileceklerini ama İçişleri Bakanlığında büro kurulmasını kabul edemeyeceklerini kati bir dille bildirmiştir.

İhtilâlden sonra Amerikalılarla ikinci önemli temas da Amerikalılardan para alınmasıdır. Millî Birlik Komitesinde Türk ordusunun durumu görüşülür. Yüksek rütbeli subaylar çok kalabalıktır. Eksiltmeye gidilmesi karara bağlanır. 300 generalden 270'i emekli edilecektir. Emekli edilecek diğer subayların sayısı da 700 civarındadır. Bunlar emekli edilirken tatminkâr bir ikramiye ve maaş verilmesi düşünülür. Ancak kasada para yoktur. ABD madem ki dostumuz; parayı da onlardan isteyelim, derler. Daha önce de dış temsilciliklerin maaşlarının ödenebilmesi için ihtilâlin hemen akabinde 15 milyon dolar yardım alınmıştı.

Türkeş'in anlattığına göre, NATO'nun Paris'teki başkomutanı Hava Orgenerali Morstad'ın Türkiye'ye geldiği bir sırada projelerinden bahsederler; 12 milyon dolara ihtiyaçları olduğunu söylerler. ABD bu parayı verir.

İhtilâlin mimarlarından Dündar Seyhan *Gölgedeki Adam*'da Eminsu (Emekli İnkılâp Subayları) meselesini başka türlü anlatır:

"Yaptığımız projenin mali portresi 100 milyon TL'ye bağlı oluyordu. En önemli husus bu parayı, hem de çok kısa zamanda temin edebilmektir.

Memleketteki Amerikalıların belki ortada bir şeyler döndüğünden veya yapılacağından haberleri oluyordu ama hiçbir zaman nelerin nasıl yapılacağını öğrenmiş değillerdir. Faaliyete geçtiğimiz günden itibaren ne ordu emir ve kumanda kademesinin ne de Amerikan yardım kuruluşunun bir şeyden haberleri olmuştur. Amerikalılardan bu iş için yardım istemek, işe burunlarının sokulmasına razı olmak demektir ki, bu takdirde tatbikatın çıkmaza girmesi, meselenin müzakere ve pazarlığa dökülmesi kaçınılmaz bir sonuç olurdu.

İhtilâlin ana gayelerinden bir diğeri ve belki de en önemlisi Türkiye'yi kendi kendine yeterli hale getirmektir. Biz daha ilk adımda avuç açma illetinden yakamızı sıyıramazsak, elbette bu önemli gayeye ulaşmak hayal olurdu.

Bu iş için, hükûmetin, kuruluş özelliği yüzünden, pasif, iktidarsız ve hatta yetkisiz, klasik kafalı bakanlarıyla da iş birliği yapmak imkânsızdı. O halde, tespit ettiğimiz pratik çalışma düzeni içerisinde faaliyete geçmekten başka çare kalmıyordu. Maliye Bakanlığına giderek Bakanlığın işleyişine vakıf ve kişiliğine güvenilir bir adam aradım. Bana Bütçe Umum Müdürü Hikmet'i tavsiye ettiler. Kanununun, verdiğimiz ana direktifi çerçevesinde, mali kısımlarını Hikmet ve hukuki veçhesini Millî Savunma Bakanlığı Kanun Şubesi Müdürü Hâkim Yüzbaşı Sait hazırlamayı üzerlerine aldılar. Yeminli ve gizli olarak Ankara Kumandanlığının bir odasına kilitlenip birkaç gün içerisinde 42 sayılı kanun tasarısını tamamladılar.

Komitede iki günlük müzakereleri müteakip tasarı kanunlaştı. Bütçe Umum Müdürü, bize o günlerde tamtakır bırakılmış bulunan devlet kasasından 100 milyon liranın nasıl bir hafta zarfında, hiçbir mali sarsıntıya sebebiyet vermeksizin, nakden tediye edilebileceğini öğretmiş bulunuyordu. Bakanlıklara mali yıl başında bütçe ile tahsis edilmiş maaş ödenekleri boş kadrolar karşılığı Maliye Bakanlığı emrine iade edilecek, biz de geçmiş yıllarda çarçur edilen bu para ile işimizi görecektik.

Kanunun çıkmasını müteakip iş tatbikat safhasına gelince; Türkeş'in odasının yanındaki toplantı salonuna Maliye Bakanı (Alican) çağrıldı. Türkeş, ben, Kadri Kaplan, Şefik Soyuyüce, Suphi Karaman ve kanunu hazırlayanlar salonda bulunuyorduk.

Bakana durum anlatıldı. Bir hafta içerisinde Malienin 100 milyon lirayı nakden ödemek zorunluluğunda olduğu ortaya kondu.

Alican, haklı olarak alışageldiği gibi bin dereden su getirmeye ve hükûmetin o gün için ancak yirmi beş milyon liraya tasarruf edebildiğini bu şartlar altında ödemenin mümkün olup olamayacağının cây-ı mülahaza bulunduğundan bahsetmeye başladı. Meselenin komisyona havaleye ve sonu gelmez müzakerelere tahammülü olmadığını kendiliğinden anlamasına imkân yoktu. Sözü kestim ve sonradan, akrabası olan Talat Aydemir'e şikâyet ettiğine göre, kendisine hayli sertçe gelen bir ifade ile, önümüzde komitenin kabul ettiği bir kanunun bulunduğunu, kanun tatbikatına Bakanlar Kurulunun memur edildiğini tali mülahazaların yersiz bulunduğunu hatırlatarak ayağa kalktım. Bakan, elbette ödeme için imkân aranacağını söyledi ve toplantıya son verdi." (Dündar Seyhan, *Gölgedeki Adam*, İstanbul 1966, s. 104-105).

Ünlü gazeteci Ahmet Emin Yalman'ın yazdıkları da Türkeş'i teyit etmiştir. Yalman: "... General Morstad Ankara'ya çağrıldı. Onun vasıtasıyla on iki milyon dolarlık yardım sağlandı ve işe girildi." demiştir. (A. E. Yalman, *Yakın Tarihte Gördüklerim ve Geçirdiklerim*, C. 4, İstanbul 1971, s. 372).

İngiliz Belgelerinde Türkeş

İngiltere'nin Ankara Büyükelçisi P.J. Goulden, Alparслан Türkeş çok dikkatle takip etmiş ve tespitlerini Londra'ya bildirmiştir. Bu belgelerden bahsetmeden önce, belgelerin nasıl bulunduğunu açıklamalıyız.

İngiliz arşivlerine Prof. Dr. Mustafa Ünal girmiştir. Prof. Dr. Mustafa Ünal, Erciyes Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerindedir.

Mustafa Ünal, Dinler Tarihi sahasında doktora yapmak için 1992'de İngiltere'nin Birmingham Üniversitesine gitmiş, doktorasını tamamlayıp 1996'da dönmüştür. Londra'da İngilizlerin gizli belgelerinin muhafaza edildiği PRO (Public Record Office)'da, tarih sahasında doktora yapan bir arkadaşıyla Türkeş'e dair belgelere ulaşmıştır.

Yazılar, "çok gizli" statüsünde olmayan ama "otuz yıldan önce açılmaz" özelliğindeki 3. dereceden "gizli=confidential" belgelerdir. Belgelerin kayıt numaraları: CT1015/21 (1013/110-111-1013/61; F0371/180151).

İngiltere'nin o dönemdeki Ankara Büyükelçisi P.J. Goulden'in hazırladığı bir raporda Türkeş'in şahsi özellikleri üzerinde durulur:

"Şahin bakışlı Alparслан Türkeş, askerli görevi süresince çok başarılı ve otoriter birisidir. Almanya ve Amerika'da nükleer fizik ve ekonomi konularında çok derin bilgilere sahip olmuştur. İngilizceyi döneminin seçkinleri arasında en iyi, hatta bazı seçkin İngilizlerden bile daha iyi konuşur."

Büyükelçi Goulden raporunda şu ayrıntıya girmiştir:

"Türkeş, kendisi modern bilgilerle donanımlı olmasına rağmen, Türk kültürünü, tarihini ve insanını en ince ayrıntısına kadar bilen ve her iki özelliğini, yani muhafazakârlık ve çağdaşlık özelliklerini çok iyi bir biçimde kaynaştıran birisidir."

Büyükelçi Goulden, raporunu 1960 İhtilâlden sonra yazmıştır. Türkeş'in ihtilâl içinde yerini şöyle anlatmıştır:

“İhtilâl içinde fark edilecek kadar ağırlığa sahip olan Türkeş, ileride İngiliz menfaatlerini tehdit edebilecek plan ve donanımlara sahip birisidir. O, aldığımız bilgilere göre, Türk sanayisini güçlendirmek için motor ve uçak endüstrisinin yanında temel ihtiyaç ürünlerini üretecek fabrikaların kurulması için çalışmalara girişmektedir. Bunlardan da önemlisi, nükleer santraller kurmak amacıyla, bu konuda yetişmeleri için, ülkenin en zeki seçme öğrencilerini, nükleer fizik eğitim ve öğretimi gördürmeye Amerika Birleşik Devletleri, Fransa, Almanya ve İngiltere’ye göndermesi ve onlarla bizzat çok yakından ilgilenmesidir. Eğer bu öğrenciler ilgili eğitimlerini alıp Türkiye’ye dönerlerse, Türkiye’nin nükleer enerjiye, dolayısıyla nükleer silâhlara sahip olması kaçınılmazdır.

MI6 (İngiliz Dış İstihbarat Servisi) aracılığıyla, öğrencilerin gönderildikleri dost ülkelerde bir takım çalışmalar yapılarak, bu öğrencilerin Türkiye’ye dönmemeleri sağlanabilir.”

Mustafa Ünal, nükleer santrallerle ilgili eğitim görmeleri için yurt dışına gönderilenlerden Turgut Berkman’la Birmingham’da karşılaşmıştır. Büyükelçinin raporunda yazılanları Wolverhampton Kolejinde makine teknisyeni olarak çalışan Turgut Berkman doğrulamıştır.

Büyükelçi Goulden, Türkeş’in sürgün yeri Hindistan’dan dönüşünü ve CKMP’yi girişini de Londra’ya rapor etmiştir:

“CKMP’nin başkanlığına seçilen şahin bakışlı, korkunç siyah saçlı ve mükemmel İngilizce konuşan Türkeş, 27 Mayıs 1960 İhtilâlinde bu yana, Türk siyasî sahnesinde esrarlı bir figüre sahiptir. O, 1940’lardan beri, devamlı Pan-Turanist hareketler içinde bulunmaktadır.

1950’lerde dini muhafazakârlık içinde olan CKMP, Türkeş ve arkadaşlarının bu partiyi ele geçirmesinden sonra, dinî ve millî özellikleri birleştirerek gelecek için güç depolamıştır. Türkeş, gazeteci Gökhan Evliyaoğlu’na yazdırttığı, Türkiye’nin temel problemleri ve bunların çözümleri gerçekten çok makuldür. O, her konuda, bağımsız ve müreffeh, 100 milyonluk Türkiye için, çok radikal ve uygulanabilir çözümler ortaya koymuştur. O, yapıcı ve geçici programlardan daha ziyade, dinamik amaçlara sahip birisidir.

Onun devleti, hem siyasî, hem de kültürel olarak üniter devlettir. Onun devleti, tarım değil, endüstri ve teknoloji gücüne sahip medenî bir devlettir. Onun ekonomi anlayışı da çok ilginçtir: O, kamu kuruluşlarının devletten alınıp halka satılmasını planlamaktadır.

Türkeş bu programıyla, seçimlerde büyük güç toplayabilir, ama programı incelendiğinde, onun faşist ve şovenist anlayışlara sahip olduğu ortaya konabilir; böylelikle, seçimlerden başarısız çıkması sağlanabilir.”

* * *

Hürriyet gazetesinin 10 Temmuz 2000 günü yayınlanan nüshasında şöyle bir haber yer almıştır:

Birinci sayfadan başlık: Türkeş Para İstedi.

Haber içeride tam sayfadır. *Hürriyet* muhabiri 1958-1961 yılları arasında Ankara’da askerî ateşe sıfatıyla ve yarbay rütbesinde vazife yapmış Fred Haynes’i ABD’de emekliliğini geçirdiği evinde bulup konuşuyor. Konuşma uzun. “Türkeş Para İstedi” ara başlığı altında şunlar yazılı:

“Haynes saat 09.00 gibi MBK Başkanı Cemal Gürsel ile isteği üzerine görüşme yapmak için başbakanlığa gittiklerini söyledi. ‘İstek Gürsel’den geldi. Başka hiçbir yabancıyla görüşmemişlerdi. Ben ve Büyükelçi, MBK Başkanı’nu görmeye gittik.’ diye konuştu.

Fred Paşa, Albay Alparslan Türkeş tarafından karşılandıklarını söyledi. Haynes, Türkeş’in, ordudan dört bin subayı emekliye ayıracaklarını ve yeterli miktarda paraya gerek duyduklarını söylediğini belirtti. Haynes, “Türkeş, sonra para talebinde bulduklarını inkâr etti. Ama istedi. Ve bu para onlara verildi. Hiçbir resmi kayıta yer almıyor. Paranın hangi kalemde aktarıldığı belli değil. Ama cömert bir para yardımını kesinlikle verdik. Görüşmeden sonra Büyükelçi Washington’u aradı ve resmen para istedi. Para verildi ve subaylar emekliye sevk edildi.’ dedi.”

Dündar Seyhan, her ne kadar namerde muhtaç olmak istemediklerinden bahsetse ve parayı Maliye Bakanlığının kasasından aldık dese de, para ABD’den alınıp Maliyenin kasasına konmuş ve buradan ödeme yapılmış. Çünkü, Türkeş’in Hulusi Turgut’a anlattıkları hayatta olan ihtilâlciler tarafından yalanlanmamıştı.

Yukarıda *Hürriyet* gazetesinde yayınlanan haberde, Amerikalı general delilsiz konuşuyor. O sıra Ankara’da ABD Büyükelçiliğinde vazifeli olduğu için bazı hâlleri bilmektedir. Türk ihtilâl hükûmeti için Türkeş’e para verildiğini söylemekte ve daha ileri giderek bu paranın kaydının tutulmadığını belirtmektedir ki, bunda maksat Türkeş’i töhmet altında

bırakmaktır. 79 yaşındaki kişinin hafızasının zayıflayabileceği veya bu kişinin ihtilâlden sonra CIA'nın, İçişleri Bakanlığı binasında çalışmasına izin vermediği için Türkeş'e kızgın olabileceği dikkate alınmadan haber yayınlanmıştır. Haberi yayınlayanlar, Hulusi Turgut'un kitabında yazılanları göz önünde tutmalıydılar. Türkeş, Amerikalılardan para alındığını çok önce açıklamıştır. Amerikalı generalin söylediği yeni bir şey değildir.

Amerikalı, aynı haberde, Türkeş'in Menderes, Zorlu ve Polatkan'ın idamını istediğini söylemiştir. Şimdiye kadar hiçbir araştırmacı ve hatıraları yayınlanan ihtilâlciler üç devlet adamının idamını Türkeş'in istediğini yazmamışlardır. Zaten bu kişilerin cezaları, MBK'de görüşüldüğünde Türkeş çoktan sürgüne gönderilmişti.

Yeni Bir Partiye Doğru

İhtilâlden sonra Demokrat Parti kapatılmıştı. Büyük bir kitle partisiz bırakılmıştı. Bunları bir çatı altında toplayacak bir partiye ihtiyaç vardı. Başbakanlık müsteşarlığını yürüten Türkeş, Gürsel'in teklifi üzerine, eski DP'li bakanlardan aynı zamanda ihtilâl Hükûmetinin de Maliye Bakanı olan Ekrem Alican'la parti kurma hususunda ilk görüşmeyi yaptı. Sonra Adalet Bakanı Abdullah Gözübüyük, Emniyet Genel Müdürü Necip San, Prof. Dr. Aydın Yalçın ve başkalarıyla partileşme görüşmelerine devam etti. Partinin prensiplerini ve teşkilatlanma esaslarını hazırlamaya başladı.

Alparslan Türkeş'in "Kudretli Albay" imajı, ihtilâlden sonra ona başka imaj yüklenmesi için vesile oluyordu. 1944 Milliyetçilik Olayında tutuklanması hakkında, gerek Türkiye'de, gerekse dışarıda aleyhine olabilecek yayınlar yapılıyordu. Dış basında Türkiye'nin Nâsır'ı denmekteydi. Bunun sebebi Yarbay Cemal Abdünnâsır'ın, 23 Temmuz 1952'de Mısır'da darbe yapıldıktan bir müddet sonra General Necib'i devirerek devlet başkanlığını alması idi. Türkeş'in de böyle bir yola giderek Cemal Gürsel'i devireceği yazılıyordu. Hatta Gürsel'i vurup yaraladığı söylentisi bile çıkmıştır ki, bu söylentiyi Türkeş kesin bir dille yalanlamıştır. Türkeş'in diktatörlük kuracağı, demokrasiye karşı olduğu iddiaları her gün işleniyordu. Bunların sebebi açıktı: Türkeş'i devre dışı bırakmak.

Hâlbuki, parti kurma çalışmalarına başlayan ihtilâlcilerin başında da Türkeş geliyordu.

13 Kasım sürgününden sonra parti çalışmalarına Ekrem Alican (1916-2000) devam etmiş ve Yeni Türkiye Partisini kurmuştu. Partileşme fikri ve çalışması Türkeş'in sürgünden döndükten sonra siyasete atılmasında tecrübesinin ilk basamağı olsa gerektir.

Türkeş'nin Cezayir'e Yardımı

İhtilâl olduğunda Cezayir, Fransız sömürgeciliğine karşı silâhli mücadele veriyordu. Fransa da Türkiye de NATO'ya üye idi. Cezayir eski Osmanlı eyaletindendi ve halkı Müslümandı. Müslüman ülkelerden destek beklemesi de tabî idi. Ancak DP zamanında beklenen destek verilmemişti. MBK içinde Türkeş'in arkadaşları olarak bilinen bazı üyeler, 16 Eylül 1960'ta bir bildiri yayımlayarak Cezayir Kurtuluş Hareketini desteklediklerini açıkladılar.

Cezayirliler dünya ile irtibatlarını çokluk Libya elçilikleri vasıtasıyla yürütüyorlardı. İhtilâl hükûmeti, Libya'nın Ankara Büyükelçiliği yoluyla Cezayir Kurtuluş Hareketiyle irtibat kurdu. İçlerinde bir de hanımın bulunduğu üç kişilik Cezayir heyeti Ankara'ya geldi. Türkeş heyetle görüştü. Heyet Türkiye'den cephane istemişti. Türkeş külliyyetli miktarda cephane gönderilmesini taahhüt etti. Silâhlar gemiyle Libya'ya yollanmış, oradan da Cezayir Kurtuluş Hareketine ulaştırılmıştı.

Cezayirliler Türkeş'in bu yardımını unutmamışlardı. Türkeş, Hindistan'a sürüldükten sonra bir albayın başkanlığında heyet gönderdiler ve teşekkürlerini bildirdiler.

Türkeş ve Basın

Türkeş, ihtilâlden sonra MBK'nin fikirlerini anlatması ve reformlarını halka benimsetmesi için bir gazete çıkarmak istediklerini ve bizzat adını kendisinin bulunduğu *Öncü* gazetesini yayın hayatına soktuklarını belirtir. Türkeş gazete kurma vazifesini İKA Ajansı'nın sahibi Ziya Tansu'ya verir. Sermayeyi de Yapı ve Kredi Bankasının o zamanki sahibi Kazım Taşkent'ten temin ederler. Taşkent, 300 bin liralık kredi açar.

Öncü'nün yanına bazı MBK üyeleri karşı çıkmışlardır. Karşı çıkışlarının çeşitli sebepleri vardır. Zaten bütün gazeteler bizi destekliyordular

demişler, diğer gazete sahiplerini gücendirmekten endişe etmişler. Bunların ötesinden başka bir sebep *Öncü*'ye Alparслан Türkeş'in öncülük etmesi olsa gerek. Nitekim Türkeş ve arkadaşları, 13 Kasım 1960'ta yurt dışına sürüldükten sonra gazeteyi basmışlar ve yayın hakkını Ziya Tansu'nun elinden almışlardır.

Kasa Meselesi

Liderliğe soyunan insanların ileride başlarını ağrıtabilecek geçmişe dönük hataları olmaması gerekir. Alparслан Türkeş, hep bir plan dahilinde adım attığına göre, Başbakanlık kasa meselesinde de dikkatli davranmıştır. Yassıada muhakemeleri sırasında Başbakanlık kasında bulunan örtülü ödenek, Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Salih Korur'a sorulur.

Hulusi Turgut'un *Yaptırılmayan Savunmalar* adlı kitabında yazıyor:

"15 Aralık 1960 Perşembe günü yapılan duruşmada, Millî Birlik Komitesi İrtibat Bürosu Başkanlığından gelen 14 Aralık 1960 gün ve 960 sayılı yazıda; Başbakanlık kasa açıldığı zaman sarı bir zarfın çıktığı, döviz ve nakit para çıkmadığı, sadece altmış bir İsviçre altını bulunduğu belirtiliyordu.

Başkan Başol, sanıklara bu zaıtlar konusunda bir diyecekleri olup olmadığını soruyordu:

Başkan - Zabıtlara bir diyeceğiniz var mı?

Korur - Ben zaıtlara şimdi muttali oluyorum (haberdar oluyorum).

Başkan - İyi ya, ben de muttali oluyorum.

Korur - Kasada 260 bin dolar muhakkak vardı. Albay Türkeş, benden şifreyi istedi, ben de bildirdim. Mayıs 28 veya 29 idi. Halbuki bu zaıt, ayrı 1'inde tanzim edilmiş (1 Haziran 1960).

Başkan - Daha önce kasanın Türkeş tarafından açıldığını gören, bilen var mı?

Korur - Ben bilemem. Ben Harbiye'de tutuktum. Fakat para muhakkak kasada idi.

Başkan - O, sizin sözünüz."

(Hulusi Turgut, *Yaptırılmayan Savunmalar*, İstanbul 1988, s. 72).

Kasa meselesi çok tartışılmıştır. Türkeş siyasî hayata girdikten sonra her defasında kasa meselesini ortaya atmışlardır. Ne zaman 27 Mayıs'la ilgili biri hatıralarını yayınlasa, meseleyi kasanın açılmasına getirir ve Türkeş'in adını geçirir. 1987'de Menderes başbakanken başbakanlık müsteşarı olan Ahmet Salih Korur'un hatıraları *Hürriyet*'te yayınlandığında da kasanın açılması üzerinde durulacaktır. *Hürriyet*'te Kasım Gence imzasıyla "Türkeş: Kasayı ben değil, hâkimler açtı" başlıklı bir haber çıktı. Türkeş'in ağzından olaya netlik kazandırması bakımından haberi aşağıya alıyoruz:

"Kapatılan MHP'nin Genel Başkanı, 27 Mayıs İhtilâlî'nin kudretli albayı ve eski başbakan yardımcısı Alparslan Türkeş, dün Yakacık'taki evinde kendisine yöneltilen suçlamalarla ilgili açıklama yaptı, 'Tamamen hayal üretiyorlar. Bu konudaki tüm belgeler, devletin arşivlerinde mevcuttur. Ben, alını açık ve korkmadan, her yaptığımı hesabını verecek bir insanım. Bu konuda hiçbir kasayı açmadığım gibi, hiçbir odaya da girmedim. Tüm sayımlar, dökümler, hâkimler tarafından yapılmıştır.' dedi. Türkeş, bu açıklamayı, Demokrat Parti döneminin başbakanlık müsteşarı Ahmet Salih Korur'un, Yassıada'da öne sürdüğü ve dünkü *Hürriyet*'te açıklanan, 'Menderes'in özel kasasındaki 270 bin doları, benden şifreyi öğrenen Türkeş aldı' şeklindeki iddiası üzerine yaptı. Fatin Rüştü Zorlu'nun kızı Sevin (Zorlu) Özen de, babasının kasasını yine Türkeş'in açtığını öne sürmüştü.

Türkeş, kasaların anahtarının ve şifrenin alınmasının 28 veya 29 Mayıs olamayacağını, 30 veya 31 Mayıs günü olabileceğini bildirdi, şunları söyledi:

'Yanımda MBK üyesi Fazıl Akkoyunlu ve Selim Sarper olduğu halde, Harp Okulu'na, sanıkların ailelerinden alınmış eşyaları götürdük. Fatin Rüştü Zorlu ile Ahmet Salih Korur aynı odadaydı. Kendisine Başbakanlıktaki gizli kasaları sorduk, üç kasa olduğunu, bir tanesinde şifre bulunduğunu söyledi. Anahtarları ve şifreyi aldık. Başbakanlığa geldik. Orada Cemal Gürsel'in yanında anahtarları ve şifreyi hâkimlere verdim. Hâkimler, Başbakanlıktaki dağınık, kıymetli eşyanın zaptını önce tuttular. O nedenle kasa zaptı, 1 Haziran tarihini taşır. O gün şifre tutmadığı için, oksijen kaynağı kullanılmış. Ben, kasayı açmadım.'

Açıklamasında olayı tüm boyutları ile anlatan Alparslan Türkeş, sözlerini şöyle sürdürdü:

'Başbakanlığın altında koruma ile görevli iki jandarma bölüğü bulunuyordu. 27 Mayıs sabahı harekât başlayınca, Harp Okulu taburu ile jandarma kıtası ve görevli polisler arasında kısa süreli bir silahlı çatışma olmuş daha sonra, araya subayların girmesiyle ateş kesilmiş, Harp Okulu taburu; Başbakanlık, İçişleri ve Dışişleri Bakanlıklarını teslim almış. Biz o gün karargâhımız olan Harp Okulu binasından Harp Tarihi binasına geçtik. Cemal Gürsel Paşa da İzmir'den yanımıza geldi. Cemal Gürsel Paşa, Genelkurmay Başkanı olunca, karargâhı Genelkurmay Başkanlığına nakledip orada çalışmaya başladık. Biz de sürekli olarak Cemal Gürsel Paşanın yanındaydık. İki gün sonra Başbakanlığa geçilmesi kararlaştırıldı. Cemal Gürsel Paşa, Başbakanlık ve Dışişleri Bakanlığını faaliyete geçirmemi söyledi. Ben de Başbakanlıkla ilgili sorumlu kimseleri aradım. Eski yönetim tarafından tayin edilmiş olan Levazım Müdür Tahsin Beyle yanında görevli Zafer Beyi buldurdum. Kendilerine Başbakanlığın durumunu sordum. Bana askerlerin bazı kapıları kırdıklarını söylediler. Bunun üzerine kendilerine, bir heyet teşkil ederek odaları ve kasaları mühürlemelerini emrettim. Daha sonra odaların ve kasaların mühürlendiğini gelip bana söylediler. Başbakanlıkta üç tane Ahmet Salih Korur'un, üç tane de Başbakan'ın odasında kasa bulunduğu diğer bakanlıklarda da ikişer kasa bulunduğu söylendi. Bunun üzerine Adalet Bakanlığından on sivil hâkim Millî Savunma Bakanlığında da altı askerî hâkim getirildi. Bunlara kurullar halinde Başbakanlık ve Dışişleri Bakanlığı odalarında durum tespiti ve döküm sayımını yaparak tutanaklarla tespit etmeleri emredildi. Ahmet Salih'ten alınan anahtarlar da hâkimlere teslim edildi. Odaların sayımından sonra Cemal Gürsel Paşa ile Başbakanlığa intikal ettik. Benim ve Cemal Gürsel Paşanın Başbakanlığın kapısından ilk girişimiz ihtilâlden üç veya dört gün sonraydı. Ahmet Salih'in odasındaki kasalardan birisi şifreliydi, diğer ikisi şifresiz, normal kasaydı. Şifreyi hâkimler açamadı. Millî İstihbarat Teşkilatı'ndan şifre uzmanı istendi, uzmanlar geldi. Onlar da açamadılar. Bunun üzerine hâkimlerin kararı ile oksijen kaynağı kullanılıp şifreli kasa açıldı. Kasalarda mevcut olanların tüm dökümleri hâkimler tarafından resmi tutanaklarla tespit edildi. Kasaların anahtarları Ahmet Salih'ten 30 veya 31 Mayıs günü alındı. Anahtarları hemen hâkimlere teslim ettim. Zaten kasalar ve odalar mühürlüydü. Bütün tutanakların birer fotokopisi Ankara'daki evimde mevcuttur. Ayrıca orijinalleri o zaman Başbakanlık, Maliye, Millî Savunma ve Adalet Bakanlıklarına gönderilerek dosyaları-

na konuldu. Halen bu bakanlıklarda ve devlet arşivlerinde vardır. Ben Başbakanlık Müsteşarlığı görevinden ayrılırken, Hilmi İncesulu'ya devir teslim yaptım. Bütün kasalardan çıkanlar ve odalarda mevcut olanlar, kendisine sayılarak teslim edildi." (*Hürriyet*, 15 Eylül 1987).

Türkeş, Yeni Delhi'de sürgünde iken *Millî Yol* dergisinin 13 Nisan 1962'de çıkan on ikinci sayısında "27 Mayıs'tan sonra Başbakanlıkta Ahmet Salih Korur'un kasaları nasıl açıldı?"

başlığını taşıyan uzun bir yazıda Türkeş'in yukarıda kısaca verdiği bilginin ayrıntıları yer almaktadır. Bu kadar ayrıntının bilinebilmesi için Hindistan'da bulunan Türkeş'le temasa geçilmesi veya Türkeş'in olayı bizzat yazıp göndermesi ve bu yazıların üzerinden haber hâline getirilmesi gerekir. Bir "lider" in suçlanması için sık sık tekrar edilen bir meselenin açıklığa kavuşturulması, dönemi araştırarak olanların nüansları yakalayabilmesi için *Millî Yol*'da çıkan yazının doğrudan ilgili bölümünü aşağıya alıyoruz:

"... 31 Mayıs yahut 1 Haziran günü Selim Sarper [Dışişleri Genel Sekreteri idi. İhtilâl Hükûmetinde Dışişleri Bakanlığına getirildi. A.T.] Başbakanlığa geliyor. Gürsel'e eskiden şahsi dostluk ve münasebetleri olduğu için ve aileleri tarafından devamlı olarak sıhhat durumları sorulduğu için ve aynı zamanda kasaların anahtarlarını, bilhassa Dışişlerine ait olanların anahtarlarını almak üzere Fatin Rüştü Zorlu ve arkadaşlarını ziyaret etmek istediğini söylüyor, bunun için Gürsel'den müsaade istiyor. Gürsel: 'Bu hususta sayın Türkeş ile görüşünüz,' diye cevap veriyor. Orada bulunan Türkeş, Sarper'in isteğini uygun buluyor ve hatta kendisi de Sarper ile beraber olmak üzere Harp Okulu'na gidiyorlar ve orada tutuklu bulunan Bayar, Menderes, Zorlu ve Ahmet Salih Korur'dan anahtarları ve şifreleri alıyorlar ve bu münasebetle kendileriyle çok enteresan bazı konuşmalar da yapıyorlar.

Oradan döndükten sonra ikinci bir hâkimler heyeti teşkil edildi [Birinci hâkimler heyetinden burada vermediğim yazının baş kısmında bahsediliyor: "29 Mayıs sabahı sekiz sivil hâkimlik bir hâkimler heyeti kuruluyor ve bu heyet ilk iş olarak mühürlü olan Ahmet Salih Korur'un odasındaki evrakın emniyet altına alınması ve oda içinde bulunan menkul ve gayrimenkul eşyaların sayılarak zabıtla tespiti işine girişiyor."] ve bu heyet kasaları açarak oradan çıkacak evrak vesaireyi tespit etmeye me-mur edildi. Ve heyet faaliyete geçti. Ancak Ahmet Salih Korur'un örtülü

ödeneği içinde bulundurduğu ve şifreli bulunan kasanın şifre miftahını (anahtarını) uydurmak ve kasayı açmak bir türlü mümkün olmadı. Bu kasayı açmak için eskiden Başbakanlık Kalemî Mahsusu müdürü olan ve Türkeş tarafından da değiştirilmeyerek kendisine vazife gördürülen Mehmet Geylangil de hâkimler heyetinin yanında bulunduruldu. O da kasayı açamadı. Nihayet yine Mehmet Geylangil vasıtasıyla bir kasacı getirildi ve o hâkimler heyetinin önünde kaynak makinesi ile kilidi eriterek kasayı ancak o şekilde açabildi. Kasanın tespitine ve sayımına bu suretle ve bundan sonra başlandı. Türkeş ancak bu sayımdan sonra ve hâkimler heyetinin zabıtlarına göre ve ayrıca mevcut parayı Mehmet Geylangil'e ve orada bulunan Muzaffer adında diğer bir memura saydırarak kasayı teslim aldı." (*Millî Yol*, S. 12, 13 Nisan 1962).

Türkeş'in Sürgünü

İhtilâlcilerin müfrit İnönücülere iktidarı CHP'ye teslim etmek niyetindeydiler. Türkeş ise buna karşı çıkıyordu. Ayrıca Demokrat Parti ileri gelenlerinin mümkün olduğu kadar az ceza ile kurtulmalarını sağlama çabasında idi. Bu düşüncesini Cemal Gürsel'e de açmıştı. Bunun yanında memleketin kalkınması için bir müddet iktidarda kalmak sonra seçime gitmek istiyordu.

Türk Kültür Derneğini kurmuştu. Başına Şahap Homris'i getirmişti. Dernek merkezi olarak TBMM Başkanı için yaptırılmış evi verdi. Türkeş sürülünce, dernek başkanlığını Şahap Homris'ten alacaklar ve yerine şair Behçet Kemal Çağlar'ı getireceklerdir. Türkeş'in Türk Kültür Derneğini kurdurmakta maksadı Türk gençliğini Marxist etkilerden korumak ve millî kültürle yoğrulmalarını sağlamaktır.

Millî Birlik Komitesinin emrinde çalışan Sosyal İşler Komitesinin Ülkü ve Kültür Birliği projesini ise Sami Küçük yürütüyordu.

Türkeş, Devlet Planlama Teşkilâtının ve Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsünün de kurulmasını sağlamıştır.

İnönü ise bir an önce seçim yapılması için bastırıyordu. Bu sebeple Türkeş'in etkisinin azaltılması gerekiyordu. Türkeş'in henüz başbakanlık olmadığı için başbakanlık vazifesini deruhte ettiği müsteşarlıktan alınması için sistemli olarak çalışıldı. Sonunda Türkeş 22 Eylül 1960'ta başbakanlık müsteşarlığından ayrılmak zorunda kaldı. Ardından da 13

Kasım 1963'te Türkeş'in evi basıldı, uçağa bindirildiği gibi Hindistan'a gönderildi. Bir de kılıf bulunmuştu: Türkeş elçilik müşaviri idi.

Bu sürgünün sebepleri arasında yine İsmet İnönü'yü görür. 1944 *Milliyetçilik Olayı*'nda "En Büyük Sorumlu CHP ve İnönü" başlığı ile, kendilerinin sürgün edilmelerinde İnönü'nün parmağı olduğunu belirtir.

Türkeş'in lider olarak ortaya çıkmasında birinci âmil 3 Mayıs 1944 ise, ikinci âmil de 13 Kasım 1960'tur. Başkaları ihtilâlin çekirdeğini oluşturmaya başlamış, böyle bir ihtilâl hazırlığından haberi olunca, meseleyi tahlil etmiş, ihtilâlin mutlak yapılacağını anlayınca, riski göze almıştır. İhtilâl olacağına göre, burada öne çıkıp yapmak istediklerini hayata geçirebilirdi. Belki, ihtilâlin sadece "Kudretli Albay"ı değil, "lider"i olmayı da ister istemez düşünmüştü.

Türkeş, ihtilâlin akabinde gelişmeleri şöyle özetler:

"... CHP siyasi ufukta kuvvetli bir yeni hasım belirlemeden seçimlerin yapılmasını istiyordu.

İktidarı ona kaptırmak istemeyen Gürsel Paşa da, parti kurmak teşebbüsü başarılıncaya kadar seçimi geciktirmek istiyordu.

Bize gelince, ben ve arkadaşlarım pek başka türlü düşünüyorduk. Bizim ne İnönücülere ne de Gürselcilere benzer tarafımız vardır...

Biz ne heva-i iktidar ile sermesttik, ne de şahsi ikbal peşindeydik.

Biz, uzun süredir tedavi görmeyen birçok memleket yarasının kangren olmasını önlemek istiyorduk.

Biz de sabırsızdık ama, memleket dertlerinin bir an önce çözümlenmesi için..." (A. Türkeş, *age*, s. 98-99).

* * *

Alparslan Türkeş, ihtilâl yaptığında 42 yaşındaydı. Her şeyi berrak düşüneceği olgun bir yaş. Bu yaşa kadar ilk gençlik yıllarından beri memleket meselelerine kafa yormuş ve teoriler geliştirmişti. 1944'te İrkçılık-Turanlılık davasında tutuklandığında 27 yaşındaydı ve tam 600 kitabı vardı. Ancak bu kitaplar evinden alınmış ve kendisine bir daha verilmemişti.

Memleket meselesine kafa yoran bir insanın, artık dönüşü olmayan bir ihtilâl grubunun içinde yer alırken, muhakkak hesaplı adımlar atmış olması gerekir. Yukarıdaki sözleri bunu teyit ediyor. Kendilerini

bir an önce seçime gidip iktidarı almalarında en büyük engel gördüğü Alparslan Türkeş ve arkadaşlarının sürülmesinde önemli rol oynayan İsmet İnönü, sonradan bu çabasından dolayı pişman olmuştur. Türkeş'ten okuyalım:

“Acele seçimden büyük faydalar uman CHP lideri, dört yıl sonra acele seçimlerden doğan kötü siyasi neticeyi bizzat belirtmeye kendini zorlamış buldu. İsviçre'nin Lozan şehrinde yayınlanan *La Tribune Lauzanne* adlı günlük siyâsi gazeteye şu demeci verdi:

‘Seçime gidilmekte acele edilmişti... 14'ler haklı çıkmışlardır. Bir askerî hareketten sonra otoriter bir intikal devresi geçirilmesi ihmal edilemez bir zarurettir. Bu devrenin kısa sürmüş olmasından birçok mahzur doğdu. Tekrar ediyorum: Her ihtilâlden sonra otoriter, sert bir intikal devresine kesin bir ihtiyaç vardır. Bizde bu devre icap ettiği kadar uzun süreli olmamıştır. Ancak bir buçuk yıl sürmüştür. Bir buçuk yıl sonra ihtilâl komitesi üyeleri, kendi istekleri ile iktidardan silindiler. Seçimleri yapturdılar ve seçimle gelen şahıslara iktidarı bıraktılar. Bu ihtilâl komitesi üyelerinden bir kısmı intikal devresinin kısa sürmemesi fikrindeydiler. Bir yıl içinde üst üste iki defa hükûmet darbesine teşebbüs edilmiş olması, onların haklı olduklarını meydana çıkarmıştır.’ (A. Türkeş, *age*, s. 100-101).

İnönü, Türkeş'in hakkını teslim etmiştir. Ama, daha sonra karşısına siyâsi muarız olarak çıkacak ve Türkeş'e ve genel başkanı olduğu partinin mensuplarına acımasız ve sert bir üslûpla hücumla geçecektir. Kendisinin Bülent Ecevit'e yenilip 1972'de CHP'nin genel başkanlığını bırakmak zorunda kalması sonucunda, yanında yetişen insanlar MHP'lilere, aklın almayacağı ağır töhmetlerde bulunmuşlar, sırf MHP'ye karşı olmak için, CHP'nin içine aşırı uçların kol salmasına göz yummuşlar ve kısa aralıklarla da olsa Ecevit başbakanlığa geldiğinde, milliyetçi zümreye zulmetmeyi bir “zevk” telâkkî etmişlerdir.

Türkeş 13 Kasım 1960'ta Millî Birlik Komitesinden çıkarılıp sürülmelerinin sebeplerini sıralarken sebepler arasında komünistlerin tavrını da gösterir. Der ki:

“Komünistler 27 Mayıs'tan azami ölçüde faydalanma çabası içindeydiler. Siyasi tecrübesi olmayan ve sivil aydınlar kadrosunu tanımayan MBK üyelerine kolayca sızmaya ve onlara birçok fikirlerini telkin etmeye muvaffak oluyorlardı.

Bizim milliyetçi, Türkçü, aynı zamanda radikal reformcu ve sosyal adaletçi bir plan üzerinde hareket edişimiz onları ürkütüyordu.

Bu sebepten bizim aleyhimizde her çeşit faaliyeti ve propagandayı yapıyorlardı. İnönü ile tek cephe halinde bize karşı saldırıyorlardı.” (A. Türkeş, *age*, s. 104).

Türkeş, sürgün edilenlerden Muzaffer Özdağ’ın kardeşi Muammer Özdağ ile karşılaşan romancı Yaşar Kemal’in nasıl sevinçle:

“Gördün mü, komünistler, milliyetçileri nasıl yendi. Sizinkileri yurt dışına sürdük, attık.’ dediğini nakleder ve karakterine uygun şu yorumu yapar:

‘Bedbaht Yaşar Kemal, Türk milliyetçiliğinin hiçbir zaman yenilmez bir kuvvet olduğunu, komünizmi de, Türk milletinin düşmanı olan her şeyi de yere serecek bir kudrette olduğunu nasıl bilecekti?’

Türkeş, sürgünlerinde baş sebebin İnönü ve çevresi olduğunu söylemişti. Yine İnönü’nün geçmişte, “İrkçılık-Turanlık” davasıyla yurt içinde ve dışında birçok yabancıyı tedirgin ettiğini ve bu hikâyelerin âdi politika menfaatleri için uydurulduğunu anlamayan çevrelerin, Türk milletinin zararına kanaatler taşıdığını belirtir:

“Bunun neticesi olarak benim şahsım hakkında da, beni tanımayan çevrelerde fanatik ve korkunç insan kanaati hasil olmuştu. Bu yanlış kanaat neticesinde yabancı kuvvetlerin de 13 Kasım’ın meydana gelmesinde rolü olmuştur.” (A. Türkeş, *age*, s. 105).

* * *

Türkeş sürülmelerine sebep olarak, kendilerine yapılan Mason olmaları teklifini kabul etmemelerini de gösterir:

“27 Mayıs’tan sonra komite üyelerine zaman zaman Mason olmaları teklifleri yapılmıştı. Fakat bizim grubumuzda hiç kimse böyle bir şeye yanaşmamıştı. Ayrıca bazı genç kurmay subaylar hiç kimseden emir almaksızın kendiliklerinden İstanbul Mason localarını aniden basmış ve içeride buldukları evraka el koymuşlardı. Bu olay Masonları ürkütmüş bulunuyordu.” (A. Türkeş, *age*, s. 105).

Masonların kendilerinin sürülmesinde rol oynadıklarını iddia etmesi tahmin mi, yoksa bildikleri bir şey var mı? Tam olarak açıklanmamıştır. Burada söylenmemekle beraber genç subayların Mason localarını belki

kendisinin telkiniyle veya doğrudan emriyle basmışlardır. Çünkü, Masonluğun, Türk milleti için zararlı faaliyetlerde bulunduğunu iddia edenler hep milliyetçi-mukaddesatçı çevreler olmuştur. Genç subaylar, belki bir fikir çevresinde kümelenmişlerdir ki, böyle bir hareketi yapmışlardır. Bilindiği gibi, Masonlar, devlet kademesinde daima güçlü olmuşlardır. Bütün yetkiyi ellerinde tutan ihtilâlcilerin bile Masonlara karşı bir harekâta girmesi çok zordur. Ancak Türkeş gibi cesur kararlar alabilen insanlar böyle kuruluşlarla mücadele gücüne sahiptirler.

Daha sonra Alparslan Türkeş'ten "Milliyetçi cephe lideri" diye bahsedecek olan ve *Millî Yol*, *Millî Hareket* gibi, milliyetçi-mukaddesatçı çizgide yayın yapan ve bu fikirleri taşıyan insanların bir araya gelmesinde önemli rol oynayan dergilerde sık sık "Masonluğun içyüzü"nü açıklayan yayınlara rastlarız. Bu dergilerden sonra çıkan yine Milliyetçi Hareketin sözcüsü durumundaki dergilerde Masonlara karşı yayınların azaldığı ve kaybolduğu gözlenir ki, bu da dikkat çekicidir. Belki, Türkeş, cepheyi genişletmek istememiş, önce görünen düşmanla mücadele etmek ihtiyacı duymuştur.

* * *

Kurmay Albay Dünder Seyhan, 27 Mayıs İhtilâlinin önde gelen isimlerindedir. Ancak ihtilâl sırasında Washington'da bulunduğu için Millî Birlik Komitesine girememiştir. *Gölgedeki Adam* kitabında, MBK içindeki gruplaşmaları anlatır.

Türkiye'de ihtilâllerin başlangıcı olan ve tarihî bir dönüm noktasını teşkil eden 27 Mayıs 1960 İhtilâlinde Türkeş'in yerini ve dolayısıyla liderlik yönünü anlayabilmemiz için, olayın içindeki kişilerin görüşlerini bilmemiz gerekmektedir.

Dünder Seyhan, "Komitede Fikir Ayrılıkları Hissediliyor" ara başlığı ile şunları yazmıştır:

"Henüz komite içinde tam olarak ayrılıklar ve gruplaşmalar yoktu ama, çeşitli fikir merkezlerinin teşekkül etmeye başladığına dair emareler ortaya çıkmaya başlamıştı. Her gün, fikir ayrılıkları ve şahsi çekememezlikler yüzünden meydana gelen çatışmalar, yakın bir gelecekte gruplaşmalara doğru kayma istidadını göstermekteydi. İlerideki bir hizipleşmenin kaçınılmaz olarak meydana gelmesi halinde mihrak

olarak kendilerini gösterecek kişiliklerin kimlikleri de aşağı yukarı belli oluyordu:

Bu mihraklardan birini Türkeş teşkil etmeye başlamıştı. Genç üyelerden; Esin, Özdağ, Baykal ve genel olarak onun desteğinde görülmekteydi.

İkinci mihrak, Küçük-Madanoğlu diosu idi. Küçük'ün sınıf arkadaşı olmasına rağmen, Türkeş'e karşı tedavi edilmez bir alerjisi olduğu açıkça görülmüyordu. Madanoğlu'nu paravana gibi kullanma maharetini pekala beceriyor ve çok zaman, 'Bende zaten kafa yok' diyen generale akıl hocalığı ediyordu." (D. Seyhan, *age*, s. 89).

* * *

Dündar Seyhan, kitabının ileriki sayfalarında tekrar Alparслан Türkeş'e dönüyor ve onu tanıdığı kadarıyla tasvir ediyor. Burada bir silâh arkadaşının Türkeş'e bakışında dikkate değer noktalar vardır:

"Şahsen katıldığım çalışmalarda inanarak en büyük yardımı sağlamış olan ve 1954'ten beri her konuda tam bir fikri mutabakat halinde bulunduğum Orhan Kabibay'ın yanında Alparслан Türkeş'i zikretmeyi ve kamuoyuna Türkeş'i kendi görüşüme göre kısaca tanıtmayı vazife addetmekteyim:

Tek parti devrinde katıldığı Türkçü-Turancı akım yüzünden tabutluklarda yatmıştı. Hakkındaki genel kanaat; kafatasçı, diktacı, nasyonal sosyalist eğilimli bulunmasıydı.

İhtilâlden sonra, Türkiye'de bulunduğum üç buçuk ay zarfında, Başbakanlıktaki müsteşarlık odasından bir gün dahi ayrılmadığım Türkeş'i çok yakından tanıdığımı iddia edecek kadar fikir yapısına ve şahsi karakterine nüfuz ettiğim kanısındayım.

Bana göre Türkeş, gerçekten bir Türk milliyetçisidir. Her düşüncesinin altında evvela Türklerin menfaatini ve refahını birinci planda tutmayı esas sayar. Milliyetçilik anlayışı içinde kafatası şekline göre ırki bir üstünlük arayacak kadar ham hayale yer vermeyecek realist bir görüşe sahiptir. Düşüncelerinin akımında, Türklere ve Türkiye'ye hizmet temel fikrinden hareket alan bu vatanperver insan, Batı'nın demokratik nizamı içinde yaşayan milletlerin saadetine şahit olmuş, onlardaki refahın nedenlerini derinliğine incelemiş bir Batı kültürüne de maliktir.

Atatürk'ün prensip ve fikirlerini posasız hazmetmiş, Türkiye'nin mevcut imkânlarının Türklere neler sağlayabileceğini açıklıkla görebilen, bu imkânların cihanşümül bir saldırganlığa yeter olmadığını, buna mukabil bugünkü sınırlar içerisinde en kısa zamanda Türkiye'yi Batı uygarlık düzeyine ulaştırabilmenin tamamen mümkün bulunduğunu inanç olarak taşıyan bir şahsiyeti vardır.

Okuduklarını kafasına sindirmiş bir kültüre dayanan kuvvetli bir muhakeme tarzına ve muhakemeden doğan kararları tereddütsüz tatbik etmeye yeterli bir cesarete sahiptir.

Dürüstlüğü, mükemmel bir aile reisi oluşu, arkadaşlığı ve insani meziyetleri hiçbir yönden münakaşa konusu edilemez. Bütün bu meziyetleri yanında, kendisini birinci planda göstermek ve temasta bulunduğu zümrenin mutlak lideri olmak iddiası da bulunmaktadır. Bu asla vazgeçemediği sabit bir fikir halindedir. Bu sabit fikir, çok kere toplayıcı olmaktan ziyade ayırıcı bir etki meydana getirmektedir. 14'leri bugün müşterek bir cephede birlik ve beraberlik halinde göremiyorsak, bunun sebeplerinden biri ve belli başlısı Türkeş'in inat derecesine varan bu fikrinden asla vazgeçmez oluşudur. Sabit fikirlere saplanmanın faydalı sonuçlar verdiği çok nadir görülmüştür ama, Türkeş'in bu vasfı hakkında hemen karar almak için henüz zaman gelmemiştir." (D. Seyhan, *age*, s. 99-100).

Dündar Seyhan, arkadaşı Türkeş hakkında, "mutlak lider olmak" arzusunun üzerinde dururken, açık kapı da bırakmaktadır: "... Bu vasfı hakkında hemen karar almak için henüz zaman gelmemiştir."

Dündar Seyhan, Türkeş'in CKMP'nin (sonra MHP) başına geçtikten sonra faaliyetlerini takip edebilmiş ve değerlendirme yapmış mıdır, bilemiyoruz.

Dündar Seyhan, Türkeş'in kararlılığını ve kararlılığının sağlayacağı faydayı yine aynı kitabında anlatmaktadır:

"Kabibay, Türkeş ve Erkanlı'nın başı çektiği grup, her türlü imkânı kullanarak Komiteyi, Hükûmete verilen direktifteki gaye hedeflerinin elde edilmesine kadar iktidarda kalmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bu grup desteğini açıkça, Esin, Özdağ, Baykal, Er, Karaman, Solmazer, Akkoyunlu gibi üyelerden alıyordu. Temel fikirleri; Komitenin iktidardan faydalanarak devlet mekanizmasını revize ve bu işler düzen içerisinde ekonomik, sosyal ve kültürel reformlara girişerek memleketi

gerilik çukurundan çekip çıkarmaktı. Benim de dahil bulunduğum bu gruptakilerin düşüncelerine göre; demokratik nizam ancak bu reformları tahakkuk ettirmiş ve demokratik müesseselerini kurmuş bir ortamda yaşayabilirdi. Demokrasi, Türk sosyal yapısının artık vazgeçilmez bir hayat ortamıydı. Bu bünye ancak o ortamda boy atabilirdi ama, demokratik ortamın da meydana gelebilmesi birtakım şartlara dayanıyordu. İşte, on beş sene tatbik etmek istemiş, ağzımıza, yüzümüze bulaştırmıştık. Kitlenin kültürüne ve ferdin müstakil ekonomik hüviyetine dayanan demokratik rejim, politik dalavrecilerinin kol gezip milleti soyup soğana çevirdiği bir ortam olmaktan gayri hayır ve fayda sağlamıyordu. Demokrasi, milletin mesut yaşayabilmesi için nihayet bir vasıta idi. Türkiye'yi saadet ve huzura ulaştırabilmek için bir sürü problem ortada dururken, hepsini bir yana itip karmakarışık bir düzensizlik üzerine alelacele demokratik bir sistem oturtmaya çalışmak, şu meşhur politika gangsterlerine Türkiye hazinesinin anahtarlarını teslim etmekten başka ne mana ifade ederdi?

Türkiye'yi her şeyden evvel, Türk milletini soyanların volta attığı bir diyar olmaktan kurtarmak lazımdı. Vatan, millet, demokrasi, hürriyet gibi hamasi laflar, yüz elli senedir milleti oyalayarak patlayası göbeklerini şişirenlerin hile ve uyutma sloganı olmaktan gayri neye yaramıştı ki!...

Biz, Atatürk'ün vazettiği ilkeleri vatanda derinliğine kökleştirip meyvelerini çilekeş Türk milletine, bir an evvel vermeyi düşünüyorduk. Bu ulvi gayeye ulaşmak için 'demokrasi' bir miktar geriden gelirse protokol haysiyeti mi incinirdi?

İhtilâlin başından beri her yerde ve herkese bu fikrimizi açıkça söylemekten hiçbir zaman çekinmiyorduk." (D. Seyhan, *age*, s. 113).

* * *

İhtilâl belli gayeler için yapılır. Bir plan ve program yoksa sonu maceradır. Dündar Seyhan, burada muhakkak arkadaşlarıyla vardıkları kararın özetini veriyor. Alparслан Türkeş, bu grubun içinde, en planlı hareket eden kişidir. Orhan Kabıbay ismini, Dündar Seyhan öne çıkarıyor ama bu Dündar Seyhan'ın 1954'ten beri birlikte hareket etmesinden ve çok daha yakın arkadaş olmalarından ileri geliyor. Türkeş ise Seyhan ve Kabıbay'ın kurdukları ihtilâl komitesinin içinde değildi. O başka bir komitenin içinde yer alıyordu. İki komite de aynı gaye için birbirinden

habersiz kurulmuştu. Seyhan ve arkadaşları diğer komitenin kurulduğunu haber alınca, ferdi olarak o komitenin içine girmişler ve daha sonra iki komiteyi birleştirmişlerdir. Seyhan ve Kabibay'ın Türkeş'e yakınlaşması da bu birleşmeden sonradır. Dolayısıyla Seyhan başından beri birlikte hareket ettikleri Orhan Kabibay'dan daha fazla bahsetme ve onu kayırma ihtiyacı duymuştur. Bunun yanında Türkeş'in hakkını da teslim etmiştir.

*Gölgedeki Adam'*ın sonraki sayfalarında, Dündar Seyhan da itiraf edecektir ki, Millî Birlik Komitesi içindeki gelişmeler Türkeş'in haklılığını ortaya koymaktadır. Çünkü, 38 kişilik Millî Birlik Komitesi artık kesin hatlarla ikiye ayrılmıştır. Bir tarafta Sami Küçük-Madanoğlu grubu, diğer tarafta Türkeş-Kabibay grubu bulunmaktadır.

Dündar Seyhan, kendi gruplarının dışındakileri şu cümlelerle tavsif eder:

“Ortaya attıkları günlük meseleleri çekişme konusu yaparak huzursuzluğu sürdürüp götürmüşlerdir. Bunların asıl niteliği şüphelilikti. Meydana konan fikirlerin samimiyetine asla inanmazlardı. Her fikrin altında, iktidar hırsını devam ettirme art düşüncesinin bulunduğu şüphesini taşırlardı.

Refet Aksoyly, Fikret Kuytak ve sonraları Suphi Gürsoytrak ve Ahmet Yıldız'ın katıldığı bu grubun Komite dışında siyasi çevrelerle irtibatlı olarak çalıştıkları ve komite içinde parti sözcülüğü edercesine ters bir yön tutturdıkları intibai günden güne kuvvetleniyordu.” (D. Seyhan, *age*, s. 114).

Seyhan'ın “siyasî çevreler” diye kastettiği CHP'dir. Türkeş ve arkadaşları, ihtilâlin maksadının DP'yi devirip CHP'yi iktidar yapmak olmadığını söylüyorlardı.

Öyle bir noktaya geldi ki, MBK'nin kanadından birinin diğerini tasfiye etmesi gerekiyordu...

Türkeş ve arkadaşları arasında “tasfiye” fikri konuşulmaya başlanmıştı. Seyhan diyor ki:

“Eylül ayının başlarında, bütün emeklerin boşa gittiğini ve artık birlik ve beraberliğin devam etmesinden şahsen ümidimi kestiğim zaman, başvurulacak tek çarenin, komitenin fikirsiz kanadını budamak olduğu kanaatine varmıştım. İktidarın mukadder tecellisine ve kanunlarına tabi

olmaktan başka yapacak iş kalmamıştı. Ya biz sahneden çekilecektik veya onları çekecektik.” (D. Seyhan, *age*, s. 114-115).

Alparslan Türkeş, Orhan Kabibay ve Orhan Erkanlı da aynı fikirdedir. “İhtilalin gayesine aykırı çalışan” dört-beş kişi ülke dışına çıkarılacaktı. Kimlerin, nasıl, nereye gönderileceği planı yapılmış, sadece hangi gün ve hangi saatte harekete geçileceği kararlaştırılmamıştı.

* * *

Liderlik, gözünü kırpmadan kararı uygulama cesaretini insanın kendisinde görmesidir. Türkeş, kararını uygulamak için her zaman hazır olduğunu bildirmiştir ama grubun başka kuvvetli ismi Orhan Kabibay, tereddüt etmektedir. Türkeş artık bu yola girmekten başka çare kalmadığında ısrarlıyken, Kabibay, meseleyi zamana yaymak istiyordu. Belki zaman içinde bir çare bulunurdu. Biraz daha beklenmeliydi. Ancak Kabibay’ın hesapları tutmadı. Seyhan: “Kabibay’ın yaptığı bütün hesapların sonucu yanlış çıkmıştır.” der. (D. Seyhan, *age*, s. 115).

MBK’den Muzaffer Yurdakuler, Seyhan’ın “tasfiye” konusundaki görüşlerini bir odada arkadaşlarına anlatırken, tesadüfen kulak misafiri olur ve hemen diğer MBK üyelerine durumu haber verir. Onlar daha erken davranarak 13 Kasım 1960 darbesini indirirler. İhtilâl içinde bir ihtilâl daha yaşanmıştır. Türkeş ve 13 arkadaşı bir gece yarısı operasyonuyla evlerinden alınıp yurt dışına sürülmüşlerdir.

Burada Türkeş’in zaviyesinden meseleye bakmamız gerekiyor:

“Yakın arkadaşlarıma, ‘Millî Birlik Komitesi bu havada yararlı hizmetler yapamaz, bir tasfiye yapalım ve direksiyonu kesin olarak elimize alalım’, dedim.” (H. Turgut, *age*, s. 271).

Türkeş, arkadaşlarını ikna edememektedir. Arkadaşları, Cemal Gürsel’in onların operasyonunu kabul etmeyeceği fikrini ileri sürerler. Türkeş ise Gürsel’i yakından tanımaktadır. Gürsel’in kuvvetliden yana olacağını, güçlü olana hayır demeyeceğini belirtir. Arkadaşları yine ikna olmamışlardır.

İstanbul Üniversitesi’nin açılış törenine aynı grubun içinde yer alan Orhan Erkanlı, Orhan Kabibay, Numan Esin ve İrfan Solmazer’le birlikte gidildiğinde, Türkeş, arkadaşlarına törenlerden ve resmî görüşmelerden

sonra baş başa konuşma teklifi getirir ve bu teklif kabul edilir. İstanbul Boğazında Bebek'te otomobil içinde vaziyeti tartışırlar. Türkeş der ki:

“Mesele artık iyice girift hale geldi. Bunu çözmemiz lazım. Çözmek için de mutlaka müdahale gerekiyor. Millî Birlik Komitesi'ni bozguncu olan gruptan kurtarmak, direksiyonu tamamen ele almak lazım.” (H. Turgut, *age*, s. 272).

Bu görüşmede strateji de belirlenir, harekât planı çizilir. Ama bazı arkadaşları meseleyi Cemal Gürsel'e açıp desteğini almak niyetindedirler. Türkeş ise buna şiddetle itiraz eder; Cemal Paşa'nın kuşkulacağını, işin kötüye varacağını söyler.

Artık operasyon kararı alınmıştır. Uygulamaya bir sonraki hafta çarşamba veya cuma geçilecektir.

Ertesi günü 12.00'de Yeşilköy Havaalanında buluşmak üzere ayrılırlar. Ertesi günü, Türkeş havaalanına vardığında arkadaşlarının henüz gelmediğini görür.

Türkeş'in arkadaşlarının gecikme sebebi ise, aldıkları kararın hilâfına Cemal Gürsel'i, Florya Deniz Köşkünde ziyaretleri imiş. Cemal Gürsel'e şikâyetlerini nakletmişler. Paşa onları dinlemiş ve hak vermiş.

Cemal Paşa, Türkeş'in arkadaşlarının niyetini böylece öğrenir. Onlar köşkten ayrılır ayrılmaz Ankara'ya, MBK üyesi ve Ankara Komutanı olan Madanoğlu'na telefon eder. Türkeş, Orhan Erkanlı, Orhan Kabibay, Numan Esin ve İrfan Solmazer'in havaalanına iner inmez tutuklanıp Erzurum kalesine hapsedilmesini emreder. Madanoğlu ise şu karşılığı verir: “Komutanım, ben onların icabına bakacağım, bugün acele etmeyelim.” (H. Turgut, *age*, s. 274).

* * *

İki taraf da birbirini kolluyor. Sonunda baskın gelen Madanoğlu tarafı oluyor.

Dündar Seyhan ve Türkeş'in anlattıklarında farklılık bulunmaktadır. Türkeş'in anlattığı gelişmeler olduğu gibi, Dündar Seyhan'ın anlattıkları da olmuştur. İki ayrı gelişmeyle karşı tarafın Türkeş ve arkadaşlarının niyetini öğrenmesi mümkündür.

İki tarafın da anlatışından Türkeş'in kararlılığı görülmektedir.

Karşı taraf, 13 Kasım 1960 günü harekete geçmiş ve sürgüne gönderilecekleri Millî Birlik Komitesi üyelerine birer mektup göndermiştir. Cemal Gürsel'in imzasıyla Türkeş şu mektubu almıştır:

"Sayın Bay Alparslan Türkeş,

Türk Silahlı Kuvvetleri adına millete verilen söziün yerine getirilmesinde uğranılan aksaklıklar ve güçlükler karşısında, vaki istek üzerine Millî Birlik Komitesi'ni feshetmiş bulunuyorum.

Başarmış olduğunuz yüksek hizmete layık bir şekilde size erişilecek olan dış görevi bekleminiz, bu müddet içerisinde memleketin ve şahsınızın menfaati bakımından evinizden dışarı çıkmamanızı ve ziyaretçi kabul etmemenizi, aksi takdirde 6 ve 25 numaralı Kanun hükümlerinin tatbik edileceği ve bugün (13 Kasım 1960)den itibaren emekliye sevk edilmiş bulunduğunuzu bildiririm.

Cemal Gürsel

Orgeneral Devlet Başkanı ve

Silahlı Kuvvetler Başkumandanı"

Türkeş, bu mektubu aldıktan sonra, evinin etrafı askerler ve polisler tarafından kuşatılmış, telefonu da kesilmiştir. Türkeş, dışarı çıkmak için çareler aramış ama bulamamıştır. Eğer çıkabilseydi, kendisine bağlı birliklerle karşı harekâta başlayacak ya hâkimiyeti ele alacak ya da diğerleriyle uzlaşmaya varacaktı.

Gece olduğunda polisler ve askerler Mürted Havaalanına götürmek için gelirler. Türkeş kapıyı açmaz. Kapıyı kırarlar. Polisler geri çekilir ve bir binbaşı ve bir üstegmen kendisini sevdiklerini ama emri uygulamak mecburiyetinde kaldıklarını söylerler. Türkeş, Mürted Havaalanında 19 Ekim 1960 gününe kadar tutulur. Sonra ailesiyle birlikte Yeni Delhi'ye Türkiye Büyükelçiliği nezdinde hükûmet müşaviri olarak gönderilir.

Eğer Türkeş gibi diğerleri de kararlı hareket etselerdi, karşı taraf ekarte edilmiş olunacaktı. Kuvvetlerinin kâfi gelip gelmeyeceği meselesi ayırdır. Böyle bir harekete girişenler, başaramazlarsa sonlarının idam olduğunu bildikleri için bunun hesabını da yapmışlardır.

Burada Türkeş'in zaten ölümü göze alarak ihtilâl komitesine girişi, ardından da daha tehlikeli olan bir işe girişmesidir. Ancak, liderlik

iddiasında bulunan Orhan Kabibay'ın tereddüdü yüzünden durum aleyhlerine dönmüştür.

* * *

Türkeş, Yeni Delhi'de boş oturmadı; bir yandan okuyor, bir yandan dünyanın dört bir tarafına dağıtılan arkadaşlarıyla haberleşiyor, bir yandan da Türkiye'deki siyasî gelişmeleri takip ediyordu. Uzun vadelerin insanydı ve geleceğin hesaplarını yapıyordu. Menderes ve arkadaşlarının asılmaması için Cemal Gürsel'e o meşhur mektubunu yazdı. Bu mektup, daha sonraki politik hayatında Türkeş'in çok işine yarayacaktı. Yassıada muhakemeleri sonuçlanmış ve on altı idam kararı çıkmıştır. İdamlara karşı olan Türkeş, Yeni Delhi'den 7 Eylül 1961 tarihli bir mektubu kendisine kırgın olduğu Devlet Başkanı Cemal Gürsel'e gönderir.

Birinci Mektup: Asmayın!

“Orgeneralim,

Size asla yazmak niyetinde değildim. Fakat bugün memleketin yüksek menfaatleri bakımından, bazı hususların dikkatinize sunulması zaruri oldu. Şöyle ki:

Yüksek Adalet Divanı, birkaç güne kadar eski iktidar mensupları hakkında hükmünü verecektir. Adaletin hükmüne müdahale etmemek ve daima hürmetkâr bulunmak şarttır. Ancak hükümlerin infazı, yurtda mevcut durumun nezaketi göz önüne getirilince, ayrıca incelemeye değer görülmüştür.

Yüksek Adalet Divanı'nın vereceği cezalar içinde idam hükümleri bulunduğu takdirde, bunların tadil edilerek hafifletilmesi cihetine gidilmesi çok faydalı olacaktır. Çünkü:

a) İdam cezalarının infazı, 13 Kasım'dan beri atılan çok hatalı adamlar dolayısıyla, memlekette meydana gelmiş olan huzursuzluğu daha çok arttıracaktır.

b) Ölüm cezalarının infazı, yurt dışında da milletimiz ve devletimiz aleyhinde tepkilere yol açacaktır.

c) Ölüm cezalarının infazı halinde, milletimizi bölen kin ve garez duyguları şiddetlenecek ve 27 Mayıs'ın amacı olan millî birlik ruhunun geliştirilmesi güçleşecektir.

ç) Yukarıda sıralanan mahzurlarına karşılık, cezaların infazı ile memlekete sağlanacak hiçbir fayda yoktur.

Esasen siyâsî suçlardan dolayı ölüm cezaları verilmesi, bugününün insanlık duygularına uymamaktadır.

Buraya kadar sıralanan mütalaalara ilaveten, hukuk bakımından da şu hususların incelenmesi lüzumludur.

I- Yüksek Adalet Divanı'nun vereceği idam cezalarının nihai incelenmesi, bununla ilgili kanunun yürürlüğe girdiği tarihte, tek meşru yasama organı bulunan 27 Mayıs Millî Birlik Komitesine ait idi.

II- Bugün ise, yasama organı yalnız başına 13 Kasım Komitesi değil, Temsilciler Meclisi ile birlikte, komiteden meydana gelen Kurucu Meclis'tir.

III- Türk Anayasası'na göre, idam hükümlerinin nihai incelenmesi, yasama organlarına aittir. Şu halde bugün Yüksek Adalet Divanı'nun vereceği idam kararlarının, yalnız 13 Kasım Komitesince incelenmesi hukuki ve meşru olamaz.

Aksi halde, millet ve tarih önünde sorumlu olacağımızı hatırlatırım.

Saygılarımla,

Alparslan Türkeş''

Alparslan Türkeş, Cemal Gürsel'e bu mektubu, belki tesiri olur diye gönderdiği gibi, tarihe not düşmek için de göndermişti elbette! Türkeş, ihtilâlin kudretli albayı idi... Siyasî hayatında muarızları onu halkın seçtiği bir iktidarı silâh gücüyle devirmekle suçlayacaklardı. O ise, ne maksatla ihtilâle girdiğini her defasında izah etme ihtiyacı duyar-ken, idamları asla istemediğini, MBK Başkanı Cemal Gürsel'e yazdığı mektupla göstermişti.

Bu mektup ilk defa *Millî Yol* dergisinde yayınlanmıştır (Yıl: 1, Sayı: 1, 26 Ocak 1962.) Türkeş, Cemal Gürsel'e gönderdiği mektubun muhtevasının halk tarafından da bilinmesini istiyordu.

İkinci Mektup: Yazık Ettiler!

Türkeş, idamdan sonra da bir arkadaşına, Başbakan Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan'ın idamından duyduğu üzüntüyü dile getirdiği 19 Eylül 1961 tarihli bir mektup göndermiş ve ismi çıkartarak, bu mektubun da kamuoyunca bilinmesini arzu etmiştir. Yine bu mektup da *Millî Yol* dergisinde çıkmıştır. (Yıl: 1, Sayı: 10, 30 Mart 1962).

Bu mektup yüzünden derginin onuncu sayısı İstanbul Basın Savcılığının, 38 Sayılı Tedbirler Kanununa dayanarak yaptığı müracaat üzerine İstanbul Sulh Ceza Hâkimliği tarafından toplattırılmıştır.

"Aziz Kardeşim... Bey,

14 Eylül 1961 tarihli içli ve samimi mektubunuzu aldım. Teessür ve üzüntülerinizde haklısınız. Fakat inancınızı hiçbir zaman kaybetmeyiniz. Menderes'in (Allah gani gani rahmet eyesin) yanlış tutumu ve İnönü'nün etrafındakilerle beraber çevirdiği fitne ve fesat, memleketi çok sıkıntılı ve karışık bir duruma sokmuştu. Ben partilerin didişmesini durdurmak ve bilhassa CHP'nin entrikalarına karşı, memleketi korumak üzere bir ihtilâl karıştım. Çünkü esas olan Türk milletinin ve fakir Türk köylüsünün, Türk halkının mukaddes varlığını korumak ve kurtarmak idi. Yoksa partiler veya şahıslar bir şey ifade edemezdi. 27 Mayıs'tan sonra da daima tarafsız ve adil bir idare kurmaya gayret ettim. Fakat kendi menfaatlerine ve hırslarına, fesatlarına karşı beni engel görenlerin suikastına uğrayarak, zorla (evimin kapısı gece yarısı kırılarak) sürgüne gönderildim. 27 Mayıs'tan sonra ...'i Menderes ve arkadaşlarını İsviçre'ye göndermek üzere ikna ettim. Fakat CHP'nin komite ve ordu içinde aletleri olan Mucip Ataklı, Osman Köksal, Ekrem Acuner, Cemal Madanoğlu, Sami Küçük, Fikret Kuytak ve .... tarafından bu teşebbüsüm baltalandı ve çok şahsiyetsiz olan ... de, bunların fitnesi ile ilk aldığımız karardan vazgeçti.

Buradan ben yine kedilerine mektup yazarak, Yassıada sanıkları hakkında verilecek ölüm cezalarının infaz edilmesine razı olmamalarını rica ettim.

Üç kişinin idam edildiğini öğrenmek suretiyle, ben de sizin gibi çok üzüldüm... Tanrı millet ve memleketimizi... yakın zamanda huzura, saadete kavuştursun.

Çok selamlar ederek gözlerinizden öperim. Sihat ve sağlık haberlerinizi beklerim.

Alparslan Türkeş''

Görüldüğü gibi Türkeş, sürgünde, memleketin idaresinde söz sahibi olmak için çare aramaya, fikir geliştirmeye devam etti.

Burada Orhan Erkanlı'ya yazdığı bir mektuptan bahsedeceğiz. Mektubu, 24 Ocak 1962 tarihinde yazmış ve Yeni Delhi'den göndermiştir.

Bu mektupta fikrî akımlar üzerine yaptığı yorumlar dikkat çekicidir.

Erkanlı'ya Mektubu: Türkiyeciyiz

"Sevgili Kardeşim Erkanlı,

(...) Memlekette zümreler ve gruplar, birbirleri ile adeta ölüm dirim savaşına girişmişlerdir. Hiçbir tarafta müsamaha, hoşgörülük ve hürmet duyguları göze çarpmamaktadır. Bu, komünistlerin istediğinden daha mükemmel bir durumdur. Çünkü komünistler, zümre, grup ve partiler arasındaki nefret ve düşmanlığı azami dereceye çıkarmayı ve kendilerine karşı olan kuvvetleri birbirleri ile boğuşturarak yok etmeyi ve böylece iktidarı almayı gaye ve metod edinmişlerdir. Bu mücadelede bizim acele ederek taraflardan birinin safında erken bir şekilde taraf tutmamaklığımızın önemi büyüktür.

Bahsettiğin Turancılık, komünizm ve gericilikle ilgili bazı şeyleri açıklamakta fayda görmekteyim. Türk fikir hareketleri tarihine göz atacak olunursa, başlıca şu cereyanlar görülür:

a) İslamcılık ve İslam Birliği Fikri; çok eskiden beri takip edilmiş ve tahakkuk ettirilmeye çalışılmış olan fikirdir. En son İttihatçı triyomviraya dahil bulunan Talat Paşa ve Enver Paşa (aynı zamanda Turancı) ayrıca Sadrazam Halim Paşa ve daha birçokları bu fikre taraftardılar.

b) Osmanlıcılık Fikri; İttihatçılardan Cemal Paşa bu fikri benimseyenlerin başında idi. Osmanlıcılık, İmparatorluk içinde bulunan Arap, Arnavut, Rum, Ermeni, Bulgar herkesi bir millet haline getirme ve böylece Osmanlı hanedanının etrafında bir Osmanlı milleti yaratarak İmparatorluğun mülki bütünlüğünü muhafaza etmeyi hedef edinmişti. Bu hayal, Tanzimatçılar tarafından ortaya atılmıştı.

c) Türkçülük, Turancılık ve Pantürkizm Fikri; Türk'ten başka milletlerin bize katılmasındaki imkânsızlığı gören Türk aydınlarının, Türklerin birleştirilmesini uygun bir hal tarzı kabul etmelerinden meydana gelen Türkçülük, Turancılık ve Pantürkizm (ki bunların hepsi birbirinden farklı terimlerdir) gibi fikir cereyanları vardır. Bunu benimseyenler arasında Ali Suavi, Şair Mehmet Emin Yurdakul, Ziya Gökalp, Enver Paşa gibi şahsiyetler göze çarpar.

ç) Türkiyecilik Fikri; Bu fikir, Birinci Cihan Harbi sonunda ortaya çıkmış olup başta Atatürk olmak üzere birçok Türk aydını tarafından benimsenmiş ve uygulanmış olan fikirdir. Bizim de benimsediğimiz fikir budur. Türklüğün yegane varlığı olan Türkiye'yi bir çeşit macera ve riskten koruyarak modern uygarlığa ulaştırmak gayesini güder. Türkiye dışında bulunan Türkler hakkında iyi temenniler beklemekle beraber onların mukadderatını kendilerine ait bir mesele kabul eder. Ancak, Balkanlarda ve diğer yerlerde bulunan Türklerin anlaşmalar ve kendi iç kanunlarımız gereğince Türkiye'ye göç etmelerini kabul eder ve onları öz kardeş olarak bağrına basar.

d) Anadoluçuluk Fikri; Bu fikir, Türkiye tarihinin başlangıcını 1071 Malazgirt Meydan Muharebesi'ne dayar ve bu tarihten sonra Anadolu'ya gelmiş olan Türklerin yerli halkla kaynaşmasından ve İslamiyet kültürü içinde yoğrulmasından, Orta Asya Türklerinden tamamıyla farklı yeni bir Anadolu milleti meydana geldiğini iddia eder. Bu Anadolu milletin milliyeti, İslam esaslarından ayrılmaz bir varlık olarak ileri sürülür ve Rumeli Türkleri bu milletten kabul edilmez. Bunların çoğuna göre Rumeli'den göç etmiş olan Türkler (Atatürk de dahil) Anadolu milletinden değildir. Ve bunlara "Suyun o bir tarafından" tabirini kullanırlar.

Memleket idaresinin tamamıyla Anadolu halkından olan kimselerin elinde olmasını isterler ve göçmen Türklerin ikinci derecede görevlerde kullanılmasını isterler. Bunlara göre, Orta Asyalı, Azerbaycanlı, Kazanlı

Türkler ile bir Rus veya İngiliz arasında çok bir fark yoktur. Hepsini de aynı derece yabancı sayarlar.

Bu bakımdan Turancılarla aralarında büyük zıddiyet vardır. Bu fikrin baş savunucuları Ali Fuat Başgil, Doçent Nurettin Topçu (Halen AP'den Milletvekili) Profesör Fındıkoğlu gibi kimselerdir. Ali Fuat Başgil'in cumhurbaşkanı seçilmesi umulduğu günlerde, tanınmış Turancıardan Nihal Atsız, Başgil'in aleyhinde bir broşür yayınlarak burada Başgil'in takip ettiği fikirleri şiddetle cerh etmiş ve Türkiye'nin başına böyle bir kimsenin cumhurbaşkanı olarak getirilmemesini istemiştir.

Buraya kadar özet olarak bunları sıraladıktan sonra, şimdi niye Dünya, Hür Vatan vesaire, karşısındaki AP'lilere (Anadolucu bulundukları halde) Turancı ve ırkçı diye hücum etmektedirler?

Bu gazeteler ve bunların etrafında toplananlar, karşılarındakilerin önemli bir kuvvet olmadıklarını biliyorlar ve onlardan korkmuyorlar. Onların asıl korkusu 14'lerdir. Çünkü, 14'lerin baştan itibaren takip ettiği sosyal reform politikası ve imtiyaz tanımama düsturu, yıllardan beri gayrimeşru servetler elde etmiş ve büyük bir imkân ve kudreti (basın) kontrolleri altına almış olan bu mütegalibe insanları çok korkutmuş ve endişeye düşürmüştü.

Bunun neticesi olarak hepimizin bildiği haksız ve alçakça hücumla giriştiler. Bugün ise, memleket işleri çıkmaza girdikçe Silahlı Kuvvetler ve halk, tek ümit olarak başlarını 14'lere çevirdikçe bu adamlar korku ve dehşetten çılgına dönmektedirler. Bir taşla iki kuş vurabilmek amacı ile hem karşılarındakine saldırıyorlar ve hem de bizleri hasımları ile aynı fikirde olarak göstermeye çalışıyorlar. Ellerinde koz olarak tuttukları da Turancılık-ırkçılık damgasıdır. Şimdi bütün mesele bu adamların korkularını giderebilmektir. Bunun da mümkün olup olmadığını kestirmek çok güçtür. (...) Daima temkinli olmağımız ve asla ürkütücü şekilde konuşmamaklığımızın faydalı olacağını sanıyorum...

Alparslan Türkeş''

* * *

Alparslan Türkeş'in Orhan Erkanlı'ya yazdığı bu mektuptaki görüşlerine, kendisinin boynuna eskiden beri asılmaya çalışılan "İrkçı-Turancı" yaftasına karşı 14'lerin endişelerini giderme çabası olarak da bakmak mümkündür. Türkeş, marjinal görünmek istememiştir. Başın-

dan beri temas hâlinde bulunduğu “Turancılar”, geniş yelpaze içinde teşkilâtlanamamışlar ve sadece arkadaş grubu olarak *Orkun*, *Ötüken* gibi aylık yayın organlarının çevresinde kümelenmişlerdir. Türkeş, bu daireyi aşmak ve bütün kitlelere kendisini kabul ettirmek istemektedir. Onun için de fiiliyatta birlikte olduğu arkadaşlarını ikna etmesi ve fikrî birlik sağlaması gerekmektedir. Mektubunda sıraladığı fikrî akımlar içinde, dikkatini çekeceği fikir “Turancılık” olması gerekirken -çünkü kendisi de Misak-ı Millî sınırları dışında kalmış topraklardan gelmiştir- daha çok her zaman umum kabul görececek, kimsenin itirazına mahal bırakmayacak “Türkiyecilik” fikri üzerinde durmuştur. Türkiyeciliği de Mustafa Kemal’le irtibatlandırmıştır. Bu irtibatlandırma 14’lere de hoş gelecektir. Türkiyeliliği aşan fikirleri kendisine saklamasında da bir mahzur yoktur. Bir noktada Türkiyecilik devam eder, güç kazanıldıktan sonra Türkiyeciliğin ötesine geçilir. Türkeş’in siyâsî hareketlerini takip ettiğimizde bunu görürüz.

Türkeş, Anadoluculuğu tasvip etmediği fikirler içinde gösterse bile, en azından “Anadolu” ekseninden -ki bu eksen Turan’ın bir parçası ve aynı zamanda Türkiye’dir- bir noktaya kadar kabullenmemesi mümkün değildir. Anadolucu olarak saydığı isimler Türk fikir hayatının mümtaz isimleridir. Türkeş bunu elbette biliyordu. Mesela Ord. Prof. Dr. Ali Fuat Başgil, 1961’de Adalet Partisinden senatör seçilmiş ve cumhurbaşkanlığına aday olmuştu. Ancak yeni cunta Silâhlı Kuvvetler Birliği, Türkeş ve arkadaşlarının sürgününden sonra teşekkül eden Millî Birlik Komitesini etkisi, hatta emri altına alarak Başgil’in seçilmesinin önüne ne pahasına olursa olsun geçilmesini istemiş ve Başgil, tehdit edilerek senatörlükten de istifası sağlanmıştı. Türkeş burada şu sonuca varmıştır:

“Cumhurbaşkanlığı meselesinde ben, Ali Fuat Başgil’i tutuyordum. Fakat, Silâhlı Kuvvetler Birliği’nin muhalefeti sebebiyle düşündüm, taşındım, o günkü şartlarda Başgil için ısrar etmedim. Çünkü seçilse dahi dinlemeyecekler. Bu arada İsmet Paşa’nın Başbakanlığı konu edildi, karşı çıktım. ‘İsmet Paşa, memleketin birçok alanında bakımsız kalmasının sorumlusudur.’ dedim.” (Hulusi Turgut, *Şahinlerin Dansı*, İstanbul 1995, s. 336).

Liderin ihtiyatını ve bazı hassasiyetlerini bu mektupta okumaktayız. Erkanlı’ya karşı tarafın kinlerini keskinleştirmemek için “asla ürkütücü şekilde konuşmamayı” telkin etmektedir.

Mektubun sonunda bir de not düşmüştür:

“Bugün bir arkadaştan aldığım mektupta, F.R. Atay’ın aleyhimde bir baş makale yazdığını, buna sebep olarak da gerici bir dergiye yazı göndermiş olduğum bildirilmektedir. F.R. Atay’ın bu yazısı da diğerleri gibi baştan aşağı yalandır. Ben Türkiye’den ayrılalı hiçbir dergiye yazı göndermedim. Arkadaşları aydınlatmak bakımından bildiriyorum.”

Bu not, 14’leri bir arada ve ayrıca elde tutmak için yazılmıştır. 14’lerin diğer fertleri de elbette Türkiye ile mektuplaşmaktadır. Kendileri ve Türkeş hakkında yazılanlar onlara bildirilmektedir. 14’ler sürüldükten sonra yeniden teşekkül eden MBK de Türkeş’in gücünü kırmak için değişik yollara başvurmaktadır.

Esin ve Özdağ’a Mektuplar: Basın Çetesi Düşmanımız

Türkeş’in sürgüne gönderilen eski MBK üyesi Numan Esin ve Muzaffer Özdağ’a birlikte yazdığı mektubunda çok keskin ifadeler kullanmış ve kendisi hakkındaki söylentileri izale etme ihtiyacı duymuştur:

“... Millet, birisi intikam almak, diğeri tam alamadığı intikamını çıkarmak ve kazançlarını koruyabilmek hırsı ile iki düşman bölüm halinde birbirlerine kuyu kazmakla meşgul bulunuyor. Komünistler, Rus ajanları, kendileri için büyük imkân vaadeden bu durumu daha da gerginleştirmek ve barışılmaz, geri dönülmez bir hale sokmak için olanca gayretlerini harcamaktadırlar.

Bizi seven ve tutan arkadaşlarımız ve yakınlarımızla taraflarımızın çoğu, komünizmden çekindikleri için ve memleketimizde komünistlerin çoğu sosyalizm perdesi arkasına gizlendikleri için sosyalizme de çatismaktadırlar. Karşı taraf da onları ‘Gerici, Faşist, Turancı, Irkçı’ diye klasikleşmiş ithamlara boğmaktadır.

Biz bundan endişe etmemeliyiz. CHP ve Ahmet Emin’le, Falih Rıfkı’nın başında bulunduğu basın çetesi, bizim barışmaz düşmanlarımızdır. İhtilâlden sonra ben bunları teskin ve tatmin için kendilerine birçok defa izahat ve teminat verdim. Dostluk gösterdim, menfaat sağladım. Fakat onlar düşmanlıklarından vazgeçemediler. Çünkü, bizim yapmak istediğimiz sosyal reformlar, onların menfaatlerine uygun düşmemektedir.

Düne kadar bizleri 'Diktatörlük heveslisi, faşist veya komünist hayranı' diye itham ederek kendilerini demokrasi ve hürriyetin koruyucusu ilan eden bu adamlar, bu defa 'Devletçi Sosyalizm' taraftarı ilan ediyorlar. Şu halde samimi olmadıkları aşikâr bulunan bu sürüye, 'Bizim fikirlerimizi taşıyor' diye güvenmeye ve onlara dayanmaya kalmak imkânsızdır.

Biz fikir ve doktrinimizi açıkça ileri süreceğiz ve gerekirse yalnız kalmaktan eskisinden daha şiddetli hücumlara uğramaktan çekinmeyeceğiz. Bu arada dayanmak ve yardım almak gerekirse, artık başvurulacak yer doğrudan doğruya milletin kendisidir. Dostlarımızla da onları aydınlatmaya çalışarak iyi münasebetlerimizi devam ettireceğim. (...) Birçok arkadaşımız, Hâlâ Dünya, Hür Vatan, Cumhuriyet, Akis, Kim gibi düşman gazeteleri takip ederek bunların kasıtlı yayını ile fikirlerini beslemektedirler. Erkanlı arkadaşımız Bedii Faik ve Abdi İpekçi ile devamlı muhabere ve temastadırlar. Kabibay, Abdi İpekçi'yle hem mektup yolu ve hem de telefonla devamlı temastadır. Ayrıca Erkanlı yazdığı mektupta CHP'lilerin kendisine tekliflerde bulunduğunu bildirmektedir. Bunlarla teması muhafaza etmek faydalıdır. Ancak maksatlı fikirleri ve telkinleri ile aldatılmamaya dikkat etmek lazımdır.

Bazı arkadaşlar bunların o kadar çok tesirinde kalıyorlar ki, arada okuduklarını hakikatin ta kendisi gibiymiş sanarak aynen kabul etmektedirler. Ve orada yazılanlarla karşımıza çıkararak, hiçbir inceleme ve soruşturmaya lüzum görmeden bizi itham etmektedirler. Aslında o yazıların yazılmasının maksadı da, budur. Yani bizim aramızda ve bizi sevenler arasında böyle ithamlara ve şüphelere yol açmaktır...

Alparslan Türkeş''

Solmazer'e Mektup: Bir Baş Etrafında Toplanmalı

14'lerden İrfan Solmazer'e 15 Şubat 1962 tarihli yazdığı mektubunda bir "baş" etrafında toplanmak gerektiğini söylemiştir:

"... 13 Kasım lordlarının acınacak halleri meselesi de ayrı bir konudur. Bunlar kendi kendilerine, bize ve memlekete büyük kötülük ettiler. Acımaya değmezler bile...

Ancak 14'ler olarak bizlerin, onların durumundan ders almadığımız, birlik ve beraberliğimizi her şeyin üstünde tutmadığımız, her çeşit dedikodu ve çekememezlikleri bir tarafa atarak bir 'baş'ın etrafında sınıksız

bir kale gibi toparlanmalıyız. Batarsak da, çıkarsak da ‘lider’le beraber, ayrılmadan, bölünmeden batmalı veya çıkmalıdır.”

Türkeş, kendilerini yurt dışına süren diğer komite arkadaşlarına karşı son derece güceniktir. “Bunlar kendilerine, bize ve memlekete büyük kötülük ettiler. Acımaya değmez bile...” derken bir “intikam” duygusu taşımadığını söyleyemeyiz. Bu cümlelerin ardından 14’lerin birlik ve beraberliğini, her fırsatta olduğu gibi, yine tekrarlamaktadır. Ardından da bir “lider” etrafında toplanması gerektiğini söylemektedir ki, bu liderin de kendisi olacağı tabiidir.

Dündar Seyhan, *Gölgedeki Adam*’da, liderlik meselesi yüzünden 14’lerin anlaşamayıp dağıldığını yazmıştır. Dündar Seyhan, Orhan Kabibay’la beraberliğinden dolayı onu hep öne çıkarmıştır. Kendisi de 14’lerle birlikte hareket eden Seyhan, MBK dışında olduğu için sürgüne gitmemiş, kurmay albay olarak vazifesini yürütmüştür. (Seyhan, Harp Okulu Komutanı Kurmay Albay Talat Aydemir’in 21 Mayıs 1962’de ihtilâle ilk teşebbüsünde emekliye sevk edilmiştir.) İktidarı ellerinde tutan güçler -ki daha sonra Silâhlı Kuvvetler Birliği adı altında kurulan bir başka cuntadır- Seyhan’ın 14’lerle temasını sağlamasını istemiştir. Çünkü 14’lerin de memleket içinde ve ihtilâli yapan güçler arasında bir itibarları olduğuna inanılmıştı. Seyhan, Silâhlı Kuvvetler Birliği adına Brüksel’e gitmiş ve burada bir toplantı yapmıştı. Türkeş, toplantıya Yeni Delhi’den gelerek katılmıştı. Brüksel toplantısında Seyhan, Orhan Kabibay’ın 14’lerin lideri olması gerektiğini söyleyince Türkeş buna karşı çıkmıştır. Kaldı ki, Türkeş liderliğini daha önce bir mektupla Kabibay’ın da kabul etmesini bildirmişti.

Ya Liderliğimi Kabul Et ya da Yokum

Türkeş, Kabibay’a 11 Haziran 1962 tarihli mektubunda şunları yazmıştır:

“... Müphem ve belirsiz bir durum içinde bulunduğumuz bizi daima çeşitli olaylarla karşılaştıracaktır. Buna artık kesin bir hal tarzı bulmalıyız. ‘Herkes 1/14’tür. Lider yoktur.’ demek bizi memleket ve dünya önünde ‘Bunlar anlaşmazlık ve karışıklık içindedirler’ ithamı altında bırakır. Çünkü teşkilat ve iş prensiplerine aykırıdır.

İki kişilik bir cemiyet bile olsa mutlaka birinin baş olması kaidedir. Hem arkadaşlarımızı birbirine sıkı bir şekilde bağlamak ve bu tarzdaki beyanların bundan sonra tekrarına meydan vermemek için sana büyük bir iş düşmektedir:

1. Türkiye'nin liderliği etrafında toplanmış bulunmaktayız. Arkadaşlarıma rica ediyorum, artık bu konu kapanmıştır ve ben, kardeşimiz Türkiye'le beraberim ve onun liderliğini tanıyorum demek ve bunu ayrıca KG olarak da münasip bir şekilde iç ve dış Efkâr-ı Umumiyyeye duyurmak suretiyle bizi bu yolla parçalamak isteyenlerin heveslerini kursaklarında bırakmak.

Çünkü İnönü tilkisinin mahareti budur. Bak, AP ve CKMP'yi parçalayarak dağıtmaya muvaffak oldu. Şimdi onların bütün korkuları bizdendir. Bizi de birbirimizin aleyhine kışkırtmak suretiyle parçalamak istemekte ve bu yolda çalışmaktadır.

(...)

İkinci hareket tarzı, şimdiki durumu aynen devam ettirmek yoludur. Bence her zaman ani buhranlar çıkmasına müsaittir.

Üçüncü hareket tarzı, yukarıda yazılanları kabul ederek muvafık mütalaa etmediğin takdirde lider olarak şahsen 13'lerin başında gerekli faaliyete girişmekliğidir. Bu takdirde ben, bir kenara çekileceğim. Sizlere karşı olan bağlarım, sevgim aynen devam edecektir."

* * *

İhtilâlden on altı yıl sonra, Kabibay, 1961 Anayasası'nı hazırlayanlardan Ord. Prof. Dr. Hıfzı Veldet Velidedeoğlu'nun 25 Nisan 1976'da *Cumhuriyet* gazetesinde "Olaylar ve Görüşler" köşesinde çıkan "Türkeş'le İlgili Bazı Anılar" başlıklı yazısında kendisinin adının da geçmesinden dolayı cevap yazısı göndermiştir. Velidedeoğlu, Kabibay'ın cevabını 16 Mayıs 1976 günü yayınlamıştır. Orhan Kabibay, Türkiye hakkında şunları söylemiştir:

"Türkeş'i yeterince tanıdığımı sanırım. Değişik konularda beraberliğimiz sırasında bazı özelliklerine de tanık oldum. 14'lerin bir tayfa topluluğu olmadığını Türkiye herkesten daha iyi bilirdi. (Türkeş'in Türkiye'yi ben kurtaracağım.', 'İçime öyle doğuyor, bu bir duygudur, içimde bu duygu var.' sözlerini, Türkiye'le birlikte olduğumuz süre boyunca hiçbir yerde,

hiçbir zaman ve hiçbir vesile ile ifade etmiş değildir. İfade edilmeyeni, ifade edilmiş gibi sayarak nakletmeye de olanak yoktur.)

O biçimde bir isteğin toplum bilimine, insan psikolojisine ne denli aykırı olacağına farkındaydı. Türkeş, inandığı fikirde taviz vermeye yanaşmazdı. Ancak, tevazu, feragat, sadelik ve nezaketten hiçbir zaman ayrılmazdı. Kendisi ile çetin tartışmalarımız olmuştur. Fakat hiçbirinde kimseye kırıcı olmamıştır.

Türkeş, gerçek liderliğin istekle, seçimle olmayacağını, liderin olayların içinden oluşacağını liderliğin, liderin oluşumunda temel ilkelerin egemen olduğunu, bunların da sırasıyla, sağlam kişilik, tutarlı fikir ve amaç ve de sürekli başarı olduğunu herkes gibi bilmekteydi. Bu durumda akıl, mantık, bilim, tevazu ve nezaket sınırlarını aşarak Türkeş'in böyle sözler söylemeyeceğini sizin de kabul etmeniz gerekirdi. Kendisi ile türlü tarihlerde birkaç kez daha kısa görüşmelerimiz olmuş, bunları bilmem ama bir kez de oldukça uzun, çok önemli konu veya konularda benim de hazır bulunduğum bir yemekte Türkeş'le ve diğerleriyle görüşmelerimiz olmuştu. Sanırım sonbahar aylarından birinde, Ankara Palas Otelinde özel bir yemek odasında, siz (H. V. Velidedeoğlu), Prof. Kübalı, Türkeş, Erkanlı, Taşer, Özdağ, Esin ve ben... Siz ve Kübalı davetliydimiz. Başlıca konumuz, 27 Mayıs Devrimi'nin amaçlarını nasıl sağlayacağımızdı. Müzakere biçimini alan bu ortak görüşmede herkes görüşlerini içtenlikle dile getiriyordu. Siz, sayın hocamın yeteneklerinden asla kuşkum yoktur ki, en az bu görüşlerimizde, her birimizin fikir, tutum ve davranışlarımız hakkında kesin kanılara ulaşmış olmayasınız.

14'lerin siyasi bir grup oluşturmadıkları bir gerçektir." (*Cumhuriyet*, 16 Mayıs 1976).

Sürgünden Dönüş

Türkeş, Yeni Delhi'deyken Türk Dışişleri Bakanlığında aldığı yazıda, isterse "Dışişleri memuru" olarak göreve devam edebileceği belirtiliyordu. Türkeş, bu yazıdan "istemese ülkesine dönebileceği" manasını çıkararak ailesini Lübnan'a getirdi; Beyrut'tan onları Türkiye'ye gönderdi. Kendisi de İsviçre'ye geçerek Bern'de Dündar Taşer'e misafir oldu. Avrupa'daki arkadaşlarıyla yüz yüze görüşüp onların memleketine dönüp dönmeyeceklerini anlayacak ve bir hareket tarzı çizecekti. Arkadaşlarının birçoğu Avrupa'da kalmaya karar vermişti. Tokyo'da

sürgündeyken Avrupa'ya geçen ve Türkeş'le birlikte hareket eden Muzaffer Özdağ ve ailesiyle birlikte Hollanda Anwers'te satın aldığı otomobille Türkiye'ye doğru yola çıktı. Türkiye'ye girebilmesi için ya Bulgaristan'dan ya da Yunanistan'dan geçmesi gerekiyordu. O Yunanistan üzerinden gelmeyi tercih etmişti. Çünkü Bulgaristan'da komünistler iş başındaydı. Kendisinin anti-komünist ve Türkçü olduğu biliniyordu. Türkeş tedbir olarak Yunanistan yolunu tercih etti. Yugoslavya'nın Niş şehrine geldiklerinde Muzaffer Özdağ ve ailesi Bulgaristan üzerinden Türkiye'ye döndü, kendisi de Yunanistan'a geçti. Selanik yolunu takip ederek Türklerin yaşadığı İskeçe, Gümülcine ve Dedeağaç'a uğradı. Türklerle görüştü, Türklerin bıraktığı tarihî eserleri gezdi. Kapıkule'den girerek Edirne'ye geldi.

'Millete Beyanat'

Türkeş, 22 Şubat 1963 günü Türkiye'ye gelmişti. 815 günlük sürgün hayatı geride kalmıştı. Ama önünde de meçhul bir yol vardı.

Dönüşü münasebetiyle yayınladığı "Millete Beyanat" başlıklı bildiride -özetle- şunları söylüyordu:

"Ülkü ve inancından vazgeçmez bir insan olarak, iki yıl önce aranızdan ayrılmış, uzaklara gitmiştim. Bugün yine aynı azim ve imanla dolu ve Türk milletinin geleceği hakkında büyük ümitler taşıyarak, sevinç ve heyecan içinde tekrar sizlere kavuşmuş bulunuyorum. (...) Söze başlarken, millet iradesinin her şeyin üstünde tutulmasını ve ona herkes tarafından saygı ve itaat gösterilmesini, bir selamet yolu olarak gördüğümü tekrar belirtmek isterim. Irk, din ve mezhep farkı gözetmeksizin, vatandaşların refah ve saadetini sağlamak ve insana değer veren insanca bir zihniyetle memlekette huzur ve istikrarı süratle tesis için her çeşit gayret gösterilmelidir. (...) 27 Mayıs, hiçbir parti ve zümreye karşı ve herhangi bir şahıs, zümre veya parti lehine bir hareket olarak yapılmamıştır. (...) Birbirimize karşı davranışlarımızda, daima karşılıklı sevgi, saygı ve hoşgörülük duygusu hakim olmalıdır. Siyasi partiler, bir saltanat vasıtası ve bir gaye olarak değil, sadece memlekete ve millete hizmet için bir vasıta olarak kabul edilmelidir. Her kim olursa olsun, bütün vatandaşlara karşı şefkat, sevgi ve kanun himayesi şart sayılmalıdır. Fikirlerini kabul etmediğimiz veya şahsi ayrılığımız bulunanlara da, insanca, hukuk düzeni içinde işleme tabii tutulması esas olmalıdır..."

İkinci Tutuklanma

21 Mayıs 1963'e giden yolda, eski arkadaşı olmasından dolayı Talat Aydemir, Türkeş'i de aralarında görmek istemiştir. Aydemir'in ısrarı üzerine 10 Nisan 1963'te Ankara'da Dikmen taş ocaklarında Türkeş ve arkadaşları, Aydemir ve arkadaşlarıyla bir araya gelirler. Aydemir'le Türkeş baş başa görüşürler. Yine "liderlik" meselesi çıkmış ve anlaşamamışlardır. Aydemir, kendisini lider olarak görüyordu. Türkeş ise 14'ler meselesinde liderlik mücadelesi vermişti. Burada Talat Aydemir'in riyasetine girmesi mümkün değildir.

Talat Aydemir'in ikinci ihtilâl teşebbüsünü Türkeş'in ihbar ettiğine dair haberler çıkmıştır.

Ahmet Emin Yalman yazıyor:

"1963 Mayıs başlarında Talat Aydemir gözü dönmüş bir haldeydi. Derhal ihtilâl yürümek kararını vermiş, 'İhtilal', 'Tutuklama', 'Hareketten sonrası' planlarını hazırlamıştı. Havacılardan hiç olmazsa bir kısmını kendi tarafına çekmek için var kuvvetiyle uğraşıyordu.

20 Mayıs günü 22 Şubatçılar için her şey tamamı. Alparslan Türkeş o gece ihtilâl olacağını koalisyonun bir kanadını teşkil eden CKMP'deki dostlarına bildirmek ihtiyacını duydu. Onlar da derhal Parti Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Hasan Dinçer'e söylediler, o da İsmet İnönü'ye derhal telefon etti. O gece ihtilâl olacağı saat 21'de hükümet başkanı tarafından öğrenilmiş bulunuyordu." (A. E. Yalman, *Yakın Tarihte Gördüklerim ve Geçirdiklerim*, C.4, İstanbul 1970, s. 390).

Türkeş, Ahmet Emin Yalman'ı sevmemiştir. Bir mektubunda da Ahmet Emin Yalman'ın, Falih Rıfkı Atay'ın isimlerinden bahsederek "basın çetesi" tabirini kullanmıştır. Türk milletinin mukaddesatına karşı ağır yazılar yazdığı için Hüseyin Üzmez tarafından 1952'de Malatya'da vurularak yaralanan Yalman, hatıralarında Türkeş'i "muhibir" durumuna düşürmek istemiştir.

Türkeş ise, ihbar meselesine açıklık getirmektedir. Türkeş'i siyasî hareketlerin içinde görmek isteyenler sık sık ziyaret etmektedirler. Türkeş de bir siyasî hareket içinde yer almaya meyyaldir. 20 Mayıs 1963 akşamı Gaziosmanpaşa Kader Sokağındaki evinde senatör Hazım Dağlı, AP milletvekili Gökhan Evliyaoğlu, İsmail Hakkı Yılanlıoğlu, Kamil Kırıkoğlu birliktedirler. Niyetleri Türkeş'i Adalet Partisine genel başkan yapmak...

Misafirler evindeyken önce iki yüzbaşı gelir ve ihtilâli haber verecek emirlerinin olup olmadığını sorar. Onlara ihtilâle karışmamalarını söyler. Ardından iki kişi daha gelir. Onlarla da aynı türde konuşmalar olur. Bunlar gittikten sonra bu defa alt katta oturan emekli Kurmay Albay Ekrem Süer gelir. Türkeş onu içeri davet eder. Ekrem Süer, Amerikan Yardım Kurumunda çalışmaktadır. Amerikalılardan aldığı haberi aktarır: Talat Aydemir, ya bu gece veya ertesi gece ihtilâl için teşebbüse geçecekmiş...

Bunun üzerine evdeki misafirler dağılırlar. Türkeş'in Hulusi Turgut'a anlattığına göre, AP Milletvekili Gökhan Evliyaoğlu, partisinin Genel Başkanı Ragıp Gümüşpala'ya, Türkeş'in evinde duyduğu ihtilâl söylentisini nakleder. CKMP milletvekili Fuat Uluç da, aynı haberi dönemin koalisyon hükûmetinde başbakan yardımcısı olan CKMP Genel Başkanı Hasan Dinçer'e aktarır. Dinçer de Başbakan İsmet İnönü'yü haberdar eder. (H: Turgut, *age*, s. 358).

* * *

Talat Aydemir'in bu ikinci teşebbüsü de başarısızdır. Aydemir ve arkadaşları teslim olurlar. Hükûmet, Türkeş'in bu işle irtibatı olduğu iddiasıyla onu da gözaltına alır.

Türkeş, ihtilâl gecesini arkadaşlarının bulduğu iki ayrı evde geçirir. Ertesi günü de evine döner. Emniyetten gelen sivil polisler Türkeş'i emniyete götürceklerini söylerler ve evinden alırlar. Ayrıca evinde de arama yaparlar. Türkeş, Çankaya Karakoluna getirilir. İhtilâle teşebbüs edenlerden bir kısmı da bu karakola getirildiğinden binanın önü kalabalıktır. Türkeş, karakola girmek için otomobilden indiği sıra biri karşısına geçip bağırıp çağırmaya, aleyhinde konuşmaya başlar. Türkeş zaten kızgın ve sinirlidir. Adama bir tokat aksettirir ve adam yere yuvarlanır.

Olayı gazeteler de yazmıştır. Türkeş'in karşısına geçip bağırıp çağıran adam müfrit bir CHP'li mühendistir. Mühendis, Türkeş'i dava edeceğini söylemiş ama arkası gelmemiştir.

Türkeş, 10 gün Çankaya Karakolunda tutulduktan sonra Mamak Askerî Cezaevine sevk edilerek hücreye atılır.

Türkeş, 21 Mayısçılarla birlikte TCK'nın 146. maddesinden idamla muhakeme edilmiştir. Cezaevinde mahkeme salonuna getirirlerken Türkeş'i Aydemir'le birlikte kelepçeliyorlardı. 7 Haziran'da başlayan

muhakeme 5 Eylül'de bitmişti. Talat Aydemir ve altı arkadaşı idama çarptırılmış, Türkeş ve beraber tutuklandıkları Muzaffer Özdağ, Fazıl Akkoyunlu ve Rifat Baykal beraat etmişlerdi. 21 Mayısçılardan yalnız Talat Aydemir ile eski millî binicilerden Binbaşı Fethi Gürcan asıldılar.

Türkeş, 3,5 ay hapis yattıktan sonra bu badireyi de atlatmıştı ama takipten kurtulamamıştı. O sıra Ankara Sıkıyönetim Komutanı olan Cemal Tural, Türkeş hakkında delil arıyordu. Evinde yapılan aramada bir tarih kitabı içinde 400 subayın adı yer alıyordu. Liste, 1959 yılında tanzim edilmiş ve tarihi de yazılıydı. Savcılık birkaç soruşturmadan sonra takipsizlik kararı verdi. Ancak İnönü başbakandı. Türkeş'in peşini bırakmıyordu.

En İyi İhtilâl-En Kötü Demokrasi

Gazeteci Nazlı Ilıcak, *15 Yıl Sonra 27 Mayıs Yargılanıyor* çalışmasında Alparslan Türkeş'le yaptığı bir röportajı yayınlamıştır. Ilıcak sorar:

-Şimdi siz seçimle başa gelmiş, gittikçe büyüyen bir partinin liderisiniz. Sizce seçimle gelip hizmet mi, yoksa ihtilâlle başa gelip memlekette hizmet mi? Hangisini tercih edersiniz?

Türkeş'in cevabı ise şudur:

-Ben, 27 Mayıs tecrübesini geçirdikten sonra, o kanaate vardım ki, ihtilâl yoluyla bir memlekete hizmet etmek mümkün değildir. Ne kadar zararları ne kadar aksayan tarafları olursa olsun, hukuk yoluyla bir memlekete, bir millete hizmet etmek en iyi yoldur. İhtilal otoriteyi yıkar, anarşi başlar. Bu anarşiyi durdurmak, yeniden otoriteyi kurmak bir meseledir ve memleket bundan zarar görür. Bunu, ben içinde bulundum, fiilen yaşadım. Resmen başbakanlık müsteşarı idim ama, fiilen başbakan görevi ifa ettim. Çünkü Cemal Paşa'nın bana bilhassa başlangıçta fevkalade itimadı vardı. Hatta çok zaman başbakanlığa da gelmez, yukarıdaki köşkte istirahat ederdi. Bu sebeple bütün memleket idaresinin içine girdim. Birçok aksayan şeylerle karşılaştım. Hiç arzu etmediğimiz halde, bizim namımız hesabına haksızlıklar, haksız baskılar, tecavüzler yapıldığını tespit ettim. Bunları durdurmak için uğraştık, meşgul olduk. Mesela bir defasında, Millî Birlik Komitesi Hükûmetinin Turizm Bakanının ablası, ziyaretime geldi. Yanında bir hanım daha vardı. "Nedir üzüntünüz?" diye sorduğumda, hanım bana anlattı: Kocasını Uşak

Belediye Reisi'ymiş. Demokrat Partiliymiş. İki gün önce bir akşam gece yarısından biraz sonra, evlerinin kapısını kırarak, mahallenin jandarması, Halk Partisi İl Başkanı vs. yatak odalarına girmişler. Belediye Reisi'ni don gömlek yatağından, hanımının yanından alıp götürmüşler. Dört beş gündür hiç ses seda çıkmamış. Hanım kocasının nerede olduğunu haber alamamış. Bunun için kardeşine gelmiş. İşte size tipik bir misal. Evet arzu etmediğimiz, katiiyen istemediğimiz halde, hemen her gün bu çeşit hadiseler cereyan ediyordu.

Geçirdiğim, yaşadığım daha birçok olay var. Bunlardan edindiğim kanaat, bugün odur ki, bir memlekete en iyi şekilde hukuk düzeni içinde hizmet edilir. Memleketin aydınlarına, memleketin vatansever insanlarına tavsiyem budur: "En kötü hukuk nizamı, en iyi ihtilâlden iyidir." (N. İlcak, *15 yıl Sonra 27 Mayıs Yargılanıyor*, C. I, İstanbul 1975, s. 88-89).

Bu sözü ilk defa burada söylemiyordu. 1966'da *Millî Hareket* dergisinin kapağında daktilo ile yazılmış bir metnin kupüründe: "En kötü hukuk düzeni, en iyi ihtilâl düzeninden güzeldir... (Alparslan Türkeş)" (*Millî Hareket*, S. 2, 15 Kasım 1966) cümlesi vardı. Yani Türkeş, çok önceden "demokratik yol üzerinde yürüyeceğini" deklare etmişti.

CKMP Günleri

Türkeş siyasî harekette bir yol arıyordu. Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisinin (CKMP) genel başkanı Osman Bölükbaşı partisinden ayrılmış, Millet Partisinin başına geçmişti. CKMP başsızdı. Siyaset yapılabilecek en uygun parti CKMP görülüyordu.

Türkeş, önce parti genel müfettişi idi. Parti müfettişi teşkilâtı teftiş eder. Bu, Türkeş ve arkadaşları için bir fırsattı. Taşra teşkilâtıyla yüz yüze görüşme imkânı oluyor, kendilerini delegelere bire bir tanıtıyorlardı. CKMP, olağanüstü kongreye gitti. Kongrede Ahmet Tahtakılıç'la Türkeş yarıştı.

Türkeş, kongreden önce Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'i ziyaret etti. Cemal Gürsel, bu defa Türkeş'e destek çıkmıştı. Türkeş'in kongrede yapacağı konuşma için notlar vermişti. Gürsel, Türkeş'ten mevki ve makamda gözü olmadığını, bir nefer olarak aralarına geldiğini söylemesini ve konuşmasını yumuşak bir üslûpla yapmasını tavsiye etmişti.

Tahtakılıç, 31 Temmuz-1 Ağustos 1965 arasında yapılan kongrede, Türk siyasî hayatında bir rekora imza atmış, beş saatlik konuşmasını iki güne sığdırmıştı. Türkeş ise Gürsel'in de tavsiyesini dikkate alarak yarım saat konuştu ve Tahtakılıç'tan çok daha fazla oy alarak genel başkan seçildi. Türkeş 698, Tahtakılıç 516 oy almıştı.

CKMP genel başkanlığına seçilişi Türk fikir ve siyaset hayatının bir dönemecidir. Ülkücü Hareketin siyasî aksiyon hâline gelişini bu tarihten başlatmak gerekir. 10 Ekim 1965'te de Ankara milletvekili olarak parlamentoya girdi. 14'lerden Muzaffer Özdağ Afyon'dan, Rıfat Baykal da Mardin'den milletvekili seçilmişlerdi. Türkeş, rakibi Ahmet Tahtakılıç'ı İstanbul'dan aday göstermiş ve o da seçilip gelmişti.

Türkeş'in 1965'te başlayan parlamenter hayatı, 12 Eylül darbesiyle son bulacak, yeniden seçilebilmesi için 11 yıl bekleyecekti.

Türkeş, CKMP'nin milliyetçi bir hüviyet kazanmasına özen göstermiştir. 24-25 Kasım 1967'de bir kongre yapılmıştır. Türkeş ve arkadaşlarının yönetime gelişlerinden sonra akdedilen ilk kongredir. *Millî Hareket*'te bu kongreyle ilgili şu değerlendirme çıkmıştır:

"Kongre klasik bir kanuni formaliteyi yerine getirmekten ziyade, Türkiye'deki milliyetçilerin toplanması ve bir kurultay havası içinde Türkiye'nin dertlerine eğilinmesi bakımından ilgi çekiciydi. Bilhassa henüz bir milliyetçi kuruluşa kayıtlarını yaptırmamış milliyetçilerin kongreyi ilgiyle izlemeleri ve olumlu düşüncelerle ayrılmaları, gelecekte CKMP'ye katılımların olacağını gösteren delillerdi." (*Millî Hareket*, S. 17, Aralık 1967).

1965 yılında CKMP yirmi beş ilde teşkilâtlanabilmişti. Kongrenin yapıldığı tarihe kadar ise teşkilâtlanan il sayısı 61'e, ilçe ise 435'e çıkmıştı.

* * *

1977'de Kayseri'den milletvekili seçilen Mehmet Doğan Türkeş'le tanışmasını ve Türkeş'in CKMP'yi girişini anlatır:

"Şahsen yüz, yüze tanışmamız 1963 senesi Hindistan dönüşünde olmuştu. Hatırimda kaldığına göre ocak veya şubat ayıydı. Kurtuluş Kıbrıs caddesinde Osman Oğuzoğlu isminde bir hakim vardı. Bildiğime göre Türkeş Beyin hala çocuğuydu. Yine aynı binada oturan Yaşar Türkis

vardı o da yakın akrabası idi. Onlarda Kıbrıs tan Türkiye'ye göçmüşlerdi. Bende aynı mahallede oturuyordum. Evlerimizin arasında yüz metrelik bir mesafe vardı. Yaşar beyle sık sık, konuşuyorduk. Buluşma yerimiz benim oturduğum binanın altında bulunan foto Hamit Çeken Beyin fotoğrafçı dükkânıydı. Yaşar Bey bir gün bize dedi ki yarın Türkeş Bey Osman amcalara gelecek kendisini buraya fotoğraf dükkânına getirip sizinle tanıştıracam dedi ve ertesi gün buluştuk. Birlikte resim çektirdik, sohbet ettik, o günden sonra sık sık konuştuk Gazi Osman Paşa Kader sokaktaki evine zaman zaman gittim. O zaman Kastamonu milletvekili olan İsmail Hakkı Yılanlıoğlu ve birçok zevatla orda tanıştım. Bu sırada Türkeş Beyin Adalet Partisinin başına geçmesi bahis konusuydu.

O sene içinde son ziyaretim 19 Mayıs 1963 günüydü. 20 Mayıs 1963 günü otobüsle Adaya gittim ağabeyim karayoluyla hacca gitmişti. Adana'da onu karşılayacaktım. Akşam otelde yattım Sabah 21 Mayıs Talat Aydemir ihtilâli ile uyandım, maalesef ismet paşanın başında bulunduğu Türkçülük düşmanları yine sahnedeydi Türkeş beyin hiç alakası olmadığı halde gözaltına alınmış, tutuklanmış, yargılanmış neticede beraat etmişti. Ama maalesef hapisshanede yattığı o günler geri alınmamıştı. Yarıda kalan AP'nin başına geçme tahakkuk etmemiş CKMP'ye girmişti CKMP 1965 Kongresi Ankara Kızılay'daki Büyük Sinema da yapılıyordu iki aday vardı Türkeş Bey ve Ahmet Tahtakılıç ilk konuşmayı Türkeş Bey yapmıştı. Sonra Ahmet Tahtakılıç kürsüye geldi. Tahtakılıç'ı ismen daha öncelerden 1950 öncesi gıyaben tanıyorduk. İyi bir hatipti demagogjiyi iyi yapardı. DP. Milletvekiliydi. C.H.P. lilerden ara sıra sopada yerd. 46-50 yılları arasında D.P milletvekilleri sayı olarak azdı. İşte o tahta kılıç kürsüye çıkmıştı çıkar çıkmaz demogojiye istismara yönelik ateşli konuşma yapıyordu. Delege üzerinde de etkili oluyordu. Kongreyi meşhur Hüseyin Üzmez'le birlikte balkonda izliyorduk. Hüseyin Üzmez birden ayağa kalktı. Gür sesiyle bağırımaya başladı Tahtakılıç'a hitaben: 'Sen değil misin İmam Hatip okullarına karşı çıkan, orta kısmını kapatan cevap ver, hadi konuşsana, ne duruyorsun sen yalan söylüyorsun?' Tahtakılıç birden bocaladı. Hüseyin Üzmez devamlı bağırıyordu. Delegeler arasında dalgalanma başladı. Tahtakılıç konuşma intizamını kaybetti. Etki altına almaya çalıştığı delegeler kendisinin aleyhine döndü ve Türkeş Bey Genel Başkanlığa seçildi. O meşhur Ahmet Tahtakılıç maalesef ahir ömründe aşın solcu oldu komünistlerin avukatlığını yaptı. En hararetili savunucusu oldu. Halkevleri başkanı oldu 1980 öncesi C.H.P milletvekili

seçildi işte bu Allah'ın şaşırttığı insanın akıbetini gösteren ibret verici bir tablodur. Bundan sonra Milliyetçiler için CKMP dönemi başladı." (Mehmet Doğan, *M.H.P ve Alparslan Türkeş-Gölgedeki Adam*, 2000).

Türkeş Cumhurbaşkanlığı Adayı

Türkeş'in çok az bilinen bir yönü de cumhurbaşkanlığına aday gösterilmesidir. Türkeş, CKMP Genel Başkanı ve TBMM üyesi iken 1966'da Cemal Gürsel'in otuz sekiz doktorun imzasını taşıyan raporuyla artık cumhurbaşkanlığı yapamayacağı kesinleşince yeni cumhurbaşkanı için seçim yapılmasına karar verildi. 28 Mart 1966'da CKMP Genel İdare Kurulu toplandı ve Türkeş'in aday gösterilmesi kararlaştırıldı. Bu durum bir bildiriyle kamuoyuna duyuruldu. Diğer partiler ise Cevdet Sunay üzerinde mutabakata varmışlardı.

CKMP'nin bildirisi şu idi:

"Sayın Cumhurbaşkanımız Cemal Gürsel'in görevine devam edemeyecek şekilde ağır rahatsızlığı dolayısıyla boşalan cumhurbaşkanlığı makamına yapılacak seçimde, Türk demokrasisinin uluslar arası itibarına gölge düşürecek nitelikte bir sürat ve prosedürle hareket edilmesini, TBMM ve demokratik rejiminin geleceği bakımından normal bir teamül başlangıcı olarak görmek imkânsızdır.

Türkiye Devletini yönetecek müstesna şahsiyetleri daima meclis içinde de, dışında da bulması mümkün iken bu defa on beş gün öncesine kadar Büyük Mecliste bu bahiste bir yoksunluk varmış zehabını uyandıracak bir prosedürün denenmesi Büyük Meclisin itibarı üzerinde tartışmaya yol açıcı nitelikte görülmüştür.

Sayın Sunay'ın ve genelkurmay başkanlığı görevini ifa etmiş bir şahsiyetin cumhurbaşkanlığı makamına daima layık olabileceği doğru olmakla beraber, cumhurbaşkanlığına giden yolun genelkurmay başkanlığından geçeceği yolunda bir teamül başlangıcı demokratik rejimin temel ilkelerine uygun düşmeyecektir.

Bugünkü iktidar partisinin Büyük Meclisteki tutumu, muhalefeti yok etme gayretleri, Danıştay kararlarını hiçe sayması ve kendisini ebedî iktidar partisi haline getirme çabaları karşısında Meclis'in bazı partilerin ve kamuoyunun bu süratli prosedürü benimsemesi tabii görülmekte ve buna iktidar partisinin sebep olduğu bilinmekte ise de, biz kararımızı

bugünkü olay ve Sayın Sunay'ın çok değerli şahsiyeti ile ilgili olarak değil, demokratik rejimin geleceği için ve Büyük Meclisin Türk Milletine taahhütleri yönünden aldığımızı açıklarız.

Partimiz, cumhurbaşkanlığına aday olarak Genel Başkan Alparslan Türkeş'i göstermekte, Büyük Meclisin cumhurbaşkanlığı seçimine tek adayla girmemiş bulunmasını da sağlamakta ve bunu yüce Meclisin itibarına layık bir jest telakki etmektedir.

Karar TBMM'nin olacaktır ve ulaşılan sonuç ne olursa olsun cumhurbaşkanlığına seçilecek olan şahsın başarıları için Meclis içinde ve dışında yüksek görev duygusu ile bütün gayretimizi göstereceğiz. Seçim Türk milletine hayırlı olsun." (Muammer Taylak, *Alparslan Türkeş Birinci Yıl Armağanı*, Ankara 1998, s. 235).

Bildiride de açıklandığı gibi bir demokratik tavır olarak Türkeş cumhurbaşkanlığına aday gösterildi. Seçimlerin sonunda Sunay, 461 oyla cumhurbaşkanı seçildi. Türkeş ise 11 CKMP milletvekilinin oyunu aldı.

9 Işık Prensipleri

Türkeş, siyasî parti liderlerinden farklı olarak bir doktrinle siyasete girdi. Türkiye'yi kalkındıracak ana prensipleri dokuz maddede toplamış ve buna "9 Işık" adını vermişti. Türkeş, Türkiye'nin meselelerini çözmek için fikir üretiyor, milliyetçi ilim adamlarıyla istişare ediyordu. İstişare ettiklerinin arasında muhakkak ki Atsız da vardır. Türkeş, Nihal Atsız çevresiyle ilişkilerini belli bir döneme kadar sürdürmüş, daha sonra -1970'lerin başıdır- koparmıştır.

Atsız da kalkınma prensiplerini dokuz maddede ortaya koymuştu. Onun da *Orkun* dergisinin 1962 yılına ait bir sayısında "Türk Milletine Çağrı" başlığı altında bir makalesi çıktı. Atsız makalesinde, bir kalkınma programı sunar. Bu kalkınma programını dokuz umdede toplamıştır: 1. Türkçüyüz, 2. Arınmış Türkçeciyiz, 3. Yasacıyız, 4. Toplumcuyuz, 5. Millî gelenekçiyiz, 6. Demokrasiye taraftarız, 7. Ahlakçıyız, 8. Bilimciyiz, 9. Teknikçiyiz. (Atsız, *Makaleler*, C. 4, İstanbul 1992, s. 53).

Bu tekliflerin hepsi geliştirilip, işlenip "9 Işık" ortaya konmuştur.

Türkeş, “9 Işık”ı 1964’te 14 sayfa halinde yayınlamış, CKMP’nin 1967’de yapılan kongresinde tekrar genel başkan seçildikten sonra partinin doktrini olarak şöyle açıklamıştır:

“Biz CKMP olarak böyle bir millî doktrinin sahibi bulunduğumuzu iddia eden siyasi teşekkülüz. Millî doktrinimizin asıl adı ‘9 Işık’ doktrini-
nidir. Bu görüş dokuz ana ilkeye dayanmaktadır.

Bu ilkeler sırayla şunlardır:

1. Milliyetçilik:

Her şey Türk milleti için, Türk milletiyle beraber ve Türk milletine göre sözleriyle özetlenebilecek Türk milletine bağlılık, sevgi ve Türkiye Devletine sadakat ve hizmettir.

2. Ülkücülük:

Türk milletini en ileri ve medeni ve en kuvvetli varlık haline getirme ülküsüdür.

3. Ahlâkçılık:

Türk milletinin ruhuna, geleneklerine uygun ve yüksek varlığını korumayı ve geliştirmeyi öngören esaslara dayanır.

4. İlimcilik:

Olayları ve varlığı, önyargılardan ve art düşüncelerden sıyrılarak ilim mantalitesiyle incelemek ve girişilecek her çeşit faaliyete ilmi önder yapma prensibidir.

5. Toplumculuk:

Her çeşit faaliyetin, toplumun yararına olacak şekilde yürütülmesi görüşüdür. Sosyal ve ekonomik olmak üzere iki ayrı bölümü kapsamaktadır.

Ekonomik görüş olarak, mülkiyeti esas kabul eden fakat mülkiyetin millet zararına kötüye kullanılmasına karşı olan, bir görüşü belirtir. Karma ekonomiyi ve ana stratejik, ekonomik faaliyetlerin devlet kontrolünde bulunmasını öngörür. Sosyal görüş olarak sosyal adalet düzeni, fırsat eşitliği, sosyal güvenlik ve sosyal yardımlaşma teşkilatı kurulmasını kabul eder.

6. Köycülük:

Köyleri, tarım kentleri halinde birleştirerek kalkınmayı öngörür. Köylünün tefecilerin elinden kurtarılması ve ihtiyacı olan kredi ve diğer yardımların sağlanması için kooperatifleşmeyi hedef alır.

7. Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik:

Birleşmiş Milletler Anayasası'nda yazılı bütün hürriyetlerin sağlanmasını gaye edinmiştir. İnsanların şahsiyet olarak geliştirilmesini, toplumun kalkınması için yararlı bir yol olarak kabul eder.

8. Gelişmecilik:

İnsanlar ve medeniyetler daima daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli istemek ve aramakla gelişir. Elde edilenle yetinmemek ve daima daha ilerisini istemek ve bunu elde etmek için gayret göstermek şuurudur. Ancak bu gayret ve çabalarda Türk milletinin tarihinden, millî benliğinden ve kökünden kopmadan yükselmek ve ilerlemek gayedir.

9. Endüstricilik ve Teknikçilik:

Türk milletinin kalkınması için acele sanayileşmesi lazımdır. İşte bizim millî doktrinimiz olan 9 Işık görüşümüzün esasları bunlardır." (*Millî Hareket*, S. 17, Aralık 1967; ayrıca bkz. A. Türkeş, *Temel Görüşler*, İstanbul 1975, s. 46-48).

MHP'li Günler

Partinin adının ve ambleminin değiştirilmesi, bütün milliyetçileri kucaklayacak yapıya kavuşturulması isteniyordu. Partiye gençlerin büyük ilgisi vardı.

Yılmaz Yalçner, "Dünder Soylu" takma adıyla yazdığı *Komando Sorunu* kitabında gençlik kollarının teşkilatlanmasını anlatır:

"(CKMP'nin) İlk Gençlik olu Genel Başkanı Kemal Zeybek'ti. Çevresindeki birkaç arkadaşıyla müteşebbis heyetin başına geçen Zeybek'in ilk işlerinden birisi, parti genel merkezinde yapılacak haftalık haftalık seminerleri plânlamak olmuştu." (*Komando Sorunu*, 1975, s. 16).

Aşağıda daha ayrıntılı vereceğiz, Yılmaz Yalçner, milliyetçi gençlerin bir araya getirilme çalışması üzerinde durur:

“... Dernekçilik sonuç alıcı bir teşkilatlanma değildi onlara göre. Fikir bir siyasi çatı altında toplanmalıydı. Komünistler aynı taktikle hareket ediyordu. (...) Milliyetçilik fikri, şimdiye kadar daima dernekçilik seviyesinde yürütülmüştü. Dernekçiliğin faydasını inkâr etmiyorlardı ama, o devir kapanmıştı artık. Veya kapanmalıydı. Milliyetçiler CKMP çatısı altında birleşmeli siyasi hayatta ağırlık olduklarını duyurmalıydı.

Zeybek ve arkadaşları bu görüşü ısrarla savundular.” (*Komando Sorunu*, 1975, s. 16-17).

Tabii, bu çalışmaların hiçbirinin Alparslan Türkeş’in bilgisi dışında yapılması düşünülemez.

Yine partiyle organik bir bağı olmayan derneklerin kurulması gereği kısa zamanda ortaya çıktı. Üniversitelerde ve yüksek okullarda açılacak Ülkü Ocaklarının kuruluş çalışması 1967’de hızlandırıldı. Tüzük hazırlanmış ve teksir edilmişti. 1967 yılının sonları ile 1968 yılı başlarında Ankara’da Ülkü Ocakları kurulmaya başlandı. Hukuk ve Siyasal Bilgiler fakültelerinin ardından İlâhiyat, Eğitim, Dil ve Tarih-Coğrafya, Fen, Tıp fakültelerinde, İktisadî Ticarî İlimler Akademisinde, Yüksek Öğretmen Okulunda, Ticaret Türizm Yüksek Öğretmen Okulunda, Yüksek Teknik Öğretmen Okulunda ve Ortadoğu Teknik Üniversitesinde Ülkü Ocağı takip etti. Ayrıca, 1969’da, liseli gençleri aynı çatı altında toplayan Genç Ülkücüler Teşkilâtı da kurulmuş, yurt sathında kısa zamanda 400 şubesi açılmıştı.

Ülkü Ocakları 1968’de “Ülkü Ocakları Birliği” çatısı altında toplandı. 12 Mart 1971 Muhtırasıyla kapatıldı. 1973’te “Ülkü Ocakları” adıyla kurularak faaliyetine devam etti.

Partinin ismi üzerinde uzun süre tartışıldı... “Köylü İşçi Partisi”, “9 Işık Partisi”, “Millî Hareket Partisi”, “Milliyetçi Köylü Partisi” gibi isimler teklif edildi. Bu isimler arasında Genel İdare Kurulunda “Millî Hareket Partisi” uygun görüldü. Bunun yanında amblem de değiştirildi. Ancak “millî” kelimesinin kullanılabilmesi için bakanlar kurulunun izni gerekiyordu. Bürokratik engellere takılmamak için “Milliyetçi Hareket Partisi” adında karar kılındı.

CKMP’nin, 8-9 Şubat 1969 tarihlerinde Adana’da yapılan kongrede adı “Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)”, amblemi de üç hilâl oldu. Gençlik kolları için de hilâl içinde Bozkurt amblem olarak seçildi. Bu amblemi sonra Ülkü Ocakları ve Genç Ülkücüler Teşkilâtı kullanacaklardı.

Millî Hareket dergisi, partinin adının ve ambleminin değiştiği kongreden sonra çıkan sayılarının birinde şu yoruma yer vermiştir:

“Türk milliyetçilerinin ocağı durumundaki MHP; adını, tarihi Türk milliyetçiliğini temsil edeceğimiz iddia ve inancıyla değiştirmiştir.

Partinin amblemi ise; manasını, Türkeş’in Beşiktaş İlçe Kongresi’nde izah ettiği gibi, tarihimizin derinliklerinden almakta, Türk-İslam sentezini sembolize etmektedir. Üç hilal bazılarının sandığı veya iddia ettiği gibi oy kaygısıyla veya başka düzmece sebeple değil, taşıdığı mana itibarıyla alınmıştır. Bu mana Türk-İslam medeniyetini yeniden kurma, yeniden ihya etme ülküsüdür... Gençlik kolları için de Türk-İslam sentezini sembolize eden hilalli kurdu seçen MHP büyük hedefine doğru yürümektedir..” (*Millî Hareket*, S. 33, Nisan 1969).

MHP, Adana Kongresinden sonra milliyetçilerin merkezi olma yolunda hızla ilerlemiş, milliyetçi entelektüeller çokluk MHP’yi tercih etmişler, zamanla, MHP ve ülkücü teşkilâtlar bir fikir kadrosu ortaya çıkarmıştır.

Alparslan Türkeş, 1969 seçimlerinde Adana’dan aday olmuş ve Meclise tek girmiştir.

CKMP’nin oy oranı 1969’da % 3’tü. 1973’te % 3,4’e çıktı. Milletvekili sayısı da üç oldu.

1977 seçimlerinde MHP % 6,42 oy alarak 16 milletvekili çıkardı ve mecliste grup kurdu. O zaman 10 milletvekili ile grup kuruluyordu. Şimdi 20 sayısını bulmak gerekiyor.

* * *

Mehmet Doğan hatıralarında şunları yazar:

“MHP bir parti değil bir okuldu. Okulun kurucusu idedloğu Başbuğ Türkeş’ti plâni programı yapmıştı. Gençliğe yatırım, bazı Milliyetçi geçinenler, milliyetçiliğin lafını yapmaktan öte gitmeyen kitle partilerinde yer almış milletvekili hatta Bakanlık koltuğuna oturmuş kimseler bıyık altından gülüyordu. Ama kısa zamanda oğullarını kızlarını MHP’ye kaptırdılar. Rahmetli abimiz Osman Yüksel Serdengeçti, ‘Bizim parti hara gücü partisi’ diyordu. Yani çocuk partisi gürlütlü partisi diyordu. AP Partisinin ileri gelenlerinden bir kişinin oğlu ülkücü oluyor, baba merak ediyor oğlunun ülkücü olmasına kafası basıyor. MHP Genel Merke-

zine geliyor. Kitap satış yerine giriyor bakıyor gençler harıl harıl kitap alıyor, adamcağız yüksek sesle şimdi oğlumun neden ülkücü olduğunu anladım deyip gidiyor. Sabırla sebatla adeta iğneyle kuyu kazarcasına, bıkmadan usanmadan bütün yokluklara düşmanlıklara rağmen Hareket Anadolu'da hızla yayılıyordu." (M. Doğan, *age*, 2000).

Milliyetçi Cephe Hükûmetleri

1973 seçimlerinden sonra Cumhuriyet Halk Partisi ile Millî Selamet Partisi ortak hükûmet kurdular. Bülent Ecevit başbakan, Prof. Dr. Necmettin Erbakan da başbakan yardımcısı idi. Ancak bu koalisyonun ömrü dokuz ay olmuştu. Hükûmet, 18 Eylül 1974'te istifa etti. Ardından Cumhurbaşkanı Fahri S. Korutürk, Ord. Prof. Dr. Sadi Irmak'ı başbakanlığa tayin etti. Sadi Irmak, güvenoyu alamamasına rağmen bir süre başbakanlığını yürüttü. Çünkü alternatif bir hükûmet ortaya çıkarılamamıştı.

MHP lideri Alparslan Türkeş, 12 Eylül öncesinde iki defa hükûmette yer almıştır.

31 Mart 1975-21 Haziran 1977 arasında Süleyman Demirel'in başbakanlığında kurulan hükûmette MHP-MSP-CGP-MHP koalisyonunda devlet bakanı ve başbakan yardımcısı idi.

21 Temmuz 1977-5 Ocak 1978 tarihleri arasında yine Süleyman Demirel'in başbakanlığında kurulan AP-MSP-MHP koalisyonunda Alparslan Türkeş, aynı görevlerle kabineye girmişti.

Alparslan Türkeş'in yer aldığı hükûmetlerin protokolleri de daha önceki hükûmet protokollerinden farklı kaleme alınmıştı. "Millî ve manevi değerler" öne çıkarılmış ve "Türk milliyetçiliği" ifadesi kullanılmıştır.

MHP; Birinci Milliyetçi Cephe Hükûmetine üç milletvekiline sahipken girmişti. Türkeş, devlet bakanı ve başbakan yardımcısı, Mustafa Kemal Erkovan da devlet bakanı oldu. İkinci Milliyetçi Cephe Hükûmetine girdiğinde ise 16 milletvekili vardı.

İkinci Milliyetçi Cephe Hükûmetinde Sadi Somuncuoğlu devlet, Ağah Oktay Güner ticaret, Cengiz Gökçek sağlık, dışarıdan Gün Sazak gümrük ve tekel bakanı idiler.

Yolsuzlukların en çok yapıldığı/yaşandığı yer Gümrük ve Tekel Bakanlığı idi. MHP, "Gümrük Kontrolörleri" kadrosu kurarak gümrük

kapılarında kaçakçılığı, rüşvetçiliği, yolsuzluğu engellemiştir. Gümrük ve Tekel Bakanı Gün Sazak, daha sonra evinin önünde 1980'de komünist militanlarca vuruldu.

İkinci Milliyetçi Cephe Hükûmeti, Ecevit'in İstanbul Ataköy'de Güneş Motel'de, Adalet Partisinden 12 milletvekiliyle yaptığı pazarlık neticesinde düşmüş ve yerine AP'den istifa ettirilen 12 milletvekilinden 11'nin desteği ile Ecevit hükûmet kurmuştu. Ecevit hükûmeti, Ülkücüleri "düşman" görmüş ve Türkeş'in bütün iyi niyet çağrılarını cevapsız bırakmış, memleketi hızla anarşiye sürüklemişti. Ecevit hükûmetinden cesaret alan ihtilâlciler sol mihraklar halkı yıldırma harekâtını hızlandırmışlardı.

O dönemde, yüzlerce ülkücü gencin yanında MHP İstanbul İl Başkanı Recep Haşatlı ve oğlu başta olmak üzere 13 il başkanı, 44 ilçe başkanı katledilmişti. Bunların birçoğunun karısı ve çocukları da vurulmuştu.

Türkeş ve Necip Fazıl'ın beyannameleri

1977 seçimlerine girilirken Alparslan Türkeş ve Necip Fazıl birer beyanname yayınlarlar. Necip Fazıl'ın beyannamesi Türkeş'i teyittir. Her iki beyanname 3 ve 7 Mayıs 1977 günlerinde *Hergün* gazetesinde yer almıştır.

Türkeş'in Türk milletine Beyannamesi

MHP'nin lideri Alparslan Türkeş, 1977 seçimi eşiğinde nefsinin ve partisinin hesabını şöylece vermek mevkiindedir:

1- Alparslan Türkeş, yatalak bir idareye karşı, fikirsiz bir hareket saydığı 1960 ihtilâline başta, sırf bir fikir yönü vermek ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin ihtilâli sömürmesine mâni olmak için katılmış fakat bu gidiş önlenemeyince ondan uzak kalmış, Türk Milleti ve tarihinin ihtilâl kadrosuna biçtiği suçluluk dairesinin dışında kalmayı ve ibrasına nail olmayı şart bilmıştır.

2- Alparslan Türkeş ve Parti'sinin dünya görüşü, ruhî muhtevaya bağlı milliyetçilik olarak metbûluğu (bağlı olunan) ruha ve tabiiği milliyete veren bir anlayış içinde tek kelimeyle İslâm imanındır.

3- Alparslan Türkeş ve partisi, milliyetçiliği, içi kevserle dolu bir kâse şeklinde görür, ama kıymeti kâsede değil, kevserde bulur ve o kevserin nurunu ışıdattığı nispette kâseye değer verir.

4- Alparslan Türkeş vs partisi, bugün en keskin bunalımını yaşayan insanlığa yol gösterici istikamet oklarını, Kâinatın Efendisi'nce getirilmiş ruh ve ahlâk ölçüleri olarak ilân eder ve tasarılarını, hasretlerini, her şeyini bu inanç mihrakında toplar.

5- Dostluk ve düşmanlık kutuplarımızı tayinde kıstaslarımız şudur ki: Fert, zümre, sınıf ve makam olarak her kim ve her ne olursa olsun, Hakkın düşmanları düşmanımız, Hakkın dostları dostumuzdur.

Türk Milletinin maruz bulunduğu derin bunalımın tarihî gelişmesi bakımından yöneticilerin Türk Milletinin dert ve ızdıraplarının sebeplerini teşhis edemediklerini, tedbir ve çarelerde tabana inemediklerini, Türk tarihini gerçek bir revizyona tabi tutamadıklarını ve taklitçi kaldıklarını görüyoruz. Türk'ün ruh köküne inmeyen ve bağlanmayan her tedbirin temelsiz kalacağı inancındayız. 1977 seçimlerinin eşliğinde, başta milliyetçi, mukaddesatçı Türk gençliği bulunmak üzere, Alparslan Türkeş ve Partisinin hüvi yeti bu satırlardan ve bu satırların ifade ettiği derin mânâlardan İbarettir."

ALPARSLAN TÜRKEŞ MHP GENEL BAŞKANI

3 Mayıs 1977

Üstad Necip Fazıl'ın Türk Milletine beyanamesi (Bu da benim beyannamem)

MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'in "Türk Milletine seyanname"sini okudum.

Pılı-pırtı odalarının raflarında dizili, kapağı arkasına devrik ve içi boş, hattâ süprüntü dolu teneke konserve kutuları halindeki partiler arasında, bugünden itibaren MHP, nazarımda bambaşka bir mâna ve hüviyet sahibidir. Onu, müslümanlık ve Türklüğün gerçek hakkını vermeye namzet bir topluluk olarak anıyor ve canımın içinden selamlıyorum.

Bu beyanname, tâ Cava'daki mü'minle Amerika'daki zenci müslümana kadar bütün İslâm âlemini ihtizaza getirerek ve oluş dâvasını temellendirecek kıymette tarihî bir hadisedir. İdeal yumanımızın her lifini içinde saklayan bir tohum İslâm âleminin Türkiye'den beklediği zuhur ve tecellinin tohumu...

Türkeş beyannamesinde dört ana esası, bir binan dört direği halinde vazetmektedir:

- 1- 1960 gece baskınının sorumluları arasında değildir.
- 2- Posa ve kabuk kavmiyetçilinden uzak ve ruhî muhtevâya tâbi mânada milliyetçidir.
- 3- Başını dayadığı tek ruhî muhtevâ, yine tek kelimeyle ve bütün ölçüleriyle İSLÂM'dır.
- 4- Son 150 yıllık taklit devremizin bütün sahtekârlıklarını tezgâhlayacak ve gerçek oluşu billûrlaştırarak bir tarih (revizyon)una taliptir.

Ne Mebus, ne Senatör, ne Bakan, ne şu, ne bu!.. Allah'ın bana biçtiği mânevi makam ve memuriyeti bunlardan hiçbiri tercüme edemez. Bu bakımdan en canhıraş ihlâs ve hasbîlik kürsüsünden haykırıyorum: 40 yıllık mücadele ve yepyeni bir gençlik inşası hayatımda, bugün, bu beyannameden, bu beyannamenin sahibine ve partisine taktığı şeref ve mesuliyet bâzubendinden sonra artık, emin olmaya yakın bir ümid nefesi alabilirim.

150 yıldır biraz daha artıcı bir hasretle kurtarıcısını bekleyen Türk milletine "beklediğin geliyor!" müjdesini vermenin ilk ümid günü bu tarihî ândır.

"Emin olmaya yakın ümîd" ışığının çaktığını gördüğüme ve bu ışığı nice defa hayal edip de karanlıklara düştüğüne göre, bundan böyle yeni inkisara tahammülü kalmıyan yanık yüreğimi dâva yolunda en küçük istikâmet hatâsına razı omaz bir hassasiyetle bu beyannamenin halkaladığı sıcak avuçlara bırakıyor ve 40 yıllık emeğimin semeresini bu çevrenin aksiyoncu ruhundan bekliyor ve istiyorum!

İçi alev alev Müslüman, dışı pırıl pırıl Türk ve içi dışına hâkim, dışı içine köle, yeni Türk neslinin maya çanağı olmak ehliyeti hangi topluluktaysa ben oradayım.

Allah'ın inayeti ve Resulünün ruhaniyeti bu yoldakilerin üzerinde olsun!..

NECİP FAZIL

7 Mayıs 1977

Üçüncü Tutuklanma

1974'te sıkıyönetimin kalkması, CHP-MSP Hükûmetinin genel af ilânı ve bütün solcuların salıverilmesi üzerine Türkiye'de eskisinden daha şiddetli olaylar meydana geldi. Ülke sokak sokak, fakülte fakülte, mahalle mahalle işgal edilmek istendi. Bunların karşısında güvenlik güçleri ya aciz ya taraftı. Gayret millete düştü. Milletin temsilcisi ülkücü gençler büyük bir savaş verdiler.

Bu şartlarda 12 Eylül 1980'e gelindi.

Memleket öyle bir hâl almıştı ki, bir şeyler bekleniyordu. İhtilâl söylentileri yayılıyordu.

11 Eylül günü, bazı “ülkücü” subaylar gece Genelkurmay Başkanı Org. Kenan Evren’in ihtilâl yapmak için harekete geçeceği bilgisini Türkeş’e ulaştırmışlardı. Hiçbir zaman tedbiri elden bırakmayan Türkeş, evine döndüğünde, partisinin genel idare kurulu üyeleri Turan Kocal ve Koçal’ın yeğeni Yaşar Okuyan’a telefon edip evine çağırdı. Birlikte Or-An’daki evinden ayrıлып Turan Koçal’ın evine geçtiler.

Ülkü Ocakları ve MHP Gençlik Kolları eski genel başkanlarından, Türkeş’in ölümünden sonra MHP Genel Başkanlığına adaylığını koyan Ramiz Oğun, 12 Eylül 1980 Darbesi günlerinde Türkeş’in durumunu yakından bilen bir isimdir. Şunları anlatır:

“11 Eylül akşamı 20.00 civarında telefon geldi. Turhan Kocal Beyin evindeymiş. Beni oraya çağırdılar. Genel Başkan orada biz biraz özel konuştuk. Bana bir şeyler olduğunu söyledi. Ben oradayken Mustafa Mit, Yaşar Okuyan ve gençlik kollarından bazı arkadaşlarımız da geldi. Orada kararlaştırdığımız yer Halil Şıvgın’ın evi oldu. Halil Şıvgın bir arkadaşımız ama MHP’li olarak, ülkücü olarak da pek bilinmeyen bir arkadaşımız... Hanımı da ülkücü gelenekten gelen Taşer ailesinin çok şuurlu bir kızıydı. Onun için orayı emniyetli bulduk. Oraya götürdük. Öyle bahsedildiği gibi çok yer falan gezmedik. Direkt götürdük. İşte bazı MHP’lilere gidildi, onlar kabul etmedi, oraya gidildi falan yok. İlk kararlaştırdığımız yer orasıydı, oraya götürdük.

Biz odada özel görüştük. (...) Ben de sabahleyin bilgi almıştım. Ne kadar ciddiye alınır bilmiyorum. Genel Başkanımıza da arz ettim bunu... Efendim ihtilâl gibi şeyler söyleniyor, teşkilâtımızı ikaz etmek lazım, diye... Ben de askerden yeni geldiğim için yeni adapte oluyorum. ‘Doğru,’ dedi, ‘benim de kulağıma bazı şeyler geliyor... Mecliste grupta benzer şeyler konuşulmuş...’ 11 Eylül akşamı 20.00’de bir araya gelince: ‘Dediğin gerçekleşiyor galiba,’ dedi. Yalnız şöyle bir şeyle karşılaşmıştım... İhtilâl haberleri şaka konusu oldu... Sen bu işi ciddiye aldın, bu haberler altı aydan beri çıkıyor, dediler. Akşam Genel Başkanımız da teyit ettiler. Ben dedim ki: ‘Efendim bu ihtilâl böyle bizim ordumuzun kendisinin karar verdiği, kendi iradesiyle kararlaştırdığı bir ihtilâl mi, yoksa komünist bir ihtilâl de olabilir mi?’ Doğan Avcıoğlu grubu asker kanalıyla da komünist bir ihtilâl yapabilir, diyorlardı. Diğerleri ise proletarya ihtilâlini, halk ihtilâlini savunuyorlardı. Genel Başkanımız bana şunu söyledi: ‘Bizim ordu cuntalaşmaya pek müsait değildir; hiyerarşiye ve itaate müsaittir... 27 Mayıs esasen kötü bir tecrübe oldu, böyle

bir şeye ihtimal vermiyorum, fakat komünist ihtilâl meselesi tehlikeli. Böyle bir şey olabilir mi? Dolayısıyla tedbir alalım, bir iki gün içinde bu zaten belli olur, sloganlarından belli olur, bildirilerinden belli olur, açıklamalarından belli olur. Komutanların hiyerarşi içinde memlekete hâkim olmalarının korkulacak bir şey olmadığını gösterir. Ama hiyerarşi altüst olursa demek ki daha değişik şeyler var.’ dedi. Genel Başkanımız, Halil Şıvgın Beyin evine yerleşti. Bir iki gün sonra bir haber geldi bana, Genel Başkanımız beni çağırıyor. Gittim. ‘Ne yapalım?’ dedi. ‘Sanıyorum çok şükür bir komünist ihtilâl yok.’ dedim. ‘Evet, ben de rahatladım. Ordumuz geleneksel olarak demokrasiyi benimser, sever. Memleketin hâlini de görüyorsunuz.’ dedi. Ertesi günü teslim oldu.” (Arslan Tekin, *Milliyetçi Hareket’te Yeni Dönem ve Dr. Devlet Bahçeli*, 2. bs., İstanbul 1998, s. 88-89).

* * *

MHP Kayseri milletvekili, eski genel muhasip Mehmet Doğan 12 Eylül’ü hatıralarında şöyle anlatır:

“Bizim bütün gücümüzle önlemeye çalıştığımız ama gücümüzün yetmediği 12 Eylül geldi çattı. 11 Eylül günü MHP grup toplantısında genel başkan İzmir’de bazı hareketler olduğuna dair bilgi aldığını, ancak teyit edemediğini yeni bilgi olursa bize aktaracağını söylemişti. Böylece grup toplantısı sona erdi, genel kurul salonuna indik aynı tas aynı taraktı, değişen bir şey yoktu. Partiye gittim her şey normaldi, parti cıvı cıvıldı, ziyaretçi dolup taşıyordu. Bu arada sivil giyimli bir subay gelmiş, Türkeş Beyle konuşmak istemiş fakat o kadar kalabalıkta konuşma imkânı bulamamış kimliğini de açıklamamış, 2 saat kadar bekledikten sonra konuşma dan ayrılmış, halbuki partide genel sekreter Ankara milletvekili Necati Paşa vardı, ben vardım. Başka arkadaşlarda vardı ama bizde sonradan öğrendik akşam oldu her kez dağıtıldı. İstanbul milletvekili genel idare kurulu üyesi Turan Kocal Bey saat 19.00 İstanbul’la konuşurken telefona karışan bir konuşmaya şahit olur, konuşan İstanbul sıkıyönetim komutanı org Necdet Uruğ birinci orduya bağlı birlik komutanlarına talimatlar yağdırıyor, kimin nereyi nasıl kontrol altına alacağını hazırlığın buna göre derhal yapılmasını istiyor, telefonu kapatan Turan Kocal bey derhal genel başkan Alparslan Türkeş Beyi arıyor. Sayın başkanım mühim bir haber var derhal yanınıza geliyorum der. Bahçelievler 3. Cadde aynı

apartmanda altı üstlü oturdukları yiyeni Yaşar Okuyan'ı alıp arabasına atlar genel başkanın orandaki evine çıkar, Türkeş Bey çocukları evden göndermiş kendisinde giyinik vaziyette çantası elinde olarak bekliyor, yine Turan Beyin arabasıyla Bahçelievler deki Turan Beyin evine gelirler. Bir müddet burada müzakere ederler bu arada telefonlar kesilir, irtibat kurmaları zorlaşır, genel başkanı arabaya bindirir ve uğurlar gençlik kollarına haberi arkadaşlara ulaştırması talimatı verilse de bu haber maalesef bizlere ulaşmadı. 12 Eylül darbesini ben şahsen sabahleyin öğrendim." (M. Doğan, *age*, 2000).

* * *

Adalet Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Süleyman Demirel, CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit ve MSP Genel Başkanı Necmettin Erbakan ihtilâl gecesini evlerinden alınmışlardı. Demirel ve Ecevit, hanımlarıyla Gelibolu Hamzakoyu'ndaki bir askerî tesise; Erbakan da yalnız (sonra hanımı da gelecektir) İzmir yakınlarındaki Uzunada Deniz Üssüne götürülmüşlerdi. Ama Türkeş bulunamamıştı. Bu vaziyet ihtilâlcileri telâşa düşürmüştü. Evren, Türkeş'in bulunamayışına "Bizim için kötü bir nottu." der. Evren hatıralarında şunları yazmıştır:

"Bu durum Silahlı Kuvvetler içinden birisinin Türkeş'e haber verdiğini gösteriyordu. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı bir bildiri yayınlayarak, Türkeş'in Sıkıyönetim Komutanlığına teslim olmasını bildirmiş ise de, faydası olmadı.

Böyle olunca Türkeş taraftarlarının ordu içerisinde duruma hâkim olacakları şeklinde dedikodular kulağıma geldi. Böyle birşeyin olması mümkün değildi. Ordunun halet-i ruhiyesini çok iyi biliyordum. Ancak Türkeş'in yakalanamaması, bizim için de kötü bir not olacaktı. Gerçi yurtiçinde bir başka yere gitmiş olacağı ihtimaline karşı, bütün Sıkıyönetim Komutanlıklarına emir yayınlanmıştı ama, ortaya çıkmaması halinde Millî Güvenlik Konseyinin emirlerine karşı gelmekten, hakkında muamele yapılacağını belirtir bir bildiri yayınlanması emrini verdim." (H. Turgut, *age*, s. 438).

Türkeş, Ramiz Ongun'un yukarıda anlattığı gibi doğrudan Halil Şıvgın'ın evine götürülmüş ve ihtilâl o evde karşılanmıştı. Eve girerken Halil Şıvgın tereddüt göstermiş ama hanımı Hale (Taşer) Şıvgın, tereddütsüz eve buyur etmişti.

Şıvgınların evi, Türkeş'in Gaziosmanpaşa Kader Sokağındaki eviyle aynı yerdeydi. 15 Eylül'de teslim olmak üzere oğlu Tuğrul Türkeş'in bekâr yaşadığı evine gitti ve burada askerî yetkililere telefon edip gelip almalarını söyledi. Türkeş de Erbakan'ın tutulduğu Uzunada'ya götürüldü. Adada birbirine elli metre uzaklıktaki iki villadan birine Erbakan konmuştu. Diğerine de Türkeş getirildi. Türkeş'in bütün eşyası bir el çantasında idi. Çantada bazı evrağı ve bir Kur'ân-ı Kerîm bulunuyordu. Adada kravatı ve kemeri alınmıştı.

Türkeş, Erbakan'la balkona çıktığı sıra selâmlaşıyordu. Bir müddet sonra ailesinin de onun yanına getirildiğini görünce, 1974'te vefat eden Muzaffer Hanımdan sonra 18 Ekim 1976'da evlendiği ikinci hanımı Seval Hanım ve iki küçük çocuğunu yanına aldırdı. Sonra Erbakan ailesiyle görüşmeye başladılar. Denize girmelerine de izin verilmişti.

Adada fazla bırakılmadılar. 10 Ekim 1980'de Ankara'ya getirildiler. Türkeş, Mamak Askerî Garnizonuna götürüldü.

Türkeş, Şıvgınların evinde kalırken, arkadaşları, diğer parti liderlerinin dinlenme kamplarına götürüldüğünü duymuşlar ve rahatlamışlardı. Bu işin uzun sürmeyeceğini, birkaç gün sonra serbest bırakılacaklarını sanmışlar ve sevinçle bunu Türkeş'e söylemişlerdi. Türkeş eski bir ihtilâliydi. Arkadaşlarına: "Önce yumuşak olurlar, sonra sertleşirler." demiş ve dediği çıkmıştı. Türkeş muhakeme edilecekti. Mamak Garnizonunda ilk gün Askerî Başsavcı Albay Nurettin Soyer ve diğer savcılar sorguladılar. Türkeş sonra Askerî Dil Okuluna gönderildi. Türkeş, Dil Okuluna getirildiğinde, Erbakan'ın da orada olduğunu gördü. O gece aynı odayı paylaştılar. Erbakan hakkında takipsizlik kararı alındı ve serbest bırakıldı. Erbakan ayrılırken Türkeş'i teselli etmiş ve bazı eşyalarını da ona vermişti.

* * *

Mehmet Doğan, 12 Eylül Darbesi sırasında Kayseri milletvekilidir. Tutukluluğun ilk günlerini şöyle anlatır:

"Genel başkan Türkeş Bey, Erbakan Uzunada'dan gelmişlerdi Ancak konuşma imkânımız yoktu, her ikisini de tecrit etmişlerdi. Bunun için sorgular bittikten, tutuklandıktan sonra konuşabildik.

Savcılık bizden ilk önce Cengiz Gökçek'i götürdü, arkasından Agah Oktay Güner'i ancak bu arkadaşlar sorgudan dönünce bizim yanımıza

çıkartılmadı, aşağı katta tecrit edildi. 11 ekim günü geri kalan diğer arkadaşlar bir otobüse dolduk, savcılığın yolunu tuttuk, üçer beşer otobüsten alıp sorguya götürüyorlar, sorgudan çıkanlara diğer arkadaşlarla konuşma imkânı tanımıyordu. İçerden çıkan arkadaşlarımız Sadi Somuncuoğlu kitap içinde kısa bir not gönderebilmişti, o notta sorulan sorular hakkında bazı başlıklar vardı sırayla içeri alınıyorduk, ayrı ayrı savcılar ifade alıyordu, bana Deniz üsteğmen Nihat Demirel düşmüştü, önünde matbu basılmış bir soru listesi vardı, tam sosyalist bir kafayla hazırlanmış sorular sıralanıyordu. Siz niçin 100 milyonluk Türkiye istiyorsunuz? Neden Millî devlet, güçlü iktidar diyorsunuz? Niye esir Türkler haftası kutluyorsunuz? Siz Turancı mısınız? Ülkü Ocaklarıyla ilginiz nedir? Başlıca sorular bunlardı, yüz milyonluk Türkiye'den başladım biz milliyetçiler olarak saniyede kalkınmasını gerçekleştirmiş, ekonomisi güçlü, kişi başına düşen millî geliri en yüksek seviye ulaşmış, nüfusu 100 milyonluk bir Türkiye dünyanın gıpta ettiği süper bir devlet istiyoruz, bu bizim aşkıımızdır bunu istemeyen bir Türk'ü düşünemiyorum. Siz bunu istemez misiniz? dedim. Genç savcı gevşedi, bana sigara ikram etti, çay söyledi, sorgu sohbet hâline dönüştü Millî devlet, güçlü iktidarda kastımız Türk kültürünün ve millî manevî değerlerimizin, devletin bütün birimlerine hakim olması bunları hayata geçirecek, uygulayacak niteliklere sahip milletinin onayını almış TBMM çoğunluğunu sağlamış bir iktidar. Bu arada odanın kapısı açıldı içeriye ceketinin düğmeleri açık havacı üniformalı bir kişi girdi savcıya kim bu sorguladığın diye sordu. Savcı Demirel, efendim Kayseri milletvekili MHP genel muhasibi Mehmet Doğan der demez, kaba bir tavırla, söyle bakalım Türkeş Kavaklıdere Akbank şubesine 11.9.1980 günü 5180818 liralık hesap açmış, parayı sen mi verdin? Savcı bey ayakta eli cebinde bense oturuyorum, soğukkanlı ve ağır bir tonla omzunda albay rütbesini gördüğüm savcıya rütbesiyle hitap ettim. Albayım lütfen biraz sakın olun karşınızda çocuk yok dedim. Bunun üzerine biraz sakinleşti dedim ki bakın partinin bütün hesapları elinizde benim aklımda kaldığına göre parti genel merkezinin yekûn parası 3 milyon TL. civarındadır. Üç milyondan beş milyon çıkarsa parayı ben verdim bir afalladı çıkarma işlemi yapmaya çalıştı baktı ki çıkmıyor peki kim verdi dedi onu bana değil Türkeş beye sorun dedim bende aç gözlü bir insan tipi canlandırın bu zat meğer meşhur savcı Alb. Nurettin Soyer'miş, hışımila odayı terk etti gitti. Biz esir Türklerle ilgilenmemizin ne anlam taşıdığını anlatmaya

çalıştım, biz Anadolu'ya orta Asya'dan geldik, orada bizim soydaşlarımız var, nüfusları da Türkiye nüfusuna eşit şu anda, hepsi Rus emperyalizm mi altında tutsak, biz bunlarında hürriyetine kavuşmasını istiyoruz. Bu istek bir Türk olarak bizim hakkımız bazı beyinsizlerin iddia ettiği gibi ata binip kılıç kuşanıp Rusya'ya karşı harp falan ilân etmeyeceğiz, bizim için her şeyin üzerinde Türkiye vardır, onun ayağına diken batmasına rıza göstermeyiz, işte Turancılığımız budur dedim. Sıra geldi Ülkü Ocaklarına; milliyetçi gençlerin dernekler kanununa göre kurdukları bir kurtuluş, bu teşkilâtle gönül bağımız vardır ama hiçbir şekilde organik bağımız yoktur, partinin gençlik kolları vardır. Bunun dışında partinin mali konularıyla ilgili birkaç şey daha sordu, ifade işlemleri böylece son buldu ve aynı gün ikinci vaktinden sonra tek tek hakim karşısına çıkmaya başladık, sorgu hakimi binbaşı Üstün Günsan ifademizi alıyor, soruyor cevaplıyoruz. Hakim bu arada genel merkez binasını sordu, binanın-mülkiyetinin Alparslan Türkeş Beye ait olduğunu, partiyle Türkeş Bey arasında yapılan protokol gereği parti bile ücret 10 yıl müddetle bakımını ve vergilerini ödeme koşuluyla partiye tahsis etmiştir, binanın yapım işlerini ben yürüttüm, Türkeş Beyin vekili olarak ben parti başkanlık divanın yetkisiyle genel başkan yardımcısı Tahsin Ünal Bey Bahçelievler 7. Cadde 12. noterde bu protokolü yaptık. Hakim, Tahsin Ünal bina benim diyor dedi. Tahsin bey karıştırmış hadise benim anlattığım gibi dedim. Rahmetli Tahsin Hoca çok saf insandı. Noterdeki mukaveleyi binanın kendi üzerine devredildi sanmış hakime bina benim demiş hakim sormuş parayı neden aldın deyince de sağdan soldan buldum buluşturduğum deyivermiş güldüm. Dışarı çıkınca hoca niye böyle söyledin diye sorunca, ne bileyim ben öyle sanmıştım dedi. Geç vakitlere kadar sorgulamalardan sonra halkı kitale sevk etmek suçu işlediğimiz iddiasıyla T.Ceza Kanununun 149/1 maddesi gereğince tutuklanmamıza karar verdi ve dil okulunun yolunu tuttuk. Aynı gün MSP'liler, TİKP lilerde hakim önüne çıkmışlardı. Sonradan öğreniyoruz ki 4 hakim bir araya gelmişler, Hamdi Sevinç, Vural Özenirler Üstün Günsan İlhami Uguryılmaz davaları aralarında taksim etmişler albay Hamdi Sevinç MSP'yi Üstün Günsan MHP Vural Özenirler, Halkevi'ni İlhami Uğur Yılmaz TİKP dosyalarını almışlar ve tutuklama konusunda söz birliği etmişler. ancak Hamdi Sevinç'in 3, kişi Erbakan, Tahir Büyükkörükçü, Temel Karamollaoğlu hariç diğerlerini serbest bırakması ortaklığı kırdı, sıkı yönetim komutanlığı bu karara itiraz ederek yeniden göz

altına almış, 15 Ekim gününde tutuklanmışlardır. Bu arada TBMM bütçe komisyon salanunda konseyin resmî toplantısı var. Konsey üyeleri 2. Başkan sıkıyönetim komutanı Kor General Recep Ergun sıkıyönetim baş savcısı Albay Nurettin Soyer, gündem: MHP ve MSP bu iki parti hakkında dava açılıp açılmayacağı.

Korgeneral Recep Ergun ve Savcı Nurettin Soyer iki parti hakkında konseye bilgi verirler. Tabi ki bunlar başına da aktardığı bilgiler ve belgeler, iddia namesinin de baş dayanağı sol örgütlerden yakalanan silâhların çekilmiş resimleri ve CHP Erzincan senatörü Niyazi Ünsal'ın mahkûm olan komünistleri nasıl memur yaptığını itiraf ettiği mektup, bazı kişilerden işkence ile alınan ifade Kenan Evren arkadaşlarına bakar dava açılıp açılmaması hakkında karar verilecek. 2. Üye dava açmaya gerek yok derken iki üye dava açılmasını savunur, Kenan Paşa ağırlığını kor, mademki iş buraya kadar geldi, delillerde bunu gösteriyor diyor, Özel kanunla MHP ve MSP yargılanıyor, Yalçın Doğan'ın Dar Sokakta Siyaset isimli kitabından aktardım. Bu kararda lehte ve aleyhte olan konsey üyelerinin ismi yok, lehte Sedat Celasun jandarma genel komutanı Nejat Tümer deniz kuvvetleri komutanı aleyhte Nurettin Ersin kara kuvvetleri komutanı, Tahsin Şahinkaya Hv. Kuvvetleri Komutanı. Noktayı koyansa Kenan Evren, bu karan verenlerin niyetlerini Yalçın Doğan aynı kitabın 134. sayfasında şöyle yazıyor; MSP Genel başkanı Erbakan zaten sevilmiyordu, MHP genel başkanı Alparслан Türkeş orduya politika sokmak istediği için zaten affedilmiyordu ve hiçbir zamanda affedilmeyecekti, bu tespiti doğrulayan bilgiler birkaç kanaldan bize ulaşmıştı, daha ihtilâlin başında bizler gözaltına alındığımız günlerde Evren'in sınıf arkadaşı Süreyya Koç Süreyya Koç kimdir? Süreyya bey Evren'in ve Türkeş beyin sınıf arkadaşıdır, Harb Okulunun yıldız öğrencilerindendir. Nazım Hikmet'in Kara Harp Okulundaki komünist faaliyetlerini ortaya çıkaran millî şuur sahibi ayrıca güreşle ilgili çalışkan atılgan bir öğrenci Kenan Evren ise Süreyya Koç'un himayesinde Harp Okulunu bitirir herkes kıtalara dağılır, zaman zamanda buluşma oluyor, Türkeş'le Süreyya Bey bir ara Çankırı piyade okulunda birlikte görev yaparlar. Süreyya Koç emekli olur, CHP'den politikaya atılır, milletvekili olur, bu arada İsmet Paşa ortanın solunu ilân eder, CHP çatlar, Turhan Feyzioğlu partiden kopar Süreyya Koç İhsan Kabadayı gibi asker kökenli kişilerde CHP'den koparak CGP'sini kurarlar. Kısaca anlattığım Süreyya 12 Eylül ihtilâlinin hemen başlarında Türkeş'e MHP ve ülkücülere karşı

yürütülen tutum ve davranışlara üzülen Süreyya Koç hemen köşke çıkar kimliğini açıklar Kenan Paşa'yla konuşmak istediğini söyler, mesaj Evren'e iletilir hemen alın der ve Süreyya Beyi kapıda karşılar, kucaklar, görevlilere de talimat verir. Süreyya Bey geldiğinde bana sormaya gerek yok hemen içeri alın der içeri girerler, kısa bir sohbetten sonra Süreyya Koç mevzu ya girer. Türkeş'e ve arkadaşlarına yaptığımız doğru değil onları derhal bırakın onlara yapılan muamele ilerde devlete zarar verir diyor ve ısrar ediyor ayrılıyorlar netice evrenin bu konuşmadan sonra hamisi Süreyya Beye karşı tutumu değişiyor, bir daha konuşmuyor, bu anlattığımız bize intikal edenlerden bir tanesidir, sınıf arkadaşların dan ve kıta arkadaşların dan muhtelif kişilerin bu konudaki taleplerini şefaatlerini reddetmiş, bu kişilerle irtibatını kesmiştir. Bütün göstergeler Türkeş'e ve MHP'ye yapılan zulmün odağında Kenan Evren'in olduğunun açık delilidir. Yazdığı hatıralarında Komünistler PKK'lılara karşı sarf etmediği şer teşkilat kelimesini yalnız MHP'ye ve ülkücülere sarf etmiştir, bu arada MHP milletvekilleri genel idare kurulu üyelerinin dışında disiplinli kurulu üyeleri, denetleme kurulu üyeleri, tam tekmil dil okulu tutuk evindeyiz." (Mehmet Doğan, *age*, 2000).

* * *

İhtilâlciler ilk başta Ülkücülere ilişmemişlerdi. Solun bir hareketi görülmeyip tek tek toplanınca bu defa Ülkücülerin üzerine gelindi. Binlerce ülkücüyü hapsedtiler. Türk milletini sevmenin "suç" olduğu bu muhakeme safhasında "tescil" edilmişti, dersek yanlış bir hükme varmış olmayız. 1944'te verilen mücadelenin bedeli, nasıl mücadele nispetinde ödettilirmek istenmişse; 1980'de de, emperyalizmin yerli uzantılarına karşı verilen mücadelenin bedeli, bu mücadelenin şiddeti nispetinde ödettilirmiştir. Alparıslan Türkeş'in etrafında toplanan milliyetçiler, büyük kahır çektiler. Binlercesi şehit edildi, on binlercesi yaralandı. Ülkücüler yıkıcılara, bölücülere karşı mücadeleyi hiçbir zaman mükâfat için yapmamışlardı. Ancak, cezalandırılmalarını da asla beklemezlerdi. 12 Eylül 1980 Darbesi, vatanını sevenle sevmeyeni bir kefeye koydu; iki tarafa aynı cezayı verdi... Hatta öyle bir mahkeme teşkil edildi ki, nâhak yere asılsız mesnetsiz suçlamalarla Ülkücülerin alınlarına leke sürülmek istendi. Dokuz ülkücü asılarak öldürülürken, birçok genç gördükleri işkencenin sonucu ileriki zamanlarda hastalandılar ve hayatlarını yitirdiler. Binlercesi çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

Türkeş dört yıl, yedi ay, yirmi beş gün tutuklu kaldı. 7 Nisan 1985'te tahliye edildi. Türkeş'in "sağlık problemleri" vardı. 29 Mayıs 1983'ten itibaren tutukluluğunun bir kısmı Askerî Mevki Hastanesinde geçmiştir.

Türkeş ve Ülkücüler hakkındaki iddianame 945 sayfaydı. Tamamen saçmalıklarla doluydu. İddianameyi okuduğumuzda göreceksiniz.

Türkeş 19 Ağustos 1981'de ilk duruşmada salona girerken MHP ve Ülkücü Kuruluşlar davasında muhakeme edilen 391 kişi hep beraber ayağa kalkıp İstiklâl Marşı okudu. Mahkeme heyeti de ayağa kalkmak zorunda kaldı. Bu yüzden mahkeme başkanlığı, daha sonraki günlerde Türkeş'i herkesten önce getirtti. Kış günlerinde de gençlerin Türkeş'in paltosunu giyip çıkarmasına yardımcı engellemek için Türkeş'ten sonraki bir iki sırayı boş bıraktırdı.

Bu duruşmalar sırasında unutulmayan bir olay var ki, bu olay bile mahkeme heyetinin peşin hükümlülüğünü, basiretsizliğini ve bilgisizliğini ortaya koymaya yeter. Öyle bir hata ki telafisi mümkün değildir. Mahkeme heyeti bu hatayı işledikten sonra muhakeme etmeye ehil olmadıkları için vazifelerinden uzaklaştırılmaları gerekirdi. Bu durum darbecilerin içine düştüğü zavallılığın başka bir yönüdür.

* * *

Türkeş mahkemede çok metindi. Soğukkanlıydı ve sükûnetle konuşuyordu. Ama öyle bir iddianame hazırlanmıştı ki, insanın kendisini zaptetmesi çok zordu. CHP'nin Erzincan Senatörü Niyazi Ünsal'ın mektubu, Ünsal MHP senatörü sanılarak iddianameye konmuştu.

15 Ekim 1981 günüydü. Türkeş, mahkemede iddianameyi eline alıp mahkeme heyetine gösterdi:

"Size kıyamıyorum! Bu İddianame sizin elinizin mahsulü değil! Dışarıda hazırlanmıştır. Niyazi Ünsal'ı MHP'li yapan iddianameyle mi bizi yargılayacaksınız?!"

Mahkeme heyeti üç kişiydi. Duruşma hâkimi Yarbay Vural Özenirler idi. Özenirler: "Vereceğimiz karardan milletimiz kuşkuya kapılacağından ve kendimiz de kuşku duyduğumuzdan davadan çekiliyorum" dedi. Önündeki dosyayı bırakıp içeri gitti. İkinci üye Ali Fahir Kayacan da çekildi, üçüncü üye de, iki üyeye bakarak içeri gitti. Dosyalar ortada

kaldı. Bir gariplik olmuştu. Salondakiler gülüştüler. Bir asker gelip dosyaları topladı.

Oturuma üç buçuk saat ara verildi. Bu arada mahkeme üyeleri çekilme kararı aldılar ve üstlerine bildirdiler.

Ancak Yargıtay, mahkeme heyetinin çekilmesini kabul etmedi.

Söylenişine göre Kenan Evren bu istifaları engelledi. Evren: “Bir sanık çıkış yapıyor, siz mahkemeyi bırakıyorsunuz, yerinize kimi atasak o mahkeme yürümez. Görevinize devam edin.” demiş.

Mahkeme heyeti vazifesine devam edecekti, üyelerden bir albay geri çekildi. Yerlerine biri general olmak üzere üç üye verildi ve mahkeme heyetinin sayısı beşe çıkartıldı.

* * *

12 Eylül mahkemelerinin acınacak durumunu da ortaya koyması bakımından Niyazi Ünsal meselesine açıklık getirmeliyiz.

İddianamede CHP senatörü Niyazi Ünsal MHP senatörü olarak gösterilmişti, Ünsal’ın yazdığı mektuptan yola çıkılarak MHP suçlanıyordu. CHP senatörünün mektubu MHP iddianamesine girmişse, diğer iddiaların nasıl olacağını siz düşünün.

İddianameyi mahkeme heyetine doğru sallayan Türkeş, savunmalarında şunları söylemiştir:

“İddianamede, kamuoyuna mal olmuş bir iddia da, Cumhuriyet Halk Partili bir senatörün MHP’li olarak gösterilmesidir. Yıllardan beri Cumhuriyet Halk Partili olan ve aşırı davranışlarıyla kamuoyunca da yakından bilinen Cumhuriyet Halk Partisi Erzincan eski Senatörü Niyazi Ünsal, iddia makamı tarafından MHP’li yapılmış ve bu kişinin yazdığı, suç sayılan bir mektup, tüyler ürpertici ve dehşet verici diye vasıflandırılarak bize mal edilmiştir. İddianamenin okunması sırasında, Sayın savcı bu konuya ‘Biz siyasetten anlamayız’ diyerek geçiştirmeye kalkışmıştır. Özü kabahatinden büyük olan bu ifadenin samimiyetine inanmak mümkün değildi. Çünkü, bize mektup yazan fakir fukara vatandaşlar, Türkiye’nin dört bir tarafından Ankara’ya getirtilip ifadeleri alınırken, ‘tüyler ürpertici ve dehşet verici’ denilen suçlar işlediği ileri sürülen MHP senatörünün ifadesine nasıl olur da başvurulmaz?

Böyle bir mektubu ele geçer ve niçin acaba bu çağrılıp bunun ifadesine başvurulmaz?

Madem ki Niyazi Ünsal MHP senatörüdür, niçin savcılıkça aranmamıştır, niçin hakkında işlem yapılmamıştır? Bu merakı mucip bir olaydır. Hem mektubunu çok ağır bir suç olarak kabul ediyor ve ondan dolayı bizi itham ediyor, suçluyor, hem de MHP senatörü kabul ettiği bu kişiyi aratıp buldurmuyor, ifadesine başvurmuyor, hakkında yasal bir kovuşturmayla gitmiyor, bu çok dikkat çekici. Ve bu mesele burada bahis konusu olduğu zaman da o gün, gördünüz, sayın savcı kalktı, dedi ki, 'Ne var yani, ne olmuş yani, biz politikacı değiliz, biz ne bilelim CHP senatörü oluşunu, MHP senatörü zannettik.'" (*Milliyetçi Hareket Partisi ve Ülkücü Kuruluşlar Davası-Sorgu-Alparslan Türkeş*, Ankara 1982, s. 59).

Dünya hukuk tarihinde ender görülebilecek bir muhakeme... 12 Eylül 1980 öncesinde karşı karşıya gelen iki parti vardı: Biri MHP, biri CHP... CHP'nin genel başkanları İsmet İnönü ve Bülent Ecevit, MHP'yi neredeyse parti olarak kabul etmedikleri gibi, ülkelerine sahip çıkan Ülkücülerin, komünist silâhlı kalkışmanın karşısında dirençlerini kırmak için her yola başvuruyorlardı. Niyazi Ünsal, CHP'nin ileri konuşan ve hemen her gün gazetelerde ismi geçen bir senatörüydü. Bir sıkıyönetim mahkemesi savcıları ve hâkimleri Niyazi Ünsal'ın CHP senatörü olduğunu bilemiyorlarsa, muhakeme ehliyetleri de yok demektir. Kaldı ki, İddianame, son şeklini alana kadar da birçok safhadan geçmektedir. Önce deliller toplanmaktadır. Deliller de birkaç kişi tarafından değerlendirilmektedir. Savcı, yardımcılarıyla mütalâa etmekte, daha sonra İddianame son şeklini almakta ve hâkimlere de dağıtılmaktadır. Bir kişi çıkıp da, burada bir yanlışlık var dememiştir. Karşısındakileri suçlamak için alelade bir mahkeme kurup sonucu belli bir muhakeme yapılmak istenmiş veya mahkeme heyeti çok cahildir. Hâliyle verilecek hükümler, tarih nezdinde kabul edilemez. Ancak ihtilâlin kanunları yürürlükte olduğu için elden bir şey gelmemektedir.

Alparslan Türkeş, mahkeme heyetinin akıl almaz bu açığını çok iyi değerlendirmiş ve gelecekte, çok bahsedilecek, liderliğin mümeyyiz vasıfları arasında gösterilecek bir tavır sergilemiş, suçlanan kişi olarak mahkeme heyetini geri adım atmaya zorlamıştır.

Türkeş'in Evren'e Mektubu: Milleti Yargılıyorsunuz

Türkeş, mahpusken Kenan Evren'e mektup yazmıştır. Türkiye'le aynı yerde tutulan MHP yöneticilerinden Mehmet Irmak, Türkiye'in Evren'e mektup yazma meselesini şöyle anlatmıştır:

"Başbuğ, askerî ihtilâli yapan Evren Paşaya mektup yazmayacaktı. Ama arkadaşların isteği üzerine o meşhur mektupları yazdı. Arkadaşların, 'Sizin Evren Paşa ile ilişkiniz olmuştur, hem de askerın psikolojisini çok iyi anlarsınız. Paşaya bir mektup yazarak bizim suçsuzluğumuzu anlatın. Bizim tutukluluğumuz uzamasın' gibi istekleri olmuştı. Başbuğ da arkadaşları kırmamak için Evren'e mektup yazmıştır." (*Hergün*, 4 Nisan 1998).

Türkeş mektubunda Türk milliyetçiliğinin mahkûm ettirmek istendiğini belirtmektedir:

*"Sayın Orgeneral Kenan Evren
Devlet Başkanı
Millî Güvenlik Konseyi Başkanı
Genelkurmay Başkanı*

Milletimiz için hayırlı sonuçlar vermesini temenni ettiğim 12 Eylül sonrasında, ben ve arkadaşlarım çok ağır bir itham altında bulunmaktayız. Açıklamaya çalışacağım sebepler karşısında bu mektubu yazmayı bir vazife telakki ettim.

Önce, şu noktayı işaret etmeye mecburum ki, daima, fiillerinden önce niyetlerinin hesabını kendi kendine vermeye çalışmış bir insanım. Devlet hayatında görev almış insanlar olarak, sorumluluğumuzun sadece tarihe karşı değil aynı zamanda milletimize karşı ve kendimiz için de olduğuna inanırım.

Maruz bırakıldığımız ağır ithamın gerekçesi olarak Sıkıyönetim Savcılığının ileri sürdüğü -zira talebimize rağmen partimize ait arama zabıtları hâlâ bize verilmemiştir- veya toplamaya çalıştığı dokümanlar, propaganda bakımından bir siyasi hareketi karalamak için malzeme olarak kullanılabilir. Nitekim benzeri şeyler yıllardan beri Marksist çevreler ve bazı siyasi muarızlarımız tarafından yapılagelmektedir. Ama, bütün bunların hukuki bakımdan cezai

sorumluluk manasına bir değer taşımadığı kanaatindeyim. Ancak bulundurulması suç teşkil eden bir kısım maddelerin varlığından bahsedilmektedir ki, bunlar var ise bunların sahiplerinin tespit edilmesi halinde cezalandırılmaları kanun gereğidir. Siyasi parti her gün yüzlerce insanın girip çıktığı bir sosyal merkez olduğuna göre, bu gibi şeylerin sahibi olarak bir hükmi şahsiyetin değil gerçek kişilerin ve hakiki sorumluların aranması da tabiidir.

Şu hususu da ifadeye mecburum ki, bir adli tahkikat, ancak kanunların tayit ettiği çerçeve içinde sanıkların leh ve aleyhindeki gerçek delillerin toplanması şeklinde yürütülürse salim sonuçlara götürür. Zora dayanan beyanlar ve zorlama yorumlar adaleti gölgeler. Halk arasında yoğunlaşan söylentilere nazaran, yurdun bir çok yerinde mensuplarımıza ve gözaltına alınan bazı kimselere yapılarak doğrudan doğruya bizleri suçlamaya matuf ifadeler alınmaya çalışılmaktadır. Özellikle Ankara ve Adana'da işkencenin kesif olduğu ve ciğerlere hava pompalamaya kadar vardığı söylenmektedir. Bu usullerle elde edilen ifadelerin mahkemelerce ciddiye alınmayacağı muhakkaktır. Ne var ki, kamu vicdanı ve tarihin böyle bir hazırlı tahkikatı hakkında vereceği hükümler ve bu gibi tutumların kamuoyunda yaratacağı gerilimi şer kuvvetlerin istismar etmesinden endişe ederim. Her şeye rağmen, bu tarz haberlere inanmak istemiyor ve yanlış olmalarını temenni ediyorum.

Sonuç olarak, zatalinizin hukuka olan saygısının güveni içinde, ki bu teminatı siz verdiniz, ifade ediyorum, mahkeme beraatla sonuçlanacaktır. Ne var ki, millî bekamız açısından maşeri vicdanın, zaruri olan bazı müspet hususiyetleri tahrip edilmiş olacaktır. Çünkü, kamuoyuna açık olması zaruri olan mahkeme, bir siyasi hareketle birlikte, ister istemez bir fikir hareketini, milletimizin tamamına yakın kısmının tabii olarak, tarihi ve sosyal yapısı icabı, içinde bulunduğu bir düşünce ve ruh yapısını da yargılamak zorunda kalacaktır. Bu düşünce ve ruh yapısı zatalinizin 12 Eylül günü ve daha sonraları veciz bir şekilde ortaya koyduğumuz milliyetçi, Atatürkçü görüş ve ilkeleridir.

Bu yapı, Türk milletinin her türlü emperyalizme karşı direncini teşkil etmektedir. Ne günümüz ne de gelecek nesiller için, bu direnç şuurunun duymadığı millî kıymetler, beraat etmiş

olsalar bile yargılanmış, horlanmış olarak damgalanmamalıdır. Beyanlarınızda istikametini bulan 12 Eylül Harekâtını, zedelenen bu direnci tahkim etmek cehdi olarak görüyorum.

Arz ettiğim bir yargılama ise, endişe ederim ki, bu direnci kamu vicdanındaki mesnetlerini yıkar ve çok geçmeden ülkemizi, bugünkünden daha beter surette yabancı ideolojilerin açık pazarı haline getirebilir. Sınırlardaki Mehmetçiğin, yabancı ideolojik propagandalar sebebi ile millî değerlere olan inancı kaybolursa vatan müdafaası yapılamaz. Bizim savunmaya çalıştığınız değerler-ki sizler de onlara dayanıyor ve onları hakim kılmaya çalışıyorsunuz- yabancı emperyalizm ve ideolojilere karşı milletimizin birliğini koruyan, ona hayatietini ve haysiyetini veren setlerdir. Siyasi propagandaların maalesef gölgelendiği bu gerçek, elbette ki zatalinizce malûmdur. Bu direnç şuur ve inancını tahrip ettirerseniz, her türlü emperyalizmin oluşturduğu barajların önü açılabilir. Çünkü ideolojik sızma ve psikolojik harp asrımızın en büyük gerçeğidir. Böyle bir vebali yüklenmeye ise, muhakkak ki hiçbir Türk'ün ne isteği ne de hakkı olabilir.

Biz bu fikirlerin siyasetini yaparken hata etmiş olabiliriz; kendimizi yeterince tanıtamamış olup beğenilmeyebiliriz. Ama bu düşünce ve hassasiyetler benim yahut partimin değil bütün milletimizindir ve hepimiz onlara sahip çıkmaya mecburuz.

27 Mayıs Hareketi yapıldığında, uzak veya yakın dahli olan hiç kimse, bu kurtarıcı hareketin Marksist emperyalizm propagandasına ortam hazırlayacağını düşünmemiş ve asla istememiştir. Ancak, sonraki yılları hep birlikte yaşadık ve gördük ki, komünizm bu hareketin açtığı gediklerden yararlanarak hayatımıza girdi ve şimdi sizler o gedikleri kuşatmaya, saldırıyı püskürtmeye çalışıyorsunuz. Takdir buyurursanız ki, -dış şartları bir yana bırakıyorum- millî bünyemiz o günlere nazaran daha zayıftır ve maalesef çok yara almıştır. Sanırım bir gün tarihler içinde bulunduğumuz dönemde Cumhuriyet tarihinin en kritik görevini deruhte ettiğinizi yazacaktır. Karar ve icraatınız bugüne kadar gelecek on yılları da etkileyecektir. Bunu gören bir mevki-desiniz. İnsanlar hata yapabilirler, ben bütün milletimizle birlikte sizin hata yapmamanızı temenni ediyorum. Parlamenter düzen içinde, belirli çıkmazlara düşürüldüğü herkesçe bilinen yasama

faaliyetleri ülkemizde gerekli düzenlemeleri yapamamıştır. Bu yüzden de gerekenleri düşündüğümüz ölçüler içinde yapamadık. Sizlerin milletin geleceği adına yapabilmeyi samimiyetle diliyorum.

Takdir buyurursunuz ki, Atatürk'ün Türk millî eğitime gösterdiği muhteva ve hedefler canlı tutulabilmiş olsaydı, 27 Mayıs sonrası, bu kadar beklenmeyen neticeler vermezdi. Yıllarca, Atatürk'ü yeniden yorumlamak, çağdaş yorumlara kavuşturmak yahut aşmak gibi palavralar arkasında millî şuur tahripçiliği yapıldı ve Marksizm'e yol açıldı. Komünizm bünyesinde cebir unsurunu taşıdığı ve büyük bir emperyalizmin ideolojik vasıtası olduğu için girdiği her az gelişmiş ülkeye er veya geç anarşi ve terörü de getirmiştir.

Ülkemizde, her gün dozu biraz daha arttırılarak verilen ideolojik zehirle bir kısım Türk gençleri kendi devletine, kendi bayrağına düşman edildi. Türk millî eğitimi ise köhne işleyişi içinde hiçbir şey yapamadı; bunu üstüne vazife bile saymadı. Atatürk'ün işaret ettiği, devleti kuran felsefe, bir ruh ve heyecan olarak gençlerimize hakim kılınamadı; bir hayat düsturu, bir vatandaşlık ve insanlık ahlâkı olarak eğitime sindirilemedi. Sadece coğrafya ve fizik bilgileri ise öğrencilerimizi komünizmin ve bölücülüğün saldırıları karşısında koruyamazdı. 27 Mayıs sonrasının hataları ise bir kısım anayasa kuruluşlarını ve bürokrasiyi bu saldırılara açtı. Şimdi siz, düşündüğünüz hukuki düzenlemelerle bunları tashih gayreti içindediniz. Sizi bu tashihe tarihî bir görev olarak zorlayan şartlar milletin de tepkisini çekmiş, huzursuzluğu artırmıştır.

Hatırlanacağı üzere, bir kısım Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de anarşi 1968'lerde sol tarafından başlatıldı. O zaman karşıt gruplar diye bir şey yoktu. Bu anarşinin davet ettiği şartlar içinde 12 Mart Sıkıyönetim Mahkemeleri, devlete ve millete ait her kıymeti yıkmak ihanetine bulaşan yüzlerce insanı mahkûm etti; bunların içinde bir tek milliyetçi yoktu.

Şüphesiz ki bu gerçeğin apaçık ifade ettiği ciddi bir mana vardır. Bugün aynı mihrakların sizlere de yönelmiş bulunduğu "faşizm, nazizm" gibi propaganda safsatalarını bir yana bırakarak açık vicdanla düşünürsek, milliyetçi gençlerin sonradan nasıl

ortaya çıktıklarını ve niçin bu kavgalara karıştıklarını anlamak kolaydır. Bir üniversitede İstiklâl Marşımız yerine Enternasyonal söylenebiliyorsa, bir meydanda kızıl bayraklar altında miting yapılabiliyorsa ve Türk eğitim kurumlarında Türk Milletini var eden kıymetlere alenen tecavüz edilebiliyorsa, bu manzaraları seyreden milyonlarca Türk gencinin hepsi de sessiz kalamazdı. Nitekim bir kısım gençler Türk milletinin yok edilmek istenen değerlerini savunmak üzere yer yer ve bazen maalesef kanunları ihlal etmek pahasına olayların içine karıştılar. Böyle bir karşı koyma hiçbir organizasyonu gerektirmeden, sosyolojik bir tepki halinde kendiliğinden oluyordu. Çünkü, bütünlüğü ile şuuru felç olmamış her sosyal organizma bir savunma refleksini ortaya koyar. Sizler de devletin bütünlüğünü, milletin birliği, bayrağın kutsiyeti, demokrasinin güçlendirilmesi gibi değerler uğruna bu hareketi gerçekleştirmediğiniz mi? Eğer demokratik devlet otoritesi devlet düşmanlarına karşı yerinde ve zamanında kullanabilseydi ve millî eğitimimiz gençlerimizi millî şuurla teçhiz edebilmiş olsaydı, milliyetçilerin olaylara karışması 12 Mart öncesine nazaran çok daha mevzi kalacaktı.

Ne yazık ki, hükümetler otorite ve kültür boşluğunu dolduramadılar. Sizin de bildiri ve beyanlarınızda aynı tespiti yapmış olduğunuza memnuniyetle müşahede etmiş bulunuyorum.

Biz bu ilan edilmemiş ideolojik istilâ saldırısına karşı mücadelemizde daima hukuka saygıyı, kanunlara riyeti telkin ederek, milletimizin demokratik ve millî direnç ve birlik şuurunu güçlendirmeye çalıştık. Bir siyasi parti ne kadar yapabilirse o ölçüler içinde, devletimizi kuran felsefeyi gençlerimize mal etmeye ve onu yeniden yaşatmaya gayret ettik.

On altı yıllık bütün gayretimize rağmen siyasî başarımız sınırlı kaldı. Çünkü komünizm ve bölücülük içerde ve dışarıda daima bize saldırdı; milliyetçilik düşüncesini 'faşizm' olarak takdim etmekten bir çok taraftarlarımızla birlikte en yakın mesai arkadaşım Gün Sazak'ı şehit etmeye kadar maddeten ve fikren bizi kırmaya çalıştı. Onun dünya çapındaki propaganda gücüne karşı, bizim siyasî ihtiraslarımız değil sadece vatanperverliğimiz mücadele etti.

Her şeye rağmen milletimizin maruz kaldığı saldırıya karşı Türk milletinin mücadelesinde kamu vicdanında ciddi dirençler oluşturduğumuza inanıyorum. Bize oy veren ancak bir milyon seçmendir; fakat savunduğumuz Türk milliyetçiliği düşüncesine yani devletimizi kuran bu fikre heyecanla sahip çıkan nice milyonların varlığı da kesindir. Bu şüphesiz ki, sadece bizim eserimiz değildir. Ama bu yoldaki hizmetimizi tarih inkâr edemeyecektir.

Bu sebeplerle, bizlerin Türk Ceza Kanunu'nun 149. maddesinde belirtilen 'bölücülük' diye genel tavsifi yapılan bir suçtan dolayı yargılanması, sizlerin de sahip bulunduğumuz ve Cumhuriyetten bu yana devletimizin ana fikri olan bir düşüncenin de yargılanması neticesini doğurmasından kaygı duymaktayım. Devlet ve siyaset hayatında görev ve sorumluluklar yüklenmiş insanların düşüncelerinden tecrit edilerek ele alınması tarihte olduğu gibi bugün de mümkün değildir.

Hele kamu vicdanı bunu hiçbir zaman yapamaz ve yapması da beklenemez. Bizler düşünce ve siyasetimizde bir bütün olarak yargılanacağız. Bunun gelecek yıllara bırakacağı iz, milliyetçiliğin, millî şuurun, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmezliğinin mücadelesini yapmış siyasi kadroların devlet tarafından 'bölücülük' ithamı ile yargılanmış olduğu fikridir. Nitekim daha bu safhada benim ve arkadaşlarımla muhatap olduğumuz soruların büyük bir kısmı milliyetçilik düşüncesinin sorgulanması niteliğinde olmuştur.

İlerde hür ve demokratik çoğulcu rejime dönüldüğü zaman hainane faaliyetlerini sürdürecektir olan fesat ocakları ve propaganda merkezleri, böyle bir durumu daima Türk milliyetçiliğini kamuoyunda mahkûm etme fırsatı olarak kullanmaya çalışacaklardır. Nitekim niteliği zatalinizce malûm bulunan ve tam bir 'beşinci kol' faaliyeti gösteren TKP korsan yayınlarıyla hâlâ bize saldırmakta, hâlâ bizi hedef göstermektedir. Çünkü TKP, ilerideki faaliyetleri için kitlelerde milliyetçilik şuurunu, devlete ve demokrasiye bağlılık idrakini güçlendirecek sivil kadroların şimdiden tasfiye edilmesini istemektedir.

Zaten 12 Mart'tan evvel öncelikle devlet güçlerini hedef seçmiş olan komünizm ve bölücülük, 12 Mart'tan sonra devleti nötralize

etmek için milliyetçilere saldırmıştır. Böyle bu fesat ocakları hem milliyetçileri fizikman imha etmek hem de devletin tepkisini geciktirmek, böylece güç ve zaman kazanmak istemişlerdir. Bu strateji bugünkü şartlarda TKP ve öteri komünist yayınların da yine milliyetçi kadrolara düşmanlık ve onları tasfiye tertibi olarak devam etmektedir. Dünyanın her tarafında komünizm ve bölücülük her zaman yargılanmış ama milliyetçiliği bölücülük ile itham edip yargılayan bir millî devlet görülmemiştir. Ülkemiz, halkımızın ve yüksek heyetinizin temel hedefi olan çoğulcu demokratik rejime geçtiği zaman, fesat odakları Türk milliyetçiliğini tasfiye etmek için, milliyetçilerin maruz kaldığı bu ithamı propaganda malzemesi olarak kullanacaklardır.

Nihayet, ben 'Allah bir, devlet bir, vatan bir, bayrak bir' şiarını yücelten siyasî ve fikrî bir hareketi yürüttüm. On altı yaşından itibaren dahil olmak şerefini kazandığım askerlik ocağından siyasi hayatımın şu anına kadar bütün ömrüm bu düşüncenin ve inancı en açık delilidir. Beni ve arkadaşlarımı, şüphesiz ki, tarih de yargılayacaktır. Ancak böyle bir hareketin milleti bölmek ve 'ahaliyi mukateleye sevk etmek' gibi bir ithama konu yapması herhalde gelecek hiçbir nesil tarafından unutulmayacaktır. Bu itham, 'salt hukuk mantığı' bakımından da halis niyetimize taban tabana zıt olduğu gibi, ceza hukukundaki 'suçun maddî unsuru' ile de mütenasip değildir.

Sayın Orgeneralim,

12 Eylül gününden bu yana vaki beyanlarınız, bizim de yıllardır savunmaya çalıştığımız ve bundan sonra da her şart altında savunmaya devam edeceğimiz düşüncelerin değişik bir üslupla teyidi niteliğindedir. Milletimizin geleceği hesabına bundan memnunum. Sarsılan millet hayatının adaletle yeniden tanzimi, hür demokratik rejime sağlıklı bir şekilde ve süratle dönülmesi, Türkiye'nin bundan sonraki hayatında bu tür bunalımlarla bir daha karşılaşmaması en samimi dileğimizdir.

Bu mektubu yazışımın asıl sebebi bu görevi yüklenmiş yüksek heyetin ve devletin başkanı olan zatalinizin şahsında millete ve tarihe karşı görevimi yerine getirmek konusundaki sorumluluk

duygumdur. Adil bir yargılama sonunda, bize asla yakışmayan bölücülük ve 'ahaliyi mukateleye sevk' ithamından beraat edeceğimizden şüphem yoktur. Bütün kaygım böylesine bir ithamın yarınki Türkiye'de Türk milliyetçiliğinin aleyhine devletimizin düşmanları tarafından kullanılabilceğidir.

Türk Devletini güçlendirmek, daha mutlu ve aydınlık geleceğimizin temellerini atmak ve hür demokratik rejimi yeniden ikame etmek yolunda zatialinize ve mesaî arkadaşlarınıza en samimi başarı dileklerimi sunarım."

Alparslan Türkeş"

(12 Eylül'ün ardından Alparslan Türkeş'in Mamak Cezaevinden Orgeneral Kenan Evren'e yazdığı mektubun tam metni için: *Yeni Harman-Alparslan Türkeş Özel Sayısı*, S. 4, 11-17 Eylül 1998).

* * *

Türkeş savunmasında da *İddianame*'de Türk milliyetçiliğinin suçlu sayılmak istendiğini ortaya koymuştur:

"İddianamenin, ülkücü örgütün ülkemizdeki gelişimi başlıklı bölümünde maalesef Türk milliyetçiliğinin tarihi topyekûn suçlu sayılmaktadır. Anayasanın girişinde Türk milliyetçiliği tarifinin yer aldığı bir ülkede ve bariz vasıf milliyetçilik olan Atatürk'ün doğumunun yüzüncü yılını kutladığımız bir zamanda, milliyetçiliğin bütün tarihiyle mahkeme önüne çıkarılmasından daha utanç verici ne olabilir? Ancak istilâ ve işgal altındaki bir millet milliyetçilik yaptığı için suçlanabilir.

Şimdi bu utanç verici tabloya bir göz atalım: Milliyetçi, ülkücü düşüncenin tarihi akış ve gelişim süreci içinde bakınız ne gibi kuruluşlar yer alıyor. Biraz evvel saydığım kuruluşlar. Bunların faşizmle hiçbir zaman alâkası olmamıştır, nazizmle hiçbir zaman alâkası olmamıştır. Bu iddianame ile biz suçlanmak istenirken, maalesef Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kuruluş felsefesi olan Türk milliyetçiliği suçlanmış ve Türk milliyetçiliği sanık sandalyesine oturtulmuş, dava edilmiştir.

Doğumunun yüzüncü yıl dönümünde Atatürkçülük ve Atatürk dava edilmiştir. Bu dava Türk milletinin hayatında, Türk devletinin hayatında

ölümcül bir yara açmıştır.” (*Milliyetçi Hareket Partisi ve Ülkücü Kuruluşlar Davası-Sorgu-Alparıslan Türkeş*, Ankara 1982, s. 78-79).

Yeniden Partileşme

1982'den sonra ihtilâlciler yeni partilerin kurulmasına kontrollü olarak izin verdiler. Ülkücüler de hemen harekete geçtiler. 7 Temmuz 1983'te Muhafazakâr Partiyi (MP) kurdular. Partinin amblemi de Türkiye üzerinden yükselen bir çınardı. Kurucu Başkan Mehmet Pamak'tı. Pamak, Türkeş'i Askerî Mevki Hastanesinde ziyaret etmiş ve iznini almıştı. Pamak, aynı zamanda Evren'in TBMM yerine kurduğu Danışma Meclisi üyesiydi. Pamak'ın enteresan bir serüveni vardır. Devlet memuru olduğu için ülkücü gazete ve dergilerde takma isimlerle yazılar yazardı. *Hergün*'deki yazılarında “Mehmet Ercişli” adını kullanırdı. Konsey 26 Temmuz 1983'te 100 numaralı kararıyla 25 MP kurucusunu veto etti. Veto edilenler içinde Pamak da vardı. Mehmet Pamak, ailesinin doğudan geldiğini öğrenecek, böylece yeni etnik aidiyetini fark edecek, artık bu kimliğine İslâmî bir kılıf geçirerek, “hürriyet” nutukları atacak, amansız ve tavizsiz bir mücadele verecektir! Böyle bir isim daha vardır... Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesinde ilk Ülkü Ocağı Başkanlığı yapan ve okula tek başına girmekle ve bu arada yüzlerce komünistle meydan kavgası vermekle meşhur, sonranın gazetecisi Yılmaz Yalçınar de, bahsettiğimiz gibi, Ülkücülerle yolunu ayırarak “radikal İslâm” çizgisine geçmiştir.

Pamak'ın MP Genel Başkanlığı kabul edilmeyince veto yemeyenlerden MP Genel Sekreter Yardımcısı eczacı Ahmet Özsoy, partinin genel başkanı oldu. Veto edilenlerin yerine yeni isimler Konseye bildirildi. Ama Konsey, 16 Ağustos 1983 tarihinde 117 sayılı kararıyla partinin 19 üyesini yine veto etti. Yine isim bildirildi. Ama konsey MP'nin seçimlere girmesini istemiyordu. Vetoların arkası kesilmez. Partinin seçime girebilmesi için 34 ilde teşkilatlanması gerekiyordu. Bu da olmadı. 6 Kasım 1983'te yapılan, ihtilâlden sonraki ilk genel seçimlere Ülkücüler bir çatı altına gelemediler.

Ahmet Özsoy'dan sonra partinin başına yazar ve şair, eski milletvekili İsmail Hakkı Yılanlıoğlu (1918-1993) geçti. 1985'e gelindiğinde, veto yiyenler partiye döndüler. İlk genel başkan yardımcılarında Ali Koç, 2 Aralık 1984'te Kurucular Kurulu toplantısında partinin genel başkanlığına seçildi. İsmail Hakkı Yılanlıoğlu partiden ayrıldı.

Muhafazakâr Parti, 30 Kasım 1985'te Ankara'da Selim Sırrı Tarcan Spor Salonunda yaptığı bir kongreyle Merkez Karar ve Yönetim Kurulu üye sayısını artırdı. Partinin adı da "Milliyetçi Çalışma Partisi" olarak değiştirildi. Partinin amblemi de kırmızı zemin üzerine beyaz hilâl ve etrafında dokuz yıldız idi.

* * *

Türkeş, 9 Nisan 1985'te tahliye edildi. MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası 1 Numaralı Askerî Mahkemede sonra devam edecek ve 162 sayfalık gerekçeli karar 7 Nisan 1987'de okunacaktı. Türkeş on bir yıl on aya mahkûm olmuş, Genel İdare Kurulu üyelerinin hiçbiri ceza almamıştı. Yeni infaz kanunundan dolayı bir gün hapis yatması gerekecekti. Yargıtay'da dava uzadı ve 11 Mayıs 1995'te zaman aşımından düştü. Herkes biliyordu ki, 12 Eylül fırtnasından dolayı Türkeş ve arkadaşları hapsedilmişlerdi.

Siyasî yasaklı olduğu için Türkeş siyasetle açıktan ilgilenmiyordu. Milliyetçi Çalışma Partisi (MÇP), 28 Eylül 1986'da milletvekillikleri boşalan 10 ilde yapılan seçimlere katılmış, ancak %2.2 oy alabilmişti.

* * *

Türkeş, 12 Eylül'den sonra başka partiye girmeyi düşünmemiştir. Girenleri de sert bir şekilde tenkit etmiştir. Halûk Dursun 1988'de Türkeş'le yaptığı konuşmayı nakletmiştir. Halûk Dursun Türkeş'e, "Bazı ülkücülerin 12 Eylül sonrasında MÇP'ye girmeyip ANAP, DYP gibi başka partilere gitmesini nasıl değerlendirdiğini" sorduğunda, başka partiye giden ülkücülerini ağır bir dille suçlamış ve "Bu şekilde davasına karşı, liderine, toprağa düşmüş olan şehitlerin hatırına karşı, 12 Eylül'den önce vermiş oldukları şerefli mücadelenin hatırına karşı vefasızlığı benimsemiş insanlar..." demiştir.

Haluk Dursun'un, "12 Eylül'den sonra parti kurmayı düşünmeyip DYP ve ANAP içinde kalmayı, kadroları orada toparlayıp büyük kitle partisinde mücadele etmeyi düşünüp düşünmediği" sorusuna ise şu cevabı vermiştir:

"Ben o şekilde bir politika gütsedim, 1965'te Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisinde bulunmaz, Adalet Partisine geçtim. O zaman da 'Milliyetçiler bugün Adalet Partisindedir. Prof. Osman Turan, Sadettin

Bilgiç, Faruk Sükan vs. burada diye isimler sayıyorlardı. Biz de ona karşılık Türk milliyetçiliğini siyasi aksiyon olarak iktidara getirmek mecburiyetindeyiz' dedik ve ayrı bir parti halinde çalışmaya koyulduk. Eğer bugün aynı şekilde düşünürsek MÇP küçüktür, gelişemez, ANAP var, DYP var dersek, yeni kadrolar yetişmez, idealistlik ortadan kalkar, idealizmimiz ölür. Ama ben bugün hâlâ aksiyonun başında liderim, ideolojinin temsilcisiyim. Prensipleri ben koyarım.

Bu iş tutacak ve hareket, göreceksiniz yine eskisi gibi büyüyecektir." (Halûk Dursun, "Türkeş Niçin AP'ye Gitmemiştî", *Son Çağrı*, 9 Nisan 1997).

* * *

Bu arada MÇP'de olağanüstülük yaşıyordu. Ali Koç, partinin genel başkanlığından istifa edince olağanüstü kongreye gidildi. Millî Selamet Partisinin Kars milletvekillerinden ve bakanlarından, Nizam Partisinin kurucularından Abdülkerim Doğru, Hüseyin Abbas ve arkadaşları MÇP'ye kayıt olunmuşlardı. Abdülkerim Doğru, milliyetçi fikir adamlarından, eski Dağcılık Kulübü Başkanı merhum Prof. Dr. Abdülmecit Doğru'nun kardeşi idi. Abdülkerim Doğru, 19 Nisan 1987 tarihinde yapılan kongrede genel başkan seçildi. Genel sekreterliğe Dr. Devlet Bahçeli getirilmişti. (Bkz. Dr. Arslan Tekin, *Milliyetçi Hareket'te Dr. Devlet Bahçeli Dönemi*, 3. bs., Ankara 2000). Genel başkan yardımcılarında biri de Tuğrul Türkeş'ti.

Bu listeyi Türkeş'in tercih ettiği belli idi. Bir ara dönem yaşanacaktı.

6 Eylül 1987'de yasaklı eski siyasîlerin siyaset yapıp yapmaması için referanduma gidilmişti. % 51 oyla eski politikacıların siyaset yasağı kalktı. MÇP Genel başkanı Abdülkerim Doğru, her ne kadar "emanetçi" değilim, "liderim" dese de, MÇP'liler, yasağın kalkmasıyla yönlerini Türkeş'e çevirmişlerdi. Bunun üzerine Abdülkerim Doğru ve beraber gelen arkadaşları istifa ettiler. Türkeş, 20 Eylül 1987'de de MÇP'ye üye oldu. 4 Ekim 1987'de yapılan Olağanüstü Kongrede de 210 delegenin tamamının oyunu alarak partinin genel başkanı seçildi.

Türkeş yine parti başkanıydı. İhtilâllerde, liderler asmadıktan sonra, tekrar partilerini kuruyorlar ve belki eskisinden daha azimli oluyorlardı. Türkeş'ten başka Demirel de, Ecevit de, Erbakan da yeni partilerinin

başlarına geçtiler. Demirel de, Ecevit de tekrar başbakan oldular. Erbakan ilk defa başbakanlık yaptı. Türkeş daha sonra parlamentoya girdi. Vefatından sonra da partisi ilk girdiği genel seçimde sandıktan % 18 oy oranıyla ikinci büyük parti çıktı ve 129 milletvekilini parlamentoya soktu. İhtilâller ise ülkeye verdikleri zararlarla anılır oldu.

Alparslan Türkeş'in liderliğinde 29 Kasım 1987'de yapılan genel seçimlere katılan MÇP % 2.91 oy aldı. Türkeş'in genel başkanlığında 12 Eylül 1980'den önce girdiği 1977 seçimlerinde oy oranı 6.42'ydi. Aradan geçen on sene sonunda yeni yeni toparlanmaya başlayan Ülkücüler ancak % 3'ü bulabilen bir oy potansiyeline sahiptiler.

Hapisteki Ülkücüler de çıkmaya başlamışlardı. Eski Ülkü Ocakları yöneticileri 27 Kasım 1987'de 2. Olağan Kongrede partiye katıldılar.

29 Mart 1989'da yapılan mahalli seçimlerde MÇP'nin İl Genel Meclis oy oranı % 4.2 idi. Bazı belediye başkanlıkları da kazanılmıştı.

* * *

12 Eylül 1980 Darbesinden sonra yeni anayasa yapılmış ve genel seçimlerde parlamentoya girebilmek için % 10 barajı getirilmişti. MÇP de, Millî Selamet Partisinin yerine kurulan Refah Partisi (RP) de, Yeniden Millî Mücadelecilerin eski lideri Aykut Edebalı'nın genel başkanlığını yaptığı İslahatçı Demokrasi Partisinin (IDP) de yeni bir genel seçimde tek başına % 10 barajının üstüne çıkması mümkün görünmüyordu. RP de 1987'de ancak 7.2 oranında oy alabilmişti.

Bunun için partiler ittifak arayışına girdiler. Sağcı entelektüeller bütün milliyetçi ve muhafazakâr partilerin bir çatı altında birleşmesini arzu ediyorlar, bu yönde yazıyor ve konuşuyorlardı. Sağ partilerin bir araya gelmesine normal seçim ittifakının ötesinde bir anlam yüklenmek isteniyor, halkın umumî arzusu da böyle görünüyordu. "İnanan kesim" ittifak sağlanmasıyla bir "yumruk", bir "kalp" olacak, milliyetçi-mukaddesatçı insanlar, ikinci sınıf vatandaş görülmekten, her fırsatta itilip kakılmaktan kurtulacaklardı. Arzu öyle bir hâl aldı ki, parti yöneticileri görüşmekten başka çare kalmadığını düşündüler. İster mücerret, isterse müşahhas yönden bakılsın, zaten ittifaksız seçimi almak mümkün değildi.

MÇP ve IDP, daha önce en çok oyu alan RP'nin adı altında seçimlere girmeye karar verdiler.

Bazı MHP'liler RP bayrağı altında seçime girmeyi kabullenememişlerdi. Bunu Türkeş'e de söylemişlerdi. Türkeş: "Ben de hazmedemiyorum ama köprüyü geçene kadar buna dayanacağız, ondan sonra partimize döneceğiz." diyerek MHP'lilere ikna etmişti.

Diğer tarafta, PKK'nın siyasî kanadı gibi faaliyet gösteren DEP, SHP ile işbirliği yapmıştı.

20 Ekim 1991 Genel Seçimlerinde üç partinin ittifakı neticesinde % 16.9 oranında oy alındı. MÇP, RP'nin çatısı altında TBMM'ye 19 milletvekili sokmuştu. Bu milletvekilleri RP'den ayrılarak bağımsız kaldılar. MÇP'ye geçmelerine 86. madde engeldi. Onun için Demokratik Hareket Partisini (DHP) kurdular. 29 Aralık 1991'de yapılan 3. MÇP Olağan Kongresinde DHP, MÇP'ye katıldı. Alparslan Türkeş de tekrar Milliyetçi Çalışma Partisinin genel başkanı seçildi.

Türkeş, bu kongrede yaptığı konuşmada, Ülkücülerin komünizmin çökmesi ve esir Türklerin bağımsızlıklarına kavuşmasıyla iki büyük zafer kazandıklarını söylemiştir.

Sovyetler'in dağılması, komünist idarelerin birbiri ardına çökmesinde ülkücülerin rolü nedir? Daha doğrusu var mıdır?

Bu mesele çok tartışılmıştır. Sovyetler'in dağılmasında, insan yapısına aykırı, bir komünist rejimin dayanma noktasının ancak buraya kadar olması yanında, Sovyetler'in yayılmacı politikasının iflâsının da rolü büyüktür. Yayılmacı politikanın Türkiye'yi içine almaması düşünülemez. Türkiye'de bir komünist iktidara en büyük engel Ülkücülerdi. Komünist bir iktidar kurulması hâlinde Sovyetler için bu büyük bir motivasyon olacaktı. Belki Deli Petro'nun vasiyeti, kendileri silâh kullanmadan gerçekleşecek, Sovyetler Boğazlara, Boğazlardan Akdeniz'e inecekti.

Türk Cumhuriyetlerine gittikçe ve onlar Türkiye'ye geldikçe konuştuğum Türk Cumhuriyetlerinden aydınlara, Sovyetler zamanında, 1970'li yılların o hareketli günlerinde, Sovyet gazetelerinde Ülkücüler hakkında çok ağır yazılar çıktığını söylemişlerdir. Türk birliğini savunan aydınlara bu yazıları okuyarak yön bulmuşlar, komünist yönetimin suçladıklarının "muteber" olacağı inancının taşımışlardır.

MÇP, Temmuz 1992'de bölünmeye de uğradı. Yedi milletvekili MÇP'den ayrılarak Büyük Birlik Partisini (BBP) kurdular.

MHP'ye Dönüş

Milliyetçi Çalışma Partisi etrafında toplananlar ve dışarıdakilerle bu gelişmeler yaşanırken, MHP'nin kongresi 27 Aralık 1992'de Ankara Söğütözü'nde Yükseliş Kolejinin salonunda toplandı.

Türkeş, muhaliflerin çokluğu sağlamlasının önüne geçmek için taktik geliştirdi. Ülkü Ocakları Türkeş'in yanında idi. Kendisini destekleyen delegeler ve taraftarlarıyla 07.30'da kongrenin yapılacağı Söğütözü'ne gitti. Fakat salonun kapıları kilitliydi. Bu polisin bir tedbiriydi. Türkeş çok kızmıştı. Kapıyı tekmeleyip açtı. Bu soğukta kimse dışarıda bekletilemezdi! Liderin hareketi kitleye bir heyecan ve azim vermişti. Türkeş'in tavizsiz tavrı, lidere duyulan güveni tazelemişti. Ülkü Ocaklı gençler kapıları o kadar sıkı tutuyorlardı ki, hangi delegenin Türkeş'i hangi delegenin Somuncuoğlu ve arkadaşlarını desteklediğini düşünmeden girişlere izin vermiyorlardı. Salonda delege çokluğu olmazsa kongre iptal edilecek, ikinci kongre ise Sadi Somuncuoğlu'nun bürosunda yapılacaktı. Çünkü, 12 Eylül 1980'den önce son genel idare kurulu adına yetkiyi Somuncuoğlu kullanmış ve kongre ilânını o vermişti. Sonunda gençler ikna edilip delegelerin girmesi sağlandı. 451 delegenin hazır bulunduğu açıklandı.

Türkeş, delegeleri ve misafirleri etkileyecek ikinci hareketini daha yaptı. Kongre açılır açılmaz kürsüye yürüdü ve hemen konuşmaya başladı. Konuşması çılgin tezahüratla zaman zaman kesiliyordu. Türkeş, sade ve açık cümlelerle Ülkücülerin mücadelesinin zaferini ilân ediyordu:

“Komünizmin illetini haykırdık, çok şükür çöktü gitti. Esir Türklere hürriyet dedik, bize Turancı diye saldırdılar. Çok şükür o da gerçekleşti. Bu kadar isabetli görüşü olanlar başka ülkelerde iktidar olur!”

Kongrede partinin feshine, isminin ve ambleminin de MÇP tarafından kullanılabilmesine karar verildi.

Muhaliflerin bütün çabalarına rağmen Alparслан Türkeş, karizması ve siyasî manevrasıyla, MHP'nin MÇP'den ayrı bir parti olarak yoluna devam etmesinin önüne geçti.

O dönemde Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın partinin içine el attığı, önce BBP'yi kuranlara umut vererek ayırdığı, sonra Sadi Somuncuoğlu'nu desteklediği gazetelerde yazılmıştı.

24 Ocak 1993'te de MÇP'nin 4'üncü Olağanüstü Kongresi toplandı. Kongrede, MÇP'nin ismi MHP olarak değiştirildi ve üç hilâl amblem kabul edildi. Alparslan Türkeş, 589 delegenin oyu ile partinin genel başkanı seçildi.

Türkeş kongrede şu konuşmayı yapmıştır:

"12 Eylül baskınıyla kervanı vurulan ve dağıtılan Milliyetçi Hareket, bugün bu salonda gerçekleşen muhteşem vuslatla, 12 Eylül evvelinden 12 Eylül sonrasına ve bugünlere kadar uzanan, aslında hiç sapmamış, hiç kırılmamış olan bir çizgi üzerindeki yürüyüşünde 12 Eylül huku-kuyla kullanılamaz hale getirilmiş haklarını artık tamamen geri almanın hazzını yaşamaktadır. Artık, dedelerimizin azamet ve ihtişam sembolü diye isimlendirdiğimiz şanlı üç hilalimiz; yine şerefli bir mücadelenin adı olarak tarih sayfalarına yazılan 'Milliyetçi Hareket' ismi 12 Eylül'den bu yana olduğu gibi sadece gönüllerimizde yaşayan ve bir sevgi unsuru olmaktan çıkarak, hukuken ve fiilen de siyasî hayatımızdaki şerefli yerini yeniden alma imkânına kavuşmuş bulunmaktadır.

Milliyetçi Hareket kervanını en zor şartlarda yürüten ve 12 Eylül sonrasında bu hareketi Meclise taşıyan kadrolar ve siyasî organizasyon MÇP'dir. Eğer MÇP olmasaydı, eğer 12 Eylül sonrasında Milliyetçi Hareket davasını yürütme ve temsil gayretinin isimsiz erleri olan MÇP'lilerin siyasî mücadeleleri olmasaydı, acaba ortada 27 Aralık evvelinde "MHP açılışın mı kapansın mı" tartışmalarının yapıldığı bir zemin kalabilir; Milliyetçi Hareketin bugününden yarınuna hangi yolu takip edeceğinin münakaşaları yapılır mıydı? Dün olduğu gibi bundan sonra da Türk milliyetçiliği hareketinin yegâne temsil yeri üç hilâli bayrağı ile MHP olacaktır."

Türkeş, konuşmasında "baskın" ve "kervan" kelimelerine yer vermiştir. Baskın "eşkiya"yı, kervan ise "menziline varmak için yol alan katarı" temsil eder. Türkeş, yine korkusuzca, 12 Eylülcülere "eşkiya" benzetmesi yapmış ve eşkiyanın kervanlarını dağıttığını söylemiştir.

12 Eylül 1980 Darbesinden sonra partiler kapatıldı. 1992'de yeniden açılmaları sağlandı. 12 Eylül öncesi partilerin içinde yalnız CHP ve MHP isimlerini devam ettirmişlerdir. Bu iki partiden de yine yalnız Alparslan Türkeş, eski partisinin başına geçmiştir. CHP'nin 12 Eylül öncesindeki son genel başkanı Bülent Ecevit, DSP'yi kurduktan sonra CHP'nin peşine

düşmemiş ve bu partinin ismini alanların bütün davetlerine rağmen onlarla aynı çatı altında toplanmamıştır.

Süleyman Demirel de, son genel başkanı olduğu AP'yi bırakmış, Doğruyol Partisinde yoluna devam etmiştir. Millî Selamet Partisi de maziye karışmış, son genel başkanı Prof. Dr. Necmettin Erbakan Refah Partisini kurmuştur.

Milliyetçi Hareket Partisi, yeniden açıldıktan sonra ilk defa 27 Mart 1994 Mahallî İdareler Seçimlerine katıldı. MHP bu seçimlerde % 7.96 oy aldı. Bu oran 1980 öncesinden de yüksek bir orandır. Bu seçimlerde 7'si il, 56'sı ilçe, 55'i belde olmak üzere 118 belediye başkanlığı kazandı.

MHP neden yükselmişti? MHP kurmayları bunu, "MHP'nin Türk milletinin genel temayülüne ve hissiyatına tercüman olan bir muhteviyata sahip olmasına" bağlamışlardır.

* * *

Türkeş, partisinden bazılarının kopmasını bile göze alarak Demirel'in başbakan olduğu DYP-SHP ortaklığına destek vermiştir.

1992'de PKK'lılar neredeyse hedeflerine ulaşmıştı. Mecliste temsilcileri bile vardı. Turgut Özal başbakanken de, cumhurbaşkanıyken de PKK çevresiyle temas hâlindeydi. Federasyondan bile bahsediyordu. Özal'da "vizyon" gören bazı gazeteciler Bekaa vadisine, Şam'a gidiyor, Öcalan'ın ekmeğini yiyor, çayını içiyor, "ev"inde misafir oluyordu. Sonra Öcalan'ın fikirlerini gazetelerinde yazıyorlardı. Vatansızlar sistemli olarak sindirilmeye başlanmıştı.

Rıza Müftüoğlu'nun anlattığına göre, MHP, DYP-SHP Koalisyonuna güvenoyu verdikten birkaç gün sonra SHP içindeki DEP'liler toplantı yapmışlar ve demişler ki: "Niye Türkeş DYP-SHP Hükûmetini destekledi? Bunlar PKK'nın üzerine yürüyecekler... Yoksa Türkeş kolay kolay destelemesin. Biz bu partiden ayrılalım."

İkincisi... Türkeş şunu söylemişti: "Ben öyle sanıyorum ki Demirel, SHP'yi birkaç sebepten dolayı tercih etti... Sadece ANAP-DYP kavgasından dolayı değil. SHP o dönemde dışarıda kalmış olsaydı, mevcut hükûmet PKK'nın üzerine o kadar şiddetli yürüyemezdi. Çünkü bunlar o zaman muhalefet yapacaklardı."

Bir diğer sebep şu idi: DYP-SHP Hükûmeti kurulduğu vakit dışarıda muhalefette üç parti kalmıştı. ANAP, RP ve MHP... Bu üç parti koalis-yona muhalefet edecekti, MHP ister istemez RP ile yarışacaktı. Bu, MHP tabanını daha keskin hâle getirecekti. Ayrıca, RP'nin çizgisinde mecburen muhalefet etme ihtiyacı doğacaktı. RP ile aynı çizgide muhalefet etme MHP için hem siyaset açısından, hem de devletin ve milletin geleceği açısından uygun değildi. MHP'liler, ANAP ve RP'nin dışında yapıcı bir muhalefet örneği sergilemeyi tercih ettiler. Bunun için güvenoyu verdiklerini belirtiyorlardı. Türkeş, kurmaylarına şunu söylemiştir:

“Bölücülük had safhadadır. Geniş bir cephe kurmalıyız. Bu cephenin içinde solcular ve sosyal demokratlar da yer almalıdır. Sosyal demokratlar ve solcuları bölücülerle işbirliği yapma durumundan çıkarmalıyız. Bölücülerin güçlerini azaltmalıyız. Bunun için solcular ve sosyal demokratlara zeytin dalı uzatmak durumundayız.”

Nâzım Hikmet Ran'ın Şiiri

MHP, Olağan 4'üncü Kongresini 9 Kasım 1994'te yaptı. Türkeş, kongredeki konuşmasında, daha çok bölücülük üzerinde durdu.

Türkeş'in stratejisi, PKK destekçilerinin alanını daraltmaktı. Solun Türk milliyetçiliğine ve Milliyetçi Hareketin liderine karşı bir düşmanlığı vardı. Bu düşmanlık bütün çabalara rağmen kırılmıyordu. Öyle bir düşmanlık ki, Türkeş'le bir arada görünmektense, PKK ile bir araya gelme tercih ediliyordu. Türkeş, bu kongrede farklı bir mesaj vermek istedi. MHP kongresinde Nâzım Hikmet Ran'ın şiirini okumasının sebebi budur. Okuduğu bölüm şu:

“Dörtmala gelip uzak Asya'dan / Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan / Bu memleket bizim...”

Bunu Türkeş bilerek yapmıştır. İşin gerçeği ne? Siz sosyal demokratlar demokrat, solcu olabilirsiniz ama vatanın bölünmemesinden, tek bayrak, tek dil, tek devletten yanaysanız bugünkü tehlikeye karşı sizinle bir olmak durumundayız. Zaten milliyetçiliğin gereği de bu. Milletlerarası münasebetlerde devletlerin sürekli dostu ve düşmanı yoktur... Menfaat neyi gerektiriyorsa o yapılır... Türk milliyetçileri de 1980 öncesi komünizmle mücadele etmişse ülkesi için etmiştir... Bugün yine bölücülerle mücadele ediyorsa, onlara karşı olanlarla, en azından bazı

psikolojik yakınlaşmalar içinde bulunması da milliyetçiliğin gereğidir. Burada bir taktik vardır.

Türkeş'in kurmayları şu fikirdeydiler: Türkeş, koalisyon ortağı SHP'nin Genel Başkanı Erdal İnönü için deseydi ki, bunun babası 1944'te benim tırnaklarımı söktü... Ben buna güvenoyu vermem... Bu, milliyetçi bir tavır olmazdı; nefret üzerine kurulu bir siyaset olurdu. İsmet İnönü'nün oğlu, 1993'te Birinci Türk Kurultayında Türkeş'in davetlisi olarak Antalya'ya geldi ve demir dövdü.

1994'teki kongrede Türkeş'in Nâzım Hikmet Ran'ın şiirini okuması önceden kararlaştırılmamıştı. Kongrede genel başkan seçildikten sonra yaptığı konuşmada oldu. Konuşmasının ilk dört sayfasını Müftüoğlu hazırlamıştı. Kapanış konuşmasında ayrı metin olarak vermişti. Fakat onun verdiği metni okumadı. Başka bir konuşma yaptı. Müftüoğlu, Türkeş'e sordu: "Başbuğum neden böyle konuştunuz?" Hâdisе şu: O zaman Kültür Bakanlığındaki bir bürokrat Türkeş'e: "Nâzım Hikmet'in şu şiirini koyunuz... İyi olur." demiş. Fakat Türkeş, "Ben onun söylediği sebeplerle okumadım. Ben, bölücülüğe karşı solcuları bu tarafa çekmek için okudum." dedi.

Bazı çevreler Türkeş'in "vatan haini" diye nitelendirdiği birinden şiir okumasını "büyük değişim" diye gördüler. Nâzım Hikmet (1902-1963), 1951'de Rusya'ya kaçmış ve Stalin'i öven şiirler yazmıştı.

Daha sonra, Türkeş'e, partisinin Ankara Hilton Otelinde, 13 Kasım 1994 günü basına verdiği yemekte gazeteciler Nâzım Hikmet Ran'ın şiirini neden okuduğunu sordular. Türkeş şöyle dedi:

"O şiir, Kurtuluş Savaşı'mızın destanıdır ve güzel Türkçe ile yazılmıştır. Ayrıca ben Nâzım'dan o şiiri okumakla sol kesime zeytin dalı uzattım. Sertliklerin, menfi bakışların ortadan kalkmasına hizmet etsin diye okudum. Ülkenin birliği, bütünlüğü için bu ayırım ve cephe görüntüsü ortadan kalkmalıdır. Buna hizmet etsin diye okudum." (Türkiye, 15 Kasım 1994).

Türkeş: Kuzey Irak'a Girilsin

Turgut Özal'la, 1993'te Antalya'da yapılan Birinci Türk Kurultayında karşılaştılar. Körfez Savaşı başlamıştı. Özal, Kuzey Irak'a girilmesinden yanaydı. Türkeş, Özal'a bir mektup yazar:

“Sayın Cumhurbaşkanım,

Yüksek müsaadelerinizle aşağıda ‘Körfez Politikası’ ile ilgili görüşlerimi beyan etmek istiyorum.

Körfez Krizi ile ilgili dış politikanız her bakımdan ülkemiz menfaatlerine uygun ve isabetli bir politikadır.

Bugün yürütülen Körfez politikasını asıl baltalayanlar dış kaynaklardır. Başta Yunanistan bu yönde faaliyetlerini Batı ülkelerine yoğunlaştırmaktadır. Yunanistan ve bazı Avrupa ülkeleri Türkiye’nin ABD ile birlikte hareket edip, barış masasında ülkemizin söz sahibi olmasını, Ortadoğu’da kuvvetli bir Türkiye istemedikleri için sakıncalı bulmaktadırlar.

Batılı bazı ülkeler Ortadoğu’daki şu andaki menfaatleri açısından da Türkiye ABD müşterekliğini uygun görmemektedirler.

Yunanistan’ın Batı ülkelerini tahrik etmedeki nedeni Kıbrıs ve Ege sorununun çözümünde Türkiye’nin güçlü olması ihtimalidir. Yunan lobisinin katkısıyla Avrupa ülkelerinden bazıları Türkiye’nin ABD’nin yanında Irak’a karşı savaş girmesini engellemeye çalışmaktadırlar.

Bu propagandaların tesiri altında içi muhalefet tesir altında kalmaktadır.

Bu sebeple iç politikanın da yeniden dengelenmesi çalışmalarının yürütülmesi bana göre önem kazanmaktadır. Şu anda Zatalilerinizin liderliğinde yürütülen Körfez politikasının sorununa kadar sebatla götürülmesi ve ABD güneyden taarruza geçerken, Türkiye’nin de kuzeyden Irak’a girmesi ülkemizin belki de yarım yüzyıl ileri gitmesine sebebiyet verecek derecede önemlidir.

Ancak takdir buyurulacağı üzere zafer kazanmak için de gerekli her türlü hazırlığın yapılması da şarttır.

Körfez Krizi ile ilgili dış politikanız her bakımdan ülkemiz menfaatlerine uygun olmasına rağmen bu politikanıza karşı yurdumuzda şiddetli bir muhalefet havası estirilmektedir. Eskiden beri kamuoyu oluşturmada çok başarılı olunmasına rağmen nedense son zamanlarda dış politika konusunda bu husus ihmal edilmiş gibi görülüyor. Memleket içi kamuoyunu ve dünya kamu-

oyunu körfez politikamız lehinde hazırlamak için acele ve ciddi çalışmalara ihtiyaç vardır. Bunun için Cumhurbaşkanlığına bağlı 'Halkla İlişkiler Müşavirliği' adı altında uzman kişilerden oluşan bir teşkilat kurulmalı ve bu teşkilat içinde bir 'Yurtiçi kamuoyu oluşturma', bir de 'Avrupa ve Amerika kamuoyu oluşturma' daireleri ile 'Enformasyon (Görevi istihbarat toplama)' dairelerinden oluşan birimlerle ilmi bir şekilde aydınlatma faaliyetine girilerek kamuoyu desteği sağlanmalıdır.

Körfez Krizi Türkiye için tarihî bir fırsatı ortaya çıkarmıştır. Musul ve Kerkük'ün bizim tarafımızdan alınması çok önemlidir. Bu uğurda gerekli desteği sağlamak için gerekirse el altından gizlice bu bölgedeki petrol menfaatlerinin bir bölümü ABD ve İngiltere şirketlerine teklif edilmelidir.

Özetle yürütmüş bulunduğunuz Körfez politikasının tam başarıya ulaşması için her zaman emirlerinize amade bulunduğumu arz etmek isterim."

Alparslan Türkeş''

'1944 Milliyetçilik Olayı' Kitabı

1944 hâdiseleri, Türkeş'in 1960 İhtilâliyle ortaya çıkmasından sonra tekrar konuşulmaya başlanmıştır. Öyle sanıyorum ki, böyle bir hâdisede Türkeş yer almamış, hapse girmemiş olsaydı, sol-kozmopolit kesim tarafından "ırkçılık-Turanlık" denerek tahfif ve tezyif edilen mesele tarihî bir yadigâr olarak kalacak, bir dönemin baskıcı rejimine örnek gösterilecekti.

1960 İhtilâlinin ilk günlerinde Türkeş'in 1944'te Atsız'la birlikte muhakeme edildiği anlaşılmamıştı. Sonra birileri tozlu rafları karıştırırken keşfediverdiler. Hele Millî Birlik Komitesinde anlaşmazlık baş gösterince, bir tarafın başını çeken Türkeş'e karşı inanılmaz, akla hayale gelmez, tasavvurun ötesinde saldırılar başlayacaktır. Aynı zihniyetteki insanlar, aynı argümanları kullanarak, aynı kalıp ifadelerle yepyeni portre çiziyor ve Türkeş başka bir "mahlûk" gibi göstermek için çırpınıyorlardı. Yıllar yılı, Türkeş'in her adımında, hezeyan derecesine varan saldırılar hiç huzunu kesmeyecekti.

Türkeş, bu hezeyanlar karşısında 1944 hâdiselerinin ne olup ne olmadığını izah etme ihtiyacı duydu. İleriye matuf düşünceler taşıyanlar, geçmişlerinde karanlık gösterilmek istenen noktaları tek tek aydınlatmalıydılar. Kimse geriye dönüp baktığında hakkında şüphe duyacak bir şey bulamamalıydı.

Türkeş, 1944'te "ırkçılık-Turancılık" suçlamalarına neden maruz kaldığını, neden hapse atıldığını, nasıl serbest bırakıldığını, kendilerini suçlayanların ve hapsedenlerin niyetlerinin ne olduğunu bir bir anlatmalıydı. 1944 *Milliyetçilik Olayı* 1967'de önce *Yeni İstanbul* gazetesinde tefrika edildi. Sonra kitap hâline getirildi. Hatıraların yayınlanışında *Komitacılar, Ordu ve Politika* kitabının yazarı ünlü gazeteci Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu (1901-1970)'nun da emeği vardır. O da üslup bakımından hatıralara göz atmış ve gerekli düzeltmeleri yapmıştır.

Alparslan Türkeş, hatıralarının 1972'de yapılan ikinci baskısına yazdığı önsözde 1944'te, kendilerine zulüm yapılmayıp da milliyetçilerin ikazına kulak asılsaydı, Türkiye'nin şartlarının daha başka olacağını izah etmektedir. Bu anlamlı izahı aşağıya alıyoruz:

"1944 *Milliyetçilik Olayı* kitabının birinci baskısı hızla tükendi. Her taraftan, devamlı olarak kitap arandığından yeniden basılması zaruri oldu.

Birinci baskı ile ikinci baskı arasında geçen zaman içerisinde yurdumuzda çok ciddi ve acıklı olaylar meydana geldi. 12 Mart 1971'de Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından verilen muhtıra, millet hayatında yeni bir safha açtı. Bu arada komünizme ve bölgeciliğe, bölücülüğe kaymış olan pek çok gençler ve aydınlarımız, sert kovuşturmalara uğradılar. Silahlı çeteler kurularak partizan savaşlarına girildi. Memleketimizde misafir bulunan yabancılar taarruza uğradılar, kaçırıldılar veya katledildiler. Bunları yapanların bir kısmı, devlet kuvvetlerine silahla karşı koydukları bir sırada yapılan çarpışma sonunda vurularak öldüler.

Türk gençlerinin birçokları tutuklandı ve halen de tutuklu bulunmaktadırlar. Bunların tuttukları yolun ne kadar yanlış olduğu ve memleketimiz için zararlı, yıkıcı bulunduğu bellidir. Fakat bu gençler yanlış dahi olsa, inandıkları bir ülkü için, hayatları dahil, her şeylerini feda etmekten çekinmeyecek kadar davranışlar göstermişlerdir. Memleketimiz için bu durum ne büyük acıdır ve Türk Milleti için ne büyük kayıptır.

Niçin Türk milletinin on binlerce genci ve aydınları vatan için zararlı olan bu yıkıcı akımlara ve hareketlere sürüklenmişlerdir...? Niçin memleketimizin bu talihsiz çocukları Türkiye'yi bölgelere göre parçalayarak ayrı ayrı küçük devletler haline sokmak ihanetine sapmışlardır? Niçin üniversitelerimizde yıllarca okuyup yetişmiş olan bu insanlar 'Ben Türk değilim, Müslüman değilim... Türkiye diye bir varlık tanımıyorum...' şeklinde ifadeler vermişlerdir...

Yurdumuzun evlatları olan bu gençler üniversiteye gelmeden önce, aile yuvalarında buldukları zamanlarda, bu kötü ve yanlış fikirlere sapsmış değillerdi. Hatta birçokları gerçek manada vatansever ve milliyetçi idi. Bunların millet için kaybolmalarının sebebi memleketimizin birçok yıllardan beri 'İçine yuvarlandığı fikir ve inanç boşluğudur. İnsanlar inançla, ülküyle yaşarlar, mutlu olurlar ve yükselirler. İnançsız ve ülküsüz bir kimse kendisini boşlukta bulur ve sadece içgüdülerinin tesiri altındaki olaylar içinde sürüklenir, davranışları ve hayatı tesadüflere bağlı kalır.

Yaşadığımız çağ her şeyden önce bir ideoloji ve kültür savaşı çağıdır. Kendi millî kültürünü geliştirme yoluna gitmeyen milletler ve kendi millî ülküsünü tayin edip insanlarını bu millî ülküyle yetiştirme yoluna gitmeyen toplumlar, yabancı kültürlerin ve yabancı ideolojilerin esiri olurlar. Türkiye'miz birçok yıllardan beri yabancı ideolojilerin ve yabancı kültürlerin taarruz ve istilasına maruz bulunmaktadır. Yaşadığımız çağda düşman topu tüfeğiyle hayatımızı ve sanat dünyamızı istila etmeye girişmektedir. Bunda başarı sağladıktan sonra düşman silahlı kuvvetlerinin devletimizi ve vatanımızı ele geçirmesi basit bir meseleden ibaret kalır.

1917 yılından beri Rus emperyalizmi yeni bir örtüye bürünmüş ve yepyeni, aynı zamanda çok kuvvetli, hatta müthiş bir silaha sahip olmuştur. Bu silah komünizm doktrini ve komünizm ideolojisidir. Bunları, en sert ve en korkunç bir emperyalizm olan Rus emperyalizmi, sömürmek istediği milletleri, toprakları, yutmak için ustaca kullanmıştır ve kullanmaktadır.

Türkiye, devletler arasında sürdürülen gizli ve açık mücadelenin mihrakında bulunmaktadır. Bunun için yabancı kültür ve yabancı ideolojilerin en amansız saldırılarının hedefidir. Bugün üç-beş yüz çeteci anarşist, komünist, sıkıyönetim makamları tarafından tutuklanmıştır diye, her derdin çözümlendiğini ve sona erdiğini sanmak çok büyük

gaflet olur. Türk milletini yok etmek amacı güden yabancı kültür ve ideoloji saldırıları hiçbir zaman durmayacaktır. Yeni şekillere bürünecek, yeni metodlar uygulayacak, yepyeni insanlar ortaya sürecek, savaşını devam ettirecektir. Bunlara karşı korunmak ve Türk Milletini, Türk Devletini süratle güçlendirmek için millî bir ideoloji ve millî bir kültür hamlesi ortaya konulmalıdır. Fikirler, ülküler ve inançlar silah kuvveti ile, polis gücü ile veya kaba kuvvetle hiçbir zaman ezilemez, önlenemez ve yenilemez. Fikir ülkü ve inançlar ancak kendilerinden daha doğru, daha güçlü, daha üstün fikir, ülkü ve inançlarla bastırılarak yenilgiye uğratılabilirler. Türk milleti için her çeşit yabancı ideoloji ve kültür saldırısına karşı dayanılacak kuvvet, Türklük ülküsü ve Türk milliyetçiliği şuuru ile Türk milliyetçiliği ideolojisidir.

Yabancı kültür ve ideolojilerin saldırılarından bahsederken yalnız komünizmi düşünmek eksik bir tutum olur. Türklüğün her alanda yükselmesini ve Türk milletinin güçlü bir toplum olarak, bağımsız bir kişilik içinde gelişmesini engelleyen her türlü yabancı kültür ve ülkü tesirini dikkate almak gerekmektedir. Yıkıcı akımlara, bölücü ve parçalayıcı propagandalara karşı korunmayı hedef alan reaksiyoncu bir tutumu benimsemek çok yanlış olur. En iyi savunma taarruzdur. Türklük ülküsünü ve Türk milliyetçiliğine dayanan millî kültür gelişmelerini, yabancı kültür ve ideoloji saldırılarına karşı bir reaksiyon olarak değil, onları bastırarak şekilde yüksek ve asil inançlara dayanan bağımsız, güçlü bir aksiyon olarak düşünmek ve geliştirmek lazımdır.

Memleketimizin son yıllarda düştüğü acıklı durumları çok yıllar önce görmüş ve ilgilileri uyarmaya çalışmıştık. Memleketin mahkûm edildiği inanç, ülkü ve düşünce boşluğu dolayısıyla bugün Türkiye'nin çok ağır durumlarla karşılaşacağından uzun zamandır endişe duyuyorduk. Fakat bunu memleketin yönetimini elinde bulunduran yöneticilere anlatmak mümkün olmuyordu. Boş kafalı insanlar makam sahibi olunca, o makamın kendilerine her çeşit kudret ve liyakati sağladığını sanırlar. Halbuki, en iyi yöneticiler fikir ve düşüncelere hürmet eden ve değer veren kimselerdir. Böyle yapmayı bilmeyen insanlar hem kendilerine, hem de memleketlerine çok zararlı olurlar.

Atatürk'ün ölümünden sonra on iki yıl, Türkiye'yi tam bir diktatör olarak yöneten İsmet İnönü yukarıdan beri anlattığımız gerçeklere ve düşüncelere akıl erdirmesi mümkün olmayan bir kişidir. Kendisi insanların, hareketlerine yön veren faktörleri bilmeyen ve toplumları

nasıl şahlandırdığı hedefe yönelteceğini ve kalkındıracağını anlamayan bir insandır. Etrafına toplanarak kendi çıkarları için dalkavukluk edenlerin elinde çok zaman oyuncak olmuştur. Çok zaman, solcuları ve Marksistleri himaye etmiştir. Nepotizm, yani hısım-akrabalarını ve yakınlarını kayırma hastalığı, politikasının daima temeli olmuştur. Bunun neticesinde, onların tesirinde kalarak 1944 yılında 'Turancılık Dâvâsı' adı ile bir davanın ortaya çıkarılmasına sebep olmuştur. Bu dâvâ bahane edilerek Türk milliyetçiliği, Türk ülkücülüğü ve düşünce hayatı ağır saldırılara uğramış ve yurdumuz bundan çok zarar görmüştür. Bu dava sebebiyle estirilen zulüm, sindirme ve tedhiş havası zaten zayıf olan Türk düşünce ve inanç varlığını, millî kültür hareketlerini iyice felce uğratmış ve yıkmıştır. Böylece memleket tam bir fikir ve inanç boşluğuna itilmiştir. Türklük ülküsüne dayanan ve Türk milliyetçiliğinden kuvvet alan fikirler ve hareketler, korkulu, zararlı ve belalı işler olarak zihinlere yerleşmiş, buna karşılık solcu, komünist görüşler ve hareketler kârlı, tehlikesiz faaliyetler olarak teşvik görmüştür. Kısacası, yurdumuz 12 Mart 1971 arifesine bundan dolayı sürüklenerek gelmiştir. Cumhuriyet Halk Partisini bile ne hale soktuğu son olaylarla iyice anlaşılmuştur. Yıllarca 'eşsiz, büyük adam' veya 'ikinci adam' diye takdim edilen kişinin beş dakika ilerisini dahi göremeyen bir insan olduğu olaylarla ispatlanmıştır. Atatürk'ün kurduğu ve Türk Kurtuluş Savaşı'nın temel teşkilatlarından olan Cumhuriyet Halk Partisini yıkmış, parçalamış, Marksizm'i nihâî hedef olarak kabul etmiş olan fanatik bir grubun, pençesine kaptırmıştır. Ondan sonra da tarihi kişiliğine uymayan düşkün durumlar içine girmiştir.

Dünyada insanlar için, politikada, en yüksek makam ve görev, devlet başkanlığıdır. Hiçbir memlekette devlet başkanlığı görevinde bulunan bir kimse görevden ayrıldıktan sonra daha aşağı bir görev kabul etmez. Köşesine çekilir ve oradan milletin bir büyüğü olarak, eski bir devlet başkanı sıfatı ile oturur ve danışmanlık, bir nevi yüksek nezaretçilik tutumu içinde yaşar. Bunun bir tek istisnası yurdumuzda İsmet İnönü olmuştur. On iki yıl Cumhurbaşkanlığı ve diktatörlük yaptıktan sonra, parti genel başkanlığına dönmüş, muhalefet liderliği yapmış, daha sonra başbakanlığa gelmiş ve tekrar başbakanlıktan ayrılarak parti genel başkanlığına dönmüştür. Bu ihtirası ve isabetsiz davranışı kendisi için ve memleket için çok zararlı olmuştur..." (A. Türkeş, *1944 Milliyetçilik Olayı*, İstanbul 1972, s. 4-9).

Diğer parti liderleri, Türkeş'in misyonunun farkındaydı. Onun için daima saygılı olmuşlardır. Arada bir görüşmüşler, fikir alışverişinde bulunmuşlardır. Tabiatıyla Türkeş'ten nefret edenler de vardı... Türkiye üzerine art niyet taşıyanlar, Türkeş için de art niyetliydimler. Türkeş açıkçası bir "millî lider"di. Türkeş vefat ettiğinde, milletvekili değildi, bakan değildi, başbakan değildi, sadece en son seçimlerde % 8 oranında bir oy almış partinin lideri idi ama cenaze törenine katılanların sayısı, partisine oy verenlerin sayısının üzerindeydi... Türkiye'de ve dünya Türklüğünde uyandırdığı teessür, bir parti lideri ölçülerinde değerlendirilemezdi. Bütün bu belirtiler bir "millî lider" in kaybının karinelerydi.

Ermenilerle Görüşmesi

Geçmişte milliyetçi çevrelerin argümanları arasında "Ermenilerin topraklarımıza göz koyması", "Yahudilerin sınırlarını Fırat'a kadar uzatması", "Masonluğun Siyonizmin örtüsü" olması vardı ve bunlarla mücadele gerekiyordu. Türkeş, argümanların yerli yerince kullanılmadığını ispat edercesine bazı davranışlara girmiştir. Ermenilerle de görüşmüş, Yahudilerle de...

Türkeş'in Ermenilerle görüşmesi büyük yankı uyandırmıştı. Ermenilerle gayriresmî bir görüşme yapıp zemin yoklanması isteniyordu. Bunun için Türk Dışişleri Bakanlığı, Türkeş gibi bir ismin daha etkili olacağını düşündü. Gazeteci Mehmet Ali Birand, hem Dışişleri Bakanlığı yetkilileri ile hem de Ter Petrosyan'la görüşüp Türkeş'in arabuluculuğu meselesini yazdı:

"Dışişleri Bakanlığı bu ilişkinin resmi düzeye çıkarılmadan önce Ermenistan liderliğine bir mesaj yollamak istiyordu. Bunun için de, biraz mütereddit şekilde dahi olsa, Türkeş'ten yardım istendi. Reddedeceği tahmin ediliyordu.

Tam aksine, Türkeş hemen kabullendi.

Ermenistan lideri Ter Petrosyan Paris'te idi. Türkeş de Paris'te bir başka toplantıya katılıyordu. Resmî olmayan şekilde buluşmaları planlandı.

Bundan sonrasını bana Ermeni lideri kendi anlattı:

'... Gözlerime inanmadım. Türkeş'in bize yaklaşımını çok iyi bildirdim. Konuşmaya başlayınca, karşımda bambaşka bir Türkeş belirdi.

Azerilerle barış yapmamızın gereklerini anlattı. Kendinin arabuluculuk yapabileceğini söyledi. Türkiye ile Ermenistan'ın mutlaka uzlaşması gerektiğini sık sık tekrarladı... Türkeş ile bir defa da dolaylı şekilde mesajlaştık. Türkeş eskiden korku dağıtan, ülkücülerin eli silahlı ve sopalı eylemlerinin Başbuğu olarak bilinirdi. Türkiye'de olduğu gibi, biz Ermeniler arasında da kaygıyla baktığım bu liderin sonradan nasıl değiştiğini, nasıl yumuşadığını, silah veya sertlikte bir yere varılamayacağını nasıl anladığını gözlerimle gördüm ve saygı duymaya başladım...'

Böyle bir tutum değişikliğini gerçekleştirebilmek cesaret işidir.

Her babayiğit politikacının yapabileceği bir şey değildir.

Türkeş'te yıllar içinde görülen büyük değişikliğinin en tipik örneği işte budur.

1970-80'lerin acılı olaylarını, kimi zaman hatalarını aşip kendini yenilemenin bir simgesi olmasını bilmiştir.

Darısı diğer liderlerin başına..." (M. Ali Birand, "Türkeş'i Ter Petrosyan'dan Dinleyin ve Şaşırın", *Sabah*, 7 Nisan 1997).

M. A. Birand'ın Cumhurbaşkanıyla aynı fikri taşımamasını yadırgamadığımızı söylemeliyiz. Öcalan'la 1988'de ilk röportajı yaparak PKK'nın başını sempatik gösterme yarışında ilk sıraya geçen ve büyük gazetecilik olayına (!) imza atan (hem de iki defa!) M. Ali Birand "tarihî zarureti" anlamak istemiyor. Taraf olduğu, meseleleri bir Ermeni lider gibi, bir PKK'nın başı gibi idrak ettiği için anlamak istemiyor. 1970'li yıllarda Türkeş, M. A. Birand'ın arzu ettiği yolda olsaydı, şimdi belki bağımsız Türkiye Cumhuriyeti yoktu.

M. A. Birand'ın, Türkeş için: "1970-80'lerin acılı olaylarını, kimi zaman hatalarını aşip kendini yenilemenin bir simgesi olmasını bilmiştir." sözü merhuma ağır bir hakarettir. 1970-1980 arası olayları tarihî zaruretler.

Türkeş değişmemiş, başkaları Türkeş'i yeni anlamaya başlamıştır.

Yukarıda anlatılanlara gelene kadar Ermenilerle yapılan görüşmelerin safhalarını verelim.

Ankara'da Binektaş Sokağı... *Yeni Düşünce*'nin bürosuyla Türkeş'in bürosu aynı apartmanda altlı üstlü... Mesut Yılmaz, daha üç ay önce başbakanlığa gelmişti. Türkeş, haftalık *Yeni Düşünce* gazetesinin sahibi Rıza Müftüoğlu'nu çağırır:

-Yarın erken burada ol. Ermeniler geliyor.

Bu Ermenilerle ilk görüşmesidir. Gelenler iki kişiydi. Biri Fransa'dan, biri İstanbul'dan. Bunlar dertlerini anlattılar. Dediler ki:

-Çeşitli sıkıntılarımız var. Mesut Bey de bize hiç ilgi göstermiyor. Yardımlarınızı istiyoruz.

Türkeş bunlara, tarihte Ermenilerle bizim çok benzerliklerimizin olduğunu, Ermenilerin sâdık millet bilindiklerini, ancak istenmeyen olayların meydana geldiğini, bu olaylar yüzünden hep böyle kalınamayacağını anlatır; onlara çok yakınlık gösterir.

Türkeş 1992'de ABD'ye gittiğinde yanında yine Rıza Müftüoğlu vardır. Ermeni lobisinin başkanı ve iki kişi gelirler. Gelenlere kimlerle görüşecekleri bildirilir... Türkeş ve Müftüoğlu'na da bildirilmiştir... Böyle olmasına rağmen Türkeş, iki defa, Müftüoğlu'nu göstererek:

-Benim yardımcım. Erzurum milletvekili Rıza Müftüoğlu, diye tanıtır.

Türkeş, gelenlerin kimler olduğunu, onların da kendisini ve yanındaki kişi bildiği hâlde neden tekrar tekrar tanıtmaya ihtiyacı duymuştu?

Ermeni lobisinin başkanı konuşmaya başlar. Azerbaycan'ı suçlamaktadır.

Rıza Müftüoğlu birden söze girer:

-Ne yani hep Azerîler mi yaptı! Sizin hiç mi kabahatiniz yok!

Buz gibi bir hava eser. Türkeş'e bakarlar. Türkeş, bir şey olmamış gibi konuyu başka bir mecraya çeker. Ermeni temsilciler giderler. Türkeş, Müftüoğlu'na döner:

-Oğlum, sen ne yaptın! Ben iki kere senin Erzurum milletvekili olduğunu özellikle belirttim.

Türkeş demek istiyor ki; yalnız ben böyle düşünmüyorum. Erzurum milletvekili olan, Ermeni zulmü gören ilin milletvekili olan yardımcım da böyle düşünüyor.

Türkeş devam eder:

-Oğlum bunları Taşnaklardan ayırmamız lâzım, Bunlar ılımlı takım. Bunların ikisini çatıştırmamız lâzım. Ben bunları ayarlıyorum, sen bozuyorsun!

Ermenilerle görüşmeler daha sonra da devam etmiştir.

Müftüoğlu'nun Amerika'da hissî hareket etmesi yüzünden artık Ermenilerle yaptığı görüşmelerde onu çağırılmaz. Paris'teki görüşmesine oğlu Tuğrul Türkeş'i götürmüştür. O görüşmeden Cumhurbaşkanı, Başbakanın, Dışişleri Bakanının haberi vardı. Yanında büyükelçi de bulunuyordu.

Ermenilerle Paris'te Görüşmesi

Paris'te Ermenistan Devlet Başkanı Ter Petrosyan'la görüşmeyi Fransa'daki Ermeni lobisi ayarlamıştır. Türkeş'in belirttiğine göre, bu görüşmeye "Özararat" soyadlı, Türkiye'den gitme bir Ermeni vasıta olmuş. Türkeş'in görüşmesinden Başbakan Demirel'in, Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'in haberi vardı. Görüşme 1993 Martında Crillon Otelinde yapıldı. Görüşmeye o zamanki Paris Büyükelçisi Tansu Bleda da katıldı. Ermeniler, Artun Şekercioğlu adlı bir tercüman da getirmişlerdi.

Türkeş bu görüşmede, Petrosyan'a dostluk teklif etti. Dostluğun bedeli elbette Azerbaycan topraklarından çekilmeleri idi. Görüşme bir mutabakatla sonuçlanmadı.

Crillon Otelindeki görüşmeden çıktıklarında, kendisinden özel bilgi almak isteyen gazeteci Tansu Sarıtaşı'ya Türkeş şunları söylemiştir:

- Bazı şeyler var ki yazılmaz. Devletin menfaati için bazı şeylerin yazılmaması gerekir.

1994 Nisanında Ermenilerin Avrupa temsilcisiyle Frankfurt'ta Türk Başkonsolosluğu binasında görüştüler. Görüşmede Bonn Büyükelçisi Onur Öymen de vardı.

Ermeniler bu görüşmede Türkiye'nin iyi niyet gösterisinde bulunmasını talep ediyorlar. Talepleri arasında ekonomik ablukanın kaldırılması ve buğday verilmesi de bulunuyor. Türkeş yine Azerbaycan topraklarının işgal altında olduğunu hatırlatmış; Karabağ meselesini sonraya bırakmayı, Azerbaycan topraklarının geri verilmesini, esir değişimini teklif etmiştir.

* * *

O zamanki Paris Büyükelçisi sonradan hatıralarını yazmıştır. Hatıralarında Türkeş'le Ermenilerin görüşmesini ve Türkeş hakkındaki intibalarını şöyle anlatır:

“Paris’te şehirlerarası otobüs terminalinin bayram günlerindeki halini anımsatan yolcu trafiği içinde MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş’in 1993 yılı Mart ayında Paris’e yaptığı ziyaret benim için en ilginç olanlardan biridir. Özel bir misyonla gelmiş olduğunu ancak konuta yerleştikten sonra öğrendim. Nitekim hemen ertesi günü Crillon Otel’inde kalan Ermenistan Cumhurbaşkanı’na ziyaret ederek Azerbaycan’la Ermenistan arasında savaşın yarattığı ıstıraba son vermek üzere hükümetimizin görüş ve oluşturduğu bazı öneriler kendisine aktarıldı. Görüşmede Petrosyan’ın dış politika danışmanı Liberyan, Paris’te maslahatgüzarken tanıdığım Dışişleri Bakanı Papazyan ve de ben hazır bulundum. Ermeniler kişiliğinden dolayı Türkeş’in söylediğini büyük bir dikkatle dinlemişler ve geniş ölçüde de paylaşmışlardı. O görüşmede yalnız Yukarı Karabağ ile ilgili sorunlar değil Türk Ermeni ilişkileri de ele alınmış ve Tuğrul Türkeş’in başkanlığındaki bazı Türk iş adamları ile Fransa’da yaşayan kalburüstü Ermeni iş adamları büyükelçilikte bir çalışma yemeği çerçevesinde buluşarak her iki ülke arasında gerçekleştirilebilecek işbirliği projesi üzerinde durmuşlardı. Hatırladığım kadarıyla, daha ilk görüşmede ortaya çıkan ikili projenin portresi 600 milyon doları bulmuştu. Ancak bu buluşmanın yarattığı olumlu hava ve sürecin sonu gelmedi ve daha Türkeş, Paris’ten henüz ayrılmıştı ki Petrosyan’ın kontrol edemediği Taşnak güçleri Laçın Koridoru’na karşı saldırıya geçerek alınan tüm kararları geçersiz kıldılar. (...) Türkeş’i bu vesile ile ilk defa bu kadar yakından tanımıştım. (...) Alçak gönüllülüklerinden, uygunluklarından ve devlet adamlığı vasıflarından etkilendiğimi söyleyebilirim.” (Tansu Bleda, *Maskeli Balo*, İstanbul 2000, s. 292-294).

Değişim Meselesi

Alparslan Türkeş’in değiştiğine dair ısrarlı bir yayın yapılmıştır. Türkeş’in değişip değişmediğini en yakından bilecek olanlar eski mesai arkadaşlarıdır. Türkeş’ten sonra MHP Genel Başkanlığı koltuğuna oturan Dr. Devlet Bahçeli, “Merhum Alparslan Türkeş’in değiştiği hususunda medyada birtakım yorumlar yapılıyordu. Siz uzun yıllar yanındaydınız.. Böyle bir değişikliği gözlediniz mi?” soruma şu cevabı vermiştir:

“Otuz yıllık ülkücülük hayatımızda, on yıllık da merhum liderimizin mesai arkadaşı olma şerefini yakalamış bir kişi olarak ifade ediyorum. Başkanlık divanı üyeliği, genel sekreterlik, genel başkan yardımcılığı

yapmış bir kişi olarak ifade ediyorum... Merhum Türkeş'in düşüncelerinde, hedeflerinde, ilkelerinde hiçbir değişiklik olmamıştır. Bu konuda ben şahsen çok emin olduğum kanaatindeyim. Ancak merhum liderimizi 12 Eylül sonrasının bu yumuşak, uzlaşmacı, diyalog kapıları açık bir siyasî anlayış içerisinde çok daha iyi anladılar ve merhum liderimizin gerçek yönlerini görmeye başladılar. Bu sebepten dolayı bazı insanlar Türkeş Beyin değiştiği iddiasını ortaya attılar. Hattızatında Türkeş Beyi anlamak, kavramak imkânı bulan insanlar onun gerçek düşüncelerini görünce farklı olduğunu zannettiler. Yoksa hiçbir değişiklik yoktur." (A. Tekin, *age*, s. 65).

Geriye Dönersem Vurun Meselesi

Türkeş'in daha sonra çok tartışılan, daha doğrusu muarızlarının farklı yorumladıkları bir konuşması vardır. Bu konuşmasının bir yerinde: "Geriye dönersem vurun! Davaya katılıp geriye dönen herkesi vurun!.." sözleri geçmektedir.

Bu sözler, Ülkücüler arasında son derece heyecan uyandırıcı, davaya inançlarını pekiştiricidir. Ama karşısında olanlar, bu sözlerle Ülkücülerin davalarından vazgeçenleri öldüreceği anlamını çıkarmak istemişlerdir. Bu sözlerin hangi şartlarda söylendiğini bilmek gerekir. Önce, bu sözlerin geçtiği konuşma metninin tamamını alacağız.

Yıl 1967. Günlerden 30 Temmuz Pazar... Spor ve Sergi Sarayı'nda Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisinin İstanbul İl Kongresi yapılmaktadır. Bu kongrede Türkeş partinin genel başkanı olarak bir nutuk irad eder:

"Muhterem Arkadaşlar!

Yeni seçilen arkadaşlara üzerlerine aldıkları önemli görevlerde başarılar ve partimize yararlı hizmetler dilerim. Muhterem arkadaşlar, partimiz Türkiye'de milliyetçiliğin siyasi alanda uygulanmasını amaç edinen bir teşkilâttir. CKMP'nin kendisi milliyetçiliğin bilfiil tatbikatıdır.

Muhterem arkadaşlar, memleket hizmeti kolay değildir, memleket için hizmet yolunda birçok güçlükler, birçok zulmetler mevcuttur. Arkadaşları, bu çalışmalarda dikkat edilmesi icap eden başarıyı sağlayacak prensipler vardır, usuller, kaideler vardır. Bunları bilmek ve bunlara riayetkâr olmak lazımdır. Bunlardan bir tanesi, arkadaşlar, yeryüzünde korkunun kendisinden başka korkulacak bir şey olmadığını bilmek

ve kabul etmektir. Yeryüzünde korkulacak olan tek şey korkunun kendisidir. Bunun dışında ülkü ve imana sımsıkı sarılmak, soğukkanlı olmak sükûnetle meseleleri ele almak ve bir an önce pek çok hizmetler bekleyen büyük Türk milletinin hizmet yoluna katılmak lazımdır. Bu hizmet yolunda soğukkanlılığını kaybetmek, azmini kaybetmek, telaşa, heyecana kapılmak başarısızlığın esas sebebi budur. Onun için bütün arkadaşlarıma her şeyden önce rica ve tavsiyem sükûnetli olmaları, sabırlı olmaları, azimli olmaları, sebatlı olmaları ve davayı bu şekilde hiçbir şeyden yılgınlık getirmeden kucaklayıp ileriye doğru götürmeleridir. Muhterem arkadaşlar, hepimiz birbirimizi biliyoruz ve aynı dâvanın ve aynı yolun yolcularıyız. Ben sizlerin de dahil bulunduğunuz partimizin büyük kongresinde meydana gelmiş bulunan değerli arkadaşlarımız tarafından gelecek büyük kongremize kadar partimizin ve davamızın liderliği ile görevlendirilmiş olan bir arkadaşınızm.

Arkadaşlar emanet olan dâvayı kucakladım, hiç arkaya bakmadan tereddütsüz, hiçbir şeye aldırmadan yürüyorum.

Arkadaşlar ileriye doğru yürüyorum, hızlanıp koşmak gayreti içindeyiz, koşacağız. İleriye gittikçe geride kalmayıp beni takip edin!...

Bu mücadelede herhangi bir sebeple ben düşersen bayrağı kapın, daha ileriye gidin; geriye dönersen vurun; dâvaya katılıp geriye dönen herkesi vurun!...

Arkadaşlar, bizim dâvamız Türk milletinin varlığını korumak, yüceltmek ve ebediyen devam ettirmek dâvasıdır. Bu dâvanın üstünde başka bir fikir ve başka bir dâva olamaz.

Muhterem arkadaşlar, şu veya bu sebeple size düşen hizmetlerden ve vazifelerden katiyen endişeye kapılmayın; yüksünmeyin, hizmeti kucaklayın, azimli, iyi niyetli bir kalple hizmeti kucakladıktan sonra arkadaşlarınız tarafından, bütün millet tarafından anlaşılacağımızdan, destek göreceğimizden asla şüphe etmeyin!

CKMP büyük partidir. Zaman zaman iyi niyetli olarak konuşan bazı arkadaşlarımız partimizin seçimlerde almış oldukları oy miktarını kastederek 'bizim partimiz küçük partidir' gibi sözler söylüyorlar. Bunu, bütün arkadaşlarıma rica ediyorum katiyen söylemeyiniz. Bizim partimiz büyük partidir. Büyüklüğü davasının büyüklüğündedir.

CKMP'nin dâvası bugün bu memlekette en büyük dâvadır. O da her şey Türk milleti için, her şey Türk milletine göre, her şey Türk milletine inanmak davasıdır.

Muhterem arkadaşlar, Türk milletinin yetiştirdiği kıymetli milliyetçilerden Mahmut Esat Bozkurt Bey diyor ki: 'Ben Türklük ülküsüne, Türk millî ülküsüne gönül vermiş bir adamım. Bunu hayatımda görmezsem dahi gözlerimi onun rüyalarıyla hayata kaparım.' Onun için insanlar, milletler, büyük fikirlerle, uzun vadeli fikirlerle yaşarlar ve yükselirler. Böcek gibi, tırtıl gibi gününü gün etmek ve bir gün ilerisini düşünmeden yaşamak insanlığa yaraşmayan bir şeydir. Bizim kitabımızda da yeri yoktur. Bizim dâvamız ülkücülüğü esas alan ve on yıl, elli yıl, yüz yıl, beş yüz yıl ilerisini de kapsayan bir dâvadır. Onun için CKMP büyük partidir.

Bugün saflarımızda bulunan vatandaşlarımızın sayısı şu kadar olabilir. Ama her gün bu sayı artmaktadır, her gün vatan sathında partimizin teşkilâtı yayılmaktadır. Bizim yaydığımız fikirlerle ve ülkülerle tutuşan memleket çocukları saflarımıza katılmakta ve bizimle beraber omuz omuza yan yana memleket hizmetine koşmaktadır. CKMP, her gün ordulaşmaktadır, kalabalıklaşmaktadır.

(...)

Muhterem arkadaşlarım, CKMP olarak biz davayı Türk halkına mal ederek zafere ve muvaffakiyete götüreceğiz. Dâvanın esas sahibi Türk milletidir. Bugüne kadar girilmiş olan birçok hamleler halka, Türk milletine mal edilemediği için birkaç büyük şehrin dar sınırları içinde sıkışmış ve beklenen neticeleri vermemiştir. İşte CKMP olarak üzerinde durduğumuz prensiplerimizden biri de bu mühim memleket davalarını Türk halkına götürüp ona anlatıp ona mal ederek, onu tüm olarak saflarımıza toplayıp bununla beraber onu muvaffakiyete götürmektir.

Muhterem arkadaşlarım, bu çalışmalarda Türk gençliği en büyük ümidimizi teşkil etmektedir. Gençler Türk milletinin kalkınmasında çok büyük vazifelerle yüklenmiş bulunmaktadır. Gençler derken burada bir aralık konuşmuş olan bazı genç arkadaşların işaret ettiği gibi yalnız yüksek tahsil gençliği değil, sanatkâr olarak, yahut çeşitli sahalarda çalışan genç memleket çocuklarını da kapsayan bir manada kullanıyoruz.

Onun için parti çalışmalarında bütün Türk gençliği hedef olmalı ve hepsini kucaklamalıyız. Muhterem arkadaşlarım, size daha önceki

toplantılarımızda tavsiye ettiğim birkaç prensip var ki, onları tekrar edeceğim. Bu da çalışmalarımızda sabırlı olmak, feragatli, fedakâr olmak ve kırmadan, incitmeden, gücendirmeden iş gördürmek, iş görmek. Tekrar ediyorum, çok dikkatli olmak, kırmadan, incitmeden, kırılmadan iş görmek. Gücenmeden, alınmadan iş görmek, iş gördürmek. Bu ikisi karşılıklıdır. Çoğu zaman millet olarak çok alınganız. Bu alınganlık memlekete hizmet dâvasında bize çok şeylere mal olmuştur, olmaktadır. Parti faaliyetlerinde de böyle olmaktadır. Bunun üzerinde hepimiz dikkatle durmalıyız. Sabırlı olmalıyız, sükûnetli olmalıyız. Partimizin muvaffakiyeti için hedef büyük vatandaş topluluğunun sevgini toplamak, kazanmak ve seçimlerde en çok rey alabilen bir parti durumuna gelebilmektir. Bunu arkadaşlarımız akıldan çıkarmamalıdır. Aziz arkadaşlarım, Türk milliyetçiliği bugün bir aksiyondur. Bu aksiyonu CKMP meydana getirmiş ve yönetmektedir. Düne kadar milliyetçiliği suç sayan birtakım liderler bugün kendilerinin de milliyetçi olduklarını söyleyecek duruma gelmişlerdir. Son zamanlara kadar milliyetçilikten bahsetmeyi aklından geçirmeyenler milliyetçi parti kurmak için ortaya çıkmışlardır. Bunlar CKMP'nin başarılarıdır. Bu çatı altında toplanan ve uzun yıllardan beri emek veren eski, yeni bütün arkadaşlarımızın müşterek başarısıdır.

Arkadaşlar, dâva, hedef bellidir ve Türk milleti dâvayı anlamakta, benimsemektedir.

Bilge Kağan haykırıştı:

'Ey Türk Milleti, titre kendine dön.'

Arkadaşlarım, gönüldaşlarım, ülküdaşlarım; dönüş başlamıştır. Hedef alınacaktır.

Tanrı Türk'ü korusun." (*Millî Hareket*, S. 14, Eylül 1967).

Türkeş'in yaptığı konuşmanın bir kısmını almadık. Oralar, Türkiye'nin ilerlemesi ve iktisadî durumu ile ilgiliydi.

"Geriyeye dönersem vurun! Dâvaya katılıp geriye dönen herkesi vurun!.." sözlerini nutkun bütünü içinde değerlendirirsek...

Türkeş her zaman olduğu gibi önce cesareten bahsediyor. Bir harekete girişenlerin çok cesur olmaları, korkuya kapılmamaları gerektiğini belirtiyor. Bir lider olarak Türkeş, en ön saftadır. Konuştuğu kitleye inançlı olduğunu, asla taviz vermeyeceğini, geriye dönmeyeceğini

göstermek için: “Geriyeye dönersem, vurun! Davaya katılıp geriyeye dönen herkesi vurun!...” demiştir.

Dündar Taşer, Türkeş’in ihtilâlcı arkadaşıdır. Başından beri beraber hareket etmişlerdir. CKMP’ye de birlikte geçmişlerdir. Sonra Taşer partinin genel başkan yardımcısı olmuştur. Taşer, bir aksiyon adamı olduğu kadar, bir fikir adamı ve bir dava adamı idi. Türkeş’in liderliğini tartışmamıştır. Onun kararlılığı hakkında sözleri dikkat çekicidir:

“Rahmetli Dündar Taşer’e ‘Neden lider sen olmuyorsun?’ diye sorulduğu zaman verdiği cevap manidardır: ‘Bir duvarın yıkılması gerekse, ben, bir-iki denerim. Olmuyorsa vazgeçerim ama Türkeş o duvarı kafası ile vura vura yıkar. Onun için o liderdir. Alparslan Türkeş’in yanlışı benim doğrudan ileridedir.’” (Namık Kemal Zeybek, *Ülkü Yolu*, İstanbul, 1995, s 123).

Dava, sadece iktidar olmak davası değildir. Türkeş, bunun için günlük politikaları bir tarafa bırakmış ve yüksek düşünmeye başlamıştır. Hesapları uzun vadeli. Onun için konuşmasında gençler üzerinde duruyor. Nitekim, dediğini yapmış ve yüz binlerce genci bir ülkü etrafında toplanmayı başarmıştır. Öyle bir başarıdır ki, bu gençler aynı zamanda, devletin vatani korumada zaafa düştüğü zaman, Türk halkına her türlü desteği vermiş ve dış kuşatmanın iç uzantılarına karşı korkusuz bir mücadeleye girişmiştir. O sebeple bazı yayın organlarını ellerinde tutan, dış kuşatmanın iç uzantılarının destekçileri, akıl almayacak saldırılarla Türkeş’i ve onun şahsında Milliyetçi Hareketi yıpratmak, ezmek, yok etmek istemişlerdir.

Türkeş’in konuşmasında Türk milliyetçiliğini bir aksiyoner hareket olarak göstermesi son derece mühimdir.

Şimdiye kadar, milliyetçilik tabii, içgüdünün saiki olarak görülmüş ve devlet nizamı için bir sistem olarak düşünülmemiştir.

İlk defa, Türkeş, milliyetçiliği aksiyoner hale getirerek bir devlet nizamı kurmak istemiştir. Onun için mücerret meseleler, müşahhas meselelerin önünde seyretmiştir. Harekette heyecan yükü daha fazla olmuştur. Bunda genç kitlelerin her zaman ağırlıklarını hissettirmelerinin de rolü büyüktür.

Türkeş'in Mücadeleci Liderlere Desteği

Türkeş, bütün dünyada Türk milliyetçilerinin lideri olarak tanınıyordu. Ülkücü Hareketin Türkiye'deki faaliyetleri, Türk dünyasında yankı bulmuş, Orta Asya'da, Kırım'da, İdil-Ural'da, Doğu Türkistan'da, Kerkük'te ve daha nice Türk diyarlarında istiklâlin umudu olmuştu. Elçibey'den, Mustafa Cemiloğlu'na, Cihangir Muhammed'den, Olcas Süleyman'a kadar millî mücadele yürüten liderler Türkeş'e büyük hayranlık besliyorlardı. Çeçenlerin kurtuluş mücadelesini veren merhum Cehar Dudayev de dostuydu.

Türkeş, 1994-1996 yılları arasında süren Çeçen- Rus savaşında, maddî ve manevî en büyük yardımı sağlayan liderdir. Türkeş'in yetiştirdiği gençlik ile Dudayev'in mücadelesine inanmış Çeçen gençliği arasında çok büyük benzerlik vardı. İki taraf da gözünü budaktan esirgemeyen bir yapıya sahip... İki taraf da idealist ve iki taraf da aynı zamanda pervasız... Bazen tehlikeyi ve ölümü göre göre yürümektedirler.

Azerbaycan Türklerinin lideri Ebulfez Elçibey (1938-22 Ağustos 2000) ise, Türkeş'i, Dünya Türklüğünün lideri kabul etmiştir. Diyebiliriz ki, Türkiye'yi ve Türkeş'i en iyi tanıyan, Azerbaycan bağımsızlığının sembol ismi Ebulfez Elçibey'dir. Ünlü Bozkurt selâmının babası da Elçibey'dir. Türkeş bir mülâkatında, Bozkurt selamını Azerbaycan Türklerinden öğrendiğini söylemişti.

Türkeş, Dudayev ve Elçibey'den başka, Rus işgaline uğramış ülkelerin devlet başkanlarıyla dostluğu olmamıştır. Bunun sebebi, Dudayev ve Elçibey'in öteden beri bağımsızlık düşüncesi taşımaları ve bu uğurda mücadele vermeleridir. Çeçenistan da Azerbaycan da Ruslara karşı savaşmak zorunda kalmıştır. Diğer Türk devlet başkanları ise, geçmiş Sovyet yönetiminde, o ülkelerin başında idiler. Sovyetler dağılınca, kendilerini birden bağımsız buluverdiler. Dolayısıyla idealize olmuş bir karakterleri yoktur. Mücadeleci kimlikleriyle öne çıkmamışlardır. Hazıra konmuşlardır.

Mustafa Cemiloğlu, Kırım Türklerinin çilekeş lideridir. Ömrünün 16,5 yılını Sovyet zindanlarında geçirmiştir. Gazeteci Kemal Çapraz, Sovyetler henüz dağılmadan Kırım'a girmeyi başarmıştı. Cemiloğlu da Kırımlıların ana yurtlarına dönme mücadelesini veriyordu... Cemiloğlu, Çapraz'a Türkeş'i nasıl tanıdığını şöyle anlatmıştır:

“Ben hapisanede idim. O zaman Sovyet gazetelerinde, en çok Alparslan Türkeş’in aleyhine yazılar çıkıyordu. Sovyetlerin bu kadar korktuğu bir lider demek ki bizim için çok büyük bir insandı. Bu yazılardan sonra Türkeş’i daha çok merak etmiştim. Hakkında çıkan bütün yazıları okuyordum. O kendisini Türk dünyasına adanmış, büyük bir liderdi.”

Özbekistan milletvekili, Özbekistan’ın eski Radyo-Televizyon Kurumu Genel Müdürü ve ülkenin ilk Turan Derneği kurucusu Cihangir Muhammed de, aynı Cemiloğlu gibi, ülkücülerin varlığından haberdar oluyor ve onlarla telepati kuruyordu. Cihangir Muhammed şunları söylemiştir:

“Moskova’da yazarların Literatürneye Gazeta (Edebiyat Gazetesi) isimli çok sayfalı haftalık araştırma yayını vardı. Her sayısında Türkiye aleyhine en az bir makale çıkardı. Biz bunu okur, olayın tersinin doğru olduğunun sonucunu çıkarır, Türkiye hakkında da böyle bilgi edinirdik. En çok Ülkücüler ve Bozkurtlar hakkında yazı çıkardı, Ülkücüler ‘Turancı’ oldukları için dünyanın en tehlikeli teşkilâtı gösterirlerdi. Ruslar, Ülkücüler böyle tanıttıkça, biz onların Türk menfaatleri ve birliği taraftarı olduklarını anlardık. Ve Ülkücülere büyük sempati duyar, ülkemizde de böyle teşkilatlanmanın hayalini kurardık.” (Cihangir Muhammed, *Şehitler Hıyabanı*, mülâkat: Dr. Arslan Tekin, İstanbul, 1996, s.12).

* * *

Azerbaycan Türkleri ile Türkiye Türkleri arasında hemen hiç fark yoktur. Azerbaycan Türkçesi ile Anadolu Türkçesi, diğer Türk toplulukları içinde Gagavuz Türklerinden sonra birbirine en yakın Türkçedir. Diğer Türk topluluklarıyla resmî bir görüşme yapılırken veya edebî-felsefî sohbet sırasında tercüman gerekirken, Azerbaycan Türkleriyle hemen diyalog kurabiliriz. Azerbaycan aynı zamanda Türkistan Türk topluluklarıyla (Türkmen, Özbek, Kırgız, Kazak) aramızda da bir köprü durumundadır. Azerbaycan Türkçesinin Anadolu Türkçesinden uzaklaşan kısmı diğer Türk topluluklarının Türkçelerine yaklaşmaktadır.

Azerbaycan bağımsızlığını, Sovyetlerin dağılması sırasında, milliyetçi hareketlerin gücü sayesinde elde edebilmiştir. Diğer Türk cumhuriyetlerinde ise, bağımsızlık âdeta sunulmuş, bundan dolayı da eski Sovyetler

zamanında o Türk cumhuriyetlerinde başta olanlar yine devlet başkanı olarak kalmışlardır.

Azerbaycanlılar bağımsızlıklarını elde ederken Ermenilerin saldırılarına karşı da koymak zorundaydılar. Ama hiçbir askerî ve siyasî tecrübeleri yoktu. Bir taraftan iktidara gelen Elçibey'e muhalefet edenler, diğer tarafta inisiyatifi elinden kaçırmamak için, geçmişin tecrübesiyle ülke içinde karışıklık çıkarmaya var gücüyle çalışan Ruslar, Azerbaycanlıları bunaltmışlardı. Azerbaycanlıların tek umudu ise Türkiye idi. Elçibey Türk birliğini isteyen ve ömrünü bu yolda geçiren bir liderdir. Alparslan Türkeş'in hareketlerini tâ başından beri takip etmiş ve kalpten bir ubudiyet, bir bağlılık duymuştur. Türkeş de, Elçibey'in iktidara gelişini desteklemiş, bunun yanında Ermeniler ve iç düşmanlara karşı verdiği mücadelede hem duasını, hem maddî yardımını esirgememiştir.

* * *

Türkeş, Türk insanını çok iyi tahlil etmişti. Ordu-millet hüviyetine uygun hareket ederdi. Karizması, gerektiğinde sertlik, gerektiğinde ise son derece yumuşak, küçük büyük karşısındakine nazik davranan hatır sorup gönül alan bir kişilikten gelir. Hatasını gördüğü genç ülkücüleri şiddetle azarlamaktan, hatta kendisine içten bağlı bildiklerini de tokatlamaktan geri kalmazdı. Akabinde ise gönüllerini bir vesile bulup mutlaka alırdı.

1944'te Türkeş'i hapse attıracak olan devrin cumhurbaşkanı İsmet İnönü onun hakkında şunları söyleyecektir:

"Türkeş, gelişigüzel ve sıradan bir adam değildir. Kendisinden evvelki nesilde pek çoklarını gördüğümüz, ihtiraslı ve mücadeleci kurmay tipini verir."

Bu tip nasıl kazanılmıştır? Seciyesi ve eğitimi birleşince Türkeş ortaya çıkmıştır. (Arslan Tekin, *Alparslan Türkeş ve Liderlik*, 2011).

KAYNAKÇA

“27 Mayıs’tan sonra Başbakanlıkta Ahmet Salih Korur’un kasaları nasıl açıldı?”, *Millî Yol*, 13 Nisan 1962.

“Ağırlık”, *Liderlik Üzerine Düşünceler*, İstanbul 1983.

Atsız, *Makaleler*, C. 4, İstanbul 1992.

Berkes, Niyazi, *Unutulan Yıllar*, İstanbul 1997.

Bleda, Tansu, *Maskeli Balo*, İstanbul 2000.

Cihangir Muhammed, *Şehitler Hıyabanı*, mülâkat: Dr. Arslan Tekin, İstanbul, 1996.

Darendelioğlu, A. İlhan, *Türk Milliyetçiliği Tarihinde Büyük Kavga*, İstanbul 1976.

Doğan, Mehmet, *M.H.P ve Alparslan Türkeş-Gölgedeki Adam*, 2000.

Dündar, Seyhan, *Gölgedeki Adam*, İstanbul 1966.

Dursun, Halûk, “Türkeş Niçin AP’ye Gitmemiştî”, *Son Çağrı*, 9 Nisan 1997.

Gökalp, Emre, “Milliyetçilik: Kuramsal Bir Değerlendirme”, *Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, C. 7 S. 1 (2007).

Güngör, Erol, “Önsöz”, Elia Kedouri, *Avrupa’da Milliyetçilik*, çev. M. Haluk Timurtaş, Ankara 1971.

Ilıcak, Nazlı, *15 yıl Sonra 27 Mayıs Yargılanıyor*, C. I, İstanbul 1975.

Kurtkan, Amiran, *Genel Soyoloji*, İstanbul 1976.

Mehmet Nihat-Emre Cemiloğlu [Devlet Bahçeli], *Türk Siyasi Hayatında Milliyetçi Hareket-Tarihi Gelişim, Partileşme ve İdeoloji*, Ankara 1995.

Milliyetçi Hareket Partisi ve Ülkücü Kuruluşlar Davası-Sorgu-Alparslan Türkeş, Ankara 1982, s. 78-79).

Soylu, Dündar [Yılmaz Yalçın], “Dündar Soylu, Komando Sorunu, 1975.

Taylak, Muammer, *Alparslan Türkeş Birinci Yıl Armağanı*, Ankara 1998.

Tekin, Arslan, *Milliyetçi Hareket'te Yeni Dönem ve Dr. Devlet Bahçeli*, 2. bs., İstanbul 1998.

Tekin, Arslan, *Alparslan Türkeş ve Liderlik*, Ankara 2011.

Turgut, Hulusi, *Yaptırılmayan Savunmalar*, İstanbul 1988.

Turgut, Hulusi, *Şahinlerin Dansı*, İstanbul 1995.

Türkeş, Alparslan, "Tuna", *Kahramanlık Ruhu*, İstanbul, tarihsiz.

Türkeş, Alparslan, "Türkeş Konuşuyor," *Yeni İstanbul*, 17 Mayıs 1967.

Türkeş, Alparslan, *1944 Milliyetçilik Olayı*, 2. bs, İstanbul 1972.

Türkeş, Alparslan, *Dış Politikamız ve Kıbrıs*, İstanbul 1975.

Türkeş, Alparslan, Türkeş'in Evren'e Mektubu: Milleti Yargılıyorsunuz *Yeni Harman-Alparslan Türkeş Özel Sayısı*, S. 4, 11-17 Eylül 1998.

Ülkü, İrfan, *12 Eylül'de Türkeş*, İstanbul 1995.

Weber, Max, *Sosyoloji Yazıları*, çev. Taha Parla, 3.bs., İstanbul 1993.

Yalman, Ahmet Emin, *Yakın Tarihte Gördüklerim ve Geçirdiklerim*, C. 4, İstanbul 1971.

Zeybek, Namık Kemal, *Ülkü Yolu*, İstanbul 1980.

DOKUZ IŞIK
ALPARSLAN TÜRKEŞ

ÖN SÖZ

İnsanların ve toplumların mutluluğu sağlıklı ve güçlü bulunmalarıyla başlar. Kendi kendine yeterli ve kendi gücüyle yaşayabilen kişi ve toplum olmak, insanlık şerefine başlıca şartını teşkil eder. Bunun için düşünmek ve çalışmak, kişiler ve toplumlar için yükselişin biricik yoludur. Bu sebepten insanlar erginlik kazandıkları çağdan itibaren toplum içindeki yerlerini ve hedeflerini tayin ederek çalışmak zorundadırlar. Bir milletin yükselişi, her şeyden önce insan sevgisi ve insanlara yararlı olma, insan varlığına saygı gösterme esasına dayanan manevî yüksek inanç sahibi bulunmasına ihtiyaç göstermektedir. Diğer insanların, olayların ve tabiat tesirlerinin önünde baş eğmeye, uşaklığa mecbur kalmak, insanlık için en aşağılatıcı bir durumdur. Büyüklüğü düşünmek, yüceliği istemek kişileri ve toplumları, mutluluğa götürecektir şerefli bir yoldur. Büyüklük ve yüceliğin başı manevî büyüklük, inanç ve sevgi yüceliği ve gerçeklere karşı saygı ile bilgili olmaktır. Bilgi, insanlığı karanlıktan kurtaran ışıktır. Madde alanındaki zenginlik ve toplumların refahı ile iktisadî yüksekliği, manevî büyüklükten ve yücelikten kaynağını alır.

Milliyetçi Hareket, Türk milletinin içinde bulunduğu yoksulluk, geri kalmışlık ve zayıflıktan kısa zamanda sıyrılıp, kalkınması için; Türk milletine büyük olmayı, büyük düşünmeyi, büyük ülkü sahibi olmayı ve manevî yüceliği hedef olarak, çare olarak ve metod olarak göstermektedir. Yıllar yıldır üst üste gelen felâketler, darlıklar ve sıkıntılar, çelimsiz ruhlarda yılmıklara sebep olmuştur. Bunun yanı sıra düşman milletlerin kültür ve ideoloji saldırıları ve manevî istilâları bizleri sözde “gerçekçilik” veya “akılcılık” perdesi arkasında kendimizi hor görmek ve küçüklüğü kabullenmek, küçük düşünmeyi bir hüner saymak bataklığa yuvarlamıştır. Büyük düşünmek, millet olarak büyümeyi istemek ve yüceliğe ulaşmayı dilemek tehlikeli ve zararlı görülür olmuştur. İşte, yeni sömürgeciliğin¹ (neo-kolonializm) gizli metodu budur. Sömürmek

1 **Yeni sömürgecilik:** 19. yüzyılda ortaya çıkmış olan emperyalizm sonucu oluşan sömürgecilğin yeni bir halidir. Bu bir devletin, bağımsızlığına rağmen, dolaylı

istediği, yıkmak istediği milletleri aşağılık görüşlere inandırmak, kölelik zincirine vurmaktır. Türk milliyetçileri olarak Türk milletini her çeşit kölelikten, esirlikten kurtarmak ve korumak mücadelesindeyiz.

Türk milleti için kurtuluş ve yükseliş çaresi, kendi dinî inançlarıyla, milliyetçilik ülküsüne sarılmaktır. Türk milleti için kısa zamanda, kısa yoldan kurtuluş ve yükseliş millî Türk ideolojisi ve millî Türk doktrini² Dokuz Işık'tadır. Kendi varlığıyla, hızlı bir şekilde kalkınan; yabancıardan yardım beklemekten ve başkalarına sığınmaktan kurtulmuş bir Türkiye ancak büyük Türk doktrini Dokuz Işık'la mümkün olacaktır.

Hedefimiz, büyük, güçlü, kudretli, müreffeh Türkiye'dir. Yenilmez ve baş eğmez Türk milliyetçilerinin yürüyüşünün sonunda kurtuluş vardır, zafer vardır, şeref ve büyüklük vardır. Sizlere yarının ufuklarından doğacak zafer günlerini müjdeliyorum.

ALPARSLAN TÜRKEŞ

yöntemlerle sömürülmesidir. Yeni sömürgecilğe göre kapitalizm, dünyayı az geliştiren bir olgudur. Millî burjuvaziler yabancı sermaye tarafından emilmekte ve bunun olması sanayileşme sürecini fiilen sınırlandırılmaktadır. Bazılarına göre yeni sömürgecilik, resmi sömürgeciliğin bir uzantısıdır. Bazılarına göre ise, yeni sömürgecilik, az gelişmiş ülkelerde sanayileşme yönünde ilerlemeyi denetlemek ve sınırlamak amacıyla tekelci sermayenin uyguladığı yöntemleri içine almaktadır. Bir başka görüş ise sömürgeciliğin bu yeni halini savaştan sonra gelişmiş ülkelerden gelen yabancı sermayenin doğrudan müdahaleler yolu ile çıkarlarının denetlemesi ve böylece Batı sermayesinin ilk önce bunalımdan daha sonra da savaştan kurtulup kendine gelerek, dünya çapında egemenliğini yeniden kurmasıdır.

2. **Doktrin:** (Fransızca: Doctrine, Latince: Doctrina=öğretim; docere=öğretmek) Belli bir konuda, ilmi bir görüşle, aynı hedef ve ilkeler doğrultusunda ortaya atılan düşüncelere denir. Doktrinın başka tanımları vardır: 1. Kendine özgü özellikler taşıyan ve düzenli bir görüşü oluşturan ilke ve dogmaların bütünü. 2. İlimde bir düzenli görüşü oluşturan ilkelerin tamamına verilen ad. 3. Belli bir anlayışa, düşünceye dayalı olan ilkeler dizisi. 4. Bir felsefe, edebiyat veya bilim kolunun, bir partinin, dinin ilke ve dogmalarının tümü, meslek. 5. Bir filozofun, bir bilginin düşüncelerinin tamamı.
  1. Felsefede Doktrin: Bilgi; öğrenilmiş şeylerin toplamı; dinî, felsefi veya siyasî bir öğretimi meydana getiren doğma veya bilgilerin bütünü (meselâ, Hıristiyan doktrini, Aristocuların doktrini); belli bir konu ile ilgili doğma ve bilgiler (meselâ ruhun ölmезliği doktrini); bir filozofun, bir bilginin kanularının bütünü (meselâ Spinoza'nın doktrini, Copernicus'un astronomik doktrinleri).
  2. Politikada Doktrin: Partilerin, devletlerin, devlet gruplarının politikasına hâkim direktiflerin program hâlinde tespit edilmiş şeklidir.

GENEL GİRİŞ

YOLUMUZ UZUN VE ÇETİNDİR

Bütün dünyada bir fikir savaşı yapıyor. Bir sürü doktrin çarpışıyor. Türkiye’de son zamanlarda kapitalistler³ ile komünistlerin⁴ fikrî bir çatış-

3 **Kapitalizm:** Sınırlı olarak şahsi teşebbüse ve mülkiyete müsaade eden, kazanç (kâr), rekabet ve rasyonellik ilkesine dayanan, genelde çok değişik özellikler arz eden ekonomik yapıya sahip rejimdir.

Bugünkü manadaki kapitalizm, tarihte çok değişik düşünce ve uygulamalara sahne olmuştur. Kapitalizm sistemi içinde bile ileri sürülen tezlere karşı anti-tez veya nazariyeler teşekkül etmiş ve değişik şekillerde ortaya çıktığı görülmüştür.

Kapitalizmde servet birikimi, hudutsuz kazanç ve sömürü hırsı, tarihin her devrinde mevcut olmuştur. Avrupa’daki büyük coğrafi keşiflerin yapılmasını müteakip ticaret kapitalizmi başlamıştır. Ticaret kapitalizmi, kâr hırsı taşkın, gözünü hırs bürümüş, istilâci bir kuruluş ve yayılış devri olmuştur. Bu durum 18. yüzyılın ortalarına ve kısmen ikinci yarısına kadar sürmüştür.

On sekizinci yüzyılın ikinci yarısında, teknik inkılâbın açtığı imkânlar sonucunda sermaye, ağırlık noktasını ticaretten sanayiye kaydırmış ve böylece de sanayi kapitalizmi devri başlamıştır. Madencilik, tekstil ve başka dalları ile endüstri, büyük ölçüde sermayeyi çeken kazanç yollarının başında yer almıştır. Bu devirde, devlet müdahalesi asgariye indirilerek serbest rekabet şartları alabildiğince yürürlüğe konarak “Bırakınız yapasınlar! bırakınız geçsinler!” sloganı hâkim duruma gelmiştir. Ücreti ile geçinenlerle, orta halli esnaf kesimi, açlık ve sefalet içinde ezilmişlerdir. Bütün hükümlerlik sermaye sahiplerinin elinde kalmıştır. Avrupa’daki, kapitalizmin yaptığı bu uygulama şekli, esnaf kesiminin ortadan kalkmasına, sermaye sahipleri ile bunlara tâbi olan bir ücretli sınıfın meydana gelmesine sebep olmuştur. Sosyalistler, kapitalizmin uygulanmasının neticesinde patron (burjuva) ve işçi (proleterya) diye iki sınıfın ortaya çıkmasına bakarak, proleterlerin burjuva sınıfını ihtilâl ile devirmesi sonucu komünizm toplumunun meydana geleceğini savunmuşlardır.

Kapitalizmin, Birinci Dünya Harbinin sonundan günümüze kadar geçen süresi, üçüncü merhaleyi meydana getirmektedir. Bu devre, kanışık bir sisteme sahne olmuştur. Özel teşebbüsün yanında, geniş bir kamu sektörünün ekonomiye girmesi ve müdahale etmesi, sendikaların baskısı, altın para sisteminin milletlerarası hareketli ve akıcı işleyişi yerine türlü sınırlamalarla belirli kayıtlara bağlanması, firmaların sevk ve idare yetkisinin sermayedarlardan idareci sınıfına geçmesi ve dolayısıyla bürokratik bir işleyişin ortaya çıkması gibi hususlara sahne olmuştur.

Kapitalizm hakkında lehte ve aleyhte çok şey söylenmiş ve yazılmıştır. Genel olarak komünizmde olduğu gibi devlet kapitalizminin olmayışı, kapitalizmin olduğu yerlerde parlamenter sisteme dayalı idarelerin bulunması, din ve şahıs hüriyetinin bulunması, âdil olmasa da özel teşebbüse imkân ve zemin hazırlaması ve mülkiyet hakkı tanınması gibi sebeplerle savunulmuştur.

Eşit olmayan bir servet ve gelir dağılımına yol açması, bu durumun ekonomik ve politik alanda bir güç dengesizliğini ortaya çıkarması, materyalist bir düşünce sistemi içinde hareket edilmesi, azınlık rejimi olarak doğmuş olması ve gelişmesi, devamlı olarak hâkem sınıfların sermaye sahiplerinin olması, faizcilikle, gelir dağılımını haksız bir şekilde düşük gelirlilerden alıp sermaye sahipleri lehine değiştirmiş olması, aşırı bir kâr ve kazanç hırsının hakim unsur hâline getirilmesi gibi sebeplerle tenkit edilmiştir.

4 **Komünizm:** Bütün malların ortak mülkiyetine dayalı politik harekettir. Sadece üretim araçlarının ortaklaşığına dayanan Sosyalizmden ayrıt edilmesi gerekir.

maya girdiklerini gördük. Bu iki felsefe de ithal malı, ikisi de maddeci, ikisi de Türk milletine yabancıdır. Biz buna karşı yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî, maneviyatçı bir doktrin ile ortaya çıktık. Bunun adına “Dokuz Işık” dedik. Biliyorsunuz “dokuz”⁵ rakamı Türklerce daima kutlu sayılmış

Komünizm, sınıfsız bir toplum yaratma amacındadır. 20. yüzyılın başından beri dünyadaki siyasetindeki büyük güçlerden biri olarak modern komünizm, genellikle Karl Marx’ın ve Friedrich Engels’in kaleme aldığı Komünist Parti Manifestosu ile birlikte anılır. Buna göre özel mülkiyete dayalı kapitalist toplumun yerine meta üretiminin son bulunduğu komünist toplum geçerlidir. Komünizm’in temelinde yatan sebep, sınıfsız, ortak mülkiyete dayalı bir toplumun kurulması isteğidir. Sınıfsız toplumlarda en genel anlamıyla tüm fertlerin eşit olması, zıt görüşlülere için “ütopya” olarak atfedilir ve zorla yaşanmaya çalışılırsa kaosa yol açacağına inanılır. Paris Komünü, komünist sistem yaşayabilmiş ilk topluluktur. Bunun dışında Mahnovist hareket öncülüğünde Ukrayna ve İspanya iç savaşı sırasında Anarko-komünist hareketle şekillenen ve 4 yıl kadar süren toprakların kolektifleştirilmesi esasına dayalı olarak komünist topluluklar da kurulmuştur.

Komünizmi savunan akımlar arasında en yaygın Leninizm (Marksizm-Leninizm)’dir. Marksizm-Leninizm’e göre komünizme giden süreç burjuvazinin ortadan kalkmasını sağlayacak olan proletarya rejimi başlatılacak ve ardından komünizmin hazırlayıcısı sosyalizm aşamasına geçilecektir. Marksist kuramda son aşama olan komünizmin gerçekleşmesiyle devlet ortadan kalkacaktır.

Leninizm dışında iki komünist akım daha bulunmaktadır. Bunlardan ilki Marksizm’in temel görüşlerini benimseyen fakat Leninist modelle komünizm hedefine ulaşamayacağını iddia eden sol komünizm veya kensey komünizmi olarak adlandırılan akımdır.

Diğer bir komünist akım ise anarşist komünizmdir. Anarşizmin ferdiyetçi ve kolektivist akımlarından ayrılan anarşist komünizm fikri, komünizme devlet aygıtını ele geçirecek şekilde geçilebileceğini reddeder ve bunu savunan Marksizm’i eleştirir. Peter Kropotkin, Nestor Makhno, Errico Malatesta, Carlo Cafiero anarşist komünizm düşüncesinin temellerini atan düşünürlerden ve eylemcilerden bazılarıdır. Anarşist komünizm, anarşizm’den “sınıf” gerçeğine göre hareket etme ve örgütlenme temelinde ayrılır. Savunucuları komünizmin, bilimsel sosyalizm olmadan gerçekleştirilebileceği üzerinde birleşir. Anarşist komünizm, devlet’in kapitalizm için bir kılıf olduğunu ve bu yüzdende sınıfsız bir topluma gidilecek süreçte kullanılmasının sonucunda “diktatörlük”, “devlet kapitalizm”i ya da “bir sözde zümrenin, toplum üzerinde iktidarı”na yol açacağını düşünür.

Komünizm insan tabiatına aykırı, emperyalizmin aracı bir rejimdir. Dünyada etkili uygulanan komünist rejim Kuzey Kore diktatörlüğüdür. Rusya’da 70 yıl uygulanmış ve milyonlarca insanın hayatına mal olduğu gibi, insan hakları ayak altına alınmıştır.

- 5 **Türklerde 9 Rakamı:** Eski Türklerde dokuz, kutsal ve önemli bir sayıdır. Türk kağanlarının dokuz tuğu bulunurdu. Radloff’un tespit ettiği Manas Destanı’nda, Manas’ın gömülüşü anlatılırken, ölüsünün dokuz gün bekletildiği, işlemeli giyimlerinin dokuz parçaya bölünüp halka üleştirildiği anlatılır. Osmanlı Türklerinde de görülen, verilen armağanın dokuz sayısı ile ölçülmesi geleneği çok eskilere dayanır. Buna benzer olarak, Marco Polo Cengizli Kağanlığı’nda büyük hana verilen armağanların dokuz kat olarak sunulması gerektiğini söyler. Dede Korkut Kitabı’nda geçen dokuzlama çargap da armağanların en büyüğüdür. Yine Dede Korkut Kitabı’nda, Deli Dumrul

doğduğunda babası dokuz buğra öldürür; ana oğlunu dokuz ay dar karnında taşımıştır; Oğuz beylerinin toylarında onlara dokuz karagözlü kafir kızları sağıarak (bardak, kadeh) sürerler, badyalar dokuz yerde kurulur, Oğuz alpi övünürken düşmanın dokuzunu bir yerine saydıracağını söyler, dört tür kadın içinde en kötüsü sabahleyin daha elini yıkamadan dokuz bulamaç yer.

“Dokuz” kelimesinin Eski Türkçedeki söylenişi tokuz’dur. Eski Türk boylarının kimilerinin adlarında dokuz kelimesi geçer. Örnek Tokuz Oğuz (Dokuz Oğuz), Tokuz Ogur (Dokuz Ogur), Tokuz Tatar (Dokuz Tatar).

Altay şamanizminde, dokuz sayısının önemli bir yeri vardır. Mesela Altay şamanları, omuzlarından dokuz ok (Yebe) ve yay (Ya) simgelerini eksik etmezler. Onlara göre bu dokuz ok ile yay, Kuday’dan tartkan, yani Tanrı’dan uzatılan şeylerdir. Altay Türklerine göre, insanın iskeletinde avuç, ayak kemiği, baş, bel, dirsek, diz, el bileği, omuz, topuk olmak üzere dokuz ek vardır. Altay Türklerinde şaman (kam), Ülgen’e (Tanrı’ya) kurban sunmak için göğşe çıkar. Bu yolculuk üç gün sürer. Kurbanı göğün dokuzuncu katına çıkarınca Ülgen’e sunar. Yeraltı ve gök dokuzar kattır; ikisinin arasındaki yeryüzünde insanlar oturur. Altay şamanizminde Ülgen’in dokuz kızı ve dokuz oğlu varken, kötülüğün simgesi olan Erlik Han’ın (Erlık Han bir tür şeytandır) da aynı biçimde dokuz kızı ile dokuz oğlu vardır. Yine Altay Türklerinde, Öris Sara adını taşıyan bahar bayramı dokuz mart kutlanır. Öris Sara’nın anlamı, sürüleri otlatmağa çıkarma bayramıdır. Altaylıların Gök Tanrı Kurbanı ile Dağ Kurbanı bayramlarının törenleri dokuz gün sürer; ilkbahar ayinine de dokuz masum kız ile dokuz masum erkek katılır. Şamanların giydiği Manyak adlı hırkanın sağ kolunda dört, sol kolunda 5 olmak üzere toplam dokuz çingirak bulunur. Altay Türklerinin kıyamet tasvirine göre, denizin dibinde dokuz çatalı Karataş vardır ki kıyamet zamanında bu taş dokuz yerinden açılacak, demirden ve koyu sarı atlara binmiş dokuz atlı çevreye saldıracaktır.

Altay Türklerinin Yaratılış Destanı’nda Tanrı, evreni yaratırken bir de dokuz dallı bir ağaç yaratır. Sonra Tanrı, her dokuz dalın kökünden birer kişi yaratır ve her kişiden birer oymak türer (toplam dokuz kişi, dokuz oymak). Anohin, Altay Türklerinin inancında yer alan ve yer altında yaşayan Abra ve Yutpa adlı iki büyük canavarla ilgili bilgiler verirken şöyle der: “Yeşil bir kumaştan yapılmış ve örgülerle süslenmiş Abra’nın tasviri, şamanın giysisine asılır. Abra’nın başı puhu tüyleri (ülberk) ile süslenir. Gözü, parlak bakır düğmelerden, ayakları da genellikle kırmızı kumaşlardan seçilmiş yamalardan yapılır. Bunlara, örülmüş dokuz püskül eklenir.”

Altay Türkleri’nin kutsal hayat (gök) ağacı da dokuz dallıdır.

Güney Sibiry’a da yaşayan Minusinsk Tatarlarının söylediği bir destanda, İrle Han’ın evinin önünde bir kara ağaç vardır. Bu ağacın kökünden dokuz ağaç yükselir. Bir Güney Sibirya masalında yer altındaki kötü ruhlar, masalın kahramanı olan çocuğa dokuz zincir vurur ve hapsederler. Kuzey Asya masallarında altın yeleli, gümüş üzengili, kuyruğu dokuz örmeli, dokuz kolanlı atlardan söz edilir. Yakut Türklerinin Er Sogotoh Destanı’nda gök, dokuz katlıdır; yine bu destanda Kara Han’ın dokuz kızı vardır. Ayrıca gök ruhları da dokuz adettir.

Yukarıda da değinildiği gibi, Türk kağanlarının dokuz tuğu olurdu. Göktürkler çağında bir kişi kağan olduğunda, bir kalkan (ya da bir keçe) üzerine konup göğşe kaldırılarak dokuz kez döndürülürdü. Ayrıca Göktürk Anıtları’nda, Tokuz Ersin (Dokuz Ersin) adındaki bir yerden söz edilir. İlhanlı hükümdarı Hulagu’nun kansı ve en yakın danışmanı olan ve bir Hristiyan olan kadının adı da Dokuz Hatun idi.

bir rakamdır. Biz prensiplerimizi ortaya koyarken buna da dikkat ettik ve yüzde yüz millî bir doktrini ortaya koyduk. Bütün dünyada yapılan bu fikir ve taktikler savaşında ancak kendi millî bünyemize uygun, ötekilerden daha yüksek ve daha ileri bir fikirle galip gelebilirdik. Dokuz Işık, bu maddeci fikirlerin daha ilerisindedir. Dünyanın en büyük silâhı fikirdir. Fikirsiz hiç bir hamle başarı kazanamaz. Ben size bu silâhı veriyorum. Dokuz Işık doktrinini anlamaya çalışınız. Onun etrafında demirden bir halka olarak büyük hedefe yürüyoruz.

Sizlere kolay bir başarı vaat etmiyorum. Kısa zamanda bir iktidar umanlar bizimle yola çıkmasınlar. Yolumuz uzun ve çetindir. Bu yolda karşınıza menfaat teklifleri, tehditler ve daha bir yığın engel çıkacaktır. Bu çetin yola dayanabilecekler, bizimle gelsinler. Cesur olanlar, kuvvetli olanlar, gerçekten inananlar kafitemize katılsınlar.

Bu hareketi sırtladık, hedefe doğru yürüyoruz. Bana bu şerefi ve renlere teşekkür ederim. Düşüncelerimizden taviz vermeden, sapmadan yürüyoruz. Eğilmeden, eskisinden daha hızlı olarak hedefe koşuyoruz. Bizler, geçici ikballere, menfaatlere yenilmedik. İnanmış kişiler yenilmez. Bu ruh ve şuurla gidiyoruz. İstikbale inanarak ve güvenerek bakınız. Hedefin alınacağından asla şüphe etmeyiniz.

Koşan elbet varır, düşen kalkar.

Kara taştan su damla damla akar.

Birikir, sonra bir gümüş göl olur.

Arayan Hakkı en sonunda bulur.

Dokuz sayısı, Türkler'in destanlarında da çokça geçer: dokuz ağaç, dokuz boy, dokuz dallı ağaç, dokuz dev, , dokuz felek, Dokuz Oğuz gibi. Türkler Ergenekon'dan, bir rivayete göre dokuz martta, bir rivayete göre de yirmi bir martta (Nevruz'un kutlandığı gün) çıkmışlardır. Muhtemelen dokuz mart, Ergenekon'dan çıkışın başladığı gün, yirmi bir mart da çıkışın tamamlandığı gündür.

DOKUZ IŞIK'IN ESASLARI

Bağımsız son Türk devletini koruyabilmek için, millî bir görüş etrafında birleşmek zorundayız. Bu görüş Dokuz Işıkçı görüşüdür. Dokuz Işıkçılık, Türk milletine, tarih ve kültürüne dayanan, ona inanan bir doktrindir. Bunun nasyonal sosyalizm⁶ ile hiç bir ilgisi yoktur.

6 **Nasyonel Sosyalizm:** (Almanca: Nationalsozialismus) Milliyetçilik ile sosyalizmi birleştir, ırkı temel alır.

İtalya'da Benito Mussolini önderliğinde kurulan faşizm akımı ile eş zamanlı olarak ortaya çıkmıştır. Meydana gelişi Almanya'da gerçekleşen ve temel ilkeleri Adolf Hitler tarafından ortaya konan nasyonal sosyalizm, Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin 30 Ocak 1933'ten Almanya'nın II. Dünya Savaşı'ndan teslim olduğu 8 Mayıs 1945 tarihine kadar iktidarda olduğu dönem boyunca Almanya'nın resmî ideolojisi olarak uygulanmıştır.

Nasyonal sosyalizm doktrininin ilanı 1898'in Mayıs ayında, ilk kez Fransız teorisyen Maurice Barrès tarafından yapıldı. Sosyalist bir milliyetçilik fikrinin temel doktrinlerini belirleyen Barrès, dönemin Rusya merkezinden tüm dünyaya yayılan sosyalizmi bir zehir olarak tanımlamıştır. Sosyalizmin "liberal bir zehir" olduğunu, ancak millî bir sosyalizmin, kolektif milliyetçiliği gerçekleştiriminin aracı olduğunu açıklamıştı. Barrès'e göre, işçiler kendi uluslarından işverenlere karşı değil, yabancı işverene ve Yahudi sermayesine karşı mücadele etmeliydi. Barrès'in bu düşünceleri Adolf Hitler'e ilham verdi ve nasyonal sosyalist ideolojinin oluşmasına katkı sağladı. Sosyalizmden farklı olarak nasyonal sosyalizmin doğrudan "kolektif çalışan bir milliyetçilik sistemi" olduğunu empoze eden Adolf Hitler önderliğindeki Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi, Barrès'in ortaya attığı düşünceleri kendilerine uyarlayarak birçok toplantıda duyurmaya başladı. Adolf Hitler "milliyetçi ve sosyalist" bir öğretinin fikir babası olan Barrès'in ideolojilerini halka aktarıırken, Alman işçilerinin klasik olarak ülke içindeki işveren sınıfı ile değil doğrudan ülke dışındaki yabancı güçlerle savaşması gerektiğinden bahsediyordu. Alman işçi sınıfının kendi milletinden olan işverenler yerine "Yahudi" kaynaklı yabancı sermayeye karşı savaş vermesi gerektiğini söyleyen Hitler, tüm ekonomik ve sosyokültürel problemlerin sebebi olarak Yahudileri gösteriyordu. Faşizm ile örtüşen nasyonal sosyalizm, sosyalizm tutumlarını yalnızca devletin ekonomik politikalarında uygulamıştır. Alman nasyonal sosyalistlerin politik faaliyetlerine başladıkları 1920 senesinden itibaren nasyonal sosyalizm, Alman sosyal demokratlar ve komünistler tarafından, nasyonal sosyalistleri küçümsemek amacıyla kısaca Nazizm (Almanca: Nazismus) olarak adlandırıldı.

Nasyonel Sosyalizmin (Nazizmin) temel görüşleri:

1-Beyaz ırkın üstünlüğüne inanır.

2-Bir insanın Türk, Alman, Fransız vs. kabul edilmesi için önce Beyaz ırktan gelmesi gerektiğine inanır.

Türkiye'mizin hızla kalkındırılması, çağlar üzerinden sıçrayarak Türk milletinin atom ve uzay çağına sokulması ile mümkündür. Bu da her şeyden önce dünya çapında çok üstün kaliteli ilim adamları ve yüksek teknisyenler kadrosu meydana getirmeye bağlı bulunmaktadır.

Bizim inancımıza göre, yabancı memleketlerin şartları altında meydana getirilmiş bulunan yabancı doktrinler ve yönetim sistemleri taklit edilerek Türkiye'nin kalkındırılması sağlanamaz. Ne kapitalizm ve liberalizm⁷, ne de komünizm, Türkiye için yararlı olamaz. Türkiye'yi kalkındıracak sistem ve görüş ancak Türk milletinin özelliklerine uygun, Müslüman Türk milleti realitesini göz önünde bulunduran ve modern ilim ve tekniği yol gösterici kabul eden millî bir görüş olmalıdır. Bunun

---

3-Nasyonel Sosyalizm, sınıf ayrımı gözetmeden toplumun tamamının refahını hedefleyen bir ideolojidir. Bu sebeple, Nasyonal Sosyalistler, komünizme olduğu kadar kapitalizme ve aşırı liberalizme de karşıdrlar.

Nasyonel Sosyalizm (Nazizm) Türklerdeki "milliyetçilik" anlayışıyla tamamen farklıdır.

- 7 **Liberalizm:** Ferdin inanç, vicdan ve fikir hürriyetinin tanınması gerektiğini savunan ekonomik ve siyasi öğretiler. Hem ekonomi felsefesinde hem de siyaset felsefesinde devlet, fert ve toplum arasındaki ilişkilerde ferdin hak ve özgürlükleri öne çıkarılır. Liberal kelimesi latince "özgür" anlamına gelen "liber"den türemiştir. Kelime, önceleri İngiltere kaynaklı, millî olmayan politikaları ifade etmek amacıyla köttüleyici ve suçlayıcı bir anlamda kullanılmıştır. Sonraki yıllardaysa İspanyollar Liberal sıfatını İngiltere kaynaklı politikaların nitelendirilmesi amacıyla kullanmaya başlamış ve Lockeçu anayasal monarşi ile parlamenter yönetim ilkelerini savunan milletvekillerini "liberales" olarak isimlendirmiştir. Bir başka görüşe göre, Adam Smith, *Milletlerin Zenginliği*'deki 'ndeki liberal ihracat ve ithalat sistemi ifadesiyle liberal kavramını ilk kullanan yazar olmuştur.

Devletin ekonomiye müdahalesinin en alt düzeyde olması gerektiğini savunan bu sistem, en ideal olanın ise devletin sınıflar, bireyler ve devletler arasındaki ekonomik ilişkilere hiçbir şekilde karışmaması olduğunu öne sürer.

Liberalizm, Devlet yetkisinin her alanda ve de her anlamda kısıtlanmasını gerektiğini, bu yetkeyi elinde tutanların fertlerin hayatlarını nasıl yönlendireceklerine herhangi bir gerekçe ileri sürerek hiçbir şekilde karışmaması gerektiğini savunur.

Liberalizm hem 'solcuların' hem de 'sağcıların' eleştirilerine uğramıştır. "Sağ"ın liberalizme yönelik en temel eleştirisi; ferdî özgürlüğün artırılmasında toplumsal yapılara ve sınırlamalara ihtiyaç olduğunu göz ardı etmesi ve yerleşik kurumlara ve geleneklere duyarlı olmamasıdır. "Sol" tarafından iktidarın birkaç kişinin elinde toplanmasına karşı hiçbir savunması olmayan ve insanın toplumsal ve siyasal tabiatına dair herhangi bir çözümlemeden yoksun "özgür pazar ideolojisi" olmakla eleştirilir.

Liberalizm fikri, modern Avrupa'nın ilk çağlarında (17. yüzyılda) Descartes, Milton ve Spinoza gibi düşünürler tarafından savunulmuştur. Tabir olarak adını 19. yüzyıl başlarında İspanya' da kurulan 'Liberales' ismini taşıyan siyasi partiden alır.

kısaca formülü Türk emek potansiyelinin, millî üretim faktörlerine rasyonel bir şekilde bağlanması, devletin vatandaşlara üretim yollarını açarak bütün tedbirleri alması ve kolaylıkları temin etmesi ve millî gelirin artmasında kendisine düşen esas rolü oynamasıdır.

İşte biz böyle millî bir doktrin sahibi bulunduğumuzu iddia eden bir kadroyuz. Millî görüşümüzün adı "Dokuz Işık Doktrini" dir. Bu görüş dokuz ana ilkeye dayanmaktadır. Bu ilkeler sırasıyla şunlardır:

Milliyetçilik

Her şey Türk milleti için, Türk milleti ile beraber ve Türk milletine göre sözleriyle özetlenebilecek, Türk milletine bağlılık, sevgi ve Türkiye devletine sadakat ve hizmettir.

Ülkücülük

Türk milletini en ileri, en medenî, en kuvvetli bir varlık hâline getirme ülküsüdür.

Ahlâkçılık

Türk milletinin ruhuna, örf ve âdetlerine uygun, yüksek varlığını korumayı ve geliştirmeyi ön gören esaslara dayanır.

İlimcilik

Olayları ve varlığı ön yargılardan ve art düşüncelerden sıyrarak ilim mantalitesi ile incelemek ve girişilecek her çeşit faaliyette ilmi önder yapmak prensibidir.

Toplumculuk

Her çeşit faaliyetin toplumun yararına olacak şekilde yürütülmesi görüşüdür. İçtimaî ve iktisadî olmak üzere iki ayrı bölümü kapsamaktadır. İktisadî görüş olarak mülkiyeti esas kabul eden, fakat mülkiyetin millet zararına kötüye kullanılmasına karşı olan bir görüşü belirtir. Karma ekonomiyi ve ana stratejik iktisadî faaliyetlerin devlet kontrolünde bulunmasını öngörür. Sosyal görüş olarak sosyal adalet düzeni, fırsat

eşitliği, sosyal güvenlik ve sosyal yardımlaşma teşkilâtı kurulmasını kabul eder.

Köycülük

Köyleri tarım kentleri hâlinde birleştirerek kalkındırmayı öngörür. Köylünün tefecilerin elinden kurtarılması ve ihtiyacı olan kredi ve diğer yardımların sağlanması için kooperatifleşmeyi hedef alır. Billhassa orman bölgesinde yaşayan köylüleri öncelikle ve hızla refaha kavuşturmak amacını güder.

Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik

Birleşmiş Milletler Anayasasında⁸ yazılı bütün hürriyetlerin sağlanmasını gaye edinmiştir. İnsanların şahsiyet olarak geliştirilmesini toplumun kalkınması için yararlı bir yol olarak kabul eder.

8 Birleşmiş Milletler Antlaşması: Uluslararası örgütlenme konusundaki Birleşmiş Milletler Konferansı'nın sonucunda 26 Haziran 1945'de yürürlüğe girmiştir. Birleşmiş Milletler Antlaşması'nın I. Bölüm 'Amaçlar ve İlkeler' sıralanır:

Madde 1:

Birleşmiş Milletler'in amaçları şunlardır:

1. Uluslararası barış ve güvenliği korumak ve bu amaçla; barışın uğrayacağı tehditleri önlemek ve bunları boşa çıkarmak, saldırı ya da barışın başka yollarla bozulması eylemlerini bastırmak üzere etkin ortak önlemler almak ve barışın bozulmasına yol açabilecek nitelikteki uluslararası uyuşmazlık veya durumların düzeltilmesini ya da çözümlenmesini barışçı yollarla, adalet ve uluslararası hukuk ilkelerine uygun olarak gerçekleştirmek;
2. Uluslar arasında, halkların hak eşitliği ve kendi geleceklerini kendilerinin belirlemesi ilkesine saygı üzerine kurulmuş dostça ilişkiler geliştirmek ve dünya barışını güçlendirmek için diğer uygun önlemleri almak;
3. Ekonomik, sosyal, kültürel ve insancıl nitelikteki uluslararası sorunları çözmede ve ırk, cinsiyet, dil ya da din ayrımı gözetmeksizin herkesin insan haklarına ve temel özgürlüklerine saygının geliştirilip güçlendirilmesinde uluslararası işbirliğini sağlamak ve
4. Bu amaçlara ulaşılması yolunda ulusların giriştikleri eylemlerin uyumlaştığı bir odak olmak.

Madde 2:

1. Birleşmiş Milletler örgütü ve üyeleri, 1. maddede belirtilen amaçlara ulaşmak üzere aşağıdaki ilkelere uygun biçimde hareket edeceklerdir :
2. Örgüt, bütün üyelerinin egemen eşitliği ilkesi üzerine kurulmuştur. Bütün üyeler, üyelik sıfatından doğan hak ve çıkarlardan tümünün yararlanmasını sağlamak için işbu antlaşmaya uygun olarak üstlendikleri yükümlülükleri iyi niyetle yerine getirirler.

Gelişmecilik ve Halkçılık

İnsanlar ve medeniyetler daima daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli istemek ve aramakla gelişir. Elde edilenle yetinmemek ve daima daha ilerisini istemek ve bunu elde etmek için gayret göstermek şuurudur. Ancak bu gayret ve çabalarda Türk milletinin tarihinden, millî benliğinden ve kökünden kopmadan yükselmek ve ilerlemek gayedir. Yapılacak her işte halka doğru, halkla beraber olmayı ilerlemenin, yükselmenin vazgeçilmez bir prensibi olarak kabul ederiz.

Endüstricilik ve Teknikçilik

Türk milletinin kalkınması için acele sanayileşmesi lâzımdır. Dokuz Işık görüşümüzün esasları gayet özet olarak bunlardır.

Dokuz Işık, nasıl kapitalizmi, Marksist sosyalizmi⁹ reddediyorsa, nasyonal-sosyalizmi ve faşizmi¹⁰ de reddeder. Nasyonal-sosyalizm ve

---

3. Bütün üyeler, uluslararası nitelikteki uyumsuzluklarını, uluslararası barış ve güvenliği ve adaleti tehlikeye düşürmeyecek biçimde, barışçı yollarla çözerler.

4. Bütün üyeler, uluslararası ilişkilerinde gerek herhangi bir başka devletin toprak bütünlüğüne ya da siyasal bağımsızlığa karşı, gerek Birleşmiş Milletler'in Amaçları ile bağdaşmayacak herhangi bir biçimde kuvvet kullanma tehdidinde ya da kuvvet kullanılmasına başvurmaktan kaçınırlar.

5. Bütün üyeler, örgütün işbu Antlaşma gereği giriştiği tüm eylemlerde örgüte her türlü yardımı yaparlar ve Birleşmiş Milletler tarafından aleyhinde önleme ya da zorlama eylemine girilen herhangi bir devlete yardım etmekten kaçınırlar.

6. Örgüt, Birleşmiş Milletler üyesi olmayan devletlerin de , uluslararası barış ve güvenliğin korunmasının gerektirdiği ölçüde bu ilkelere uygun biçimde hareket etmesini sağlar.

- 9 Marksist sosyalizm: Marksist teoride sosyalizm, kapitalizmin yerini alacak ve daha sonra sosyalist yapı kendiliğinden söneceğinden komünizme dönüşecek bir topluma işaret eder. Marksizm komünizmin teorik ve felsefi zemini, komünizmin sosyalizmin devamı olarak gelişecek içtimaî sistemdir.

Terim, ilk defa, 1827'de İngiltere'de, Robert Owen'in takipçilerini adlandırmak için kullanılmıştır. Fransa'da, 1832 yılında l'Encyclopédie nouvelle'deki Saint-Simon, ardından Pierre Leroux ve J. Regnaud'un fikirlerinin takipçisi olanlar için kullanılmıştır.

Türkiye'de milliyetçiler Marksizmi, bağlantılı olarak sosyalizmi ve komünizmi, "kökü dışarıda" ideolojiler olduğu için reddetmelerinin yanında, komünist ülkelerde rejimler değişmeden önce, sosyalizm ve komünizm, emperyalizmin aracı olarak kullanıldığı fikrini taşımışlardır. Sosyalizm, komünizme göre daha "yumuşak" görüntü verdiği için, Türkiye'de komünistler kendilerini "sosyalist" olarak tanıtmışlardır.

- 10 Faşizm: Önce, İtalya'da kurulan milliyetçi, otoriter ve halkçı rejimi ifade etmek için kullanılan bir trimdir. Daha geniş anlamıyla özellikle iki dünya savaşı arası ortaya çıkan

faşizm, kapitalizmin dejenere bir sapması olup, insan hak ve hürriyetlerine inanmayan gerici diktatörlüklerdir. Dokuz Işık ise, insan sevgi ve saygısına dayanan, ferdi ve iktisadi hürriyetleri bir bütün olarak gerçekleştirmek isteyen demokratik bir görüştür. İlahlaştırılmış faşist devletçiliğe, putlaştırılmış nazist ırkçılığa inanmıyoruz. Fosilleşmiş şöhretlerin yaptığı gibi siyasî kariyerinin belirli bir döneminde faşist, belirli bir döneminde kapitalist, diğer bir döneminde sosyalist olmak, bizim politika ahlakımızda yoktur. Biz, Türk'e âşık, Türk vatanına âşık Dokuz Işıkçılarız. Amacımız bu kutsal vatan üzerinde büyük Türk milletinin ebediyen bağımsız yaşamasını sağlayacak millî görüşü çizmek, bunu savunmaktır.

Dokuz Işık ilkelerinin başında yer alan Milliyetçilik, diğer ilkelere arasında bulunan toplumculuk ilkesinin kavramından daha geniş bir kavramdır. Milliyetçilik kavramı içinde toplumculuk da vardır. Fakat iktisadi ve sosyal kalkınma görüşlerimizi açıkça belirtmek için düşüncelerimizi ayrı bir toplumculuk ilkesi altında ifade etmek yararlı görülmüştür. Toplumculuk derken, milletin varlığının, toplum menfaatinin, fertlerin üzerinde olduğuna işaret etmek isteriz. Bu arada şu noktayı tekrar önemle belirtelim ki, nasyonal-sosyalizm, kapitalizmle, laboratuvar (antropolojik) ırkçılığa¹¹ ve antidemokratik bir siyasî esriye sahiptir, **Dokuz Işıkçılık**, Türk toplumculuğunu sosyal-psikolojik

---

aşırı milliyetçi, antidemokratik, antikapitalist ve antikomünist bir ideolojiye ve otoriter siyasî bir yapıya sahip bütün politik hareketler, "faşist" terimiyle tanımlanır.

Daha sonra kapitalistler ve özellikle komünistler bütün otoriter rejimleri ve kendilerinden olmayanları "feşist" olarak tanımlarlar.

Faşizm, İtalya'da Benito Mussolini tarafından Milli Faşist Parti'nin kurulmasıyla ortaya çıktı. 20. yüzyılın başlarında Mussolini'nin sistemini örnek alarak doğan Almanya'da gelişen Nasyonal Sosyalizm ve İspanya'da Falanjizm gibi akımlarla güçlenmiştir.

Faşistler kendi milletlerini; millî camianın kitle seferberliğini teşvik eden totaliter bir devlet yoluyla bütünleştirmeyi amaçlarlar. Liberal demokrasiye, sosyalizme ve komünizme muhalif faşist hareketler; devlete saygı, güçlü bir lidere bağlılık ve aşırı milliyetçilik ile militarizme verilen önem gibi ortak özelliklere sahiptir. Faşizmi bir dünya görüşü olarak benimseyen İtalyan lider Mussolini'nin 1922'de İtalya'da iktidara gelmesinin ardından, Mussolini iktidarı döneminde, resmi ideoloji olarak yürütülmüştür.

- 11 Antropoloji: İnsan bilimidir. Antropologlar tüm toplumları, kültürleri, insan kalıntılarını ve fizikî, biyolojik yapılarını inceler. İnsanın iskelet, kafatası gibi fizikî yapısını araştıran antropoloji, insanlık tarihinin en eski dönemlerinin aydınlatılmasına yardımcı olur. EricWolf antropolojiyi "beşerî bilimlerin en bilimseli, ve bilimlerin en insanîsi" olarak tanımlamıştır.

(manevî) bir soyculuğa ve gerçek bir demokrasiye inanmaktadır. Türk milletinin gönül ve tasvibinden, tercih ve oyundan geçmeyen iktidar yollarına inanmıyoruz İktidar olduktan sonra da, demokratik yolların gerçek bir şekilde işlemesine inanıyor ve bunu savunuyoruz. Türk Milliyetçiliğinden de devamlı şekilde korkanlar, Türk'ü hiç bir zaman benimsemeyen enternasyonalistler, millî olan her görüşe daima karşı çıkmışlardır. Bunu asla, bir an için dahi unutmamalıyız.

Bugün Anadolu yaylasında yalnız Türk milletinin değil, bütün insanlığın kaderi yoğrulmaktadır. Bu bakımdan Türkiye'deki milliyetçiliği, köklü moral gelişmeleri, içte ve dışta desteklemek gerekir. On altı büyük imparatorluk kurmuş bulunan ve insanlığa örnek bir ahlâk sunan üstün manevî değerlere ve dünyada emsâli az, zengin bir ülkeye sahip bulunan Türk milleti, iktisaden geri kalmış basamakta olamaz. Bugünkü sonuçta hiç bir iktidar bu hatayı bulup ortaya koymuş değildir. Daima keramet anayasada görülmüş, devrimlerin ruhu, şekillere mahkûm olmuş, muhtevaya inilmemiştir. Demokrasi anlayışı havada kalmıştır. Demokrasi insan varlığına sevgi ve insan iradesine saygının bir ifadesidir. Taklit ve kopyacılık ise millî şahsiyetimizin zedelenmesine sebep olmuş, Türk aydını dış dünyadan kendi toplumumuza ilim, teknik, getirmek yerine Batının batıl ve kokmuş itikat ve itiyatlarını getirmiştir.

Ülkeyi, devlet varlığını ve millet hayatını büyük belâlardan kurtaran Kuvâ-yı Milliye ruhu cepheden tarlaya, tarladan laboratuvara ve dengeli iktisadî kalkınma alanlarına intikal ettirilmemiş olduğundan ötürü milletçe büyük fırsat kaçırılmış ve büyük bir zaman kaybedilmiştir.

Türkiye'nin bugün başta insan varlığı ve insan gücü olmak üzere bütün imkânları ilim, ahlâk ve adalet şuuru içinde seferber edilmelidir. Bu hareket var olmak, yok olmak endişesi ve korkusuna dayanmamak, büyük devlet olmak azim ve kararı iradesinden doğmalıdır. Türk milleti elbet bu hedefe ulaşacak, insanlığı hayra çağırarak, kötülükten men eylemek ve iyiliği emretmek gibi tarihî ve manevî görevini yerine bir kere daha getirecektir. Tarih buna ait ispatlarla doludur.

Türk milletinin yükselişi için bu büyük hamleleri yapmak zorundayız. Millete hizmet yolunda ne kadar büyük güçlükler ve tehlikelerle karşı karşıya olduğumuzu bilmekteyiz; fakat güçlükler bizim azmimizi ve mücadele gücümüzü bir kat daha arttırmaktadır. Muvaffak olacağımıza emin bulunuyoruz.

HAK, KUVVETLİNİN DEĞİL, HAKLININDIR

Dünya üzerinde insan toplulukları milletler hâlinde, ayrı ayrı devletler hâlinde yaşayagelmışlerdir. Bugün de, dünya üzerinde birçok devletler bulunmakta ve bunların yönetiminde birbirinden; sosyal ve fizik yapı itibariyle, tarih itibariyle farklı milletler yaşamaktadır. İnsanlığın âhengi ve tarih boyu meydana getirdiği medeniyetler, ayrı ayrı milletlerin birbirleri arasında yaptıkları yarışmaların birbirlerine tesir ederek, birbirlerine birçok yeni fikirler vererek, yeni görüşler vererek, gerek kültür alanında, gerek ilim alanında alışveriş yapmaları sonucunda, insanlık tarihinin çeşitli ileri medeniyetleri meydana gelmiştir.

Ayrı ayrı milletlerin kendi özelliklerinden kuvvet alarak giriştikleri yarışmalar, mücadeleler insanlık tarihinde sıçramalara da sebep olmuştur. İnsanlığın medeniyet tarihinde yeni çağların açılmasına, yeni gelişmelerin meydana çıkmasına da sebep olmuştur.

Birçok farklı iddialara rağmen, dünya üzerindeki gerçek, böyle olmaya devam etmiştir. Bugün de enternasyonalizm iddiası arkasında birtakım farklı rejimlerle ortaya çıkmış olan milletlerin, devletlerin uyguladıkları politika ve takip ettikleri tutum kendi iddialarını fiilen yalanlamış bulunmaktadır. Bunun en açık misallerini komünist memleketlerin birbirleriyle olan münasebetlerinde ve tutumlarında görmekteyiz. Meselâ, ilk başlangıçta Yugoslavya ve Sovyetler Birliği arasında patlak vermiş olan anlaşmazlık ve daha sonra komünist dünyanın iki büyük devleti olan Çin - Rusya arasında meydana gelen anlaşmazlık bu görüşü ortaya koymuştur. Bu devletlerin hepsi Marksist felsefeyi benimsemiş ve komünist bir rejim kurmak iddiasında bulunmuş olmalarına rağmen, enternasyonalizmi esas aldıklarını ilân etmiş bulunmalarına rağmen, dünya proletarya işbirliği iddialarını ileri sürmelerine rağmen, birbirleri ile kanlı bıçaklı olacak derecede anlaşmazlığa düşmüşlerdir.

Bugün Sovyetler Birliği¹² ile Komünist Çin sınırı boyunca her iki tarafın, sayısı milyonları aşan ordularını birbirlerine karşı yığdıkları herkes tarafından bilinmektedir. Her iki devlet birbirlerine karşı bir savaş hazırlığı yapmaktadırlar ve bu davranışları bir gün bir savaşa müncer olacak olur ise buna hiç kimse şaşırmayacaktır. O hâlde milliyetçiliği inkâr eden ve enternasyonalizmi ileri süren, dünya proletarya işbirliğini ileri süren, Marksizm'i benimsemiş, aynı rejim altında yaşayan bu milletlerin, bu devletlerin birbirleriyle anlaşmazlığının sebebi nedir?

Bu sebep dünyanın kurulduğu günden beri değişmemiş olan faktördür. O faktör de milletlerin kendi millî menfaatlerini sağlama gerçeğidir. Rus milleti bir ucu Büyük Okyanus'ta, diğer ucu Avrupa ortalarında bulunan büyük bir imparatorluk kurmuştur. Bu imparatorluğun içinde Rus olmayan birçok milletler, köle toplumlar olarak bulunmaktadır. Bu imparatorluğun doğu ve güneydoğu parçaları eski Çin devletinin topraklarıdır. Bu toprakları Komünist Çin, Sovyetler'den istemektedir. İki de komünist olduğuna göre, kardeş rejim içinde yaşadıklarına göre ve Mao¹³'ün Komünist Çin'i, Sovyetler'den eski Çarlık Rusyası'nın eski Çin

12 Sovyetler Birliği: Sovyet sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) olarak bilinir. Rusçası: Soyuz Sovetskikh Sotsialisticheskikh Respublik (SSSR)'tir. Çarlık Rus İmparatorluğunun 1917'de yıkılmasından sonra aynı topraklar üzerinde kurulmuştur ve 1991'e kadar varlığını sürdürmüştür. Avrupa'nın doğu kesimiyle Asya'nın kuzey kesimi boyunca yayılan SSCB, son yıllarında 22.403.000 km²'lik yüzölçümüyle dünyanın en büyük ülkesiydi. Nüfus bakımından da 293.047.571 (Haziran 1991) kişiyle 3. sırada yer alıyordu.

1885 yılında Gorbaçov'un iktidardan sırasında başlayan Glasnost ve Perestrojka ile başlayıp 6 yıl süren reformların ardından 1991 yılının sonunda Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği resmen dağıldı ve birliğe bağlı bazı ülkeler bağımsızlıklarını ilan ettiler. Birliği oluşturan şimdi bağımsız olan 15 devletten 12'si bir araya gelerek Bağımsız Devletler Topluluğunu kurdular.

Şimdi bağımsız olan Türk devletleri; Azerbaycan, Türkmenistan, Özbekistan, Tacikistan, Kazakistan, Kırgızistan SSCB'de içinde idi. Milliyetçiler, bu ülkelerde yaşayan halkları "esik Türkler" olarak telakkî ettikleri için, Sovyetler Birliği'nin yayılmacı politikasını şiddetle tenkit etmişlerdir.

13 Mao Zedong (26 Aralık 1893 - 9 Eylül 1976). Çin Komünist Partisi'nin (ÇKP) ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurucu. Çin'in Hunan eyaletinde doğdu. 1943'ten itibaren ÇKP Politbüro Başkanı, 1945'ten itibaren ÇKP Merkez Komitesi Başkanı oldu.

Zengin bir köylü ailesinin çocuğuydu. 27 yaşında, Temmuz 1921'de Çin Komünist Partisinin Şankhay'daki ilk kongresine katıldı. İki yıl sonraki üçüncü kongrede MK üyeliğine seçildi. İlk Kuomintang-ÇKP birleşik cephesi sırasında Kuomintang'ın Köylü Eğitim Enstitüsü yöneticisi oldu.

Mao, Çin'de gerile savaşının örgütleyicisi, planlayıcısıdır.

İmparatorluğundan kuvvet kullanarak almış olduğu, zaptetmiş olduğu Çin topraklarının tekrar kendisine geri verilmesini istemiştir. Bu istek Sovyetler Birliği tarafından reddedilmiştir ve her iki tarafın arasında meydana gelmiş olan gerginliğin, anlaşmazlığın ana sebebi budur. Yani millî menfaatlerin çatışmasıdır. Çin kendisinden Çarlık Rusyası zamanında sömürgeci bir politikanın neticesi olarak Çarlık Rusya ordularının işgal ederek zaptettiği, kopardığı Mançurya¹⁴ gibi, Moğolistan¹⁵ gibi toprak-

---

1927'de, yakın arkadaşlarıyla Güneydoğu Çin'deki Jिंगgang dağlarına gitti. Burada 1931-1934 yılları arasında bir kurtarılmış bölgede Çin Sovyet Cumhuriyeti kurdu ve başkanı seçildi. ÇKP içindeki liderlik savaşında yenilgiye uğrasa da sonra yine öne çıktı.

Çan Kay Şek'in komünistleri ortadan kaldırmak için verdiği savaşta, ÇKP üyeleri geri çekilmeye başladılar ve "Uzun Yürüyüş" olarak anılan bir geri çekilme sırasında Çin'in güneydoğusundan kuzey batsına kadar 9.600 km. yürüdüler. Bu yürüyüş sırasında Mao'nun liderliği artık tartışılmaz olmuştur.

10 Aralık 1949'da ÇKP güçleri hükümet güçlerini tamamen yendi. Çan Kay Şek de aynı gün Tayvan'a kaçtı. Mao'nun 1 Ekim 1949'da Pekin'deki Tiananmen meydanında yaptığı açıklamayla Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Mao, ölene kadar diktatör olarak kaldı ve ülkesini acımasızca yönetti. Kültür Devrimi adı altında ülkesinin kültür değerleri üzerinde tahribata girişti.

1966'da başlayan Kültür devrimiyle parti hiyerarşisi hiçe sayılarak iktidar doğrudan doğruya Kızıl Muhafızlara verildi.

Mao, 1969'da Kültür Devriminin sona erdiğini açıkladı. Kültür Devrimin süresince çok sayıda ilim adamı ve aydın tasfiye edildi.

Mao'nun 9 Eylül 1976'da ölümünden sonra Çin'de iktidar mücadelesi başladı. Bir kısmı, daha sonra "Dörtlü Çete" denilen ve Mao'nun karısının da içinde olduğu gruptu ki, bunlar devrimci kitle seferberliği siyasetine devam edilmesini istiyorlardı. Hua Guofeng'in önderlik ettiği bir diğer grup, Sovyet modelinde bir merkezi planlamayı savunuyorlardı. Reformistlerin lideri olan Deng Xiaoping ise Çin ekonomisinin faydacı bir siyaset temelinde inşasını savunuyordu ve ekonomik ve siyasî gelişmelerde ideolojinin tayin edici önemini reddediyordu. Sonuç olarak iktidarı Deng Xiaoping kazandı ve Çin kapalılığını kısmen açtı.

- 14 **Mançurya:** Doğu Asya'da bugünkü Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuzeydoğu bölgesi ve Ruisya Federasyonu'nun Primorski bölgesini kapsayan tarihi bir bölge. Batısında Elç Moğolistan, güneyinde Çin, kuzeyinde Doğu Sibirya, güneydoğusunda Korebulunur. Amur Nehri kuzeyinde, Sarıdeniz güneyindedir. En önemli bölümü Güney Mançurya'dır. Güney Mançurya büyük bozkırlar ile kaplıdır. Mançurya adını bölgenin yerli halkı olan Mançulardan almıştır.

- 15 **Moğolistan:** Orta Asya'nın doğusunda yer alır. Denize kıyısı yoktur. Ülkenin kuzeyinde Rusya, güneyinde, doğusunda ve batısında Çin Halk Cumhuriyeti vardır. Moğolistan'ın Kazakistan'a sınırı olmamasına rağmen ülkenin en batısı Kazakistan'ın doğu ucuna birkaç kilometre uzaktadır. Başşehri Ulanbatur'dur. Ülkenin siyasî sistemi parlamenter cumhuriyettir.

Bugünkü Moğolistan toprakları geçmişte Hunlar, Sien-Piler, Cüenler ve daha sonra Göktürkler gibi imparatorluklar tarafından yönetilmiştir. Moğol İmparatorluğu ise 1206 yılında Cengiz Han tarafından kuruldu. 17. yüzyılın sonlarında, Moğolistan'ın büyük

larını geri istemektedir. Çarlık rejimine karşı olduğunu, Çarlık Rusya politikasını kabul etmediğini iddia etmiş olmasına rağmen Komünist Rusya, Çin'in bu isteklerine karşı çıkmakta, bu toprakların kendisine ait olduğu iddiasını ileri sürmektedir ve topraklarını korumak için de Çin sınırı boyunca bir milyondan fazla Rus askerini, atom nükleer başlıklı Rus füzelerini yerleştirmiş bulunmaktadır. Komünist Çin de kendi topraklarını korumak, bir saldırı karşısında kendisini savunmak üzere aynı şekilde Rus sınırına milyonu aşan sayıda Çin askerlerini ve Çin silâhlarını yığmış bulunmaktadır. Bu gerçekler başta söylemiş olduğumuz dünya realitesini açıkça gözlerimizin önünde yeniden canlandırmaktadır.

O realite nedir? O realitede dünya üzerinde insanlar millet toplulukları hâlinde yaşamaktadırlar ve milletlerin arasında devamlı bir yarışma, devamlı bir mücadele vardır. Bu mücadelenin, bu yarışmanın temeli her milletin kendi millî menfaatleridir. Her millet kendi milletini ileriye götürmek, yükseltmek, ahlâkta, maneviyatta en üst düzeye çıkarmak, iktisatta, refahta dünyanın en refahlı toplumu hâline getirmek çabası içindedir. Bu çabasını, başka milletlerin zararına olsa da, başka milletlerin sırtından olsa da sürdürmektedir. Milletlerin birbirlerinden lütuf bekleyerek, birbirlerinden merhamet ve şefkat umarak yaşamaları mümkün değildir. İnsanlar gibi milletler de kendi güçlerine ve kendi çalışmalarına güvenmek zorundadırlar. Bir milletin çıkarlarını koruyabilmesi ve kendi insanlarını refahlı, huzurlu, güven içinde yaşatabilmesi her şeyden önce kendisinin çalışmasına ve güçlü olmasına bağlıdır. Dünya üzerinde çok eskiden beri hüküm sürmüş olan ilke ve kanun bugün de yine hükmünü sürdürmektedir. Bu ilke, bu kanun milletler arasındaki münasebetlerde "Hak kuvvetindir" kanunudur. Haklı olanın kuvveti yoksa, hakkını alması, hakkını saydırması mümkün olamamaktadır.

---

bir kısmı Qing Hanedanı'nın yönetimi altına girmiştir. 1911 yılında Qing Hanedanı'nın yıkılışı sırasında, Moğolistan bağımsızlığını ilân etti. Fakat 1921 yılına kadar de-facto bağımsızlığını kabul ettirmekle ve 1945 yılına kadar uluslararası tanınmayı kazanmakla uğraşmak zorunda kaldı. Güçlü Rus ve Sovyet kuvvetlerinin sürekli tehdidine maruz kalan Moğolistan'da 1924 yılında Moğol Halk Cumhuriyeti ilan edildi ve aynı dönemdeki Sovyet politikasına tâbi oldu. Komünist idarenin Rusya'da çöküşünden sonra 1990 yılında Moğolistan'da çok partili sistem başladı.

Yüzölçümü 1,564,116 kilometre kare, nüfusu 2.9 milyon civarı olan Moğolistan'da nüfusunun çoğunluğu Moğol'dur. Halkın dini Tibet Budizmi'dir. Moğollar dışında Kazak ve Tuvalar Türkleri de çöklükle ülkenin batısında yaşamaktadırlar.

Eski çağlarda da mümkün olamamıştır. Bugünkü dünya üzerinde de mümkün olamamaktadır.

Gerçi insanlar, milletlerarası münasebetlerde, kişilerle devletler arası veyahut kendi devleti arasındaki münasebetlerde hakkı ve hukuku hâkim kılmak için, adaleti hâkim kılmak için birçok ileri adımlar atmışlardır. İnsan Hakları Beyannamesi ilân edilmiştir ve Birleşmiş Milletler Teşkilâtı kurulmuştur. Birleşmiş Milletler insan haklarının teminat altında bulundurulması için gayret göstermektedir. Fakat bütün bu ileri adımlara rağmen, yine de dünya üzerinde “HAK kuvvetlinindir” ilkesi hükmünü yürütmektedir. Bunun canlı ve acı misallerini çok uzağa gitmeden, geçmiş üç beş yıl içindeki olaylarda görmemiz mümkündür. Bunlardan birisi Pakistan’la Hindistan arasında birkaç yıl önce meydana gelmiş olan savaştır¹⁶. Bu iki devlet arasında müzakere yoluyla, barış yoluyla anlaşmazlıkların giderilmesi mümkün iken ve bu yolun uygulanması gerekli iken, Hindistan kendi gücüne güvenmiştir ve Pakistan’a karşı üstün olan silâhli kuvvetlerini kullanmıştır. Pakistan kendisini korumak için, topraklarını korumak için, haklarını korumak için Birleşmiş Milletler’den yardım istemiştir. Birleşmiş Milletlere başvurmuştur, diğer kendisine dost memleketlere, anlaşmalarla bağlı bulunduğu devletlere başvurmuştur, fakat hiç bir taraftan yardım görememiştir.

Ve Birleşmiş Milletler de Pakistan’ın Hindistan tarafından saldırıya uğramasını önleyememiştir. Diğer bir misal de: İsrail ve Araplar arasında meydana gelen savaşlardır. Bunu daha çoğaltabiliriz. Başka memleketlerde meydana gelen başka savaşlar da vardır. Bütün bunların hepsi, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı’nın kurulmuş olmasına rağmen, İnsan Hakları Beyannamesi’nin ilân edilmiş bulunmasına rağmen, bugün de dünya üzerinde değişmeyen realite olarak hakkın ancak kuvvetle savunulabileceği, ancak kuvvetimiz olduğu takdirde haklarımızın korunmasının mümkün olabileceği realitesidir. Bu gerçeği ortaya koyduktan sonra Türkiye’mizin durumunu incelemekte yarar görüyorum.

16 **Pakistan-Hindistan savaşları:** 1947’de, Hindistan’ın bölünmesi ve Hindistan ve Pakistan’ın bağımsızlıklarını kazanmalarından bu yana bu iki ülke birbirlerine karşı 1947’de, 1965’te ve 1971’de ve 1999’da dört defa savaşmışlar ve sayısız kez sınır çatışması yaşamışlardır. 1971Hindistan-Pakistan Savaşı hariç, doğrudan veya dolaylı yoldan Hindistan ve Pakistan arasındaki bütün savaş ve çatışmaların ana kaynağı Keşmir meselesi olmuştur. Kitapta bahsedilen savaş 1971 Pakistan-Hindistan Savaşıdır.

Dünya üzerinde milletler arasındaki münasebetlerde değişmeyen katı gerçek “hak kuvvetindir” ilkesi olduğunu söylemişim. Türk milleti kişi olarak ve toplum olarak tarih boyu yaşadığı her çağda, hakkı ve adaleti birinci planda tutmuştur. Bugün de Türk milleti olarak biz, hakkın kuvvetin olması, kuvvetin emrinde olması görüşüne karşıyız. Türk milleti olarak biz daima adaletin ve hakkın, hukukun her şeyin üstünde yer alması görüşünde bulunan insanlarız. Büyük Atatürk’ümüz, Kurtuluş Savaşı’na başlarken “hak kuvvetindir” ilkesine karşı “bu âlemde elbette bir hak vardır ve hak kuvvetin üstündedir, üstünde olmalıdır” ifadelerini de kullanmıştır. Bizim millet olarak daima hakkı tutmamız, adaletten yana olmamız ve hakkın, hukukun, kuvvetin üstünde yer almasını istememiz; kuvvetin, hakkın ve hukukun emrinde bulunmasını istememiz ve bunu doğru görmemiz dünya üzerindeki realiteyi değiştirmeye yetmez. Bizim iyi niyetimiz, doğru görüşümüz dünya üzerinde binlerce yıl hüküm sürmüş olan ve bugün de hüküm yürütmekte olan bu kaba, çirkin gerçeği değiştirmeye yetmez. Atatürk de, elbet “bu âlemde bir hak vardır ve hak kuvvetin üstündedir, kuvvetin üstünde olmalıdır”, demiş olmasına rağmen, mazlum Türk milletinin haklarını kabul ettirebilmek için kuvvet meydana getirmeye ve kuvvet kullanmaya mecbur kalmıştır. Teşkil ettiği millî kuvvetlerle yeniden teşkilâtlandığı, kurduğu Türk Silâhlı Kuvvetleri’yle düşman silâhlı kuvvetlerini ezmedikçe Türk milletinin hakkını hiç kimseye kabul ettirememiştir.

Bu sözlerimle bizim millet olarak gençlerimizin, aydınlarımızın kuvvetten başka hiç bir şeyi tanımamaları, kuvvete tapmaları görüşüne karşı olduğumuzu da anlatmak istiyorum. Biz her şeyden evvel hakka, adalete saygılı ve hakkın, hukukun hâkim olacağı bir toplum düzeni istediğimiz gibi, hakkın hukukun ve adaletin gölgesiz bir şekilde hüküm süreceği bir dünya nizamı kurulmasını da istemekteyiz. Bütün milletlere, bütün insanlara sadece hak, hukuk ve adalet esasları ile muamele sağlayacak münasebetleri bu esasa göre yönetecek bir düzenin kurulmasını istemekteyiz. Böyle bir düzenin gelmesini dilemekteyiz. Fakat bizim bu iyi niyetlerimiz, bu iyi dileklerimiz, bugün yeryüzünde hükmünü icra etmekte olan “hak kuvvetindir” ilkesini değiştirmeye yetmemektedir. Bunu değiştirebilmemiz de, millet olarak bizim güçlenmemiz, kalkınmamız; güçlü, sözünü gerektiği zaman her yerde kabul ettirebilecek bir varlık hâline gelmemizle ancak mümkün olur.

TÜRK TARİHİNE BAKIŞ

Türk milleti dünya üzerinde yaşayan milletler içerisinde en eski milletlerden birisidir ve milletimizin tarihi, çok şanlı olayların yer aldığı, büyük medeniyetlerin tarihidir. Milletimiz tarih sahnesinde görüldüğü zamanlardan beri teşkilâtçılığıyla, çalışkanlığıyla ve bitmez tükenmez enerjisi ve hareketliliğiyle kendini göstermiştir. Milletimizin tarihini iki bölüm olarak mütalâa edebiliriz. Bunlardan birisi Müslümanlığı kabul ederek İslâmiyete girmelerinden önceki tarihimizdir ki, bu dönem tamamiyle Orta Asya'da cereyan etmiş bir dönemdir. Bu dönemde Asya'nın Hindistan ve batı bölümleri, batı uçları dışarda kalmak üzere, her köşesine kadar Türklerin yayıldığı ve büyük mücadelelerle büyük devletler kurduğu, büyük medeniyetler meydana getirdiği bir dönemdir¹⁷. İslâmiyet'ten sonraki dönemi ise Türklerin batıya doğru yayıldıkları ve

17 **Hindistan'da Türkler:** Hindistan'da önce Türkistan kökenli Kuşanlar I-VI. yy. arasında etkili oldular. Bu dönemde heykellerde Türk süvarilere ait elbiseler ve paralar üzerinde Türkçe güzel anlamına gelen Kucula gibi unvanlar vardır. Türk adı olan Manas kelimesi de bu dönemde Brahmaputra nehrinin bir koluna ad olarak verilmiştir. Daha sonra Akhunlar dönemi başlamıştır. Akhunlar, Gazne şehriden hareket ederek Orta Asya'dan daha verimli olan ve daha fazla yağmur alan Pencap bölgesine doğru akınlar düzenlediler. Toraman ve daha sonra Mıhrakula başkanlığında (515-550) Kuzey Hindistan'ı tamamen ele geçirdiler. 557'de Batı Göktürk ve Sasanî ittifakı sonucu Afganistan'da iktidarı kaybeden Akhunlar Hindistan'da da gerileme dönemine girdiler. VII. Yy. başında Hintli racılar tarafından ortadan kaldırıldılar. Ancak burada bir gurup Türk Şahiler 870 yılına kadar Afganistan-Hindistan sınırındaki Ohint'de varlıklarını sürdürdüler. Daha sonra bunlar Gazneli Mahmud'un Hint seferlerinde önemli rol oynarlar. Hem Hindistan'da kurulacak Türk hakimiyeti için temel teşkil ederler ve hem de bugünkü Pakistan'ın ortaya çıkmasını sağlarlar. X-XI. asırlarda Hindistan'da yeniden Türşkalar (Türkler) devri başlamıştır. Afganistan'ın Gazne bölgesine yerleşen Sebük Tigin kuzey batı Hindistan'ı ele geçirdi. Daha sonra Gazneli Mahmud fetih hareketini hızlandırarak 15'in üstünde seferle Hindistan'da Türk gücünü yaygınlaştırdı. Gazneliler 1040 yılında Selçuklulara yenilerek Hindistan'daki hâkimiyetini kaybetmiş, sadece XII. yy sonlarına kadar Pencap bölgesinde hâkimiyetlerini sürdürmüştür. Gaznelilerden sonra Afganistan ve Hindistan bölgesinde Gurlular hakim oldular. Delhi'de ilk Türk sultanlığı Aybeg sayesinde kuruldu. (Kuzey-Batı Hindistan 1206 -1210).

Batı Asya'da daha sonra Avrupa'da ve Afrika'da kendilerini gösterdikleri dönemdir.

İslâmiyeti kabul ettikten sonra, Türklerin Asya'da faaliyetleri ve meydana getirdikleri birçok eserleri görülmüştür, devam etmiştir. Asya'da da yine birçok devletler kurmuş, yayılmışlardır. O arada Hindistan'a da girmişler, Hindistan'da da Türk milletinin eseri olan medeniyet eserleri meydana getirmişler ve uzun ömürlü devletler kurmuşlardır. Fakat Türk tarihinin en büyük devletleri ve meydana getirdiği en muhteşem medeniyetleri Batı'da doğmuştur. Bu da Selçuklu İmparatorluğu ve Selçuklu İmparatorluğunu takip eden Osmanlı İmparatorluğudur.

Osmanlı İmparatorluğu, dünyanın en büyük imparatorluklarından biri olarak meydana gelmiştir. Üç kıta üzerinde yayılmış ve bugün de gözleri kamaştıran eserleriyle insanlığın tarihine yeni büyük bir medeniyet ilâve etmiştir. Türk milletinin Asya'nın en doğu kıyılarında Avrupa'nın ortalarına, Sibirya'nın kuzeyindeki buzullarından, Hint Okyanusu'na ve Çin Denizi'ne diğer taraftan Akdeniz'e, Afrika'ya ve Afrika ortalarındaki Büyük Sahra'ya kadar yayılan, diğer taraftan da batıda ve Afrika'da Atlantik Okyanusu'na varan, Avrupa'da Viyana'ya ve Polonya'ya kadar dayanan, Rusya'da Rus ovalarına kadar uzanan çok geniş bir saha içinde gösterdiği bu varlık, Türk milletinin sahip olduğu büyük enerjiyi ve medeniyet kabiliyetini, teşkilâtçılığını inkârı imkânsız şekilde ortaya koymaktadır. Zaman zaman milletimiz sadece yabancılardan veyahut milletimizin düşmanlarından gazezlere, iftiralara maruz kalmamıştır; kasıtlı olarak yürütülen propagandaların tesirinde kalan veya Türkiye'yi istilâ etmek üzere Türkiye'ye sokulmuş olan yabancı kültürlerin pençesine düşmüş olan birçok gafil Türk aydınının da gerçeklere tamamıyla aykırı, yanlış ithamlarıyla, değerlendirmeleriyle karşılaşmıştır. Zaman zaman milletimizin kurduğu bu devletlerin, bu imparatorlukların hiç bir şey ifade etmediğini ve pala sallayarak, kan dökerek tarihte kanlı bir iz

---

Bundan sonra Kıpçak asıllı Türklerden Şemsiler (1211-66), Balabanlılar (1266-1290), Kalaçlar (1290-1320), Tuğluklar (1320-1414) saltanat sürdürmüşlerdir.

1398'de, Delhi Timur'un eline geçti. 1399 senesinde Timur'un Türkistan'a geri dönmesinden sonra Mahmud Şah yeniden başa geldi ve 1413'e kadar hükümdarlığını sürdürdü.

Tuğluklardan sonra Müslüman menşeli Seyyidiler (1414-1451), Lodiler (1451-1489), Suri/Afganlılar (1540-1555) Delhi'de iktidar oldular.

1526'da ise Hindistan'da yeni bir devir başladı. Babur'un liderliğinde Delhi iktidarına yeniden Türkler geçti. Bu hanedan 1858'e kadar Kuzey Hindistan'da iktidarda kaldı.

bırakmaktan öteye bir mana taşımayan hareketler olduğunu söylemeye kadar varan davranışlar görülmüştür.

Bunlar akla, ilme ve gerçeklere hiç bir zaman uymayan görüşler ve sözlerden ibarettir. İlim ve ahlâk sahibi olmayan, inanç ve ülkü sahibi olmayan, teşkilâtçılık kudreti bulunmayan hiç bir toplumun devlet kurması, hele büyük medeniyetler meydana getirebilmesi ve büyük imparatorluklar kurabilmesi mümkün değildir. Türk milletinin kurmuş olduğu devletler, kurmuş olduğu imparatorluklar hepsi ince hesaplara dayanan, derin bilgilere ve ilme dayanan planlara sırt vermiş ve Türk'ün büyük teşkilâtçılık kabiliyeti ile yüksek ahlâk ve seciye ile iman ve Ülkücülük ile meydana gelmiş eserlerdir.

Bugün dünyanın bu çağında da, hiç bir devlet sadece silâh gücüyle, sadece kan dökerek kurulamaz ve yaşatılamaz. Devletler, insan topluluklarının meydana getirdikleri en yüksek eserlerdir, en yüksek kurumlardır. Bu kurumların kurulabilmesi her şeyden o toplumların bir inanç sahibi olması, bir ülkü sahibi olması, yüksek ahlâk sahibi olması ve teşkilâtçılık gücüne sahip olmasıyla mümkündür. Kaldı ki insanların teknikte henüz bugünkü kadar ileri gitmediği eski çağlarda, motorun icad edilmediği, telli veya telsiz muhabere vasıtalarının bulunmadığı bir çağda, o zamanın bilinen dünyasının hemen hemen tümünü kendi hâkimiyetleri altına alarak bu bölgede lekesiz, gölgesiz bir adalet nizamı kurarak kendi devletlerinin sınırları içindeki bütün insanları din, mez- hep, ırk ve milliyet ayrımı gözetmeksizin hepsini ahenk içinde ve mutluluk içinde yaşatabilmek, milletimizin sahip olduğu yüksek vasıflarla ancak mümkün olabilecek bir başarıdır.

Bunlara işaret ettikten sonra bugünkü Türkiye'nin doğuşunu ele alacağız. Bugünkü Türkiye, Türk milletinin tarihi boyunca kurabildiği en büyük devlet olan, meydana getirdiği en büyük eser olan Osmanlı İmparatorluğundan meydana gelmiş bir devlettir. Osmanlı İmparatorluğu üç büyük ideali gerek coğrafya üzerinde gerekse medeniyet yapısı içerisinde gerçekleştirmeyi hedef almıştır. Bunlardan ilki, aynı dine mensup olan insanların mutluluğunu sağlamak üzere ve bunların birliğini, beraberliğini sağlamak hedefini gütmüştür.

İkincisi, Türklerin birliğini, beraberliğini sağlamak hedefini gütmüştür. Üçüncüsü de, bütün dünyayı bir birleşik dünya hâline getirerek, yeryüzünde bir hak ve adalet nizamı tesis etmek gayesini gütmüştür.

Buna Osmanlı aydınlarının, Osmanlı yazarlarının eserlerinde Nizam-ı âlem deyimi ile yer verilmiştir. Fakat Osmanlı devleti belirli sınırlara vardktan sonra enerjisini kaybetmiştir. Enerjisini kaybetmesine sebep, ülküsünü ve gayelerini unutmuş veyahut bunlardan vazgeçmiş olmasıdır. Osmanlı İmparatorluğu ilk büyük yenilgiye 1683 yılında, İkinci Viyana seferi sırasında uğramıştır. Viyana şehri önünde uğramış olduğu bu büyük yenilgi arkadan birçok felâketleri getirmiştir. Bu yenilgiyi değerlendirmek isteyen birçok Avrupalı devlet, Osmanlı devletine karşı mukaddes-ittifak dediğimiz bir ittifak kurarak Osmanlı'ya saldırmıştır. Bunun neticesinde 1699 yılında, ilk defa Osmanlı devleti yenilginin sonucu olan bir antlaşma imzalamaya mecbur kalmıştır. Karlofça Antlaşması¹⁸ dediğimiz antlaşmayı imzalamıştır. Bu tarihten sonra Türkiye

18 **Karlofça Antlaşması:** 26 Ocak 1699 tarihinde Osmanlı İmparatorluğu ile başlarında Kutsal Roma-Cermen İmparatorluğu bulunana diğer Kutsal İttifak devletleri (Avusturya Arşidüklüğü, Venedik ve Lehistan) arasında imzalanmış olan bir barış antlaşmasıdır. Gerime Dönemi'nin başlangıcı sayılmaktadır. Karlofça bugünkü Sırbistan'ın sınırları içinde yer alan küçük bir kasabadır. Antlaşma, 1683-1698 yılları arasındaki Osmanlı-Kutsal İttifak Savaşları'nın sonucunda imzalanmıştır.

Karlofça Antlaşması'nın başlıca maddeleri

1. Temeşvar ve Banat hariç bütün Macaristan ve Erdel Avusturya'ya bırakıldı.

2. Podolya ve Ukrayna Lehistan'a verildi.

3. Mora ve Dalmaçya kıyıları Venedik'lere bırakıldı.

4. Antlaşma 25 yıl geçerli olacak Sonuçları:

1) Karlofça antlaşmasıyla Osmanlı Devleti ilk defa büyük çaplı bir toprak kaybına uğradı.

2) Avrupalılar savunmadan saldırıya geçtiler.

3) Osmanlı Devleti'nin askeri gücünün yetersizliği ortaya çıktı.

4) Osmanlı devletinin topraklarının paylaşılmaya yönelik yapılan ilk antlaşmadır.

5) Macaristan'ın kaybedilmesiyle, Osmanlı Devleti'nin Orta Avrupa egemenliği son buldu.

6) Kutsal İttifaka karşı sefere çıkan II. Mustafa, ordusunun başında sefere çıkan son Osmanlı padişahıdır.

7) Rusya Karlofça antlaşması ile bir ateşkes imzaladı. Barış antlaşması ise bir yıl sonra İstanbul'da yapıldı.

İstanbul Antlaşması'nın önemi:

-Rusya Karadeniz'e doğru bir adım attı.

-Rusya, İstanbul'da elçi bulundurmakla Osmanlı Devleti'ni daha yakından takip etme fırsatını elde etti.

-Osmanlıların bu olaylardan sonra başlayan geri çekilişleri uzun yıllar boyunca devam etti.

-Kurtuluş Savaşı sırasında kazandığımız Sakarya Meydan Muhaberesi ile sona erdi.

-Sakarya zaferinden sonra Türkler savunma savaşını terk ederek tekrar taarruz gücüne ulaştı.

Cumhuriyeti kuruluncaya kadar geçen iki yüz yirmi dört yıllık zaman içerisinde Osmanlı İmparatorluğu yani Türk milleti, devamlı saldırılara ve devamlı yenilgilere ve felâketlere uğramıştır.

Bu iki yüz yirmi dört yıl içerisinde karşılaştığımız savaşların ve uğradığımız yenilgilerin her birisi o kadar büyüktür ki, bunların bir tekine uğrayan bir milletin bunun acısıyla gözlerini şiddetle açması, uyanması, silkinmesi ve kendini bundan sonra gelecek felâketlere karşı koruyucu tedbirler bulma yoluna sevk etmesi gerekir idi. Çünkü bundan sonra uğranılan birçok felâket devamlı toprak kaybedilmesine yol açmış ve o topraklarda yaşayan Türklerin imha edilmesine sebep olmuş, imha edilmeyenler düşman önünde göçe mecbur olmuşlar, evlerini, ocaklarını terk ederek sefil, perişan düşman eline geçmemiş olan Türk topraklarına kaçmışlar ve bu göçler ayrıca birçok acı olaylara yol açmış, göçmenler, göçtükleri yerlerde hastalıktan, yokluktan, karşılaştıkları bin bir felâketler içinde erimiş gitmişler, kısacası, iki yüz yirmi yıl Türk milleti için devamlı felâket, ıstırap, acı yılları olmuştur. Fakat üzüntüyle belirtmek gerekir ki, bunların hiç birisi esaslı şekilde milletimizin uyanmasını sağlamamış ve kendimizi kurtaracak yeni bir yaşama gücüyle bundan sonra meydana gelecek felâketlerden koruyacak bir çalışmaya, bir toparlanmaya götürmemiştir.

Bunun sebebini Türk milletini idare eden ve Türk milletine yol gösteren yöneticilerle, Türk aydınlarının tutumunda, zihniyetinde aramak gerekmektedir. Her felâketten sonra çekilen acılar unutulmuş veyahut halkın, milletin ıstıraplarına sırt çevrilmiş, göz yumulmuş, belirli büyük merkezlerin lükse ve sefahate, eğlenceye dayanan hayatı içinde gerçekleri unutma yoluna gidilmiştir.

Üst üste uğradığımız yenilgiler, özellikle onsekizinci yüzyılın sonlarına doğru, başta padişahlar olmak üzere, devleti idare eden Türk devlet adamlarında, bu felâketlerden kurtulmak için Batı'ya benzemek, batının usûllerini benimsemek fikirlerini doğurmuştur. Fakat gerek Türk devlet adamları olsun, gerek Türk aydınları olsun, batının gücünü meydana getiren temel fikirlerinin ne olduğunu, batının üstünlüğünü meydana getiren ana faktörlerin ne olduğunu esaslı olarak hiç bir zaman anlayamamışlar, tespit edememişlerdir.

İlk zamanlarda Avrupa usûlü ordu kurmak gerektiği sanılmış ve Avrupa usûlü ordu kurulduğunda bizi yenilgiye uğratan batı ordularının

karşısına çıkılabileceği sanılmıştır. Bunun için de yabancı ordulardan yabancı subay ve komutanlar getirtilerek Avrupa usûlü ordu teşkil etmeye çalışılmıştır. Hâlbuki bir milletin hayatı bir bütündür. Bir milletin ordusu o milletin sosyal bünyesinden tamamıyla ayrı bir varlık olarak düşünülemez. Bir milletin ordusu o milletin özüdür ve kendi sosyal bünyesinin bütün özelliklerini taşıyan varlıktır. Bu sebepten batının gücünü meydana getiren ana fikirleri, ana görüşleri ve faktörleri görmek, buna göre Türk milletini yeniden teşkilâtlandırmak, Türk devletini teşkilâtlandırmak gerekmektedir. Önceleri Fransa'dan getirtilen Fransız subay ve generallerin öncülüğünde yeni ordu teşkiline çalışılmıştır. Fakat bu teşebbüs Osmanlı devletini arka arkaya gelen yeni yenilgilere uğratmaktan da koruyamamıştır.

Fransızlardan sonra Alman subayları ve Alman generalleri getirtilerek Türk ordusu onların eğitimine ve onların görüşüne göre yetiştirilmeye çalışılmıştır. Bunlar tamamıyla yararsız olmuştur denilemez, fakat bu teşebbüslerin de Osmanlı devletini canlandırmaya ve Türk milletini felâketlerden korumaya yetmediği görülmüştür. Çünkü esas mesele Türk toplumunu yeniden uyandırmak, ona yeni bir yaşama inancı vererek, yeni bir ülkü vererek, ahlakta ve maneviyatta en yükseğe çıkarmak, ilimde, teknikte sür'atle en ileriye götürmek ve iktisaden kalkınmış bir varlık hâline getirmek zorunluluğu vardır, fakat bu Osmanlı yöneticileri tarafından, Osmanlı aydınları tarafından bir türlü kavranamamıştır.

Daha sonra batı memleketlerinin ordularını taklitten, batının yüksek tabakasının, aristokrat tabakasının o günkü lüks yaşayışını, gösterişini taklide yönelmiştir.

Bu taklitçilik milletimizi kendisini horlama, kendi kendini kabiliyetsiz görme ve Avrupa'yı üstün görme, üstün kabul etme, Avrupa'nın her şeyi yapabileceğine, bizim ise yapamayacağımıza inanma yoluna götürmüştür. Yani insanlarımızın beyinleri ve ruhları manen zincire vurulma durumuna getirilmiştir. Bir insan kendisinin aşağı olduğuna inanırsa, inandırılırsa, bir insan başkalarının kendinden yüksek olduğuna inandırılırsa, o insan en adi kölelik zincirine vurulmuş olur. Bu da insanları yaratıcı güçten mahrum eder ve çalışamaz, yararlı işler yapamaz duruma sokar. Bunun yanı sıra batılı gibi yaşamayı taklit etmenin, batı taklitçiliğinin yayılmasının sebep olduğu sonuç, tüketimin artması, Türk toplumunun batılı gibi tüketici hâle gelmesi, buna karşılık üretim aynı, eski binlerce yıllık doğulu üretim sisteminin devam etmesi

şeklinde olmuştur. Kara sabana, çiftçiliğe ve tarıma, ilkel tarıma dayanan bir üretim usûlü süregelmiştir. Tüketiciliğin devamlı artması; üreticide hiç bir gelişme olmaması, verimsiz, kısır bir üretimin sürdürülmesi, her geçen gün toplumumuzun daha çok fakirleşmesine, devletimizin daha çok zayıflamasına yol açmıştır.

Türk aydınları, Türk yöneticileri bu gerçekleri hiç bir zaman fark edememişlerdir.

Osmanlı İmparatorluğunun çöküşü, milletimiz için çok felâketli dönemlerin yaşanmasına sebep olmuştur. Türk milletinin son sığınağı durumunda olan Anadolu dahi, Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda her taraftan birçok düşman askerlerinin işgali altına girmiştir. Türk milleti ve Türk devleti âdeta tarih sahnesinden silinme, yok olma durumunda kalmıştır Bu durum içinde Atatürk gibi müstesna bir büyük şahsiyet Türk milletinin başına geçme imkânını bulmuştur. Milletimizin kabiliyetlerini ve özelliklerini iyi tanıyan Mustafa Kemal Atatürk, milletimizin desteğini de sağlayarak, o günkü şartlara göre eldeki imkânları da gayet iyi değerlendirerek milletimizin kurtuluş savaşını başlatmış ve dört yıl süren bu savaşın sonunda bugünkü sınırlar içindeki Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni kurtarmayı, Türk milletini yeniden dünya üzerinde bağımsız bir varlık hâlinde yaşama imkânına kavuşturmayı başarmıştır.

Millî Kurtuluş Savaşımız, milletimizin canını dişine takarak büyük fedakârlıklarla, büyük kahramanlıklarla başardığı bir büyük mücadeledir. Bu mücadelenin başarılmasında Atatürk'le beraber, Atatürk'ün etrafında toplanan Türk aydınlarının ve Türk liderlerinin büyük payları, büyük hizmetleri olmuştur. Dört yıllık çetin mücadeleler, iç isyanlar, ayaklanmalar, dış saldırılar içinde geçen olaylardan sonra Lozan barışı imzalanarak Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarih sahnesinde Türk milletinin yeni eseri, yeni varlığı olarak kendisini göstermiştir.

Cumhuriyet kurulduktan sonra eski hastalıklardan, eski dertlerden kurtulmak ve Türk milletini bir an önce güçlü, kalkınmış bir varlık hâline getirmek çalışmaları başlamıştır. Bugün Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana elli beş yıl geçmiş bulunmaktadır. Bu elli beş yıl içerisinde Türkiye'yi idare etmiş olan hükûmetler ve çeşitli liderler, çeşitli iktidarlar ve partiler milletimizin kalkınması yolunda birçok işler başarmışlardır. Fakat yapmış oldukları işler elli beş yıl geçtikten sonra da Türk milletini henüz ileri batı milletlerinin seviyesine getirmeye yetmemiştir. Memleketi-

mizi idare eden çeşitli liderler, çeşitli partiler daima kendilerinin büyük işler yaptığını iddia etmişler ve kendi iktidarlarından önceki durumu ele alarak eski yıllara göre kendi dönemlerinde yeni birtakım eserler meydana getirdiklerini iddia etmişler ve böylece kendilerinin başarılı hizmetlerini anlatmaya çalışmışlardır.

Bunların hiçbirisi Türkiye Cumhuriyetinin durumunu komşularıyla veya diğer ileri milletlerin durumlarıyla kıyaslayarak o milletlerle Türk milletini yarıştıracak duruma getirebilme yönünde ne ölçüde hizmet yaptıklarına değinmemişlerdir ve bugün de değinmemektedirler. Hâlbuki asıl dava, bir iktidarın kendinden önceki iktidar zamanında mevcut olan tesislere yenilerini ilâve ettiği iddiasından daha önemli olarak, Türkiye'nin gerek komşuları ile gerekse diğer ileri milletlerle arasında bulunan geri kalmışlık mesafesinin ne ölçüde kapatılabildiği, ne hızla bu mesafenin kapatılma yoluna girdiğini tespit etmektedir. Biz yaptığımız incelemelerde, üzülmek istiyorum ki, çok acı sonuçlar tespit etmiş bulunmaktayız. Türkiye'nin her geçen gün gerek komşularıyla, gerek ileri milletlerle arasındaki geri kalmışlık mesafesi azalacağı, küçüleceği yerde daha da büyümektedir. Her geçen günde, her geçen haftada, her geçen ayda ve yılda Türkiye gerek komşularından, gerek ileri gitmiş milletlerden daha çok geride kalmakta, geri kalmış bir duruma düşmektedir. Çünkü Türkiye'yi yönetenler, Türkiye ile ileri milletler arasındaki mesafeyi azaltmaya yetecek ölçüde icraat yapmak hususunda başarılı olamamışlardır.

Bunun çeşitli sebepleri vardır. Bu sebeplerin en başında gelen husus Türk milletini, Türk halkını heyecanla harekete geçirerek kendi icraatlarına müttelik ve ortak hâline getirememeleridir. Yöneticiler daima halktan uzak, halka gerçekleri anlatarak, hedefleri göstererek, halkı inandırarak bu hedeflere bütün varını yoğunu, enerjisini birlikte seferber edip bir an önce ulaşmak hareketine geçirememişlerdir. Bunun yanı sıra aydın-halk kaynaşması ve işbirliğini sağlayamamışlardır. Aydınlarımız hâlâ halktan uzak büyük şehirlerde, eğlence imkânlarının bol olduğu yerlerde, konforlu apartmanlarda, konforlu bir hayatın içinde bulunmanın peşinde ve zihniyetindedirler. Osmanlı İmparatorluğu günlerinden beri Türk aydınları, Türk yöneticileri ile halkın yaşayışı arasında büyük fark vardır. Türk aydınları, Türk yöneticileri halkı horlamaktadır, halkı küçük görmektedir, halkın geri kalmışlığını, dinî inançlarına dayalı olarak sürdürdüğü yaşayışını gerilik saymakta ve bundan dolayı vatandaşı

beğenmemektedir. Halk da kendi yöneticilerini, kendi aydınlarını kendi derdinden anlamayan, kendi inançlarını paylaşmayan, kendi dinini, kendi ibadetlerini, kendisi gibi, kendisiyle beraber yaşamayan, kendisinden başka bir hayatı özleyen, başka bir hayatı yaşayan ve kendini horlayan insanlar olarak görmüştür ve görmektedir.

Bundan dolayı da kendini yönetenlere, kendi aydınlarına inanamamakta, güvenememektedir. Aydın-halk ikiliğini ortadan kaldırmadıkça, Türk milletinin aydın-halk birliğini ve işbirliğini, kaynaşmasını sağlamadıkça Türkiye'nin atılma yöneltmesi mümkün olamayacaktır. İleri milletlerle ve komşularımızla Türkiye'nin her geçen gün arasındaki geri kalmışlık mesafesinin daralmak yerine büyümesinin diğer sebepleri ise bir milletin gücünü meydana getiren ana faktörlerin anlaşılma olmamasıdır. Bu ana faktörler şunlardır:

Her şeyden evvel bir milletin yüksek ahlâk duygusuna sahip olması ve yüksek bir manevî inanç taşıması gerekmektedir. Bunlarla beraber milletin kuvvetli bir milliyetçilik şuuru içinde bulunması ve kendi milletini kalkındırmak, kendi milletini ileri götürmek aşkı, isteği ve azmi içinde bulunması gerekmektedir. Bir toplumun hızla modern ilim ve teknikte en yükseğe çıkması gerekmektedir. Bir toplumun hızla modern ilim ve teknikte en yüksek seviyeye çıkması, en ileri milletlere yetişmesi ise her şeyden önce sür'atle dünya çapında kabiliyetli, bilgili, yetenekli ilim adamları ve teknisyenler kadrosu kurmaya bağlıdır. Bunların yanı sıra da memlekette modern tarım sanayii kurmak ve modern tarım kurmak gerekmektedir. Gerek tarımı modernleştirme, gerek modern sanayii kurmak ve otomasyona dayanan, modern kitlevî çok üretim sağlamak ve böylece dünya ekonomisine dâhil olmak bir milletin ileri olmasını sağlayabilir. Bunlar çözülmeyen bir milletin yapılacak üç beş bin kilometre yol ile birkaç yüz köprü ile birkaç yüz okulla ileri milletlerin seviyesine hızla çıkması sağlanamaz. Nitekim elli beş yıllık Cumhuriyet devrinde başa geçmiş olan çeşitli liderlerin, çeşitli iktidarların bu nev'iden memlekette yapmış oldukları birçok esere rağmen Türkiye bugün yine geri kalmış bir ülke durumundadır, zayıf bir ülke durumundadır ve ileri milletlerle arasındaki mesafe de azalmak yerine daha çok açılmış bir durumdadır.

BATI TARİHİNE BAKIŞ

Türk milleti Orta Asya'dan Batı'ya doğru yayılmasında, batı dünyasının temsilcisi olarak kuzeyde Bizanslılarla karşılaşmıştır. Bu karşılaşma neticesi batıya doğru devamlı kayma gösteren Türk milleti evvelâ bu devletlerle çatışmalarda bulunmuştur. Ruslar, Türklerin batıya doğru yayıldıkları çağlarda henüz güçlü bir varlık sahibi değillerdi. Türk gücü karşısında dağınık Rus beylikleri Türklere tâbi olmayı ve onlara sığınarak, onlara vergi vererek varlıklarını sürdürmeyi kendileri için yol seçmişlerdir.

Türklerin asıl karşılaştıkları büyük kuvvet, büyük tehlike Bizans olmuştur. Fakat gelişen Türk gücü, Türk teşkilâtçılığı Bizans'ı yıkmaya ve İstanbul'un fethiyle de son varlığını tarihten silmeye muvaffak olmuş, daha Bizans yıkılmadan önce de Trakya'ya geçen Türk kuvvetleri Güneydoğu Avrupa'da geniş yayılma göstermişlerdir. Türklerin batıya doğru bu yayılması, devamlı batının mukabil taarruzlarını celp etmiştir. 16. ve 17. yüzyılın sonlarına kadar iki tarafın medeniyet alanında, siyaset alanında ve askerî alandaki kuvvetleri daima Türkler lehine bir üstünlük arz etmiştir. Fakat 17. yüzyıldan itibaren bu üstünlük değişmiş ve batı, Türklere karşı göze batar bir üstünlük göstermeye başlamıştır. Batı dünyasının üstünlüğünü sağlayan sebepleri araştırmak ve bulmak Türk milletinin geçmişini tanımak yönünden önemli olduğu kadar, bundan sonraki geleceğini de tayin ve tespit için gayet önemlidir. Batı Avrupa'da 14. yüzyıldan itibaren büyük bir uyanış meydana gelmiştir. İlk çağların karanlığı içinde birçok ıstıraplar çekmiş olan batı dünyası, 14. yüzyıldan itibaren büyük bir uyanış ve kalkınma göstermiştir. Bu uyanışın ilk hareketi Rönesansla¹⁹ başlamıştır. Rönesansla beraber ilim alanında da gelişmeler başlamıştır. İnsan düşüncesine zincir vuran batıl fikirler,

19 **Rönesans:** 15 - 16. yüzyıl İtalya'sında Batı ile klasik antikite arasında sanat, bilim, felsefe ve mimarlıkta bağın tekrar kurulmasını sağlayan, Antik Yunan filozof ve ilim adamlarının çalışmalarının çeviri yoluyla alındığı, tecrübi düşüncenin canlandırıldığı,

batıl inançlar, önyargılar ve art düşünceler terk edilerek, modern ilim metodu üzerinde gelişmeler sağlanmış ve ilim alanında hızlı adımlar atılmaya başlanmıştır.

Bu arada batı dünyası, Asya toprakları üzerinde karadan, Çin'den ve Hindistan'dan bütün Orta Asya'yı kat ederek, Orta Doğu ve İran üzerinden geçen büyük ticaret yolunun da Türklerin ve diğer Müslüman kavimlerin, öteki Asyalı milletlerin elinde bulunması dolayısıyla, bunların tesiri altındaki bu yolu, yeni başka bir yol bularak batının ihtiyacı olan maddeleri bu yoldan temin etmenin çarelerini düşünmeye başlamışlardır. Bu maksatla denizlere açılmalar olmuştur. O zamana kadar Atlantik Okyanusu'nun ötesinin ne olduğu bilinmezken, Hindistan yolu bulunacaktır, ümidiyle yapılan keşiflerle, yeni bir kıta keşfedilmiş, Amerika kıtası bulunmuştur. Amerika'nın Hindistan olmadığı anlaşıldıktan sonra bu defa Hindistan'a deniz yoluyla gitmek çareleri aranmış ve neticede Afrika'yı dolaşan Ümit Burnu²⁰ yolu keşfedilmiş, böylece batı dünyası

---

hümanizm üzerine yoğunlaştığı, matbaanın bulunmasıyla bilginin geniş kitlelerle paylaşımının arttığı ve radikal değişimlerin yaşandığı dönemdir.

Bu çağ uzun zamandır geriye düşmüş olan Avrupa'nın ticaret ve coğrafi keşiflerle yükselişinin öncüsü olmuştur. İtalyan rönesansı bu dönemin başlangıcı sanatın ve ilmin gelişmesini ifade eder. Rönesans teriminin kökeni Fransızcadır. Fransız tarihçi Jules Michelet tarafından kullanılmış, ve 1860'larda İsviçreli tarihçi Jacob Burckhardt tarafından geliştirilmiştir. Yeniden doğuş iki anlamı içerir. İlki antik klasik metinlerin tekrar keşfi, öğrenimi, sanat ve ilimdeki uygulamalarının tespitidir. İkinci olarak bu entelektüel aktivitelerin sonuçlarının Avrupalılık kültürünü genelde güçlendirmesidir. Bundan dolayı Rönesans'tan bahsederken iki farklı fakat anlamlı yoldan söz edilebilir: Klasik öğrenmenin ve bilimin antik metinlerin tekrardan keşfiyle yeniden doğması ve genel anlamda bir Avrupalılık kültürünün yeniden doğuşu.

İtalya'da başlayan Rönesans hareketi kısa zamanda bütün Avrupa'da yayıldı. Rönesans daha ziyade Fransa'da sanat; Almanya'da dini tablo ve resimler; İngiltere'de edebiyat; İspanya'da resim ve edebiyat alanında gelişti.

- 20 **Ümit Burnu:** Afrika'nın en güneydeki noktası olduğu yaygın kanı olmakla birlikte, kıtanın gerçek güney ucu Ümit Burnu'nun 160 km güneydoğusundakii Agulhas Burnu'dur (Cape Agulhas). Ümit Burnu 34° 21'26" S, 18°28' 25" E Koordinatları üzerindedir. Ümit Burnu'nu 1488'de Portekizli kaşif Bartolomeu Dias keşfetti ve buraya Fırtınalar Burnu (Cabo das Tormentas) adını verdi. Portekizli Dias Kral II. Joao'nun emriyle doğuya ve oradaki baharatlara ulaşılacak bir su yolu bulabilmek için yola çıkmıştı. O zamanlarda ticaret yollarının sadece bir bölümü denizden geçiyordu ve bu yüzden doğuya giden tüccarlar Ortadoğu ülkelerini boydan boya geçmek zorundaydı. Dias, burnu keşfettiğini haber verince Kral bu keşfin doğuya ulaşan suyolunun yakında açılmasını sağlayacağını düşünmüş, bu sebeple burnun adını Ümit Burnu olarak değiştirmiş. Ama bazı kaynaklar ise Fırtınalar Burnu isminin, gemicilerin moralini bozabileceği düşüncesi ile daha sonra Ümit Burnu olarak değiştirildiğini belirtir.

üç kıta, sonradan keşfedilen Avustralya'yı da veya Okyanusya'yı da saydığımız takdirde kendi dışında dört kıta üzerinde geniş sömürgeler elde etmeye başlamış ve bu sömürgelerin insanlarından da esir işçiler temin ederek, geniş imkânlarla kavuşmuştur.

Yüzlerce yıl yeni keşfedilen ve fethedilen topraklarda altın, gümüş gibi kıymetli madenler, kumaşlar ve diğer kıymetli eşya ve maddeler batı dünyasına durmadan taşınmıştır. Yeni keşfedilen ve sömürge hâline getirilen bu topraklar, batı için aynı zamanda geniş pazarlar temin etmiştir. Bu yeni gelişmelerin sonucunda, batı dünyasında tarihin hiç bir devrinde hiç bir ülkede görülemeyecek kadar çok miktarda bir zenginliğin yığılması, bir sermaye birikiminin meydana gelmesi mümkün olmuştur. Bu ölçüsüz derecede çok sermaye birikimi, zenginliğin yığılması 14. yüzyılda başlamış olan Rönesans ve ilim alanındaki, sanat alanındaki gelişmelerle beraber batı dünyasında büyük bir sanayi ve ticaret patlamasına yol açmıştır.

Buharın keşfedilerek buharla çalışan makinaların yapılması ve daha sonra diğer kuvvetlerden istifade ederek daha modern makinaların yapılması yolu ile batı dünyası o zamana kadar sadece insanın kol gücüyle" ve hayvan gücüne dayanarak sağlanan üretim yerine makina gücüyle çok miktarda ve standart hâlinde üretim sağlama gücünü elde etmiştir. Böylece kendi iç ihtiyaçlarını rahatça karşıladıktan sonra, batının elinde kendi ihtiyacından çok fazla, çeşitli ürünlerin yığılması durumu meydana gelmiştir. Bu ürünlerin başka memleketlere satılması gerekmiştir. Bunun için de elde geniş pazarlar teşkil edecek sömürgeler bulunmuştur. Bu sömürgelerin insanları aşağı yukarı parasız, boğaz tokluğuna işçi sağlarken, buna karşılık batının ürettiği mallara da geniş pazarlar temin ediyordu.

Bu durum batı dünyasını birdenbire çok güçlü hâle getirmiştir. İktisaden doğu ile hiç kıyaslanmayacak derecede zengin, kalkınmış duruma soktuğu gibi, doğunun eski, tamamıyla insan veya hayvan gücüne dayanan varlığına karşı kol gücünü, beygir gücünü yüzlerce defa aşan makina gücünü elde etmesi ve makina gücü ile doğunun karşısına dikilmesini sağlamıştır. Durumun böyle gelişmesi, başka

---

1497-1498 yılları arasında başka bir Portekizli kaşif olan Vasco da Gama Afrika'yı dolaşarak Hindistan'a kadar uzanan bir deniz yolculuğu yaptı. Bu deniz yolu Süveyş Kanalı'nın açıldığı 1869'a kadar Avrupa ile doğu ülkeleri arasındaki tek deniz yolu olarak kalmıştır.

yönden de doğunun aleyhine olmuştur. Özellikle Türkiye'nin aleyhine olmuştur. Ümit Burnu keşfine kadar bütün Asya ticareti Türkiye üzerinden yapılırken, İpek Yolu²¹ Türkiye'den geçerken, Ümit Burnu yolu keşfedildikten sonra artık Batı, Uzakdoğu ile olan ticaretini Ümit Burnu yollarından yapmak imkânını bulmuştur.

Böylece Türkiye kendisine büyük imkânlar sağlayan bu geniş ticaret yolundan da mahrum olmuştur. Türkiye üzerinden geçen ticaret yolu terk edilmiş ve sönmüştür. Bu da Türkiye'nin ve doğunun iktisaden zayıflamasında, iktisaden çökmesinde ayrı bir sebep teşkil etmiştir. Batı dünyası her tarafa yayıldığı gibi, kendisini yüzlerce sene tehdit etmiş olan Türk yayılmasına karşı mukabil harekete geçmeyi kendisi için bir politika yapmıştır. Bunun neticesi, devamlı doğuya karşı batıdan taarruz dalgaları yönelmiştir. Batının bu doğuya karşı yönelmesi sadece Osmanlı devrine münhasır olmamıştır. Selçuklular devrinde de düzenlenmiş olan Haçlı seferleriyle²², bu saldırılar başlatılmıştı. Haçlı seferlerinin temelinde dinî

21 **İpek Yolu:** Çin'i, Asya üzerinden Anadolu ve Avrupa'ya bağlayan tarihi kervan yolu. En çok taşınan ticaret eşyası ipek olduğu için, bu yola İpek Yolu adı verilmiştir. İpek Yolu milattan önce kullanılmaya başlandı. İpek Yolu esas itibarıyla Antakya'dan başlayarak İran ve Afganistan'ın kuzeyinden geçerek Pamir Ovasına kadar vardı. Burada Taş Kule denilen yerde batıdan gelen ticari mallar, doğunun mallarıyla değiştirilirdi. İpek Yolunun bir kolu Baktriyo yolundan Hindistan'a gider, başka bir kol da Batı Türkistan'ın güneyinden geçirdi. Doğu Türkistan'a Taklamakan Çölünün güneyinden veya kuzeyinden geçilirdi. Bundan sonra iki yol tekrar birleşerek Doyang bölgesine uzanırdı.

İpek Yolu kültür tarihinde de önemli bir rol oynamıştır. Bu yol ile felsefeler, daha ziyade sanat, ahlak, örf ve adetler mübadele edilmiştir.

Batıya pusula, kağıt gidince Avrupa'nın deniz gücü geliştirdi. Hıristiyan âleminin doğudaki son temsilcisi Bizans da 1453'te Türkler tarafından fethedilince tarihi İpek Yolu önemini kaybetti. Avrupa devletlerinin gemileri ticareti devam ettirebilmek için Ümit Burnunu dolaşarak, Hindistan'a ve Çin'e gelmeye başladılar. Kanuni Sultan Süleyman, körleşmeye yer tutan İpek Yolunun canlandırılması için bazı teşebbüslerde bulundu. Avrupa ticaretini Anadolu'ya çekmek için Fransızlara bazı haklar verdi. Bunları vermekle Fransa'yı Avrupa devletlerinden ayırmayı, Hıristiyan bir devleti himayesi altında tutmayı ve ticareti canlandırmayı düşünmüştü.

22 **Haçlı seferleri:** Papalığın teşvikiyle Hıristiyan Avrupalıların Müslümanlara karşı tertip ettikleri seferlere denir. Haçlı seferlerini Papa İkinci Urbanus, 1095 yılında toplanan Clermont Konsil'i'nde yaptığı konuşmayla başlatmıştır. Asırlarca devam edip, milyonlarca insanın can kaybına, devletlerin yıkılıp ülkelerin tahrip olunmasına sebep olmuştur.

Doğu Hıristiyanlığının temsilcisi Bizans İmparatorluğu (395-1453), 1071 yılında Selçuklu Devleti (1038-1194) ile yaptığı Malazgirt Savaşında yenilince, Türklere Anadolu kapıları açıldı. Selçuklu akıncıları, birkaç sene içinde Ege, Akdeniz ve Marmara kıyılarına ulaştılar ve Bizans'ın başkenti olan İstanbul'u zorlamaya başladılar. 1075'te Türkiye Selçukluları Devletini kurup, İznik'i başkent yapmaları, Avrupa'nın

en büyük Hıristiyan devleti olan Bizans'ı kökünden sallamaya başladı. Bu durum Avrupalıları telaşa düşürdü. Çünkü Bizans'ın düşmesi Türklerin Avrupa'ya hâkim olmasına yol açacaktı. İkinci büyük sebep ise, iktisadiydi. Bu sırada Büyük Selçuklu Sultanı Melikşah vefat etmiş, iç karışıklıklar baş göstermişti. Papa İkinci Urbanus'u Hıristiyanları birleştirerek Müslümanların üzerine saldırtmaya teşvik ediyordu. Böylece, bu papaz, Kudüs şehrini, Türklerin elinden almak için faaliyete başladı. Sadece Pierre L'Ermite isminde yoksul bir Fransız keşişi, etrafına 50.000 Fransız toplamıştı. Bunlar, Almanya'ya gelince, kendilerine 50.000 Alman serserisi daha katıldı. Macaristan'da ve Balkanlarda daha da çoğalan bu çapulcu ordusu, 1096-1270 seneleri arasında tertiplenen sekiz Haçlı seferinin ilk ordusu oldu.

Birinci Haçlı Seferi (1096-1099): Papaz Pierre L'Ermite ve şövalye Yoksul Gautier öncülüğünde İstanbul'a gelen bu topluluk, Bizans İmparatoru tarafından hemen Anadolu'ya geçirildi. Anadolu Selçuklu Sultanı Birinci Kılıç Arslan, İznik önlerinde bu ilk Haçlı kuvvetlerini durdurarak, kılıçtan geçirdi. Bunların arkasından Aşağı Lorraine Dükü Gedefroi Bouillon'un komutasındaki Haçlı ordusu yola çıktı. Bu orduda; birçok ünlü şövalye, soylu, kont ve dukalar vardı. Ordu, 600.000 kişiden müteşekkildi. Almanya'nın Rhein kıyılarında 10.000 Yahudiyi kılıçtan geçiren bu Haçlı ordusu, İstanbul'a doğru gelirken, ülkesinde de yağma ve katliam yapılmasından endişe eden Bizans İmparatoru Aleksios Komnenos, onlarla anlaştı. Haçlılar, erzak ihtiyaçlarının temini karşılığında, Anadolu'da aldıkları yerleri Bizans'a vereceklerdi. Antlaşma sonrası Anadolu'ya geçen Haçlılar, 1097 senesi Mayıs ayında Türkiye Selçuklularının başşehri İznik'i kuşattılar. Kanlı çarpışmalar iki taraftan da ağır kayıplara sebep oldu. Altı yüz bin kişilik Haçlı ordusu karşısında verdiği kayıplara dayanamayan Birinci Kılıç Arslan, çarpışarak geri çekildi. İznik, Bizans'ın eline geçti. Eskişehir istikametinden Anadolu'ya giren Haçlı ordusuna karşı Sultan Birinci Kılıç Arslan (1092-1107) yıpratma savaşlarına başladı. Anadolu'da Haçlıları en stratejik bölgelerde yakalayıp, ani baskınlarla imha hareketlerine girişti, pek çoğunu kırdı.

Birinci Haçlı Seferi neticesinde Kudüs'te Katolik Latin Krallığı, Antakya ve Urfa'da birer Haçlı devleti kuruldu. Hıristiyanlar Ortadoğu'yu bu vesile ile tanıyıp, Doğu Akdeniz kıyılarına yerleştiler. Müslümanlarca Mekke ve Medine'den sonra en mübarek şehir olan Kudüs'ün, Şii-Fatimilerce Haçlılara teslimi büyük üzüntüye yol açtı. Müslümanlar, Haçlıları Ortadoğu'dan atmak için hemen teşebbüse geçtiler. 1144 senesinde Musul Atabeği İmadeddin Zengi, Urfa'yı geri aldı. Bu durum İkinci Haçlı Seferine sebep oldu.

İkinci Haçlı Seferi (1147-1149): Urfa'nın Müslümanlar tarafından geri alınması üzerine, Papa Eugenius'un teşviki ve papaz Saint Bernard'ın propagandası neticesinde İkinci Haçlı Seferi başlatıldı. Seferin komutanlığını Yedinci Louis ile Almanya İmparatoru Üçüncü Konrad yapıyordu. Alman İmparatoru komutasında 75.000 kişilik ilk kafilе, Konya Ovasına geldi. Bu ordu, Türkiye Selçuklularını Sultanı Birinci Mes'ud tarafından imha edildi. Alman İmparatoru canını zor kurtararak, beş bin kişiyle İznik'e sığındı. Fransa Kralı Yedinci Louis, 150.000 kişi ile yola çıktı. Alman İmparatorunun geriye kalmış döküntü kuvvetleriyle İznik'te birleşti. Bu kalabalık orduya karşı meydan muharebesi yapmayı uygun bulmayan Sultan Mes'ud, Haçlıları Toroslar geçidine çekti. Burada büyük kayıplara uğratan Haçlıların artıkları Antakya'ya sığındılar. Şam'ı muhasara ettilerse de, Türkler tarafından mağlub edildiler.

Üçüncü Haçlı Seferi (1189-1192): Selahaddin Eyyubi, Şii-Fatmî Devletini ortadan kaldırıp, Eyyubî Devletini kurduktan sonra, Haçlılara karşı harekete geçti. 1097 senesinden beri Haçlıların elinde bulunan Kudüs'ü, 1187 senesinde Hattin Zaferinden sonra ele geçirdi. Hıristiyanların birkaç kıyı şehir hariç, Ortadoğu'dan atılmaları, Avrupalıları endişelendirdi. Papa Üçüncü Clemens'in teşvikiyle Fransa ve İngiltere

Kralları ile Alman İmparatoru, Üçüncü Haçlı Seferine katıldılar. Sonu hezimet olmasın rağmen, Avrupa'nın en ünlü kral, imparator ve kumandanlarının katıldığı bu sefer meşhurdur. Alman İmparatoru Friderich Barbarossa, kara yolu, Fransız Kralı Philippe Auguste ile İngiliz Kralı Arslan Yürekli Richard deniz yoluyla hareket ettiler. Alman İmparatoruna, Türkiye Selçukluları Sultanı İkinci Kılıç Arslan, elçileriyle Anadolu'ya girmemesini teklif etmiş de, kabul etmedi. Türkleri dinlemeyen İmparator Friderich Barbarossa, ordusunun büyük bir kısmını Selçuklu askerlerinin elinde kaybetti. Sonunda, Akdeniz'e ulaşmadan nehirde boğuldu. Başsız kalan ve ağır zayıat veren haçlılar, perişan bir vaziyette Filistin'e ulaştılar. İngiltere Kralı, deniz yoluyla Kıbrıs'a varıp, Bizans valisini adadan kovarak Latin Krallığını kurdu. Kıbrıs'tan Akka'ya geçen Arslan Yürekli Richard ve deniz yoluyla Akka'ya varan Fransız Kralı, uzun süren muhasaradan sonra kaleyi aldı. Kudüs'ü yeniden almak için savaştırlarsa da muvaffak olamadılar. Fransa ve İngiltere kralları, acı tecrübeler ve ağır kayıplar neticesinde Kudüs'ü alamayacaklarını anlayınca, ülkelerine döndüler.

Dördüncü Haçlı Seferi (1204): Papa Üçüncü İnnocentius'un çağırısı, Foutges de Neville'nin propagandası neticesinde Bonifacio'nun tertib ettiği bu Haçlı seferine Almanya İmparatoru Altıncı Heinrich katıldı. Papanın itiraz etmesine rağmen Haçlılar, Venedik gemileriyle İstanbul önüne geldiler. 1204 yılında Ortodoks Bizanslılardan İstanbul'u aldılar. Şehrin zenginliği, Katolik Hıristiyanları şaşkına döndürdü. İstanbul'u yağmalayıp, tahrib ettiler. Dındaşlarına her türlü zulmü, her çeşit kötülüğü yaptılar. Bizans İmparatoru, tahtını İstanbul'dan İznik'e taşıdı. Bu olay, Bizans tarihinde ilk defa oluyordu. Nihayet İstanbul'da 1261 senesine kadar devam eden "Latin İmparatorluğu" kuruldu. Bu sefer sonunda Venedik ve Ceneviz Devletleri, Yakınoğu'da, büyük nüfuz ve toprak parçaları elde edip zenginleştiler. Dördüncü Haçlı Seferinden, Müslümanlardan ziyade, Ortodoks Hıristiyanlar zarar gördü.

Beşinci Haçlı Seferi (1217-1221): Papa Üçüncü Honorius'un teşvikiyle Macar Kralı İkinci Andrias, Kuzey Avrupa'dan gelen Haçlılarla, 1217 senesinde Akka'ya geldi. Kral Andrias, Müslümanlar karşısında dayanamayınca, geri döndü. Geride kalanlar Dimyat'a saldırıp, şehri aldılar. Daha sonra Kahire'ye yöneltilerse de Eyyubiler tarafından bozguna uğratılıp, dağıtıldılar.

Altıncı Haçlı Seferi (1228-1229): Papa Dokuzuncu Gregorius'un teşvikiyle Alman İmparatoru Üçüncü Frederich tarafından tertib edildi. Alman İmparatoru Kudüs'e kadar geldi. Eyyubî Sultanı Melik Kâmil'in dış baskılardan bunaldığı bir devrede, Haçlıların Kudüs'e gelmeleri antlaşma zemini doğmasına sebep oldu. Antlaşma ile Kudüs Haçlıların eline geçti. Fakat Türkler tarafından mağlûp edilmeleri neticesinde şehir, tekrar Eyyubîlere teslim edildi.

Yedinci Haçlı Seferi (1248-1254): Kudüs'ün Müslümanlar tarafından alınması üzerine, Fransa Kralı St. Louis tarafından tertib edildi. Mısır'da yeni kurulan Memlûklüler, Haçlıları 1250 senesinde, Mansure Meydan Muharebesinde mağlûp edip, Fransa Kralını da esir aldılar. Haçlılar dağıldı. St. Louis, Dimyat'ı Müslümanlara verip ülkesine döndü.

Sekizinci Haçlı Seferi (1268-1270): Antakya'nın Müslümanlar tarafından fethedilmesi ve Yedinci Haçlı Seferinin öcünü almak için Fransa Kralı St. Louis tarafından tertib edildi. Bu seferin hedefi, Kudüs olmayıp, Akdeniz kıyılarındaki Müslüman denizciler üzerineydi. St. Louis, Tunus'a çıktıysa da, salgın hastalıktan öldü. Fransa ordusu geri döndü. Bu sefer de başarısızlıkla sonuçlandı.

1096-1270 seneleri arasında, Müslümanlara karşı tertib edilen Haçlı seferleri sonucunda bir takım Latin devletleri kuruldu. Bunlar, Kudüs Krallığı, Kıbrıs Krallığı, Trablus Kontluğu, Antakya Prenslığı, Urfa Kontluğu, İstanbul Latin İmparatorluğu, Mora

faktörlerin bulunduğu bir gerçek olmakla beraber, dinî faktörler kadar tesirli ve dinî faktörler kadar önemli ekonomik faktörlerin bulunduğu da bugün artık ilmî bir gerçek olarak tespit edilmiş bulunmaktadır. Zenginliği dillere destan olan doğuyu ele geçirmek, Haçlı ordularına katılanların başlıca amacını teşkil etmiştir.

Yine zengin doğu ülkelerini ele geçirerek orada siyasî hâkimiyet tesis etmek ve oraları batının siyasî idaresi altına girmiş birer sömürgesi hâline getirmek de Haçlı seferlerinin diğer önemli bir sebebi teşkil etmiştir. Haçlı seferlerinden sonra Osmanlı İmparatorluğu bu Haçlı taarruz dalgalarının batıya karşı âdeta bir mukabelesi olmuştur ve Osmanlı orduları bir taraftan Polonya'ya, diğer taraftan Moskova'ya, diğer taraftan Viyana'ya, diğer taraftan Roma'ya ve Afrika'nın en batı kenarına kadar yayılma göstermiştir. Fakat bu yayılmalar 1683 II. Viyana bozgunu²³ ile kesin olarak duraklamıştır ve bu tarihten sonra da batının

---

Prenslüğü, Atina Dukalığı, Kefalonya Kontluğu, Naksos Dukalığı, Saint Jean Şövalyeleri idi. Bu Latin devletleri Türkler tarafından ortadan kaldırıldı ve Haçlılardan hiçbir iz bırakılmadı.

- 23 **1683 II. Viyana bozgunu:** İkinci Viyana Bozgunu: Merzifonlu Kara Mustafa Paşa kumandasındaki Osmanlı ordusunun Viyana'yı kuşatması.

XVII. yüzyıl ortalarında Avusturya imparatorunun, Protestan olan orta Macaristan halkına baskısı sonucu, orta Macar Beyi İmre Tököli, Osmanlı himayesine girmişti. İmre Tököli, Sadrazam Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'yı, Avusturya'nın elinde bulunan orta Macar kalelerini geri almaya teşvik etti. Varad (Nagy-Varda, Alm. Gros-Wardein) beylerbeyi Hasan Paşa da, orta Macaristan'a ait kaleleri geri alarak, İmre Tököli'ye verdi. Bunun üzerine, Avusturya imparatoru Leopold, Türk kuvvetlerinden yararlanarak, bu kaleleri tekrar ele geçirdi. Bu yüzden, Osmanlı-Avusturya ilişkileri bozuldu. Nisan 1683'te IV. Mehmed Han ve Sadrazam Kara Mustafa Paşa kuvvetli bir orduyla Edirne'den hareket etti. Ordu, 3 Mayıs 1683'te Belgrad'a geldi. 13 Mayıs 1683'te Sadrazam Merzifonlu Kara Mustafa Paşa serdar-ı ekrem tayin edildi ve Osmanlı ordusu, Viyana üstüne yürüyüşe geçti. Osmanlı ordusu, o zamana kadar sefere çıkmış olan orduların en kalabalığıydı. Tımarlı sipahiler, kapıkulu askerleri, Mısır ve Şam askeri, Eflak, Boğdan voyvodalarının kuvvetleri, orta Macar kralı İmre Tököli'nin 20 000 kişilik ordusu ve Kırım Hanı'nın 50 000 kişilik süvarisiyle 350 000 kişiyi buluyordu. Ayrıca, 150 000 kişilik geri hizmet askeri ve ağırlıkları taşıyan 50 000 araba vardı. Belgrad yakınlarında Sava ırmağını geçen Osmanlı ordusuna, 10 Haziran 1683'te, Ösijek'te İmre Tököli kuvvetleri katıldı. Ösijek'ten hareket ederek Drava ırmağını geçen Osmanlı ordusu, 26 Haziran'da, Erdel'de bulunan İstolni-Belgrad'a geldi. Burada Kırım Hanı Murad Giray, Kırım kuvvetleriyle orduya katıldı. Padişah, Kara Mustafa Paşa'yı, Yanık Kalesini ele geçirmekle görevlendirmişti; fakat sadrazam, bunu önemsiz bir iş olarak görüyordu. Amacı, Avusturya'nın başkenti olan Viyana'yı alarak büyük bir ün sağlamak. İstolni-Belgrad'da bir savaş meclisi toplandı. Kara Mustafa Paşa, bu mecliste asıl amacının Yanık veya Kommarom kalesini almak değil, Beç (Viyana) şehrini kuşatmak olduğunu açıkladı. Toplantıda bulunan defterdar, Anadolu, Rumeli, Şam ve Diyarbakır beylerbeyleri, reisülküttap, yeniçeri ağası, serdarın bu kararını uygun

doğuya karşı, doğunun temsilcisi olan Türklere karşı, Osmanlı İmparatorluğuna karşı, arka arkaya, aralıksız sürdürülen saldırılar başlamıştır. 1683 İI. Viyana seferinden sonra doğu, batının bu saldırıları karşısında devamlı yenilgiye uğramıştır.

Batu, Hıristiyanlığın ve Eski Yunan medeniyetiyle²⁴, Rönesans'ın ve gelişen modern ilmin güçlü tesiriyle bu üç ayrı kaynağın karmasından oluşan yeni bir kuvvetle, yeni bir varlıkla ortaya çıkmıştır. Bu üç ayrı

---

buldular. Yalnız Kırım Hanı, bu görüşe karşı çıktı. Tecrübeli bir asker olan Budin valisi Uzun İbrahim Paşa da Kırım Hanını destekledi. Öncelikle, Macaristan'da, Avusturya imparatoruna bağlı Macar beylerinin topraklarının, Yanık ve Kommarom kalelerinin alınmasını, sonra Viyana'nın kuşatılmasını teklif ettiler.

Osmanlı ordusunun Viyana üzerine yürüyüşü, Avrupa'da, özellikle Almanya'da büyük bir heyecana sebep oldu. İmparator Leopold, şehirde 20 - 25 000 kişilik bir savunma kuvveti bırakarak, Viyana'dan 60 saat uzaklıkta bulunan Lenz kasabasına çekildi. Osmanlı ordusu, 14 Temmuz 1683'te Viyana önüne geldi. Gelenek üzerine şehrin teslimi istendi. Teklifin reddedilmesi üzerine kuşatma başladı. Kara Mustafa Paşa, kuvvetlerinin bir kısmını, Moravya, Galiçya, Slovakya içlerine yolladığı için, şehri gerektiği gibi kuşatamadı. 1529 yılındaki Birinci Viyana Kuşatmasında olduğu gibi, bu seferde de orduda büyük toplar yoktu. Viyana'ya Avrupa'nın bir çok yerinden yardım gelmeye başlamıştı. Osmanlı ordusunda, yiyecek sıkıntısı başladı. Yemsizlik yüzünden, ordudaki hayvanlar ölüyordu. Yakalanan esirlerden, Leh ve Alman kuvvetlerinin yardıma geldiği anlaşıldı. Durumun zorlaştığını gören Kara Mustafa Paşa, 26 Ağustos 1683'te yaptığı kuvvetli bir saldırıyla bazı tabyaları ele geçirdi. Şehirde dizanteri çıkmıştı. Kale kumandanı, acele yardım istiyordu. 7 Eylül 1683'te müttefik kuvvetleri, Jan Sobieski kumandasında Tuna'yı geçti ve Osmanlı ordusunun sol geri hatlarına yaklaştı. Viyana'ya gelecek yardımcı önlemek için, büyük Tuna köprüsünün güvenliğiyle görevlendirilen Kırım Hanı Murad Giray, Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'ya duyduğu kin yüzünden, düşmanın Tuna'yı geçmesine göz yumdu. Osmanlı ordusunun gerisine düşen düşman için gerekli hazırlıklar yapıldı; fakat Budin beylerbeyi İbrahim Paşa'nın Jan Sobieski'ye yenilmesi, vezir Sarı Hüseyin Paşa kuvvetlerinin dağılması ve Kırım kuvvetlerinin yardıma gelmemesi yüzünden, genel bir bozgun başladı.. Viyana bozgununu haber alan IV. Mehmed Han, Belgrad'dan Edirne'ye döndü.

Viyana Bozgunu, Avrupa'nın ortasına kadar girmiş olan Türk ordusunun son seferi oldu. Sadrazam, 16 Ekim'de Belgrad'a döndü. 29 Ekim'de Estergon Kalesi düşmanın eline geçti. Durumdan son derece üzüntü duyan IV. Mehmed Han, Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın idamını emretti. Kara Mustafa Paşa, Belgrad'da idam edildi.

24 **Eski Yunan medeniyeti:** Yunan Medeniyetinin temelleri M.Ö. 1200 yıllarında Dorlar tarafından atıldı. Asıl Yunan tarihi M.Ö.800 yüzyılda başladı.

Yunan medeniyeti şehir devletleri halinde bir yönetim oluşturmuşlardır. Bu şehir devletlerine "Polis" adı verilmiştir. Ve Bu polisleri yöneten kişiye de Tiran denmiştir.

Bu yunan şehir devletleri ilk demokratikleşmenin başladığı yerlerdir. Bu şehir devletlerinin en önemlileri Atina ve Sparta gibi yerler olmuşlardır.

Aristofanes, Sofokles, Aristo, Eflatun, Sokrat gibi büyük filozoflar, Homeros gibi ünlü bir edebiyatçı bu Atina'da yetişmişlerdir.

Çok tanrılı bir dine inanırlardı.

kaynağın karışmasından meydana gelen batı medeniyeti ve batı varlığı, batı gücünün temelinde yatan fikirleri ve ilkeleri iyice kavramak gerekmektedir. Bu üç kaynaktan karışarak doğmuş olan batı uygarlığının temelinde insana değer vermek ve her şeyi insan için yapmayı düşünmek yer almaktadır. Bu görüşün yanı sıra insanların, birbirlerine zarar vermeksizin, yaşatarak ve yaşayarak birbirlerinin mutluluğunu sağlama düşüncesi, inancı yer almıştır. Bunun yanı sıra doğruyu bulma, gerçeği bulma ve gerçeğe saygı gösterme ilkesi yer almıştır. Bunun yanı sıra gerek ilmî araştırmalarda, gerek diğer çalışmalarda insan aklını esas almak, insan aklının muhakemesine dayanarak olayları değerlendirmek ve olaylara yön vermek ilkesi yer almıştır. Bunun yanı sıra Hıristiyan dininin manevî inançlarına bağlı olarak bu manevî inançların ilkelerine dayalı bir ahlâk sistemi benimsemek yer almıştır.

Bütün bunlarla beraber Eski Yunan ve Roma medeniyetinden²⁵ kökünü alan ve insanın modern çağlardaki gelişmesiyle bağdaştırılan

---

Özellikle dünyada en çok tanıya sahip olan medeniyetlerden birisidir. Olimpiyatlarda bu tanrılar için düzenlenen yarışmalar sebebiyle ortaya çıkmıştır.

Yunan tanrılarının oturduğu yer Olympos dağıdır.

Yunan Medeniyetinin en önemli zamanları Büyük İskender'in yunan medeniyetini fethiyle başlayan dönemdir. Yunan medeniyeti Mısır ülkesine kadar birçok yerde etkisini göstermiş fakat Büyük İskender'in ölümünden sonra ve Roma İmparatorluğunun güçlenmesi ile Yunan medeniyeti de son bulmaya başlamıştır. Roma İmparatorluğu'nun kültürünün oluşmasındaki en büyük pay yunan medeniyetine aittir. Roma Medeniyeti en büyük etkilenmeyi bu medeniyetten yapmıştır.

- 25 **Eski Roma Medeniyeti:** Roma Medeniyeti, bugünkü İtalya'da ortaya çıkmış ve büyük bir coğrafyaya yayılmıştır, İtalya'nun bilinen ilk siyasi oluşumunu Anadolu'dan göç ettikleri sanılan Etrüskler oluşturmuşlardır. Roma şehrini kuran Etrüskler'den sonra bölgeye gelen kavimler içinde "Roma Medeniyeti"ni oluşturan kavim Latinlerdir. Bunu Kuzey Afrika'da koloni kuran Fenikeliler ve Batı İtalya kıyılarında kolonicilik yapan Yunanlılar izlemiştir.

Roma'da özellikle çok güçlü ve düzenli bir ordunun bulunması nedeniyle sınırları çok hızlı genişlemiştir. En geniş sınırları kuzeyde Britanya'dan güneyde bugünkü Somalî'ye, doğu'da Hazar ve Basra Körfezinden batıda Fas ve Portekiz'e kadar genişlemiştir. Roma Medeniyetinin siyasi tarihinde sırasıyla üç değişik yönetim biçimi görülür:

Krallık (MÖ 735-510)

Cumhuriyet (MÖ 510-27)

İmparatorluk (MÖ 27-MS 395)

Krallık döneminde halk başlıca üç tabakaya ayrılmıştır:

1- Patriciler: Roma'nın ilk yerlileri olup, soylular sınıfını meydana getirirlerdi. Patriciler Jens denilen aile birlikleri (klan) halinde toplanmışlardı. Kan bağıyla birbirlerine bağlıdır. Patriciler Senatus Meclisi'ni teşkil ederlerdi. Patricilerde Jens, Küriya ve Tribus şeklinde bir örgütlenme vardır.

Eski Roma'da Jenslerin birleşmesiyle daha büyük bir topluluk meydana gelmiştir. Buna da Küriya denirdi. Kuriyaların toplanmasıyla Comitia Curiata (Halk Meclisi) adıyla bir meclis oluşurdu. Bu meclis Senato'dan sonra gelirdi.

Patriciler, Roma'yı yöneten kimseler olup memurluk ve askerlik yaparlardı. Her türlü gelirlere sahiptiler.

2. Plepler: Roma'ya sonradan gelip yerleşmiş, Roma egemenliğini kabul etmiş kimselerdi. Siyasi hakları yoktu, oy kullanamazlar ve patricilerle evlenemezlerdi. Genel olarak tarım, ticaret ve sanatla uğraşırlardı. Gittikçe çoğalan bu sınıf patriciler için büyük bir sorun haline geldi. Özellikle Cumhuriyet devrinde Patrici-Plep mücadelesi Roma'nun en büyük iç sorunu haline geldi.

3. Köleler: Bu sınıf savaşlarda esir edilenlerle köle bir aileden gelmiş olanlardan oluşurdu. Patricilerin işlerinde çalışırlardı. Bu dönemde krallar soylulardan oluşan "Senato" tarafından teklif edilir, "Kuria" denen halk meclis-leri tarafından seçilirdi. Kral bütün işlerini Senatus'a danışarak yapardı. Kral en yüksek yönetici, yargıç ve en büyük rahipti. Bu nedenle krallık hanedan yönetimine dönüşmemiştir. Özellikle VI. yüzyılda çok güçlenen Aristokratlar krallığı tamamen yıkıp Cumhuriyet yönetimini başlatmışlardır.

Krallık Devrinde Meclisler:

A) Sonotus (İhtiyarlar Meclisi):Kral tarafından seçilir, ölünceye kadar görevlerinde kalırlardı. Kralın bir danışma meclisi konumundadır. Cumhuriyet döneminde önem kazanmıştır. Senato üyeleri Roma'da Jens başkanlarıydı.

B) Comitia Curiata (Halk Meclisi): Patricilerin toplanmasıyla kurulan meclistir. Plepler bu meclise giremezlerdi. Bu meclis bir yasama organı durumundadır. Oylar Küriya sayısına göre verilir. Her Küriya'nın bir oyu vardı.

Cumhuriyet döneminde Senato aynı yetkilerini korumuştur. Konsüller, eskiden krallara ait olan hak ve yetkilere ve buyurma gücüne ve ortak bir iktidara sahiptirler. Senato ülkeyi yönetecek olan "Konsül" ü seçmekteydi. Konsül her yıl yeniden seçilirdi. Konsül'ün devlet hakkında her türlü yetkisi vardı.

Konsüllerin Görevleri: 1. Ordulara komuta etmek, 2. Senatus ve Halk Meclislerini toplantıya çağırmak, 3. Savaş vergisi koymak ve toplamak, 4. Bütün devlet işlerini sırasıyla ve ortaklaşa olarak yürütmek, birbirlerini kontrol etmek.

Bu durum, onların gittikçe daha otoriter olma-sı sonucunu doğurmuş, ve M.Ö. 56'da konsül seçilen "Sezar" idareyi tek başına ele geçirerek Cumhuriyet rejimine ve kanunlarına hiç dokunmadı. Meclisleri olduğu gibi bıraktı. Baş rahipliği üzerine aldı. Sezar, Roma'da çok kalmayarak devamlı sa-vaşlarla uğraştı. Mısır takvimini kabul etti. Toprakları genişletti. Sezar'ın ölümünden (M.Ö.44) sonra Roma'da büyük karışıklıklar çıktı. Bu karışıklıklar Augustus'un idareyi ele almasına kadar sürdü. Bu dönemde büyük tapınaklar ve tiyatrolar yapıldı. Augustus devamlı "Tuğladan bir şehir buldum, mermerden bir şehir bırakıyorum." derdi. Pön Savaşları: Romalılar'la Kartacalılar arasında Batı Akdeniz egemenliği yüzünden çıkan savaşlardır. Kartaca Tunus'ta kurulmuş bir Fenike kolonisiydi. Roma'nın gittikçe güçlenmesi Kartacalıları kuşkulandıyordu.

Kartacalılar İtalya'deki Messina'nın içişlerine karışmaları yüzünden başlayan savaşlar 100 yıldan fazla sürdü. Üç Pön savaşı yapıldı. Bu savaşlarda gücünü yitiren Kartacalılar Roma'ya bağlı bir devlet haline geldiler. Böylece Batı Akdeniz'de hakimiyeti sağlayan Romalılar Doğu Akdeniz'e yöneldiler. Bu arada İskender İmparatorluğu parçalanmış yerine krallıklar kurulmuştu.

bir hukuk sistemi yer almıştır. Bu hukuk sisteminde de temel, insanların mutluluğu ve insanların birbirlerine zarar vermeksizin, birbirlerini taciz etmeksizin, birbirlerinin haklarını sağlamak ve birbirlerinin mutluluğuna yardımcı olmak görüşü yer almıştır. Bunlarla beraber modern ilim, bu medeniyetin oluşmasında en tesirli bir faktör olarak yer almıştır. Gözlem yapmak, tecrübe yapmak, analiz yapmak ve her konuda bu şekildeki ön yargılardan, art düşüncelerden uzak olayları ve maddeyi bu şekilde araştırmak varlık hakkındaki en doğru bilgileri sağlamak ve bu bilgileri insanlığın daha refahlı, daha mutlu yaşaması yolunda kullanmak görüşü yer almıştır. İlmî araştırmalar ve ilimdeki gelişme insanların tabiat kuvvetlerinin tesirlerine karşı korunmaları, tabiat kuvvetlerinin tutsaklığından kurtulmaları yönünde insanlığa geniş ufuklar açmıştır. İşte batıda meydana gelen büyük gelişmelerin temelinde bulunan faktörlerin özeti böylece sıralanabilir.

Pön Savaşları sırasında Makedonyalılarla da savaşa girilmiş ve Makedonya, Roma egemenliğine alınmıştır. Bunun ardından Hellenizm Krallıklarından olan Suriye Krallığı da Roma'ya bağlanmıştır.

Bu iki önemli yerin alınmasıyla Doğu Akdeniz'de Roma'nın hakimiyet alanı içine girdi. Sıra Mısır Krallığını almaya gelmişti. Bir süre sonra Mısırda Roma'ya bağlandı.

Hellenizm Krallıklarının (Makedonya, Suriye ve Mısır) alınmasıyla Roma'nın sınırları genişlerken hayat tarzında da büyük değişiklikler olmuştur. Yunan yaşayış ve gelenekleri böylece Roma'ya girmiş oldu. Cumhuriyet döneminde Patrici ve Plepler arasındaki hukuki ayrıcalıklar da ortadan kaldırılmıştır.

İmparatorluk döneminde sınırlar daha hızlı genişledi. Fakat bununla birlikte yeni birtakım problemler baş gösterdi. Çok tanrılı dine inanan Romalıların bütün karşı koymalarına rağmen Hıristiyanlık hızla yayılmakta ve devlet otoritesini sarsmaktaydı. Kuzeyden gelen barbar kavimlerin Roma sınırlarına girmesi merkezi yönetimi çok güç duruma sokmuştu. 313 tarihinde Milano Fermanıyla Hristiyanlık resmi din olarak kabul edildi, fakat "Kavimler Göçü"nü olumsuz etkileri silinemedi. Bu nedenle 395'te imparatorluk; "Doğu Roma" ve "Batı Roma" adıyla ikiye bölündü, 476'da ise Batı Roma İmparatorluğu parçalanarak feodalite yönetimleri Avrupa'ya hâkim oldu. Doğu Roma ise "Bizans" adıyla 1453'e kadar varlığını sürdürdü.

İlka Roma Medeniyetinde oluşturulan "12 Levha Kanunları" aynı zamanda günümüz Avrupa hukukunun da temelini teşkil eder. Bu kanunlar Patrici ve Plepler arasındaki çekişmeleri sona erdirmek için oluşturulmuştur.

Romalılar, Yunanlılarda da olduğu gibi çok tanrılı dine inanmışlardır. Tanrılarınun "Kapitol" denen bir dağda yaşadığını kabul etmişlerdir. Ancak, 313'te Hristiyanlık resmi din olarak kabul edilmiştir.

Fenike, İyon ve Yunanlıların geliştirdiği alfabaya son şeklini kazandırmışlar ve "Latin Alfabesi"ni oluşturmuşlardır. Mısır'dan aldıkları Güneş yılı esaslı takvim, Sezar ve Papa XIII. Gregor tarafın-dan düzenlenerek bugün kullandığımız takvim oluşturulmuştur.

Tabii bu faktörlerle beraber, bilhassa 17. yüzyıl sonlarında kuvvetli bir milliyetçilik cereyanı da meydana gelmiştir. Bu milliyetçilik cereyanı Avrupa'da birçok yeni siyasî gelişmelere yol açmıştır. Doğuya göre ve Osmanlı İmparatorluğuna göre o günkü şartlarda çok iyi teşkilâtlanmış ve güçlü hâle gelmiş bulunan batı ülkeleri, bu yeni akımdan da Osmanlı devletine karşı faydalanma yoluna gitmişlerdir. Ve doğuya karşı giriştikleri taarruzlarda, yayımlarda milliyetçilik akımını da kullanmışlardır.

Milliyetçilik duyguları, milletlerin hayatında eskiden beri yer almış olan duygulardır ve siyasî hareketlere yön vermiş olan başlıca etkenlerden birisidir. Fakat özellikle 17. yüzyıl sonunda ve 18. yüzyıldan itibaren bu akım batı dünyasında büyük rol oynamıştır ve batının büyük imparatorluklarının sarsılmasına sebep olmuştur. İmparatorlukların sarsılmasına rağmen yeni meydana gelen güçlerin doğuya ve Osmanlı devletine, Türk milletine karşı bakışlarında, görüşlerinde bir değişiklik olmamıştır. Bugün 20. yüzyılın son çeyreğinde bulunduğumuz hâlde, yine batı dünyasının görüşleri Türkiye'ye karşı daha eski çağlardaki batının görüşlerinden pek farksız bulunmamaktadır. Bu görüşlerde dinin ayrı bir yeri vardır, ekonomik faktörlerin ayrı bir yeri vardır, siyasî faktörlerin ayrı bir yeri vardır. Her üç faktör de Türkiye'nin, Türk milletinin aleyhine bir tutumdan beslenmektedir. Aleyhine bir tutumdan destek almaktadır. Türkiye ile Yunanistan arasında çıkan meselelerde, Türkiye ile başka ülkeler arasında çıkan meselelerde, Türkiye'ye karşı batının durum alışında hep bu eskiden beri süregelen görüşün tesiri bulunmaktadır. Bunu her Türk iyice anlamaya ve bu gerçeği gözden kaçırmamaya mecburdur.

TÜRKİYE'NİN JEOPOLİTİK DURUMU

Türkiye Asya'nın Avrupa'ya uzanmış olan en batı ucunu teşkil etmektedir. Karadeniz'le Akdeniz arasında uzanmış olan Türkiye, Karadeniz kıyılarında yaşayan bütün memleketlerin Akdeniz'e açılmaları ve dünya denizleri üzerinden bütün dünya ile irtibat kurmalarını kontrol eden bir durumdadır. Ayrıca yüzlerce yıl Asya ile Avrupa arasındaki gidiş gelişlerin, ticaretin, kültürel münasebetlerin yolunu, mihrakını teşkil etmiştir. Bugün de bu durum devam etmektedir. Ayrıca dünyanın en zengin petrol kaynaklarına sahip bulunan Orta Doğunun kalesi, kilidi durumundadır. Orta Doğu petrollerine uzanan bütün yollar Türkiye'nin kontrolü altındadır. Gerek havayolları, gerek deniz ve karayolları Türkiye'nin üzerinden geçmekte veya Türkiye'nin çevresinden dolaşmaktadır. Böylece Türkiye her zaman bu yollar üzerinde tesirli olmak ve kontrol yapmak imkânlarına sahiptir.

Ayrıca Türkiye, dünyanın başka zenginliklerinin bulunduğu çeşitli memleketlerin de çok yakınındadır. Yine dünyanın büyük kuvvetlerinden birisini teşkil eden Sovyetler Birliği'nin çok yakın olması dolayısıyla bu bölgeleri her yönden tesir altına alabilecek durumdadır. Bu özelliği dolayısıyla ki Türkiye hakkında yazdığı bir yazıda, eski İngiliz başbakanlarından meşhur Winston Churchill²⁶, "Rusya'nın yumuşak karnı

26 **Winston Churchill:** (1874 - 1965). Britanyalı devlet adamıdır. 1895'te Kraliyet Harp Okulunu bitirdi ve orduya girdi. Boer Savaşı 'nda esir düştü ve kaçarak milli kahraman haline geldi. On ay sonra, Muhafazakâr Parti'den milletvekili seçildi. 1904 'te Liberal Parti 'ye girdi. 1911'de Bahriye Nazırı oldu. Başarılı siyasi kariyeri 1915 Gelibolu yenilgisinden sonra düşüşe geçti. Sadece donanmayla Çanakkale Boğazı 'nın geçilebileceği, ardından da rahatça İstanbul 'a ulaşılabilceği konusundaki ısrarcı tavrı, Türklerin umulandan çok daha başarılı bir savunma yapması; müttefik ordusunun tarihi yenilgisine yol açtı. Bu başarısızlığın mimarı olarak nitelendirilen Churchill, Britanya halkı karşında çok zor bir durumda kaldı ve muhaliflerinin de zorlamasıyla görevinden ayrıldı. Ancak 1917'de Cephane Bakanlığı'na ve Harbiye Bakanlığı'na getirildi. 1924'te tekrar Muhafazakâr Partiye girdi. Maliye Bakanı oldu (1924-1929). 1939 'da bir kez daha Bahriye Nazırlığına ve 1940 'ta Neville Chamberlain'ın yerine başbakanlığa getirildi. II. Dünya Savaşı'nda izlediği savaş politikası ve Roosevelt ile kurduğu iyi ilişkiler onu Britanya tarihinin en önemli devlet adamları arasına

Türkiye'nin jeopolitik durumu tarafından her zaman vurulma imkânını sağlayacak bir hâldedir." demişti. Balkanlar üzerinde, Doğu Akdeniz üzerinde, Ege Denizi üzerinde ve Kuzey Afrika üzerinde Türkiye'nin jeopolitik durumunun büyük tesirleri vardır. İstanbul ve Çanakkale Boğazları ise Karadeniz bölgesindeki memleketlerin dünya ile ve yine Akdeniz'de ve dışarıda bulunan tüm devletlerin Karadeniz kıyılarında bulunan memleketlerle ticaretinin su yolunu teşkil etmektedir ve bu boğazlar her zaman Türkiye'nin kontrolü altındadır. Ayrıca Türkiye Kafkasya'nın büyük bir bölümünü sulayan Aras nehrinin, Suriye ve Irak'ı verimli topraklar hâline getiren Fırat ve Dicle nehirlerinin, Zap nehirlerinin çıktığı bir memleketdir. Yani komşu ülkeleri sulayan, besleyen suların kaynağını Doğu Türkiye teşkil etmektedir. Bu da Türkiye için çok büyük imkânlar sağlayan bir gerçektir. Bunun dışında Türkiye gerek uzunluğuna, gerek genişliğine bir hayli geniş, büyük bir memleket durumundadır; âdeta küçük bir kıta özelliği göstermektedir. Bu durumu ile Türkiye gayet verimli tarım imkânlarına sahip olduğu gibi, askerî yönden çok elverişli konuş imkânlarına da sahip bulunmaktadır.

Türkiye'nin toprak üstü zenginlikleri ve toprak zenginlikleri, Türkiye'ye büyük ekonomik ve askerî potansiyel vermektedir. Türkiye üzerinde yaşayan Türk milletinin insanları yapı itibariyle çalışkan, savacı, medenî kabiliyetleri yüksek olan insanlar olduğu için bu da Türk milletine ayrıca bir kapasite sağlamaktadır. İşte bu özellikleri dolayısıyla Türkiye'nin jeopolitik durumu Türkiye'ye büyük imkânlar sağladığı gibi Türkiye'yi büyük riskler altına da sokmaktadır. Bu durum karşısında Türk milleti bu durumun gerektirdiği kalkınmayı, bu durumun gerektirdiği güçlenmeyi, gücünü arttırma faaliyetlerini sür'atle yürütmek zorundadır. Yoksa bu derecede önemli jeopolitik bir yerde bulunan

---

soktu. Yine bu dönemde Müttefik Devletlerin Balkanlar'a kaydırmaya çalıştığı strateji konusunda Ruslarla çalıştı. Ancak SSCB'nin burada hâkim duruma geçmesinden de çekiniyordu. Bu yüzden savaşın başından itibaren stratejik önemi büyük olan Türkiye'yi savaşa sokmaya çalıştı. Kahire ve Adana'da Türk yöneticileriyle bu konuda yaptığı görüşmelerde, Türkiye'nin istediği askeri yardımı vermeye de yanaşmadı. Savaş sonrası Avrupa ülkelerinin birleşmesini sağlayan NATO, Avrasya Konsayı gibi kurumların oluşması için büyük çaba gösterdi. 1951 seçimlerinde tekrar iktidara geldi. 1955'te görevlerini aynı zamanda yeğeni Clarissa Churchill'in eşi olan Anthony Eden'e bırakarak siyasetten çekildi.

Son yıllarını daha çok yazarak ve resim yaparak geçirdi. 1953 yılında Nobel Edebiyat Ödülünü kazandı. 1963'te Amerikan Devleti, kendisine onursal vatandaşlık verdi. 91 yaşında inmeden öldü.

Türkiye’de gelişmemiş, henüz iktisaden kalkınmamış, ilim ve teknikte geri kalmış bir toplumun zaaf içinde kendi hâlinde yaşaması mümkün olamaz. Bu birçok tehlikeleri davet eden bir durumdur. Bu durumdan Türk milletinin sür’atle çıkması, kurtulması lâzımdır. Aksi hâlde bu dağınıklık, teşkilâtsizlik ve geri kalmışlık durumu, fakirlik, yoksulluk durumu sürdüğü takdirde, bunun birçok tehlikeler çıkaracağı açıktır. Bu jeopolitik durum dolayısıyla biz, milletimizi büyük bir atılım yapmak üzere millî bir doktrinle donatmak ihtiyacını duyduk.

Türk milletinin büyük atılım yapması lâzım ve çağlar üzerinden sıçrayarak bugünkü ileri milletlerin girmiş oldukları atom, füze, uzay çağına bir an önce Türkiye’nin de girmesi lâzım geldiği kanaatindeyiz. Bunun için yeni bir atılım meydana getirmek üzere Dokuz Işığı millî bir doktrin olarak milletimize sunduk. Türkiye’yi yönetenlerin, Türkiye’nin jeopolitik durumunu, komşularıyla olan özelliklerini hiç bir zaman gözden uzak tutmamaları lâzımdır. Bugün Türkiye’nin çevresinde bulunan bütün komşuları, çevresini teşkil eden komşu toprakların hepsi yüzlerce yıl Türk idaresinde yaşamış olan topraklardır. Bu özellikleri dolayısıyla da bu topraklarda yaşayan insanların tutumunun, politikalarının hassas tarafları bulunmaktadır. İşte Türkiye jeopolitiğini dikkate alırken, Türkiye’nin tarihten gelen tesirler dolayısıyla komşularının özelliğinin de dikkate alınması mecburiyeti vardır. Bunları dikkate almadan Türk politikasını yönetmek Türkiye’ye daima zarar getirmiştir. Bir Kıbrıs meselesinin bugüne kadar kesin çözüme ulaştırılmamasında Yunanistan’la Türkiye arasında çözümlenememiş bir Ege Denizi meselesi, bir kıta sahanlığı meselesi, bir kara suları meselesi, bir fir hattı meselesi bulunmasının sebepleri Türkiye jeopolitiğinin özelliklerinin Türkiye’yi yönetenler tarafından gereği şekilde dikkate alınmamış olmasındadır. İşte Türkiye jeopolitiğinin bu özelliklerini göz önünde bulundurarak milletimizin uyandırılması ve bir silkinişle atılıma geçilmesi zorunluluğunu duymaktayız. Büyük bir atılıma girişmek lâzımdır. Buhar çağını, elektrik çağını aşarak modern atom nükleer çağına, uzay çağına, Türk milletini füze çağına sokacak, ilim ve teknikte hızlı bir gelişmeyi sağlamak zorundayız.

1 - MİLLİYETÇİLİK

NEDEN MİLLİYETÇİLİK?

Genel görünüş:

Geçmiş yıllar, aylar içinde eğleşmeden bugünden ve yarından bahsetmek istiyorum. Çünkü, hâl geçmişin toplamı, geleceğin tohumudur,

Bugün Türkiye'nin genel görünüşü kısa çizgilerle şöyledir:

Dudaklar çatlak, mideler boş, köyler karanlık, dağlar tepeler çıplak, halk yoksul, millet düne küskün, gelecekten ümitsizdir.

Bugüne kadar tatbikatına şahit olduğumuz siyasetin hile, iftira, yalan ve tertip gibi basit ve çirkin silâhları imanlı Türk halkının siyasî hareketlerini zayıflatmakta, inancını sarsmaktadır.

Bir tarafta toprağı seyreden tok insanlar, öte yanda toprağı yoğuran aç insanlar...

Bir tarafta güzel vatanımızın toprağını süren, tohumunu saçan yabancı teknisyenler, köylerimizde inek sağan misyoner genç kızlar; öte yandan günün modasına takılıp giden ve kulüpleri tıklım tıklım dolduran memleket çocukları...

Bir tarafta altı yaşından itibaren sorumluluk yüklenen ve fabrikalarda motorun gürlütüsünü, tarlalarda güneşin hararetini bölüşerek sosyal adaletin tatbikatını veren vatan çocukları; öte yandan yüksek apartmanların gölgesinde ve sıcak odalarında sosyal adalet nutukları hazırlayan adaletsiz, şuursuz, ruhsuz bir topluluk...

Bir tarafta yılda milyarları aşan içki masraflarından yükselen kahkahalar, öte yanda, bir damla su için sabahtan akşama kadar nöbet bekleyen susuzluktan çoraklaşmış köyler...

Bütün bu çizgiler üç-beş yılın, üç-beş kişinin eseri değildir. Yüzyılların yüzyıllara taşıdığı yüktür.

Türkiye'nin jeopolitik güç, istihsal değeri ve Türk halkının moral ve fizik güç olarak tam anlaşılmasını, tanınmasını asıl sebep olarak görmekteyiz.

TÜRK FİKİR HAREKETLERİ TARİHİNE BAKIŞ

Hâkim Fikir Akımları

Türk fikir hareketleri tarihine baktığımız zaman İslâmcılık, Ümmetçilik fikrini ve Tanzimattan sonra bilhassa Osmanlıcılık görüşünü, bir siyasî fikir olarak görürüz. Bundan sonra da Türkçülük, Pantürkizm ve Turancılık fikirlerini görürüz. Daha sonra da Millî Kurtuluş Savaşı ve ondan sonraki sahada da başlıca iki fikir hareketi ortada görülür. Bunlardan birisi Anadoluçuluk, diğeri de Türkiyecilik.

İslâmcılık

İslâmcılık bütün Müslüman ülkelerin birliğini hedef tutan bir görüş. Bu görüşün Osmanlı İmparatorluğunda kabul edilmiş olmasının önemli sebeplerinden birisi, Osmanlı padişahlarının aynı zamanda İslâm Halifeliği unvanını ve görevini de taşımış olmalarıdır. Fakat zamanla, özellikle Batı memleketlerinin büyük imparatorluklarının emperyalist faaliyetleri de tesir göstererek, bu fikir, bu görüş baltalanmış, zayıflatılmış ve Müslüman olmakla beraber çeşitli Müslüman memleketler halkı birbirlerine karşı harplere, mücadelelere sevk edilmiştir. Osmanlı Devleti, başında halife de bulunmasına rağmen ve halife tarafından cihad da ilân edilmiş bulunmasına rağmen, Müslüman olan başka milletlerin Hıristiyan olan Batı memleketleriyle ittifak edip birleşerek Müslüman Osmanlı Devletine; Müslüman Türk millete karşı silâhlı mücadeleye girip onu yıkmak için Hıristiyan devletlerle ittifak hâlinde çalışmaları gibi durumlar meydana gelmiştir.

Osmanlıcılık

Osmanlıcılık fikri ise, Tanzimatın ilânından sonra daha çok üzerinde durulan bir fikir hareketi olmuş. İmparatorluğun o günkü sınırları içinde

bulunan çeşitli milletleri din ve milliyet farkı gözetmeksizin “Osmanlı” adı altında bir millet hâline getirmek, bir varlık hâline getirmek görüşü; —ki bunun da çeşitli olaylar, zamanın meydana getirdiği birçok şartlar— imkânsız olduğunu göstermiş ve neticede bu fikrin de tutulacak bir fikir olmadığı inancını yaratmıştır.

Milliyetçilik

Türk Milliyetçiliği, Türk milletinin kendi varlığını, meşru savunma isteğinden, meşru savunma duygusundan doğmuş bir şuur ve duygudur. İmparatorluğun uzun yüzyıllar bütün yükünü taşıyan Türk halkı, Türk unsuru imparatorlukta en çok ezilen ve en çok da ihmal gören bir unsurdur. Biraz önce temas ettiğim gibi İslâm birliği, Osmanlıcılık fikirleri içinde, o da bütün bu fikirlerin tahakkuku için elinden gelen bütün imkânları harcamış, her şeyi yapmıştır. Fakat zamanla bakmıştır ki, bir taraftan Sırbistan bağımsızlık alıyor, bir taraftan Bulgaristan, bir taraftan Romanya, derken Müslüman oldukları hâlde Araplar ve başka Müslüman unsurlar, onlar da: “Biz Türk değiliz” diyorlar, bağımsızlık peşinde koşuyorlar. İşte bu akımlar Türk milletinde derinden derine kendi millî benliğini duymak, millî şuuruna ermek ve artık sadece kendi halkından, kendi cinsinden, kendi milletinden medet ummak, beraber olmak, bir araya gelmek fikrini, duygusunu meydana getirmiştir ki; bu da meşru bir savunma duygusudur, Türk Milliyetçiliği hiç bir zaman şoven olmamıştır. Hiç bir zaman başka bir milleti küçük görmek, yok etmek veyahut o millete zulüm etmek fikri ile duygusu ile alâkası olmamıştır. Eğer öyle olsaydı 500 sene, 800 sene, 900 sene bizim idareimizde, elimizin altında kalmış olan milletlerin 500 sene sonra, 900 sene sonra ayrı bir millet hüviyeti, varlığı gösterememiş olmaları, içimizde eriyip gitmiş olmaları icap ederdi.

Türkçülük, milliyetçilik anlayışımız; manevî şuurlanmaya dayanır. Bu temel üzerinde Türklük şuuruna erişmiş, samimî olarak “Ben Türküm” diyen herkes Türk’tür. Türkçülük ve Türk’ün tayininde, sapık ölçülere, özellikle mezhepçiliğe, coğrafyacılaşma, laboratuvar ırkçılığına inanmıyoruz. Başka milletleri küçük gören, dünya barışını tehlikeye koyan antropolojik ırkçılık, Türk milliyetçilik ülküsünün dışındadır. Milliyetçilik anlayışımız, maneviyatçı, akılcı, demokratik, çağdaş bir milliyetçiliktir. Nazist Hitler ırkçılığının, komünist ırkçılığının, her türlü antidemokra-

tik, insan sevgisine dayanmayan emperyalist ırkçılığın karşısındayız. Emperyalist ırkçılık, millî devlet fikrini tanımaz. Milliyetçi Hareket, millî devlet fikrine inanır, bütün devletlerin eşitlik ve bağımsızlığını savunur, her millî devletin ülke ve millet bütünlüğüne saygı duyar.

Türk Milliyetçiliği meşru savunma, yüksek insanlık duyguları ve Türk milletinin kendi tabii haklarının savunulması, korunulması duygusu ve iradesinin, şuurunun bir ifadesi olmuştur.

Türkçülük fikri de bu şuur ve bu duygudan doğmuştur. Türkçülüğü kısaca şu şekilde özetleyip tarif edebiliriz: “Her faaliyetin Türk milletinin millî menfaatlerine uygun bir şekilde düzenlenmesi, yürütülmesi görüşüdür.”

Pan-Türkizm ve Turancılık Fikirleri

Birinci Cihan Savaşı'ndan önce Türkiye'de baş göstermiş olan diğer unsurlar arasındaki ayrılık arzuları, Türkiye'de Osmanlı sınırları dışında kalmış olan diğer Türklerle birleşmek ve onlarla bir varlık meydana getirmek fikirlerini yaratmıştır. Bu fikirler yalnız Türkiye sınırları içerisinde bulunan Türkler arasında değil, Türkiye sınırları dışında bulunan Türkler arasında da doğmuş ve karşılıklı bunlar birbirlerini bulmuşlardır. Kırım'da İsmail Gaspıralı²⁷, Kazan'da, Başkurt memleke-

27 **İsmail Gaspıralı:** 1851 11 Eylül 1914). Kırımlı fikir adamı, gazeteci. Kırım Bahçesaray yakınlarındaki Avcıköy'de doğdu. Babasının doğduğu köye nispetle Gaspıralınski (Gaspıralı) lakabını aldı. On yaşında Akmesit Lisesi'ne gönderildi. Orada İki sene kaldıktan sonra Varonej şehrindeki askeri okula nakledildi. Daha sonra Moskova Askeri İdadisi'ne gitti. Ruslar'ın Panslavizm politikaları yüzünden okuldan ayrıldı. Zincirli Medresesi'nde Rusça öğretmeni olarak göreve başladı. Bir buçuk yıl kadar süren bu görevi sırasında, bol bol okuyarak Rus edebiyatı ve fikir akımları hakkında esaslı bilgiler edindi. 1869 yılında maaşı 600 rubleye çıkarılarak Yalta'da Dereköy mektebine tayin edildi. Burada da iki yıl kaldı. Tekrar Bahçesaray'a dönerek yeniden Zincirli Medresesi'nde Rusça dersleri verdi.

Gaspıralı, o zamana kadar kafasında teşekkül eden yenilikçi fikirleri ilk olarak Zincirli Medresesi'nde uygulamaya çalıştı. Öğrencilerine yeni yöntemle Türkçe dersleri verdi.

En büyük hedeflerinden biri İstanbul'a giderek zabıt olmaktı. Fakat yarıda bıraktığı eğitimin buna engel olacağını düşündü. Bu sebepten 1871 yılında Paris'e giderek yarıda kalan eğitimini tamamladı. 1874 sonlarına kadar Paris'te kaldı. Paris'ten İstanbul'a gitti. Zabıtlık hayalinin gerçekleşmeyeceğini anlayınca, 1875 kışında Kırım'a döndü.

1878 yılında Bahçesaray belediye başkanlığına seçildi. 1879 yılında bir gazete çıkarmak için Rus hükûmetine müracaat etti. Müracaatı reddedildi. Fakat o mutlaka yayın yoluyla milletine hizmet etmek istiyordu. 1881 yılında, Genç Molla müstear adıyla

tinde, Azerbaycan'da, Türkistan'da başkaları... Yer yer orada bulunan Türk toplumlari da kendilerini yabancı boyunduruğundan kurtarmak ve birbirlerinin aynı olan, başka başka parçalar hâlinde bu-

İunan toplumlar birbirleriyle kültür bağları kurmuşlardır. Bunun neticesi olarak da o günlerde memleketimizde bir Pan-Türkizm siyasî fikir cereyanı yayılmış ve devlet adamlarına kadar bu fikir ulaşmıştır.

Turanlık fikri ise, daha geniş bir saha bulmuştur. Macarlar, Finler, Polonya'da yaşayan Mişerler yani Turan asıllı olan birçok milletler bu fikri evvelâ ortaya atmışlardır. Macarların böyle bir fikir ortaya atmalarında güttükleri gaye; bilhassa o gün için kendileri Slav baskısıyla Germen baskısı arasında sıkışmış kalmışlardır. Kendi asıllarının Turan aslından, Turan kavminden olduğunu düşünerek böyle bir fikir ortaya atmışlardır. Bütün

---

ileride kitap olarak yayınlanacak olan 'Rusya Müslümanları' başlıklı makalelerini yazdı. Akmescit'te çıkan *Tavrida* gazetesinde yayınladı.

İzin alamamasına rağmen gazete çıkarma fikrinden asla vazgeçmedi. Bunun için zemin yoklamak amacıyla 1881 yılından itibaren *Tonguç, Ay, Güneş, Yıldız, Mir'at-i Cedid* gibi çeşitli adlarla küçük kitapçıklar yayınlamaya başladı. Rus sansürü bu risalelerin yayınına gazete niteliği taşıdığı gerekçesiyle yasakladı. Gazete çıkarabilmek için dört yıl mücadele verdi. Defalarca Petesburg'a giderek müracaatlarda bulundu. 1883 yılında Türkçe kısmı aynen Rusçaya da tercüme edilmek şartıyla *Tercüman-ı Ahval-i Zaman* yayımlama iznini aldı. İlk nüshayı 10 Nisan 1883'te çıkardı. *Tercüman*, Rusya'da çıkan ilk Türk gazetesi değildi, ama yayınlığı ve oynadığı rol bakımından en önemlisiydi. 1903 yılına kadar haftalık, 1903-1912 arasında haftada bazen iki, bazen üç defa, Eylül 1912'den sonra da günlük olarak tam 33 yıl yaşadı ve 1916 yılında kapandı. Küçük boyda dört sayfa olarak çıkmaya başlayan *Tercüman* çok geçmeden, devrin şartlarına ve okur-yazarlık oranına göre çok yüksek sayılabilecek tirajlara ulaştı. Kafkasya, Kazan, Sibirya, Türkistan, Çin, hatta İran ve Mısır'da satıldı. Sadece Rusya Türklerinin değil bütün Müslümanların meseleleriyle yakında ilgilendi. Bu aynı zamanda Dilde birlik fikrinin hayata geçmesi anlamına geliyordu. 1905 bunalımından sonra Kazan'da, Kafkasya'da, Türkistan'da ve Kırım 'da yayınlanan 35'ten fazla gazete ve dergide 'Gaspıralı dili' kullanıldı. Bu tarzda çok sayıda hikâye ve romanlar yazıldı. *Tercüman* gazetesi sayesinde geçmişte hayali olan Dilde birlik fikrinin yanı sıra Usûl-i Cedid (yeni usûl) okulunu da oluşturan ve yaygınlaştıran İsmail Gaspıralı'nın 1905 İhtilâl'i'nden sonra Rusya Müslümanlarının ittifakı gayesiyle toplanan üç kongrede de önemli roller oynadı. Eğitim meselesinin ağırlıklı olarak ele alındığı III. Kongre'de 'dil birliği' ile ilgili görüşlerini bütün Rusya Müslümanlarına resmen kabul ettirdi. (1906).

Usûl-i cedid hareketinin başkanı ve Ekim Manifestosu'ndan sonra Müslümanların kazandığı hürriyet, öte yandan 'Müslüman İttifakı' için yapılan kongreler Gaspıralı'nın cesaretini arttırdı. 1907'de Kahire'de bir İslam Kongresi toplayabilmek için büyük gayret sarf etti. 1910'da ise Hindistan'a gitti ve Bombay'daki "Encümen-i İslamiye"nin toplantılarına katılarak görüşlerini anlattı. Meşrutiyet'in ilânından sonra İstanbul'a geldi ve büyük bir heyecanla karşılandı (1909). Birinci Dünya Savaşı arifesinde İstanbul'a tekrar gelerek Türkiye'yi savaşa girmemesi hususunda uyarıya çalıştı. 11 Eylül 1914 Cuma günü Bahcesaray'da vefat etti. Ertesi gün muhteşem bir cenaze töreniyle, Mengligiray Han türbesi civarında toprağa verildi.

Turan asıllı olan milletlerin, kavimlerin bir birlik kurması fikri, —ki bu fikir Türkiye’de çok taraftar bulmuş değerlidir— nihayet ilim kitaplarında yer almış bir fikirdir.

Türk Birliği Fikri

Fakat Türkiye’de asıl taraftar bulan ve devlet adamlarına kadar bir siyasî görüş olarak yer eden fikir; Türk Birliği fikri idi. Bunu da hareket hâline getirmeyi istemiş olan örnek şahsiyet Enver Paşa idi. Tabii ki bu fikir de içinde bulunulan imkân ve şartlar dolayısıyla, gerçekleşmek imkânı bulamazdı, bulamamıştır. O gün için ve Birinci Cihan Harbi sonunda Türkiye’nin büyük kayıplara, büyük zayıyata uğrayarak Osmanlı Devletinin bu harpte yorgun ve zayıf düşmesine sebep olmuştur. İşte bunlara değinişimin sebebi, Türkiye’nin dış politikasını, Türkiye Cumhuriyetinin dış politikasını hazırlayanlar, bütün bu geçmiş Türk fikir hareketleri tarihinden tecrübeler almıştır ve ona göre Türkiye’nin dış politikasına yön vermeye çalışmışlardır.

Türkiyecilik ve Anadoluçuluk

Millî Kurtuluş Savaşından sonra ise, memleketimizde Türkiyecilik, Anadoluçuluk dediğimiz iki görüş, fikir adamları arasında zaman zaman tartışma konusu olmuştur. Anadoluçuluk görüşünü savunanlar, Türkiye’ye Türklerin Orta Asya’dan 1071 Malazgirt Meydan Muharebesinden sonra gelip yerleştiklerini, yerleştikten sonra Anadolu’da yaşayan insanları da Müslüman etmek suretiyle onlarla kaynaşarak, burada yeni bir varlık, yeni bir vücut meydana getirmiş oldukları; binaenaleyh bundan evvelki Türk tarihi ile bundan sonraki Türk tarihi arasındaki farklar bulunduğunu ileri süren bir görüş sahibi idiler, ırkî tarihle millet tarihinin ayrılması gerektiğini savunurlar.

Türkiyecilik ise; Türkiye’nin Lozan Antlaşmasıyla tespit edilmiş olan sınırları içerisindeki insanların varlığıyla, mukadderatıyla ilgilenmek ve onların korunmasını, yükseltilmesini sağlamak ve bu sınırlar dışındakı kalmış Türklerle ilgilenmemek, onların da kendi mukadderatlarını kendilerinin çözmesini temenni etmek, onlar için sadece iyi temenniler beslemek görüşü olarak özetlenebilir.

MİLLİYETÇİ MÜCADELE

Biz milliyetçiler belki tarihte ilk defa olarak misli görülmemiş bir mücadeleye girişmiş bulunuyoruz. Mücadelemiz büyük Türk milleti için en iyi, en doğru ve en güzeli ne pahasına olursa olsun elde etmektir.

Mücadelemiz için belki önceleri ülkü, dava ve cesaret bakımından iyi teçhiz edilmiş pek az mücadele arkadaşı bulabileceğiz. Fakat önemli olan kemiyet, yani sayı değil, keyfiyet, yani kalitedir, iştir, harekettir. Bizim taraftarlarımız ruhen ve fikren genç kalan ihtiyarlarla, olgun ve erişkin kalp ve dimağa sahip delikanlılar, yüce Türk devletinin yenilmez zinde hayat gücü ve Türk milletinin teminatı ve istikbali gençliktir.

Mevcut durumlarını muhafaza etmeyi hayatlarının tek gayesi edinmiş kimselerin bize katılacaklarını sanmıyoruz. Karşımıza hain ve kötü kalpli olanlardan ziyade, fikren tembel olanlar ile mevcut düzenin bekasında menfaatleri olan kimseler daha çok çıkacaklardır. Onlar yanılıyorlar. Mücadelenin ümitsiz bir şey gibi görünmesi, bilâkis atıldığımız işin büyüklük ve ulviyetini artırmaktadır.

Biz aziz milletimize müreffeh, kuvvetli ve büyük bir Türkiye taahhüt ediyoruz; kendimizi millete adıyoruz. Ve Türklük yoluna başlarımızı koyuyoruz.

Millî Hedefler

Tarihin en eski çağlarından beri milletler arasında devamlı bir mücadele ve yarışma vardır. Her millet kendi varlığını yükseltmek ve diğer toplumlar üzerinde hâkim kılmak için amansız bir çaba gösterir. Milletler arasındaki bu mücadeleden habersiz bulunmak, hayatın katı gerçeklerini bilmezlikten, görmezlikten gelmek olur. Medeniyetin ve tekniğin çok ileriye gittiği iddia edilen çağımızda milletler arasındaki üstünlük, kuvvet ve refah mücadelesi eskiden olduğu gibi bütün şiddetle devam etmektedir. "Hak kuvvetindir..." ilkesi dünyanın var olduğu gündün beri milletlerarası münasebetlerde hükmünü yürüten tek ilke

olmuştur. İnsan Hakları Beyannamesi'ne ve Birleşmiş Milletler Anayasasına rağmen 1971 yılı Aralık ayı içerisinde Pakistan'ın uğradığı ağır taarruz ve tecavüzler²⁸ bunu acı bir şekilde tekrar gözler önüne sermiştir. 1968 yılında Çekoslovakya'nın²⁹ ve 1956 yılında Macaristan'ın³⁰ başına gelenler de içinde bulunduğumuz katı gerçeklerin canlı delilleridir. Milletler

28 Bkz. 16. dipnot: Pakistan-Hindistan Savaşları.

29 **1968 Çekoslovakya Olayları:** 5 Ocak 1968 günü başlayan ve Çekoslovakya'nın komünist yönetimi yumuşatmaya çalıştığı bir dönemdir. Alexander Dubček'in iktidara gelmesi ile başlayıp aynı yılın 20 Ağustosunda Sovyet sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Sovyet güdümündeki Varşova Paktı müttefiklerinin (Romanya hariç) ülkeyi işgal etmesi ile sona ermiştir. Haziran sonlarına doğru başlayan Sovyet ve Varşova Paktı'na bağlı müttefik devlet askerlerinin Çekoslovakya'ya girme hareketleri, ağustos ayında yapılan müzakerelerden bir sonuç alınamayınca Çekoslovakya'nın 20-21 Ağustos tarihinde işgal edilmesi ile sona erdi. İşgal sırasında 5.000 - 7.000 civarında tank ve sayısı 200.000 - 600.000 arasında değişen asker Çekoslovakya'ya girdi. Çatışmalar sırasında 72 Çekoslovakyalı öldü ve yüzlerce de yaralandı. İşgalin sonucu olarak yaklaşık 300.000 civarında insan Batı ülkelerine göç etmek zorunda kaldı.

30 **1956 Macaristan Olayları:** 1956 yılında Macaristan'daki Sovyetler Birliği destekli Stalinist -hükûmete karşı başlatılan halk hareketi.

Moskova'ya bağlılığıyla tanınan ve 1952'de Macaristan İşçi Partisi sekreterliğinin yanı sıra başbakanlığı da üstlenen Matyas Rakosi SSCB lideri Stalin'in ölümünden kısa bir süre sonra Temmuz 1953'te bu görevini İmre Nagy'ye bıraktı. Siyasi baskıları yumuşatarak bazı ekonomik reformlara girişen Nagy, Moskova'nun desteğini yitirince 1955 ilkbaharında görevden alınarak partiden atıldı. Rákosi eski konumunu elde ederek reformcu gelişmeyi durdurduysa da, Temmuz 1956'da bu defa bütün görevlerinden uzaklaştırıldı. Rákosi'nin yerini alan Erno Gero ilk iş olarak reformcu çizgiye taviz verilmeyeceğini açıkladı.

23 Ekim 1956'da Budapeşte'de öğrencilerin yetkililere bir dilekçe sunmak üzere düzenlediği yürüyüş halktan da geniş destek gördü. Gero'nun sert demeci üzerine polisin kalabalığa ateş açmasıyla barışçı gösteriler bir anda ayaklanmaya dönüştü. Ordu birliklerinin de ayaklanmacılara katılmasıyla halk silahlanmaya başladı. Ülkenin hemen her kentinde yerel konseyler ortaya çıktı. Köylüler kamulaştırılmış arazileri işgal etmeye girişti. Bürokrasi ve kolluk kuvvetleri hızla dağılmaya başladı. Yeniden iktidara gelen Nagy'nin üst üste verdiği tavizler, geçmişteki siyasi partilerin canlanarak neredeyse iktidara ortak olmasına yol açtı. Kilise de eski gücüne kavuştu.

Sovyetler birliklerinin Macaristan'dan çekildiği sırada, Nagy 1 Kasım'da Varşova Paktı'ndan ayrılma kararını açıklayarak Birleşmiş Milletler aracılığıyla büyük devletlerin korumasını istedi. Bu gelişme üzerine takviye edilerek geri döndürülen Sovyet birlikleri Burdapeşte'yi işgal etti; Nagy Yugoslavya'nın Burdapeşte'deki büyükelçiliğine sığınırken, reformcu önderlerin çoğu tutuklandı. Bu sırada Nagy hükümetinde görev almış Janus Kadar, karşı devrimin bastırılmasından sonra reformlara gidilmesini öngören bir programla yeni bir hükûmet kurulduğunu açıkladı. Sovyet birliklerine karşı silahlı direniş bir gecede kırıldı. İşçilerin başlattığı genel grevin sona erdirilmesi ise birkaç haftayı aldı. Düzenin sağlanmasından sonra geniş çaplı tutuklamalara girişildi. Bu arada 150 bin kadar Macar yurtdışına kaçtı.

arasındaki mücadele şuurundan mahrum olan toplumlar başkalarının boyunduruğu altına düşerler. Bu gerçekleri göz önünde bulundurarak Türk milletinin haklarını korumak ve daima saydırabilmek için kuvvetli olmaya ve kuvvetli olmanın yolunu bulmaya mecburuz.

Yeryüzünde insanlar, millet toplulukları hâlinde yaşamaktadırlar. Her milletin kendisine göre özellikleri, yaşayışı ve dünya görüşü vardır. Bu değişik toplulukların faaliyetlerinin sonucunda, dünyayı renklendiren çeşitli kültürler ve medeniyetler meydana getirmektedir. Bir toplum için başka toplumları körü körüne taklit etmek çok tehlikelidir. Her milletin kendine mahsus manevî inançları, âdetleri, millî kültürü, millî bir dünya görüşü olması gereklidir. Bunlar olmadığı takdirde veya eskimiştir ithamıyla tıklıp yerlerine yenileri konulmadığı takdirde o toplum tehlikeli bir inanç ve fikir boşluğuna yuvarlanmış olur. Milletler yabancı kuvvetlerin orduları ve diğer maddî güçler tarafından yok edilmeden önce manevî ve fikrî güçleri tarafından esaret altına alınırlar. Böyle bir duruma düşen toplumun esir ve yok olması kesin bir hâle gelir. Milletlerin kuvvet kaynağını teşkil eden ve toplumları yükselten ana ilkeler özet olarak şöylece sıralanabilir:

- 1) Sağlam manevî inanç ve yüksek ahlâk sahibi olmak.
- 2) Kuvvetli millî şuur ve milliyetçilik ruhu taşımak.
- 3) İlim ve teknikte en yüksek seviyeye ulaşmak.
- 4) Sanayide ve tarımda modern, kitle hâlinde çok üretim yapabilmek.

İşte ilk bakışta basit gibi görünen bu ilkeler milletlerin kudretli olmaları, refah ve mutluluğa ermeleri için biricik çıkar yolu göstermektedirler. Türk milleti iki yüz yıldan beridir bu ana meselelere eğilecek yerde, hakikî yükselişe hiç ilgisi olmayan taklitçilik ve şekilcilikle ilgili âdi didişmelere kendisini kaptırmıştır. Türk aydınları ve Türk yöneticileri için batılı ülkelerin sığıntısı olmak bir ideal olarak benimsenmiştir. Türk milleti için bundan daha korkunç bir felâket düşünülemez. Batıda görülen gelişmeleri almak ve fakat millî kültür ve medeniyetimizi yaratmak ve hiç kimsenin sığıntısı olmamak düşüncesi bizim için benimsenecek yol olmalıydı. III. Selim³¹ zamanından beri kalkınma çabalarına girilmiş

31 **Selim III:** (24 Aralık 1761 - 28 Temmuz 1808), 28. Osmanlı padişahu. ve 107. İslâm halifesidir.

olmakla beraber, bugüne, kadar bir sonuca ulaşlamamıştır. Aksine Türk milletinin temel sosyal ve iktisadî meselelerine inmeyen kısır didişmeler yüzünden devamlı felâketlere ve yıkıntılara uğramış bulunuyoruz. Milletimizin sağlam bir adalet düzenine dayanan sarsılmaz bir nizama ve hummalı çalışmalara ihtiyacı vardır.

Türkiye'nin yükselişi dışarıdan alınan fikirlerle olamaz. Hiç bir yabancı, Türk milletinin menfaatlerini, Türk milletinin kendisi kadar

---

III. Selim, 24 Aralık 1761 tarihinde babası III. Mustafa'nın saltanatı döneminde dünyaya geldi. Babası 1774 yılında öldüğünde sadece 13 yaşında olduğu için amcası I. Abdülhamid tahta çıktı. I. Abdülhamid şehzade Selim'e kendisinden önceki padişahların tersine, oldukça iyi davrandı. Kafes (oda hapsi) hayatı yaşamasına rağmen Selim'in iyi bir eğitim almasına izin verdi. Şehzade Selim müzik ve edebiyatla ilgilendi. Fransa'nın Fransız Devrimi öncesindeki son kralı olan XVI. Luis'le mektuplaştı. Daha tahta çıkmadan Osmanlı Devleti'nde köklü bir yapısal değişikliğe gerek olduğu inancına vardı. I. Abdülhamid 7 Nisan 1789 yılında ölünce, III. Selim Avrupa'yı temelinden sarsacak olan Fransız Devriminin eşliğinde tahta çıktı.

III. Selim tahta çıktığında Osmanlı Devleti hem Avusturya hem de Rusya'yla savaş halindeydi. Başarısızlıkla sonuçlanan bu savaşlar 1792 yılında Avusturya'yla yapılan Zıştöve Antlaşması ve 1792 yılında Rusya'yla yapılan Yaş Antlaşmasıyla son buldu. Böylece III. Selim Osmanlı ordusunda çoktandır yapmak istediği yenilikleri yapma fırsatı buldu. 1793 yılında Nizam-ı Cedid ordusunu kurdu. Bu sırada Napolyon Bonapart'ın komutası altındaki Fransız orduları bütün Avrupa'ya üstünlüğünü kabul ettirmiş, Osmanlı Devleti'ne ait olan Mısır'a saldırmıştı (1798). Osmanlı ordusu Mısır'ı başarıyla savundu. 1801 yılında yapılan El-Arif Antlaşmasıyla Fransa Mısır'daki emellerinden vazgeçti.

1807 yılında Nizam-ı Cedid ordusunun kaldırılmasını isteyen yeniçeriler Kabakçı Mustafa'nın önderliği altında ayaklandılar. III. Selim Nizam-ı Cedid ordusunu dağıtmak ve 29 Mayıs 1807 tarihinde de tahttan çekilmek zorunda kaldı. III. Selim'in yerine geçen amca oğlu IV. Mustafa III. Selim'i tekrar kafese geri gönderdi. 28 Temmuz 1808 tarihinde III. Selim'i tekrar tahta çıkarmak amacıyla Rusçuk ayarı Alemdar Mustafa Paşa saraya yaklaşırken III. Selim padişah IV. Mustafa'nın emriyle boğduruldu. III. Selim'le onu idam etmeye gelen yeniçeriler arasında büyük bir boğuşma geçtiği bilinmektedir. III. Selim'in cenazesi Laleli Camii'nin avlusunda babası III. Mustafa Türbesi'ne defnedildi.

Askeri alanda özellikle subay yetiştirilmesine önem verilmiştir. III. Selim; Yeniçerilerin ve Tımarlı Sipahilerinin ıslahatıyla ilgili 72 maddelik bir ferman yayınlanmıştır. Ana konular:

Yeniçerilerin Esame alımı yasaklandı.

Hidrellez'den kasım ayına kadar olan talimler 3'e çıkarıldı

1790 yılında Tophane'de bir okul yaptırıldı.

1792 yılında ise Halıcıoğlu'da bir Humbaracı ocağı kurdu. Bu kışlanın bir bölümünde istihkâmçı, diğer bir kısmında ise humbaracı yetiştiriliyordu.

1800 yılında Mühendishane-i Fünun-ı Berr-i Hümayun kuruldu.

Camialtı'nda bulunan Tersane Mühendishanesine gemi inşaat bölümü de eklendi.

1805 yılında yine bu okul, inşaat ve seyrüsefain adlı iki ana bölüme ayrıldı.

düşünemez. Bugün yurdumuzda ithâl edilmiş bulunan komünizm, faşizm veya kapitalizm fikirleriyle Türk milleti yok edilmek istenmektedir. Türk gençleri, yabancından gelen ve Türk milletinin değil, başkalarının menfaatini temin etmek için yurdumuza sokulan yıkıcı fikir akımlarına karşı şahlanmalıdır.

Davalarımızın çözümü kendimize dönmek, sarsılmaz bir birlik hâlinde el ele vermek ve geceli gündüzlü çalışmaya girişmekle mümkündür. Toprak bütünlüğümüzü, devletimizin ve milletimizin bölünmezliğini hedef almış olan hâinâne faaliyetlere karşı Türk milleti olarak ayağa kalkmalıyız. Türk gençliği için, millî vazifenin ilk şartı olarak milliyetçilik ve Türkçülük gelmektedir. Gençlerimizi, yeni büyük bir savaş beklemektedir. Bozgunculuğa, tembelliğe, ahlâksızlığa, cehâlete, yalancılığa karşı büyük bir savaş... Türklüğü inkâr eden, Türk milletinin birliğine ve bütünlüğüne karşı çıkan komünizme, bölgencilığe, mezhepçiliğe ve diğer her çeşit bölücülüğe karşı amansız bir savaş...

İşte bunun için Milliyetçi Hareketi başlattık.

Milliyetçi Hareket, Ülkücülüğü ve gerçekçiliği birlikte yoğurarak yeni ufuklara doğru Türk milletinin kanatlanışını öngörmektedir. Gayemiz, Türk milletini insanca ve ilmî usûllerle en kısa yoldan, kendi gücü ile ayakta durabilecek, kuvvetli, refahlı, mutlu; hak ve şereflerine sahip bir toplum hâline getirmek ve modern milletlerin en ön safına geçirmektir.

Gayeye ulaşma yollarımız ise, Türk milletini uyandırma, ona yeni bir yaşama gücü ve hızı verme, millî tarihe ve Türklük şuuruna dayanan, modern ilmi ve yüksek ahlâkı önder kabul eden yeni bir yaşama felsefesi ile doldurarak çalışmaya ve harekete sevk etmektir. Vatandaşlarımıza içten ve dıştan çevrili bulunduğumuz tehlikeleri anlatma ve yurdumuzun kurtuluş ve yükseliş davasını halka mal etme sureti ile büyük hamleyi gerçekleştirmedir. Gayeye ulaşabilmenin diğer yollarından birisi ise; millete önderlik edecek olan aydınları yetiştirme, onları halk sevgisi ile doldurarak bencillikten uzak halk gibi, halkla beraber yaşayarak halk için çalışan insanlar durumuna getirmek ve böylece o halk ile aydını kaynaştırmaktır.

Dünya üzerinde yaşayan milletler ailesinin en şerefli, en büyük üyelerinden birisi olan Türk milletinin yaşayabilmesi, yükselebilmesi, güçlü ve mutlu olabilmesi için yeni bir mücadeleye atılması gerekmektedir.

tedir. Bu mücadele vatandaşlarımız arasında lekesiz ve gölgesiz tam bir adalet ve hak düzeni kurulması mücadelesi olacaktır. Bu savaş, geriliği, bilgisizliği, yoksulluğu yok etme savaşı olacaktır. Bu savaş başkalarının pazarı olmaktan, başkaları tarafından sömürülmekten, başkalarından yardım dilenmekten kurtulmanın savaşı olacaktır. Bu savaş bizi sarmış bulunan iktisadî, içtimaî, siyasî ve manevî her çeşit tutsaklık zincirlerini parçalama savaşı olacaktır. Her türlü art düşüncelerden ve ön yargılardan kurtularak, insan sevgisine ve insan haysiyetine karşı derin saygıyı esas alan, her hâl ve şart içinde haksızlığa boyun eğmeyen asil bir baş kaldırma hareketi olacaktır.

İnsanlık âlemi içinde ne uşak olmayı, ne de başkalarını uşak olarak kullanmayı kabul etmeyen şerefli bir bayrağın taşıyıcısı olma hareketini geliştireceğiz. Türk milletine çağlar üzerinden sıçrama yaptırarak onu ilimde, teknikte, yüksek manevî değerlere sahip olmada en yükseğe çıkarmanın savaşını vereceğiz. Bizi anlamayanlar, anlamak istemeyenler vardır ve daima olacaktır. Dar dünyaları içinde benciliklerinin, çıkarlarının kölesi olan ruhlar bize düşmanlık etmeğe devam edeceklerdir. Kıskançlığın, hasedin, sahteciliğin, yalancılığın, alçaklığın çirkefi içinde beslenen kimselerin aleyhimize her çeşit faaliyeti yapmaları olağandır ve buna devam edeceklerdir. Milliyetçi Hareketçiler, Dokuz Işıklar, Ülkücüler böyle yanlış yolda olanların da kurtuluşu, iyiliği ve uyandırılması için iğrenmeden, tiksinden, ürkmeden ve korkmadan vakarını ve inançlarını taze tutarak çalışacaktır. Biz , Ülkücüler olarak Türk milleti için en güzeli, en iyiyi, en yükseği sağlamak üzere her engeli aşarak ve hiç bir şeyden yılmayarak ileriye atılmamızdır. Elimizde hedefe ulaşmak için harcayabileceğimiz fazla zaman yoktur. Dünyanın en zengin toprakları üzerinde, en önemli bir bölgede, tarihin gördüğü en güçlü devletleri kurmuş ve en şanlı orduları yürütmüş olan bir milleti, yoksul, geri, teşkilâtsiz, bakımsız, perişan ve dağınıklık içinde kendi hâline bırakmayacaklarını hatırdan çıkarmamalıyız.

Davranmalıyız, el ele verip, omuz omuza şahlanmalıyız. Yokluktan bahsedenlere inanmamalıyız. İmkânsızlık ve yokluk insanların her zaman yok etmeye muktedir oldukları düşmandır.

Yeni bir Türk mucizesi doğmalıdır... Doğacaktır. Belki yarın, belki yarından da yakın.

HATALARIMIZDAN DERS ALMALIYIZ

Memleketimiz son yıllarda büyük sıkıntılar ve bunalımlar içine düşmüştür. Kökü dışarıda bulunan birçok yabancı ideolojiler ve kışkırtmalar memleketimizin hayatını bulandırmıştır. Bunların başında komünizm, bölgecilik ve mezhep kışkırtıcılığı yer almaktadır. Bunlar, yeryüzünde sürüp gitmekte olan dünya hâkimiyet mücadelesinde Türkiye'yi kontrol altına almak isteyen yabancı kuvvetlerin beslediği, geliştirdiği fesat faaliyetleridir. Fakat bunların Türkiye'de yayıla- bilmesinin, taraftarlar bulmasının asıl sebebi, kendi hatalarımızdır. İnsanların ruhları, gönülleri ve kafaları bir kaba benzer, içini boş bırakmaya gelmez. Boş bırakıldığı takdirde zararlı veya yararlı ne rast gelirse o dolar. Uzun yıllardır yetişen gençlerimize ve memleketimizin insanlarına milliyetçilik şuuru, vatan sevgisi ve millî ülküler verilmesi ihmal edilmiştir. Toplumla hizmet aşkı, Türk devletine sadakat duygusu ve milleti yükseltme inancının aşılması ihmal edilmiştir. Böylece manevî boşluk içinde kalan insanlarımız yıkıcı ideolojilere farkında olmadan sürüklenme durumunda kalmışlardır. Komünizm gibi zararlı akımlar, bir ideoloji, bir doktrin veya bir yaşama felsefesidir. Bir fikir veya doktrin sert tedbirler veya maddî baskılarla önlenemez. Bir fikir veya ideoloji ancak kendisinden daha güçlü ve daha üstün başka bir ülkü veya doktrin tarafından karşılanabilir.

Türk milleti için güç kaynağı yalnız Türk Milliyetçiliği ideolojisi- dir. Bu şuurla doldurularak yetiştirilecek insanların yabancı akımlara kapılmasına imkân yoktur.

Yabancı faaliyetlerle mücadelelerde başlıca üç tedbirin birden, bir arada uygulanması gerekmektedir

1) Millî ülkü ve milliyetçilik şuuru vermek, köklü millî eğitim sağlamak,

2) Sür'atle sosyal adalet tedbirleri almak ve yoksulluğu, haksızlıkları gidermek,

3) Kanun tedbirleri almak ve hiç müsamaha göstermeden uygulamak.

Bugün memleketimiz hem millî ülkü ve hem de milliyetçilik şuurunu aşıl原因an köklü bir millî eğitimden yoksundur. Yurdumuzun içinde bulunduğu bu durumu ustaca sömüren fesatçılara karşı, sosyal adalet tedbirleri alınmadıkça etkili olunamaz. Hem zaten yurdunu ve milletini seven kişiler olarak hepimizin mutluluğunu ve refahını sağlamayı düşünmek mecburiyetindeyiz. ,

İşte Milliyetçi Hareket, getirmiş olduğu millî doktrin ile Türkiye'de yeni bir çağı başlatmış oldu. Bu çağ insan sevgisine ve insan haysiyetine karşı sonsuz saygıyı esas alan millî doktrin çağıdır. Her geçen gün davamız, vatandaşlarımız tarafından daha iyi anlaşılmakta ve benimsenmektedir. Çalışmalarımıza heyecanla ve azimle devam edeceğiz. Vatandaşlarımız arasında parti, mezhep, ırk ve bölge farkı gözetmeksizin, karşılıklı sevgi ve saygıya dayanan bağlar dokuyacağız. Bölünme kabul etmez, kutsal bir bütün hâlinde büyük Türkiye'yi yeniden inşa edeceğiz.

ZAFER, KENDİNE GÜVENENLERİNDİR...

Gaye olarak düşündüğümüz şeyi evvelâ belirtmek ve ondan sonra bu gayenin gerçekleşmesini sağlayacak yolları görüşmek isabetli olacaktır. Gaye Türk milletini, insanca usûllerle, en kısa yoldan, kendi gücüyle ayakta durabilecek, kuvvetli, müreffeh, mutlu, hak ve şereflerine sahip bir millet hâline getirmek ve modern uygarlığın en ön safına geçirmektir

İnsanlar nasıl her şeyden önce kendi kendilerine hürmetkâr olmak, kendi benliklerini hürmet duygusu ile hissetmek mecburiyetinde iseler, milletlerin de kendi kendilerine hürmetkâr olmaları, kendi varlıklarına güvenmeleri ve kendi varlıklarına duyulan saygı ve güvenle çalışmaları sayesinde mutluluğa ermeleri mümkündür.

Bir insanın kendisine saygısı yoksa, kendini aşağı görürse, kabiliyetsiz hissederse, o insanın büyük iş yapması, içinde bulunduğu çevreye yararlı olması mümkün olamaz. Bir insan bir hendeğe doğru "Ben bu hendeği atlayamam, gücüm yetmez, kabiliyetim yoktur." endişesiyle ümitsiz ve tereddütlü gelirse, o hendeği aşamaz, atlayamaz. Bir insan kendine güvenerek "Ben kuvvetliyim, ben bu hendeği hiç yüksünmeden atlayabilirim." diye korkusuzca gelirse atlar. Zafer, hiç bir zaman mahvolduklarını zannedenler tarafından kazanılamaz. Milletlerin hayatı da böyledir. Milletler kendi varlıklarının değerini hissederler, kendi kudretlerine inanç duyarlar, kendi izzetinesiflerini her şeyin üstünde tutabilirler ve kendi varlıklarına saygı duyarlarsa, uygarlık âleminde büyük varlık gösterirler, büyük eserler meydana getirirler ve aynı zamanda kendi toplumları içinde yaşayan bütün insanları mutluluğa, refaha erdirirler. Bundan dolayıdır ki, biz prensiplerimizin başına miliyetçiliği koyuyoruz.

Bizim gözümüzde, Türk milleti bölünmez, kutsal bir bütündür. Hangi partiden olursa olsun veya partisiz bulunsun, her vatandaşın refahını,

hürriyetini, şerefini korumayı ve sağlamayı bu milletin bir ferdi olarak namus borcu saymaktayız. Konuşmalarımızın maksadı, Türk milletini en kısa zamanda, en kısa yoldan yeryüzünün en kudretli, en refahlı toplumu hâline getireceğine inandığımız tedbirleri göstermektir.

TÜRK VATANINI PARÇALAMA HÜRRİYETİ DİYE BİR HÜRRİYET OLAMAZ!..

Türk milletinin varlığını korumak, yüceltmek ve ebediyen devam ettirmek düşüncesinin üstünde başka hiç bir fikir ve düşünce yer alamaz. Demokrasi, hürriyet gibi mefhumlar ancak buna hizmet içindir.

Türk milletinin birliğini bozma, Türk vatanını parçalama hürriyeti diye bir hürriyet olamaz. Komünizm kadar, bölgecilik, mezhepçilik faaliyetleri de almış, yürümüş ve hükûmet bunlara karşı aciz ve meskenet içinde seyirci bulunmaktadır. Bir takım gafil ve korkak kimseler komünistlere ve diğer fesatçılara yardım ederek kendi sefil varlıklarını teminat altına alacaklarını sanmaktadırlar. Biz parti olarak Türkiye içinde komünizmi ve diğer fesat hareketlerini ezip yıkıp yok edeceğiz. Fakat yalnız onları değil, bu yıkıcı faaliyete karşı vazifesini yapmayan iktidarı ve fesatçılara yarıdakçılık eden hainleri de en ağır cezalara çarptıracağız.

MİLLÎ BİRLİK VE BERABERLİK

Türk milletinin kutlu güç kaynaklarından bir diğeri ise, birlik, beraberlik ve iç barış ülküsüdür.

Birlik ve beraberliğini korumayan bir milletin çok geçmeden yere serileceği kesin bir gerçektir. Bugün milletimizi baltalamak ve yıkmak için iç birliğimizi bozma çabaları gösterilmektedir. Bölgecilik, azınlık ırkçılığı, mezhepçilik ve komünizm millî birliği engelleyen çok tehlikeli hareketlerdir. Türkiye sınırları içinde yaşadığımız bu çağda Türk olmayan pek az insan bulunmaktadır. Bu gerçeğe rağmen, dil ve lehçe ayrılıklarını bahane ederek ayrılıklar ve sinsi bir azınlık ırkçılığı yapılmaya çalışılmaktadır. Türk Milliyetçiliği, birliği bozucu her çeşit hareketin düşmanı olduğu gibi her türlü azınlık ırkçılığına da karşıdır. Millî varlığımız için zararlı olan azınlık ırkçılığına karşı çıkmak en önemli görevlerden biridir.

Türk milletinin insanlık tarihinde ve medeniyet hayatında daima üstün bir yeri ve vazifesi olmuştur. Türk milleti içine kapanık, cihan ve insanlık bütünlüğünden tecrid edilmiş bir hayata hiç bir zaman iltifat etmemiş, cihanşümûl bir hayatı kıt'alar üzerinde "Cihan Devletleri" kurarak yüzyıllar boyu sürdürögelmiştir.

Yoğun bir medeniyet kuruculuğu ve taşıyıcılığı yapılmış, hak, adalet ve nizam fikri, teşkilâtçılık üstünlüğü ile insanlığa milletlerin ve insanlığın hayatına daima müspet yön verilmiş, mutluluklar sağlanmıştır.

Türklük bugün de eski dünyanın belkemiğini teşkil eden bölgede; milletlerarası hayat ve siyasetin en hareketli bir kuşağında bulunmaktadır.

Son yüzyıl içinde uğranılan felâketler, geçirilen ciddî mücadeleler milletimizin büyük hayat ve hâkimiyet gücünü kırmamıştır.

Milletimizin seciyesinde saklı bulunan yaratıcı kudretin lütfü olan meziyetler Türk milletini her engeli aşmaya, her zorluğu yenmeye yeterli kılmaktadır.

Türklük beşeriyet için müspet ve ilâhî bir misyona sahiptir, bugünkü gençliğin millî şuurla uyanarak titreyip kendine dönmesi Türk milletini şerefli yeni bir geleceğe doğru uçuracaktır.

20'nci yüzyılın bu ikinci yarısında Türk milletini yine Ergenekon³² şartları içinde görmekteyiz. Canlanmaya başlamış olan Milliyetçi Hareket

32 **Bozkurt Destanı ve Ergenekon Destanı:** İki destan bir bütündür. Gök Türkler çağını konu alır. Ergenekon Destanı, Bozkurt Destanı'nın ana çizgileri üzerine kurulmuş olup bu destanın serbestçe genişletilmiş biçimidir, diyebiliriz.

Bozkurt Destanı: Bozkurt Destanı ile kaynağını belirleyen Türk soyu, Ergenekon Destanı ile de gelişip güçlenmesini, yayılış ve büyüyüş dönemlerini anlatmıştır. Çin tarihlerinin de yazmış olduğu Bozkurt Destanı'nun bittiği yerde, Ergenekon Destanı başlar. Bozkurt Destanı'nun devamı, Ergenekon Destanı'dır.

Bozkurt Destanı, Çin kaynaklarında kayıtlıdır ve iki ayrı söyleniş biçimi vardır. Ama bu ikisi arasında pek az fark vardır.

Birinci söyleyiş: Hun Ülkesinin kuzeyinde So adı verilen bir ülke vardı. Burada, Hunlarla aynı soydan olan Gök Türkler otururdu. Bir gün Göktürkler So ülkesinden ayrıldılar. Bu sırada başlarında Kağan Pu adlı bir yiğit vardı. Kağan Pu'nun on altı kardeşi bulunuyordu. On altı kardeşten birinin annesi bir kurttu.

Annese Göktürklerce en kutsal yaratıklardan biri olarak bilinen ve böyle kabul edilen bir kurt olduğu için delikanlı, rüzgârlara ve yağmura söz geçirir, bu iki kuvveti buyruğu altında tutardı. Bununla beraber, So Ülkesindeki yurtlarından ayrılan Göktürkler düşmanlarının baskınına uğradılar.

Bu baskında düşmanlar bütün Gök Türkleri yok ettikleri gibi 16 kardeşten sadece birisi kurtulabilirdi. Kurtulan delikanlı annesi kurt olan idi.

Bu delikanlının da, birisi yaz diğeri de kış ilâhının kızı olan iki karısı vardı. Baskından sonra her ikisinden ikişer oğlu oldu. Zamanla kalabalıklaşıp çoğalan halk, çocuklardan en büyüğünü kendilerine hakan seçtiler; o zamanki adı Göktürk dilinde değildi. Hakan seçilir seçilmez Göktürkçe olmayan bu adını bıraktı ve Türk adını aldı.

Ondan sonra Türk 10 kadınla evlendi, birçok çocukları oldu. İçlerinden Asena adını taşıyan biri hakanlık tahtına geçince boyun adı da Aşına oldu.

İkinci Söyleyiş: Hunların bir boyu olan ve adına Aşına denilen Türk boyu Hazar Denizi'nin batı taraflarında yerleşmişti. Türklerin ilk atası olarak biliniyordu. Rahat ve huzur içinde otururlarken bir gün ansızın düşmanların baskınına uğradılar. Baskının sonunda kimse sağ kalmadı.

Her nasılsa küçücük bir çocuk bu baskından sağ kalmış bir köşeye sığınmıştı. Düşmanlar onu da gördüler. Fakat, cılız ve küçük bir çocuk olduğu için kimse ondan korkmadı ve ona aldırmadı. Hattâ içlerinden acıyanlar bile çıktı. Ama düşman yine de her ihtimali düşünüp, çocuğu öldürmektense kolunu bacağına kesip orada öylece bırakmayı uygun gördü; düşündükleri gibi yaptılar. Kolunu bacağına kesip, yan ölü hâle getirdikleri çocuğu alıp bataklıkta bir sazlığa attılar; bırakıp gittiler. O sırada, nereden çıktığı bilinmeyen bir dişi Bozkurt gördü,

geldi, çocuğu emzirdi. Yaralarını yalayıp iyi etti. O günden sonra da, avlanıp getirdiği yiyeceklerle çocuğu besleyip büyüttü, gücünü kuvvetini arttırdı.

Zamanla Bozkurt'un beslediği çocuk gürbüzleşti.

Günlerden sonra bir gün, baskın yapıp Aşına soyunu yok eden düşman başbuğu, kolunu bacağına keserek sazlığa attıkları çocuğun yaşadığını öğrendi. Adamlar gönderip durumu öğrenmek, sağ kaldı ise öldürtmek istedi.

Düşman başbuğunun gönderdiği asker geldiğinde, kolu bacağı kesik gencin yanında bir dişi Bozkurt gördü. Dişi Bozkurt tehlikeyi sezmişti, dişleriyle gerici yakaladığı gibi denizin öte yanına geçirdi; orada da durmayıp Altay Dağları'na doğru götürdü. Orada, her tarafı yüksek dağlarla çevrili bir yaylada bir mağaraya yerleştirdi, onunla evlendi; 10 oğlan doğurdu!

Mağaranın bulunduğu yayla yeşillikti; serin gür suları, meyve ağaçları, av hayvanları vardı. Oğlanlar orada büyüdüler, orada evlendiler. Her birinden bir boy türedi. Bunlardan birinin adı da Asine boyu idi.

Asine, kardeşlerinin içinde en akıllı, en gözü pek, en yiğit olanı idi. Bu yüzden Türk hakanı o oldu. Soyunu unutmadı. Çadırının önüne her zaman, tepesinde bir kurt başı bulunan bir tuğ dikti. Aradan çok yıllar geçti. Aşına boyuna Asençe adlı bir başka yiğit hakan oldu. Bunun zamanında ise Aşine boyu, buldukları yerden çıkıp daha güzel yurtlara yerleştiler.

Ergenekon Destanı: Türk illerinde Türk oku ötmeyen, Türk kolu yetmeyen, Türk'e boyun eğmeyen bir yer yoktu. Bu durum yabancı kavimleri kıskandırmıyordu. Yabancı kavimler birleştiler, Türklerin üzerine yürüdüler. Bunun üzerine Türkler çadırlarını, sürülerini bir araya topladılar; çevresine hendek kazıp beklediler. Düşman gelince vuruşma da başladı. On gün savaştılar. Sonuçta Türkler üstün geldi. Bu yenilgileri üzerine düşman kavimlerin hanları, beyleri ay yerinde toplanıp konuştu. Dediler ki: *"Türklere hile yapmazsak halimiz yaman olur!"*

Tan ağaranda, baskına uğramış gibi, ağırlıklarını bırakıp kaçtılar. Türkler, "Bunların gücü tükendi, kaçıyorlar" deyip artlarına düştüler. Düşman, Türkleri görünce birden döndü. Vuruşma başladı. Türkler yenildi. Düşman, Türkleri öldüre öldüre çadırlarına geldi. Çadırlarını, mallarını öyle bir yağmaladılar ki tek kara kıl çadır bile kalmadı. Büyüklerin hepsini kılıçtan geçirdiler, küçükleri tutsak ettiler.

O çağda Türklerin başında İl Kağan vardı. İl Kağan'ın da birçok oğlu vardı. Ancak, bu savaşta biri dışında tüm çocukları öldü. Kayı (Kayan) adlı bu oğlunu o yıl evlendirmişti. İl Kağan'ın bir de Tokuz Oğuz (Dokuz Oğuz) adlı bir yeğeni vardı; o da sağ kalmıştı. Kayı ile Tokuz Oğuz tutsak olmuşlardı. On gün sonra ikisi de karılarını aldılar, atlarına atlayarak kaçtılar. Türk yurduna döndüler. Burada düşmandan kaçıp gelen develer, atlar, öküzler, koyunlar buldular. Oturup düşündüler: *"Dört bir yan düşman dolu. Dağların içinde kişi yolu düşmez bir yer izleyip yurt tutalım, oturalım."* Sürülerini alıp dağa doğru göç ettiler. Geldikleri yoldan başka yolu olmayan bir yere vardılar. Bu tek yol da öylesine sarp bir yoldu ki deve olsun, at olsun güçlükle yürüdü; ayağını yanlış yere bassa, yuvarlanıp paramparça olurdu. Türklerin vardıkları ülkede akarsular, kaynaklar, türlü bitkiler, yemişler, avlar vardı. Böyle bir yeri görünce, ulu Tanrı'ya şükrettiler. Kışın hayvanlarının etini yediler, yazın sütünü içtiler. Derisini giydiler. Bu ülkeye "Ergenekon" dediler.

Zaman geçti, çağlar aktı; Kayı ile Tokuz Oğuz'un birçok çocukları oldu. Kayı'nın çok çocuğu oldu, Tokuz Oğuz'un daha az oldu. Kayı'dan olma çocuklara Kayat dediler. Tokuz'dan olma çocukların bir bölümüne Tokuzlar dediler, bir bölümüne

önümüzdeki Ergenekon seddini eritecek ateşi tutuşturmakta ve güçlükleri yenecek irade gelişmektedir. Eritilecek, açılacak olan bu seddin ötesinde Türklüğü geniş ufuklar ve mutlu yarınlar beklemektedir.

Bu ufuklar ve o yarınlar ellerde ve gönüllerde taşınmakta olan DOKUZ IŞIK Meş'alesi ile aydınlanacaktır.

Dünkü Ergenekon seddinden geçerken önümüzde bir BOZKURT vardı. Bugün, Türklük için en iyiyi, en güzeli her ne pahasına olursa olsun elde etmek mücadelesine binlerce BOZKURT olarak yürümekteyiz. Yarın ise hür ve mesut ufuklara doğru milyonlarca BOZKURT olarak koşacağız.

Türk Milliyetçiliği, Türk milletine duyulan engin sevgi ve inançtan kuvvet alan bir duygu ve şuur hâlidir. Türk milletinin hür ve bağımsız yaşamasını, yükselmesini gaye edinen bir hareket olan Türk Milliyetçiliği, ilk defa, Milliyetçi Hareket Partisi tarafından siyasî bir hareket olarak Türk milletine mal edilmiştir.

---

de Türülken. Yıllar yılı bu iki yiğidin çocukları Ergenekon'da kaldılar; çoğaldılar, çoğaldılar, çoğaldılar. Aradan dört yüz yıl geçti.

Dört yüz yıl sonra kendileri ve süreleri o denli çoğaldı ki Ergenekon'a sığamaz oldular. Çare bulmak için kurultay topladılar. Dediler ki: *"Atalarımızdan işittik; Ergenekon dışında geniş ülkeler, güzel yurtla varmış. Bizim yurdumuz da eskiden o yerlerde imiş. Dağların arasını araştırıp yol bulalım. Göçüp Ergenekon'dan çıkalım. Ergenekon dışında kim bize dost olursa biz de onunla dost olalım, kim bize düşman olursa biz de onunla düşman olalım."*

Türkler, kurultayın bu kararı üzerine, Ergenekon'dan çıkmak için yol aradılar; bulamadılar. O zaman bir demirci dedi ki: *"Bu dağda bir demir madeni var. Yalın kat demire benzer. Demirini eritsek, belki dağ bize geçit verir. Gidip demir madenini gördüler. Dağın geniş yerine bir kat odun, bir kat kömür dizdiler. Dağın altını, üstünü, yanını, yönünü odun-kömürle doldurdular. Yetmiş deriden yetmiş büyük körük yapıp, yetmiş yere koydular. Odun kömürü ateşleyip körüklediler. Tann'nun yardımıyla demir dağ kızdı, eridi, akıverdi. Bir yüklü deve çıkacak denli yol oldu. Sonra gök yeveli bir Bozkurt çıktı ortaya; nereden geldiği bilinmeyen. Bozkurt geldi, Türk'ün önünde dikildi, durdu. Herkes anladı ki yolu o gösterecek. Bozkurt yürüdü; ardından da Türk milleti. Ve Türkler, Bozkurt'un önderliğinde, o kutsal yılın, kutsal ayının, kutsal gününde Ergenekon'dan çıktılar.*

Türkler o günü, o saati iyi bellediler. Bu kutsal gün, Türklerin bayramı oldu. Her yıl o gün büyük törenler yapılır. Bir parça demir ateşe kızdırılır. Bu demiri önce Türk kağanı kışkaçla tutup örse koyar, çekiçle döver. Sonra öteki Türk beyleri de aynı işi yaparak bayramı kutlarlar.

Ergenekon'dan çıktıklarında Türklerin kağanı, Kayı Han soyundan gelen Börteçine (Bozkurt) idi. Börteçine bütün illere elçiler gönderdi; Türklerin Ergenekon'dan çıktıklarını bildirdi. Ta ki, eskisi gibi, bütün iller Türklerin buyruğu altına girene kadar. Bunu kimi iyi karşıladı, Börteçine'yi kağan bildi; kimi iyi karşılamadı, karşı çıktı. Karşı çıkanlarla savaşıldı ve Türkler hepsini yendiler. Türk Devletini dört bir yana egemen kıldılar.

Milliyetçilik anlayışımız; manevî şuurlanmaya dayanır. Türklük şuuruna erişmiş, samimî olarak “Ben Türk’üm” diyen herkes Türk’tür.

Türk milletinin kendi varlığını meşru savunma duygusundan doğmuş bir şuur hareketi olan Türk Milliyetçiliği, millet ve ülkemizi bölüp yıkmak isteyen her türlü yabancı ideolojilerin baş düşmanıdır.

Millî bütünlüğümüzü bölücü her sistemin karşısındayız.

Milliyetçi Hareket, insan sevgisine dayanır. Demokrasiye inanır, insanlığa düşman, insanlığı bölücü her sistem ve ideolojiye karşıdır. Milliyetçiliğimizin amacı, millî sınırlarımız içinde yaşayan bütün yurttaşlarımızı, hiç bir ayırım yapmaksızın; din, mezhep ve ırk farkı göstermeksizin kucaklamak, sevmek ve insanca yaşama şartlarına kavuşturmadır.

Milliyetçilik anlayışımız, ülke ve millet bütünlüğümüzü bölücü her türlü sınıfçı, mezhepçi ve ırkçı sistemlerin amansız düşmanıdır. Milliyetçilik anlayışımızda, kapitalizmin, sınıfçı sosyalizmin, komünizmin, faşizmin ve nasyonal-sosyalizmin asla yeri yoktur. Başka milletlerin bir kültür ve tarih mahsulü olan bu yabancı ideolojilerinin devlet felsefemizde hiç bir zaman yeri yoktur.

Türk Milliyetçiliği, her çeşit taklitten arınmış, kendi cemiyetinin değerlerine bağlı ve o değerleri geliştirici bir harekettir. Özentiye ihtiyacı yoktur. Milletimizdeki bu büyük potansiyel Milliyetçi Hareket Partisi olarak siyaset sahnesine getirilmiş, siyasî aksiyon hâlinde Türk devlet felsefesinin temeli tespit edilmiş, sınırları çizilmiştir.

Milliyetçi Hareket, Türk tarihinden, Türk milletinin binlerce yıllık mazisinden sürükleyip getirdiği kıymet hükümlerinden kuvvet ve hız alan kutsal bir ideolojidir.

Kısaca özetlersek “Türklük şuur ve gururu ile İslâm ahlâk ve fazileti” milliyetçilik anlayışımızın geniş manadaki ifadesi olarak Türk milletine mal olmuştur.

MİLLİYETÇİLİĞE KARŞI OLMAK İHANETTİR (MİLLİYETÇİLİKTEN TAVİZ VERİLMEZ)

İnsanlığın hayatında savaş araç ve gereçleri de devamlı olarak gelişme hâlinindedir. Kılıç, ok, tüfek, top, tank, uçak, atom silâhları gibi. Bugün milletler birbirleriyle adına sessiz harp diyebileceğimiz bir kültür savaşı içindedirler. Kültür savaşı ideolojik harpten daha şumûllüdür. Bir millet başka bir milleti veya milletleri kendi kültürü içinde eritmeye gayret eder. Savaşta ok, kılıç, mermi için insanın en hassas noktası kalbi ve beynidir. Kültür savaşı da aynı noktaları hedef alır. Bunun için bir milletin hayatında kültür davası, alfabeyi okuma ve ezberleme davası değildir. Kafayı, kalbi ve bedeni geliştirme ve yetiştirme davasıdır.

Dalından kopan bir yaprağın kaderini rüzgâr tayin eder. O artık herhangi bir istikametten esen rüzgârın esiridir. Unutulmamalıdır ki *“Her kim bir kavme benzemeye çalışırsa o kavmin efradından sayılır.”*³³

Kültür savaşına karşı en müessir silâh milliyetçiliktir. Kişinin kendi öz değerlerini, öz varlığını koruması ve geliştirmesi moral bir güç ve millî şuurla mümkündür. Milliyetçilik, sosyal ve ekonomik hamlelerde de fikrî, ruhî, fizikî bir atlama tahtasıdır. Çünkü kişinin fikrî ve fizikî gücüne dayanmayan hiç bir hamle başarıya ulaşamaz. Bütün bunlar nazara alınarak milletin her ferdi moral değerlerle ve millî şuurla teçhiz edilmelidir. Türkiye’nin içinde bulunduğu ağır şartları nazara alarak ifade etmek ve hatırlatmak isterim ki gerçek değer ve anlamdaki milliyetçilik hareketlerinin karşısına çıkmak, kale kapısını düşmana açmak demek olur. Çünkü, her hücre tümün hayatında harç ve mimardır. Hücrelerin tümün varlığını terk etmesi hâlinde, hücrelerin bütününde hayat ortadan kalkar.

---

33 Hadis-i Şerif.

Milliyetçi Hareketin temel felsefesi, insan sevgisidir. İnsan haysiyetine, hürriyetine dayanmayan sistemlere inanmıyoruz. İnsan sevgisi ve hürriyeti insana değer vermekle mümkündür. İnsan, kültürel, sosyal, iktisadî, siyasî ve moral değerlerinin meydana getirdiği bir bütündür. İnandığımız dünya görüşü insanı bütün değerleriyle, bütün yönleriyle ele alır. Onu bir bütün olarak geliştirmek, kalkındırmak ister.

İnsanı sevebilmek, insanı hür yapabilmek, onu her türlü tutsaklıktan kurtarıp kendi kendine hâkim kılabilmeyle mümkündür. İnsanın tutsaklıktan kurtulup, kendi kaderine hâkim olabilmesi, hürriyete kavuşması demektir. Tarihî ve siyasî tecrübeler bize göstermiştir ki, mülkiyet insanın teşebbüs gücünün artmasına imkân vermiş, şahsiyetini geliştirebilmesinde en büyük unsur olmuştur. Ancak, mülkiyetin başkalarını sömürme, ezme aracı olarak kullanılmasına karşı bulunmaktayız. Mülk üzerindeki dengenin sağlanması için devletçe her türlü tedbirin alınmasını gerekli görmekteyiz.

Gerçek milliyetçilik, milleti meydana getiren her insanı hiç bir ayırım yapmaksızın aynı derecede sevmektir. İnandığımız milliyetçilik anlayışı, bu milleti meydana getiren insanlar arasında her türlü ayırımı kesinlikle reddeder. Milliyetçilik bölücü değil, birleştirici; ayırıcı değil, toplayıcıdır. Bu milleti meydana getiren her fert aynı soyun, aynı kültür ve tarihin birer üyesidir ve hepsi aynı müşterek kaderle yoğurulmuşlardır. Bizim dünya görüşümüzde bir ferdin diğerinden üstün tutulması yoktur. Her türlü ayırıcı, bölücü sistemlere şiddetle karşıyız. Millet canlı bir organizma ve yaşayan bir varlıktır. Bu organ ve varlıkta her ferdin belirli bir yeri ve bir görevi vardır. Her fert bu organizmanın bir uzvu, bir hücrelidir. Normal düşünen bir insan beyni, vücudu meydana getiren uzvu ve hücrelerden bir kısmını diğerlerinden üstün tutamayacağı gibi feda da edemez. Zira böyle bir hâlde iyi bilir ki vücut ya eksik kalır görevlerini yapamaz yahut da tamamen sona erer, hayatiyetini kaybeder. İşte aynen bunun gibi iyi bir sistem, iyi bir devlet yönetimi de milleti meydana getiren sosyal sınıf ve fertlerden birini diğerine feda edemez. Bir sınıf veya ferdi, diğer sınıf veya ferde üstün tutamaz.

Bir sosyal sınıfı veya ferdi, diğer sosyal sınıf veya fertlere tercih eden sistemler, SINIFÇI SİSTEMLERDİR. Milliyetçilik her türlü sınıfçı sistemlere karşıdır. Sınıfçı sistemler, bir sınıfın diğer sınıfı ezmesini, sömürmesini öngörür. Sınıfçı sistemler, sınıf diktatörlüğü doğurur. Bizim

savunduğumuz 9 IŞIK SİSTEMİ, Türk milletini sınıflara bölmeden, onu kutsal bir bütün olarak ele alır.

Sınıfçı sistemlerin birincisi MARKSİZM'dir. Türk milletinin en büyük düşmanı olan Marksizm, nazariyatta işçi sınıfını esas alır. Ancak tatbikatta devlet yönetiminde işçi sınıfının yeri yoktur. Bütün yetkiler, işçi sınıfının öncüsü adı verilen komünist partisinde toplanmıştır. Devlet yönetimi ve toplum düzeninin bütün kurumları, komünist partisi inhisarına bırakılmıştır. Komünist nazariyeye göre işçi sınıfı, küçük bir çocuğa benzer. Nasıl ki çocuk, kendi gerçek menfaatlerini göremez ve onları koruyamaz, bir veli veya vasiye ihtiyaç duyarsa, işçi sınıfının da gerçek menfaatlerini korumak için, bir veli veya vasiye, yani bir mümessile ihtiyacı vardır. İşte bu mümessil, komünist partisidir. Bu sistemde komünist partisinin yaptığı her şey, işçi lehine sayılır. İşçi, gerçek menfaatlerini takdir edecek durumda olmadığı için tıpkı küçük bir çocuk gibi gerekli fikrî ve aklı yeteneklere sahip bulunmadığı için, bir itiraz hakkı yoktur. İşçi sınıfı devleti olduğunu söyleyen Marksist dev- yapısının, işçi sınıfına verdiği değer işte bundan ibarettir.

Böyle bir fikirden hareket eden Marksizm, sonunda işçi sınıfı yönetimini değil, komünist partisi yönetimi ve diktatoryasını kurmuştur. Şunu belirtmek gerekir ki, Marksist devlet düzeninde parti ile devlet birbirine benzerler. Bu düzende komünist partisi ile devlet bütünleşmiş, kaynaşmıştır. Komünist partisi, devletin bütün müesseselerine hâkim olmuştur. Büyük devlet memurları, yüksek rütbeli subaylar, hâkim ve polis şefleri komünist partinin üyesidir.

Marksizm, özel mülkiyeti devletleştirmiştir. Ülkede her şeyin sahibi tek bir patron belirmiştir. Bu, komünist devlettir. Ancak devlet mücerret bir kavramdır. Devlet çarkının işleyebilmesi için organlara, insanlara ihtiyaç vardır. Marksist devlet düzeninde bu çarkı işleten insanlar sadece komünist partisi üyesidir. Komünist partisine üye olmayan devlet mekanizmasında görev alamaz. Mülkiyet devletin hâkimiyetinde bulunduğu, devlet de komünist partisi üyelerinin elinde olduğuna göre, Marksist devlette üretim araçlarının mâliki komünist partisi üyeleri olmuştur. Unutmamak gerekir ki, mülkiyet insana bir şey üzerinde faydalanma ve kontrol hakkı verir. Komünist sistem, faydalanma ve kontrol hakkını, fertlerden almış, devlete ve dolayısıyla komünist partisi üyelerine vermiştir. Böylece komünizm tarihte ilk defa olarak mutlak bir

tekelci mülkiyet nev'i olan PARTİ MÜLKİYETİNİ veya BÜROKRATİK MÜLKİYETİ yaratmıştır.

Komünistler, mülkiyeti, hırsızlık mahsulü, sınıflara meydan veren bir sömürü aracı olarak vasıflandırdıkları hâlde, bundan vazgeçmemişler, bilâkis devletleştirdikleri mülkiyeti, komünist partisinin kontrolüne vermekle YENİ BİR SINIF YARATMIŞLARDIR. Tarihin en sömürücü, tekelci ve mutlak sınıfı olan BU YENİ SINIF, KAPİTALİST TOPLUMLARDA BİLE RASTLANMAYAN BİR DEVLET VE PARTİ BURJUVAZİSİ DOĞURMUŞTUR. Böylece sınıfsız bir toplum kurmak isteyen komünizm, tarihin en mutlak sınıf diktatoryasını kurmuştur. Komünist partisi üyesi bir avuç mutlu azınlık dışındaki herkes, mülkiyet hakkından mahrum olduğu için, hürriyetten de mahrum edilmiştir. Komünist rejim, insanların ellerinden mülkiyeti alırken, şeref ve hürriyetini de almış, milyonlarca insanı esarete mahkûm etmiştir.

Sınıfçı sistemlerin ikincisi KAPİTALİZM'dir. Kapitalizm, millî toplum içinde sadece KAPİTALİSTLERİ, yani PATRONLARI koruyan bir sistemdir. Kapitalist sistem, mahiyeti ve işleyişi itibarıyla ekonomik hayatı kapitalistin tekeline bıraktığı için, bu sistemde zengin daha zengin, fakir daha fakir olur. Kapitalizmde, ekonomik faaliyet birkaç patronun emrindedir. Bu sistemde, sanayiye, iç ve dış ticarete, bankalara ve madenlere sadece patronlar hâkim olur. Üretim araçlarının mülkiyeti bir avuç patronun elindedir. Devletin millettten aldığı vergiler, fertlerin tasarrufları sonucu kara gün için bankalara yatırdıkları paralar, patronların cebine gider.

Kapitalizm, bir dünya görüşüdür. Her dünya görüşü gibi, kapitalizmin de iktisadî yönü yanında siyasî ve hukukî yönleri de vardır. Kapitalizmin siyasî yönü liberal demokrasi, hukukî yönü de liberal hukuk adını alır. Liberal demokrasinin siyasî kurumları, özellikle meclis, hükûmet ve idare, kapitalist sınıfa hizmet eder. Liberal demokrasilerde devlet yönetimine yalnız patronlar ve onların bürokrasi sınıfı katılır. Parlamento, patronları koruyan kanunlar çıkarır, hükûmet ise bu kanunları titiz bir şekilde tatbik eder. Devlet çarkı kapitalistlerin yararına işler. Fakat patronlar ve onlara hizmet eden bürokratlar daima demokrasi ve hürriyetten bahsederler. Liberal demokrasi ve hürriyet, sahte bir demokrasi ve hürriyettir.

Liberal sistemde, demokrasi ve hürriyet sadece kapitalistlere tanınmış bir demokrasi ve hürriyettir. Milletın çok büyük bir kısmı, patronlar dışında kalan kısmı için demokrasi ve hürriyet, bir diktatörlük ve esaretten başka bir şey değildir. Yalnız kapitalist sınıfı efendi, buna karşılık Türk milletinin çok büyük kısmını köle yapan kapitalizme inanmıyoruz. Bu sistemde çünkü derebeylerinin şatosu, bugün büyük şehirlerin merkezine taşınmıştır. 9 Işıkçı görüşte devlet ne derebeylerinin şatosunda bekçi, ne de köşe başında bir bakkaldır. 9 IŞIK DOKTRİNİ PATRONLAR DÜZENİ OLAN KAPİTALİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞIDIR.

Görülüyor ki, yıllardan beri ülkemizi kalkındırma modeli olarak savunulan kapitalist ve Marksist sistemler, sınıfçı ve diktatoryal sistemlerdir.

Her iki sistemde de millet bütünlüğünü, kapitalist veya bürokrat sınıflara bölünmüş, bir avuç insan dışında halkın çok büyük bir çoğunluğu, bu sınıfların esaret ve sömürsü altına alınmıştır. Kapitalist ve Marksist sistemlerde halkın esaret altında oluşunun sebebi, mülkiyet sahibi olamamasıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, hürriyetin tek garantisi mülkiyettir. Bu sebeple bizim savunduğumuz 9 IŞIKÇI sistemin hedefi, TÜRK MİLLETİNİN HER FERDİNİ MÜLK SAHİBİ YAPMAKTIR.

Biraz önce belirtildiği gibi, kapitalist ve Marksist sistemlerin mahiyeti icabı, bu sistemlerde milletimizin her ferdinin mülk sahibi olması mümkün değildir. Hâlbuki Dokuz Işıkçı sistem, Türk milletinin bütününe esas aldığı için, bu sistemde her yurttaşımız mülk sahibi olabilecektir. Her ferdin mülk sahibi olabilmesi, üretim araçlarının inşasına, dolayısı ile sermaye birikimine katılmasıyla mümkündür. Sermaye birikiminin ilk şartı tasarruftur. Kapitalist ve Marksist ülkelerde bu tasarruf millete yaptırıldığı hâlde meydana gelen üretim araçlarının mülkiyeti, sistem icabı, birkaç patrona veya komünist partisi bürokrasisine verilmektedir. Dokuz Işıkçı sistemde ise, üretim araçlarının mülkiyeti, tasarrufu yapana verilecektir. Bu suretle her türlü hırsızlık ve sömürü önlenecek, Türk'ün Türk'ü soymasına müsaade edilmeyeceği gibi, Türk olmayanların da soygunlarına asla müsaade edilmeyecektir. Herkes alın terine, emeğinin ürününe sahip olacaktır. Böylece çok kısa bir zamanda millî kaynaklarımıza dayalı millî bir kalkınma sağlanacaktır. Herkes millî gelirden gerçek payını alabileceği için millî sosyal adalet de sağlanacaktır.

Millî kalkınmamızı gerçekleştirebilmek her Türk ferdini hür yapabilmek için TÜRK MİLLETİNİ YENİDEN TEŞKİLÂTLANDIRMAK ZORUNDAYIZ. Bu kuruluşta, ferdin toplum içinde işgal ettiği sosyo-ekonomik yer esas alınacaktır. Türk milleti sosyo-ekonomik yönden ALTI SOSYAL DİLİME AYRILIR. Bunlar, İŞÇİ, KÖYLÜ, ESNAF, MEMUR, SERBEST MESLEK SAHİPLERİ ve İŞVEREN DİLİMİDİR. Bu dilimler içinde Türk milleti yeniden teşkilâtlandırılacaktır. Her dilim içinde ekonomik kalkınmamızın temelini teşkil edecek bir TASARRUF VE YATIRIM SANDIĞI KURULACAKTIR. İşçimiz, köylümüz, esnafımız, memurumuz ve diğer yurttaşlarımız mensubu bulunduğu sandıkta yaptıkları zorunlu tasarruflar MAKİNA YAPAN MAKİNA, FABRİKA YAPAN FABRİKALARA YATIRILACAKTIR. Bu makina ve fabrikalarla ülkemiz çağın gereklerine uygun ileri ve bağımsız bir sanayi ülkesi olacaktır. Kurulan fabrikalara, işçimiz, köylümüz, esnafımız, memurumuz, serbest çalışanlarımız ortak olacaklar, bunların gelirlerini paylaşacaklardır. Böylece, üretim araçlarımızın ortağı ve sahibi olan her Türk ferdi, mutlu ve hür olacak, tepesinde ne kapitalist, ne de komünist patronun yumruğunu görmeyecektir.

MİLLÎ ŞUUR VE MİLLİYETÇİLİK

Dünya üzerinde insan toplulukları milletler hâlinde yaşamaktadırlar. Her millet kendi özelliklerini korumaya, geliştirmeye gayret etmekte ve kendi topluluğunu diğer milletlerden daha ileri, daha yüksek, daha refahlı yapmaya çalışmaktadır. Milletler arasındaki bu rekabet ve karşılıklı yarışma, milleti meydana getiren insanların müşterek duygular hâlinde birleşmeleri ve müşterek bir millî şuur etrafında toplanarak kendi toplum varlıklarını belirli hedeflere yöneltmek şuuruna sahip olmalarıyla mümkündür. Milletlerin faaliyetlerinde, yükselmelerinde ve kendi toplumlarını refaha kavuşturmak, geliştirmek çabalarında milliyetçilik şuru ve milliyetçilik duygusu başlıca tesir yapan faktör olmaktadır. Milliyetçilik duygusundan yoksun olan bir toplumun millet manzarası göstermesi mümkün değildir. Milliyetçilik duygusuna sahip olmayan, millî şuura sahip olmayan bir topluluğun bir arada yaşaması mümkün değildir. Böyle bir duygudan ve şurudan mahrum toplulukların dış olayların en ufak bir tesirine karşı kendilerini koruyamadıklarını, hattâ dış tesirler olmasa dahi kendi kendilerine dağıldıklarını ve belirli vasıfları olan, belirli hedefleri olan bir topluluk hüviyetinden çıktıklarını görmekteyiz.

Türk milletinin yükselmesi ve tehlikelerden korunması, Türk milletini meydana getiren kişilerin teker teker millî şuur sahibi olmasına ve kalplerinin millet sevgisi, vatan sevgisi ile çarpmasına bağlıdır. Bunun için millî doktrin Dokuz Işık'ın birinci ilkesi olarak Milliyetçiliği koymuş bulunmaktayız. Şüphesiz burada bahis konusu edilen milliyetçilik Türk Milliyetçiliğidir. Türk Milliyetçiliği ne demektir? Türk Milliyetçiliği, Türk milletine karşı beslenen derin sevgi, bağlılık duygusunun, müşterek bir tarih ve müşterek hedeflere yönelme şuurunun ifadesidir. Türk Milliyetçiliği insanî duygularla beslenen bir anlayıştır. Türk Milliyetçiliği kin ve garazı esas almayan, sevgiyi esas alan bir düşünce tarzıdır. Milliyetçilik, milletini sevmek, vatanını sevmek ve milletinin tehlikelere karşı

korunması için her fedakârlığı göze almak duygusu ve düşüncesidir. Türk Milliyetçiliği bütün Türkleri kardeş sayan bir düşüncedir. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan ve kendisini Türk milletinin bir mensubu kabul eden herkesi kardeş sayan bir düşünce ve görüştür.

Türk Milliyetçiliği Türk milletinin gözüyle olayları görmek ve değerlendirmek zihniyetini ifade etmektedir. İster Türkiye içinde olsun, ister Türkiye dışında olsun, cereyan eden her olayın Türk milletine zarar getirmemesini istemek, düşünmek ve bunun için çalışmak duygusu ve şuuru, Türk Milliyetçiliğinin bir başka ifadesidir denilebilir. Bunun yanı sıra Türk milletinin gerek Türkiye’de meydana gelen gerek Türkiye dışında meydana gelen olaylardan azamî ölçüde yararlanmasını istemek, meydana gelen her olayın Türkiye’ye azamî ölçüde yarar sağlamasını düşünmek ve bunun için çaba harcamak da Türk Milliyetçiliğinin bir gereği olarak görülmelidir. Millet tarifini ele almakta Türk Milliyetçiliğini belirlemek için yarar vardır.

Türk milleti dediğimiz gerçek nedir? Bugün Türk milleti dediğimiz gerçeği şu şekilde tarif etmek mümkün: Müşterek bir tarihten gelen ve müşterek bir tarih şuuruna sahip bulunan, aynı dine mensup, aynı kültürle yoğrulmuş, aynı devleti kurmuş, yaşatmış ve bugün de aynı devletin sahibi ve aynı devletin bayrağı altında ve sınırları içinde yaşayan insan topluluğu Türk milletini teşkil etmektedir. Yani Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan ve Türklüğü benimseyen, aynı kültürle yoğrulmuş, aynı dine mensup insan topluluğu bugünkü milletimizi meydana getirmektedir.

Türk milletinin tarifi bu çizilen çizgilerin dışına da taşmaktadır. Türk milleti büyük bir millet olduğu için bugün dünya üzerinde geniş sahalara yayılmış ve dağılmıştır. Bugün dünya üzerinde yaşayan aynı dine mensup, aynı tarihe mensup ve aynı dili konuşan Türk topluluklarının sayısı yüz yirmi milyon civarında tahmin edilmektedir. Bunların ancak üçte biri Türkiye sınırları içinde bulunmaktadır. Bugünkü Türkiye sınırları dışında kalan Türkleri Türk milletinden saymayacak mıyız? Bugünkü Türkiye Cumhuriyeti sınırları dışında kalan Türkler de Türk milletindedir. Onlar da Türk milleti deyiminin içindedirler. Ancak Türkiye Cumhuriyeti sınırları dışında kalan Türkler başka topraklarda, başka milletlerin idaresi altında bulunmaktadırlar. Bugün dünya üzerinde biricik bağımsız Türk devleti olarak Türkiye Cumhuriyeti bulunmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti bütün Türklük meselelerinin sahibi ve temel varlığıdır. Bu bakımdan Türkiye Cumhuriyeti’nin birinci planda

ele alınması ve korunması, yüceltilmesi başlıca konuyu teşkil etmelidir. Türk milletinden olmak; Türk milletini sevmek ve Türk devletine sadakatle hizmet aşkı taşımak, vatana bağlılık duygusu içinde bulunmak ve Türk milletinin yükselmesi için elinden gelen her fedakârlığı yapmak ve çalışmak duygusu ve şuurudur. Bu duygu ve bu şuur taşıyan, herkes Türk'tür. Kalbinde yabancı başka bir milletin özlemini, özentisini taşımayan, kendini Türk hissedenden, Türklüğü benimseyen ve Türk milletine, Türk devletine hizmet aşkı taşıyan herkes Türk'tür.

İşte Türk Milliyetçiliğinin temel görüşü budur. Bu görüş ışığında olayları değerlendirmek zorunluluğu vardır. Sadece Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde bulunan Türklerle mi ilgilenecektir? Türkiye Cumhuriyeti sınırları dışında kalan Türklerle münasebetlerimiz ve bunlara karşı tutumumuz ne olmalıdır? Bu sorulara verilecek cevap şudur: Türk Milliyetçiliği, dünya üzerinde nerede Türk varsa onlarla ilgilidir. Onlara karşı derin bir sevgi ve ilgiyle doludur. Dünyanın neresinde Türk varsa bu Türklerin iyi durumda olmaları, bu Türklerin yükselmeleri, korunmaları, kendilerine mümkün olan her çeşit yardım ve desteğin sağlanması Türk Milliyetçiliğinin şaşmaz düsturudur. Ancak Türk Milliyetçiliği Türkiye Cumhuriyetinin sınırları dışında bulunan Türklerle ilgisinde ve münasebetlerinde, bu ilgi ve münasebetlerin Türkiye Cumhuriyeti'ni tehlikeye sokmayacak, Türkiye Cumhuriyetine zarar vermeyecek şekilde yürütülmesi prensibini esas alır. Türkiye Cumhuriyeti'ni tehlikeye sokacak, Türkiye Cumhuriyeti'ne zarar verecek durumlarda her şeyden önce dünyada biricik bağımsız Türk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ni tehlikelerden korumak ve her çeşit zarara karşı onun gözetilmesi Türk Milliyetçiliğinin esas görüşünü teşkil etmektedir.

Bugün yirminci yüzyılın son çeyreğinde dünya üzerinde insanlık büyük merhaleler kat etmiş bulunmaktadır. İnsan Hakları Beyannameesi hemen bütün devletlerce kabul edilmiş ve imzalanmıştır. Birleşmiş Milletler Anayasası bu teşkilâta üye olan bütün devletler tarafından kabul edilmiş ve imzalanmıştır. Bu iki önemli vesikanın kabul ettiği bir insanlık ilkesi vardır. Bu insanlık ilkesi her milletin kendi kendisini idare etme hakkına sahip olduğu görüşüdür. Self-determinasyon denilen, her toplumun, her milletin kendi mukadderatına kendisinin hâkim

olması görüşü İnsan Hakları Beyannamesinde³⁴ ve Birleşmiş Milletler

34 **İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi:** Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 10 Aralık 1948'de toplanarak, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni yayınlamıştır:

MADDE 1: Tüm insanlar özgür, değer ve hak bakımından eşit olarak doğarlar. Akıl ve vicdana sahiptirler. Birbirlerine karşı kardeşlik düşünceleriyle davranmalıdırlar.

MADDE 2: Herkes; ırk, renk, cinsiyet, dil, din, siyasi ya da başka inançlarına bakılmaksızın eşit haklara sahiptir. İnsanlar ulusal ve toplumsal kökenleri, zenginlikleri, doğuş farklılıkları ya da herhangi başka bir ayırım gözetilmeksizin bu bildirmede belirtilen tüm haklardan ve özgürlüklerden yararlanabilirler.

MADDE 3: Yaşamak, özgürlük ve kısı güvenliği herkesin hakkıdır.

MADDE 4: Hiç kimse kölelik ya da kulluk altında bulundurulamaz; kölelik ve köle ticareti her türlü biçimiyle yasaktır.

MADDE 5: Hiç kimseye işkence yapılamaz; kırıyıcı, insanlık dışı, onur kırıcı ceza ve davranışlar uygulanamaz.

MADDE 6: Herkes nerede olursa olsun, yasal haklarının tanınması hakkına sahiptir.

MADDE 7: Herkes yasalar karşısında eşittir ve ayrımsız olarak yasaların koruyuculuğundan eşit olarak yararlanma hakkına sahiptir. Herkesin, bu bildirmeye belirtilen haklarına ters düşen ayırt edici davranışlar için yapılacak kısırtımlara karşı eşit korunma hakkı vardır.

MADDE 8: Herkesin, kendisine anayasa ya da yasalarla tanınan temel haklarının yok edilmesi ya da zedelenmesi girişimine karşı ulusal mahkemelere başvuru hakkı vardır.

MADDE 9: Hiç kimse keyfi olarak tutuklanamaz, alı konamaz ya da sürülemez.

MADDE 10: Herkes, haklarının, görevlerinin ya da kendisine cezai sorumluluk yükleyecek herhangi bir suçlamanın belirlenmesinde tam bir eşitlikle, davasının bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından adilane ve açık olarak görülmesi hakkına sahiptir.

MADDE 11: a) Bir suç işlemekten sanık herkes, savunması için kendisine gerekli tüm koşulların sağlandığı açık bir yargılanma sonucunda yasalarca suçlu olduğu saptanmadıkça suçsuz sayılır. b) Hiç kimse, işlendikleri sırada ulusal ya da uluslararası hukuka göre suç oluşturmayan eylemlerden ya da ihmallerden dolayı mahkum edilemez. Bunun için, suçun işlendiği sırada uygulanan cezadan daha şiddetli bir ceza verilemez.

MADDE 12: Hiç kimsenin özel yaşamına, ailesine konut dokunulmazlığına ya da yazışma özgürlüğüne keyfi olarak karışılmaz; kimsenin onur ve ününe karşı kötü davranışlarda bulunulamaz. Herkesin bu karışma ve kötü davranışlara karşı yasalarla korunma hakkı vardır.

MADDE 13: a) Herkesin, herhangi bir devletin toprakları üzerinde serbestçe yolculuk yapma ve yasama hakkı vardır. b) Herkes, kendi ülkesi içinde olmak üzere, herhangi bir ülkeden ayrılmak ve ülkesine yine dönmek hakkına sahiptir.

MADDE 14: a) Herkesin, baskı ve kıyıcılık karşısında başka ülkelere sığınma ve bu ülkeler tarafından sığınık olarak kabul edilmesi hakkı vardır. b) Bu hak, adi bir suçun işlenmesi ya da Birleşmiş Milletler'in ilke ve amaçlarına ters düşen etkinliklere dayanan kovuşturmalar durumunda ileri sürülemez.

MADDE 15: a) Herkesin bir vatandaşlığa hakkı vardır. b) Hiç kimse keyfi olarak vatandaşlığından ya da vatandaşlığını değiştirmek hakkından yoksun bırakılamaz.

MADDE 16: a) Evlilik çağına varan her erkek ve kadın, ırk, vatandaşlık ya da din bakımlarından hiçbir sınırlamaya bağlı olmaksızın evlenmek ve aile kurmak hakkına sahiptir. Evlilik bakımından, kadın ve erkek evliliğin sürdürülmesinde, bozulmasında eşit haklara sahiptir. b) Evlenme bağı ancak evlenecek kişilerin özgür ve tam isteğiyle yapılır. c) Aile, toplumun doğal ve temel ögesidir; toplum ve devlet tarafından korunma hakkına sahiptir.

MADDE 17: a) Herkes tek başına ya da başkalarıyla birlikte mal ve mülk edinme hakkına sahiptir. b) Hiç kimse keyfi olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılamaz.

MADDE 18: Herkes düşünce, vicdan ve din özgürlüğü hakkına sahiptir. Buna göre, herkes din ya da inanç değiştirmekte özgürdür. Ayrıca dinini ya da inancını tek başına ya da toplulukla birlikte açık olarak ya da özel olarak öğretim, uygulama, ibadet ve ayinlerle açıklama özgürlüğüne sahiptir.

MADDE 19: Herkesin düşünme ve anlatma özgürlüğü vardır. Buna göre, hiç kimse düşüncelerinden dolayı rahatsız edilemez. Ayrıca ülke sınırları söz konusu olmaksızın bilgi ve düşünceleri her türlü araçla aramak, sağlamak ve yaymak hakkına sahiptir.

MADDE 20: a) Herkes barışçıl yollarla toplantı yapmak, dernek kurmak ve derneğe katılmak hakkına ve özgürlüğüne sahiptir. b) Hiç kimse bir derneğe üye olmaya zorlanamaz.

MADDE 21: a) Herkes, doğrudan doğruya ya da serbestçe seçilmiş temsilciler aracılığıyla, ülkesinin devlet işleri yönetimine katılma hakkına sahiptir. b) Herkesin, ülkesindeki devlet hizmetinden eşitlikle yararlanma hakkı vardır. c) Hükümet yetkisinin temeli halkın iradesidir; halk bu iradesini gizli ya da açık bir şekilde özgürce oy vermelerinin sağlandığı devreli ve dürüst seçimlerle belirtir.

MADDE 22: Herkesin, toplumun bir üyesi olması nedeniyle sosyal güvenliğe hakkı vardır. İnsanların onur ve kişiliklerinin özgürce gelişmesi için zorunlu olan ekonomik, toplumsal ve kültürel hakların, ulusal cabalar ve uluslararası işbirliği yoluyla her devletin örgütleri ve kaynaklarıyla orantılı olarak gerçekleştirilmesine hakları vardır.

MADDE 23: a) Herkes, çalışma, işini özgürce seçme, adil ve uygun çalışma şartlarının sağlanması ve işsizlikten korunma haklarına sahiptir. b) Herkesin, hiçbir ayırım gözetilmeksizin, eşit çalışma karşılığında eşit ücret almaya hakkı vardır. c) Çalışan herkesin, kendisine ve ailesine insanlık onuruna uygun bir yaşam sağlayan ve gerekirse her türlü toplumsal koruma araçlarıyla da tamamlanan adil ve uygun bir ücrete hakkı vardır. d) Herkesin, çıkarlarını korumak için sendikalar kurmaya ve bunlara katılmaya hakkı vardır.

MADDE 24: Herkesin dinlenmeye, eğlenmeye, özellikle çalışma suresinin uygun biçimde sınırlanmasına ve belirli devrelerde ücretli tatillere hakkı vardır.

MADDE 25: a) Herkesin gerek kendisine gerekse ailesi için, beslenme, giyim, barınma, sağlık ve öteki sosyal hizmetler de içinde olmak üzere; sağlığını ve güvencini sağlayacak, uygun bir yaşam düzeyine hakkı vardır. İşsizlik, hastalık, dulluk, yaşlılık ya da geçim olanaklarından kendi isteği ve iradesi dışında yoksun kalma gibi durumlarda sosyal güvenlik hakkına sahiptir. b) Analık ve çocukluk, özel koruma ve yardım görme hakkına sahiptir. Bütün çocuklar, evlilik içinde ya da dışında doğsunlar aynı sosyal korunmadan yararlanırlar.

MADDE 26: a) Herkes eğitim görme hakkına sahiptir. Eğitim parasızdır; hiç değilse ilk ve temel eğitim aşamalarında böyle olmalıdır. İlk öğrenim ve eğitim zorunludur. Teknik ve mesleki öğretimden herkes yararlanabilmelidir. Yüksek öğretim, diğerlerine göre herkese tam eşitlikle açık olmalıdır. b) Eğitimin amacı, insan kişiliğinin tam ve özgürce gelişmesi, insan hak ve özgürlüklerine saygının güçlenmesi olmalıdır. Bütün

Anayasası'nda³⁵ yer almış olan mukaddes bir hak teşkil etmektedir. Bu hakka dayanarak bugün Afrika'da ve Asya'da birçok insan toplulukları yeni devletler, yeni milletler hâlinde sahneye çıkmakta, bağımsızlıklarını ilân etmektedirler. Bugüne kadar tarihte hiç bir zaman devlet olmamış, devlet kurmamış olan birçok Asyalı ve Afrikalı insan toplulukları yeni milletler, yeni devletler hâlinde sömürgeci devletlerden bağımsızlıklarını almışlar ve Birleşmiş Milletlere üye olmuş bulunmaktadırlar.

Tarihte belirli bir medeniyetleri dahi kaydedilmemiş olan birçok insan toplulukları self-determinasyon³⁶ prensibine dayanarak bağımsızlıklarını

---

milletler, ırk ve din grupları arasındaki anlayış, hoşgörü ve dostluğu özendirmeli ve Birleşmiş Milletlerin barışın sürdürülmesi yolundaki çalışmalarını geliştirmelidir.

MADDE 27: a) Herkes, toplumdaki kültürel çalışmalara serbestçe katılmak, güzel sanatlarla ilgilenmek, bilimsel ilerlemenin getirdiği yararları ortak olmak ve bundan yararlanma hakkına sahiptir. b) Herkesin, sahibi bulunduğu her türlü bilim, edebiyat ya da sanat yapıtlarından doğan moral ve maddi çıkarlarını koruması hakkı vardır.

MADDE 28: Herkesin, bu bildirdiği öngörülen hak ve özgürlüklerin tam uygulanmasını sağlayacak bir toplumsal ve uluslararası düzene hakkı vardır.

MADDE 29: a) Herkesin kişiliğinin tam ve özgür gelişmesi, içinde yaşadığı topluma karşı görevlerini yerine getirmesiyle olanaklıdır. b) Herkes, haklarını kullanmak ve özgürlüklerinden yararlanmak konusunda; ancak yasalarla sınırlanmış hak ve özgürlüklerinden yararlanmak konusunda; ancak yasalarla sınırlanmış hak ve özgürlüklerinin tanınmasını ve bunlara saygı gösterilmesini sağlamak amacıyla ve toplumun ahlak, düzen ve genel gönençlerinin gereklerini karşılamak için belirlenmiş kurallara bağlıdır. c) Bu hak ve özgürlükler hiçbir şekilde Birleşmiş Milletlerin amaç ve ilkelerine ters düşecek biçimde kullanılamaz.

MADDE 30: Bu bildirgenin hiçbir yargısı, içinde yayınlanan hak ve özgürlüklerin bir devlet, sınıf ya da kişi tarafından yok edilmesini güden bir çalışmaya girişmeye ya da eylemlerle bunu işlemeye herhangi bir hak getirir nitelikte yorumlanamaz.

35 Bkz. 8 dipnot: Birleşmiş Milletler Antlaşması.

36 **Self-determinasyon:** Milletlerin kendi geleceklerini belirlemesi kavramıdır.

“Self-determinasyon” ya da ‘kendi kaderini tayin’ konusu, uluslararası ilişkileri etkilemeye başladığı günden bu yana çeşitli şekillerde yorumlanmış, daima tartışma konusu olmuştur. Devletler, her zaman bu kavramı siyasi amaçlarına uygun olarak yorumlama eğilimi göstermişlerdir. Self-determinasyon, zaman zaman güç politikasının aracı haline de getirilmiştir. Fakat, aynı zamanda, self-determinasyon konusundaki tüm tartışmalarda ülke bütünlüğü ve uluslararası istikrar kavramları göz önünde tutulmuş ve hakkın uygulanmasında sınırlayıcı bir rol oynamıştır.

20. yüzyılın en çok sözü edilen kavramlarından birisi olan self-determinasyon hakkının çeşitli anlaşılış biçimleri, devlet, ulus, etnik grup gibi terimlerin günümüz uluslararası sistemindeki çeşitli uygulamalar açısından ne anlama geldiklerinin örneklerini oluşturmaktadırlar. Self-determinasyon, günümüz dünyasının siyasi haritasının belirlenmesi ve bundan sonra geçirmesi muhtemel değişikliklere ilişkin olarak sıkça söz konusu olmaktadır. Kökleri, Aristo'ya kadar götürülebilmekle beraber kavramın ortaya çıkışı, Batı Avrupa'daki sosyal uyanış ile aynı döneme rastlamaktadır. Temelde “halk egemenliği” ilkesine dayanan bu düşünce, gelişen liberal düşünce akımı içerisinde

alıp yeni devletler hâlinde hürriyetlerine kavuşurlarken Türkiye sınırları dışında yaşayan Türklerin bu haklarının teslim edilmemesi insanlık bakımından yüz kızartıcı bir durumdur. Her milletin kendi mukadderatına hâkim olmak mukaddes hakkı olduğu gibi, başka milletlerin boyunduruğu altında sömürgesi olarak yaşayan Türk topluluklarının da, İnsan Hakları Beyannamesinin öngördüğü kendi mukadderatlarına hâkim olmak “self-determinasyon” haklarını kullanmak kutsal haklardır.

Türklerin de bu haklarını ortaya koymak her şeyden evvel yüksek insanlık vazifesinin bir gereğidir. Bu bakımdan biz Türk Milliyetçiliğinin bir diğer görevi olarak başka milletlerin sömürgesi durumunda yaşatılan Türk topluluklarına Birleşmiş Milletler Anayasasında yer almış olan, İnsan Hakları Beyannamesinde yer almış olan, self-determinasyon hakkının tanınmasını bir insanlık vazifesi olarak ileri sürmekteyiz. Ve bunu söylemeyi bir vazife saymaktayız. Bunu söylememiz başka milletlere düşmanlık ifadesi değildir. Kendi milletimizin insanca yaşama haklarını istemektir. İnsanca yaşama hakkı istemek bir insanlık vazifesidir. Şimdiye kadar birçok Türk aydınları bunu ifadeden dahi çekinmişlerdir.

önemli bir yere sahip olmuştur. Bu yönüyle tamamen Avrupa kökenlidir, liberal demokrasi düşüncesi ile yakından ilişkilidir. Bu eski temellere rağmen ilke, ancak demokrasinin modern bir şekilde ortaya çıktığı 18. yüzyılın ikinci yarısından sonra sağlam temellere dayanmaya başlamıştır. Diğer taraftan kavram, Marksist düşünce içerisinde de önemli bir yere sahip olmuştur. Self-determinasyon hakkını, ilk olarak Bolşevik doktrin uluslararası hukuk prensibi olarak yorumlamıştır. Stalin, ulusların egemenlik hakkını ve hatta onların egemenliği altında yaşadıkları devletten ayrılma haklarını savunmuştur. 1913'te *Marksizm ve Milli Mesele* adlı kitapçığını yayımlayan Stalin, self determinasyon hakkının, bir ulusa, ana devletten tam ayrılma ya da özerklik hakkı verdiğini savunmaktadır. Ancak Stalin, komünist partinin çıkarlarının, ulusların haklarına göre öncelik taşıyacağını belirtmiştir.

Eski bir anlayışa göre, self-determinasyon hakkı uyarınca, uluslar, şartlar ne olursa olsun, “kendi mukadderatlarını bizzat tayin” konusunda yalnız bırakılmalıdır. Bu konuya dışarıdan kesinlikle karışılmamalıdır. İktidardaki hükümete yardım, başkaldırma ve devrim yapma hakkına, başkaldıranlara yardım ise, devletin bağımsızlığına aykırı düşer. Self-determinasyon hakkının gereği olarak, işe karışmamalı ve tarafları kendi durumlarına bırakılmalıdır. Başka bir ifadeyle, self-determinasyon, özü bakımından ve son çözümlemede, devletlerin ulusal yetki alanına giren bir sorundur.

Çağdaş uluslararası hukuk bu anlayıştan çok uzaklaşmıştır. Bugün artık, self-determinasyon'un bir uluslararası hukuk sorunu olduğu kuşkusuzdur. Self-determinasyon, uluslararası örgütlerin, özellikle Birleşmiş Milletler Örgütü ve Afrika Birliği Örgütü'nün, ana amaçları arasındadır. Bu örgütler, gerektiğinde, iç çatışmalara bu ilkenin uygulanmasını sağlamak amacıyla da karışmaktadır.” (Yrd. Doç. Dr. M. Âkif Kütükçü, “Uluslararası Hukukta Self-Determinasyon Hakkı ve Türk Cumhuriyetleri”, *Selçuk Üniversitesi SBED*, S. 12, 2004).

Burada ilân ediyorum! Kendini bilen her Türk bu gerçeği her yerde ifade etmelidir. Herkese bunu anlatmalıdır. Bahse konu olan bu Türk topluluklarını kendi sömürgeci tutumlarıyla esir olarak tutan milletlere de bunu açıkça söylemeli ve insanlık duygusuna insanlık haysiyetine aykırı olan bu davranıştan onların vazgeçmesinin, her şeyden önce kendilerini yükselteceğini onlara anlatmalıdır. Yurdumuzda iç politika mücadeleleri, politika menfaatleri dolayısıyla Türk milletinin yüksek davaları çiğnenmiştir; zarara sokulmuştur. Türkiye’de Turancılık görüşü hakkında yalan yanlış iddialar ortaya atılmış ve Turancılık düşüncesi, Turancılık fikri kötü, zararlı bir düşünce olarak Türk milletine tanıtılma yoluna gidilmiştir. Yunanlılar için Enosis³⁷ neyse, Ruslar için Panslavizm³⁸

37 Enosis: Megali İdea hedefi çerçevesinde Kıbrıs’ın Yunanistan’a bağlanmasını, ilhak edilmesini ifade etmektedir. Kelime anlamı ile “ilhak” demek olan Enosis ilk Megali İdea mirasının çizildiği 1791 yılından beri gündemde idi. Yunanistan’ın Kıbrıs’ı talep etmesi ise 30 Aralık 1918 idi. 18 Ekim 1828 tarihinde İngiltere, Rusya ve Fransa’ya bir nota veren Yunanistan, resmen ilk defa Enosis fikrini ortaya atmış ve adanın kendisine bağlanmasını istemiştir.

1. Dünya savaşından sonra Paris’te toplanan Barış Konferansı’na Yunanistan’ın toprak isteklerini sunan Yunan Başbakanı Venizelos, aralarında Kıbrıs’ın da bulunduğu şu bölgeleri talep etmişti:

1- Batı Anadolu (İzmir, Bursa, Çanakkale, İzmit ve civarları),

2- Pontus (Trabzon, Sivas, Kastamonu ve civarları), 3- Kuzey Epir (Güney Arnavutluk),

4- Kıbrıs, Rodos, Meis, Girit, Bozcaada ve İmroz, 5- Batı ve Doğu Trakya.

25 Mart 1921 tarihinde Güzelyurt’un Serhatköy adındaki köyünde Rum halkının önde gelenleri, Kıbrıs adasının Yunanistan’a ilhakını isteyen bir pilebisit yaptılar. Birleşik Krallık yönetimine başvuruldu ama bu istek direk red edildi. 1925 tarihinden sonra ise durum kızıştı ve Türk-Rum çatışmaları yaşanmaya başladı. Kıbrıslı Rumlar anavatan gördükleri Yunanistan ile birleşmek amacıyla ortaya attıkları bu fikir sayesinde, Birleşik Krallık idaresine karşı ilk ayaklanmalarını 21 Ekim 1921 tarihinde Nikodimos Milanos önderliğinde başlattılar. Bu isyan sonucunda 6 kişi hayatını kaybetti ve çok sayıda insanın yaralanmasına neden oldu. Lefkoşa’daki hükümet binası göstericiler tarafından yakıldı.

38 Panslavizm: Slav halklarını birleştirmeyi amaçlayan doktrin. Uzun yıllar Osmanlı ve Avusturya egemenliği altında yaşayan Slavlar (1789 Fransız devriminden sonra) Osmanlı hâkimiyetinden kurtularak, bir araya gelmek fikrini savunmaya başladılar. Bu yolda ilk düşünceler, Safarik Havlicev, filolog Dobrovsky ve Jan Kollar tarafından ortaya atıldı; Çekler, Slovaklar arasında geniş yankılar uyandırdı.

Panslavizm düşüncesi birbirinden ayrı iki fikre dayanır.

1-Yabancı bir devletin hâkimiyeti altında bulunan Slav topluluklarını bağımsızlığa kavuşturmak;

2-Çarların dış siyasetine elverişli bir ortam yaratacak propagandayı sürdürebilmek. Birinci düşünce, Palacky’nin Prag’da topladığı ve başkanlık ettiği, Avusturya Monarşisi Slavları Kongresi’nde elle tutulur hale geldi. Ancak bir birlik sağlanamadı. 1867’de Moskova’da toplanan Slav Etnografisi Kongresi de Çar’ın propaganda aracı olmaktan

neyse, Almanlar için Alman Birliği neyse, Araplar için Arap Birliği neyse, İranlılar için Panaryanizm³⁹ neyse, Türkler için de Turancılık odur.

Ruslar için suç ve kusur olmayan, Almanlar için suç ve kusur olmayan, Yunanlılar için suç ve kusur kabul edilmeyen, Araplar için suç ve kusur kabul edilmeyen, daha birçok milletler için suç ve kusur kabul edilmeyen kendi milletinden olan insanların kölelikten kurtulması ve yakın kültür birliği içinde, yakın işbirliği içinde bir varlık hâline gelmeleri düşüncesi, ülküsü Türkler için neden kötü gösteriliyor? Neden bir suçmuş gibi Türk kamuoyuna takdim ediliyor? Hiç şüphesiz bunu yapanların bir kısmı kendi haris siyasî menfaatleri için Türk milletinin bu büyük ülküsünü istismar etmişler, kötülemişlerdir. Diğerleri de Türk düşmanlarıdır. Yabancı kölelik rejimlerinin içimize sokulmuş kölelik tellâlarıdır ki, bunların başında komünistler gelmektedir. Bunlar Turancılık düşüncesinin baş düşmanıdır. Her yerde bu fikri gülünç göstermeye, bu fikrin Türkiye için tehlikeli olduğunu göstermeye çalışarak Türk milletinin gücünü meydana getiren millî düşünceyi tahrip etmek çabasını göstermişlerdir.

Milliyetçilik, Türk milletine karşı beslenen derin sevginin ifadesidir. Kalbinde başka bir ırkın gururunu taşımayan ve kendisini samimî olarak Türk hisseden ve Türklüğe adayan herkes Türk'tür. Biz; Türk milletine mensup olduğumuza göre, bu milletin içinden çıkmış insanlar olduğumuza göre, elbette ki kendi milletimize karşı derin bir bağla bağlı olacağız ve bu milletin yükselmesi için, bu milletin haklarının daima her çeşit tesirlerden uzak, her şeyin üstünde bulundurulması için çalışmayı görev tanıyacağız. İşte bu sebeplerden dolayı bizim milliyet-

---

ileri gidemedi. Panislavistlerin Balkanlar hakkındaki düşünceleri, Rus elçisi İgnatiev'in İstanbul'da göreve başlamasıyla, uygulama alanına geçebildi.

İgnatiev'in düşüncesi, Sırbistan Beyi III. Mihail'in yönetiminde bir güney Slav devleti kurulmasıydı. İgnatiev'in görüşleri doğrultusunda kurulan bağımsız Bulgar kilisesi, Bulgarlar arasındaki Panslavist hareketleri yaygınlaştırdı. Bu çalışmalar sonunda Hersek Hıristiyanları ayaklandı (1875). Sırp ve Karadağlılar Osmanlılara savaş açtı (1876). Bunlara geniş destek Rusya'dan sağlanıyordu.

1877-1878 Osmanlı- Rus Savaşı'ndan sonra bağımsızlığa kavuşan Bulgaristan'ın Panslavizm'e yaklaşmaması, hareketin gücünü kaybettirdi. Bu düşünceyi dış politikasında araç olarak kullanmak isteyen Rusya dışında Panslavizm'e ilgi duyan kalmadı. Balkan Savaşı'nda Ruslardan büyük yardım gören Balkan Slavları, Panslavizm hareketini canlandırmak için çaba sarf etmelerine rağmen, birkaç kongre dışında, pek ciddi bir şey yapamadılar.

39 Farsça ve türevlerini konuşan halkların birleşmesini savunan fikir akımıdır.

çiliğimiz, Türk milletine karşı duyulan derin, köklü bir sevgi ve Türk milletinin içinde bulunduğu müşkül durumdan bir an önce, en modern, en ilmî metodlarla çıkarılarak en kısa yoldan modern uygarlığın en ön safına geçmesini sağlamak duygusundan kuvvet alır. Milliyetçiliğimiz başkalarına karşı kin, gazez duygularıyla beslenmez. Demek ki, Türk Milliyetçiliği, Türk milletine karşı duyulan derin sevgi, bağlılık ve onu güç durumdan kurtarıp, kuvvetli, her çeşit korkudan, baskıdan uzak, şerefiyle yaşayan, müreffeh, mutlu ve modern uygarlıkta en ön safı geçmiş bir hâle getirmek isteği, bu isteğin yarattığı duygudur. Birinci prensibimiz olan milliyetçiliğimizin özet olarak tarifi budur.

Bunun yanında Türkçülük kelimesini de ilâve ediyoruz: Milliyetçiyiz, Türkçüyüz. Neden Türkçüyüz? Çünkü milletimiz Türk milletidir. Türkçülük ne demektir? Türkçülük, Türk milletinin hayatının her safhasında yapacağı her şeyin Türk ruhuna, Türk geleneğine uygun olması ve Türk'e yararlı olması amacının, fikrinin ön planda tutulmasıdır. Türkçe konuşacağız, Türkçeyi daima her şeyin üstünde tutacağız. Yapılacak her işte Türklük ruhuna, Türk'ün özelliğine uygun Türk milletine yararlı olması şartını göz önünden kaçırmayacağız. Türkçülüğün de kısaca tarifi budur. Birinci prensibimiz olarak aldığımız Milliyetçilik ve Türkçülük, kısaca yaptığımız bu izah ve tariflerle işte bu şekilde ortaya konmuş oluyor.

IRKÇILIK İDDİASI VE DIŞ TÜRKLER

Bazı ithamların altında bulunuyoruz. Açıkça söylüyorum. Biz ırkçı değiliz. Duymayanlar duysun: Irkçı değiliz. Fakat biz dünyanın değil, kâinatın neresinde bir Türk varsa onunla ilgilenmeyi, ona sevgi beslemeyi bir görev sayıyoruz. Milyonlarca esir Türkün bulunduğu dünyanın bu hâliyle huzura kavuşacağına inanmıyoruz. Bunun için bütün Türklerle ilgileniyoruz. Fakat burada bir prensip koyuyoruz. Türkiye dışındaki Türklerle ilgilenirken, Türkiye'ye en ufak bir tehlike gelmemelidir. Her şey Birleşmiş Milletler Yasası'na göre yürütülmelidir diyoruz.

TEMEL DAVAMIZ

Bizim olarak davamız Türk milletinin varlığını yüceltmek ve ebediyen devam ettirmek davasıdır. Bu fikrin, bu davanın üstünde başka hiç bir fikir, başka bir dava yer alamaz. Türk milletinin varlığını korumak, yükseltmek ve onu ebediyen devam ettirmek fikrine hizmet etmeyen, bu fikre uygun olmayan hiç bir davranış, hiç bir hareket Türk milleti için meşru olamaz. Milletler arasında devamlı bir yarışma, bir mücadele sürüp gitmektedir. Her millet kendi milletini daha üstün yapmak, daha refahlı, daha saadetli, daha medenî, daha ileri bir millet yapmak için çrpınır ve mücadele eder.

Bu şurudan, bu duygudan, bu kutsal ihtirastan mahrum olan milletler, yok olmaya, sürünmeye mahkûmdur. İşte tarihin kaydettiği en eski devirlerden beri milletler arasında sürüp giden bu mücadele içinde Türk milletinin bir an önce, içinde bulunduğu bakımsız, fakir, geri kalmış ve kuvvetsiz durumdan kurtulması, başkalarına avuç açarak yardım dilenme durumundan kurtularak kendi gücüyle ayakta duran, sözünü ve şerefini her yerde saydıran güçlü, medeniyette en ileri, refahta en ileri bir millet hâline gelmesi... Davamız budur. Türk milletinin böyle bir varlık hâline gelmesi her şeyden önce milliyetçilik şuuruna ve Türk milletini yeryüzünde en refahlı en güçlü, en medeni bir millet hâline getirmek ülküsüne, ihtirasına sahip olmakla mümkündür.

Bugün Milliyetçi Hareket diye bayrağını açtığımız, sevgili milletimiz, aziz vatandaşlarımız tarafından daha çok kulak verilen, daha büyük sevgiyle bayrağının altında toplanılan bu hareketin gayesi, manası budur.

Bugün yeryüzünün ileri ve modern memleketleriyle Türkiye'mizin arasındaki mesafe kapanmak yerine daha ziyade genişlemekte ve açılmaktadır. Bundan yüzyıl evvelki Türkiye'nin, meselâ o zamanın Almanya ve İngiltere'siyle bugünün Almanya'sı ve İngiltere'si arasındaki mesafe küçülmek yerine büyümüştür, büyümektedir. Memleketimiz-

de uygulanan kalkınma programları, kalkınma planları propaganda mahiyetindedir. Avrupa İktisadî İşbirliğinin ilim adamları tarafından yapılan incelemelere göre bugün Türkiye’de yürürlükte bulunan plan ve programa göre memleketin yılda kalkınma hızı yüzde yedi olarak kabul edilmiştir. Yüzde yedinin yüzde üçü her yıl artan nüfusun ihtiyaçlarına gitmektedir. Geri kalan yüzde dört elde edildiği takdirde, bu hızla Türkiye kalkınacak olursa bugünkü ileri Avrupa memleketleriyle ancak 249 yıl sonra aynı seviyeye gelebilir. Böyle bir yavaş harekete; Türk milletini sefalet içinde, perişanlık içinde kalmaya, sürünmeye zorlayan böyle az bir kalkınmaya şuurlu olarak isyan etmek, başkaldırmak, Türk milletinin varlığını bir an önce kurtarmak davası güdenler için en kutsal bir vazifedir. Milliyetçi Hareket olarak bunu yapıyoruz.

Milletimizin yaşaması, yükselmesi için her şeyden evvel tek kalb olarak çarpmak, tek ruh, tek ses hâlinde birlik beraberlik içinde bulunmak lâzımdır. Bugün, birçok felâketlere uğramış olmasına rağmen, yeryüzünün en büyük milletlerinden birisi Türk milletidir. Tuna nehrinden, Balkan dağlarından Çin’e kadar hâlâ Türkler uzanmaktadır, hâlâ Türklerin yurdundan geçilmektedir. Bu büyük milletin tarihte yapmış olduğu büyük işler ve gelecekte yeniden ortaya çıkaracağı büyük varlık, bu bölgede gözü olan, Türk milletinin güçlenmesinden endişe duyan, birtakım yabancı kuvvetleri, yabancı çevreleri endişelendirmektedir. Bunun için de Türk milletinin güçlenmesini, kalkınmasını engellemek için her şeyden evvel millî birliğimizi ve bütünlüğümüzü bozacak, parçalayacak fesat tertipleri, fitne hareketleri halkımızın içine, milletimizin arasına yayılmaya, salınmaya çalışılmaktadır. Türk milletinin kalkınması için her Türkün daima birinci planda gözetmesi icap eden husus birliğin korunması, beraberliğin korunması, bizi parçalayacak, bizi birbirimizden soğutacak, bizi birbirimize karşı getirecek her tertibin elbirliğiyle karşısına dikilmek olmalıdır. Birliğimize kasteden tertiplerin başında komünizm, bölgencilik ve mezhepçilik gelmektedir.

Partizanlık da millî birliğimizi bölen unsurların başındadır. Bugün memleketimizde demokratik bir nizam tatbik edilmeye çalışılmaktadır. Birçok partiler vardır. Fakat partililik, parti menfaatleri bir kanser hastalığı gibi milletin bünyesini öyle sarsmaya çalışmaktadır ki, bu hastalığa tutulan milletimizin, memleketimizin çocuklarının, insanların gözleri dönüyor, millî birliği, memleketin, devletin yüksek menfaatlerini unutuyorlar, kişisel menfaatler ve partizan menfaatlerin peşesinde

memleketi tehlikeli ve ıstıraplı bir yöne doğru sürüklüyorlar. Onun için her şeyden evvel şunu her Türk hatırda tutmalıdır: Türk milletinin birliğini, beraberliğini, hür ve bağımsız yaşamasını sağlamayan, hür ve bağımsız yaşamasına, yükselmesine zararlı olan her çeşit tutum Türk milleti için değerini kaybetmiş, Türk milleti için ortadan kaldırılması icap eden bir husus olur. Binaenaleyh, demokrasi derken, particalik derken her şeyin üstünde Türk milletinin menfaatlerini, Türk milletinin birliğini, bütünlüğünü, beraberliğini ve yüksek menfaatlerini gözetmek her Türk'ün şaşmaz şîârı, şaşmaz düsturu olmalıdır. Buna aykırı düşen davranışlar her Türk için menfurdur, ezilmesi lâzımdır.

Bugün Orta Doğu'da menfaatleri bulunan devletler Türkiye'nin taşıdığı büyük önem dolayısıyla ve Türk milletinin sahip olduğu büyük hayatiyet dolayısıyla Türk milletini parçalamak, Türk milletini zehirlemek, onun ahlâkını bozmak, onu fesada uğratmak için, onu güçten kuvvetten düşürmek için, onu birbiriyle boğazlaşan, birbirini boğan, birbirini yok eden bir cemiyet, bir millet hâline düşürmek için her çeşit fitneye, her çeşit tuzağa, her çeşit hileye başvurumaktadırlar. Türk milleti kabiliyetli, büyük bir millettir. Bunları anlayacak sağduyuya sahip bir millettir. Hepimiz atadan gelme bu yüksek vasıflarımızı daima uyanık bulundurarak, bu fesat faaliyetlerine karşı varlığımızı korumanın çaresini bulmalıyız.

Türk milletinin kalkınması için her şeyden evvel Türk milletinin millî benliğine, millî varlığına dönmesi lâzımdır. Bir milletin yükselmesi, millî değerler meydana getirmesiyle mümkün olur. Bir millet millî ahlâk sahibi olarak, kendi dinine, imanına, ahlâkına, âdetlerine, tarihine, geleneklerine sahip olarak ancak gücünü kuvvetini muhafaza edebilir, yükselebilir. Kendi benliğinden uzaklaşan, kendi benliğini hor gören, kendi kendini beğenmeyen, başkalarını kendinden üstün zanneden, başkalarını kopya etmeyi marifet sayan bir millet kendini kaybetmiş, çoktan ölmüş olur. Onun için bizim milletimizi kalkındırmak için açtığımız mücadelede her şeyden önce üzerinde durduğumuz husus: Biz Türk'üz, kendimize benzeriz, kuvvetli, vasıflı, meziyetli, ahlâklı bir milletiz. Başkalarından eksik bir tarafımız yoktur. Başkalarını kopya ederek yükselmemiz mümkün değildir. Kendi benliğimize güveneceğiz, kendimize dayanacağız, kendi özelliklerimize döneceğiz, kendi millî âdetlerimize, ahlâkımıza döneceğiz. Ama modern ilmi, modern tekniği

de alıp, onda da bir an önce yükselmenin çarelerini bulmak suretiyle memleketin kalkınmasını sağlayacağız.

Memleketteki her çeşit faaliyetin ve özellikle fikir faaliyetinin, güzel sanatların Türk milletinin millî varlığını korumak, geliştirmek, Türk milletini uyandırmak ve yükseltmek yolunda seferber edilmesi lâzımdır. Bugünkü gibi sanat faaliyetlerinin başıboş, çeşitli düşman fikirlerin, çeşitli düşman faaliyetlerin elinde âlet ve oyuncak olarak Türk milletinin ahlâkını bozmak, Türk milletinin kültürünü yok etmek, Türk milletinin fikir faaliyetini öldürmek, onu fikirsiz, ruhsuz, millî benliğinden uzaklaşmış, millî benliğini öldürmüş hâle getirmek yolunda kullanılmasına müsaade etmemek lâzımdır. Onun için Dokuz Işık millî doktrininin Türk milletini kalkındırmada göz önünde bulundurduğu bu hususu bilhassa kültür ve sanat hayatımızın, fikir hayatımızın, fikir hareketlerinin, yazı hayatımızın yüzde yüz millî hedeflere doğru yönelmiş, yüzde yüz millî hedeflerin emrinde, millî ülkünün emrinde ve Türk milletinin yükselişini sağlayacak yönde seferber edilmesini birinci planda göz önünde bulundurmaktayız. Başıboş, solcu, komünist, Marksist, ne idüğü belirsiz, soysuz, Türk ahlâkına kasteden, kültür, sanat, fikir hareketlerine asla müsaade etmeyeceğiz.

Size büyük bir prensibi işaret ediyorum: Biz Türk milliyetçileri olarak, ancak Türk milletine yararlı olacak faaliyetler için Türkiye’de hürriyet tanırız. Türk milletini bozacak, Türk milletini zarara uğratacak, onun hayatı için tehlike teşkil edecek hiç bir harekete hürriyet tanıyamayız. Türk milletini yıkma, Türk milletini yok etme hürriyeti diye bir hürriyet bu topraklarda tanınamaz.

Güzel sanatların planlı bir şekilde millî hedeflere doğru seferber edilmesi ve bütün Türk milletinin millî enerjisinin harekete geçirilmesiyle Türk milletinin kalkınması kısa zamanda gerçekleşebilir. Çünkü Türkiye’de sermaye birikimi yoktur. Türkiye’de birçok imkânsızlıklar vardır. Bunların yenilmesi ancak Türk milletinin faaliyete geçirilmesi, uyandırılması, millî davalarının sahibi hâline getirilip, millî enerjisinin, Türk halk enerjisinin seferber edilmesi ile mümkündür.

Türk milletinin binlerce yıllık tarihi boyunca yenilmez olmasını sağlayan ve bugüne kadar her felâketin üstesinden gelerek, her tehlikeyi çığneyip üstüne çıkmasını sağlayan bazı millî vasıfları, gelenekleri ve inançları vardır, karakteri vardır. Bunların başında da asla yenilmeyi

kabul etmemek, asla mağlup olmayı kabul etmemek, boyun eğmeyi kabul etmemek; boyun eğmeye, mağlup olmaya karşı çıkmak görüşü karakteridir. Teslim olmayı red, mağlûp olmayı red yenilmezliğin sırrıdır. Durum ne kadar karanlık olusa olsun, ne kadar imkânsızlıklar içerisinde bulunursak bulunalım, asla yenilmeyi kabul etmemek, asla teslim olmayı kabul etmemek Türklüğün ezeli şîandır. Unutmayın: Bizi kısa zamanda büyük yapacak, kurtaracak olan büyük fikir, büyük ruh budur. Bu büyük ruhu daima yaşatıp, her yere götüreceksiniz. Bununla beraber yükselmek, millî bir devlet olarak, millet olarak yükselmek, yeryüzünün en güçlü, en adaletli, ilimde teknikte en ileriye gitmiş, en büyük varlığı hâline yükselmek için büyük bir şevk, büyük bir heyecan, büyük bir azim ve ihtirasla dolu olmak da gereklidir. Şahsî menfaat ihtirasları insanları küçültür. Fakat milletini yükseltmek için büyük bir aşk ve ihtiraslar dolu olmak insanları yücelten bir sırdır.

Her şeyin üstünde Türk milletinin millî menfaatlerini görmek ve büyük Türkiye'yi kurmak ülküsünü, ihtirasını, aşkını taşıyacaksınız. Bu aşkla dolu, bu aşkla kendinizi unutmuş hâle geleceksiniz, bu aşkla bir alev hâline geleceksiniz; dokunduğunuz her Türk'ü tutuşturacaksınız ve böylece önümüzde her engel yıkılıp, yollar bize açılacaktır. Milletçe hasis menfaatlerin üstüne çıkmayı bileceğiz ve birbirimize karşı derin bir sevgi, derin bir saygı beslemeye, bu yola girmeye dikkat edeceğiz. Hak ve adalet duygusunu her şeyin üstünde tutacağız. Vatandaşlarımızın hakkını kendi hakkımız gibi, hatta ondan daha mukaddes, daha değerli olarak görerek gözeceğiz. İnsanlar sıkıntı çekmeye, aç kalmaya, sefalet içinde yaşamaya, milleti için, arkadaşları için, ailesi için, sevdikleri için her çeşit belâyı göğüslemeye tahammül edebilirler. Ama bir şeye asla tahammül etmezler: Haksızlığa, adaletsizliğe, Türk milletinin yükselmesini, kalkınmasını düşünürken her şeyin üstünde hak ve adalet duygusunu her yerde yerleştirmeye, her yerde hâkim kılmaya mecburuz. Bunu yapmaksızın Türk milletinin yükselişi düşünülemez. Türk vatanının selâmeti düşünülemez. Ama bunu fert olarak, aile olarak, grup olarak, parti olarak hepimiz vazgeçilmez, mukaddes bir ilke, bir düstur yapmalıyız. Bugün memleketimizin çekmekte olduğu büyük sıkıntıların mühim bir sebebi de içinde bulunduğumuz haksızlıklar, adaletsizliklerdir. Milletimizi bölen kinler, garazlar, düşmanlıklar, çekişmeler hep haksızlığın, adaletsizliğin meydana getirdiği şeylerdir.

Adaletten söz açmışken sosyal adalet, sosyal yardımlaşma, fırsat ve imkân eşitliği konularından da kısaca bahsetmek lâzımdır. Bizim açmış olduğumuz milliyetçilik bayrağı, Dokuz Işıklılık bayrağı memleketimizde tam bir sosyal adaleti, her sahaya ait bir adaleti kurmayı kendisi için baş prensip edinmiştir. Sosyal adalet demek, vatandaşlar arasında taşınan yükler, mükellefiyetler ve gelirlerin, nimetlerin çalışmaya göre, gayrete göre, liyakat ve kabiliyete göre adaletle dağılmasını sağlayacak bir düzen demektir. Sosyal yardımlaşma; bir millet; aynı devletin çatısı altında, aynı vatanda yaşayan bir millet bir evde yaşayan bir ev halkı gibidir. Nasıl bir evde yaşayan bir ev halkı birbirine karşı sorumluyorsa, birbirinin vebâlini taşıyorsa, birbirini iyi durumda bulundurmaya, birbirine el uzatmaya, yardım etmeye, birbirinin ıstırabıyla, derdiyle ilgilenmeye vazifeliyse, bir milletin insanları da böyledir. Türk milletini köylüsüyle, çiftçisiyle, işçisiyle hepsini içinde toplayan bir Sosyal Yardımlaşma ve Güvenlik Teşkilâtı kurmaya mecburuz. Böylece memlekette, arkası varmış yokmuş, iltiması varmış yokmuş, parası varmış yokmuş gibi bir lüzum, bir durum ortadan kalkarak bütün vatandaşların ihtiyacı olan yardımın sağlanması, ihtiyacı olan himayenin sağlanması mümkün olacaktır.

Bir önemli noktayı da işaret etmek istiyorum. Bu nokta da şudur: Biz hiç kimseye benzemeyiz. Benzemeyi de istemeyiz. Biz Türk'üz. Şanı olan, şerefi olan, şanlı bir tarihi olan, üç kıt'ada hüküm sürmüş olan, büyük medeniyetler yaratmış olan, büyük bir milletiz. Başka milletleri, başka memleketleri taklit etmeye, onların sistemlerini kopya etmeye ihtiyacımız yoktur. Bunu şunun için söylüyorum: Başlatmış olduğumuz Dokuz Işık hareketi, başlatmış olduğumuz Türkçülük, Milliyetçilik hareketi, Türk milleti içinde hızla gelişiyor. Hızla gelişirken gerek komünistlerin aleyhimizde açmış oldukları kampanyalar, propagandalar, gerekse düşman faaliyetlerin aleyhimizde girişmiş oldukları propagandalarda bizim için "nazi" gibi, "faşist" gibi birtakım ithamlar ileriye sürülmektedir. Bunu dair açıklamayı ilerdeki sayfalarda yapacağız. Fakat, burada şu kadar söyleyeyim ki, bizim hareketimiz ne bir nazi, ne bir faşist hareketidir, milliyetçilik hareketidir.

Bizim tarihimizde Meteler, Ertungalar, Cengizler, Timurlar, Fatihler, Yavuzlar, Alparslanlar, Kılıçarslanlar, saya saya bitmeyecek kadar büyük işler yapmış olan büyük şahsiyetler, dünyaya örnek teşkil edecek büyük eserler vermiş olan insanlar varken, bizim kurtarıcı diye başka bir milletin ortaya attığı birtakım görüşleri kopya etmeye, onları

benimsemeye ihtiyacımız yoktur. Böyle bir şeyi millî izzet-i nefsimize bir darbe telâkki ederiz. Bizler başkalarını taklit etmeyi en büyük şeref-sizlik sayarız. Bizim yolumuz Dokuz Işık yoludur. Ne komünizm, ne kapitalizm! Türkiye'yi, Türk milletini yeniden güçlendirecek, yeniden ilimde, teknikte en yüksek seviyeye çıkaracak olan yüzde yüz millî, yüzde yüz yerli, modern ilmi ve tekniği de önder edinmiş olan Dokuz Işık yoludur. Kurtuluş yolu budur.

BOZKURT SEMBOLÜ VE BOZKURLAR

Son yıllarda, milletimizin binlerce yıllık tarihi boyunca millî destanlarımızda ve geleneklerimizde yer almış olan Bozkurt'a⁴⁰ karşı bir düşmanlık kampanyası yürütülmektedir. Komünistler, bölücüler, azınlık ırkçuları Türk milletine karşı dışarıdan yapılan kışkırtmaların da katkısı ile duydukları düşmanlığı açıkça söylemekten korkan fırsatçılar, Türk milletinin millî sembolü olan Bozkurt'a karşı şiddetli bir düşmanlık göstermektedirler. Bazı okullarda Bozkurtlu rozet taktıkları için öğrenciler sert baskılar görmekte, hatta okuldan çıkarılmaktadırlar.

Her milletin kendine göre millî bir sembolü bulunmaktadır. Meselâ: Avustralyalıların Kanguru, Çinlilerin ve Japonların Ejderha, Hindlilerin, İranlıların, İngilizlerin Arslan; İtalyanların Kurt, Almanların Kartal, Fransızların Horoz, Rusların Ayı millî sembolleri olduğu gibi Türklerin de Bozkurt millî sembolüdür. Tarih boyu Türkler Bozkurt'u kutsal saymışlardır. Bayraklarında Bozkurt taşımışlardır. Hakanlar, Hanlar, Komutanlar askerlerine "Bozkurtların" veya "Kurtların" diye hitap etmişlerdir. Biz de bugün Türk gençliğine yeni bir atılım ve şahlanış hareketi getirirken Bozkurtluğu salık vermekteyiz.

Milletimizin hayatının Cumhuriyetin başlangıcından geriye doğru son 250 yıllık bölümü tarihimizin hiç bir devrinde görülmemiş büyük felâketlerle dolu olan bir devreyi teşkil etmektedir. Elli beş yılını doldurmuş olan Cumhuriyet devri bu büyük felâketlerden ders alınarak büyük çalışmaların yapılması gerekli bir dönem idi. Barış içinde geçirilmiş olan elli beş yıl gerekli şekilde değerlendirilememiştir. Bugün yine Türk milleti geriliğin, bilgisizliğin, yoksulluğun, adaletsizlikler ve haksızlıkların pençesinde perişan durumda bulunmaktadır. Medenî milletler arasında sürdürülmekte olan yükselme ve ilerleme yarışlarının dışında bulunmaktadır. Ayrıca kendisini köleliğe, parçalanmaya ve da-

40 Bkz. 31. Dipnot: Bozkurt Destanı ve Ergenekon Destanı.

ğılmaya götürecek komünizm gibi, bölgecilik gibi, yabancı ideolojilerin saldırısı altındadır. Bunlara karşı milliyetçiler ve milliyetçi gençler ülkü bayrağı altında toplanarak ilim ışığında daha teşkilâtlı, daha planlı biri mücadele vermek zorunluluğundadırlar. Bu mücadelenin önünde bize yine Bozkurt yol gösterecektir. Türk milliyetçileri Bozkurtlar olarak atalarının yolunda Türklüğü yeniden yüceltmek için büyük atılımlara girişeceklerdir. Bozkurtuz ve Bozkurtçuyuz. Bununla övünç duyuyoruz. Yaşadığımız sürece Türk milletinin binlerce yıllık kutsal varlığının sembolü olan Bozkurdu rozet olarak göğüslerimizde, kolye olarak boyunlarımızda, tablo olarak evlerimizde taşıyacağız ve bulunduracağız. Bozkurt'a düşmanlık gösterenleri Türk milletinin düşmanları olarak tanıyacağız ve düşmanlıklarını düşmanlıkla karşılayacağız. Bozkurtçuluk, Türklük düşmanlarının, satılmışların, vatan hainlerinin iddia ettiği gibi ne faşistliktir, ne emperyalizmdir, ne de putperestliktir. Hira Dağı⁴¹ kadar Müslümandırlar, Tanrı Dağı⁴² kadar Türk'türler; emperyalizmin her çeşidine karşıdırlar. Bunun için hür yaşamayı, doğruluğu, millet varlığını temsil eden Bozkurtçuluğu kutsal maktayız. Kim ne derse desin... Biz Bozkurtlarız, Bozkurtçuyuz ve Bozkurtlar ordusuyuz.

41 **Hira Dağı:** Müslümanların kutsal mekânlarından. Hz. Muhammed inzivaya çekildiği mağara. Hz. Muhammed'e bu mağarada Kur'an-ı Kerim indirilmeye başlanmıştır. Mekke'nin yaklaşık 6 km kuzeyinde Nur Dağı'ndadır.

42 **Tanrı Dağları:** Türklerin ana yurdudur. Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Çin sınırları içinde kalan Doğu Türkistan'ın merkezi kısımlarına yayılır. Tanrı Dağları'nın 1,000,000 km² lik alanı kapladığı hesaplanmıştır.

DOKUZ IŞIK BİR AKSİYONDUR

Biz Türk milliyetçisiyiz. Türk milletinin varlığını korumak, yüceltmek ve ebediyete kadar devam ettirmek mücadelesini yapan insanlarız. Bu ana ilkemizdir. Türk için, “Türk’üm” diyen herkes için ana kanun budur. Her fikir, her davranış buna uymaya, bunu gerçekleştirmeye mecburdur.

Milliyetçi fikirleri, bütün Türk milletine, Türk gençlerine yayacaksınız. Size bir meş’ale veriyorum, bununla herkese bu yolu göstereceksiniz. Elinizdeki bu meş’ale ile her şeyi değerlendireceksiniz. Bakacaksınız herhangi bir hareket, söz, fikrimize, Türklüğe uygunsu onu alacaksınız, zarar veriyorsa onu sileceksiniz olarak büyük bir mücadele içindeyiz. Büyük bir hareketi başlatmış bulunuyoruz. Davamız kutsaldır. En büyük davayı savunuyoruz. Herkesten büyük ve kuvvetlisiniz. Bugüne kadar Bozkurtlar, 9 Işıkcı olarak siz, Türk milletine en büyük hizmeti yaptınız. Bunu hiç bir zaman unutmayınız.

Memleketlere daima başkentler hükmetmiştir. İktidarları devirmek ve ele almak için iktisadî ve sosyal hayata hâkim olan kurumları tesir altına almak, devlet yönetiminin mihraklarına oturmak kâfi gelmiştir. Tarih bunun misalleri ile doludur. İyi veya kötü başkent sokaklarına hâkim olan, devlet yönetimine hâkim olabilir. Komünistlerin de son hareketlerinde ana fikir bu olmuştur: Üniversiteleri mutlak kontrole almak, öğrenci hareketleriyle başkenti yıldırma, profesörleri vasıtasıyla bu tedhişi desteklemek, halkı bir evvelki iktidardan koparıp kendi hâkimiyetlerini kabule hazır hâle getirmek.

Bir de çok kuvvetli ve kararlı görünmek suretiyle, dayanılmaz kimseler oldukları kanaatini kafalara yerleştirerek mukavemet hislerini felce uğratmak. Bu metod işletilmiş ve başarıya doğru ilerledikleri sırada Türk Milliyetçiliğinin yapıcı gücünü temsil eden ÜLKÜCÜ GENÇLİK, BOZKURTLAR önlerine çıkmıştır.

Komünistler memlekette anarşi çıkarmışlar, işçiye, köylüye el atmışlar; fakat bundan iş çıkaramayınca aydına ve üniversiteye yanaşmışlardır. Memlekette sol'un bu kadar aydınlık ve üniversite nezdinde başarıya ulaşmasına, yüz bulmasına, başta İnönü olmak üzere, CHP idarecileri sebep olmuşlardır. Milliyetçiliği ezmek için her türlü vasıtayı kullanarak, her fenalığı yapmışlardır. Türk gencini eğiten eğitimden milliyetçilik mefhumunu çıkarmışlar, bunun sonucu yetişen nesiller milliyetçi ruhtan yoksun kalmışlardır. Mühendis çıkmış, çok para kazanmak için "ne kadar beton, demir noksan harcarsam, çalarsam kârdır" diye düşünmüştür. Bunun sonucu binalar yıkılmıştır. Doktor keza öyle, "Elime geçen hastayı nasıl soyarım" demiştir. Para olmadıktan sonra, adam ölmek üzere bile olsa, muayene etmemiştir. Böyle milleti için hayırlı fikir ve inançlarla kafası dolmamış olan nesillerin bu boş kafalarına ne fikir rast geldiyse girmiş, kozmopolit, menfaatperest olmuşlardır.

İşte komünistler bu idealsiz, ruhsuz kafaların sahibi aydınlardan faydalanmışlardır. Onun için milliyetçiliğin üstüne yürüyen, onu ezen ve milliyetçi nesillerin yetişmesine imkân vermeyenler bu millete ihanet etmişlerdir.

Komünistler bu inançsız aydınlardan sebep olduğu içtimaî ve iktisadî yaralardan rahatça faydalanmışlardır. İdare bozuk; rüşvet, iltimas, tefecilik almış yürüyor. Buna bir çözüm yolu getiren ve dur diyen yok... Hemen ortaya atılıp çözüm yolu olarak komünizmi öne sürmüşlerdir. Memleket idaresinin bozuk oluşu gerçek, ama ilâç öldürücüdür. Memleketimizin ruhsuz, inançsız, zavallı çocukları bu yüzden komünist oldular ve memleketi büyük bir felâketin eşiğine getirdiler.

Fakat komünistlerin üniversiteyi ele geçirme planını bozan, memleketin daha büyük felâketlere sürüklenmesini önleyen, Bozkurtlar olmuştur. Ölmüşler, iftiraya kurban gitmişler, ama eğilmemişlerdir. Üniversite komünist olmadıysa, bunda Bozkurtların mücadelesinin rolü büyüktür. Bu uğurda çok şehit verilmiştir.

İmamoğlu⁴³ şahdamarından vuruldu, cebinden 35 kuruş çıktı. Doktorlar otopsi için karnını yardıklarında 36 saattir yemek yemediği

43 **Yusuf İmamoğlu**: (1945-8 Haziran 1970). 8 Haziran 1970 günü okumakta olduğu İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde komünistler tarafından öldürülen ülkücü öğrencidir.

anlaşılmıştır. Ondan sonra da komünistler ve destekleyicileri “Efendim komandolar⁴⁴ para yiyor” diye iftira kampanyasına girdiler.

Arkadaşlar, bugün için hâdise çıkarmanızı istemiyoruz. Sizi tahrik edebilirler, sizi dövmek isteyebilirler. Maksatları sizi de orduya karşı gibi göstermek, anarşist göstermek. “Sola” karşı “sağ”ı çıkarmak istiyorlar. Milliyetçi kadronun yetişip üniversiteden mezun olmasını istemiyorlar. Onun için siz onlarla çatışmayınız. Bu demek değildir ki, mücadeleden çekiliyoruz. Hayır!... İlimle, ahlâkla, çalışmakla mücadeleyi sürdüreceksiniz. Aslolan da budur.

Komünizm bir fikirdir. Fikir kaba kuvvetle bastırılmaz. Bir fikir ancak kendisinden daha güçlü diğer bir fikirle yenilebilir. Onun için polisiye tedbirler komünizmi ve bölücülüğü ortadan kaldıramaz. Çünkü onun karşısına ondan daha güçlü bir millî ideoloji çıkarmıyor. Bu zararlı fikirlerin karşısına çıkarılması gereken ideoloji Dokuz Işık’tır. Onun

---

Bursa’nın İnegöl ilçesinde oturan Bulgaristan göçmeni bir ailenin çocuğudur. Öldürüldüğü sırada İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü son sınıfında okumaktaydı. O dönemde İstanbul’daki Yüksek Öğretmen Okulu öğrencileri de derslerini İstanbul Üniversitesi Fen ve Edebiyat Fakültelerinden alıyor fakat bu okulda okuyan ülkücü öğrenciler o günlerde bu fakültelerin karşı grupların hâkimiyetinde olması sebebiyle okullarına giremiyorlardı. Yusuf İmamoğlu, öldürüldüğü gün fakülte girişinde karnelerini imzalatmak için bekleyen fakat okula giremeyen bazı Yüksek Öğretmen Okulu öğrencilerinin karnelerini hocalara imzalatmak için fakülteye girmişti.

Yusuf İmamoğlu, fakülteye girdikten ve belgeleri hocalara imzalatıktan sonra “Asistan Odası” olarak tabir edilen, asistanların oturduğu İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nin 339 numaralı odasının kapısından çıktığı sırada bir grubun kurşunlarına hedef olarak hayatını kaybetti. O günlerin basın-yayın organlarında bu grubun, başında Vural Yıldırımoğlu, Yusuf Kayabaşı, Ali Menekşe, Feridun Şakar ve Vahram Apik isimli kişilerin bulunduğu komünist militanlar olduğu yönünde haberler yayımlanmıştır.

Yusuf İmamoğlu, aldığı kurşun yaralarına rağmen hemen ölmedi, 23 dakika sonra can verdi. Bu süre içinde cinayeti işleyen grup tarafından hiç kimse yanına yaklaşılmadığı gibi çağrılan bir ambulans da yine fakülte bahçesine sokulmadı.

Cinayeti işleyen grup herhangi bir müdahale ile karşılaşmadan marşlar eşliğinde fakülteden ayrıldı. Polis ise olay yerine olaydan 1,5 saat sonra geldi.

Yusuf İmamoğlu’nun cenazesi kalabalık bir törenle vapurla memleketi Bursa’ya gönderildi ve Bursa Emirsultan Mezarlığı’na defnedildi.

- 44 **Komandolar:** Ülkü Ocakları’nın kurulmaya başladığı dönemlerde, eğitim kamplarına gelen gençler için kullanılan tabirdi. Ülkücülere karşı olanlar bu sıfatı sürekli kullanmışlardır. Alparslan Türkeş’in yol arkadaşı Dündar Taşer “Komandolar çeliği sarılmış ipektir.” sözünü kullanmıştır. 12 Mart 1971 Muhtrısından sonra “komando” tabiri kullanılmaz olmuştur.

için, milliyetçi gençler olarak ideolojimizi çok iyi bilmelisiniz. Milliyetçi Hareketin kuvveti buradadır. İlk defa milliyetçilik siyasî aksiyon oldu, milletin hayatına girdi. Maddî sıkıntılar çektik, fakat hâlâ ilerliyoruz, herktin biraz daha büyüyoruz.

Şunu çok iyi bilmelisiniz ki, biz sadece komünizme karşı bir reaksiyon değiliz. Ona fikirle karşı çıkan, Türk milletine ufuk açan ve komünizmden daha kuvvetli, onu ezip geçen bir aksiyonuz.

Millî Doktrin Dokuz Işık, reaksiyon değildir. Millî bir doktrin, millî bir aksiyondur.

Komünizm'e gelince: Komünizm bir ideolojidir. Komünizmle Dokuz Işık arasındaki başlıca farklar şunlardır:

1) Biz Türk Milliyetçisiyiz. Türk milletinin varlığını her şeyin temeli olarak alırız. Komünistler vatan, millet tanımazlar. Onlar dünya proletaryasını (işçisini) yeryüzüne hâkim kılmayı esas alırlar. Onlar için ideal, dünyada işçiler dışındaki bütün sınıfların hepsini kanlı bir ihtilâl ile yok etmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Komünistler belki dünyaya yutturabilirler. Ama bize dünya işçileri vız gelir. Bizim için Türklüğün bağımsızlığı, yücelmesi mühimdir. Biz, komünistler gibi sınıf mücadelesini kabul etmeyiz. Milleti bir bütün olarak görürüz. Türklüğü yüceltmeyi, Türklük için çalışmayı esas alırız.

2) Komünistler kin ve nefreti hareketlerinin mayası olarak ele alırlar. İşçi sınıfının dışındakilere karşı sonsuz bir kin duyarlar. Biz hiç bir sınıf farkı gözetmeksizin, insanlara karşı sonsuz saygı ve sevgiyi esas alırız. Bizde kin ve nefretin yeri yoktur.

3) Mülkiyete taraftarız. Fakat kapitalizmden de ayrı bir görüşümüz vardır. Milletın yararına kullanmak ve başkalarını sömürme vasıtası olarak kullanmamak şartıyla biz herkesin mülk sahibi olmasını esas almış bulunuyoruz. Komünizm ise mülkiyeti yok etmeyi, mülkiyet hakkı tanımamayı ve her şeyin devlet malı olmasını esas almıştır.

4) Biz milliyetçiliği esas almışızdır; onlarsa milliyetsizliği. Ama zamana göre, işlerine gelince milliyetçilikten bahsederler.

5) Biz Türkiye'yi bir bütün hâlinde korumayı gaye edinmişiz. Komünistler ise Türkiye'de, ayrı halkların olduğunu iddia ediyorlar. Onlar Türkiye'de bu halkalara bağımsızlık vermeyi, Moskova'nın planına göre hareket etmeyi esas almışlardır.

6) Komünizme yalnız böylesine çürük bir ideoloji olduğu için değil, aynı zamanda Türklüğün en büyük düşmanı olan Rusların elinde bir sömürme vasıtası olduğu için düşmanız.

ARKAMIZDA TÜRK MİLLETİ VAR

Türk milletinin kurtuluşu gayesi için mücadele ediyoruz. Bu mücadele Türkiye'nin başındaki bütün felâketlerdir.

Fikir ve haklı bir dava en büyük kuvvettir. Doğru bir fikri yenecek hiç bir kuvvet yoktur. İnsanların kişisel hayatlarında, sağlam inanç, sağlam fikir, ülkü, ilim ve maddî güç gerçek kuvvetleridir. Biz Türk milletinin davasını güdüyoruz, onun yükseliş davasını güdüyoruz. Arkamızda hiç bir yabancı güç yok, arkamızda Türk milleti var. Bu mücadelede **“Türk'e yine Türk'ten fayda var”**; **“Türk'ün Türk'ten başka dostu yok”** diyerek; kuvvetimizi milletimizden alıyoruz. Bundan ürken bütün düşmanlar bizi hedef almışlardır. Bunun için yolumuz doğru ve sağlamdır. Allah bizimledir, çünkü O doğrunun yardımcısıdır. Yenilmez insanlarız; çünkü imanımız tamdır. Yenilmez olmamızın sırrı inançlardan, ülküden, büyük davadan dönmek, taviz vermemek ve asla yenilmeyi kabul etmemektir.

Bu davayı mutlaka zafere götüreceğiz. Siz bunun mensuplarınsınız. Düşmanlarımız kendileri için tehlikenin nereden olduğunu araştırırlar, onun için bütün düşmanlar bizi hedef almışlardır. Bunun için her şeyi yaptılar, yapıyorlar, yapacaklar da. Biz iktidarda olsak bile bu gene böyle olacaktır. Biz böyle Ülkücü, ahlâkçı, imanlı oldukça düşmanlarımızın bu iğrenç oyunları bize tesir etmeyecek ve her gün bir çığ gibi büyüyeceğiz.

Düşmanlarımız “Milliyetçi Toplumculuğu” bile aleyhimize gösterdiler. Bizi “Nasyonal-Sosyalistlik”le suçladılar. Bunlar yalandır. Biz her şeyden evvel Türk Milliyetçisiyiz. Yabancı fikirleri ve devlet adamlarını örnek almayı şerefsizlik addederiz. Biz ilhamı kendi atalarımızdan, kendi tarihimizden alırız. Bugün iktidarlar bizi baltalamak, bizi parçalamak için memleketin güvenlik kuvvetlerini aleyhimize kullanmaya çalışıyorlar. Hepsi bizim Türk milletini kurtaracak, onu yüceltecek tek parti, tek güç

olduğumuzu bildikleri hâlde, bize saldırıyorlar. Bizi bölmek, birbirimize düşürmek için her şeyi yapıyorlar. Ama muvaffak olamayacaklar.

Politika sahasında mücadeleye girdiğimiz andan beri belli bir hedefe açık ve dürüst yollardan yürüdük. Bu hedef güçlü, refahlı ve emniyetli Türkiye ülküsüdür. Bunda hiç taviz vermedik, hiç şaşırmadık ve hiç tereddüde düşmedik. Açık ve dürüst olduk. Fikir ve kanaatlerimizi millete anlattık, benimsetmeye çalıştık, bize yapılan iftiraları umursamadık, hattâ iftiracıların yüzüne bile vurmadık.

Kimi bizden görünerek, hainlik etti, kimi bizden iken yoruldu, ama yorgunluğunu itiraf edeceği yerde bizi suçladı. Kimi kısa yollardan, eğri sokaklardan geçip iktidar arzusunu tatmin etmek istiyordu. Bizim derin, ciddî ve meşru yolumuz onlara sıkıntılı göründü ve karşımıza geçtiler. Kimileri de ihanetlerini gerçekleştirmek isterken MHP kayasına çarptıklarından bize düşman oldular.

Biz bu düşmanlıklara aldırmadık. Hak bildiğimiz yolda yürümeye devam ettik. İlk günden beri koyduğumuz teşhis ve bulduğumuz tedbirlerde yanılmadığımızı olaylar ispat etti. Biz Türkiye’de birinci ve en büyük tehlikenin komünizm olduğunu söyledik. Bunu en yüksek yetkililere ve en büyük sorumlulara durmadan hatırlattık. Yetki sahipleri bizi vehimli ve karamsar diye tavsif etti.

Komünistler ve onların omuzdaşları ise “Faşist”, “gerici”, “aşırı sağcı”, “ümmeççi”, “ırkçı” gibi kötü olarak neleri biliyorlarsa, hepsini bizim sıfatımız olarak ilân ettiler ve bunları bize yapıştırmaya çalıştılar. Fakat tutturamadılar. Tutmasına da imkân yoktur; çünkü gerçekle hiç bir ilişkisi yoktur.

Vatandaşlar gözünde MHP’yi komünistlerle eşit kötülükte göstermek yarışında yer almayan kalmadı; bütün bunlara rağmen hâlin kötülüğünü, geleceğin tehlikelerini belirtmeye devam ettik.

Komünizm, üniversiteleri hareket üssü olarak seçmişti. Genç dimağları ve taze yürekleri, vatan, millet, devlet kavramlarından koparmakla hedefe varacağını hesaplamıştı. Buna karşı gençliği uyardık, onlara vatan, millet, devlet ve tarih saygısını telkin ettik. Milletten evlâtlarının milletten kopmasını önlemeye çalıştık. Bunun üzerine karşımıza çıkanlar “Gençliği bölüyorsunuz” dediler. Ne yapsa idik? Bölünmesinler diye hepsinin komünist ağına düşmesini seyretmemiz mi isteniyordu?

Bu sefer milliyetçi gençlerin aleyhinde kampanya açıldı, bütün kötü bildikleri sıfatları onlara da yapıştırdılar. Devletin her çeşit emniyet ve asayiş kurumlarını milliyetçi gençlere tebelleş ettiler. Bu tasallut hâlâ devam etmektedir. Milliyetçi gençlik her şeye rağmen vatani, vatandaşı, milleti uğruna direndi, vurulup öldü, iftiralara uğradı, başkalarının işlediği cinayetlerle suçlandı... Fakat bunlara rağmen dayandılar, idareden ezâ, mahkemeden ceza gördüler... Fakat yılmadılar...

Bu sayede üniversite sol'un mutlak hâkimiyetine girmekten kurtuldu. Bu sayede 12 Mart'ı yapanlar, 12 Mart hareketini yapmak imkânını buldular.

Yıllardan beri olayları görüyoruz: Dışarıdan yönetilen, dışarıdan beslenen ve dışarıda eğitilen komünist çeteler, banka soydu, adam kaçırdı, yol kesti, asker öldürdü, müttefiklerimizi, yabancı misafirleri vurdu. Hâlâ da bu eylemlere devam ediyorlar. Gene de devlet yetkilileri onlardan yani komünist anarşistlerden bahsederken, Ülkücü Gençliğe, Milliyetçi kimselere "Aşırı sağcı" sıfatını takıp hücum etmek alışkanlığından kurtulamadılar.

Bu sorumluların "sağcı" diye kötiledikleri kimseler banka mı soydular? Fidyeye mi istediler? Konsolos mu öldürdüler? İngilizleri mi kaçırdılar? Yoksa, ordularına 9 saat kurşun mu sıktılar?⁴⁵...

Bazı yetkililerin bu kadar açık cereyan eden hâdiseleri gördükten sonra hâlâ dil alışkanlığından kurtulamadığı için sol'a karşı tedbirlerini sayıp dökerken velev ki bir kelime bile olsa, milliyetçilere de çatması utanılacak bir basiretsizliktir.

45 Banka soyma, konsolos öldürme, İngilizleri kaçırma 12 Mart 1971 Muhtıra öncesi ve sonrasındaki olaylardır. Komünistler devleti ele geçirmek için silâhlı saldırılara girişmişlerdi. 11 Ocak 1971'de THKO adına Ankara İş Bankası Emek Şubesi soyuldu. 4 Mart 1971'de dört ABD'li asker Belgat'taki Tuslog Tesisleri'nden kaçırıldı ve sonra serbest bırakıldı. THKP-C militanlarınca 26 Mart 1972'de Ünye'de NATO'ya ait radar istasyonunda çalışan iki İngiliz ve bir Kanadalı teknisyen kaçırıldı ve Niksar'ın Kızıldere Köyüne götürüldü. Komünist militanlar üç yabancıyı saklandıkları muhtarın evinde öldürdüler. Askerler 30 Mart 1072'de muhtarın evini sardı. Çıkan çatışmada 10 militan öldürüldü.

YABANCI İDEOLOJİLER VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ

Türkiye’de iktidarların tek alternatifi, Milliyetçi Hareket ve Türk Milliyetçiliği ideolojisidir. Bugüne diğer bütün alternatifler denenmiş, bunlardan hiç biri ülkemizi kalkındıramamıştır. İçerde güçlü ve kalkınmış, dışarıda milletler ailesine sözünü dinletebilecek bir Türkiye kuracağız. Yozlaşmış, yabancı sistemlerle bunun kurulabilmesi mümkün değildir.

Her vesile ile tekrarladığımız bir hususa yine temas etmek istiyorum. Bugün milletlerarası mücadelenin esasını, millî kültür ve ideolojiler teşkil etmektedir. Milletler mücadelesinden ibaret gördüğümüz tarih, göstermiştir ki, güçlü ve büyük olan her millet, diğerleri üzerinde hâkimiyet kurmak istemektedir. Millî sınırları aşan her taşma hareketi, kendisine beynelmilel bir ideoloji arar. Bundan dolayı da, bugün beynelmilel ideolojiler, emperyalizme aracılık etmektedir. Milletler ailesi şeklindeki dünya düzenini, insanlığı mutlu edecek tabî bir kompozisyon kabul ettiğimiz için daima millî varlıklara saygılı olma esasına dayanan münasebetler kurulmasını savunuyor ve beynelmilel ideolojilere bu gerekçeyle karşı çıkıyoruz.

Türkiye’de görülen ideolojileri iki ana grupta toplamak mümkündür. Bunlar, yabancı kaynaklı ideolojiler ve yerli, millî ideolojilerdir.

Yabancı kaynaklı ideolojiler bizden hiç bir zaman iltifat görmemişlerdir, göremezler. Çünkü, bu gruptaki ideolojilerin bir kısmı beynelmilelci karakterlerinden dolayı, emperyalizmin aracıcılarıdır. Yabancı kaynaklı olup da beynelmilel karaktere sahip olmayan ideolojilere gelince; bunlar da, Türk düşünce hayatını dışarıya bağlı, güdümlü hâle getirdikleri ve Türk milletinin tarihî gerçekleriyle ve iddialarıyla ilişkili bulunmadıkları için, millet ve devlet hayatımızda yer almaları gayet tehlikelidir.

Bu kısa açıklama karşısında, ister kapitalist, ister Marksist, ister nazist-faşist menşeli olsun, bütün bu ideolojiler yabancı kaynaklı olduklarından Türk milletine zararlı görüşlerdir. Birinciler emperyalizme aracılık eder, ikinciler Türk insanını kendi hâlinde düşünemez duruma sokar, millî tarihten ve toplumdaki koparı ve bölücü, parçalayıcı, maceracı bir istikamete sürükler. Milliyetçi Hareket, Türk tarihinden, Türk milletinin binlerce yıllık mazisinden sürükleyip getirdiği kıymet hükümlerinden kuvvet alır; ideolojisinin temeli bu kutsal kaynaktır. Onun için Milliyetçi Hareket, yerli ve yüzde yüz millî bir görüştür.

Yabancı ideolojilerle savaşıacak tek güçlü ideoloji, Türk Milliyetçiliği ideolojisidir. Türk Milliyetçiliği ideolojisi, iktidar olmadıkça, meselelerin görülüp, çözümlenmesi mümkün değildir. Millet ve ülkemizi bölüp yıkmak isteyen her türlü yabancı ideolojilerin panzehiri, Türk Milliyetçiliği ideolojisidir.

Milliyetçi Hareket, insan sevgisine, tam demokrasiye inanır. İnsanlığa düşman, insanlığı bölücü her sistem ve ideolojiye karşıyız. Amacımız, millî sınırlarımız içinde yaşayan bütün yurttaşlarımızı, hiç bir ayırım yapmaksızın, din, mezhep ve ırk farkı gözetmeksizin kucaklamak, sevmek, insanca yaşama şartlarına kavuşturmadır. Millet ve ülke bütünlüğümüzü bölücü, her türlü sınıfçı, mezhepçi ve ırkçı sistemlerin amansız düşmanımız. Sınıfçı sosyalizme, kapitalizme, bunların birer sapması olan komünizme, faşizme ve nasyonal- sosyalizme karşıyız. Başka milletlerin bir kültür ve tarih ürünü olan bu yabancı ideolojilerin Türk devlet felsefesinde yeri yoktur.

FAŞİZM, NAZİZM VE MİLLİYETÇİLİĞİMİZ

Türk Milliyetçiliği, Türk milletine duyulan derin sevgi ve inançtan kuvvet alan bir duygu ve bir şuur hâlidir. Türk milletinin hür ve bağımsız olarak yaşamasını, yükselmesini gaye edinen bir harekettir. Türk Milliyetçiliği binlerce yıllık şanlı, şerefli bir tarihe sahip bulunan Türk milletinin her türlü esaret zincirinden kurtulma ülküsünün adıdır. Biz olarak millî gayelerimizi siyasî bir hareket hâline getirmek üzere çabalara girişmiş bulunmaktayız. Türk milletinin içinde bulunduğu düşkünlük hâlinin devamında yarar umanlar ve Türklüğün son bağımsız kalesi olan Türkiye'yi tarih sahnesinden silmek isteyenler, Türk Milliyetçiliğinin can düşmanlarıdır. Bunlar Türk Milliyetçiliğini kötölemek ve Türk Milliyetçiliğinin siyasî aksiyonu olarak ortaya çıkan Milliyetçi Hareket'i baltalamak için ona çeşitli iftiralarla hücum etmektedirler. Türk milliyetçileri aleyhinde bugüne kadar her çeşit iftira ve yalan söylenmiştir. Bu iddia ve ithamların birçoğu birbirine zıt olmakla beraber gerek Türk kamuoyunu ve gerek dünya kamuoyunu aldatmak için hepsi de ısrarla kullanılmıştır. Türkiye'yi kızıl emperyalizmin kölesi hâline getirmek için çalışan komünistler ise, Türk milliyetçiliğinin amansız düşmanlarının ön safında gelmektedirler.

Bunların Türkiye'de durmadan tekrarladıkları iki öcü vardır. Biri "nazizm", diğeri de "faşizm", her fırsatta ayaklanırlar. "Faşizme karşı elele", yahut "İrkçılar, kafatasçılar memleketi bölüyor" diyerek yaygara koparırlar. Böylece kendileri, hümanizmi (insanîyetçilik), demokrasiyi, eşitliği savunan bu kavramları korumak için çabalayan kişiler gibi gözüktürler. Sol basın, sol'un kontrolündeki radyo, televizyon ve yalınkat aydınlar da koroya katılıp faşizme ve nazizme karşıyız diye ver yansın ederler. Böylece komünizm meşru ve mübah hâle getirilmek istenir.

Faşizm, İtalya'ya mahsus, korporatif bir sistemdir, hem de Marksistlere karşı bir reaksiyon olarak eski bir Marksist tarafından kurulup yürütülmüş bir harekettir,

Nazizm ise, Avrupa milletleri arasında kökü hayli eskilere dayanan "Ari ırkın üstünlüğü" ve "Antisemitizm" ilkelerini siyasî bir tatbikat hâline getiren Hitler'in Cermen ruhuna uygun doktrindir.

Manevî görüş bakımından faşizm katolik, nazizm anti-klerikaldir. Dine karşıdır. Bunlar zaaf ve kuvveti ile başka cemiyetlerin başka milletlerin düzenleridir. Faşizm XIX'uncu yüzyıla kadar, Avusturya, Fransa, İspanya arasında veraset yoluyla el değiştirmiş, bir türlü devlet yapısına girememiş, bir milleti toparlamak ve istilâcı bir karaktere kavuşturmak emeliyle düşünülmüş prensiplerdir.

Cermenler Avrupa'yı istilâ ettikleri günden beri başka milletler üzerinde hâkimiyet kurmuş, onları hüküm altında tutmuş olmalarına rağmen, kendileri tek bir devlet ve merkezî bir otorite etrafında toplanma vasfına ancak XIX'uncu yüzyıl sonlarında Bismark⁴⁶'ın dehası sayesinde erişen bir millettir. Tek devlette yaşamaya alıştırmak ve bunun için de dışta ve içte düşmanlar olduğunu propaganda ederek, millî tesanüdü sağlamak için ortaya atılmış bir görüştür.

Naziler, bütün iyi şeylerin Cermen ırkı tarafından yapıldığını, Cermenlerden gayri ırkların veya karışmış ırkların kötü vasıfta olduğunu iddia ederler, dünyaya dağılmış Yahudilerin dünyayı fesada verdiğine inanırlar ve dünyayı düzeltmek için de fesat menbaı saydıkları Yahudileri imha etmeyi ve diğer aşağılık kavimleri Cermenlere köle yapmayı düşünürler.

Antisemitizm (Yahudi düşmanlığı) bütün Avrupa'da ve Hıristiyan dünyasında yaygındır. İsa'nın "Allah'ın oğlu ve Allah" olduğuna inanan ve İsa'nın Yahudiler tarafından çarmıha gerilmesini en büyük günah sayan Hıristiyanlığın ruhunda, bu günahın suçlularını cezalandırmak ve İsa'nın intikamını almak inancı, 2000 senelik bir köke maliktir. Bu sebeple bütün Avrupa devletleri zaman zaman Yahudi katliamları

46 **Otto von Bismarck:** (1 Nisan 1815 - 30 Temmuz 1898). 19. yüzyılda gevşek bir konfederasyon olan Almanya'nın güçlü bir imparatorluğa dönüşmesinde en önemli rolü oynamıştır. Unvanları Bismarck-Schönhausen Kontu ve Lauenburg Düğü olan Otto von Bismarck Yeni Almanya'yı "kılıç" ve "kan" politikasına göre kuracağını söylediği için kendisine "Demir Şansölye" (başbakan) adı verilmiştir.

yapmış, kitle sürgünleri tertiplemiştir. Hitler ve nazi erkânı, kendileri anti-klerikal olmalarına rağmen bu hissi, siyasî hareketlerinde manivelâ olarak kullanmışlardır.

Görülüyor ki, nazizmin Cermen cemiyetinde, faşizmin İtalyan cemiyetinde tarihî kökleri vardır ve bu kavimlerin sosyal - psikolojisi ile uyuşmaktadır. Türkler tek devlet fikir ve tatbikatına en erken erişmiş bir millettir. Millet ve milliyet şuuru, bölgecilik, aşiretçilik, mezhepçilik gibi meselelerin daima üstünde olmuştur. Hattâ Türklerin, Asya, Avrupa ve Afrika'da imparatorluklar kurduğu çağlarda bile devlet yine de tek olarak kabul edilmiş, doğudaki "Karakurum Han" bütün Türk âleminin büyük hakanı sayılmıştır. Fatih'in İstanbul'u fethini müteakip Büyük Hakanlık batıya geçmiştir.

XVI. asırdaki İran seferleri, Özbek Hanı Muhammet Şaybak⁴⁷, Safevî Şahı İsmail⁴⁸ ve Osmanlı Padişahı Yavuz Selim arasında büyük hakanlık mücadelesinden ibarettir. Bazılarının iddia ettiği gibi bu savaşların temelinde ne Şii-Sünnî çekişmesi vardır, ne de Fars-Türk rekabeti... Şah İsmail'in en güçlü kumandanı olan Ustaşlı oğlu Mehmet Han, Beğdili

47 **Muhammet Şaybak Han:** (1451 - 2 Aralık 1510). Şeybani Han, Şibani Han olarak da bilinir. Özbek hanıdır. Şah Budak'ın oğluydu. 1468'de, ölen dedesi Ebülhayr'ın yerini alan babası Şah Budak öldürüldü. Etrafında küçük bir kuvvet kalan Şeybani Han, babasının öcünü almak için Kazaklarla Maverâünnehir'de çeşitli savaflara girişti; yenilerek önce Buhara'ya, sonra Semerkand'a kaçtı. Topladığı kuvvetlerle yeniden Kazaklar'ın üstüne yürüdü, yine yenilerek Harezm'e sığındı. Ölen Çağatay hanı Yunus'un taht için mücadele eden oğullarından Mahmud Han'ın hizmetine girdi (1488). Hizmetlerine karşılık Türkistan (Yesi) şehrini yurtluk olarak aldı. Timurluların iç çekişmelerinden yararlanarak Maverâünnehir'e hâkem oldu (1495-1500) ve Semerkand'da hükümdarlığını ilân etti. Babur'u bir ara ele geçirdiği Semerkand'dan çıkardı. Eski koruyucusu Mahmud Han'ı, Fergana'da yendi, Taşkent ve Şahrıye'ye el koydu (1502). Sonra Harezm'i ve bütün Horasan'ı ele geçirdi. Özbekler'i en büyük gücü hâline getirdi. Şah İsmail tek rakibi oldu. 1508 yılında karşı karşıya geldiler. Bölgedeki Sünnîlerin önderi olarak ortaya çıkan Şeybani Han, Şii Şah İsmail'i İslâmdan uzaklaşmakla suçluyordu. 2 Aralık 1510 tarihinde Merv Savaşı'nda Şah İsmail tarafından pusuya düşürüldü. Ordusunun sayı üstünlüğüne karşı, bozguna uğradı ve kaçmaya çalışırken öldürüldü veya savaşta aldığı yaraların etkisiyle öldü.

48 **Şah İsmail:** (17 Temmuz 1487 - 24 Mayıs 1524 Safavî Devleti'nin kurucusu. Babası Şeyh Haydar, dedesi ise Şeyh Cüneyd'dir. İsmail'in annesi Alemşah Halime Begüm Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan'ın kızıdır. 1514'te Çaldıran'da Osmanlı padişahı Yavuz Sutan Selim'e yenildi. Bu yenilgiden sonra ruhsal bir çöküntü yaşadı, savaştan uzak durmaya çalışırken ülke ile ilgili işlere pek önem vermemeye başladı, devlet işlerini daha çok emirlerine havale etti. 37 yaşındayken iç kanamadan öldü, Erdebil'de ki Safavî Türbesi'ne defnedildi.

boyundan bir Sünnî Türkmendir. Yavuz'un ordusundaki yeniçeriler de Bektaşî idiler. Hattâ Yavuz Selim'in Bektaşî olduğuna dair, kulağındaki tek küpeye dayanan rivayetler ileri sürülmüştür. Şaybak Han-Şah İsmail mücadelesinde Şah İsmail'in yanında yer alan Sultan Ahmet Tembela de bir Sünnî emiridir. Üstelik Şah'ın ordusunda bir tek (Fars) neferi de yoktur. Bu kavgalarda "İran" tabiri ancak bir zemin ve bir coğrafya ifade etmektedir.

Devlet mefhumu ve milliyet şuuru bu derece sağlam ve köklü bir milletin dış tehditler icat ederek birleşme duygusu uyandırmaya da ihtiyacı olmamıştır; onun için Türk Milliyetçiliği saldırgan da değildir.

Türk devletinin ilkesi ve Türk milletinin ülküsü cihan sulhu ve Nizam-ı âlem temelinde tecelli etmiştir,

Nizam, adalet ve barış ülküsü ile cihat eden bir millet şüphesiz başka kavim, din ve ırklara düşmanca davranamazdı, onun için de davranmamıştır.

Katliam (jenosit) Türk tarihinde mevcut değildir, İspanya'dan kovulan Yahudi, ülkesini kaybeden Polonyalı, mezhebi horlanan Rus (Malakan⁴⁹) Osmanlı Türk devletine sığınmış, himaye ve adalete mazhar olmuştur. Böyle bir tarihin eseri olan Türk cemiyetinde başka din veya ırka mensup kimseleri imha etmek gibi bir düşüncenin tatbiki mümkün değildir. Binaenaleyh Türk milleti içinden bir "Nazi" hareketi doğamaz, kafasını taklide kaptırmış üç beş kişi çıkarsa, onlar da gülünç olmaktan başka bir netice elde demezler.

49 **Malakanlar:** Rus Çarı Deli Petro'nun uygulamalarına karşı çıkarak oluşturulan, bir dinî hareket ve yaşama tarzı olan Molokanizm'i bir hayat felsefesi olarak kabul eden insanlardır. Molokanizm, Ortodoks Kilisesi'nden ayrılmış bir tarikattir. 28 Mart 1805 yılında başlayan bu ayrılış, 22 Mart 1809 yılına kadar sürdü. Saratof ve Dambuğ bölgelerinde yaşayan Malakanlar o dönemlerde Ruslar'la bir anlaşmazlığa düştüler. Ruslar'ın inancına göre, haftada sadece iki gün süt içme geleneği vardı. Malakanlar ise; bu inanca itiraz ederek haftanın her gününde süt içebileceğini savunuyorlardı. Rusçada Moloko kelimesi süt anlamına gelir. Molokan da bu kelimedenden türemiştir. 1682 yılında Ortodoks Kilisesi'nden bu sebeple ayrılan bu insanlar önce Kafkasya'nın kuzeyine daha sonra da Osmanlı ve İran sınırları boyunca Tiflis, Erivan ve Bakü eyaletlerine yerleştirildiler.

1876-1877 Osmanlı-Rus Savaşları'nın ardından, Ruslar tarafından Kars'a yerleştirilen bu insanlar uzun yıllar burada kaldıktan sonra başta ABD ve Avustralya olmak üzere diğer ülkelere gittiler.

Türk Milliyetçiliği her çeşit taklitten arınmış, kendi cemiyetinin değerlerine bağlı ve o değerleri geliştirici bir harekettir. Özentiyeye ihtiyacı yoktur.

XVIII. asırda Türkler arasında dolaşmış bir İngiliz, şöyle yazıyor:

“Türklerle aslında ikide bir çatışıyoruz, üstelik dinlerimiz de birbirine karşıt ama bana öyle iyi davrandılar ki doğrusu utandım. Herkes güler yüzlüydü. Herkes dostluklarını hareketleriyle, fakat biraz da yukardan bakarak ortaya koymak istiyordu.”

Türk milletinin vasfı budur; vakarlıdır, bencil, menfaatçi ve korkak olmadığı için, gaddar, saldırgan ve zalim değildir. Onun için de faşizm ve nazizmin yerleşmesine bizim cemiyetimizde imkân göremiyoruz.

Buna rağmen hâlâ komünistler, orta solcular ve dikta hayranları, faşizm, nazizm ve gericilik diye olmayanı ilânda devam ediyorlar.

Bir takım zaptiye kafalı yöneticiler de bu yaygaraları benimseyerek umacı yaratma gayretkeşliği gösteriyorlar. bu oyunlara düşmekten kaçınmalıdırlar.

Bu ithamlar o dereceye vardı ki, komünistler Ordu ve Kuvvet Kumandanlarına, eski Başvekil Erim'e⁵⁰, Genelkurmay Başkanına,

50 **Nihat Erim:** 1912 yılında Kocaeli'nin Kandıra ilçesinde doğdu. Orta öğretimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. 1936 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. 1936-1939 arasında Paris Hukuk Fakültesi'nde doktora yaptı.

1939'da doçent olarak Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne kamu hukuku öğretim görevlisi olarak çalışmaya başladı. 1941'de profesörlüğe yükseldi. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeki kamu hukuku derslerine ek olarak Siyasal Bilgiler Fakültesinde devletler hukuku dersleri verdi. 1943'te Dışişleri Bakanlığı Hukuk Danışmanlığı görevini yürüttü. 1945'te San Francisco'da Birleşmiş Milletler'in kuruluş konferansına katılan Türk delegeleri içinde yer aldı. 1946 Seçimleri'nde Kocaeli'nden bağımsız milletvekili seçildi. Kısa süre sonra CHP'ye girdi. 1948-1950 arasında Bayındırlık Bakanlığı, Başbakan Yardımcılığı yaptı. 1950'de CHP muhalefete düşünce partinin organı olan *Ulus* gazetesinde yayın danışmanı ve başyazar olarak görevlendirildi. *Yeni Ulus* ve *Halkçı* gazetesini çıkarttı.

Başbakan Adnan Menderes'in isteği üzerine Kıbrıs Cumhuriyeti anayasasının hazırlanışında görev aldı. 1961'de CHP milletvekili olarak tekrar TBMM'ye girdi. Daha sonra CHP'den ayrılarak Cumhuriyetçi Güven Partisi'ni kuran Prof. Dr. Turhan Feyzioğlu'yla birlikte muhalefet etti. 12 Mart 1971 Muhtırası'nın ardından CHP'den ayrılması şartıyla hükümeti kurmakla görevlendirildi. 26 Mart 1971'de kurduğu partiler üstü Birinci Erim Hükümeti 29 Mart – 3 Aralık 1971, Yeniden hükümeti kurmakla görevlendirildi; kurduğu 34. Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti (ikinci Erim Hükümeti) 11 Aralık 1971-17 Nisan 1972 tarihleri arasında görev yaptı. 1977'ye kadar Cumhuriyet Senatosu'nda kontenjan senatörü olarak görev yaptı.

Cumhurbaşkanına da aynı sıfatları taktılar. Hatta orta-sol partinin bir ileri geleni, başka bir ileri geleni için gerici dedi. İnsanı şaşırta n şey bu ithamlar değil, bu ithama uğrayanların gerçeği idrak etmeyip, birbirlerine aynı suçlamada bulunmaya devam etmeleridir.

Böylece sola karşı mücadeleye girişen kuvvetlerin sıklet merkezi dağılıyor, sol nisbî bir ferahlık kazanıyor, şimdilik güdülen başlıca gaye de budur.

Biz Türk milliyetçileri olarak, bu yalan ve iftiraları, kötü niyetli olarak bize yapıştırmak isteyenleri, maskelerini düşürerek gerçek yüzleriyle Türk milletine tanıtacağız. Türklüğün her çeşit tutsaklık zincirinden kurtulması, yükselmesi hareketini azimle yürüteceğiz. Eskiden olduğu gibi ilimde, teknikte, medeniyette ve refahta dünya milletlerinin en ön safına çıkmış Büyük Türkiye'yi en kısa zamanda gerçekleştireceğiz.

Komünizme Karşı Milliyetçilik

Türkiye bugün doğudan komünist emperyalizmin, batıdan kapitalist emperyalizmin tesiri altında bulunmaktadır. Maddeci görüşün bu iki sisteminden komünizm; Türk milletinin büyük bir kısmını esir olarak tutmakta, topraklarını gasp etmiş bulunmaktadır. Türk'e ezelden beri ters gelen bu sistem ve onun dünyadaki baş uygulayıcısı Sovyet Rusya'nın Türkiye'deki emelleri bilinirken, bugün yurdumuzda bu kuzey düşmanımıza yakınlık göstermek isteyen ve onun sistemini savunanlar vardır. Türk milleti tarihte hiçbir zaman maddeci bir görüşe saplanmamıştır. İslâmiyetle müşerref olduktan sonra ise böyle sistem ve düşüncelerle daima mücadele etmiştir.

Bugün komünistler milletimizi birbirine düşman kutuplara ayırmak çabası içindedirler. Bu bozguncu ve fesatçıların halkımızı birbirine küstürmesine, birbirine düşürmesine müsaade etmeyeceğiz.

Uzun zamandan beri, anayasamızın getirdiği geniş hürriyet havası alabildiğine kötüye kullanılmaktadır. Bilhassa aşırı uca mensup bazı kimseler çok hatalı ve gerçeklere uymayan bir hava tutturmuş bulunuyorlar. Bunların kin ve garez saçan bölücü, yıkıcı propagandalarının başlıca hedefi, Türk gençliği, Türk köylüsü ve Türk işçisidir. Memleketin

---

19 Temmuz 1980'de İstanbul Dragos'taki evinin yakınındaki bir deniz kulübünde Dev-Sol militanları tarafından silâhlı saldırı sonucu öldürüldü.

içinde bulunduğu yoksul ve bakımsız durumun elverişli olması da cesaretlerini arttırıyor. Biliyoruz ki Türkiye iktisaden güç durumdadır. Halk yoksul, sermaye insafsız ve şuursuz, emek mustarıptır. Sosyal adalet edenle edilenler arasında derin bir güvensizlik uçurumu vardır. Bu yetmiyormuş gibi, çıkarıcı ve hırslı politikacılar büyük halk kitesini iki düşman kampa doğru zorla sürüklemektedirler.

Bu hâlden sıyrılmak, ayrı partilerde ve ayrı saflarda da bulunsak birbirlerini seven, sayan vatandaşlar olarak yan yana ve içice yaşamayı temin etmek için yeni çareler, yeni tedbirler içinde olmalıyz.

Aşırı solcular: “Sistem bozuktur, bu sistemle çağdaş uygarlık düzeyine ulaşamaz, tek çıkar yol, kol ırgatlarının hâkim bulunacağı bir idare kurmaktır...” diyorlar. Fakat bununla neyi, nasıl çözebileceklerini söylemiyorlar. Bu iddiayı ortaya atanların hiçbirisi kol ırgatı olmadığı gibi, işçi ve köylülerimizin fakir ve yoksul yaşama muhitleri, içinden yetişmiş veya bu çevrelerde yaşayarak halkın ıstıraplarını paylaşmaya yanaşan kimseler değillerdir. Çoğu İstanbul ve Ankara'nın konforlu muhitlerinden fakir halk muhitlerine hiçbir zaman uğramayan ve aylık kazançları da on binlerin üstünde olun kimselerdir. Her akşam toplantı yerleri Ankara ve İstanbul'un meşhur lüks otelleridir. Bu insanlar revaçta ve itibarda olan her düşünce ve temayülün içinde ve hatta ön safında olma gayretindedirler. Daima aşırılığı savunurlar. Maksatları normal zedelemek ve işleri şirazedden çıkarmaktır. Bunlar ildiğine fanatik ve tenkide hiç tahammülleri olmayan kimselerdir. En küçük bir tenkit karşısında ileri sürdüğümüz fikirleri, fikirle karşılayacak yerde, iftira ve tezvirlere başvurarak, düşünen kafaları yıldırarak susturmak gayretine koyulmaktadırlar. Yetişmiş, kültür ve ilim sahibi, düşünen aydın kimseleri susturma gayretine koyulmaktadırlar. Onlar için düşünen kafalar değil, kol ırgatlığı her şeyin üstündedir. Hâlbuki bizler medenî ve meslekî iş bölümünün ve cemiyet hayatının zaruri kıldığı zümreleşme ve sınıflaşmaların bir istismar ve tahakküm hiyerarşisine hak kazandırmadığı iddiasındayız. Bizler ister kol ırgatı, isterse fikir ırgatı olsun, bütün çalışan insanların haklarının mukaddes bulunduğu ve bu hakların korunması gerektiği iddiasındayız. Bizler, bir milletin, bir devletin hayatının idaresinde, cemiyet faaliyetlerinin düzenlenmesinde ilim ve kültür sahibi, milliyetçi aydın kişilerin asıl söz sahibi olması ve önderlik etmeleri gerektiği iddiasındayız. 450 kişilik parlamento üyeliği için gösterdikleri adayların 291'inin kol ırgatı bulunduğunu iddia ederek

övenlerin tutumlarının yurt menfaatlerine aykırı olduğunu söylüyoruz. Bugün memleketteki kol ırgatlarının sayısı iki milyon civarındadır. Bu da genel nüfusun 1/20'si demektir. Eğer her sınıftan insanın parlamentoda temsilcisi bulunması istenmekteyse nihayet kol ırgatı temsilcilerinin 30 kişi civarında olması gerekir. Hâlbuki aşırıların iddiaları ve hareketleri memleketi tek bir sınıfın; tahsil, kültür bakımından da devleti idareye hazırlanmamış olan kol ırgatları sınıfının diktatörlüğü altına koymak istediklerini göstermektedir. Biz buna karşıyız. Memleketimizin kalkınması ancak her şeyden önce aydın kafaların söz sahibi olmasına bağlıdır.

Bu bakımdan, komünizmle yurdumuz içerisinde mücadele etmek başta gelen bir vazifemizdir. Memleketi böyle bir yola sürükleyecek kimseler ve tutumların karşısına dikileceğiz. Onların yalan ve iftiraları bizi yıldıramaz. Türk milletini kudretli, refahlı, medenî bir duruma yükseltme yolunda her engeli azimle aşacağız.

Beynelmilel Komünizm ve Anarşik Faaliyetler

Beynelmilel komünizm, içerdeki satılmış hainlerle bağımsız son Türk devletini yıkmak istemektedir. Millet ve vatan bütünlüğümüze kasteden bu hain eller mutlaka kırılmalıdır. Bu amaçla, milliyetçi bütün güçlerin millî bir ülkü etrafında toplanması şarttır. Küçük, tutarsız parti çıkarlarını bir tarafa bırakıp, Bizans entrikalarından vazgeçip, Türk milliyetçilik ülküsüne sımsıkı bağlanmak vakti gelmiştir. Türklük ülküsü, milliyetçilik şuuru, her müessesenin tavizsiz bir şekilde uygulayıp savunacağı bir ideoloji olmalıdır.

Milletlerarası komünizmin uşağı, hain, satılmış anarşistler, Türk'ün ebedî vatanı bu ülkeyi parçalamak, bölmek, komünist bir toprak hâline getirmek istemektedir. Ülke, basit bir toprak, ruhsuz bir coğrafya parçası değildir. Ülke, ataların, çocuk ve torunlarına, tarihin binlerce yıllık seyri içinde millet denilen büyük varlığın devamı için kan ve ruhlarıyla meydana getirip emanet ettiği kutsal vatanıdır. Görevimiz, bu cennet vatanı korumak, kollamak, gerektiğinde onun için ölmektir. Zira, şairin belirttiği gibi, **“Toprak, eğer uğrunda ölen varsa, vatanıdır”**. Asla unutulmamalıdır, Türk vatanı, her çeşit emperyalizmin dış ve iç güçlerin göz diktiği, bölmek istediği jeopolitik ve jeostratejik bir önem taşımaktadır. Orta Doğu'nun son yıllarda milletlerarası politikada kazandığı önem

göz önüne getirilecek olursa, Millî Misak içindeki Türk Vatanı'nın önemi daha kolay anlaşılabilir.

“**Tam bağımsız Türkiye**” sloganı altında anarşi yaratan komünistlerin gerçek niyeti, Türkiye'yi NATO'dan ayırıp, Varşova Paktı⁵¹ içinde Rusya'ya bağlamaktır. Biz, her ülkenin millet ve toprak bütünlüğüne saygı duyuyoruz. Fakat, kendisiyle her devirde iyi komşu-luk ilişkileri kurmak istememize rağmen, Rusya, gerek Çarlık devrinde ve gerekse bugün komünist ideoloji içinde devamlı olarak gözünü Anadolu'ya çevirmiştir. Tarihe “Çar Petro'nun Vasiyeti”⁵² diye geçen vasiyetnamenin

51 **Varşova Paktı:** Demirperde diye bilinen devletlerin 14 Mayıs 1955'te aralarında yaptıkları yirmi yıllık bir antlaşma. Varşova'da Arnavutluk, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Bulgaristan, Macaristan, Polonya, Romanya, Çekoslovakya ve Rusya toplanarak sözleşme imzaladılar. Paktın gayesi; müttefiklerin birine saldırıldığı takdirde diğer üyelerin askerî kuvvet kullanmak da dâhil olmak üzere gerekli her yardımı yapması. Arnavutluk Pakt'tan 1968'de ayrıldı. Antlaşma müddeti 1975'te bittiğinden bu tarihte 10 sene, 1985'te de 20 sene daha uzatıldı.

İkinci Dünya Harbi sırasında Almanya'nın yenilmesi için Rusya, müttefiklerinden geniş yardım ve müsamaha gördü. Büyük kayıplar veren Rusya'nın dünya hâkimiyetini düşünmeyip kendi yaralarını saracağı tahmin edilmişti. Dünya hâkimiyeti kurmak isteğinden hiçbir zaman vazgeçmeyen Ruslar, Tahran ve Yalta Konferanslarında müttefiklerini oyaladıysa da 17 Temmuz 1945 Postdam Konferansında niyetlerini açıkça ortaya döktüler. Böylece Batı ile olan münasebetlerinde derin görüş ve anlayış farkları ortaya çıktı. Romanya, Çekoslovakya, Bulgaristan, Macaristan, Doğu Almanya'da komünist idarelerin arka arkaya kurulması Rusya'nın düşüncelerinin tatbikatı olarak görüldü. Bu devletlerle ayrı ayrı saldırmazlık paktı imzaladı. Batı devletlerinin 1949 Kuzey Atlantik Paktını imzalamalarının arkasından Rusya da peyk devletleriyle müşterek ordu kurmanın hazırlıklarına girdiler. 1951-1952 yıllarında Doğu Bloku peyk devletleri Rusya ordusu düzenine girdiler. Batı Almanya'nın 1955 yılında NATO'ya girmesiyle Doğu Avrupa ülkelerinin bütünlüğünü korumak mecburiyetinde olduklarını söyleyen Rusya, Varşova Paktını kurdu. Askerî gayelerle kurulan bu paktın sevk ve idaresi tamamen Rusya'ya aitti. Peyk devletler bu antlaşmaya zorla iştirak etmekteydiler. Macaristan ve Çekoslovakya'da olan hâdiseler, bunların kanlı olarak bastırılması bu baskının neticeleriydi.

Paktın en büyük organı siyasi danışma komitesiydi. Komite, tam teşkilâtlı olarak, üye ülkelerin Komünist Parti Genel Sekreterleri, Hükûmet Başkanları, Dışişleri ve Savunma Bakanlarından meydana geliyordu. Bu komite Moskova'daydı. Batı ile herhangi bir harp hâlinde paktın silâhlı kuvvetleri Sovyet Yüksek Komutanlığının harekât kontrolünde bulunurlardı. Güç dengesi bakımından Varşova Paktının asker sayısı NATO'dan bir milyon fazlaydı. Komünizmin çöküşünden, SSCB'nin dağılmasından sonra 1 Temmuz 1991 tarihinde Varşova Paktı tarihe karıştı.

52 **Çar Petro'nun Vasiyeti:** Çar I. Petro'nun (1672-1725) 1738 yılında açıklanan, 1725 yılında yazdığı vasiyetnamesi: Bütün evlatların, birbirini takiben, Avrupa ülkelerinde hükümran olacaktır, zira Avrupa'nın bütün devlet kuruluşları köhneleşmiş ve ihtiyarlamıştır.

Fakat Rus Saltanatı inkişaf hâlinindedir, biz bu inkişafı aklımızla bulmuşuz. Gelecek nesillerimizin elinde bir “talimat” niteliğinde olsun diye, ben “Vasiyetnamemi” aşağıdaki vasiyet şeklinde yazdım.

1-Rus devleti daima dengeli savaş şartları hazırlamalı ve bu hazırlığın Rusya’nın terakkisine sebep olması için çalışılmalıdır.

2-Savaş dönemlerinde Avrupa’dan mümkün olduğu kadar harp sergerdelerini, sulh zamanında ise, ilim adamlarını Rusya’ya celbetmeli.

3-Avrupa ülkeleri arasında fitne-fesat türetmek, aralarında zıddiyet yaratmak ve bu işte onlardan biri ile işbirliği içinde olmak lazımdır. Özellikle Alman halkı arasındaki kaynaşma ve kargaşalıklarda faal bir yer tutmaya çalışmalı. Zira onlar bizimle hemhudut ve bize bitişiktir.

4-Polonya’da kargaşalık çıkarılmalı, onların ileri gelenlerine cimrilik etmeden rüşvet verip güçlerini bozmalı, devlet işlerine darbe vurmali, Moskova’dan asker götürüp orada yerleştirmeli. Eğer başka devletler bizim bu tedbirlerimize itiraz ederlerse “sus payı” olsun diye Polonya’dan bir parça koparıp onlara da vermeli, iş tamam olduktan sonra ise, o parçayı da geri almalı. Rus saltanatını muhkemleştirmeli.

5-İsveç ve Norveç ülkelerinde mümkün olduğu kadar bir dayanak mıntıkası elde etmeli. Çünkü onların Valileri elimizde olurlarsa, İsveç ve Norveç’in Danimarka’ya düşmanlık tohumu serpmelerini temin etmek daha kolay olacaktır.

6-Rusya asilzadeleri daima Alman asilzadelerinden, nüfuslu şahsiyetlerinden, valilerden, rütbe sahiplerinden kız almayı unutmamalıdır. Zira onların bu şekildeki akrabalığı bize daima fayda sağlar.

7-İngiliz hükümeti ile birlik olup temasları sıklaştırın. Çünkü ticarete ve devlet idaresinde bu tema faydalı olur. Gemi inşaatı için gerekli bütün malzeme onlardan alınacaktır. Bu temas hem silah, hem de gemicilik için çok faydalıdır.

8-Rusya devletinin hududu Avrupa’nın şimalinden Baltık denizine, güneyde ise Karadeniz’e kadar olmalıdır. Bu durumu korumak ve Rus serhaddini genişletmek evlatlarımızın vazifeleridir.

9-Rusya devletini, dünya devleti yapabilmek için, onun başkentinin, Asya ve Avrupa hazinelerinin anahtarı olan İstanbul olması lazımdır.

Acele ve noksansız olarak çalışıp, İstanbul’un batı topraklarına sahip olmak gerekir. Şüphesiz ki İstanbul’a sahip olan Şah, dünyada ilahi şah olacaktır.

Bu maksadın hedefine ulaşabilmesi için, daima Türkiye ile İran arasına fitne-fesat tohumları ekmeli, kavgaya ve savaşa çıkarılmalıdır.

Bu iş için Sünnî ve şii mezhepleri arasındaki ihtilaflar en keskin silâh ve yenilmez ordudur.

Rusya’nın nüfuzunu Asya’da yaymak için Sünnî şii ihtilafları en iyi vasıttır. Türkiye ile İran arasındaki muvazaneyi öyle bozmak lazımdır ki (fitne-fesatla) onlar birbirleri ile hiçbir zaman anlaşmasınlar.

Hem İran, hem de Türkiye’nin Avrupa halkları ile temas etmesine imkan vermemeli. Eğer bu ülkelerin Müslümanları gözlerini açıp hukuklarını anlayacak olurlarsa, o bize büyük bela olacaktır.

Hem Türkiye’nin hem de İran’ın din adamlarını elde etmek ve onlar vasıtası ile Sünnî-Şii ihtilaflarını kızdırmak lazımdır.

İslam akidesini Asya’dan uzaklaştırmak, Hristiyan dini akidesini ve medeniyetini oralarda ciddi bir şekilde tebliğ etmek ve yaymak zaruridir.

Gizli tutulsun

Bizim âlimlerimizin bugüne kadar devlet işlerine müdahale etmesi, Rusya devletinin terakkisine mani olmuştur. Ben kendi salahiyet ve istiklalimi kullanarak, onları devlet işlerinden uzaklaştırdım. Ruhânîlerin devlet işlerine müdahale etmelerini reddettim, şimdi onlar sıradan birileri gibi elleri ve kolları bağlı kalmıştır.

Ben bunu çok büyük bir riski göze alarak yaptım. Ruhânîlerin devlet ve millet işlerinden ellerini çekip, yetkilerini kiliselerde yalnız dini görev yapmakla sınırlandırdım.

Bunlara ilaveten, çeşitli tedbirler de almak lazımdır ki, İran ülkesi her geçen gün biraz daha parasız pulsuz ve ticaretsiz kalsın. Hülâsa İran'ı daima gerilemeye sevk etmeli, bağlı durumda tutmalı ki Rusya devleti onu istediği zaman zahmetsiz bir şekilde öldürmeğe kadir olsun.

Ama Türkiye devleti mahvolmadan İran'ın canını almanız tavsiye edilmez.

Gürcistan ülkesi, Kafkasya hattının yani İran'ın şah damarıdır. Eğer Rusya'nın tesellüd neşteri o damara yetişecek olursa, o zaman kalbinden zayıf kanı akacak ve onu öyle halsiz edecektir ki bin Eflatun dirilip gelse dahi onu ıslah edip sağlığına kavuşturamaz.

O zaman İran ülkesi Rusya çarlarına deve gibi muti olacaktır. Ve Türkiye'nin son alevi de sönecektir.

Maddi ihtiyaçlar bölgesi olan Türkiye'nin işini bitirdikten sonra, İran'ı zorluk çekmeden mahvetmek ve başını kesmek mümkündür.

Bunun için de siz, zaman kayıp etmeden Gürcistan'ı ve Kafkasya'yı zaptedip, İran'ın içte hakem durumda olan şahsiyetlerini kendinize hadim ve muti edeceksiniz.

Ondan sonra Hindistan'a kastetmeli. O memleket çok büyük ve geniş bir ticaret bölgesidir. Orayı ele geçirdiğiniz takdirde, İngiltere vasıtası ile elde edilen gelir evvelkinden çok, Hindistan'dan ihraç olunacaktır.

Hindistan'ın anahtarı Türkiye'nin Payitahtıdır.

Gidebildiğiniz kadar Kırgız, Hive ve Buhara sahraları tarafından ilerleyin ki hedefiniz size yaklaşmış olsun. Zaman kayıp etmeyin, aynı zamanda telaş ve acele etmekten imtina edin.

Avusturya devleti ile zahiren dost olmalı. Fakat öyle bir tedbir almalı ki Alman ve Avusturya gitgide güçlerini kaybetmeler.

Türkiye'yi Avrupa'dan ayırmalı (uzaklaştırmalı) ve bu işbirliğinden Avusturya' da fayda temin etmeli. Bu işte iki yol var: Biri Avusturya'yı başka bir yerde meşgul etmek, biri de

Avusturya'ya Türkiye topraklarından öyle bir parça vermeli ki bilahare onun Avusturya'dan geri alınması kolay olsun.

10-Yunanlılara sulh ve dostlukla muamele etmeli, savaş zamanı onlar size yardım ederler, zira Yunanlılar Türkiye'den daima zarar görmüşlerdir.

11-İsveç, Norveç, Türkiye, İran ve Polonya'yı istila ettikten sonra İtalya ve Fransa ile müttefik olup temas kurun. Eğer onlardan hiç birisi dostluğumuzu kabul etmezse, o zaman bir fırsatını bularak, o yer ve ülkeleri mahvediniz. Bu yerleri ele geçirdikten sonra dünya hâkimi olursunuz.

12- Eğer yukarıda belirtilen ülkelerden herhangi birisi muharebeye kabul etmezse, öyle bir tedbir almak gerekir ki bu iki hükümetin (İtalya ve Fransa) arasında fitne-fesat yaratabilsin. Bu suretle zamanla onlardan biri ortadan kalkarak harap olacaktır. Geri kalan hükümetleri talan edip zahmet çekmeden bütün Avrupa üzerinde hükümlanlık kurarsınız. İşin sonunda diğer ülkelerin hepsini kendi memleketinize ilhak edip bütün dünyaya sahip olursunuz.

9. 11. ve 13. maddeleri Çarlık Rusyası'nın bu emelini açıkça ortaya koymaktadır.

Adı geçen maddelerin Türkiye ile ilgili kısımları aynen şöyledir: Madde: 9 — “İstanbul ve Hindistan’a doğru mümkün olduğu kadar genişlemeli ve ilerlemeliyiz. Kim bu noktaları bir defa eline geçirirse, dünyanın hakikî hâkimi olur. Bu gaye için, devamlı olarak ilk defa Türkiye ile ve müteakiben de İran’la aramızda anlaşmazlıklar yaratmalıyız... Madde: 11 — “Türkiye’nin Avrupa’dan atılmasına Avusturya’nın alâkasını çekmek ve İstanbul’u ele geçirme hususundaki kıskançlığını... bertaraf etmek mecburiyetindeyiz.” Madde: 13 — “İsveç elimize geçip, Polonya boyunduruğumuz altına girdiğinde; İran ortadan kalkıp, Türkiye işgal edildiğinde ayrı ayrı ve gizlice önce Versailles Sarayına ve sonra Viyana Sarayına dünya hâkimiyetini bölüşmek üzere teklifler yapmamız lâzımdır...”

Rusya, Çarlık devrinde, dünya hâkimiyetini kurmak, sıcak deniz ve iklimlere sahip olabilmek için kendisine ülke ve milletiyle büyük bir engel olan Türkleri ortadan kaldırmak amacıyla, bize 13 defa savaş ilân etmiştir. Dünya hâkimiyetini kurmak, Türkiye’yi ortadan kaldırmak amacı, 1917 komünist ihtilâlinde sonra da Sovyet hükûmetleri tarafından takip edilmiş, 1945’te ülkemizden toprak (Kars, Ardahan, Marmara boğazlarında üs) istendiği gibi, Ankara’da kendisine dost ve güvenilir bir hükûmet de istenmiştir. Ankara’daki hükûmetin “dost ve güvenilir” olabilmesi için, Sofya, Prag ve Bükreş’teki hükümler gibi olması söylenmiştir. Bu küçük açıklama, Sovyet emperyalizminin Türkiye hakkındaki emellerini herhâlde gösterebilmiştir.

Son beş altı yıl içinde yurdumuzda çok ciddi ve acıklı olaylar meydana geldi. 12 Mart 1971’de Türk Silâhlı Kuvvetleri tarafından verilen muhtıra, millet hayatında yeni bir safha açtı. Bu arada komünizme, bölgecilğe ve bölücülüğe kaymış olan pek çok genç ve okumuş kovuşturmaya uğradı. Silâhlı çeteler kurularak partizan savaşlarına girildi. Memleketimizde misafir bulunan yabancılar taarruza uğradılar, kaçırıldılar ve katledildiler. Bunları yapanların bir kısmı, devlet kuvvetlerine silâhla karşı koydukları bir sırada yapılan çarpışma sonunda vurularak öldüler.

Gençlerin birçoğları tutuklandı. Bunların tuttukları yolun ne kadar yanlış olduğu ve memleketimiz için zararlı, yıkıcı bulunduğu bellidir. Fakat gençler, yanlış dahi olsa, inandıkları bir ülkü için, hayatları dâhil

her şeylerini feda etmekten çekinmeyecek davranışlar göstermişlerdir. Memleketimiz için bu durum ne büyük acıdır ve Türk milleti için ne büyük kayıptır.

Niçin Türk milletinin yüzlerce genci ve bir kısım okumuşları vatan için zararlı olan bu yıkıcı akımlara ve hareketlere sürüklenmişlerdir... Niçin memleketin bu talihsiz çocukları Türkiye'yi bölgelere göre parçalayarak ayrı ayrı küçük devletler hâline sokmak ihanetine sapmışlardır? Niçin üniversitemizde yıllarca okuyup yetişmiş olan bu insanlar, "Ben Türk değilim, Müslüman değilim, Türkiye diye bir varlık tanımıyorum" şeklinde ifadeler vermişlerdir!..

Yurdumuzun evlâtları olan bu gençler üniversiteye gelmeden önce, aile yuvalarında buldukları zamanlarda, bu kötü ve yanlış fikirlere sapsmış değillerdi. Hattâ birçokları gerçek manada vatansever ve milliyetçi idi. Bunların millet için kaybolmalarının sebebi memleketimizin birçok yıllardan beri içine yuvarlandığı fikir ve inanç boşluğudur. İnsanlar inançla, ülküyle yaşarlar, mutlu olurlar ve yükselirler. İnançsız ve ülküsüz bir kimse kendisini boşlukta bulur ve sadece içgüdülerinin tesiri altındaki olaylar içinde sürüklenir, davranışları ve hayatı tesadüflere bağlı kalır.

Yaşadığımız çağ her şeyden önce bir ideoloji ve kültür savaşı çağıdır. Kendi millî kültürünü geliştirme yoluna gitmeyen milletler ve kendi millî ülküsünü tayin edip, insanların bu ülküyle yetiştirme yoluna gitmeyen toplumlar, yabancı kültürlerin ve yabancı ideolojilerin esiri olurlar.

Türkiye'miz birçok yıllardan beri yabancı ideolojilerin ve yabancı kültürlerin taarruz ve istilâsına maruz bulunmaktadır. Yaşadığımız çağda düşman topu tüfeğiyle gelmeden önce, kültür ve ideoloji ile düşünce ve inanç hayatımızı ve sanat dünyamızı istilâ etmeye girişmektedir. Bunda başarı sağladıktan sonra düşman silâhli kuvvetlerinin devletimizi ve vatanımızı ele geçirmesi basit bir meseleden ibaret kalır.

1917 yılından beri Rus emperyalizmi yeni bir örtüye bürünmüş ve yepyeni, aynı zamanda çok kuvvetli, hatta müthiş bir silâha sahip olmuştur. Bu silâh komünizm ideolojisidir. Bu ideolojiyi Rus emperyalizmi, sömürmek istediği milletleri ve toprakları yutmak için ustaca kullanmış ve kullanmaktadır. Türkiye, devletler arasında sürdürülen gizli ve açık mücadelenin mihrakında bulunmaktadır. Bunun için yabancı kültür ve yabancı ideolojilerin en amansız saldırısının hedefidir. Türk milletini yok etmek amacı güden yabancı kültür ve ideoloji saldırıları hiç bir zaman

durmayacaktır. Yeni şekillere bürünecek, yeni metodlar uygulayacak, yepyeni insanlar ortaya sürecek, savaşını devam ettirecektir. Bunlara karşı koymak ve Türk milletini, Türk devletini sür'atle güçlendirmek için millî bir ideoloji ve millî bir kültür hamlesi ortaya konulmalıdır. Fikirler, ülküler ve inançlar silâh kuvveti ile polis gücü veya kaba kuvvetle hiç bir zaman ezilemez, önlenemez ve yenilemez. Fikir, ülkü ve inançlar ancak kendilerinden daha doğru, daha güçlü, daha üstün fikir, ülkü ve inançlarla yenilgiye uğratılabilirler. Türk milleti Türk milleti için her çeşit yabancı ideoloji ve kültür saldırısına karşı dayanılacak kuvvet, **Türklük ülküsü ve Türk Milliyetçiliği şuuru ile Türk Milliyetçiliği ideolojisidir.**

Yabancı kültür ve ideolojilerin saldırılarından bahsederken yalnız komünizmi düşünmek eksik bir tutum olur. Türklüğün her alanda yükselmesini ve Türk milletinin güçlü bir toplum olarak, bağımsız bir kişilik içinde gelişmesini engelleyen her türlü yabancı kültür ve ülkü tesirini dikkate almak gerekmektedir. Yıkıcı akımlara, bölücü ve parçalayıcı propagandalara karşı korunmayı hedef alan reaksiyoncu bir tutumu benimsemek çok yanlış olur. En iyi savunma taarruzdur. Türklük ülküsüne ve Türk Milliyetçiliğine dayanan millî kültür gelişmelerini, yabancı kültür ve ideoloji saldırılarına karşı bir reaksiyon olarak değil, onları bastırarak şekilde yüksek ve asil inançlara dayanan bağımsız, güçlü ve hareket olarak düşünmek ve geliştirmek lâzımdır.

Milletler Mücadelesi ve Millî Doktrin

Tarih bir milletler mücadelesi tarihidir. Bu mücadelede zafere ulaşabilmek için, güçlü, her bakımdan kuvvetli bir millet olmak lâzımdır. Sosyal, siyasî ve iktisadî yapısını, millî şartlarına uydurmayan milletler bu mücadelede mağlup olmaya mahkûmdur. Büyük milletimiz, yüzyıllardan beri kökü dışarıda rejim ve ideolojilerle idare edilmeğe çalışılmaktadır. Millî olan bütün değerler yıkılmak istenmektedir. Amaç, teşkilâtçı ve büyük devletler kurucu bu milleti tarih sahnesinden silmektir.

Türkiye'miz, büyük milletimiz, yıkıcı ideolojilerin yatağı hâline gelmiştir. Bir yandan Batı kapitalizminin, diğer yandan Doğu komünizminin emperyalist uşakları, bu büyük milleti yıkmak için yarışa girmiştir. Onlara fırsat vermeyeceğiz. Bu fesat ve ihanet yuvalarına göz açtırmayacağız. Milliyetçi Türkiye'nin temeli atılmıştır. Fikri, düşüncesi

yüzde yüz Türk olan kafalar cepheye katılmıştır. Türkiye'nin en güçlü beyinleri safımızda yer almıştır. En güçlü hedefler, en dinamik ideoloji, en millî görüş çizilmiştir.

Bizleri milliyetçi Türkiye'ye götürecek temel hedefler, Dokuz Işık görüşünde gösterilmiştir. Bu hedefleri gerçekleştirecek sistem, milliyetçi toplumdur. İdeolojimiz, çağın en dinamik ideolojisi, Türk Milliyetçiliğidir.

Milletler mücadelesinde Türk milletinin muzaffer olabilmesi, devlet ve milletimizin yeniden teşkilatlanması ile mümkündür. Bu teşkilatlanmada, devlet yeni bir yapıya sahip olacaktır.

MİLLİYETÇİLİK VE CEMİYETÇİLİK

Çağımızın temel ideolojisi, milliyetçilik ülküsüdür. Bugün Afrika'yı, Güney Amerika'yı, Asya'yı ve hatta Avrupa'yı saran ideoloji, milliyetçiliktir. Anayasamız da başlangıç kısmında, birçok maddelerinde Türk milliyetçilik ülküsünü, devletin temel felsefesi saymıştır. Milliyetçilik ülküsü, Türk milletiyle bütünleşmek, Türk milletinin büyük, güçlü iktidarını kurmak ülküsüdür. Savunduğumuz milliyetçilik, insan sevgisine dayanan demokratik milliyetçiliktir. **Demokratik milliyetçiliği reddeden her sisteme karşıyız. Türk milletini sınıf veya mezheplere, halklara veya bölgelere bölen, Türk milletini "Türkiye halkları" sloganı altında parçalamak isteyen yabancı ideolojileri şiddetle reddederiz.** Totaliter sosyalizmin, komünizmin, sömürücü kapitalizmin ve her çeşit faşist sistemin amansız düşmanıyız. Milliyetçilik anlayışımız manevî şuurlanmaya dayanır. Millî sınırlarımız üzerinde Türklük şuuruna ermiş, samimî olarak "Ben Türküm" diyen herkes TÜRK'TÜR.. Milliyetçilik ve Türk'ün tayininde unsurlara, antropolojik ırkçılığa, mezhepçilik ve bölgeciliğe inanmıyoruz. Nazist ırkçılığın, komünist halkçılığın, mezhepçiliğin, emperyalist coğrafyacılığın karşısındayız. Milliyetçilik ülkümüz, millî devlet fikrine inanır, her millî devletin, eşitlik ve bağımsızlığına, ülke ve millet bütünlüğüne saygı duyar, her türlü saldırgan ideolojiye, sosyalist ve kapitalist emperyalizme karşıdır.

Millî Bütünleşme

Milliyetçi Hareket, bütün davranışlarında, her türlü hareket ve düşüncelerinde bir tek gerçeği, bir tek sosyal değeri esas alır. Bu değer, Türk milletidir. Bu anlamda partimiz, mutlak fertçi ve sınıfçı sistemlere her zaman karşıdır.

Temel felsefemiz olan millet hâkimiyetinin ger çekleşebilmesi, milleti meydana getiren fertlerin, sos yal dilimlerin bütünleşmesine

ve kendilerini ilgilendi ren kararlara katılmalarına bağıdır. Bir cümle ilo özetlemek gerekirse, ülkümüz, millî bütünleşme ülküsüdür. Millî bütünleşme, bir ülke üzerinde yaşayan insanların aynı millete mensup olma şuurı içinde siyasi, iktisadî ve harsî yönden birbirleriyle birleşip kaynaşmalarıdır. Millî bütünleşme hareketinde, bölünme yerine birleşme, farklılaşma yerine kaynaşma fikri hâkimdir. Atatürk, "Sınıfsız, imtiyazsız kaynaşmış bir milletiz" cümlesiyle millî bütünleşmeyi anlatmak istemiştir. Millî bütünleşme, belirli bir millete mensup olma inancının, millî şuurun doğmasıyla gerçekleşir Milleti meydana getiren fertlerin, sosyal dilimlerin 'siyasî, ekonomik ve kültürel yönden büyük ölçüde farklılaştığı toplumlarda millî bütünleşmeden söz edilemez.

MİLLÎ SAVUNMA SİYASETİ

Bir milletin bağımsız, hür, güçlü ve müreffeh bir devlet hâlinde yaşaması en mutlu bir ülküdür. Yeryüzünde bugün medeniyetin çok ileri gittiği ve Birleşmiş Milletler Teşkilâtının bulunduğu bir gerçek olmakla beraber her milletin hayatı kendisinin alacağı savunma ve güvenlik tedbirlerine bağlıdır. Dostumuz ve bir kardeş memleket olan Pakistan'ın, yakın yıllarda uğradığı saldırılar ve başına gelenler göstermiştir ki her millet millî haklarını ve menfaatlerini koruyabilmek için kuvvetli olmaya ve kendi güvenliğini teminat altında buldurmaya mecburdur. Böyle olmadığı takdirde ne Birleşmiş Milletler Teşkilâtı, ne İnsan Hakları Beyannamesi bir devletin bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü korumaya yeterli olamaz. Türkiye Cumhuriyeti olarak biz de kendi güvenliğimizi ve millî savunmamızı güçlü buldurmaya mecburuz. Bugün modern silâhlar, araç ve gereçler çok ilerlemiştir. Sanayi gücüne, yüksek ilim ve teknik güce ihtiyaç göstermektedir. Milletimiz henüz ilimde, teknikte ve sanayide ileri gidemediği için millî savunmamızla ilgili araç ve gereçleri kendimiz yapamıyoruz. Bunları ya müttefiklerimizin yardımından elde etmek veya para ile satın almak zorundayız. Bugünkü ileri modern silâhlar ve araçlar ise çok pahalıdır. Fakat bir milletin bağımsızlığı ve hürriyeti her şeyden üstündür. Devletimizin korunması, vatanımızın bütünlüğünün güvenlik altında bulundurulması her fedakârlığa değecek bir husustur. Bunun için Türkiye kendi bulunduğu bölgede Sovyetler Birliği dışında bütün komşularından tek tek, millî savunma gücü bakımından üstün olmalı ve bu üstünlüğü devam ettirmelidir. Bunu yaparken iktisadî ve içtimâî kalkınmasını baltalamamanın yolunu da bulmak yöneticilerden beklenen bir görevdir.

Başkalarının iyi niyetine inanarak güven içinde yaşamak mümkün değildir. Türkiye'yi yönetenler geçmiş yıllarda ağır hatalar işlemişler ve Türkiye'nin millî güvenliğini ihmal etmişlerdir. Her şeyden evvel kendi silâhlı kuvvetlerimize dayanmak mecburiyetindeyiz. Sovyetler

Birliğin dışında kalan komşularımızın silâhlı kuvvetlerinden daha üstün kuvvetlere sahip olmak, Türkiye için değişmez bir millî siyaset, olmalıdır. Türk milletinin vasıfları ve Cumhuriyetin kuruluşundan beri izlenen barışçı tutum, Türkiye'ye kendisini diğer milletlere anlatmak hususunda yararlı bir faktördür.

Orta Doğu ve Uzakdoğu şaşkıncı ve büyük olaylara gebe bulunmaktadır. Millî birlik ve beraberliği her şeyin üstünde tutarak iç siyaset kaygularının üstüne çıkmak ve millî varlığımızın, bütünlüğümüzün korunması için feragatli, sabırlı, vefakâr, olayların önünde giderek, büyük hamlelere girişmek zorundayız.

2 - ÜLKÜCÜLÜK

GENEL GİRİŞ

Ülkücülük batı dillerinden dilimize giren idealist kelimesiyle aynı olan bir anlam belirtmektedir. Ülkücülük veya idealizm insan kafasının içinde elde edilmesi, varılması en mükemmel, en güzel, kendisini mutlu edecek hedeflerin tasarlanması ve bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için arzu gösterilmesi ve çalışılması anlamını taşır. İnsanlar arasında idealistler yetişmeseydi, insanlık bugün dünyayı aydınlatan birçok alanlardaki yükselişlerini sağlayamazdı. Her gerçek, her fikir önce insanların kafasında hayal olarak doğar. İnsanlar hayal ederler. Hayal kurarlar. Bu hayalleri kendileri için iyi olan, kendilerinin özledikleri, elde etmekle mutluluk duyacakları bir takım istekleri, birtakım özleyişleri belirtir. İnsanlar hayalleriyle büyük ölçüde insan olurlar. İnsanlar hayalleriyle öteki canlılardan bir ayrıcalık gösterirler ve gerçekten insanlık vasfını kazanmış olurlar. İşte Ülkücülük de yani idealizm de insanların ve insan topluluklarının kendileri için varılması mutluluk sağlayacak, varılmasıyla en gelişmiş, en yükselmiş bir durum sağlayacak, bir hayalin düşünülmesi ve insan beyninde tasarlanarak şekillendirilmesidir.

Her toplumda idealistler vardır, Ülkücüler vardır ve Ülkücülerin, idealistlerin bulunuşu toplumlar için bir saadettir; büyük bir talihtir! Türk milleti için bizim düşündüğümüz ülkü nedir? Türk milleti için tasarladığımız ülkü nedir? Her şeyden önce Türk milletinin ahlâkta, maneviyatta, insanlık duygularında yüksek seviyede bulunması, yaşaması ve ilimde, teknikte dünyanın en ileri gitmiş varlığı hâline gelmesi ve ekonomik açıdan kalkınmış, tarımını modern tekniğe göre geliştirmiş ve modern sanayi kurmuş, refahlı bir toplum hâline gelmesi, Türk toplumu için bir Türk milliyetçisinin düşüneceği ülkünün esaslarından mühim bir kısmını teşkil etmektedir. Türk milliyetçiliğinin, Ülkücülüğünün sınırları içinde sade bunlar mı vardır? Sade bunlar değil başka düşünceler, başka hedefler de vardır. Bu hedefler Türk milletinin | merhamet dilenmeyecek,

lütuf dilenmeyecek bir duruma gelmesi, kendi gücüyle ayakta duran, kendi gücüyle varlığını koruyabilen ve sözünü dünyanın her yerinde saydırabilen bir varlık hâline gelmesi düşüncesidir.

Bunun yanı sıra Türk milletinin haklarını her zaman dünyaya tanıtabilmesi, dünyaya duyurabilmesi düşüncesidir ve yine bunun yanı sıra bütün Türklerin kölelikten, yabancıların buyruğu altında yaşamaktan kurtulması ve **self-determinasyon, yani kendi mukaderatına kendilerinin hâkim olması** kutsal prensibine göre, hepsinin bağımsız hâle gelmeleri, bağımsız olmaları Türk Ülkücülüğünün bir diğer görüşü, düşüncesidir. Bunun için millî doktrinin önemli bir ilkesi olarak Ülkücülüğü almış bulunmaktayız.

Türk milliyetçilerinin Ülkücülük tarifinin sınırlı içinde bulunacak görüşleri, fikirleri ancak genel olarak işaret etmiş bulunmaktayız. Türk Ülkücülüğünün aldığı düşünceler genel olarak belirtilmiş olan ilkelere ibaret değildir. Ülkücülüğümüzün içerisinde her mesleğe mensup Türk milliyetçilerinin kendi mesleklerinde en ileri, en yüksek ve gerek kendi milletimiz için, gerek insanlık için en çok yararlı neticeleri elde etmek görüşü de yer alacaktır. Bir Türk milliyetçisi kendi toplumu için, kendi milleti için idealizmi daima göz önünde bulunduracak, bu genel idealizm prensipleri ile birlikte kendi sahası, kendi branşı ile ilgili çalışmalarında da bu temel ve genel mahiyetteki Ülkücülüğün esaslarına uygun, onunla bütünleşmiş bir hâlde kendi branşı ile ilgili Ülkücülüğünü de tespit edip güdecektir. Ülküler uzak hedeflidir, uzun vadelidir. Bir ülkünün hemen yarın gerçekleşmesi mümkün olmayabilir. Ülküler önümüzdeki yılları, önümüzdeki yüzyılları kapsayabilir. Ama ülkü insanın kalbini aydınlatan bir ışıktır. Ülkü, insanların yönünü tayin etmesini sağlayan bir kılavuzdur. Milletler için de millî ülkü, milletin kılavuzu, milletin yolunu aydınlatan güneştir. Ülküsüz insan çamurdan bir varlık gibidir. Ülküsüz insan dümensiz, pusulasız gemi gibidir. Bunun için her Türk Milliyetçisi, her Dokuz Işıklı mutlakla Ülkücü olacaktır, mutlakla ülkü sahibi bulunacaktır. Hem millî ülkü sahibi olacaktır, hem insanî ülkü sahibi olacaktır, hem de kendi mesleği ilgili Ülkücü bir kişiliğe sahip olacaktır ki, hem kendi mesleğinde başarılı, yararlı bir kişi olarak gelişsin, hem de mensup olduğu topluma, milletine yararlı hizmetler yapsın, insanlığa yararlı faaliyetler gösterebilsin. Bunun için Dokuz Işık doktrininin çok önemli ilkelerinden olan Ülkücülüğe büyük değer vermektir.

Ülkücüyüz! İnsanlık ailesi, yeryüzünde yaşayan bütün insanlar, millet denen ayrı ayrı üyelerin bir araya gelmesinden meydana gelir. Bir insan, insan olmak isterse, insanlığa hizmet etmek isterse, evvelâ kendi milletine hizmet etmeli, kendi milletini yükseltmeğe, kendi milletini mutlu kılmağa çalışmalıdır. Bunu yaptığı takdirde aynı zamanda insanlığa da hizmet etmiş olur. Çünkü bir insan kendi ailesini düşünür ve ona karşı vefalı kalırsa, insanlık duyguları en olgun seviyeye erişeceği için, kendi ailesi dışındaki insanlara karşı da yararlı ve vefalı olur. Bir insan kendi milletine faydalı olamaz, kendi milletine karşı bağlılık duymazsa, onun insanlığı düşünmekten bahsetmesi nihayet bir fantezi olur. İnsan, yetiştiği toprağı, yetiştiği milletin refahını, iyiliğini, saadetini ve şerefini temin etmelidir. Bunu yaptığı takdirde, o millet insanlığın bir parçası olduğu için, dolayısıyla insanlığa da hizmet etmiş olur.

Ülkücülüğümüz nedir? Ülkücülüğümüz, Türk milletini en kısa yoldan en kısa zamanda modern uygarlığın en üst seviyesine çıkarmak; mutlu, müreffeh hâle getirmek, bağımsız, hür, kendi haklarına sahip bir hayata kavuşturmadır.

Kişilere hürriyet, milletlere istiklâl başta gelen prensiplerimizdendir. İnsanlar hür ve eşit haklara sahip olarak doğarlar. Kabiliyet ve görevlerinin dışında insanlar haklarına tam olarak sahip kılınmalıdırlar.

Toplum içerisinde insanlar şahsî liyakat ve kabiliyetlerine göre görevlendirilmeli ve bir sraya konulmalıdır. Bütün bunlarla beraber, ayrımsız olarak herkese bir imkân eşitliği sağlanmalıdır. İmkân eşitliği derken mücerret anlamda bir eşitlik anlaşılmalıdır.

Bu Ülkücülüğümüz içine bu günkü sınırlarımız dışında bulunan Türklere ait herhangi bir şey girer mi?

Türk adı taşıyan herkes bizim sevgi ve ilgimizin çerçevesi içindedir. Bundan vazgeçemeyiz. Bu her milletin en tabii hakkı olduğu gibi Türk milletinin de tabii hakkıdır. Bu günün Birleşmiş Milletler Anayasası, yeryüzünde yaşayan her millete "kendi mukadderatına hâkim olma" (self-determinasyon) dedikleri prensibi kutsal bir prensip olarak ilân etmiştir. Bu gün Afrika'da yaşayan ve bu güne kadar hiç bir bağımsız devlet kuramamış olan Zencilere dahi, kendi mukadderatına hâkim olma (self-determinasyon) hakkı kutsal bir hak olarak tanınır ve bunların her biri yabancı boyunduruğundan, sömürgecilerin elinden kurtulup bağımsızlığını alırken, başkalarının boyunduruğu altında tutsak bulunan

Türklerin tutsaklıktan kurtulmasını istemek, dilemek, bunun için iyi niyetler taşımak, Türk olan herkes için en tabii ve kutsal bir haktr.

Fakat biz Ülkücülüğümüzde daima gerçekçi olmayı ve girilecek faaliyetlerde Türkiye'yi hiç bir zaman tehlikelere, risklere, maceralara sürüklemeyecek bir yol üzerinde bulunmayı esas kabul ederiz. Ülkücülüğümüz bir macera fikri değildir. Ülkücülüğümüz, Türk milletinin en kısa yoldan, en kısa zamanda modern uygarlığın en üst kademesine yükseltilmesi, müreffeh, mutlu bir hayata erdirilmesi, kendi gücüyle ayakta durabilecek bir hâle getirilmesi ve her çeşit korkudan, baskıdan uzak olarak, hür, müstakil yaşaması ülküsüdür. Bu ülkü aynı zamanda Türk olan herkese karşı ilgi ve sevgi göstermeyi, onların mutluluğunu dilemeyi ve onların mutluluğunu, Türkiye'yi risklere, tehlikelere maruz bırakmadan, bırakmaksızın, bırakmamak şartıyla sağlamaya çalışmayı içine alan bir Ülkücülüktür.

ÜLKÜCÜ HEDEF

Ülkücülük, "idealizm" demektir. Bizim ülkemizin hedefi Türk milletini en kısa yoldan, en kısa zamanda, başkalarına avuç açmadan çağlar üzerinden sıçrayarak çağdaş medeniyetin en ön safına geçirmek, ilimde, teknikte, medeniyette yeryüzünün en kuvvetli vatlığı hâline getirmek, Türklüğü yüceltmektir. Bütün Türklerin tutsaklıktan kurtulup hür ve bağımsız olması ülkemizdir. Ülküler adım adım gerçekleşir. Ülkülerin gerçekleşmesi yolunda birtakım hedefler vardır. Türk tarihinde bu hedefler her zaman olmuştur ve "KIZIL ELMA⁵³" sözüyle ifâde edilmiştir. "Kızıl elma" ülkü yolunda katedilmesi gereken mesafeyi, alınması gereken hedefi gösterir. Ülküler bir insanın ömrü içinde gerçekleşmeyebilir. Fakat milletin hayatı içinde bu hedeflere varılabilir. Şunu hatırdan çıkarmayınız ki, ülküsüz insan çamurdan farkı olmayan bir varlıktır.

Millî Devlet Ülküsü

Milliyetçi Hareket, millî devlet ülküsüne inanır. Millî Devlet, Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan her Türk vatandaşını kucaklayan,

53 **Kızıl Elma:** Türk mitolojisinde Türkler ve de özellikle Oğuz Türkleri için üzerinde düşünüldükçe uzaklaşan ancak uzaklaştığı oranda cazibesi artan ülkülerdir. Türk devletleri için bir hedefin ve amacın simgesidir.

bağrına basan bir devlet biçimidir. Bizim gözümüzde, Türk milleti bölge, mezhep veya parti ayırımı gözetmeksizin bölünme kabul etmez kutsal bir bütündür. Millî devlet, vatandaşları bölge, mezhep farkı gözetmeksizin Allah'ın birer mukaddes emaneti olarak görür. Millî Devlet, her türlü, sosyal, ekonomik, siyasî imtiyazlara karşıdır. Millî Devlette, bölücülük yok, birlik bütünlük vardır. Milliyetçi Hareket, millî devlet ülküsü içinde kırk beş milyon vatandaşımızı bütünleştirecek, Türklük ülküsü ile yoğuracaktır.

Ülküsüzlük

Ülküsüzlük... “Neme lâzım, ben şurdan çıkayım, şu fakülteyi bitireyim, şurda bir iş kurayım veyahut şurada bir memur olayım, şu dairenin başına geçeyim, paramı alayım, keyfime bakayım; başka düşünecek şeyim yok” dememelidir. Böyle olmaz! Bu milletin evlâtları kendi milleti için ülkü sahibi olacaktır. Bütün hayatını kendi milletin kalkınması, kendi milletin ileri gitmesi yönüne çevirecek ve yaşayışını buna göre ayarlayacaktır. Daima ülküsünün peşinde koşacaktır... Ülküsüz insan, ruhsuz ceset gibidir. Ülküsüz insan çamurdan farksızdır. İnsanları insan yapan; fikirleri, idealleri, ülküsü ve heyecanları, asil duygulan, asil inançlarıdır!

DENEMELERDEN SONRA TÜRKÇÜLÜK ÜLKÜSÜNÜN BUGÜNKÜ DURUMU

Türk Milliyetçileri olarak, milletimizin ve ülkümüzün geleceği üzerine düşünürken, daima geçmişi denemelerden yararlanmayı, müspet düşüncenin bir gereği sayarız. Fizik, kimya gibi müspet ilimler için laboratuvar ne ise, toplum meseleleri için de geçmiş denemeler aynı şeydir. Denenmiş ve sonucu olmayan tutumlarda ısrar etmek, akıl yolu olamaz.

Tanzimat sonrası bir fikir cereyanı hâlinde, Türk toplumunun aydın kesiminde ortaya çıkan Türk Milliyetçiliği, kısa zamanda gelişti. Başta Ziya Gökalp olmak üzere, pek çok fikir adamı Türk Milliyetçiliği ülküsü üzerinde çalıştı. Bugünün anlayışına göre bazı eksik yönleri olmakla beraber, Türk toplumuna hâkim tek fikir hâline geldi. Cumhuriyet dönemine böylece girildi. Büyük Kurtarıcı tarafından devlet siyaseti hâline getirilmek istenen Türk Milliyetçiliği, kadro ve zaman yetersiz-

liği dolayısıyla uygulamaya istenen şekilde konamadı. Türk milletinin sahibi olduğu fikir sisteminin, devlet ve millet hayatına hâkim, tutarlı bir siyasete esas olabilmesi için özünü ve hedeflerini en iyi şekilde kavramış, güçlü Ülkücü kadrolara ihtiyaç vardı. En mükemmel fikir, yetersiz ekiplerin elinde, zararlı neticeler verdiği gibi, çeşitli düşman çevrelerin de istismarına uğrar; sinsi emellere âlet yapılır.

1944'ün Anlamı

Atatürk'ün ölümünden sonra, devlet idaresinde değişiklikler oldu. 1938-1950 döneminde, bir yandan komünist cereyanlar güç ve cüret kazanırken, öbür yandan Türk Milliyetçiliğine ağır darbeler indiriliyordu. Dışa bağlı uydu politika dönemi de diyebileceğimiz bu yıllarda, İkinci Dünya Savaşının sonuçları, iç politika hayatımızı temelden etkiledi. Rusların başarı kazanmalarıyla birlikte, onlara şirin görünmek için, Atatürk devrinde devlet siyaseti hâline getirilmek Türk Milliyetçiliğine cephe alındı. Devletimizi idare edenlerin tarihe kara bir leke olarak sürdürdükleri meşhur "1944 Milliyetçilik Olayı" bu devrin, tehlikeli, yanlış, kanunsuz ve keyfi idaresinin tipik bir misalini teşkil etmektedir. O devirde, bugünkü gibi üniversitelerde solcu genç bulunmazdı. Bütün yüksek tahsil gençliği Türk Milliyetçiliği ülküsüne bağlı idi. Problem üniversiteye sızmış bir avuç Marksist öğretim üyesinin pervasızca yürüttüğü faaliyetlerden doğuyordu. Türk devletini yıkmak üzere silâhlı isyan hareketine girişen ve hâlâ iddiasından vazgeçmeyen komünist "eylemleri" 1944'lerde devleti idare edenlerin, bir avuç Marksist öğretim üyesinin yanında yer alarak Türk Milliyetçiliğine "Haçlı Seferleri" açmaları sonucudur. Bilindiği gibi tanınmış Türkçüler, memleketteki komünist yayılma hakkında tedbir alınmasını istedikleri için, hapisanelere doldurulmuşlar ve âdeta "Vatan ihaneti" suçuyla yargılanmak istenmişlerdi. Daha muhakemeler başlamadan Millî Şef⁵⁴, 19 Mayıs 1944'te verdiği bir nutukla, Türkçüleri vatana ihanet etmekle suçlamış ve hepsinin hesabının görüleceğini ilân etmişti. Devlet adamlığıyla, hukuk ve kanun anlayışıyla asla bağdaşması mümkün olmayan bu zihniyet, bugünlere kadar daima Türkçülük fikrinin düşmanı olmuştur. Yetkili buldukları sürede, devletin imkânlarıyla; Türk milleti bu emaneti ellerinden aldığı zamanda da, bulabildikleri bütün

54 **Millî Şef:** Dönemin cumhurbaşkanı İsmet İnönü.

imkânlarla Türk Milliyetçiliğinin aleyhinde faaliyet göstermişlerdir. Mili Şefin “Vatan haini” ilân ettiği Türkçüler, kendi idaresi sırasında ve her türlü baskılara rağmen askerî mahkeme önünde beraat etmişlerdi. Fakat Türkçülük düşmanı zihniyet, devlet radyolarında, okul kitaplarında her türlü resmî ve özel törenlerde söylenen nutuklarda kendini gösterdi. Âdeta, devlet eliyle devletin kuruluş felsefesi silinmek isteniyordu.

Denemeler ve Sonuçları

Türk Milliyetçiliğine 1944’te indirilen darbe; 1953’te, Türk Milliyetçiler Derneği’nin yurt sathına yayılmış 83 şubesinin keyfi ve şahsî endişeler sonucu kapatılmasıyla tekrarlandı. Türk Milliyetçilerinin omuzlarına basarak iktidar olanlar, işleri bitince, sırtlarını dönmüşler, hattâ amansız rakipleri İnönü’yle birleşerek, Millî Ülkü’nün burcu burcu tüttüğü ocağı söndürmüşlerdir.

Yakın tarihimizdeki sadece bu iki olay bize tutumuzu tekrar gözden geçirmek ve başımıza gelen felâketler karşısında tedbir almak zaruretinin hatırlattı. Bu tarihe kadar Türkçüler, “Bizim siyasetle ilgimiz yoktur. Millî ülküyü nesillere vermek istiyoruz. Bizim meselemiz kültür ve fikir meselesidir. Bu ülküyü toplumuna mal ettikten sonra; devletin bütün idarecileri bu toplumdaki çıktığına göre, Türkçülük devlet eliyle tatbikat imkânına ulaşır.” demişlerdir. Bunun sonucu olarak da, dernekler kurulmuş, dergiler çıkarılmıştır. Büyük fedakârlıklarla dolu geçen bu dönemde, Türkçülük fikrinin, kendi öz teşkilâtıyla iktidar

olması düşünülmemiştir. Bu politika, Türkiye’nin kaderine hükmeden çevreler tarafından da âdeta devam ettirilmek istenmiştir. Parti hükümetlerinde milliyetçi tanınan bir veya birkaç kişinin yer alması ihmal edilmiştir. Geçmiş devir incelenecek olursa CHP ve DP iktidarlarında, partinin yüksek sevk ve idare heyetlerinde daima birkaç milliyetçi bulundurulmuştur. Böylece, Türkçülerin siyasete katılmaları, ferdî olaylara inhisar ettirilmek istenmiş ve Millî Ülkü’nün teşkilâtlanarak devlet siyaseti hâlinde Türk milletinin önüne çıkması engellenmiştir.

1944 ve 1953 yıllarında devlet vasıta kılınarak indirilen iki darbe hareketinin, iktidarı hedef almadan güçlenmelerinin ve Millî Ülkü’yü devlet siyaseti hâline getirmelerinin imkânsız olduğunu gösterdi. Siyasî teşkilâtlanmaya gitmeyen fikir hareketleri, iktidarı elinde tutan güçler tarafından yakından takip edilmekte ve kontrollerinin dışına taşan bir

gelişme görüldüğü an, her türlü vasıta mübah kılınarak darbe indirilmektedir. O hâlde Türk Milliyetçiliği, iktidarı hedef alan yeni bir yol takip etmeliydi.

Bugün Türk Milliyetçiliğinin temel meselesi iktidar olmaktır. İktidar olmayan hiç bir fikir hedefine ulaşamaz. Salonlarda konuşulan bir fantezi hâlinde kalır. Milletin kaderine yön vermek iddiasında bulunan fikir sistemlerinin, iktidar olmaktan kaçınması, kendi içindeki bir çelişkinin ifadesinden başka bir şey değildir. Bu görüş ve düşünceyle Türk Milliyetçiliği ülküsüne siyasi bir teşkilât kazandırmış bulunuyoruz. Tanzimattan beri işlenen Türk Milliyetçiliği, olgun, mükemmel bir fikir sistemi hâline gelmiştir. Başka milletlerin iktidar olmuş milliyetçiliklerinden, daha fazla geliştirilmiş ve işlenmiş vaziyettedir. Millî ülkümüz, dünya ve memleket meselelerine tutarlı izahlar getirmektedir. Siyasi, sosyal, iktisadî, kültürel her meselede; güçlü, ilmî ve aydınlık görüşlere sahiptir. Onun için, yeni yeni buluşlar peşinde koşmak devri tamamlanmıştır. Türk Milliyetçiliği, bir ideoloji hâline getirilmiştir. Bundan sonrası; kudretli bir fikir sistemi hâlindeki Türkçülük ülküsünü, bütün memleket sathına yaymak ve Türk milletine, kendisinin asıl sahibi bulunduğu bu fikri tanıtmak gerekmektedir. Bunun için de; teşkilâtlanmak, kutsal sorumluluk uğrunda, birlik ve beraberlik şuuru içinde bütünleşmek ihtiyacı içindeyiz. Olgun, işlenmiş, mükemmel bir fikir sistemi hâline getirilmiş olan Türk Milliyetçiliğinin iktidar olmasının yolu budur. 1978 Türkiye'sinde ana mesele, iktidar olmaktır. İktidar olmanın çaresi ise, teşkilâtlanmak, koordine olmak ve aynı hedef doğrultusunda maddî manevî güçlerimizi seferber etmektir. Herkesten daha fazla sorumluluk taşıyan Ülkücülerin, bu gerçekleri her şeyin üstünde görmeleri, mücadelelerini buna göre düzenlemeleri gerekmektedir.

Yolun yarısı çok gerilerde kalmıştır. Ufuklardan doğacak zafer müjdeleri yakınlardadır.

TÜRKÇÜLÜK VE TÜRK BİRLİĞİ

A- Türkçülük

Üzerinde iftiralarla, yalan ve yanlışlarla dolu münakaşalar yaparak fikir yürütmek, bilhassa 1944 ve sonraki yıllarda kötü bir âdet hâline

getirilmiş olan Türkçülük ve Türk Birliği ülküsü hakkında, bir inceleme yapmanın zamanı çoktan gelmiştir.

Türkçülüğün ve Türk Birliği ülküsünün, bir cürüm olarak kabul edilmesinden ve bu yolda büyük propagandalara girişilmesinden sonra, Türkiye’de Türk olmak ve Türkçülükten bahsetmek bile korkulacak hâl olmuştu. Tanrıya şükürler olsun ki, 14 Mayıs 1950’de⁵⁵ Türk milletinin vermiş olduğu şanlı bir kararla, meş’um tek parti zihniyeti yıkılmış ve Türkçülüğün ufku yeniden aydınlanmıştır.

Türkçülük ne demektir? diye bir soru sorduğumuz zaman, hatırmıza gelmesi gerekli olan şeyler bugün herkese göre değişmektedir. Çok muhtemeldir ki böyle bir soru karşısında bazı kimseler koyu bir gafletin ve adi bir menfaat taassubunun tahrikleri ile yaratılan propagandaların tesiri altında faşizmi düşünecek, bazı kimseler de bunun ifade ettiği manadan büsbütün habersiz görünecektir. Hele gençlerin çoğunun, buna âit esaslı hiçbir şey bilmediği hakikati önemle ele alınacak bir olaydır. Bununla ilgili acı bir misali burada söylemeden geçemeyeceğim. 1948 yılında Amerika’da iken genç bir arkadaşım bir gün okul kütüphanesinde “ENSİCLOPEDY BRİTANİCA”yı karıştırırken “Türk” kelimesinin karşısındaki izahı da okumuş ve orada “Türkçülük denilen şovenizm ile Türklerin, yurtlarında eskiden beri yaşamakta olan Türk olmayan unsurları gücendirerek kendilerine düşman ettiğini, bu yüzden bu yabancı unsurlarda da millî duyguların uyanarak geliştiğinin” yazılı bulunduğunu görmüş. Bu hususa ait hiçbir bilgisi olmayan bu genç Türk çocuğu yukarıda bahsi geçen ifadelere inanmaktan da kendini alamamıştı. “Nasıl olur” diyordu. “İlim yetkisi, dünyaca tanınmış bir ansiklopedinin yazdığı şeyler yanlış olur mu?” Bu sebepten benimle bir hayli münakaşalara da girişti. Fakat neticede, Türkçülüğün, Hristiyan ve Musevî bütün yabancı unsurların Türklere karşı gösterdikleri sistemli ve nankörce bir düşmanlıktan ve hıyanetten dolayı, Türklerin kendi varlıklarını korumak kaygusundan doğduğunu anlayarak kanaatini değiştirmiştir.

İşte yukarıdaki sebeplerden ötürü Türkçülüğün ne gibi bir mana ifade ettiğini ve doğuş sebeplerini kısaca izaha çalışmak faydalı olacaktır sanıyorum.

55 14 Mayıs 1950’de yapılan genel seçimlerde CHP sandıkta yenildi, Demokrat Parti iktidara geldi.

Osmanlı tarihine şöyle üstünkörü bir göz atıldığı takdirde görülür ki, hiçbir zaman devletin siyasetinde ve Türk sosyal hayatında şovenizme varan bir milliyetçilik hâkim olmamıştır. Değil yalnız küçük memuriyetlere, Sadrazamlık gibi en yüksek makamlara bile her soydan insanlar getirilmiştir. Tanzimat'a kadar yurt içerisinde diğer dinlere ve milliyetlere karşı, o devirlerde hiçbir memlekette bulunmayan ve aşırı sayılabilecek bir müsamaha hâkim olmuştur. Müslüman Arap ve Farslarla o kadar ileri gidilmiştir ki, bu yüzden, Suriye ve Irak'ta hatta Filistin ve Mısır'da sayısı milyonları aşan Türk halkı Araplaşarak, yavaş yavaş eriyip kaybolmuşlardır. Türkçe her tarafta ihmâl edilerek Arapça ve Farsça kelimeler kullanmak mukaddes bir moda ve zevk hâline gelmiştir. Tanzimat'tan sonra ise, İslâmcılığın yanında ortaya resmen bir Osmanlılık fikri çıktı. Bu fikir, çeşitli din ve milliyet taşıyan unsurların halitasından ortaya bir Osmanlı milleti çıkarmak hayali idi.

İşte bu hakikatler karşısında, Türk milletinin şovenliğinden bahsetmek, ilmin gerektirdiği tarafsızlığa sırt çevirerek, âdi bir garazkârlığın esiri olmaktan başka bir şey sayılamaz.

Türkler ancak, gösterdikleri sonsuz müsamahalardan ve lütuflardan sonra gördükleri sistemli düşmanlık ve hıyanetlere karşı bir reaksiyon göstermek zorunda kalmışlardır. Türkçülük ve Türk milliyetçiliği, Yunan, Bulgar, Sırp, Ermeni, Arnavut, Arap ve diğer unsurların milliyetçilik ve ayrılık duygularının tesiri altında, bir nefis koruması gayesi ile meydana gelmiş ve hiçbir zaman haksız ve tecavüzkâr olmamıştır.

Türkçülük, Türk milletinin, ilim, sanat, ziraat, iktisat, kültür ve diğer her alanda, millî gelenek ve millî bünyeye uygun bir şekilde kalkındırılması, içte ve dışta her çeşit saldırganlıklara karşı korunarak hür ve müstakil olarak yaşatılmasını hedef tutan bir ülküdür. Böyle bir ülkü, her milletin kendisi için mukaddes bir hak olduğu gibi Türk milleti için ve onu teşkil eden her fert için de en mukaddes ve en tabii bir haktır.

Türkçülüğü, her ne sebeple olursu olsun, şu veya bu şekilde iftira ve ithamlar altında bırakmağa kalkışmak ise, bunu yapanların en hafif bir tabirle iyi niyetinden ve Türk milletine olan sevgisinden şüphe etmeği gerektirir. Türkçülük hakkındaki düşüncelerimizi burada özet olarak belirttikten sonra şimdi birkaç satırla "Türk birliği" ülküsünden de bahsetmek gerektir.

B- Türk Birliği

Türk birliği ülküsü, yeryüzündeki bütün Türklerin bir millet ve bir devlet hâlinde, bir bayrak altında toplanması ülküsüdür. Bunun tahakkuku, bazı kimselere ilk bakışta imkânsız gibi görünebilir. Birçok kimseler bunu zararlı bir hayal (ütopya) olarak da vasıflandırabilir. Fakat unutmamak lâzımdır ki, her hakikat önce bir hayal ile başlar. Yine hatırlamak gerektir ki, 1919 yılında hür ve müstakil bir Türkiye kurmak için Anadolu'da dünyanın galiplerine karşı savaşa girişmek de çalgınlık ve hayal diye vasıflandırılmıştı. Fakat inanmış ve kendilerini bir ülkeye vermiş olanlar, yurdu kurtarmaya ve müstakil bir Türkiye meydana getirmeye muvaffak oldular.

Türk birliği de sistemli çalışmak, fırsat kollamak ve her şeyden önce Türkiye'yi korumak ve yükseltmeğe çalışmak suretiyle bir gün elbet hakikat olacaktır.

Zaman zaman, hasis ve sinsi emellerin esiri bulunan bazı kimseler, bunu Türkiye'yi hemen Rusya'ya ve Türklerin yaşamakta oldukları diğer memleketlere taarruza ve harbe sürükleyecek bir macera fikri olarak göstermeğe yeltendiler. Türk birliği fikrini güdenleri, Türkiye'yi kudreti dışında işlere sokarak felâkete yuvarlamak ve "Memleketi yıkmak için birebir çareyi" bulmuş olmakla itham ederek haklarında her çeşit iftira, hakaret ve işkenceyi reva gördüler. Hâlbuki Türk birliği ülküsünü taşıyan, iman sahibi insanlar, Türk milletinin sahip olduğu kudret ve imkânları, gayet iyi hesaplayabilen kimselerdi. Sahip oldukları milli şuur, fikir ve ilim kabiliyetleri, Türk milletini her türlü maceralardan korumak gerektiğini bilmelerine imkân sağlayacak durumda idi. Bunların hiç birisi memleketin harbe sürüklenmesini ve bugünkü sınırlar dışında mevsimsiz olarak gayretler sarf edilmesini istemek şöyle dursun hatırlardan bile geçirmiyordu. Türk birliği fikrini güdenlerin ülküsü:

1) Önce her türlü insanlık haklarından mahrum edilmiş bulunan ve işkence ile imhasına çalışılan esir Türklerin neşriyat ve propaganda yolu ile haklarını korumak.

2) Diplomasi yolları ile bunlara her çeşit yardımı sağlamağa çalışmak.

3) Arada, imkân nispetinde kültür birliği kurmağa çalışmak ve bunu kuvvetlendirmek.

4) Esir bulunan Türk yurtlarının ayrı ayrı istiklâl kazanarak, hür milletler topluluğu içinde lâıyk oldukları yerleri almalarını sağlamağa çalışmak.

5) Esir buldukları ülkelerden, mülteci ve muhacir olarak gelenleri sıcak bir ilgi ile karşılayıp her çeşit, kabil olan yakın hedeflere ulaşmağa çalışmaktan ibaretti. Bundan başka uzak bir hedef olarak da bağımsızlıklarını alacak Türk ülkelerinin ilerde aralarında sağlam bir kültür birliği kurduktan sonra beraberce verecekleri bir kararla, büyük bir Türk birliği meydana getirmeleri dileği gelmekte idi.

Şimdi bu düşüncelerde, Türk milleti için acaba gibi zarar bulunabilir? Kanaatimizce hiç bir zarar bulunamaz. Aksine olarak çok büyük faydalar vardır. Böyle bir ülkü, halka ve bilhassa gençliğe heyecan ve hız kaynağı olur ve Türkiye'nin kalkınması için daha çok çalışmayı sağlar. Sonra Ruslar "Panslavizm" İslav birliği, Almanlar "Pancerme-nizm" (Cermen birliği) Araplar; Arap birliği, Yahudiler; Yahudi birliği, Yunanlılar; "Enosis," diye Kıbrıs'ı isteyerek Yunan birliği peşinde koşarlarken, Bulgarlar, Bulgar birliği diye Makedonya ve Trakya üzerinde boş iddialarda bulunurken Türklerin 150 milyonluk kendi kardeşleri arasında bir birlik kurmak istemeleri neden günah sayılıyor? Her millet için millî birlik kurmak mukaddes bir hak kabul edildiği hâlde, bu hâl neden Türkler için tanınmasın? Hele bu mukaddes hak ve dilek neden Türkiye'de, suç ve cürüm olarak karşılanıyor?.. Ve neden bu fikrin sahipleri 1944 yılında en ağır hakaretlere ve işkencelere uğratıldı?.. İnsaniyetçilik ve insan haklarına hürmette kendilerini ön safta göstermeğe yeltenmiş olan o meşhur... Türkçülük düşmanları için her çeşit insan haklarından mahrum yaşayan milyonlarca Türk'e insan gibi yaşamak hakkı sağlamağa dilemek, neden cürüm sayılıyor?..

Türklerin yaşadığı ve Türk bayrağının şerefle dalgalandığı bu topraklarda kalpleri Türklük için çarpan kimseleri, birtakım bedbahtlar, türlü iftira ve hakaretler tertipleyerek Moskova'ya jurnal eder mahiyet ve kendilerini buna muhalif göstererek Moskofların hayrını dileyen kimseler olarak belirtilen ithamlarla nasıl oluyor da fesat tertip edebiliyorlar?

Fakat bunların hepsi boşuna gayret oldu efendiler!.. Boşuna gayret!.. Moskoflara yaranmak mümkün değildir. Ne Türkçüleri ezmeğe kalkmakla, ne yüzlerce Türk mültecisini insanlık duygularına ve devletler

hukuku kaidelerine aykırı olarak öldüreceklerini bile bile Moskoflara geri vermekle yaranmak kabil olmadı.

Biz Türk birliği ülküsünü yine şanlı bir bayrak gibi göklere yük-selterek taşıyoruz. Bu ülkü her zamandan ziyade, bugün Türk milleti tarafından daha önemle anlaşılmaktadır. Moskoflarla çarpışmamız kaçınılmaz bir kaderdir. Onların doymak bilmez hırsları, kendi başlarını yiyecektir. Girişeceğimiz savaşta onları mutlaka yeneceğiz. Çünkü biz hakkı ve insanlığı müdafaa edeceğiz. Çünkü biz Türklüğün ezeli ve ebedi hakları için döğüşeceğiz. Çünkü biz “YA İSTİKLÂL YA ÖLÜM” parolası ile çarpışacağız...*

DIŞ TÜRKLER

Bugünkü Türkiye sınır dışındaki Türkleri Ne yapacağız? Bu zamana kadar milleti idare eden kişilerimiz dış Türklerle ilgilenmeyi hep zararlı bulmuşlardır. Bu yanlış bir görüştür. Dünyanın neresinde Türk varsa, Türk Milliyetçilerinin ilgileri içindedir. Dış Türkler için elden ne gelirse yapmayı Türk Milliyetçilerinin boynuna borç sayarız.

Dış Türkleri kurtarmak istemek bazılarının savunduğu gibi emperyalizm değildir. Emperyalizm yabancı devletleri işgal etmektir. Dış Türklerin kurtuluşunu, hür olmalarını istemek bizim meşru hakkımızdır. Ve bu hak, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı tarafından korunmaktadır.

Çağımızda, milletlerarası münasebetlerde, kültür yayılması ve dostlukla sokulma hareketleri geniş uygulama görmektedir. Her devlet kendi kültürünü kabil olduğu kadar geniş sahalara yaymak için gayret harcamaktadır. Bu sayede büyük ekonomik, stratejik ve politik menfaatler sağlanması kolay olmaktadır. Biz de imkânlarımız ölçüsünde bu konu üzeri durmalıyız. Bunun ilk safhası Türk kültürüne toplulukları desteklemek, kuvvetlendirmek ve onlarla sıkı münasebetler içinde bulunmaktır. Buna karşılık da yabancı kültürlerin yurdumuzda yayılmasına karşı dikkatli ve planlı olmalıyız.

Bu cümleden olmak üzere, TRT'nin daha kuvvetli ve yeni tesislere kavuşturulmasının önemini belirtmek isteriz. Bugünkü durumu ile yurdumuzun birçok bölgelerinde TRT yayınları güçlkle dinlenmekte

---

* İlk yayını: 10 Kasım 1950.

ve bizim yayınlarımızın yerini, yabancı, kötü maksatlı yayınlar almaktadır. Yayın programlarımızın da daha etraflı düzenlenmesi gereklidir. Sınırlarımız dışında bulunan Türk kültürüne bağlı topluluklar için özel ve devamlı yayınlar yapılmasına önem verilmelidir.

İster Türkiye içinde, ister dışında, ister kâinatta, nerede olursa olsun Türk Milliyetçisi, oralardaki Türklere karşı ilgi ile saygı ile doludur. Mademki bizim milletimizdendirler, onlarla bizden başka kim ilgilenecek? Onlarla ilgilenmeliyiz. Bu, milliyetçilik anlayışımızın bir prensibidir. Yalnız bu prensibin işlemesi bir şarta bağlıdır: Onlarla ilgileneceğiz ama, onlara sevgi göstermek hiç bir şekilde Türk devletine ve milletine zarar vermemelidir. Bu şarta bağlı olmak kaydıyla onlarla ilgileneceğiz. Eğer zarar doğacaksa derhal bu münasebetlerden vazgeçeceğiz. Neden?..

Çünkü, Türkiye yeryüzündeki Türklerin tek bağımsız devletidir. Onu hiç bir tehlikeye sokmamak, büyük Türklük fikrine en büyük hizmettir.

GERÇEKLER VE İFTİRALAR

Tarihteki 8 büyük “cihan deveti”nin 3’ü Türkler tarafından kurulmuştur. Bunlar “Cengiz İmparatorluğu”, “Büyük Selçuklu İmparatorluğu” ve “Osmanlı İmparatorluğu”dur. 8 imparatorluk kuran 5 milletten biri olan Türkler, tek başına 3 imparatorluk kurduğu hâlde, onların 4’ü ancak 5 imparatorluk kurabilmiştir. Bunun neticesi milletlerin yüreğinde kalan korku, kin duygusu vardır. Bugün Yunan da, Bulgar da, Rus da, İngiliz de, Fransız da hissen bize karşıdır; çünkü zamanında hepsini ezmiştir. Batılı devletlerin içinde yaşayan bir korku vardır. O da bizim eskisi gibi dirilip, tarihî gelenek icabı, büyük işler yapmamız, onları ezmemiz korkusudur.

Bugün İran’da; 28 milyon nüfuslu İran’da⁵⁶ 15 milyon Türk var. Bulgaristan gene öyle. Bütün Dış Türkler başka ülkelerde tutsak durumdadır. Bozuk eğitim yüzünden yabancı devletlerin Türk milletine düşmanlıkları, neslimize anlatılmamış, onları “masum”, “dost devlet” göstermişlerdir.

56 İran’ın üfusu 2013 yılı sayımına göre 77 milyon 177 bindir. İran Dışişleri Bakanlığının verdiği bilgiye göre, Bu nüfün %40’ı Türkçe konuşmaktadır.

Tarihte galip geldiğimiz zamanlarda, mağlup milletlerin insanına çok dürüst, insanca hareket etmişizdir. Zulüm etmemişizdir. Ama biz mağlûp olunca, onlar insanlarımızı vahşice, kadın çocuk demeden, her çeşit ahlâksızlığı yaparak yok etmişlerdir. Böyle anlarda “**medenî**” dünya gık dememiştir. Bize karşı, millî güvenliğimize karşı bir hareket yapıp da biz onu bastırınca, gerekli tedbirleri alınca “Vay! Türkler barbarlık ediyor!” denmiş, bize karşı girişilen katliamlarda medenî dünya sesini çıkaramamıştır. Bunun misalleri çöktür.

Romanya’da bir Köstence şehri vardı. Orada Türkler yaşardı. Ruslar burayı işgal edince, burada çoluk çocuk demeden yakarak, asarak yok etmişlerdir.

En sonunda 1963’te Kıbrıs’ta bu tip vahşet meydana gelmiştir. Bir Dr. Binbaşının silâhsız karısı ve çocuğu banyoda makinalı tüfekte delik deşik edildi. Buna dünya devletleri tepki göstermediler. Bunda çeşitli faktörler rol oynamıştır:

1. Onlar, Hıristiyan milletleri bize karşı tercih etmektedirler.
2. Bir de Türklere karşı duydukları nefret ve onları yok etme duygusudur.

Biz Türk milliyetçileri olarak bunları bileceğiz, ona göre hazırlanıp, kendimizi yetiştirip her türlü imkânları kullanıp Türk milletini eski gücüne getirmeye gayret edeceğiz.

SON VATAN PARÇASI

Türk tarihini okuyarak, on sekizinci yüzyıldan yirminci yüzyıla doğru yaklaştıkça, gönlümü büyük bir yas ve sızı kaplar. Ruhumu, teskin edilemez kızgınlık ve hareket ihtiyacı sarar.

Her gün, saldıran düşmanların önünde, gerileyen ordular... Her gün devrilen kale burçları üzerinde yere düşen bayraklar... Bırakılan ülkeler... ve iki yüzyıldan beri durmadan devam eden göçler... Açlıktan, soğuktan, bakımsızlıktan perişan olup giden göçmenler... Her bozgunundan sonra bir müddet yas ve onun uyandırdığı tesirle bazı hareketler... Fakat çok geçmeden yine derin bir uyku ve vurdumduymazlık...

Devir dönmüş, nihayet yirminci yüzyıla giriliyor. Batıda müthiş bir hareket ve yarış var. Bizde yine durgunluk...

1911 Batı Trablus Savaşı... Roma elçimiz, Türk İtalyan dostluğu hakkında hükûmete güvenlik verici kapı gibi raporlar gönderiyor... İtalyanlar ise hummalı hummalı, hazırlıkta!.. Anlaşıldı anlaşıldı, koca devletle koca milletle beraber, elçiler de uykuda.

Batı Trablus derken, On İki Ada da işgal edildi. Tam o sırada Balkan Savaşı koptu. Balkanlılar savaşa hazırlanırken bizimkiler orduyu terhis ettiler. Dedik ya... Devlet de, elçiler de uykuda.

Balkan Savaşı denilen yüz karası, bütün Rumeli'yi sildi, süpürdü. Nerede ise Avrupa'dan bütün bütün ayağımız kesiliyor... Tekrar bir canlanma ve saldırı... Neyse, tarihî Türk şehri güzel **Edirne**'yi tek- rar kazandık. Hele şükür Avrupa'da milyon kilometre karelik ülkelerden sonra, elimizde avuç içi kadar da olsa, yine bir toprak parçası alıkoyabildik.

Bu felâketin yarattığı heyecan ve hareket neticesi, bir çalışma yapılırken, Birinci Dünya Savaşı da başladı.

Kahramanlıkla, şerefle, dört yıldan fazla bir döğüş... Öyle bir döğüş ki kahramanlık ve fedakârlıklara yoksulluk ve gerilik mezar oldu.

Öyle bir döğüş ki, zaferlere ve mucizelere bilgisizlik ve hıyanetler cellât oldu. Ve neticede koca bir devlet yıkıldı. Suriye, Filistin, Irak, gittiği gibi Anadolu parçalanmak tehdidi altına düştü. Nihayet müthiş bir şahlanış ve İstiklâl Savaşı... İmanını kaybetmiş kimselerin akıllarına sığdıramadığı mucizelerden sonra Büyük Zafer ve Kurtuluş. Bundan sonra da hür bağımsız Türkiye.

Kenar ve uçlarından Midilli, Sakız, On İki Ada, Kıbrıs, Hatay ve Kuzey Suriye, Musul, Azerbaycan ve Batum kesilmiş ve kırılmış olarak bir Anadolu ile Trakya Doğu Rumeli ile kopmuş durumda avuç kadar Trakya'dan ibaret bir vatan parçası... Sınırların ötesinde de milyonlarca gözü yaşlı Türk...

Kurtuluş yıllarından sonra, tekrar bir millî heyecan ve kalkınma hareketleri. Bir müddet sonra tekrar durgunluk, unutkanlık ve uyku... Etrafta ve kapımızın önünde büyük tehlikeler ve belâlar eşinip duruyor. İfritler ve canavarlar ıslık çalıp soluyor...

Davran ey Türk oğlu!.. Davran artık... Elde ne harcanacak Rumeli, ne Macar ülkeleri, ne Suriye Irak, ne Filistin ve Mısır, ne Trablus, ne Tunus

ve Cezayir, ne de Kırım ve Kafkas kaldı. Elde kalan vatan parçasıdır!.. Son vatan parçası...

Bir Bozkurt gibi davran. Gayrete gel... Çalışmaya koyul. Eski günler yeniden doğsun... Zafer ve şan bayrakları ufuklara doğru yeniden açıl-sın... Her şeyin üstünde **Büyük Türkiye**... Bizim **Bahtiyar Türkiye'miz** yükselsin!... *

TUNA

Bu, bir isim değil, bir su değil, kalbimizde çağlayan bir tarihtir.

Türksüz Tuna öksüz, Tuna'sız Türk yasıdır.

Binlerle yıl evvel bu su ıssız ve garip akıyordu. Kenarlarından ölgün, medeniyetsiz insanlar sürünüyordu. İki tarafına yayılan toprak-larda vahşetle harabiyet kucaklaşmıştı. Semasında. Semasında güneş yoktu. Yıldızları fersiz, mehtabı sönüktü. Kuşları nağmesiz, çiçekleri solgundu.

Bu durgun hava içinde, bu donmuş varlığın ortasında Tuna hırslanıyor ve hırsından toprakların bağrını tırmalıyordu. Önüne gelen dağları yarıyor, kayaları eritip dağıtıyordu. İnsanları sürükleyip boğuyordu.

Bir gün ansızın Tuna'nın bitmeyen geceleri sabaha erdi. Toprakta bir sarsıntı başladı. Havada bir toz ve duman bulutu yükseldi.

Yaklaşan bulutun içinden dağ gibi atlarda, dağ kahramanlar belirdi. Yüzlerinden nur ve hareket taşıyordu. Gözleri ışık ve enerji doluydu. İsimleri mertlik ve sertlik taşıyan ahenkli, tok bir heceden ibaretti:

Türk!..

Suları kuruyan yurtlarından başka diyarlara akıyorlardı. Bu akışta güneşi de atlarının kuyruklarına bağlamışlar, arkalarından sürüklüyorlardı. İşte Tuna'ya güneş, onların orada görüldüğü andan itibaren doğdu... Azgın Tuna uslandı.

Toprak alt üst edildi. Ovalar yeşerdi. Sulara dizgin vuruldu. Her tarafta âbideler, saraylar, mamureler yükseldi. Tuna'da neşe, Tuna'da düğün başladı.

---

* İlk yayını: 17 Kasım 1950.

Cahil, mütereddi yerliler bu medenî insanlara, yiğit adamlara saldırmaya yeltendi. Fakat doğuştan eşek, ayı yaratılmış olanlar kurda ne yapabilirler? Cüceler kahramanları yere serebilir mi? Hayır!.. Asla!..

Medeniyeti, adalet ve tabiatı yenmek olan Türk, ne çıkan melez sürülerini, uyuşuk insan kabilelerini değil, dağları, nehirleri bile çiğnedi, ezdi, aştı, geçti. Hepsinin başına kantarması adaletten, halkaları medeniyetten, dizginleri kuvvetten yapılmı bir yular taktı. Asırlarca medeniyetin koruyucusu ve yayıcısı olarak döğüştü, döğüştü.

Savaşın ardı gelmiyordu. Fakat Türk'ün aradığı da buydu. Savaştlar, savaştlar... Her savaşta muzaffer, her yerde hâkim oldular

Kızıl kanlarından Tuna'nın ufuklarına renk, seslerine ahenk verdiler. Böylece Tuna şenlendi, hayat ve hareketle doldu. Eskiden Tuna ölüydü. Onlara kavuşunca dirildi. Türk gelmeden Tuna yoktu... Tuna'yı Türk yarattı...

Birçok cenklerimiz Tuna boyunda oldu. Tuna akıncıları Tuna'ya karşı aktılar. Tuna'ya çağlayanlar gibi Türk kanı katıldı. Tuna onun için gönüllerin en coşkun ve suların en kudretlisidir.

O eski çağlarda Tuna'nın düğününü yapıyorduk. Tuna gelindi. Ve biz Tuna ile evlenmiştik.

Neşeyle, zaferle dolu o uzun yüz yıllar ne çabuk geçti? Nasıl bitti? Tuna'mı kollarımdan kim kopardı?.. Kim aldı?..

Tuna'm! Asırlarca koynumda taşıyıp doyamadığım sevgilim!..

Sen bugün çağlamıyor, hıçkırıyor...
Sen bir nehir değil, içimi yakan bir tahassürsün...

Tuna'm! Gönümde yatan Arsların susuzluğunu sen giderirsin.

Bana su vermez misin Tuna'm?*

GÖNÜL SEFERBERLİĞİ

Dokuz Işık'a göre her şeyden evvel tasarrufa riayet, israftan kaçınmak, bunun yanı sıra iş seferberliği, insan emeğini değerlendirmek gerekir. Memleketimizde bol insan emeği vardır. Fakat insan emeğinin şöyle bir özelliği mevcuttur: İnsan emeği zamanında değerlendirilmezse, rezerv

---

* İlk yayını: 19 Mart 1939.

olarak saklanamaz, depo edilemez. İnsan emeğini, şuralara, şu depolara dolduralım, 5 sene sonra, ihtiyaç olunca çıkarıp da kullanırız, demek mümkün değildir. Zamanla beraber insan emeği de zayı olur. İnsan emeğini rasyonel bir şekilde seferber edip, sermaye buhranını karşılamada kullanmak lâzımdır. Bunun için de DOKUZ IŞIK'ın düşündüğü başta gelen çare; her şeyden evvel insanlarımızı, milletimizi uyandırmak; millî ülkü, millî şuur doldurarak GÖNÜL SEFERBERLİĞİ yapmaktır. GÖNÜL SEFERBERLİĞİ yapılmadıkça, Türkiye'nin bütün davalarının çözülmesi için büyük atılımlar sağlanması, mümkün olamaz. Büyük fedakârlıklar yapılması mümkün olamaz. Büyük dinamizm meydana getirilmesi mümkün olamaz. Mutlaka, insanlarımızı millî kültür ile ateşleyip, heyecanlandırıp, millî hedefleri gösterip, evvelâ gönüllerini seferber etmeliyiz. Ve o, gönül seferberliği ile beraber emek seferberliğine geçilmesiyle, atılımlar meydana getirmekle ancak Türkiye'nin içinde bulunduğu durumdan silkinip çıkmasını sağlayabiliriz. DOKUZ IŞIK'ın mühim esaslarından biri de işte budur! Biz sanatı, güzel sanatları GÖNÜL SEFERBERLİĞİ yapmak için bir araç olarak kullanmayı, DOKUZ IŞIK'ın bir diğer ilkesi olarak kabul etmiş bulunuyoruz. Tiyatro, sinema, edebiyat... Bunların hepsi, yani bütün güzel sanatlar MİLLÎ ÜLKÜ'yü, yaymak, millî heyecanları harekete geçirmek, halkımızı teşkilâtlandırmak, büyük atılımlara sevk etmek için seferber edilecektir. İş seferberliği, atıl emeği değerlendirme, küçük tasarrufları birleştirerek harekete geçirme, feragat ve çok çalışma, üretim ve gelir artırıcı teşebbüslere öncelik ve sıklet merkezi verme, ölü yatımlardan sakınma, ölü yatırımlardan kaçınma ön planda tutulacaktır.

Kendinizi İyi Tanıtmanızı İstiyorum

Bu görevinizi derinden duyarak hareket eden genç Anadolu çocukları olduğunuzu, genç aydınlar olduğunuzu, gerçek Ülkücüler olduğunuzu biliyorum. Sizin de kendinizi iyi tanımanızı, memleketimizi iyi tanımanızı, dünyayı iyi tanımanızı çok yararlı sayıyorum. Dünya bir mücadeleye içindedir. Her millet kendi görüşünü hâkim kılma, başka memleketleri kendi maksadı için, kendi menfaati yönünde imkân olduğu nispette azamî şekilde sömürme, kullanma faaliyeti içindedir. Kendini bilen her milletin bu faaliyete karşı kendisini koruyarak kendi iradesini saydırır hâle gelmesi lâzımdır. Türk milleti kendi iradesini, geçmiş tarihî asırlar-

da olduğu gibi, mutlaka saydıracak, hâkim duruma getirecektir. Türk milletinin insan haysiyetiyle yaşatılması, yükseltilmesi gayesini güden bir irade Değil, aynı zamanda Nizâm-ı âlemi sağlama, diğer insanların ıstıraplarını giderme, diğer insanlara yardım sağlama ve bütün dünya üzerinde lekesiz, gölgesiz bir adalet meydana getirme gayesini de taşıyan bir iradedir. Bundan sonra da Türk Ülkücülüğünün yönü bu yöndedir. İftiralar ne olursa olsun, nasıl anlatmak isterlerse istesinler Türk milletinin gücü enerjisi daima bu şekilde tezahür etmiştir, bu şekilde gelişecektir. Bu şekildeki harekete, milletlerin kalbinde mutlaka büyük saygı ve büyük destek bulacağımızdan eminim. Bunun üstünde Cenabı Allah'ın daima bizi destekleyeceğinden eminim.

En Haklı Dava Bizimdir

Fikir, ülkü ve dava bakımından en güçlüyüz, asil fikirler bizim fikirlerimizdir. En meşru, en haklı dava bizim davamızdır. Biz dünyanın asil, şerefli aynı zamanda mazlum bir milletinin davasını, onun haklarını çiğnetmeme davasını, onun boynuna esaret zincirini geçirmeme davasının sahibiyiz. Bu kadar yüksek, bu kadar asil hedefleri olan başka bir dava düşünülemez. Bir hareketin gücü, bir düşüncenin gücü böyle asil hedeflere dayanmasındadır. Onun için davamız, ülkümüz, Türkiye'de olsun dünya üzerinde olsun en güçlü fikir, en güçlü davadır. Bundan emin olarak, bunun heyecanı dolu olarak, bunun bize yüklediği vazifeleri hakkıyla yapmaya gayret etmeliyiz. Onun şuuru içinde olmalıyız. Onun cesareti içinde olmalıyız. Her zaman söylediğim bir hususu sizlere tekrar etmeyi yararlı sayıyorum. Türkler olarak milletimiz cesurdur, millet için, vatan için, yüksek davalar için, idealler için gerektiğinde canını feda etmekten çekinmeyecek kadar cesurdur. Fakat bu kadarı yetmez. Yaşadığımız bu günlerde bu kadarı yetmez, daha ileri bir cesaret göstermek mümkün mü?.. Mümkündür!..

Dedikodulara Karşı da Cesur Olmalıyız

Daha ilerisi şereflerinizi aleyhine, namusunuz aleyhine, haysiyetinizi aleyhine uydurulan iftiralara, tertiplere, suikastlere karşı da cesur olacaksınız. Dedikodulara karşı da cesur olacaksınız. Çünkü Türk milletini esir etmek, Türk milletini parçalayıp tarih sahnesinden silmek isteyen

meş'um fesat hareketleriyle, yıkıcı hareketlerle karşı karşıyayız. Yıkıcılar Türk milletini yaşatmak isteyenlere karşı çok amansız, zalimdirler. Her çeşit iftirayı, her çeşit alçaklığı reva görmektedirler. Bunlara karşı çelik sinirli olacaksınız, sabırlı olacaksınız, soğukkanlı olacaksınız ve ilmi önder yaparak ülkünüzü gönlünüzün güneşi yaparak, akıllı olarak, aklınızı kullanarak yolunuzda yürüyeceksiniz. Her zaman olduğu gibi bu mücadelede akıllı hareket etmeye muhtaç ve mecburuz. Bunu herkesten çok sizlerin anlamış olduğunuzdan eminiz. Fakat tekrarını yararlı sayıyorum. Davanızı her yerde anlatınız, öğretiniz. Türk milletinin karşılaştığı tehlikelerden sıyrılabilmesi, her şeyden önce teker teker bütün vatandaşlarımızın tehlikeleri öğrenmesine ve bu tehlikelere karşı nasıl hareket etmek icap ettiği, neler yapması icap ettiği hakkında bilgi sahibi olmasına bağlıdır. Bundan hiç birimiz yorulmamalıyız. Bunu, köyde, şehirde, sokakta, evde her vatandaşa anlatmalıyız. Türk milletinin kurtuluşu buna bağlıdır. Yeryüzünde bugün yaşayan 150 milyon Türk'ün biricik bağımsız devleti olan Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan vatandaşlarımızın bunları öğrenmesine, bunlara karşı ne yapacağını anlamasına bağlıdır. Bir göreviniz, bir görevimiz eğitimidir, öğretmektir. İsterseniz buna propaganda da diyebilirsiniz. Gerçekleri anlatma da diyebilirsiniz. Fakat en önemli bir vazifedir. Türkiye'yi parçalamak istiyorlar. Bugün özbeöz bizim kardeşimiz olan, bizim soyumuzdan, kanımızdan olan insanların yaşadığı doğu bölgesinde, ayrı bir devlet kurma kışkırtmaları görülmektedir. Bundan hepimiz, hepimiz haberdarsınızdır. Tarihimizin hiç bir devrinde bu derecede milletimizi parçalama hareketleriyle karşılaşmamıştır. Ve bu yıkıcı, bu parçalayıcı ihanet hareketlerine karşı bu derecede zayıf bir idare, bu derecede umursamaz bir aydın takımı görülmemiştir. Bunlara karşı hizmetimizin başarılı olması için bir an önce dikkatlerinize sunduğum gibi en tesirli tedbir, vatandaşlarımızı eğitmektir, vatandaşlarımızı haberdar etmek ve çaresini onlara anlatmaktır.

Ülkücü, Ülkücünün Öz Kardeşidir

Bütün bunların tesirli, başarılı olması için kendi içimizde birbirimize sımsıkı sarılmak, tam birlik, beraberlik hâlinde, derin bir sevgi saygı hâlinde birbirimize kenetlenmek lâzımdır. Ülkücü Ülkücünün öz kardeşidir, "birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" parolasıyla hareket edeceğiz.

Bu birliği yıkmak, parçalamak istiyorlar, bunun için içimize çeşitli geçimsizlikler sokmaya, dedikodular yaymaya, bizi bin parçaya ayırıp birbirimize vurdurmaya, tozumuzu, birbirimize savurtmaya çalışıyorlar. Yüksek anlayışla, Ülkücülüğümüzle bunlara fırsat vermedik, bundan sonra da vermeyeceğimizden eminim.

Hedefi iyi bilmeliyiz, davayı iyi kavramalıyız. Hedef, Türk milletinin birliğini koruyarak, toprak bütünlüğünü koruyarak, Türkiye Cumhuriyetini koruyarak, aynı zamanda ilimde, teknikte en yüksek seviyeye çıkarmaktır. Ahlâkta, maneviyatta en yükseğe çıkarmaktır. Sanayileştirmek, çok üretim yapar duruma getirmek ve kendi gücüyle ayakta duran, sözünü dünyanın her yerinde saydıran güçlü, Büyük Türkiye'yi meydana getirmek... Bu hedefe varmada ele geçirilmesi icap eden ara hedef Ülkücülüğün iktidar olmasıdır. O hâlde bunu sağlayacak mekanizmayı, bunu sağlayacak makınayı, teşkilâtı tanımak, onu desteklemek, onu geliştirmek göz önünden uzak tutulmayacak olan bir meseledir.

MHP, Ülkücülerin İnanç Hareketidir

Bağımsız son Türk devletini yıkmak isteyen komünistlere, sahte sosyalistlere, bölgeci ve azınlık ırkçılara karşı en güçlü, en kuvvetli parti olan Milliyetçi Hareket Partisinde toplanınız!

Milliyetçi Hareket Partisi gerçek milliyetçilerin, çilekeş Ülkücülerin partisidir. Milliyetçilik sözle olmaz! Milliyetçilik inanç ve aksiyonla, hareketle olur. Milliyetçilik her yerde, her zaman, herkese karşı vatan ve millet bütünlüğünü korumak, gerekirse bu yolda can vermekle, mücadele etmekle olur. Milliyetçiliği salonlarda, kulüplerde veya seçim meydanlarında sözle yapan, sadece dört duvar içinde veya kâğıt üzerinde milliyetçilikten bahsedenler milliyetçi olamazlar! Bunlar, milliyetçiliği sömüren istismarcılardır. Milliyetçilik, sahte sola, komünizme, bölücülüğe karşı her zaman her yerde karşı koyan, bütün Türk milletinin birliği, beraberliği, kardeşliği, mutluluğu için çalışan ve gerekirse bu uğurda hayatını tehlikeye koyan ÜLKÜCÜLERİN İNANÇ HAREKETİDİR!

Komünizme, sahte sola, bölücülere her yerde karşı koyan Milliyetçi Hareket Partisidir. Bütün Milliyetçileri Milliyetçi Hareket Partisinde toplanmaya çağırıyorum.

3 - AHLÂKÇILIK

Muhakkak ki sizin için Allah'ın Resulü (Hz. Muhammed) de güzel bir imtisal numunesi vardır.

Kur'ân-ı Kerîm/Ahzab sûresi: 21

Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim.

Hz. Muhammed

TÜRK MİLLETİNİN KUTLU GÜÇ KAYNAKLARI

Türk milletinin varlığını korumak, yüceltmek ve ölümsüzleştirmek düşüncesi başka her çeşit davanın üstünde ve her türlü hareketin önünde yer almalıdır.

Gerek Türkiye'de ve gerekse Türkiye dışında meydana gelen

her olay, yukarıda belirtilen bu düşüncenin ışığında incelenmeli ve değerlendirilmelidir. Türk milletinin yükselmesini sağlayacak en kutlu güç kaynağı milliyetçilik ve Türkçülüktür.

Milliyetçilik

Milliyetçilik Türk milletini, Türk vatanını ve Türk devletini sevmek, bunların iyiliği için ve yükseltilmesi için köklü bir ihtiras ve şuur sahibi olmak demektir. Ülkücülük ise, kültürde, ilim ve teknikte, politika, ekonomi ve ticaretle her şeyin Türk'e özel ve Türk'e uygun bir havada olmasını istemek ve sağlamak demektir.

"Her şey şey Türklük için ve Türk'e göre" ile ifadesini bulan bir görüştür.

Türkiye'nin bugünkü sınırları dışında kalan ve diğer Türklerle ilgilenmek ve onların iyiliği için, kurtuluş ve selâmeti için elden geleni yapmaya çalışmak Türk Milliyetçiliğinin kutlu bir vazifesidir. Ancak bu vazifenin yapılmasında ön bir şart bulunduğunu hiç bir Türk asla hatırdan çıkarmamalıdır. Bu da Türkiye dışındaki Türkler için yapılacak yardım ve hizmetlerin Türkiye Cumhuriyetine hiç zarar vermeden yapılması şartıdır. Türklüğün biricik bağımsız devleti ve Türkçülük ülküsünün dayanağı olan Türkiye Cumhuriyetini her çeşit zarardan ve tehlikeden korumak, Türk Milliyetçiliğinin temel ilkesidir. Bununla beraber Doğu ve Batı Türkistan, Azerbaycan, Kırım, Kerkük, Kıbrıs, Batı Trakya ve daha birçok yerlerdeki Türkleri daima gönlümüzde yaşatmak ve oralardan Türkiye'ye gelenlere karşı kucağımızı açık bulundurarak onlarla her yönden sınımsız bağlar kurmak lâzımdır.

İslâmiyet

Türk milleti için diğer bir kutlu güç kaynağı hemen bütün Türklerin bin yıldan beri kabul ederek benimsemiş oldukları İslâm dinidir.

Milletimizi meydana getiren fertlerin yaşama felsefesine ve ahlâk görüşlerine yön veren İslâmiyetin hakikî çehresiyle ve yüksek prensipleriyle ele alınması Türklüğe yeni bir güç ve hız verecektir. Türklük ve İslâmiyeti birbirinden ayrı ve hele birbirine zıt veya birbirine düşman iki ayrı varlık gibi görmek Türk milliyetliği ve İslâmiyet için zararlıdır. Milletimiz, İslâmiyeti kabulle Türk-İslâm müesseselerinin imtizacını yapmış ve bir Türk-İslâm sentezi meydana getirmiştir. Bugün memleketimizde Türklüğe cephe alan veya Türklüğü inkâra kalkışan bazı kimseler her şeyin sadece dinden ibaret olduğunu ileriye sürmektedirler. Bu gibiler ya bilgisizlik ve gafletin esiri olan kimselerdir veya Türk milletini yıkmak isteyen kötü emellerin hizmetçisi olanlardır.

Birlik ve Beraberlik

Türk milletinin kutlu güç kaynaklarından bir diğeri ise, birlik, beraberlik ve iç barış ülküsüdür.

Birlik ve beraberliğini koruyamayan bir milletin çok geçmeden yere serileceği kesin bir gerçektir. Bugün milletimizi baltalayan azınlık ırkçılığı, mezhepçilik ve komünizm millî birliği engelleyen çok tehlikeli

hareketlerdir. Türkiye sınırları içinde Türk olmayan pek az insan bulunmaktadır. Bu gerçeğe rağmen, dil ve lehçe ayrılıklarını bahane ederek ayrılıklar ve sinsi bir azınlık ırkçılığı yapılmaya çalışılmaktadır. Türk milliyetçiliği birliği bozucu her çeşit hareketin düşmanı olduğu gibi her türlü azınlık ırkçılığına da karşıdır. Millî varlığımız için zararlı olan azınlık ırkçılığına karşı çıkmak en önemli görevlerden biridir.

Türk milletinin insanlık tarihinde ve medeniyet hayatında üstün bir yeri ve vazifesi olmuştur.

Türk milleti, içine kapanık, cihan ve insanlık bütünlüğünden tecrid edilmiş bir hayata hiç bir zaman iltifat etmemiş, cihanşümûl bir hayatı kıt'alar üzerinde "Cihan Devletleri" kurarak yüzyıllar boyu sürdürülmüştür.

Yoğun bir medeniyet kuruculuğu ve taşıyıcılığı yapılmış, hak, adalet ve nizam fikri, teşkilâtçılık üstünlüğü ile insanlığa, milletlerin ve insanlığın hayatına daima müspet yön verilmiş, mutluluklar sağlanmıştır.

Türklük bugün de eski dünyanın belkemiğini teşkil eden bölgede; milletlerarası hayat ve siyasetin en hareketli bir kuşağında bulunmaktadır.

Son yüzyıl içinde uğranılan felâketler, geçirilen ciddi mücadeleler milletimizin büyük hayat ve hâkimiyet gücünü kırmamıştır.

MİLLÎ YOL

Türk milleti yeni bir yolun yolcusu ve yeni bir kaderin sahibi olmak durumundadır. Bu yol Türkiye'yi ilimde, ahlâkta, teknikte ve sanayide yeryüzünün en ileri ülkesi yapmak isteyenlerin yolu olacaktır. En az iki yüzyıldan beri soysuzlaşma, millî benliğinden koparak başkalarına sığıntı olmak, yabancıları taklit etmek, Batının sefahat ve kaba dış görünüşüne özenmek, başka diyarların gerçeklerinden doğmuş sistemlerini kopya etmeye kalkışmak gibi hareketler devam edip gitmektedir. Bunlar ezilip, bir daha hortlamamak üzere yok edilecektir.

Biz eskicilerin döküntülerini kapışan, başkalarının sırtından çıkardığı elbiselerini giyerek efendiliğe kalkışan, arsız aydın tipini Türk milletinin baş düşmanı saymaktayız. Geceyi gündüze katıp emek harcıyarak, ter dökerek kendi düşünce eserlerini meydan getirecek ve Türk milletini kökünden koparmadan, ilimde, sanatta kanatlandırıp, çağlar üzerinden

uçuracak gerçek aydınlara muhtaç bulunmaktayız. Tarihin seyri içinde Türk milletinin kudretli ve muhteşem bir hayatı vardır. Onu bugünkü düşkün durumundan çekip çıkarmak, iyiye doğru hızla yöneltmek gerekir. Bunun için sadist Slav Marksizmini kopya etmeye veya soğuk Anglo-Sakson⁵⁷ kapitalizmine sarılmaya lüzum yoktur. Bize başka bir yol, bir üçüncü yol gerekmektedir. Bu üçüncü yol, dünya proletaryası diktatoryasını kurma ütopyasına bir tekme vurup, bütün olarak Türk milletinin güçlendirilmesini amaç edinen bir millî ülkü olmalıdır. Materyalist, sömürücü kapitalizmi yıkarak, sosyal adaleti ve Türk milletinin toplum olarak büyük bir hızla kalkınmasını sağlayacak yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrin olmalıdır. Bu doktrin ruhu “**Her şey Türk milleti için, Türk’e doğru ve Türk’e göre**” prensipleri olmalıdır.

Bugün milletin ileriye doğru yürütülmesinde karşılaşılan büyük güçlük, aydın geçinen zümrenin çoğunluğunda görülen çıkarıcılık ve bozukluktur. Fakat cemiyetin karanlıkları yırtmasını sağlayan cesur, inançlı insanların her yerde bulunabilmesi, geleceğimiz hakkında ümit vericidir.

Yeni Yol

Üçüncü yolu açmış bulunuyorum. Türkiye’yi kurtaracak yeni yolu işaret ediyorum. Dokuz Işık bayrağını her çeşit fırtınaya karşı açmış, dal-

57 **Anglo-Sakson:** V. ve VI. yüzyıllarda Roma askerlerinin İngiltere’den ayrılmasından sonra adaya yerleşen Germen asıllı Angl, Saks ve Jut kabilelerine genel olarak Anglo-saksonlar adı verilir. Bu üç kabile bugünkü İngiliz ulusunun çekirdeği olmuştur. İngiltere’ye ilk gelenler Jutlar’dı. Jut kabilesi, Danimarka’nın Jutland yarımadasından geldi. Adanın yerlileri olan Britonlar’ın baş düşmanları İskoçları yenmelerine yardımcı olduktan sonra Britonlar’a karşı da savaş açıp adanın Kent, Wight adası ve Hampshire bölümlerini ele geçirdiler. Jutlar’ın bu başarısını gören diğer kuzeyli komşuları Saksonlar da adaya gelip güney İngiltere’yi aldılar. Angllar ise orta ve kuzey İngiltere ile İskoçya’nın güneyine yerleştiler. Anglo-saksonlar İngiltere’ye yerleştikten sonra küçük küçük krallıklar kurdular. Bu krallıkları 830 yılında Wesse Kralı Egbert birleştirmek istedi. Öbür krallıkları zorla kendine bağladı. Büyük Alfred de 878’de Danimarka’dan gelen saldırıları durdurdu. O da İngiltere’yi birleştirmek için büyük çaba gösterdi. Ondan sonra gelen krallar, Büyük Britanya Kralı unvanını taşıdılar. Anglo-sakson adıyla anılan Germen boyları, Britanya adasına ilk yerleştikleri zaman puta tapıyorlardı. Ancak VI. yüzyılın sonlarına doğru Hıristiyanlığı kabul ettiler. Anglosaksonlar, 1154 yıla kadar Anglosakson dili denilen bir dil kullanıyorlardı. Bu dil, Germen dillerinin batı kolunun aşağı bölümünde kullanılan bir dildi. Anglo-saksonlar, kendilerine göre bir hukuk sistemi de kurmuşlardı. Buna göre para cezaları, hapis cezalarından fazlaydı. Ağır suçlar için ölüm cezası da uygulanıyordu. Bu sistem, V. - VIII. yüzyıllarda yaşayan kralların uyguladığı esaslara dayanıyordu.

galandırıyorum. Şimdi bu bayrağın altına Türk milleti için hiç bir çıkar düşünmeden çalışacak, ter dökecek Ülkücülerini çağırıyorum. Milleti için, devleti için, ülkesi için asla almayı düşünmeden, daima vermeyi ve her şeyini vermeyi göze alan fazilet savaşçılarını çağırıyorum. Şöhret, şan duygusuna esir olmadan ve hiç bir şeyden korkmadan feragatle mücadele edecek savaşçıları çağırıyorum. Türk milletini ilmin önderliğinde yeni ufuklara doğru uçurtmak için ayağa kalkmaya çağırıyorum.

Dinimiz, Tarihimiz ve Yolumuz

Türk-İslâm Selçuklu medeniyetinin doğduğu zamanlarda Avrupa kiliseleri cenneti parsellemek ve satmak gayreti içinde iken, Anadolu yaylasında teşekkül eden kıymet rüzgârları ve bunların Batıya doğru taşıdığı yağmur yüklü bulutlar o zamanın alçak atmosferi olan Avrupa'nın çorak topraklarını serinletmiş, topraktaki tohumlarına da canlılık vermiştir. İşte bugünkü Avrupa medeniyetinin temeli olan Rönesans budur. Bunda Türk milletinin hissesi inkâr edilemez tarihî bir gerçektir.

Selçuklu medeniyetinde olduğu gibi Osmanlı Devletinin de kuruluş ve yayılış felsefesi Türk milletinin hasletleriyle, İslâmiyetin faziletine dayanır

Geçmiş asırlardaki örneklerin yanında Kurtuluş Savaşıyla başlayan Kuvâ-yı Milliye ruhu ve hareketi bir kere daha göstermiştir ki, Türk milletinden doğan hareket bütün dünyayı ve insanlığı etkilemektedir. Bugün Türkiye toprak ve insaniyle aynı potansiyel güce ve karaktere sahiptir.

Buluşma yerimiz ne doğudur, ne batıdır, ne kuzeydir, ne güneydir. Buluşma yerimiz Büyük Türkiye'dir. Buluşma noktamız Türk'ün kafası, Türk'ün kalbi, Türk'ün imanı, Türk'ün cevher-i aslisidir. Bu yer ve noktada milletçe asgarî müştereklerde değil, azamî müştereklerde birleşeceğiz ve mutlaka birleşeceğiz. Çünkü bu buluşma yeri ve noktasının genel karakteri budur. Türk milletini tanımayanlar ve bu karakteri bilmeyenler asgarî müştereklerde birleşmeyi kabul eden bir âcizlik, güvensizlik, idrâksizlik içindedirler.

Türkiye'nin kurtuluş planı maddî ve manevî hesap edilerek, kendi gerçekleri dikkate alınarak çizilmelidir. Nereden alınırsa alınsın, başka memleketlerden model siparişini milletimiz için uygun ve isabetli bul-

mamaktayız. Unutulmamalıdır ki, her millet kendi kendini inşa eder. Bugün çağları aşma zaruretinde olan Türk milleti, bu güç ve imkâna sahip bulunmaktadır. Bu noktada asla şüphemiz yoktur. Türk milleti imkânsızlıklardan değil, daha çok var olan güç ve imkânlarını kullanamamanın ıstırabını çekmektedir.

Bugün dünyanın bir tarafında içtimaî, iktisadî ve siyasî karakterde yeni bir kıta doğarken, öte yanda kültürle yoğrulmuş insanlar birbirlerini öldürmekte, ülkeler alev alev yanıp tutuşmaktadır. Bunun tahrikçisi, teşvikçisi olanların bir gün aynı akıbetin kucağına düşeceği hesaptan uzak tutulmamalıdır.

Bize göre devletlerarası münasebetlerde sömürmek ve sömürülmek duygusu ve fikri yerine karşılıklı menfaat dengesi kurmak fikri ve duygusu hâkim kılınmalıdır. Zira insanoğlu için bugün güneşin doğduğu yerle battığı yer arasındaki mesafe eskisi kadar uzun değildir.

Türk milleti, şartlar ne olursa olsun, şerefli tarihine ve vakarına yaraşan davranışlarla her sahada daima hakkın ve hakikatin temsilcisi olmuştur. Bu karakteriyle ne kadar öğrense azdır. Türk insanı tevazu felsefesi içinde yetişmiş bir varlıktır. Alçak gönüllüdür, fakat asla aşağılık duygusu içinde değildir. Onu bu noktada yanlış anlayanlar ve kıymetlendirenler dikkat etmelidirler.

Fikir Savaşı

Bütün dünyada bir fikir savaşı yapılıyor. Bir sürü doktrin çarpışıyor. Türkiye’de son zamanlarda kapitalistler ile komünistlerin fikrî bir çatışmaya girdiklerini gördük. Bu iki felsefe de ithal malı, ikisi de Türk milletine yabancıdır. Biz buna karşı yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî maneviyatçı bir doktrin ile ortaya çıktık. Bunun adına “Dokuz Işık” dedik. Biliyorsunuz, “dokuz” rakamı Türklerce daima kutlu sayılmış bir rakamdır. Biz prensiplerimizi ortaya koyarken buna da dikkat ettik ve yüzde yüz millî bir görüş ortaya koyduk. Bütün dünyada yapılan bu fikir ve taktikler savaşında ancak kendi millî bünyemize uygun, ötekilerden daha yüksek ve daha ileri bir fikirle galip gelebilirdik. Dokuz Işık, bu maddeci fikirlerin daha ilerisindedir. Dünyanın en büyük silâhı, fikirdir. Fikirsiz hiç bir hareket başarı kazanamaz. Ben size bu silâhı veriyorum. Dokuz Işık görüşünü anlamaya çalışın Onun etrafında demirden bir halka olarak büyük hedefe yürüyoruz.

Sizlere kolay bir başarı vaat etmiyorum. Kısa zamanda bir iktidar umanlar bizimle yola çıkmasınlar. Yolumuz uzun ve çetindir. Bu yolda karşınıza menfaat teklifleri, tehditler ve daha bir yığın engel çıkacaktır. Bu çetin yola dayanabilecekler bizimle gelsinler, kafilemize katılsınlar.

Biz İrkçı Değiliz

Bazı ithamların altında bulunuyoruz. Biz ırkçı değiliz. Fakat biz dünyanın değil, kâinatın neresinde bir Türk varsa onunla ilgilenmeği, ona sevgi beslemeği görev sayıyoruz. Milyonlarca esir Türk'ün bulunduğu dünyanın bu hâliyle huzura kavuşacağına inanmıyoruz. Bunun için bütün Türklere ilgileniyoruz. Fakat burada bir prensip koyuyoruz. Türkiye dışındaki Türklere ilgilenirken, Türkiye'ye en ufak bir tehlike gelmemelidir. Her şey Birleşmiş Milletler Yasası'na göre yürütülmelidir diyoruz.

Bu hareketi sırtladık, hedefe doğru yürüyoruz. Düşüncelerimizden taviz vermeden, sapmadan yürüyoruz. Eğilmeden, eskisinden daha hızlı olarak hedefe koşuyoruz. Bizler, geçici ikballere, menfaatlere yenilmedik. İnanmış kişiler yenilmez. Bu ruh ve şuurla gidiyoruz. İstikbale inanarak ve güvenerek bakınız. Hedefin alınacağından asla şüphe etmeyiniz.

Büyük Hedef: ALLAH YOLU

Ben Türk milletini,

Sokaklarda ıspanak fiyatına satılan demokrasiye, rüşvet ve hile ile çığneneden, çığnetilen hukuk düzenlerine,

Ahlâktan mahrum bir hürriyete, tefeciliğe, karaborsaya yer veren bir iktisadî yapıya çağırılmıyorum.

Türklük şuur ve gururuna, İslâm ahlâk ve faziletine, yoksullukla savaşa, adalette yarışa, birliğe, kardeşliğe, kısacası hak yolu, hakikat yolu, ALLAH YOLU'na çağırıyorum. Modern medeniyetin en ön safına geçmek üzere çağlar üzerinden sıçramaya çağırıyorum. Hareketin adını isteyenlere açıkça ilân ediyorum:

Yeniden maneviyata dönüş... Hedefimiz Türkiye'yi aç hürler, tok esirler ülkesi yapmamaktır. Bu yolda bizi tavizkâr siyasetçi olarak itham edenler, Türk'ün yüce varlığını anlayamayanlardır. Unutma-

malıdır ki, bir çiftçinin toprağa tohum saçması, tarlaya taviz vermesi demek değildir. Toprağı değerlendirmesi verimli kılması demektir. Bizim hareketimizin de mana ve ruhu budur. Yine unutulmamalıdır ki, medeniyetler, devletler para ile değil, inançla kurulurlar; parasızlıktan değil, inançsızlıktan çökerler.

Türk aydınları, Türk gençliği, buluşma yerimiz **Büyük Türkiye**'dir. Buluşma noktamız imanlı Türk ferdinin kafası, kalbi ve cevher-i aslisidir. Bugüne kadar olduğu gibi Türk milletini yalnız kendi yazdığınız kitabı okumaya, yalnız kendi söylediklerinizi dinlemeye çağırmayınız. Siz de onun söylediklerini dinlemeye, onun okuduğu kitabı okumaya, onu tanımaya, onu anlamaya koşunuz.

O zaman buluşma yeri ve noktasında asgarî müştereklerde değil, azamî müştereklerde birleşeceğiz.

Türk milletini iktidarları için bir basamak, demokrasiyi de sadece bir rey düzeni olarak kabul eden görüş, bizim görüşümüz değildir.

Saflarımız, Türk milletinin ve devletinin ebedî hayatını düşünen milliyetçilerin, vatanseverlerin meydana getirdiği saftır.

Anadolu'nun dağlarında, ovalarında bir Eyyüb Peygamber sabrı ile dolaşan, çalışan, kahrkeş, çilekeş çiftçi, işçi, topyekûn yurt çocuklarını bu manevî davamıza davet ediyoruz.

Vazifemiz, **"Allah, hiç bir nefse taşıyamayacağı yükü yüklemez"** inancı içinde çalışan, yürüyen bu insanların inançları ile istihza ve istiskal değildir. Onların yükünü omuzlamaktır. Onların haklarını çalanlarla; azıklarına, emeklerine el uzatanlarla mücadeleidir.

Bu mücadelemiz içte ve dışta yılmadan devam edecek ve bu yolda Allah'ın izni ile mutlaka muvaffak olacağız. Çünkü yolumuz hak ve hakikat yoludur. **Bu ülkede teknik üniversitelerin, fen fakültelerinin laboratuvarları ile yüksek ilâhiyat akademilerinin koridorları birleştirilmelidir.** Bugün "madde" ve "mana" felsefesi insanlığı bir çıkmaza doğru sürüklemektedir. Oysa madde ve mana ne birbirinin aynı, ne birbirlerinden gayridir. İnsanlığı ve milletleri gerçek mutluluğa götürecek tek yol, mutlaka ilmin ve aklın basamaklarından geçmelidir.

Türk milleti bu yolda birçok örnekler vermiş, insanlığa önderlik etmiştir. Bugün yine milletimizin ve aynı zamanda insanlığın mutluluk tohumları topraklarda gizlidir.

Türkiye ve Türk milletinin karakteri içerden ve dışarıdan çok iyi kıymetlendirilmelidir. Kore yaylasında kopan bir fırtına, ancak kendi sahillerine döner. Vietnam'dan kopan bir fırtına, ancak kendi sahillerini yalar. Himalayalar'da kopan bir fırtına dahi Hint Okyanusu'nda kırılabilir; fakat Anadolu yaylasında kopan fırtına bütün dünyayı tesir altına alabilir. Bunun böyle bilinmesi ve değerlendirilmesi gerekir.

MİLLÎ KÜLTÜR

Millî Ahlâk

Medeniyetler para ile değil, ilimle, irfanla imânla, ahlâkla kurulurlar; medeniyetler parasızlıktan değil, ilimsizlik, irfansızlık, imansızlık, ahlâksızlıktan çökerler.

Bugün devletlerin hayatında en büyük düşmandan bahsedilebilir. Fakat en büyük dosttan hayır. Unutmayınız ki, Türk milletine en büyük dost, yine Türk milletidir, Türk milletine en büyük yardımcı yi- ne kendi çalışma ve gayretidir.

Yakın bir gelecekte, insan varlığını tam ve doğru olarak kıymetlendirmeden inşa edilen bütün doktrin ve tatbikatlar ıslaha muhtaç veya yıkılmaya mahkûm olacaktır.

Ahlâk Buhranı

Memleketimizin içerisinde bulunduğu bunalımın sebeplerinden birisi de ahlâk buhranı ve toplumu saran manevî boşluktur.

Toplumların huzurlu olabilmesi, insanların ahlâklı ve dürüst olmaları ile mümkündür. Eğer bir toplumun insanları son derece dejenere olmuş bir hâlde ise o toplumda huzurdan söz edilemez.

Bir toplumun en sağlam dayanağı ahlâktır. Ahlâkı bozuk olan, hakka saygısı bulunmayan ve adaletsizlik içinde yüzen bir ülkede huzur, düzen ve hayır olamaz. Böyle bir memleket yıkılmaya mahkûm olur. Türk milliyetçisi olarak bizler, adaleti, siyasî, ekonomik, sosyal ve hukukî bütün yönleriyle bölünmez bir adalet ülküsü olarak görüyoruz. Herkese hakkını verme hususunda sarsılmayan, devamlı bir irade olarak kabul ediyoruz.

Bizim için ahlâk bir gaye, bir insan unsuru olduğu kadar, gerçekleştirilmesi gereken müşahhas, amelî bir sonuçtur. Hak ve adalete inanıyoruz ve adaleti samimî olarak mülkün temeli sayıyoruz.

Bugün Türkiye'miz büyük bir ahlâk buhranı içinde bulunmaktadır. Her tarafta rüşvet, iltimas almış yürümüş, ciddiyetsizlik, disiplinsizlik, toplumda âdeta bir kaide hâline gelmiş, devlet işlerinde ise lâübalilik her kademeyi sarmış bulunmaktadır. Halk ise, baskı altında bunalmış olup, rüşvetsiz, iltimassız olarak işlerini gördüremez hâledir. Özelikle köylüler, işçiler ve fakir halk tabakaları, jandarmadan ve adalet teşkilâtımızın çalışmasından çok şikâyetçidirler.

Başta hükûmet olmak üzere milletçe hepimiz bir ahlâk inkılâbı yapmak zorundayız. Kaybettiklerimizi tekrar kazanmaya mecburuz. Adaleti her işin temeli kabul eden bir ciddiyetle memleketi yükseltmek zorundayız. Bunun için, kültür ve eğitim kurumları harekete geçirilmeli ve sanat faaliyetleri halk hizmetine yöneltilmelidir. Rüşvet ve iltimas kaldırılmadan, ahlâk meselesi düzeltilmeden halkın rahat nefes almasına imkân yoktur. Bugün içinde yaşadığımız bozuk durumu hazırlayan sebeplerin başında, toplumdaki manevî inanç boşluğu gelmektedir. Türk törelerinden habersiz, manevî değerlerden uzak, geleneklere saygısı kalmamış nesiller, Türk milletinin yarınları olan güvensizliğinin esas kaynağı olmuş ve yıllarca memleketi idare eden kişiler bu gerçeği fark edememişlerdir. İlk mektepten üniversitenin son sınıfına kadar millilik vasfını yitirmiş bir eğitim ve öğretim ile yetişen gençlerin durumları gözler önündedir. Aile ve toplum münasebetlerinde vurdumduymaz ve büyüğüne saygısı, küçüğüne sevgisi kalmamış, belli bir inançtan yoksun gençlerimizin içinde bulunduğu bunalım, işte bu gerçeği bizlere açıkça hatırlatmaktadır. Batı zihniyetini anlamaksızın ve öğrenmeksizin, sadece dış görünüşünü şeklen taklit etmek ve kendisi gibi düşünmeyenleri gerici, yobaz, medeniyetsiz diye nitelendiren kimselerin zavallılığı ibret verici bir durumdadır.

Medeniyetimizin Temeli

Biz Milliyetçi Hareketçiler olarak her şeyden önce memlekette yeni bir ahlâk anlayışının hâkim olmasınınin kavgasını vermekteyiz. Ahlâktan yoksun bir toplumda iktisadî meseleler ne kadar halledilirse edilsin, huzurdan söz etmek mümkün değildir. Memleketimizin insanların

birbirlerini sevmesi, sayması, birbirlerine yardımcı olmaları, millî birlik ve beraberlik içerisinde ülkemizin iktisadî kalkınma savaşında sadece memlekete hizmet ve toplum yararına çalışmak ancak bu şekilde mümkün olacaktır. Materyalist toplumlarda yukarıda işaret ettiğimiz hususların gerçekleşmesi mümkün değildir. Gerek kapitalist ve gerekse komünist düzenlerde ön planda olan düşünce maddî menfaat olduğu için, kişilerin toplum yararına çalışmalarda bulunmaları imkânsız gibidir. Biz bunun için diyoruz ki, fertlerin topluma yararlı olmaları ancak yüksek inançların aşılması, manevî değerlerin geliştirilmesi ve yüksek bir ahlâkın toplumda geçerli kılınması ile mümkündür. Biz daima Türk milletine hizmet yolunda olacağız. Ve her zaman dürüstlük ve hak yolunda yürüyeceğiz. Hiç bir güç ve tehlike bizi bu yüce dileğe doğru yürümekten alıkoymaz; her şeye rağmen millete hizmet yolundan ayrılmayacağız.

İnsanın kâinata denk yaratılışından faydalanmak, haset ve ihtiraslarına duvar çekmek. İşte bizim yolumuzun karakteri budur.

Bizim gözümüzde mülk insanlara ilâhî bir emanettir. Bu emanet üzerinde tasarruf, manevî planda Rabbin rızasını, maddî planda kişinin ailesini, millî iktisat ve millî gelirin artışını, hedef tutar. İlimin ve ahlâkın gösterdiği yoldan ayrılamaz. Aksi takdirde devlet mülke müdahale eder.

Mülk inkâr edilemez, fakat mülk üzerinde hudutsuz bir tasarruf da düşünülemez. Hedefimiz Batı medeniyeti değil, Türk-İslâm medeniyeti ve cihan tekniğidir. İlim ayda da olsa gidip alacağız. Fakat Türk-İslâm medeniyetinden ebediyen ayrılmayacağız. Unutmayınız ki, omuzlarımızda Türk milletinin yüce kaderini, Türk milleti de gönlünde insanlığın kaderini taşıyor. Bunun için ecdadımız, asırlarca nizâm-ı âlem ülküsüne gönül, kafa ve kan vermişlerdir.

Ahlâk ve Fazilet Mücadelesi

Mücadelemiz her ne pahasına olursa olsun siyasî kazanç mücadelesi değil, ahlâk ve fazilet mücadelesidir. Bu mücadelenin karakteri yıkıcı değil, yapıcı olmaktır ve tarihte olduğu gibi bugün de Türk insanının elinde zaferlere ulaşacaktır. Bu şerefli mücadeleye büyük Türk milletini davet ederim.

Kat'i inancımız şudur ki, Türkiye'nin kalkınma hareketi öncelikle ahlâk inşasından başlatılmalıdır. İşte kurtuluş hareketimizin temel felsefesi budur. Üzerinde büyük önemle durduğumuz ilim ve teknik de buna bağlıdır. Unutulmamalıdır ki, bir toplum içinde ahlâkta iştirak, şekilde bütün ziddiyetleri ortadan kaldırır. Büyük bir düşünürün dediği gibi, ilim ve hikmet de ahlâktan doğar.

Üzüntü ile ifade edelim ki; bugün rüşvet, iltimas, ihtikâr bir kanser gibi bütün ülkeyi sarmıştır. Toplum disiplini bozuk, devlet otoritesi zayıftır. Vatandaşlarımız en basit trafik muamelesinden, gümrükten, kredi müesseselerinden, hastahanelerden, ürünlerinin para etmeyişinden şikâyetçi, ter ve emeklerine cevap alamamaktan müteessirdir. Tefeciler kol gezmekte, nimetler gücü yetenlerin elinde, hizmetler ve yükler zayıfların sırtındadır.

Yüce Türk milleti bugün kendine dönüşün ve uyanışın gereğini ve gerçeğini duymaktadır. Bunun neticesi olarak da vatanımızın içinde bulunduğu buhrandan kesin olarak kurtuluşu ve milletimizin en ileri milletler seviyesine çıkabilmesi için tek çıkar yolun Milliyetçi Hareket olduğuna inanan ve idrâk eden geniş kitleleri partimize büyük teveccüh göstermeye başlamışlardır. Böylece milliyetçilik fikri romantizminden kurtulmuş, millet emrinde ve hizmetinde bir hareket hâline gelmiştir. Bu hareket demokratik nizam ve anayasa çerçevesi içinde aziz milletimize hizmet yoludur. İnsan hak ve haysiyetine saygılı, hürriyetlerden taviz vermeyen Türklük gurur ve şuuru, İslâm ahlâk ve faziletiyle yoğrulmuş, Dokuz Işık görüşü de milletimizin ışığıdır.

Milliyetçi Harekete inananlar, sosyal adaletin tesisinde hamiyeti başkalarının kesesinde arayanlardan değildir. Bizim tesis edeceğimiz nizamın adaleti, evvelâ nizamı getirenlerin feragati ve uymaları ile mümkün olacaktır. Çünkü devleti idare edenler ahlâklı, faziletli ve feragatli olursa ve bu değerlerde taviz vermezse, ahlâk, fazilet ve feragat kademe kademe aşağıdaki görevliye kadar intikal eder.

Dokuz Işık görüşünün bir umdesi de ahlâkçılıktır. Bizim ahlâkçılık anlayışımızın esaslarını Türk töre ve İslâm dininin ölçüleri belirler. Biz ahlâk telâkkimizi yabancıların telâkkilerine göre değil, kendi örf ve âdetlerimize göre sınırlandırmaktayız. Milliyetçi Hareketin değer ölçüleri aziz milletimizin kendi öz değer ölçüleri ile ayrı olduğundan gelecekte

Milliyetçi Hareketin iktidarı milletimizin kendi iktidarı ve şahlanışı olacaktır ve bu mesut akibete kimse mâni olamayacaktır,

AHLÂK

Bir toplumda insanların birbirlerini incitmeden, birbirlerine zarar vermeden, sağlıklarını koruyarak, tabiat güçlerinin tesirlerinden en iyi yararlanacak şekilde hareketlerini tanzim etmelerini sağlamaya yarayan kuralların toplamı ahlâkı meydana getirir. Ahlâk, kişinin davranışlarını ayarlayan, sınırlayan ve bu davranışların hem kendisi için yararlı olmasını, kendisisine mutluluk sağlayacak şekilde düzenlenmesini, hem de çevresini rahatsız etmeden, zarara sokmadan çevresiyle uyumunu sağlamak üzere konulmuş olan kaidelerdir; münasebet prensipleridir, yaşama prensipleridir. Ahlâk insanların inancından ve dünya görüşünden doğmakta, kaynağını almaktadır. Bunun için, gerek toplumun, gerekse toplumu meydana getiren kişilerin ayrı ayrı inançları, yaşama görüşleri, yaşama felsefeleri ahlâkın kaynağını, temelini teşkil etmektedir. Bu bakımdan kişilerin ve toplumun dünya görüşü, yaşama felsefesi ve taşıdıkları inanç çok önemlidir.

Biz, Türk toplumunun dünya görüşünün, yaşama felsefesinin kendi dinî inançlarından, İslâmiyetten ve millî tarihten kökünü aldığını görmekteyiz. Bunlara ilâve olarak, milletimizin geçirdiği tecrübeler ve yurdumuzun içinde bulunduğu şartlar da toplumumuzun düşünce ve inançlarında tesirli faktörlerdir. İşte bu kaynak ve faktörlerin tesiri altında, Türk milletinin mutluluğunu sağlayacak Türk millî ahlâkına önem vermek mecburiyetiyle karşı karşıyayız. Ahlâksız kişi, ahlâksız toplum mutlu olamaz. Böyle bir toplum kalkınamaz, böyle bir toplum yüksek düşünceler, kutsal inançlar uğruna fedakârlık ve feragat gösteremez. İnsanlık tarihine şeref veren büyük eserler, insanların uzun sabır yıllarıyla güçlülere göğüs gererek, katlanarak, feragatle çalışmalarıyla meydana getirdikleri yüce hizmetler, inancın insanlığa kazandırdığı varlıklar olmuştur. Bunun için biz de Millî Doktrin Dokuz Işık'ın önemli bir ilkesi olarak ahlâkçılığı almış bulunmaktayız. Ahlâkçılıkla kastettiğimiz şey, her şeyden önce kişilerin ve toplumun millî ahlâk kurallarına bağlı olarak yetiştirilmesi ve millî ahlâk kurallarına bağlı olarak yaşaması ilkesidir. Bu sağlanmadıkça toplumumuzun kalkınması ve toplum içinde haksızlıkların önlenmesi, ıstırapların önlenmesi, kişilerin ve toplumun mutlu-

luğunun sağlanması mümkün olamaz. **Ahlâkçılık derken her şeyden önce milletimizin dini olan İslâmiyet esaslarını ve İslâm inançlarını bunun başlıca kaynağı olarak almaktayız.** Bunun yanı sıra kendi millî geleneklerimizi, millî tarihimizi, geçirmiş olduğu çeşitli tecrübeleri, bize kazandırdığı kuralları göz önünde bulundurmaktayız.

Ahlâkçılığımızın içinde İslâmiyet esasları, İslâm inançları başlıca yer almakla beraber, bununla yoğrulmuş olan ve tarihimizden gelen Türk töresi de yer almaktadır. Gerek dinimizin, gerekse millî törelerimizin bize emrettiği ahlâk kurallarından başta geleni, millet varlığının, kişi ve toplum varlığının üstünde yer aldığıdır. Toplumun, milletin, vatanın, devletin menfaati daima kişilerin menfaatlerinden önde gelir ve önde tutulması gerekir. Bunun yanı sıra yine kaynaklarımızın bize göstermiş olduğu kuralların başlıcalarından birisi de her ne olursa olsun dürüst hareket etmek, birlikte hareket etmek ve büyüklere karşı saygılı, itaatli olmak, küçüklere karşı şefkatli olmak ve sevgi göstermek ilkesidir. Bunun yanı sıra disiplinli yaşamak, disiplinli bir toplum olarak hareket etmek de töremizin dayandığı başlıca ilkelerdendir. Disiplin dediğimiz zaman neyi kastetmekteyiz. Disiplin dediğimiz zaman ahlâk kurallarına bağlı olmak; kanunlara saygılı ve itaatli olmak, büyüklere saygılı olmak, küçüklere karşı daima adaletli, şefkatli olmak ve büyük küçük karşılıklı olarak herkesin birbirlerinin hakkına, hukukuna riayetkâr olmasını kastetmekteyiz. Bunların yanı sıra yine törelerimizin bize tavsiye etmiş olduğu bir diğer ilke de yüksek vazife duygusuna sahip olmak, yüksek görev duygusu taşımak ve görevi namus saymaktır. Görev, kişinin kendisi için, yurdu için, milleti için yapmakla yükümlü olduğu iş demektir. Bunda ciddî olması ve görevini aksatmadan yapması törelerimizin gereğidir.

Ahlâkçılığımız dinî, millî, manevî değerlerimize dayanmakla beraber tabiat kurallarına aykırı olmamak şartını da içinde bulundurmaktadır. Tabiat, kurallarıyla bağdaşacak şekilde ahlâk kurallarının tanzimi ve yürütülmesi, onun işlerliği için gerekli bulunmaktadır. Ahlâk her şeyin esasıdır. Ahlâki olmayan bir toplumun hiç bir işi başarılı olamaz ve o toplumda hiç bir şey iyi bir durumda bulunamaz. Fakat ahlâkçılığın dayandığı birtakım temeller vardır. Bizim ahlâkçılığımızın dayanacağı temeller şunlardır: Türk ahlâkı, Türk geleneklerine, Türk ruhuna, Türk milletinin inançlarına (İslâmiyete) uygun olacaktır. Türk ahlâkı, hiç bir zaman insan ruhuna aykırı olmayacak, inançlarımızla da bağdaşan birtakım temellere dayanmış ahlâk olacaktır. Ahlâkçılıkta gözeticeğimiz,

araştıracağımız şeylerden biri de, Türk ahlâkının Türk milletinin yükselmesi, yaşaması ve korunmasını sağlayacak esasları içinde toplanması olacaktır. Yani Türk milletinin yaşamasına zararlı olacak kaideler, Türk ahlâkçılığının içinde yer alamaz. Demek ki, ahlâkçılık ilkesine esas olarak kabul ettiğimiz şeyler, Türk milletinin ruhuna uygun olmak, Türk milletinin geleneklerine, âdetlerine ve inançlarına uygun olmak, tabiat kanunlarına uygun olmak ve Türk milletine yararlı olmak esaslarına dayanacaktır.

Ahlâkçılık ilkesi üzerinde söz söylemeye lüzum yoktur. Tarihte birçok devletler yükselmiştir. Bunlar para ile değil; ahlâk ile yükselmiştir; parasızlıktan değil, ahlâksızlıktan yıkılmışlardır.

Türk ahlâkının geleneği, Türk ahlâkı ve Müslüman âdet ve geleneğinden ibarettir. **Ahlâkçılıkta esas, Türklük ananelerine, Türk töresine, İslâm esaslarına ve hayata uygun olmasıdır.**

Türkiye'mizin temel meselelerinin başında bugün milletimizin içinde yuvarlandığı manevî buhran gelmektedir. Hiç bir millet maneviyatsız ayakta duramaz. Tarihte çok devletler kurulmuştur, çok medeniyetler kurulmuş, çok yükselişler olmuştur. Fakat bunların hiç birisi paranın veya kalabalığın kuvvetiyle değil, sadece ve sadece insanların gönlündeki temiz iman, maneviyat ve ülkülerle mümkün olabilmıştır. Tarihte batan, yıkılan devletler olmuş, medeniyetler olmuştur. Fakat bunlardan hiç birisi parasızlıktan, fakirlikten, yoksulluktan değil, sadece ve sadece manevî buhrandan, ahlâk buhranından, ahlâksızlıktan yıkılmışlardır. Bugün Türkiye'mizin karşılaştığı temel meselelerin başında milletimizin içine sürüklendiği, yuvarlandığı manevî buhran, ahlâk buhranı gelmektedir, inanç buhranı gelmektedir. Bu konu üzerinde biraz daha durmak faydalıdır. Manevî buhran bir milletin, halkın inanç buhranıdır. Yani maneviyatının zayıf oluşudur, dinî inançlarının buhran geçirmesidir.

Manevî buhran dinî inançlardan kuvvet alan ahlâk kaidelerinin, ahlâkî inançlarının buhran geçirmesidir. Zaman zaman memleketimizde çeşitli görüşler maksatlı olarak ortaya atılmıştır. Zaman zaman milliyetçilik aleyhinde "milliyetçilik neymiş, milliyetçilik artık eskimiş, modası geçmiş bir fikirdir. Lüzumsuzdur, hatta Türk milletinin geri kalmış oluşunun sebebi İslâmiyettir" gibi saçma fikirler, Türk milletini dağıtıcı, zehirleyici fikirler ileri sürülür olmuştur İslâmiyet Türk milletinin geri kalışının sebebi değildir. İslâmiyet nereye gitmişse, tarih boyunca gittiği

yerlere ışık götürmüş, gittiği yerlere medeniyet yollarını açmış bir fazilet ve ahlâk dinidir. Bugün Avrupa'dan, öğrendiğimiz öyle hakikatler, öyle meseleler var ki, bunları sizlere açıklamayı faydalı bulurum.

Bugün Hollanda'da kurulmuş olan bir ilim şirketi Avrupa medeniyetinin eskiden sanıldığı gibi, Yunan ve Roma medeniyetinden doğmuş olmayıp, İslâm medeniyetinden kuvvetini alarak doğmuş bir model olduğunu vesikalarla tespit etmiş, eserlerle tespit etmiş ve bugün bunları ortaya koyan kitapları, eserleri yazmak ve hazırlamak üzere faaliyete geçmiştir. Yapmış olduğu araştırmalar, dünya ilim adamları tarafından takdir olunmakta ve takip olunmaktadır. Onun için Türk milletini geri bırakan sebep, onun Müslüman oluşu, onun dinidir" gibi sözler, doğru değildir, hakikatle ilgisi yoktur; daha doğrusu Türk milletini, onun sağlamlığını, maneviyatını bozmak için ileriye sürülmüş görüşlerdir.

Türk milletinin kalkınması için her şeyden evvel Türk milletinin millî benliğine, millî varlığına dönmesi lâzımdır. Bir milletin yükselmesi, millî değerler meydana getirmesiyle mümkün olur. Bir millet millî ahlâk sahibi olarak, kendi dinine, imânına, ahlâkına, âdetlerine, tarihine, geleneklerine sahip olarak ancak gücünü, kuvvetini muhafaza edebilir, yükselebilir. Kendi kendini hor gören, kendi kendini beğenmeyen, başkalarını kendinden üstün zanneden, başkalarını kopya etmeyi marifet sayan bir millet kendini kaybetmiş, çoktan ölmüş olur. Onun için bizim milletimizi kalkındırmak için açtığımız mücadelede her şeyden önce üzerinde durduğumuz husus: **Biz Türk'üz, kendimize benzeriz; kuvvetli, vasıflı, meziyetli, ahlâklı bir milletiz. Başkalarından aşağı, başkalarından eksik bir tarafımız yoktur. Başkalarını kopya edersek; yükselmemiz mümkün değildir.** Kendi benliğimize güveneceğiz; kendimize dayanacağız, kendi özelliklerimize döneceğiz; kendi millî âdetlerimize, ahlâkımıza döneceğiz, modern ilmi, modern tekniği de alıp, onda bir an önce yükselmenin çarelerini bulmak suretiyle memleketin kalkınmasını sağlayacağız.

Bugün Türkiye'yi içerden ve dışarıdan tehdit eden tehlikelerin başında komünizm, onun yanı sıra bölgencilik vardır.

Mezhep kışkırtmaları Türklerin dinlerine ne kadar bağlı olduklarını bilen düşmanlarımızın, Müslümanlığı âlet ederek giriştikleri Türklüğü yıkma hareketi vardır. Bunlar "Türklük yok, Müslümanlık var" diyorlar. Bunlar "Türklüğü ne karıştırıyorsunuz. Müslümanlık var" derken

dünyadaki bütün Türklerin “Müslüman olduğunu, Müslümanlığın yayılmasında, yaşatılmasında Türklerin Müslümanlığa kılıç ve kafa olarak hizmet ettiğini bilmediklerini ortaya koymaktalar ve art niyetleri su üstüne çıkmaktadır. Bilmiyorlar ki İslâm, milletleri imha için değil, ihya için gelmiştir. Millet vâkısı Kur’ân-ı Kerîm’in ortaya koyduğu bir gerçektir. “Biz sizi milletler ve kabilelere ayırdık” (Hucurat sûresi, 13) ifadesi bunu ortaya koymaktadır.

Her millet kendi milletini üstün tutarken, bunlar kim oluyor ki Türklüğü inkâr ediyorlar? Hiç fazla araştırmaya lüzum yoktur. Bunların arkasında yabancılar var, bunlar satılmış adamlardır. Bu adamlar şunu bilir ki, Türk ne kadar kuvvetlenirse, Müslüman da o kadar kuvvet kazanır. Tarih bunun ispatıdır.

Kaldı ki, biz, doktrinimizde dinimizin yüceliğini kabul etmişizdir. “Türklük gurur ve şuuru, İslâm ahlâk ve fazileti”ni hiç bir parti ortaya atmamışken, biz benimsemişizdir. Türk-İslâm ülküsünü biz ortaya atmışızdır. Biz İslâmiyetin bugünkü durumundan kurtulup ilerlemesinin çaresini, Müslüman Türk dünyasının ilerlemesinde, bağımsız olmasında görmüşüzdür. Bu şartlar altında hâlâ bize saldıranların maksatlarının ne olduğu meydandadır. Bunlar dışarıdan- beslenen satılmış uşaklardır.

Türk milletinin karşılaşmakta olduğu diğer bir mesele de seçkin idareci kadrosunun bulunmaması, yetişmemiş olmasıdır. Bunun, milletimiz bugüne kadar birçok acılarını çekmiştir. Bugün de karşılaştığımız sıkıntılarının bir mühim sebebi budur. Bunun yanı sıra, Türk milletinin karşı karşıya bulunduğu bir diğer mesele eğitimin millilik sıfatının ihmal edilmesidir. Millî eğitim sistemimiz; çocuklarımızı Türk milletinin millî değerlerine bağlı, millî kültürüyle yoğrulmuş, millî şuur sahibi, milliyetçi bir ruh ve ve milliyetçi bir ihtiras sahibi insanlar olarak yetiştirememektedir. Bunun yerine sadece bilgi yüküyle yüklenmiş ve bencillik, menfaat ihtiraslarıyla dolu insanlar hâline getirmektedir. Hâlbuki millî eğitimin her şeyden evvel sağlaması icab eden husus, yetişecek memleket evlâtlarının evvelâ Müslüman Türk’ün manevî değerlerine bağlı, millî kültürle yoğrulmuş ve ona bağlı, ondan kopmamış ve her zaman ve her yerde Türk milletinin menfaatlerini temin etmek ihtirası, temin etmek duygusuyla titreyen insanlar olmalarıdır.

TÜRK TÖRESİ

Türk Töresi: “Türk hukuku”, “Türk nizamı” demektir. Türk Töresi’nde her Türk’ün toplum içindeki yeri, sırası ve vazifeleri belirli kaidelerle tespit edilmiştir. Türk milletinin teşkilatlanması, Türk devletlerinin ve ordularının teşkilatlanması hep bu töre esaslarına göre olmuştur. Tarihte karşılaştığımız o büyük Türk Medeniyeti, Türk Töresi’nden, Türk zekâsından, kabiliyetinden doğmuştur.

Türk Töresi: Evvelâ Türk milletini sevmek ve Türk milletinin kuvvetine, büyüklüğüne inanmak demektir.

Türk Töresi, yüksek vazife duygusu demektir. Töresi, devlet hizmetinde, insanların münasebetlerinde millete hizmeti ve insanlara saygıyı esas alır.

Türk Töresi, büyüğe saygı, küçüğe şefkat ve sevgi demektir.

Türk milleti, ağırbaşlı, vakarlı, ciddî, çok konuşmayan, gerektiği zaman az ve öz konuşan, soğukkanlı olan, birden öfkelenmeyen, cesur, ahlâklı, azimli, sözüne ve vazifesine sadıktır.

Avrupa’da fertler karşılıklı münasebetlerinde “**Türk sözü mü?**” derler. Onlar Türk sözüne güvenileceğini bilmektedirler. Büyüğünün emrinden çıkmamak, küçüğe karşı sevgi, şefkat göstermek, onu itaat altında bulundurmak, hakka riayet etmek Türk Töresinin esas unsurlarıdır. Türkler bütün devletlerini töre ile kurmuşlar, töreyi bozunca da yıkılmışlardır.

Eski Türklerde suç, “şerefli suç”, “şerefsiz suç” diye ikiye ayrılırdı.

Hanedan mensuplarına ölüm cezası verilince kendi yayının kirişi ile boğulurdu. Osmanlılar devrinde bile bu böyle olmuştur. Namus-suzluğun, iffetsizliğin cezası ölümdü. O da okla şerefsizce öldürülürdü. Türklere büyük kuvvet veren, onlarda disiplini sağlayan bu töre esasları olmuştur.

Kuvvet, birlik ve beraberlikten doğar. Milletimizin uğradığı bütün felâketler, birlik içinde yaşamadığımızdandır. Törelere riayet etmeyerek birbirimizi sevmememizden, birbirimizi çekememezliğimizdendir. Memleket hizmeti, itaatsizliği, ihmalkârlığı, ciddiyetsizliği kabul etmez. Evvelâ kendimizi yoklayacağız. Bir Bozkurt, bir Ülkücü olarak ruhen, karakter itibarıyla kendimizi yetiştirmemiz lâzımdır. Bencillik “egoizm” millet hizmetinde en büyük tehlikedir. Bencillikten Türk milleti, Türklük çok

görmüştür. Hepimiz Türk milleti olarak bu benlik duygusunu atmalıyız; atmalısınız. Hepiniz biriniz, biriniz hepimiz için olmalısınız.

Milletimizin kurtuluş ve yükselişi, fikirlerimizin tatbiki, bizim iktidarda olmamıza bağlıdır. Onun için, halkı kendimize bağlamalıyız. Kendimizi onlara sevdirmeliyiz. Sadakat, vefa, şefkat ve yardım duygusu, sevgi ve saygı aranızda geliştirmeniz icab eden en yüksek duygulardır. Bu duygular olmazsa mükemmel bir insanlık olmaz. Birbirimizle kaynaşmak için, diğer gençleri, vatandaşları kazanmak için her şeyden evvel insanları hafife almamayı, onları hor görmemeyi, kim olursa ona "insan" gözüyle bakmayı öğrenmeliyiz.

Bir Bozkurt, bir Ülkücü her hareketi, davranışı, oturması, kalkması, konuşması ile Türk Milliyetçiliğinin, Dokuz Işık'ın propagandacıdır. Kötü, yanlış hareketlerimizle insanları kendimizden nefret ettirmemeliyiz. Bir Ülkücüye yaraşır şekilde hareket etmezsek hepimiz şahsımızda davamıza zarar vermiş oluruz. Türk milleti, bize kötü hareketlerimizle "Şunlara bakın; şu milliyetçi geçinenlere bakın" demesin. Biz, güzel hareketlerde bulunarak, dedirtmeyelim. Ülkücü gençleri tam bir Türk insanının örneği olarak görmek istiyorum. Ciddiyetimizi muhafaza etmeli ve civıtmamalısınız.

Müslüman Türk geleneğinde, kadına saygı vardır. Türk cemiyyetinde kadının yeri, erkeğinin yanındır. Türk kadını toplumumuzun faal bir unsuru, saygıdeğer bir varlığıdır.

Türk vakurdur. Kişi olarak, Bozkurt olarak bu olgunluğu elde etmezseniz, insanca vasıflarla varlığını süslemezseniz, memlekete beklenen faydayı veremezsiniz. Parasız hasta muayene etmeyen doktorlardan, çimento demir çalan mühendislerden olursunuz. Asla başkalarının işine karışmayın ve sır saklayın. Daima iyilik getirecek söz ve hareketlerde bulunun ve bunu âdet edinin. Dinimiz dahi bazı ahvalde yalan söylemeyi serbest bırakmıştır. Doğruyu söylediğiniz zaman fitne fesat çıkacaksa, ortalık karışacaksa, yalan söyleyin, demiştir. Gayet disiplinli olmalısınız. Disiplin; Türk töresine, ahlâkına, kanunlarına, nizamlarına riayet etmek, hürmetkâr olmaktır.

DİN

“Bugün, sizin dininizi, kemale erdirdim. Üzerinize nimetimi tamamladım. Din olarak da sizin için İslâmı seçtim.”

Kur’ân-ı Kerîm / Mâide sûresi: 3.

Kim İslâm’dan başka bir din ararsa o, ondan kabul olunmaz. Ahirette ise (o kimse) hüsrana uğrayanlardan olur.”

Kur’ân-ı Kerîm / Âl-i İmran sûresi: 85.

DİNİMİZ İSLÂMİYET

İnsanlar inanç sahibi olmak ihtiyacındadırlar; inanmak ihtiyacındadırlar. İnançsız insan boş bir kabuk gibidir. İnançsız insan, pusulasız, dümensiz gemi gibidir. En eski çağlardan beri insan toplulukları görek kâinat hakkında, gerek sürdükleri yaşayışla ilgili belirli inançlara göre münasebetlerini, yaşayışlarını düzenlemişlerdir.

Her toplumun bir dini vardır. Din insanlara nasıl hareket etmesi gerektiğini, birbirleriyle en iyi münasebetleri ne şekilde yürütebileceklerini ve insanlara mutluluk sağlama yollarını gösteren bir inançlar topluluğudur. Her toplumda din müessesesi olagelmıştır. Din müessesesi içtimâî bir müessesedir. Hiç bir toplumun dinsiz bulunmadığını ve dinsiz yaşayamadığını bugün tespit etmiş durumdayız. Dini, halkın afyonu diye niteleyen Marksist görüşler, bugün komünizmle idare edilen ülkelerde dahi terk edilme yoluna gitmiştir. Bugün büyük komünist ülkelerden biri olan Sovyet Rusya’da özellikle kiliseye, Hıristiyan dinine eskisine yaklaşan bir yer ve itibar verilme yoluna dönülmüştür. Gerçekten çeşitli toplumların tarihine baktığımız zaman din müessesesinin insanların hayatını tanzim eden, insanların daha mutlu yaşamasını sağlayan ve insanlar arasında kardeşliği telkin eden, iyiliği telkin eden bir müessese olarak faydalı hizmetler yaptığını görmekteyiz.

Gerçi kendi dininden olmayanlara karşı, başka toplumlara karşı ayrı dinlerden olmak dolayısıyla zaman zaman düşmanlıklar, zaman zaman çatışmalar, kıskırtmalar meydana gelmiştir. Fakat bunların sebep olduğu zararların yanında, din müessesesinin insan topluluklarına sağladığı faydalar kıyaslanamayacak derecede büyüktür. Türk milletinin, kendi toplum hayatında dininin büyük yeri olmuştur. Türkler İslâmiyeti kabul edinceye kadar çeşitli dinlere mensup olarak yaşamışlardır. Şamanlık, Türklerin en eski zamandan beri kendi bünyelerinin oluşturduğu bir din müessesesi olmuş, Türklerin hayatına yön vermiş, bununla beraber Türkler Budizm'e girmişler. Bir kısmı Çin'le münasebetler neticesi Konfüçyüs dinine de girmişlerdir. Ayrıca Müslümanlıktan önceki çağlarda Orta Asya'ya ulaşan misyonerlerin telkinleriyle bir kısım Türklerin Hıristiyan oldukları da tespit edilmiştir. Selçukluları meydana getiren büyük Selçuk aile bildiğiniz gibi İslâmiyete girmeden önce Hıristiyan olmuş ve Hıristiyan isimleri almışlardır.

Fakat Türkler bin iki yüz yıl önce İslâmiyetle temasa gelmişler ve İslâmiyeti kendi bünyelerine, tarihî gelişmelerine çok uygun bir din olarak görmüşler ve büyük iman heyecanı içinde bunu benimsemişlerdir. İslâmiyetin kendilerine verdiği yüksek inanç, büyük heyecan ile yeni bir harekete sahip olmuşlar ve yeni bir enerjiye sahip olmuşlar ve bu enerji ile büyük medeniyetler meydana getirmişler, yeni büyük devletler kurmuşlardır. Nitekim Selçuklu İmparatorluğu ve ondan doğarak dünyanın en büyük imparatorluğu hâline gelmiş olan Osmanlı İmparatorluğu, Türklerin İslâmiyeti kabullerinden sonra meydana getirdikleri büyük varlıklardır. Din, toplum içerisinde sosyal bir müessese olduğuna göre, toplumun refahını, kalkındırılmasını ve devamlı mutluluk içinde yaşatılmasını öngören yöneticilerin bu sosyal müesseseye gerekli önemi göstermeleri çok lüzumludur.

Cumhuriyet tarihinde, Osmanlı Devletinin son devrinde İslâmiyetin gerçek esaslarını örten hurafeler ve bâtil inançların sebep olduğu durgunluk ve birçok zararlar dolayısıyla dine karşı ve özellikle İslâmiyet'e karşı tepkiler gösterilmiştir. Bu tepkiler ölçüyü aşacak derecede olmuştur. Âdeta toplum içinde din müessesesine gerek yoktur gibi bir zihniyetle bir kısım yöneticiler halkı horlamışlar ve dini inançlarından dolayı halka baskı yapmışlar, halkı büyük sıkıntılara maruz bırakmışlardır. Bu sebepten dolayı memleketin kalkındırılması yönünde girilmiş olan birçok hareketler tepkiyle karşılanmıştır veyahut en azından halk

tarafından gerekli şekilde benimsenmemiş, destek görmemiştir. Halkın işbirliğini sağlamada, halkın desteğini ve coşkunluğunu temin etmede bu büyük müessesenin varlığı ihmal edilmiştir. Bunları böyle belirttikten sonra, milletimizin bin iki yüz yıldan beri benimsemekle şeref kazandığı İslâmiyet üzerinde de görüşlerimizi belirtmek lâzımdır.

Müslümanlık yeryüzüne en son gönderilmiş olan en ileri, en iyi gelişmiş bir dindir. İslâmiyetin yüksek esasları insanlar arasında kardeşliği, insanların birbirini sevmelerini, insanların birbirleriyle münasebetlerinde hakkı, adaleti gözetmeyi öngören ilâhî bir dindir ve İslâmiyet, milletimize kuvvet vermiştir.

Milletimizin büyük enerjisini disiplin içinde kullanmasını sağlamıştır. Bu büyük ruh ve bu büyük inançla Türk milleti dünya üzerine yeni bir nizam getirmiş ve eski çağlarda bilinen dünyanın hemen köşesini kendi medeniyet ışıklarıyla aydınlatmışlar ve kendi lekesiz adalet sistemleriyle bütün insanlığın hayatında ümitler meydana getirmişlerdir. Nitekim Avrupa'da Protestanlığın kurucusu olan Luther⁵⁸ dahi Türkleri bir kur-

58 **Martin Luther:** (1483 - 1546) Alman din reformcusudur. Erfurt Üniversitesi'nde okudu. Ailesine yaptığı bir ziyaret dönüşü, Erfurt yolunda yıldırım çarpması tehlikesiyle karşılaşınca keşiş olmaya karar verdi. 21 yaşındayken Aziz Augustin tarikatına bağlı bir manastıra girip ilahiyat eğitimine başladı ve aynı yıl rahip oldu. Ertesi sene Wittenberg Üniversitesi'nde doktorasını tamamlayarak ders vermeye başladı. O günlerde, Roma'nın görevlendirdiği bir Dominiken keşişi olan Johann Tetzel, Wittenberg civarında endüljans satıyordu. Luther manastırdaki günlerinden beri sorguladığı bu uygulamaya karşı bir eleştiri yazdı. Endüljans uygulaması hakkında bir tartışma başlatmak niyetiyle 31 Ekim 1517 günü, o dönemde üniversitenin bülten panosu sayılabilecek Wittenberg Kale Kilisesi'nin kapısına 95 Tez'ini astı. Sonuçta endüljans satışlarında bir düşüş yaşandı.

1518 yılında Roma'da Luther'in fikirlerine karşı bir papalık davası açıldı. Bu engizisyon davasında Luther gıyabında yargılandı. İmparator Maximilian onu heretik (dinden çıkmış, sapkın) ilan etti; Luther, suçlamalara cevap vermek üzere Roma'ya çağrıldı. Ama o, Roma'ya gitmek yerine, Augsburg'ta Kardinal Cajetan'a ifade vermeyi tercih etti. Cajetan ondan fikirlerinden ve Kilise'ye yaptığı saldırılarından vazgeçmesini isteyince, Luther, Wittenberg'e döndü. Burada Kutsal Roma Germen İmparatorluğu'nun imparator seçme yetkisi olan Saksonya Dükü III. Frederick onu himayesi altına aldı. Papa X. Leo, III. Frederick'ten Luther'in sürgüne gönderilmesini talep ettiyse de, dük bu emre itaat etmedi. Bu arada bazı görüşlerinden vazgeçen, hatta Papa'ya bir özür mektubu bile gönderen Luther, Ingolstadt Üniversitesi rektörü Johann Eck ile endüljans konusunda bir münazaraya katıldı. Bu münazarayı Eck kazandı ama Luther, Roma'nın şimşeklerini iyice üzerine çekti.

15 Haziran 1520 günü Papa X. Leo, Luther'i bir bildiriyle aforoz etti. Ekim ayında papalık bildirisi Luther'in eline geçti ama Erfurt Üniversitesi'ndeki öğrencileri onu parçalayıp suya attı. Üniversite yetkilileri ise bu olaya müdahale etmedi. Derken Luther,

tarıcı olarak görmüş ve Türklerin Almanya'yı da işgal ederek orada da vicdan hürriyeti sağlamalarını, lekesiz bir adalet nizamı getirmelerini beklediğini ifade etmiştir.

---

en meşhur kitabı olan *Von der Freiheit des Christenmenschen* (Hıristiyan Kişinin Özgürlüğü Üzerine) isimli kitabını Papa X. Leo'ya açık bir mektupla birlikte yayımladı.

1521 yılında Luther bu sefer de İmparator V. Charles tarafından Worms Kurulu'na ifade vermek üzere çağrıldı. Yolda Erfurt, Eisenach, Gotha ve Frankfurt'ta vaazlar verdi ve Worms'a büyük bir kalabalık eşliğinde zafer kazanmış komutan edasıyla girdi. Burada kendisinden yazmış olduğu kitaplardaki heretik fikirlerinden vazgeçmesi istendi. Luther şöyle bir ifade verdi: *"Kutsal Metinler ve akıl yoluyla ikna edilmediğim sürece papalar ve konsillerin otoritesini kabul edemem. Zira bunlar kendi aralarında çelişmekte ve benim vicdanım da sadece Tanrı'nın sözüne bağlıdır. Bu sebeple hiçbir görüşümden dönmüyorum çünkü kişinin vicdanına rağmen yazdıklarını inkar etmesi doğru ve güvenilir olmaz. Tanrı yardımcım olsun"*.

Worms Kurulu, sonuç alınmadan dağıldı. Luther de yerleştiği Wartburg'da İncil'in Almancaya tercümesine başladı. Luther, Wartburg'tayken Wittenberg'te de önemli değişiklikler oluyordu: Özel ayin isteklerini reddeden keşişler Augustinien tarikatını terk etti. Kale Kilisesi'nin rahibi evlendi; öğrenciler Fransisken manastırındaki sunağı tahrip etti; ayinler Almanca yapılmaya başlandı ve şarap kadehi ilk defa kiliseye gelen cemaate de sunuldu. Luther hakkındaki yasaklamalar kaldırıldı ve o da Wittenberg'e dönerek kilisede vaaz vermeye başladı. Nürnberg Kurulu, Luther'den artık kitap yayımlamasını isteyerek Katolik doktrini dışındaki vaazları yasakladıysa da Luther yazmaya devam etti; hatta şair ve müzisyenlerden ayinlerde kullanılacak yerel dile katkıda bulunmalarını istedi. 1524, Almanya'da karışıklıkların yaşandığı bir yıld. Köylüler Luther'in öğretileri doğrultusunda ekonomik koşullarının iyileştirilmesi için ayaklandı. Liderleri arasında Wittenberg'te eğitim almış bir ilahiyatçı olan Thomas Müntzer de vardı. Luther köylülerin saldırılarına karşı bir kitap yazdı ve ayaklanma Frankenhausen'de bir çatışmada 50 bin kadar köylünün öldürülmesiyle sona erdi, Protestan rahiplerden bazıları Katolik prensler tarafından idam edildi ve köylüler Luther'in kendilerini aldattığına inandı.

Eski bir rahibe ile evlenmiş olan Luther, 1526'da Deutsche Messe und Ordnung des Gottesdienstes (Almanca Ayin ve Kutsal Merasim Düzeni) adıyla yayımlamış olduğu ayinlere başladı. 1529 senesinde önce Batı medeniyetini İslam tehlikesinden korumak için Türklere karşı savaşmanın her Hıristiyanın üzerine vazife olduğunu bildiren küçük bir eserden sonra, Hıristiyanlığın temel inanç ve doktrinlerinin soru-cevap şeklinde öğretildiği Küçük ve Büyük Kateşizm'i yayımladı. Üç yıl sonra Nürnberg Dini Barış Komitesi, Alman Protestanlara özgürlük tanıdı. Luther, Wittenberg İlahiyat Fakültesi'nin dekanlığına getirildi. Sağlık sorunları olmasına rağmen yazmayı sürdürdü. Önce Anabaptistler (vaftiz uygulamasının sadece ergenlikte olabileceğini iddia eden bir protestan mezhebi) daha sonra Yahudiler aleyhine yazdı ve Kutsal Metinler'den hareketle papalığa karşı oldukça ağır bir dille eleştiri olarak *Wider das Papsttum zu Rom vom Teufel Gestiftet* (Roma'da Şeytan Tarafından Kurulmuş Papalığa Karşı) eseriyle papalığa son darbesini indirdi. 17 Şubat 1546 günü doğduğu yer olan Eisleben'de kalp ve böbrek yetmezliğinden öldü.

İslâmiyet vicdan hürriyetini temel alan bir dindir. Başka inanç sahibi, başka dine mensup olanlara karşı zulmü, zor kullanmayı reddeden bir görüş sahibidir. Bu dinin müsamahası, bu dinin getirdiği yüksek insanî esaslar milletimiz için eski tarihinden alıp getirdiği değerlerle beraber büyük güç kaynağı olmuştur. İnançtan yoksun bırakılma, insanların ihtiraslarına kendilerini kapıp koyuvermelerine yol açar. Tamamıyla bencil, başkalarına zarar verecek insan ihtiraslarının sınırlanması, kontrol altına alınması insanların sağlam din duygusuna ve bunlarla beslenen ahlâk görüşlerine sahip olmalarıyla mümkündür. Polisle, jandarmayla ahlâk kurallarını koruyabilmek mümkün değildir. Her insanın içinde kendisinin dürüst yolda olmasını kontrol edecek, başkalarına zarar vermeden yaşamasını hatta başkalarına faydalı olacak şekilde, başkalarının sıkıntılarını giderecek şekilde faaliyetlerini düzenlemesini sağlayacak bir inanç kaynağına sahip olması gerekmektedir. İşte bu inanç kaynağını insanların içine yerleştiren dindir. Türk milletinin de bin iki yüz yıldan beri dini İslâmiyettir ve İslâmiyet toplumumuzun mutluluğunu sağlamaya yetecek; inanç kaynağıdır. Bu kaynak kutsal bir kaynaktır. Bu kaynak verimliliğini ve kudretini geçmiş tarihte ispat etmiş bir kaynaktır. Bu kaynağın bugün de toplumumuzun düzenlenmesi için, insanlarımızın mutlu olmaları için tekrar yerini alması, yerine konulması gereklidir. Bunları belirttikten sonra, laiklik ilkesi üzerinde de görüşlerimizi söylemekte yarar vardır.

Laiklik

Laiklik⁵⁹ ilkesi bugünün şartlarında üzümlenerek belirtelim ki, yurdumuz yönetici ve aydınlarının yanlış yorumlanan ilkedir. Yarın Milliyetçi Türkiye kurulduğunda devletimizin her müessesesi, bu görüş çerçevesinde şekil

59 **Laiklik:** Fransızca Laïcisme kelimesinden Türkçeye girmiştir. Devlet yönetiminde herhangi bir dinin regerans alınmamasını ve devletin dinler karşısında tarafsız olmasını savunan prensiptir. Laik kelimesi, "din adamı olmayan kimse; din adamı dışında kalan halk" anlamına gelen Latince "laicus" kelimesinden gelir. Roma döneminde din adamlarına "Clerici" din adamı olmayanlara da "Laici" adı veriliyordu. Aynı terimin İngilizce karşılığı ise Secularity olup, din ve devlet işlerinin ayrı tutulması anlamına gelir. Latince bir kelime olan çağ anlamına gelen "saeculum" kelimesinden geçmiştir. Sekülerizm Türkçeye lâiklik, çağdaşlaşma veya dünyevileşme olarak üç farklı terimle çevrilebilmektedir. Fransa'da lâiklik için Laïcité (Laïcisme) terimleri kullanılmaktadır. Kavramlar, her iki biçimde de cismî ve ilmî olan ile soyut ve dinî olanın birbirine karıştırılmamasını ifade etmektedir.

aldığı gibi din ve devlet münasebetleri de lüzumlu yerine oturtulacaktır. Esasen laiklik, anayasamızda da yerini almış bulunmaktadır. Laiklik ilkesi devlet işleriyle din işlerinin ayrı tutulmasını öngörmektedir. Laiklik insanların, vatandaşların dinî faaline karışmak, dinî yaşayışlarına baskı yapmak anlamına alınamaz. Bizde uzun zaman bu ilke, dine baskı olarak kullanılmıştır. Laikliği devlet işleriyle din işlerinin ayrı tutulması görüşü olarak kabul etmek ve bugün bu ilkeyi muhafaza etmekte yurdumuz için yarar vardır. Bu, toplumumuz için din müessesesi gerekli değildir anlamına gelmez. İnsanlar kendi inançlarında hürdürler, kendi yaşayışlarında inançlarına göre dinî faaliyetlerini düzenlemekte, yapmakta hürdürler. Bunu yaptıklarından dolayı hiç kimse onları rahatsız edemezler, yapmadıklarından dolayı da hiç onlara karışamaz, onları rahatsız edemez. Bu böyle olmakla beraber, ilkokullardan itibaren Müslüman bir toplum olan Türk milleti için çocuklarımıza Müslümanlığın temel esasları hakkında bilgi vermek, onları yetiştirmek mutlaka gereklidir. Gerek aile yuvasında, gerek okullarda çocuklarımıza toplumumuzun dinî terbiyesini ve dinî esaslarını öğretmek, vermek gereklidir. Çocuk belirli çağa geldikten sonra kendi hayatına kendi yön verir; o zaman istediği faaliyeti yapar veya yapmaz. Fakat Müslüman bir toplum olan Türk toplumunun mensup olduğu dinî terbiyeyi almalı ve kendi toplumunun dininin esasları hakkında geniş bilgi sahibi olarak yetişmelidir. Bugün her toplumda bütün yönetim ve eğitim buna ayarlanmıştır.

En ileri batı toplumlarını ele aldığımızda, onların da durumunun aynı olduğunu görmekteyiz. O toplumlarda da toplumun din müessesesi çok tesirli ve çok önemli bir faaliyet içindedir ve bu faaliyetleri de toplum içinde yararlı olmaktadır. Toplumu teşkilâtlandıran çok zaman din müessesesi olmaktadır. Hele bizim komşularımız olan bazı ülkelerde din müessesesi her şeyi tanzim eden bir kuruluş hâlinindedir. Buna misal olarak Yunanistan'ı gösterebiliriz. Yunanistan'da toplumun hayatının her safhasında kiliseyi görmekteyiz. Siyasî faaliyetlere yön veren, eğitime yön veren, ekonomik faaliyetlere yön veren en büyük, en tesirli, en güçlü müessese olarak Yunan kilisesini görmekteyiz. Bu gerçekleri kendi yurdumuz bakımından ele aldığımızda, biraz önce işaret edildiği gibi laiklik ilkesini korumakla beraber yüzde doksan sekizi Müslüman olan Türk toplumunun dinî ihtiyaçlarının tam olarak gözetilmesi ve çocuklarımızın ilkokullara başladıkları çağlardan itibaren sağlam bir din eğitimi görerek din bilgisi sahibi olmaları ve toplumumuzun dinî

terbiyesi ile yetişmeleri, yurdumuzun kalkınması ve milletimizin mutluluğu için önemlidir.

Davamızın Temeli

Davamızın başarısı her şeyden evvel bizim kendi içimizde birbirimize inanarak, birbirimizi severek samimiyetle her çeşit çekememezlik ve rekabet duygularından uzak kalarak, onların üstüne çıkarak Allah'ın rızasını kazanmak, yalnız Cenabı Allah'ın rızasını kazanmak duygusuyla birbirimize sarılmak ve davamız için el ele verip çelikten bir kitle gibi hareket etmektir. Cemiyet için her teşkilât için daima tehlike ve yıkım ikilikten, tefrikadan, ayrılıktan, fitneden, fesattan gelmiştir. Türk dünyasına bakın, İslâm dünyasına bakın, Türk tarihine bakın, İslâm tarihine bakın uğradığımız bütün felâketlerin başlangıcı ikilik, tefrika ve fitneden doğmuştur.

Bizim doktrinimizin, bizim inancımızın, bizim davamızın, programımızın, ülkümüzün temeli İslâm imanı, İslâm ahlâk ve faziletiyle Türklük şuuru, Türklük duygusudur.

Allah birdir, tektir ve birliği sever. Birlik olan yerde bereket, kudsiyet vardır. Tüm teşkilâtımızda daima arkadaşlarımız arasında samimî kardeşlik ve el birliği, gönül birliği, iş birliği, birlik istiyorum. Birliği bozucu, birliğe zarar verici, ikiliğe yol açıcı davranışları hiç bir zaman kabul edemem, tasvip edemem.

Partimiz, Müslüman memleketleri, Türk ülkelerini sömürmeyi hedef alan, Hıristiyan olmayan Avrupa dışındaki ülkeleri Avrupa'nın pazarı hâline getirerek, kölesi hâline sokmayı hedef alan batı kapitalizmine karşıdır. Oradan gelmiş, şurdan burdan gelmiş, hattâ Anadolu'nun bir köyünden çırağı ile gelmiş, kendi alın teriyle çalışmış, didinmiş, fabrikatör olmuş, işadamı, tüccar olmuş ve memleketin kurtuluşunu MHP'de görmüş, bize her hususta yardıma koşmuş olan millî dava arkadaşlarımızı da "kapitalist", kapitalizmin temsilcisi gibi görüp onların aleyhinde kampanya körüklemeye kalkmak kabul edeceğimiz bir şey değildir. Partimiz akli kendine rehber yapan yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrinle Türk milletinin yönetimine talip olmaktadır. Bugün Türkiye'de mevcut hiç bir siyasî parti MHP gibi yüzde yüz yerli, onun manevî değerlerine dayalı ve millî tarihinden kuvvet alan, yüzde yüz millî bir doktrinle ortaya çıkmış değildir. Hepsini bir yerde Avrupa'nın şu

memleketinden, bu memleketinden aktarılmış esaslardır. Hele bazıları saklamıyorlar ve kongrelerinde ilân ediyorlar: “Biz üçüncü sosyalist enternasyonal’e üye olacağız.”

İslâmiyet Geriliği Değil, İlerlemeyi Emreder

Geri kalmanın dinle alâkası yoktur. Varsa bile bu da dinin bazı cahil din adamlarınca yanlış telkin edilmesi yüzünden olmuştur. Müslümanlık en mütekâmil dindir. İlme değer vermiş, ilmin, tekniğin ileri gitmesini sağlamıştır. Orta Çağda medeniyet, doğudaki Müslümanlar sayesinde kuruldu. O medeniyet İslâm Medeniyetiydi. Bugünkü Avrupa Medeniyeti Orta Çağdaki İslâm Medeniyetinden doğmuştur. Bugün birçok batılı âlimin de ilmen tespit edip kabul ettiği gibi Batı Medeniyetinin temeli eski Yunan, eski Roma Medeniyeti, Hıristiyanlık değil, Türk-İslâm Medeniyetidir. Bu nasıl olmuştur? Türk-İslâm Medeniyetinin yüksek zamanlarında Haçlı orduları Müslüman memleketlerine girmiş; Avrupa bu büyük medeniyeti gördünde hayret etmiş, orduları geri dönerken o medeniyetten ilham almışlardır. Haçlı seferleri yüzyıllarca sürmüştür. Birçok Avrupalı âlim İspanya’da, Endülüs Emevîlerinin⁶⁰ hüküm sürdüğü tarihlerde Endülüs’te ilim tahsil etmişlerdir. Müslümanlardan ilim almışlardır. Riyaziye ilmini, onun bir kolu olan alcebra “cebir” ilmini

60 **Endülüs Emevîleri:** Endülüs, Müslümanların İspanya’ya verdikleri bir isimdir. Günümüzde ise İspanya’nın güneyindeki bir eyaletin adıdır. İlk dönem İslam fetihlerinin tabii bir uzantısı olarak 711-714 yılları arasında Müslümanların hâkimiyetine geçen Endülüs, coğrafi sınırları zamanla daralmakla beraber, 8 asır boyunca İslam ülkesi olarak kalmıştır.

Tank bin Ziyad komutasındaki İslam ordusu, Cebelitank Boğazı’nı geçerek, İspanya’ya ayak bastı. Tarık, boğazı geçtikten sonra geri dönme ihtimalini ortadan kaldırmak için, bütün gemileri yakırmıştır. Burada Vizigotlar ile yaptığı “Kadiks Savaşı”nu kazandı ve Vizigot Krallığı’na son verdi (711). Bu savaş sırasında bir ara ordusunda bozgun belirtisi gören Tank bin Ziyad öne atılarak “Ey gaziler! Gafilce nereye kaçuyorsunuz? Önünüz düşman, arkanız deniz. Denizde boğulmayı mı, yoksa şehit olmayı mı istersiniz?” tarzında hitabından sonra Vizigotlar ağır bir yenilgiye uğratılmıştır. Daha sonra Toledo alınarak Pirene Dağları’na kadar bütün İspanya fethedildi.

Endülüs tarihi başlıca altı ayrı döneme ayrılmaktadır.

- 1 - Valiler Dönemi (715-756)
- 2 - Emeviler Dönemi (756 - 1031)
- 3 - Küçük Sultanlıklar Dönemi (1031-1090)
- 4 - Murabıtlar ve Muvahhidler Dönemi (1090 - 1228)
- 5 - Gırnata Emirliği (1231 -1492)
- 6 - Moriskolar (1492 -1609)

Endülüs'ten öğrenmişlerdir. Astronomiyi Müslümanlardan öğrenmişlerdir. Daha sonra Endülüs Devletinin yıkılması ile oradaki ilim kitaplarının Avrupalılarca kaçırıldığı ve bugün Avrupa kitaplıklarında bulunduğu bir gerçektir. Daha birçok Müslüman Türk âlimlerinin büyük buluşları vardır. En son, Fatih'in İstanbul'u fethetmesiyle ilim Avrupa'ya gitmiştir. İstanbul'u terk eden âlimler İtalya'da İslâm fikrini söylemişler, ondaki büyüklüğü anlatmışlar, ondan ilham alarak Rönesansı başlatmışlardır. Görülüyor ki, Avrupalıların ileri gitmesinin sebebi Hıristiyanlık, Türklerin geri kalmasının sebebi Müslümanlık değildir.

Milletler dinsiz yaşayamaz. Her milletin dini vardır. Din toplum içinde sosyal bir müessesedir. Bu müesseseyi hiç bir toplum, hayatından söküp çıkaramamıştır. Komünistler din düşmanıdır ve derler ki, "Din milletleri uyuşturan bir afyondur." Fakat onlar bile bunu söküp atamamıştır. Bugün Rusya'da kilise her şeyiyle yaşatılmaktadır. Toplumun hayatını mutlu kılmayı düşünen, toplumu yüceltmek isteyen aydınlar bunu nazarı dikkate almalıdırlar. Bunu size ilmî olarak söylüyorum. Bir de işin öteki cephesi var. Dinin insanları kötü yoldan çeviren, mutluluğa götüren esasları olduğunu kabul ediyoruz. Bunu maksatlı olarak istismar eden satılmış cahiller İslâmiyeti kötülemektedirler.

Demek ki Dokuz Işığın temel kaynaklarından budur: Türklük gurur ve şuuru; İslâm ahlâk ve faziletidir. Yani Türk - İslâm ülküsüdür.

Milliyetçilik, İman ve Ahlâk

Kalkınmamızın manevî temellerine de dokunmak isterim. **Kalkınmanın manevî temelleri Milliyetçilik, iman ve ahlâk**'tır. Türklük gurur ve şuuru ile İslâm ahlâk ve faziletine, oy toplama endişesi ve siyaset riyakârlığının üstünde kalarak samimiyetle bağlıyız. Türklük gurur ve şuuru ile İslâm ahlâk ve fazileti milletimizi meydana getiren manevî unsurların tam bir ahenk içinde birleşmesidir. Maddî kalkınmamız ancak böyle bir yüce temel üzerinde yükselirse bir mana taşır, bir değer kazanır. Milliyetsiz bir yükselmenin, ahlâksız bir kalkınmanın hem imkânı yoktur, imkânı olacağı söylene bile kıymeti yoktur. Sırası gelmişken çok ehemmiyetli saydığım bir hususu işaret edeceğim. Pek az olmakla birlikte, bazı kimselerin milliyetçilikle İslâmiyeti çatıştırmaya çalıştıklarını görmekteyiz. Böyle bir tutum yanlıştır. Abestir. Cahilliktir; şuurlu bir şekilde yapılıyorsa ihanettir, nifaktır. Mücadele farklı, hattâ

birbirine düşman mefkûreler arasında olur. Hâlbuki Türklükle İslâmiyet, bin yıldan beri aynı mukaddes potada kaynaşmış, etle tırnak misâli ayrılması imkânsız bir hâle gelmiştir.

Türk milleti, Müslüman olmakla içtimaî nizamın ve dinî hayatın en yüce değerlerini kazanmış ve Müslümanlık, Türk milleti ile emsalsiz yiğitlik ve iman aşkına sahip bir mücâhit bulmuştur. Milyonlarca Türk evlâdı, “Bir gül bahçesine girercesine” gazâ meydanlarına koşmuş, şehadet şerbetini içmiştir. “Türk müsün, Müslüman mısın?” gibi sorular cehâletten geliyorsa aptalcadır. Aksi takdirde haincedir. **Milliyetçiliği reddeden bir dincilik anlayışı ve İslâmiyete düşman bir Milliyetçilik anlayışı bize yabancıdır, dışımızdadır.** Bu sakat görüşleri savunanlar bize mensup olduklarını ileri sürseler bile, bizimle bir ilgileri yoktur, bizden değildirler. Millet olarak yaşamak istiyorsak, Müslümanlığımızı da, Türklüğümüzü de korumak istiyorsak, birbirimizi sevmek, aslında hiç bir manası olmayan uydurma ayrılıklar peşinde çekişmemek, münafıkların sözüne kanmamak zorundayız Türk milletini, mânen ve maddeten yükseltmek, düşmanla çevrili bir dünyada hür ve bağımsız olarak varlığını sürdürmesini sağlamak için güçlü bir cihata davet ettiğimiz bir sırada şer kuvvetlerinin oyuncağı olmamalıyız. Görünüşe aldanmamalıyız. Unutmamalıyız ki, İslâm Dünyasında fitne ve fesadı başlatan Abdullah İbni Sebe⁶¹'nin torunları zamanımızda da yaşamakta ve bizi birbirimize düşürmeye çalışmaktadırlar.

TAASSUP

Fikir hayatımızda sık sık üzerinde durulmuş şeylerden birisi de hiç şüphesiz “Taassup” kelimesi ve onun ifade ettiği manadır. Tarihimizin son yıllarında taassup kadar hiç bir şey mutaassıbâne bir istismara uğramamıştır.

Yanlış anlaşılmalara yer vermemek için, konuya girerken fikrin tarifini yapmak gerekecektir. Şu hâlde taassup ne demektir diye, bir soru sorulacak olursa ve bu arada lügata da bakılırsa taassubun, insanların ve cemiyetlerin sahip oldukları fikir, inanç ve itiyatları terk etmemek

61 **Abdullah İbni Sebe:** Eski adı İbn-i Sevdâ olan İbn-i Sebe, Hz. Osman devrinde Müslüman olduğunu söyleyen bir Yahudi dönmesidir. Hz. Ali'ye ulûhiyeti atfeden Şia fıkralarından Seb'iyye mezhebinin de kurucusudur. İbn-i Sebe, İslam tarihinde fitnenin başı gösterilir.

isteği ve bunları sonuna kadar, körü körüne inatla savunma hareketi olduğu görülür,

Birçok hâllerde bunun için başka fikir ve kanaatlere düşman kesilmek ve onlara hayat hakkı tanımayarak tecavüzkâr olmak gibi vasıflar da karışır

Bizde son zamanlara kadar taassup denince genel olarak akla hep din taassubu gelmiştir. Hatta bugün de taassup denince yine hatıra din taassubu gelmektedir. Esasen bunun böyle olması da tabiidir. Çünkü Türk milletinin kalkınma için son iki yüz elli içerisinde giriştiği bütün yenilik hareketlerine din engel olarak gösterilmiştir. Ayrıca elli yıldan bu tarafa da hep din taassubu üzerinde durulmuş, başka sahalardaki taassuplardan hiç bahsedilmiştir. Mütefekkir geçinen birçok fikir sim-sarları, belirli menfaat ve maksatlar için bu konuyu, her şeye ve herkese karşı daima korkutucu silâh olarak kullandılar. Yurdun hür fikir hayatını baskı altında bulundurmak için, din taassubu düşmanlığı, ondan daha tehlikeli bir taassup hâline getirildi. Hâlbuki kör bir taassup, hangi alanda olursa olsun, tehlikeli ve zararlıdır. Böyle bir taassup bulunan kafa ve ruhlarda mutlaka karanlık vardır. Aydın bir zihniyetin baş vasıflarının ise, ideal ve akliselimi olduğu şüphe götürmez bir hakikattir.

Bizde zaman zaman, fikir ve kalem erbabı diye geçinen öyle kimseler ortaya çıkmıştır ki; bunlar kendilerinden başka türlü düşünenlere tahammül ve müsamaha etmek şöyle dursun, bu gibileri, yok etmek için her türlü iftira ve tertiplere başvurmuşlardır. Ellerine verilmiş olan resmî ve özel vasıtaları millete hizmet yolunda kullanacakları yerde bunları kendi menfaatleri uğrunda millet menfaatlerine karşı kullanmışlardır. İçine düştükleri gaflet ve şuursuzluk yüzünden, memlekette manevî tedhişe yol açan, bir taassup yaratmışlardır. Hakiki dindarlıktan uzak eski softaların “Din elden gitti. Şeriat elden gidiyor” terâneleri yerine, bu gibilerin ellerinde aynı ruhu taşıyan, fakat başka şekil ve reнге бү-rünmüş olan kişiler ortaya çıktı.

Eğer milliyetçi yazılar yazılıyor veya milliyetçi hareketler yapılıyor- sa ve bu da onların kusurlarını açığa vurmakta ise, hemen taassupları harekete geçer, adı geçen yazı ve hareket sahiplerine, tam Moskova ağzı ile “Gardistler... Faşistler...” diye hücumlar başlar. Tek parti devrinde bulunulduğu, radyo ve basının da bunların dilini kullanmak zorunda kaldığı düşünülecek olursa fecaatin büyüklüğü gayet kolay anlaşılır.

Eğer milletlerin mazileri, gelenekleri ve tarihleri ile yaşayabilecekleri, bunlardan mahrum kaldığı takdirde, köksüz ağaç gibi ölüme mahkûm bulunacağını yazarlar çıkarsa, bunlara da derhal aynı taassup “geri kafalılar, inkılâp hainleri.” diye iftira kusan nefeslerini savurmaktan çekinmez. Bu durum karşısında fikir ve kanaatlerini belirtmek isteyenlerin, umumî efkârın huzuruna çıkmalarına da, müsaade edilmezdi. Vatandaş, kendisine mal edilen peşin hükümleri, yalan yanlış fikir ve kanaatleri kendi isteği dışında olarak, yüklenmek mevkiindeydi. Nefsini savunmak, sesini duyurmak imkânına sahip değildi.

İnsanlık ve bilhassa Türk milleti, kör taassuplar yüzünden çok büyük felâket ve ıstıraplara uğramıştır. Fakat bunların yalnız ve yalnız dinî taassuplardan ileri geldiğini zannetmek hatadır. Uğranılan felâketler, gafillerin, hainlerin cehâletten faydalanarak, istismar için meydana koydukları her alandaki her kör taassuplardan ileri gelmiştir. Bunun için, her çeşit mezhep, fikir ve parti softalarının her alanda, yaratmaya ve tahrik etmeye çalıştıkları kör taassuba karşı, Türk milletini uyarmak ve muafiyetli bulundurmamak, temkinli ve mutedil her Türk aydınının baş vazifelerindendir.

ÜMMETÇİLİK

Ümmetçilik, siyâsî manada bütün Müslümanları bir devletin egemenliği altında, bir bayrak altında toplamaktır. Tarihte samimiyetle bu fikre, bu ülküye Türklerden başka bağlanan olmadı. Türkler yüzyıllarca bu fikir için kanlarını akıttılar. Kendi menfaatlerini düşünmeden kendilerini bu uğurda harcadılar. Diğer milletler ise küçük menfaatleri uğruna bu ülküden ayrıldılar ve menfaatlerini ümmetçilik ülküsünün üstünde gördüler. Hatta Hıristiyanlarla anlaşıp bizi arkadan vurdular. Bu, tarihin her devrinde oldu. Sizlere Kanuni Sultan Süleyman zamanından misâl vereyim. Kanuni Sultan Süleyman zamanında, o zamanın kuvvetli devletlerinden Almanya'nın İmparatoru Şarlken⁶², Avrupa içlerine ka-

62 **Şarlken:** (24 Şubat 1500 – 21 Eylül 1558). V. Karl. Kutsal Roma Cermen imparatoru.

Dedesî İmparator Max, 1516 yılında ölünce Şarlken'in babası Arşidük Güzel Philippe daha önce öldüğünden kendisine büyük miras kaldı. Aynı yıl anne tarafından dedesi olan II. Fernan'nun ölümüyle Kastilya, Aragon, Napoli, Sicilya krallıklarının taçları şahsında birleşti. Şarlken, 1519'da Alman imparatoru seçilince, Avrupa'daki en büyük imparatorluğun sahibi oldu. Alman imparatoru olarak (1519-1556), İspanya kralı olarak

dar ilerleyen, Almanya'yı tehdit eden Osmanlı İmparatorluğuna darbe vurmaya düşünüyordu. Bunun için Tunus'u seçti.

Burada Arap şeyhleri, emirleri vardı. Şarlken türlü yollarla bu şeyh ve emirleri kendi safına çekti. Araplar Şarlken'le anlaştılar. Şarlken'in ordusu Tunus'a çıkınca, bu Araplar Şarlken ordusu ile çarpışan Osmanlı ordusunu arkadan vurdular. Bu ne demektir? O devirde, dinî inançların en yüksek olduğu, imanın en kuvvetli olduğu ve ümmetçilik ülküsünün en üstün seviyede olduğu bir zamanda kâfire karşı döğüşmenin farz olduğu bilindiği hâlde, Araplar bunu yaptılar. En son olarak I. Cihan Harbinde Osmanlı Padişahu; Halife, Hristiyanlara karşı topyekûn harp, "Cihâd" ilân etti. Ama Türklerden başka hiç bir millet bu cihâda bilfiil iştirak etmedi. İngilizler Hintli Müslümanları ve Hinduları İngiliz ordusu saflarında Çanakale'de, bize karşı dövüştürdüler. Araplar İngilizlerle ve Yahudilerle bir olup Türkleri arkadan vurdular. O zamanın Orta Doğu'daki İngiliz kumandanı Mareşal Allenby⁶³ Kudüs'ü ele geçirince, orayı Türklerden alınca, yanında o zamanki Arap şeyhleri, emirleri olduğu hâlde, Kutsal şehre girip, oradaki kutsal taş çıkarak İngiliz askerlerine hitapta bulunuyor. Yanındaki Arap ileri gelenlerinin arasında Kral Abdullah ve diğer akrabaları da bulunuyordu. Hep beraber gittikleri Mescid-i Aksâ'daki⁶⁴ o kutsal taşın üstünde Mareşal şöyle hitap ediyordu:

(1516-1556), Hollanda- Belçika kralı olarak (1516-1556) yılları arasında hüküm sürdü. İmparatorluğun sınırlarına İspanya ve ona bağlı sömürgeleri ile Avusturya-Almanya topraklarının hepsi dâhildi.

Avrupa'nın Osmanlı Devleti karşısında en çok yenilgiye uğrayan ve en çok bağlanmak zorunda kalan, en şöhretli ve en kudretli Hristiyan hükümdardır. İmparator sıfatı hiç tanınmadı.

Şarlken, Avrupa'da kendi egemenliği altında Katolik bir imparatorluk kurmak istemişti. Bu amaçla uzun yıllar Protestanlar ve Osmanlılarla savaştı. Ancak geniş bir alana yayılmış, farklı iktisadi, dinî ve kültürel yapılara sahip krallıkları Katoliklik etrafında bir araya getirmeyi başaramadı.

63 **Allenby:** (23 Nisan1861 - 14 Mayıs 1936) Britanyalı mareşal. I. Dünya Savaşı'nda Filistin ve Suriye'deki Britanyalı harekâtını yönetti. 9 Aralık 1917'de Kudüs'ü alarak "Kudüs Fatihî" unvanını aldı. 19-21 Eylül 1918'de iki Osmanlı ordusunun tamamen tahrip edilmesiyle sonuçlanan Mecidye (Megiddo) Muharebesinde uyguladığı süratli piyade ve süvari taktikleri, II. Dünya Savaşı'nda Almanların geliştirdiği Yıldırım Savaşı (*Blitzkrieg*) yönteminin öncüsü olarak kabul edilir.

64 **Mescid-i Aksâ:** Müslümanların mekânlarıdır. Kudüs şehrinde. Mescid-i Aksâ'yı ilk inşa eden Hz. Süleyman'dır. Mescid-i Süleyman olarak da bilinir. Kur'an-ı Kerim'in Sebe suresinin 14. âyet-i kerimesinin tefsiriyle ilgili olarak verilen bilgiler de buna delalet etmektedir. "Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimizde, onun ölümünü,

“Ey Ehl-i Salîb⁶⁵! İşte eskiden beri uğraştığımız, uğruna haçlı seferleri düzenlediğimiz, fakat bir türlü alamadığımız bu kutsal şehri Türklerin elinden aldık.” Ve gene o aynı Mareşal Allenby Şam’da büyük hükümdar Selâhattin Eyyûbî’nin⁶⁶ türbesine gidiyor, mezarı tekmeleyerek oradaki İngiliz askerlerine diyor ki: “İşte haçlı ordularını durdurarak, Kudüs’ün alınmasına engel olan ve onu senelerce koruyan, binlerce Hıristiyan kanı akıtan adamın mezarı bu!” Mezara dönerek, ona hitaben: “Zamanında perişan ettiğin ve Kudüs’ü vermediğin bu askerler, isterlerse sana şimdi bir avuç mezar toprağı bile vermezler” diyor. Ve bunları söylerken gene yanında o Arap gelenleri, İngiliz uçakları vardı.

Bu fikir hareketi artık siyasî olarak tesirini kaybetmiştir. Oysa bu fikir yüzlerce sene Türklerin içinde yaşamıştı ve yaşıyordu.

---

bastonunu yiyen ağaç kurdundan başka onlara gösteren olmadı. Böylece o yere yıkılınca, anlaşıldı ki cinler eğer gaybı biliyor olsalardı ağaçlayıcı azabın içinde kalmazlardı.”

Mescid-i Aksa’nın İslâm’daki müstesna yerinin bir sebebi de Hz. Muhammed’in isrâ ve miraç mekânı olmasıdır. Allah, İsrâ suresinin birinci âyetinde Mescid-i Aksa’yı adıyla anarak şöyle der: “Kulunu, kendisine birtakım âyetlerimizi göstermek için bir gece Mescid-i Haram’dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa’ya yürütenin şunu pek yücedir. Şüphesiz o duyardır, görendir.” Burada Mescid-i Aksa’dan “çevresini mübarek kıldığımız” şeklinde söz edilmektedir. Mescid-i Aksa’nın çevresi ise başta Kudüs sonra diğer Filistin topraklarıdır. Hz. Muhammed’in miraca yükseltildiği sırada Kudüs’te bugünkü şekliyle bir cami yoktur. Ancak Süleyman tarafından inşa edilmiş ve daha sonra yıkıma maruz kalıp yenilenmiş olan Mescid-i Aksa’nın kalıntıları vardı ve burası da Beyt-i Makdis olarak adlandırılırdı. Hz. Muhammed’in ziyaret ettiği mekân da burasıdır. Yahudilerin “Ağlama Duvarı” Müslümanların ise “Burak Duvarı” olarak adlandırdıkları duvar eski mabedin bir kalıntısıdır. M.S. 638 yılında Hz. Ömer döneminde Kudüs fethedildikten sonra Beyt-i Makdis’in yerinde Mescid-i Aksa inşa edildi. Ömer’in burayı mabed itihaz etmesi de o mekânın kudsîyet ve ehemmiyetinden ileri geliyordu. Mescid-i Aksa daha sonra Emevi halifelerinden Abdülmelik bin Mervan zamanında genişletildi. Mescid-i Aksa’nın hemen yakınında bulunan ve bugün Türkiye Müslümanları tarafından Mescid-i Aksa zannedilen sekiz köşeli Kubbetü’s-Sahra adlı mabed de Abdülmelik bin Mervan tarafından inşa ettirilmiştir.

65 **Ehl-i Salîb:** Haçlılar kastedilir.

66 **Selâhattin Eyyûbî:** Eyyubî hanedanının kurucusudur. 1138 yılında Tikrit’te doğdu. Babası Necmeddin Eyyub, Selçuklu emiri İmadeddin Zengî’nin hizmetinde idi. Annesi Selçukluların Harim emiri Şihabeddin Mahmud İbn Tokuş el-Harimî’nin kızkardeşidir. Kudüs’ü Hittin Savaşıyla 2 Ekim 1187 tarihinde Haçlılar’ın elinden aldı. Kudüs’te 88 yıl süren Hıristiyan egemenliğine son verdi. Bölgede yaşanan katliamları durdurdu. Hıristiyanların düzenledikleri III. Haçlı Seferi’ni etkisiz hâle getirdi. En güçlü olduğu dönemde Mısır, Suriye, Irak, Hicaz ve Yemen etkisi altına aldı. Irak’taki Selahaddin şehri ve Selahaddin Kartalı da onun adını taşımaktadır. 4 Mart 1193 tarihinde Şam’da vefat etti. Mezarı Emeviye Camii haziresindedir.

İstiklâl Harbî'nde kimse yardım etmedi. Her yere heyet gönderdik. Bütün İslâm ülkelerine, ama hiç değişen bir şey olmadı.

Bununla beraber biz, Hz. Muhammed (S.A.V.)'in ümmeti olduğumuzu inkâr edemeyiz. Elbette o, İslâmın son peygamberi ve biz de onun ümmetiyiz. Bu fikri dinî bir inanç olarak kalbimizde taşımaktayız. Bizi başka şekilde göstermek isteyenlerin vebali kendilerine aittir.

ORTA ÖĞRETİMDE KUR'ÂN-I KERÎM DERSLERİ KONULMALIDIR

Bugünkü dünyamız gittikçe daha da belirgin hatlarıyla birbirinden ayrılmakta olan iki ekonomik gruba bölünmüş durumdadır. İktisaden gelişmiş ülkeler birinci gruptur. Gelişmemiş, az gelişmiş veya gelişmekte olan ülkeler diye anılanlar ise ikinci grubu teşkil etmektedirler. Politik bakımdan da çağımızın hemen başından itibaren komünist ve hür ülkeler olarak ikiye ayrılmış olan dünya milletleri arasında gelişmekte olan ülkeler üçüncü bir blok teşkil edecek tarzda, görünmektedir. Aralarında çok sayıda ve çok taraflı münasebetler olan, dolayısıyla birçok anlaşmazlık ve sürtüşme konusu da bulunan bu iki blok arasına üçüncü blok, tarafsızlar adı ile girmekte, böylece bir denge unsuru olarak belirmektedir. Siyasî bloklaşmanın iki ucunu teşkil eden ülkelerin ikisi de esas itibarıyla gelişmiş ülkeler safında bulunmaktadır. Bunların siyasî ve iktisadî hegomanya gayretlerinin ve bu gayretlerin uzantısı kültürel ve sair emperyalizmlerinin her türlü ağır baskısı altında bulunan bu tarafsız üçüncü dünya milletleri bloku, gelişmiş ülkelere yetişmek, daha güçlü olmak ve varlıklarını muhafaza ederek ilerlemek için büyük çabalar sarfetmektedirler.

Türk milleti de gelişmekte olan ülkeler arasındadır. Yurdumuzu bir an evvel bu durumdan kurtarmak ve ileri hâle getirmek mecburiyetindediriz. Ülkemizde bugün büyük küteller sosyal yardımdan ve sosyal güvenliklikten mahrumdur.

Milletimiz ahlâk ve maneviyat buhranı içinde bulunmaktadır. İktisadî dengesizlikler halkımızı sıkıntılara düşürmekte, siyasî ve sosyal, kültürel, icraî, kanunî ve ferdî güçlükler bütün büyüklüğü ile varlığını muhafaza etmektedir.

Bütün bu kötü şartlar, yabancı kaynakların kıskırtıp desteklediği bölücü, komünist ve anarşik faaliyetlerle memleketi yıkıcı ve içten zaptetmeyi amaçlayan ve bu maksatla durmadan cinayetler işleyen bir grup hâin, cânî tarafından istismar vasıtası hâline sokulmuş bulunmaktadır. Bu câniler ve legal görünüşlü yordakçuları, cinayetlerini işledikten sonra canına kıydıkları memleket evlâdının bağlı buldukları toplulukları katillikle suçlamaktadırlar. Bu yıkıcı faaliyetleri icra edenler arasında bir kısım öğretmenlerin maalesef mensup bulunduğu TÖB-DER⁶⁷ de vardır. Bu kuruluş millet, memleket ve öğretmenlik mesleği için büyük bir talihsizliktir.

Gerilikten, fukaralıktan, eksikliklerden, her türlü haksızlık ve sahipsizlikten, içtimaî ve kültürel meselelerden, ahlâk ve maneviyat buhranından kurtulup feraha çıkmak, yükselmek zorundayız. Bunların birçoğundan kurtulmanın yolu öğretmenin gönlünde, kafasında ve onun daima veren ellerindedir. Bu soylu mesleğin hakiki temsilcilerinin teşekkülü olan ÜLKÜ-BİR⁶⁸ kuruluşundan bugüne yüksek hizmetlerle gelmiştir. Bunların en önemlisi memleket yarınlarını inşa edecek olan evlâtlarımıza millî değerlerimizi havi bir eğitimin temellerini atmaktır. Belki, en az bunun kadar önemli olan bir başka hizmet de yıkılamaz, kımlıdatılamaz diye vasıflandırılan gayrimillî eğitimi kökünden söküp atmaktır. Bu yolda yapılanlar ancak başlangıç niteliğindedir. Asıl yapılacak olan şey bundan sonra ve yine sizlerin eliyle gerçekleştirilecek eskinin kalıntılarının temizlenmesi ve gerçekten millî olan yeni eğitim sisteminin yerleştirilmesidir. Yetmiş bini aşkın üyesi ile ÜLKÜ-BİR bu yolda ve memleket meselelerinin hallinde bugün için en büyük dayanaktır. Millî davalarda ve yabancı kaynaklı fesat hareketleri karşısında en şuurlu güç kaynağıdır.

Kendilerinden beklenen bu yüce görevleri ifa edecek ve yeni inanç dolu nesilleri yetiştirecek olan öğretmenler topluluğundaki yeri de buna yakışan seviyede olmalı, içtimaî bakımdan saygı telkin edici ve mute-

67 **TÖB-DER:** Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Demeği'nin kısaltılmışıdır. 12 Mart 1971 Muturası'ndan sonra kuruldu. Sosyalist-komünist öğretmenlerin örgütü idi. TÖB-DER, 1981'de o dönem yürürlükte olan 141 ve 142. maddeye dayanılarak kapatıldı.

68 **ÜLKÜ-BİR:** Ülkücü Öğretmenler Birliği. Ülkücü öğretmenleri çatısı altında toplayan dernek. 12 Eylül 1980 Darbesinden sonra kapatılmıştır.

ber bir hâle getirilmelidir. Bunu teminde sağlanacak içtimaî haklar çok büyük ehemmiyeti hâizdir.

Öğretmen, Millî Eğitimin olduğu kadar, milletin geleceğini de tayin eder. Millî Eğitimde yapılacak hiç ıslahat “öğretmen” unsurunu dikkate almadan istenen neticeyi elde edemez. Bugüne kadar Maarif yetkililerinin idrak edemediği en mühim hakikat budur. Bugün öğretmenin ve öğretmenliğin itibarı azalmışsa, bunun sebebi, evveleminde öğretmen yetiştirmeye ehemmiyet verilmemesi, ikinci olarak da öğretmenlerin maddî imkân bakımından en düşük seviyede bırakılmasıdır.

Söylenen övücü sözler doğrudur; fakat eksiktir. Öğretmen, Peygamberlerin de ifa ettiği bir mukaddes vazifeyi icra etmektedir. Onun vazifesi “insan” a şahsiyet vermek, mukaddes kelâmla “eşref-i mahlûkat” olan insanı “inşa” etmektir. Bu vazifeyi yürüten başkaca bir meslek daha yoktur. Bu itibarla öğretmenler bir milletin manevî askerleridir. Dolayısıyla mensup oldukları milletin hususiyetleri öğretmenlerde temayüz etmek mecburiyetindedir. Öğretmenin Türk Milliyetçisi olması Türkiye şartlarında mutlak ve vazgeçilmez bir hakikattir.

Bugüne kadar öğretmenden esirgenen maddî ve manevî imkânlar Türk çocuklarından da esirgenmiştir. Elli seneye yaklaşan Türk Millî Eğitimi bir türlü özlenen millî muhtevayı kazanamamıştır. İdare-i maslahatçı siyasetçilerin “reform” gayretlerinin akim kalması, yeni gelenleri şaşkınlıkla bocalayıp, yeni “reforma”lar peşinde koşmaktan kurtaramamıştır. Bu şansızlıklarının sebebi “gayesizlik”tir. Dünya görüşü yoksunluğudur, taklitçiliktir. Yetiştirmek istediği insanına müşterek bir vasıf vermeyi düşünemeyen bir sistem gayrimillî kültürlerin tesirlerine açık, yabancılaşması mukadder nesilleri kendi elleriyle yetiştiriyor demektir. İyi insan da, iyi vatandaş da sadece dünyevî müeyyidelere bağlı olarak yetiştirilemez. Asırlardan beri insanın nefsinı frenleyen ahlâk, nizam ve hayır hislerini geliştiren en ehemmiyetli müessesedir. Bütün dünya devletleri, bahusus Hristiyan devletler vatandaş terbiyesinde dini birinci planda tutarken, Türkiye’de yıllardan beri bir “Din korkusu” hüküm sürmekte, Türk çocuklarına Hristiyan vatandaşlarımıza sağlanan haklar dahi çok görülmektedir.

Bugünkü eğitim sistemimiz içerisinde, orta öğretimdeki seçmeli dersler arasına İmam-Hatip okullarının uyguladığı şekilde, Kur’ân-ı Kerim dersi de alınmalı, din bilgisi dersi de mecburî olarak üç saate

çıkarılmalıdır. Türk vatandaşı çoğunun dinî terbiyesini Devlettten beklemektedir. Devletin vazifesi “iyi insan” ve “iyi vatandaş” yetiştirmehtir.

NİÇİN EN BÜYÜK HAREKET MİLLİYETÇİ HAREKETTİR?

Şimdi de Türkiye’yi içten ve dıştan parçalamak isteyen tehlikelerden bahsedeceğiz. Türk milletinin birliğini bozucu, vatanın bütünlüğünü parçalayıcı her hareket dışarı ile ilgilidir. Dış devletlerin fesat ve kötü niyetli hareketleri ile bağlantılıdır. Dış politika ile iç politika birbiri ile ilgilidir. Biri bozuk olursa öteki de bozuk olur. Dış politika daima iç politikaya bağlıdır, içerdeki anlaşmazlıklar daima dış gaileri meydana getirir. Bugün Türk devletinin ve milletinin varlığını tehdit eden komünizm tehlikesi bütün gücüyle meydana durmaktadır. Alınan tedbirler yetersizdir. Sadece, kanun tedbiriyle, zaptiye Baskısıyla alınan tedbirler geçici ve aldatıcıdır. Bundan önce Türk aydınına ve Türk gençliğine Millî Ülkü, Millî İnanç verilmelidir. Memleketteki, maneviyat buhranının meydana getirdiği boşluk; yabancı zararlı ideolojiler tarafından doldurulmuştur. Türkiye yabancı inanç ve kültürlerin saldırısına uğramıştır. Önlenmesi için, daha güçlü ve milletimizin ruhunda, gönlünde yatan değerlere, inançlara bağlı fikir ve inançlarla ortaya çıkmak lâzımdır. Bu inanç, Türk Milliyetçiliğidir. İkinci tedbir olarak, Türkiye’nin içine düştüğü iktisadî ve sosyal sefaletten kurtarılması davası gelmektedir. Bataklık kurutulmalı, istismar ve bahaneler ortadan kaldırılmalı, Türk insanı perişan ve sefil vaziyetten kurtarılmalıdır. Bunun için biz Türk Milliyetçiliğinden kuvvet alan 9 Işık Doktrini’ni teklif ediyoruz. İlk defa Türk milletinin huzuruna yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrinle çıkıyoruz. Millî kültüre dayanan millî ülkü ve millî kalkınmayla birlikte, kanun tedbirlerini de hiç aksatmadan almak lâzımdır. Komünizm ve diğer yıkıcı, bölücü akımların önüne bu üç tedbiri hep birlikte tatbikata koymakla geçilebileceğini, milletin idaresinde sorumluluk taşıyanların artık anlamaları gerekir.

Komünizm faaliyetleri gittikçe her tarafa yayılma göstermektedir. İlmî değerini çoktan kaybetmiş bulunan Marksist doktrinin Türkiye için uygunsuz ve yıkıcı olduğu kanaatindeyiz. 50 yıldan beri beynelmilel komünizmin çeşitli memleketlerde oynadığı oyunları ve karıştıncı,

parçalayıcı, hesapçı kışkırtmalarını kanlı misalleriyle bilmekteyiz. Bu gün milletimizin geri bırakılmış yoksul, teşkilâtsiz ve adaletsizlikten bunalmış durumunu ileri sürerek masum gençleri ve iyi niyetli aydınları iğfal çabasında başarılı olmakta bulunduğunu önemle belirtmek isterim. Bunlar her yerde ağızlarından çıkan kelimelerden ve davranışlarından belli olmaktadır. Bunlar için millet, vatan, din, iman, bayrak, namus, aile önemli şeyler değildir. Kendi yazdıkları yazılarından ahlâk telâkkilerinin bizim millî ahlâk anlayışımıza göre tam bir ahlâksızlık olduğu anlaşılmış bulunmaktadır. Bunlar dünya proletaryası için her şeyi yapmayı gaye edinmiş başıbozuklardır. Bizim için ise her şeyin başlangıç noktası Tük Milletinin varlığıdır. Bu varlığın korunması, yüceltilmesi ve ebedî olarak devam ettirilmesi fikrinin üstünde hiç bir fikir ve görüşü kabul etmeyiz.

Türk milletinin varlığına, birlik ve bütünlüğüne kasteden fesat hareketlerine karşı amansız bir mücadele açmış bulunmaktayız, özellikle üniversitelerimiz içerisinde, komünist kışkırtmacılara karşı imanlı bir milliyetçi gençlik cephesi yükselmektedir. Bu gençler Dokuz Işık Millî Doktrini ile her çeşit yabancı taklidi zararlı düşüncelere karşı saf tutmaktadırlar.

Millete hizmet yolunda ne kadar büyük güçlükler ve tehlikelerle karşı karşıya olduğumuzu bilmekteyiz; fakat güçlükler bizim azmimizi ve mücadele gücümüzü bir kat daha arttırmaktadır. Muvaffak olacağımıza inanıyoruz.

Kâinata en kıymetli varlık olan insan ihmal edilmiş, millî eğitimde Türk-İslâm görüşü yerine kozmopolitlik aşılarmıştır. Ülkemizdeki insanların bir bölümü kendi öz inançlarından şüpheye düşmüş, yabancı fikirlerin ve inançların esiri hâline gelmiştir. Öz olarak ifade etmek gerekirse 100 yıllık Türkiye'nin mahsulü şudur: Memleket yoksulluk içinde, geri kalmışlık diz boyu, sanayileşme başarısızlamamış, insanımız ihmâl yüzünden kendini kaybetmiş, nereye gittiğini, ne yaptığını bilemez hâle gelmiştir.

Asil milletimiz her partiyi denemiş, her siyasi kadrodan medet ummuş, fakat neticede hüsrana uğramıştır. İşte bu tarihî hataları görmüş, yeniden kendi millî şahsiyetine koşan, ahlâklı, yüce ve yüksek hedeflere yönelmiş bir toplum yapısına kavuşmak için partimiz Türk Milliyetçiliği ruhunu gençliğimize ve aydınlarımıza aşılamıştır.

Bugün yeni bir şahlanış getirmenin mücadelesini yapıyoruz. Bu mücadelede Allah'ın yardımıyla muvaffak olacağız. Çünkü yolumuz fazilet yolu, davamız Hak davasıdır. Bu uğurda önümüze çıkacak her engeli çiğneyip geçmek azim ve kararındayız. Büyük Türkiye'yi kuracağız. Öyle büyük bir Türkiye ki; sanayileşmiş, ilimde ve teknikte, medeniyette en ileriye gitmiş, ahlâkta maneviyatta, refahta, mutlulukta dünyanın en yükselmiş varlığı hâline gelmiş Türkiye'yi kuracağız. Bu azmimizi hiç bir engel kıramayacaktır. Bu yürüyüşümüz her düşmanı, her şer kuvveti ezip geçecektir.

Milletimiz Milliyetçi Hareketi tanımış, onu kendi öz değerlerinin, hakkının, hukukunun temsilcisi olarak görmüştür. Milliyetçi Hareket Partisi Türk milletinin yaşama iradesini temsil eden bir parti olarak en kutsal davayı omuzlamıştır. Bunun için en büyük partidir.

RUM ORTODOKS PATRİKLİĞİ VE HAÇLI ZİHNİYETİ

Athenegoras'ın⁶⁹ ölümünden sonra, Rum Ortodoks patrikliğine Gökçeada ve Bozcaada metropoliti Dimitrios Papadopoulos⁷⁰ seçilmiştir. İstanbul'un büyük Türk hakanı Fatih Sultan Mehmet tarafından fethedilmesinden bugüne kadar Türk devletinin aleyhine çalıştığı ortaya çıkan Rum Ortodoks kilisesinin bu tutumu hakkında hiç bir ciddi tedbir alınmamaktadır. Patrikhanenin ihanet hareketlerine karşı millî menfaatlerimize uygun bir çözüm getiremeyen hükûmetler bahane olarak Hristiyan âleminin varlığını ileri sürmüşlerdir. Lozan antlaşmasıyla karşılıklı cemaat haklarının garantiye alındığı ifade edilmiş ise de, daima olduğu gibi antlaşmalara sadece Türk hükûmeti uymakta ve Yunanlılar Türklere karşı temel insan hak ve hürriyetlerini bile tanımamaktadırlar. Bu hâl yıllardan beri olagelmektedir. Ama, Türk haklarının alenen çiğnenmesine karşılık, Türkiye'deki Rumların anlaşmayla tespit edilen bütün haklarına azamî dikkat sarfedilmesi izahı güç bir durum ortaya çıkarmaktadır. Başta Ege sahili olmak üzere çeşitli şehirlerdeki, Yunan kalıntısı tarihî eserlerin büyük bir titizlikle imar edilmesine karşılık, Türk eserleri tabiatın ve şuursuz insanların tahribine terk edilmektedir. Rum eserlerinin imarı turizmle izah edilmekte, aslında Anadolu, toprakları Yunanlılara tapulanmaktadır.

Ortodoks mezhebine mensup kimseler sadece Rumlardan ibaret olmadığı hâlde, patrikhanenin başında "Rum" kelimesi vardır.

Bu köhnemiş müesseseden memleketimiz kurtarılmalıdır;

69 **Athenegoras:** (1886-1972). 1948 ile 1972 yılları arasında Rumod-rtodoks Patrikhanesi'nin, 268. Patriği olarak görev yapmıştır.

70 **Dimitrios Papadopoulos:** (1914-1991). Rum patriği İstanbul'da doğdu 16 Temmuz 1972'de Rum Ortodoks Patrikhanesi tarafından patrik seçildi. Ölümüne kadar bu görevde kaldı.

İstanbul Ortodoks Patrikliği yüzyıllardan beri dini faaliyetlerini siyasi oyunlarla karıştırmış bulunmaktadır. Fener Patrikhanesi, Türk devletine ve Türk Milletine düşman bir tutum izlemeyi âdet edinmiştir. Türk Milleti binlerce yıldan beri insan hak ve hürriyetlerine karşı saygılı olmanın sayısız örneklerini vermiş olan bir millettir. Vicdan hürriyetine karşı ise en, karanlık çağlarda bile Türkler büyük hürmet ve riayet göstermişlerdir. Fener Rum Patrikhanesinin yalnız din işleriyle uğraşması bizim her zaman hürmet göstereceğimiz bir faaliyet olur. Fakat gerçekler başka türlü tecellî etmektedir. Fener Rum Patrikhanesi yabancıların tesiri altında Türk Milletine düşman ve Türk Devletini yıkmak isteyen bir faaliyet yuvası hâlinde çalışmaktadır. Hâlbuki biz her çeşit kurumlarından ve din adamlarından insanların barış, huzur ve kardeşlik içinde gelişmelerine yardımcı olmayı çalışmalarını beklemekteyiz. Fener Patrikhanesi böyle bir anlayıştan daima uzak ve Türk Devleti aleyhin, de emeller besleyen bir teşkilât hâlinde bulunmuştur; Meselâ bugün Konya'da, Bursa'da ve diğer birçok Türk ilerinde hiç başka dinden insan bulunmadığı hâl de, bu teşkilât içinde Konya ve diğer bölgelerde ilgili teşkilât ve din görevlileri bulunmakta ve bu unvanları taşımaktadır. Ayrıca uzun yıllardan beri Patrikhanede örülmüş bulunan eski bir kapı vardır. Bu kapıda bir zamanlar Türk devletini yıkmak için kanlı bir ihtilâl hazırlamış olan bir patrik idâm edilmiş idi. Patrikhane bu kapıyı bir kin ve gazez kaynağı hâline getirmek için duvarla ördürmüştür. Ve Türk devleti yıkılıp Bizans İmparatorluğu ihya edildiği zaman bu kapıyı açacakları söylenmektedir.

Yunanistan 55 yıldan beri Lozan antlaşmalarının birçok maddelerini çiğnemiştir. Batı Trakya Türklerinin durumu ve kıyılarına yakın Ege adalarının askersizleştirilmesi ve daha birçok faaliyetleri ortadadır. Fener Patrikhanesi Türkiye Devletinin kendi bir iç meselesidir. Yabancıların dışarıdan buna hiç karışmamaları gerekmektedir. Yeni Patrik seçimini Türk Hükûmetinin kontrol etmesi ve istenmeyen bir kimsenin patrik seçilmesine müsaade etmemesi en kutsal ve en tabii hakkıdır. Yunanistan'ın, Batı Trakya Türklerinin arzularını çiğneyerek nasıl müftü tayin ettiği unutulmamalıdır. Hatta eski patrik Athenegoras'ın ölümü Türkiye için yeni bir durum meydana getirmiştir. İstanbul'da yaşayan ortodoks vatandaşlarımızın dinî ihtiyaçlarını karşılamaya yeterli bir kilise

teşkilâtı kurmak ve patrikliği ilga etmek lâzımdır. Gerekirse Papa Eftim⁷¹, Türk Ortodokslarının dinî lideri olarak görevlendirilmeli ve milletimize düşman bu köhremiş müesseseden memleketimiz kurtarılmalıdır.

Haçlılar Niçin Türk'e Hücum Ediyorlar?

Almanya'ya gidince orada işçilerle görüştim. Gençlerle de başa oturup konuştum. Orada "Akıncı Obaları" diye teşkilât kurmuşlar. Bir toplantıya gitmişler. Konferansı Haydil Başpiskoposu veriyormuş. Piskopos konferansta Müslüman Türklere atıp tutmuş. Konferansa katılan bir arkadaşımız bu duruma bozuluyor. Bunu sezen Alman arkadaşları onu oradan uzaklaştırmak istiyorlar. Fakat arkadaşımız "Hayır, burada kalacağız" diyor ve konferansı sonuna kadar dinliyor. Konferans sonunda arkadaşımız soru sormuş, demiş ki, "Dünyada bir sürü Müslüman ülke varken bunların hiç birine çatmıyorsun. Demek ki, senin çattığın, kızdığın, esasında Müslümanlık değil, senin bütün kinin Müslüman Türklere üzerine. Bunun sebebi nedir?" Başpiskopos cevap veriyor ki: "Türkler Müslümanlığı dünyanın her tarafına yaydılar. Türklere olmasaydı İslâmiyet bu kadar genişleyemezdi. Haçlı ordularını durduran, Batı Avrupa'ya kadar Hristiyan dünyasını ele geçiren Türklere olmasaydı, biz her tarafa hâkim olacaktık..."

Bu misal gösteriyor ki, yabancılar nezdinde "Müslümanlık" deyince akla Türklere geliyor ve Müslümanlığa karşı bütün tecavüzlerini Türklere yapıyorlar. Türklere zayıf oldukları müddetçe İslâm ülkelerinin de zayıf kalacağını biliyorlar. Bunun için de, Türk milletinin gene eski kuvvetine erişmesinde Türkçülük hareketinin rolünü gayet iyi bildiklerinden, halkın zaafından faydalanarak milliyetçiliği İslâmiyete karşı bir hareket olarak vasıflandırıp Türk Kurtuluş Hareketini baltalamaya çalışıyorlar.

71 **Papa Eftim:** Türk Ortodoks Kilisesi Bağımsız Türk Ortodoks Patrikhanesi'nin kurucusudur. Asıl Pavlos Karahisaritis'tur. 1884'de Ankara Vilayetine, Yozgat Sancağına bağlı Akdağmadeni kasabasında doğdu. Karahisaritis, İlk öğrenimden sonra Ankara'da manüfaturacığa başladı. 1912'de diyakos 1915'te papaz oldu ve Akdağmadeni'ne atandı; "Eftim" adını aldı. Yozgat'ta Çapanoğlu İsyanı'nı bastırmak için bulunduğu sırada kapı komşusu olan Çerkez Ethem sayesinde Mustafa Kemal'le tanıştı. 23 Nisan 1920'de Ankara'da Millet Meclisi'nin açılış duasını okuyan din adamları arasında Papa Eftim de vardı. Kurtuluş Savaşı'nda "Umum Anadolu Türk Ortodoksları Cemaatleri" olarak yer aldılar. Adını sonra Zeki Erenerol olarak değiştirmiştir.

Her millet kendi milletini üstün tutarken, bunlar kim oluyor ki Türklüğü inkâr ediyorlar? Hiç fazla araştırmaya lüzum yoktur. Bunların arkasında yabancılar var, bunlar satılmış adamlardır. Bu adamlar, şunu bilir ki, Türk ne kadar kuvvetlenirse, Müslümanlık o kadar kuvvet kazanır. Tarih bunun ispatıdır.

Bugün bu gerçeği göremeyenler, inkâr edenler, Milliyetçi Harekete düşman olmuşlardır. Avukat Bekir Berk⁷² “İslâmî Hareket ve Türkes”⁷³

72 **Bekir Berk:** (1926-1992). Ordu’da doğdu. İ.Ü, Hukuk Fakültesini bitirdi (1951) 20 yıl (1953-1973) avukatlık yaptı. İlk yazısı “Haddini Bil Kemalist” başlığıyla *Altın Işık* dergisinde yayımlandı. Milli Türk Talebe Birliğine İstanbul Üniversitesi, Hukuk Fakültesi Talebe Cemiyeti İdare Heyeti azalığı yaptı ve MTTB’ye bağlı dernek toplantısında Komünizmle Mücadele Komisyonu üyeliğine seçildi. Türk Kültür Ocağı adlı cemiyetin iki devre başkanlığını yaptı. Ayrıca Milliyetçiler Federasyonu Başkanlığında bulundu. Bir yıl da Milliyetçiler Derneği İstanbul Şubesi Başkanlığını yürüttü. 1973 yılında hac vazifesini ifa ettikten sonra Suudi Arabistan’a yerleşti. Cidde Radyosu Türkçe yayın bölümünde 1974 yılı Eylül ayında çalışmaya başladı. 1989 yılının martında yaş haddinden emekliye ayrıldı. İstanbul’da öldü. Risale-i Nur talebelerinin davalarına giren Bekir Berk’in birçok eseri bulunmaktadır.

73 Said Nursi’nin talebelerinden Abdullah Yeğin, Bekir Berk’in yazdığı “İslâmî Hareket ve Türkes” kitabının yazılmasını tasvip etmediğini belirtmiştir. Abdullah Yeğin’le yapılan röportajın ilgili bölümü:

“Sonra Türkes aleyhinde bir broşür neşredilmiş, Bekir Berk onların aleyhine bir yazı yazmış. Biz dedik “katiyyen bunu Bekir Berk’in neşretmesi uygun değildir, biz siyasete karışmış oluyoruz.” Adana’da da o şeyi sattırmadık, o broşürü, dağıtmadık.

1969 yılında oluyor bu olay değil mi?

İslami Hareket ve Türkes adlı bir broşürdü. Yalnız bunu Bekir Beyin yapmasını beğenmedik, kabul etmedik bütün abiler aleyhinde idi.

Ama sonra yayımlandı. Peki, yayılandıktan sonra abilerin tepkisi ne oldu?

Bilemiyorum, unuttum gitti, uğraşmadım o işle.

Bir tek Adana’da dağıtılmadı galiba.

Zannetmiyorum, başka yerlerde de dağıtılmadı ama Adana’da dağıtılmadı.

SİYASİ BİR LİDERİN ALEYHİNDE NURCULARIN KİTAP NEŞRETMESİ, RİSALE-İ NUR’A AYKIRIDIR

Türkiye’de dağıtıldı ama siz Adana’daydınız Adana’da dağıtılmadı herhalde.

Adana o zaman derli topluydu.

Yanlış anlaşılmasın için bu konuyu biraz açmamız lazım. Bu kitabı dağıttırmayışınızın sebebi net olarak neydi? Bazı insanlar yanlış şeyler düşünebilirler, yanlış şeyler söyleyebilirler, tekrar sizin ağzınızdan duymak istiyoruz?

Yani siyasi bir liderin aleyhinde Nurcuların kitap neşretmesi, Risale-i Nur’a aykırıdır. O kanaatle biz mani olduk. Hatırında kaldığına göre nedeni buydu.

Siyasete girilmiş oluyor öyle mi?

Evet, siyasete girilmiş oluyor. Ve Türkes’in cemaatini Nurcuların aleyhine sevk etmiş oluyorsun, bizim muarızlarımız olacaklar.

Alparslan Türkes de Adana’dan milletvekili adaydı, o zaman siz de Adana’daydınız.

Bir sıkıntı yaşandı mı?

diye bir kitap yazdı ve bizi kâfirlikle suçladı. O kitabı her yerde bedava dağıttılar. Tabî ki paraları kimin verdiği belli. Kitabı duyanlarınız olmuştur; içi birbirini tutmayan saçmalıklarla doludur. Bizi kâfirlikle suçlayanlar kendilerinin ne olduğunu biliyorlar mı? Bu adamlar madem Müslümandır ve madem Müslümanlığa karşı olan zararlı faaliyetlere düşmandır, neden, evvelâ baş düşman olan, dini inkâr eden komünizme veya Yunan Megalo İdeas'na⁷⁴ çatmayıp da Milliyetçiliğe çatıyorlar? Bunca melânet dururken, İslâmiyet için tek tehlike Milliyetçilik mi, tek tehlike Alparslan Türkeş mi?... Kaldı ki biz, doktrinimizde dinimizin yüceliğini kabul etmişizdir. "Türklük gurur ve şuuru, İslâm ahlâk ve fazileti"ni hiç bir parti ortaya atmamışken, biz benimsemişizdir. Türk-İslâm ülküsünü ortaya biz atmışızdır. Biz İslâmiyetin bugünkü durumundan kurtulup ilerlemesinin çaresini, Müslüman Türkiye'nin, Müslüman Türk Dünyasının ilerlemesinde, bağımsız olmasında görmüşüzdür. Bu şartlar altında hâlâ bize saldıranların maksatlarının ne olduğu meydandadır. Bunlar dışarıdan beslenme satılmış uşaklardır

MİLLETİMİZİN İNANÇLI YOKSULLAR, MADDEYE TAPAN ZENGİNLER OLMASINA RAZI DEĞİLİZ

MHP yalnız maddece kalkınmanın yetersiz olduğuna inanmıştır. Bir milletin yükselmesi ve varlık davasını kazanması için, manevî kalkınma şarttır. İnançsız, ahlâksız, örf-âdetlerine yabancı bir millet ne kadar zengin olursa olsun eninde sonunda yıkılmaktan kurtulamaz. Manevî kalkınma maddî kalkınmanın itici gücüdür. Ahlâkça sağlam, fakir bir milletin refaha ulaşması mümkündür. Fakat, manevî, ahlâkî

Ben o adamı da hiç görmedim, Adana'dan seçildiğini de bilmiyorum. Sevmezdim ben zaten onu." (Abdullah Yeğin, "Türkeş broşürüne neden karşı çıktım? Bediüzzaman Said Nursi'nin talebelerinden Abdullah Yeğin ile yaptığımız röportajın 10. Bölümü" (Röportaj: Abdurrahman Iraz, Mehmet Ali Bulut, İhsan Atasoy, Nurettin Huyut), www. Risalehaber.com, 18 Kasım 2009.)

74 **Megalo İdea:** "Büyük Fikir" anlamına gelir. 1453'te Bizans İmparatorluğu'nun yıkılışından beri canlı tutukları Yunanlıların büyük ülküsüdür, Bizans İmparatorluğu'nu bir Helen İmparatorluğu olarak kabul eden Yunan milliyetçileri, Megali İdea adını verdikleri büyük ülküleri ile eskiden Bizans'a ait olan tüm toprakları alarak, Kostantinopolis (İstanbul) başşehir olmak üzere, büyük Helen İmparatorluğu'nu yeniden kurmayı hayal etmektedirler.

değerlerini kaybetmiş zengin bir millet, tarihten alınan derslerin gösterdiği gibi, mutlaka çöker. Partimizin doktrini Dokuz Işığa “ahlâkçılık” ilkesinin eklenmesi bundan ötürüdür. Biz madde ve mana gücünün ahenk içinde, birbirine kuvvet vererek yaşamaları gerektiğine inanıyoruz. Doktrinimiz “İslâm ahlâk ve fazileti, Türklük guru ve şuuru” esasına dayanır. Kalkınmamızı engelleyen başlıca yanlışlardan birinin doğulu gibi üretmek, batılı gibi tüketmek alışkanlığının ancak sağlam bir imanla önleneceğine şüphe yoktur. Sosyalist ve liberalist kalkınma modellerini taklit eden partiler, insanlarımızı yalnız maddeden ibaret saymakta, ruh zenginliğinin değerinden habersiz görünmektedir. MHP, aziz milletimizin ne inançlı yoksullar, ne de maddeye tapan zenginler olmasına razı değildir.

4 - TOPLUMCULUK

Yakın Tarihimizin Işığında Milliyetçilik ve Toplumculuk

Tarih, milletler mücadelesi tarihidir. Bu mücadelede zafere ulaşabilmek için güçlü, her bakımdan kuvvetli bir millet olmak lâzımdır. **Sosyal, siyasî ve ekonomik yapısını**, millî şartlarına uyduramayan milletler bu mücadelede mağlup olmaya mahkûmdur. Büyük milletimiz, yüzyıllardan beri kökü dışarıda rejim ve ideolojilerle idare edilmeye çalışılmaktadır. Millî olan bütün değerler yıkılmak istenmektedir. Amaç; teşkilâtçı, büyük devlet kurucu bu milleti tarih sahnesinden silmektir.

Bu mücadelede yenilmeyeceğiz. Çünkü Tanrı Türk'ü yenilmek için değil, yenmek için yaratmıştır. Tarihî misyon ve soyumuzda kader bize büyük bir görev yüklemiştir. Bu görev, Büyük Türk devletini, Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Ülküsünü, asil kanıyla anlamış, inançlı bütün Türkleri Büyük Türkiye'yi kurmaya çağırıyorum. Bu cephe, yüz milyonluk, kalkınmış Milliyetçi Türkiye cephesidir. Bu cephede bencil çıkarlarını düşünen menfaat şebekelerine yer yoktur. Bu cephede korkaklara, döneklere yer yoktur.

Milletler tarihi iyi bilinmeli, iyi değerlendirilmelidir. Tarih göstermektedir ki, her iki yüz yılda bir Türk milleti, dünyaya yön veren yeni ve büyük hareketler yapmaktadır. Hun, Uygur, Göktürk, Selçuklu ve Osmanlı İmparatorlukları bunun birer örneğidir. Ancak Türkçü-Milliyetçi anlayış, devlet yönetiminin hâkim unsuru olmaktan çıktığı an, bu devletler yıkılmıştır.

1700'lerin sonu 1800'lerin başında Osmanlı devlet yönetimine hâkim unsur, Türk milletinin gerçeklerine aykırı düştüğü içindir ki, bu cihanşümul devlet çökmüş yıkılmıştır. Şu husus unutulmamalıdır ki, Osmanlı Devletinin gerçek anlamda çöküş ve yıkılışı 1700'lerin sonu

1800'lerin başıdır. İmparatorluğun bundan sonra geçirdiği devre, bir enkaz, bir yaşayan ölü devresidir. Şimdi tarih, şimdi kader bize yeni bir görev vermek üzeredir. Çünkü milletler tarihinde yeni 200 yıl dolmak üzeredir. Bu tarihî görev, Büyük Türkiye'yi, Milliyetçi Türkiye'yi kurma görevidir.

Türkiye'miz, büyük milletimiz, yıkıcı ideolojilerin yatağı hâline gelmiştir. Doğu komünizminin emperyalist emelleri büyük milletimizi yıkmak için pusuya girmiştir. Onlara fırsat vermeyeceğiz. Bu fesat ve ihanet yuvalarına göz açtırmayacağız. Milliyetçi Türkiye'nin temeli atılmıştır. Fikri, düşüncesi yüzde yüz Türk olan kafalar cepheye katılmıştır. Türkiye'nin en güçlü beyinleri safımızda yer almıştır. En güçlü hedefler, en dinamik ideoloji, en Millî Doktrin çizilmiştir.

Milletler mücadelesinde Türk milleti'nin zafere ulaşabilmesi, devlet ve milletimizin yeniden teşkilâtlandırılmasıyla mümkündür. Bu teşkilâtlanmada devlet, yeni bir yapıya sahip olacaktır. Bu yapının üç ana unsuru vardır. Bunlar sosyal, siyasî ve ekonomik unsurlardır.

Milletçe çetin ve zor günler yaşamaktayız. Bu çetin ve zor günleri yaşamamıza sebep Türk milletinin davalarının ve memleket gerçeklerinin ihmal edilmesidir. Bugün milletimizin büyük çoğunluğu fakirdir; iktisadî imkân ve kaynakları sınırlıdır ve memleketimiz kalkınma hamlesini hızlandıracak, büyük sanayi tesislerinden mahrumdur. Kökü dışarıda bulunan yabancı kuvvetler ve ideolojiler Türk milletinin kendi gerçeklerini ya görmesini engellemektedir ya görenlere yabancı metod ve rejimler empoze etmeye çalışmaktadır. Bunlardan hiç biri kurtuluş yolu ve kalkınma çaresi olamaz.

Bugün Türk vatanının ve Türk milletinin en büyük düşmanı komünizmdir, dedim. Ve komünizm Milliyetçi Hareket'in de baş düşmanıdır. Kökü dışarıda olan her türlü yabancı ve maksatlı ideolojinin Türkiye'nin ana davalarına çözüm yolu getirmeyeceğini bildiğimiz ve bu görüşe inandığımız için yüzde yüz millî, yüzde yüz yerli bir doktrin savunuyoruz. Türk milletinin ve Türk vatanının geri kalmışlığına, yoksulluğuna çare bulacak ve milletimizi bugün içerisine düştüğü kötü durumdan kısa zamanda kurtaracak yol bizim savunduğumuz, bizim öngördüğümüz Milliyetçi prensiplerdir.

Türk milletinin ve Türk vatanının en büyük düşmanı komünizmdir, dedim. Bunun en canlı örnekleri son yıllarda ülkemizde başlatılan

olaylardır. Üniversitelerimizde başlatılan boykotlar, işgaller, kavgalar, sokağa çıkarılmış banka soygunları, Türk devletinin askerine, polisine kurşun sıkımlar ve adam kaçırmaların büyük düşmanın emrine hizmet için yapıldığı milletçe anlaşılmıştır. Biz bunun için komünizmi en büyük tehlike ve düşman ilân ettik.

Komünistler Türk milletine suikast hazırlamak, geleceğine kastetmek için, Üniversitelerimizi karanlık ta bırakmayı hedef seçmişlerdir.

Bugün bir kısım şahıslar ve çevreler aşırı solla, aşırı sağı aynı tehlike paralelinde görmekte ve göstermektedir. Bu yanlış ve zararlı bir tutumdur. Tekrarlıyorum. Türkiye’de tehlike aşırı SOLDADIR. Çünkü, teşkilâtlı ve eli silâhlı olan aşırı soldur. Milletın öfkesini ve husumetini ikiye bölmekte fayda umanlar milletimize iyilik etmemektedirler.

Devletimizin tarihinde hiç görülmemiş olaylar cereyan etmekte ve vatandaşlar can ve mal güvenliğinden endişe etmektedir.

Milliyetçi Harekete katılanlar ve bu ülkünün bayrağını taşıyanlar, hem Türk milletinin ihtiyaçlarını bilmek, hem de memleket gerçeklerini görmek, göstermekle görevlidir. Çünkü, Milliyetçi Hareket, Türk milletinin geri kalmışlıktan yoksulluktan kurtarılmasının ve medenî ülkelerin ön safına ulaştırılmasının mücadelesi ve bu mücadelenin adıdır. Milliyetçi Hareketin asıl gayesi, Türk milletini refaha ve huzura kavuşturmak ve bunlar kadar önemlisi de teknikte, ilimde güçlü kılmaktır.

Milliyetçi Hareket, Türklüğün parçalanmasına, Türk vatanının herhangi bir devletin uydusu hâline sokulmasına karşı başlatılmış kutsal bir savaştır. Bu savaşımız, devam edecektir. Ve Türk Milleti aydınlığa kavuşacaktır. Bu kutsal savaşın sonunda bütün şer ve fesat kuvvetler ezilecektir.

Tekrarlıyorum, Türkiye yabancı memleketleri taklit etmekle kalkınamaz. Türk Milleti yabancı ideolojilerle kurtulamaz.

Hedefi gösteriyorum, Türkiye ve Türk Milletim kalkındırarak, kurtararak, güçlü kılabacak ve refaha kavuşturacak yol Dokuz Işık yoludur. Ortaya attığımız Dokuz Işık doktrininin ana ilkelerinden birisi de TOPLUMCULUK’tur.

BİR SİYASÎ YAPI

MİLLÎ DEMOKRASİ

Milliyetçi Türkiye'nin siyasî yapısı, millî devlet esprisine dayanır. Millî devlette her Türk, devleti meydana getiren en önemli iki organa, yürütme ve yasama organlarına doğrudan doğruya katılır. Türk tarihinde devlet, bir kuvvet ve otorite timsalidir. Her Türk, devletine karşı güven ve sevgi beslemelidir. Güçlü, kuvvetli devlet, şahsiyetli, dirayetli devlet başkanları ile kaimdir. Meclis, millî demokrasinin meclisi olacaktır. Millî bir meclis, ancak Türk milletinin bütün fertlerini, sosyal dilimlerini temsil ettiği zaman millî olabilir. Bunun için, milletimizin sosyal yapısına uygun olarak altı sosyal dilimden gelen milletvekillerinden oluşan bir meclis kuracağız. Bu mecliste, birbirine yakın sayıda İşçi, Köylü, Esnaf, Memur, Serbest Meslek mensubu ve İşveren temsilcileri bulunacaktır. Böylece Marksist demokrasilerde olduğu gibi, ne sadece sözde işçi sınıfının temsilcisi olan bürokrat komünist partisi üyeleri, ne de bugünkü gibi, liberal-kapitalist sistemde geçerlilik kazanan varlıklı sınıfların temsilcilerinden oluşan bir sınıflar meclisi olacaktır. Tam ve sağlam bir millî meclis kurulacaktır. Bu meclis tek yapılı olacaktır. Avrupa'nın krallık rejimlerinin bir kalıntısı olan senato kaldırılacaktır. Tek yapılı Millî Meclis, sırf millî olmakla kalmayacak, aynı zamanda bir uzmanlar meclisi olacaktır. Her sosyal dilimin diğerine hâkim olamayacağı bir meclis doğacaktır. Millî meclisin üyeleri genel oy esasına göre seçilecektir.

Milliyetçiliğimiz, Türk milletinin bütün fertlerini aynı derecede sevmek, onları devlet yönetimine aynı derecede katmak, ortak etmektir. Bu ise, ancak MİLLÎ DEVLET ve MİLLÎ DEMOKRASİ ilkesinin uygulanması ile gerçekleşebilir. Türk insanının yönetim tarzı, ne Batı'nın burjuva diktatörlüğü, ne de Doğu'nun proletarya diktatörlüğüdür. Türk insanının yönetim tarzı milletin bütün fertlerinin, sosyal dilimlerinin demokratik yönetimidir. Unutulmamalıdır ki, kökü Batı'da olan liberal demokrasi bütün milletin değil, sadece birkaç patronun, sermaye sahibi bir sınıfın

demokrasisidir. Doğu'nun Marksist demokrasisi ise, Batı'nın burjuva sınıfının yerini alan bir avuç komünist partisi üyelerinin demokrasisidir. Bu demokrasilerin her ikisi de birer sınıf demokrasisidir.

Siyasî demokrasi, ekonomik demokrasi ile orantılıdır. Bir kimsenin siyasî demokrasisinden, siyasî hak ve hürriyetlerden faydalanabilmesi, ekonomik imkânlarına bağlıdır. Ekonomik imkânlarla sahip olamayan bir insanın hak ve hürriyetlerden istifadesi, sadece anayasa ve kanun metinlerinde kalır. Bir insanın, meselâ seyahat hürriyetine, mal-mülk edinme hürriyetine, eğitim hürriyetine sahip olabilmesi için, ona bunları sağlayabilecek maddî imkânları temin etmek gerekir.

Siyasî demokrasi, ekonomik bakımdan kuvvetli ve üstün olanların demokrasisidir. Bir ülkede liberal kapitalist sistem yürürlükte ise, bu ülkenin demokrasisi sermaye sahiplerinin çıkarını işleyen bir demokrasi- dir. Bu çeşit demokrasiye devlet organları, özellikle yürütme ve yasama organları kapitalistlerin hizmetindedir. Durum Marksist ülkelerde de bundan farklı değildir. Marksist devlette ekonomik güç ve değerler, devletleştirilmiştir. Devlet bir nev'i kapitalist, hem de tekelci bir kapitalist hâline gelmiştir. Devlet gücünü elinde tutan bir avuç komünist partisi yöneticileri bir nev'i mâlik durumunda olduklarından, devlet organları bu kimseler lehine işlemekte, bunlara hizmet etmektedir.

Millî devlet, bir sınıf devleti olmayıp, Türk milletini meydana getiren bütün fert ve dilimlerin devleti olacaktır. Bu sistemde her fert, ekonomik değerler millileştirilip, Türk milletinin bütün fertlerine mal edildiği için, ekonomik imkânlarla sahip olacaktır. Hiç bir fert (kapitalist) veya sınıf (sözde işçi sınıfı, fakat gerçekte komünist bürokratlar) ekonomiye sahip olamayacaktır. Devlet ve onun organları, ekonomik güce sahip olanların hizmetinde bulunacağına göre, bir Türk bu güce sahip olmakla, siyasî demokrasi ile ekonomik demokrasi, Millî Demokrasi içinde birleşecektir.

MİLLÎ DEVLET ÜLKÜSÜ

Milliyetçi Hareket Partisi Millî Devlet ülküsüne inanır. MİLLÎ DEVLET Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan her Türk vatandaşını kucaklayan, başına basan bir devlet biçimidir. Bizim gözümüzde Türk milleti; bölge, mezhep, ırk ve parti ayırımı gözetmeksizin bölünme kabul etmez kutsal bir bütündür. MİLLÎ DEVLET, vatandaşları bölge,

mezhep, farkı tanımaksızın ALLAH'ın mukaddes bir emaneti olarak görür. MİLLÎ DEVLET her türlü sosyal, siyasi ve ekonomik imtiyazlara karşıdır. Millî Devlette bölücülük yok, birlik, bütünlük vardır. Milliyetçi Hareket Partisi Millî Devlet ülküsü içinde, kırk milyon vatandaşımızı bütünlüştürecek, Türklük ülküsüyle yoğuracaktır.

Milliyetçi Hareket Partisi güçlü, kalkınmış mutlu bir Türkiye kuraacaktır. Güçlü büyük Türkiye'de bugünkü gibi, yarı aç, yarı tok vatandaş kalmayacaktır. Yoksulu, fakiri çok bir ülkede millî dayanışma, millî birlik olamaz. Bugün ülkemizde büyük halk kesimleri geçim sıkıntısı çekmekte, yarınna güvenle bakmamaktadır. Billhassa orta ve küçük memurlar, küçük esnaf, çiftçi ve köylü vatandaşlarımız; pahalılığın, sefaletin pençesinde kıvrınmaktadır. Milliyetçi Hareket Partisi, fakiri daha fakir, zengini daha zengin yapan **BU PAÇAVRA İKTİSAT SİSTEMİNE SON VERECEKTİR.**

KALKINMANIN ÖLÇÜSÜ

Milletimiz yoksul durumda, geri kalmış ve insanca yaşama imkânlarına sahip değildir. Üstelik derdini kimseye anlatmamakta, tarih boyunca, müşfik baba olarak görmeye alıştığı Devletten beklediği ilgiyi bulamamaktadır. Ürettiğinin karşılığını alamıyor, kazancının çoğunu araçılara, tefecilere vermek zorunda kalıyor. Rüşvetsiz, iltimasız iş yaptırmakta güçlük çekiyor. Dış ticaret açığımız gittikçe büyüyor. İhracatımız yerinde sayarken, ithalâtımız artıyor. Bir tarım ülkesi sayılmamıza rağmen, ekmeklik buğdayımızı bile başkalarından alıyoruz. Niçin bu böyledir? Çünkü, şimdiye kadar iktidara gelmiş partiler ya kapitalist ya da sosyalist modellerden medet ummuşlardır. Memleketimizin yapısını hiç hesaba katmamışlardır. Asıl önemlisi iktisatça kalkınmanın, dar kalıpları içinde katılmış doktrinlere körükörüne bağlanmaktan ziyade, müspet ilim zihniyetine ve yetmişmiş insan gücüne bağlı olduğunu unutmuşlardır.

Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi iktidaları dönemlerde kalkındığımızı ileri sürerler. Gerekçeleri de hazırdır. Derler ki; on yıl önce üretilen değerleri aştık, daha çok köye elektrik verdik, daha okul yaptık, fert başına düşen millî geliri dört bin liradan beş bin liraya çıkarttık. Böyle bir hesabın milleti kandırmaktan başka hiç bir değeri yoktur. Çünkü bir ülkenin kalkınıp kalkınmadığı, kendi kendisiyle değil, diğer ülkelerle ve ileri milletlerle yapılacak kıyaslamalar sonucu

ortaya çıkacaktır. Meselâ belli bir süre önce fert başına düşen gelir bakımından eşit olduğumuz ülkeler ele alınır, sonra bugünkü duruma bakılır. Eğer o ülkeleri geçmişsek kalkınıyoruz denilebilir. Böyle bir açıdan bakılınca durumumuz yüz kıvartıcıdır. Bir tek misâl ile yetineceğim: 1960 yılında millî gelir ortalaması bakımından komşumuz Yunanistan ile eşittik. 1974 yılında Yunanistan'da kişi başına düşen millî gelir Türkiye'nin tam üç katıdır!

KALKINMA ANCAK DOKUZ IŞIK İLE MÜMKÜNDÜR

Milliyetçi Hareket Partisi, ülkemizin şartları ve milletimizin yapısına uygun bir doktrinle DOKUZ IŞIK doktriniyle ortaya çıkmış ve hızlı kalkınma yolunu bulmuştur. Biz, "sosyalizme de, kapitalizm karşıyız!" dediğimiz zaman, bazıları hayret ediyor... Tekrar ilân ediyoruz ki; Milliyetçi Hareket Partisi hiç bir zaman bize benzemeyen; insanının yapısı, coğrafyası, gelenekleri değişik yabancı doktrinlerle kalkınmamızın mümkün olmayacağını, müspet ilim zihniyetine uygun bir düşünceyle tespit etmiş; **Her Şeyin Türk'e Göre, Türk İçin ve Türk Tarafından** yapılması gerektiğini öne sürmüştür. İktisatça kalkınmamızın başlıca şartlarını sıralıyorum: En kısa zamanda sanayileşmek zorundayız. Ancak, sanayileşmekteki kastımız, montaj veya tüketim sanayii; Coca-Cola, Dandy sakızı sanayii değil, ağır sanayi, yani üretim endüstrisidir. Makina yapan fabrikaların kurulmasıdır. Temel parçaları yabancılardan almak ve bunları birbirine eklemekle, sanayileşmenin bir ilgisi yoktur. Sanayileşmedikçe kalkınmanın imkânsızlığı da şu ilmî gerçekten gelir. Her tarım ülkesi sanayileşmiş ülkeler tarafından sömürülmeye mahkûmdur. İktisatça kalkınmanı diğer bir şartı da yerleşme bölgesinin sayısına bağlıdır.

MİLLÎ İDARE

Teşkilâtçı Millet

Türk milletinin iki büyük karakteri vardır. Bunlar, "teşkilâtçı millet" ve "asker millet" karakterleridir. Türk milleti, teşkilâtçı millettir demek, Türk milletinin, devlet kurmada sahip olduğu kabiliyet ve üstünlük demektir. Gerçekten, dünya milletleri içinde Türk milleti kadar büyük ve üstün devlet kurma yeteneğine sahip ikinci bir millet daha yoktur.

Tarihte kurmuş olduğumuz 16 büyük imparatorluk, milletimizin üstün devlet kurmaktaki özelliğinin en kesin delilidir. Bu kesin tarihî delil karşısında milletimizin, Türkiye Cumhuriyeti devletini, yarının en üstün ve büyük devletlerinden biri yapacağından asla şüphemiz olmamalıdır. Zira milletimizin teşkilâtçı niteliğinde her türlü yaratıcılık unsuru mevcuttur. Bunlar arasında kültür ve medeniyet oluşturma özelliğimizden bilhassa bahsetmemiz gerekir. Yarının güçlü ve milliyetçi Türkiye'sinin çağdaş medenî milletlerden biri olacağına mutlaka mutlaka inanmalıyız. Türk milletinin ikinci karakteri, asker millet oluşudur. Asker milletten amaç, disiplinli, cesur ve kahraman bir millet olmaktır. Tarih, milletimizin bu özelliği hakkında da sayısız örneklerle doludur. Esasen, büyümek, bir dünya devleti olmak özlemimizin en büyük garantisi, asker millet, cesur ve kahraman millet olmak karakterimizdir. Manevî ve iktisadî kalkınmamızı sağladığımız gün, dünya politikasındaki hâkim yerimizi mutlaka alacağız. Buna bütün gönlümüzle inanıyoruz. Esasen bu bizim tabîi hakkımız, tarihî misyonumuzdur.

Teşkilâtsiz Türkiye

Türk cemiyeti teşkilâtlandırılmamış bir durumdadır. Eskiden halkımız vakıflar, loncalar ve ahi teşkilâtlarıyla içtimaî yönden teşkilâatlanmışlardı. Bu yıkılan teşkilâtların yerine yenileri kurulmadığı için bir başıboşluk sürüp gitmektedir.

Türkiye'yi içtimaî yönden teşkilâtlandırmadıkça kurulmuş olduğu iddia edilen sistemin sıhhati daima münakaşa konusu olacaktır. Türkiye'yi komünist, istismarcıların elinden kurtarmak ve Türk halkını lâyük olduğu rahata kavuşturmak, yarınından emin duruma getirmek için bütün Türk halkını içine alan bir içtimaî teşkilâtın kurulması şarttır. Mevziî bazı sosyal faaliyet ve yardımlaşmaların büyük bir faydası olacağına inanıyoruz.

Halkımızın içtimaî ve iktisadî teşkilâttan mahrum bulunması yüzünden her gün pek acı durumlarla karşılaşmaktayız. Halkımız âdetâ kaderine terk edilmiş bir hâlde, himayeden, destekten, yardımdan mahrum, perişan bir vaziyettedir.

Bu duruma bir son vermek lâzımdır. Bütün Türk halkını içine alan bir Sosyal Güvenlik Teşkilâtı kurulmalıdır. Halkımızı tefecilerin elinden kurtarmak ve bilhassa ziraat alanında üretimi artırmak için üretim ve

tüketim kooperatifleri kurulması sağlanmalıdır. Küçük memur, esnaf ve sanatkarlar sıkıntidan, borçtan kurtarılaraq verimli hizmete sevk olunması için bunların refahlarını sağlayacak tedbirlere gidilmeli, cemiyetin sağlam dayanakları olan grupları için kolaylıklar sağlanmalıdır.

Gençliğin teşkilâtlandırılması ve yurt kalkınmasında görev alması gereklidir. Bilhassa tatil aylarında gönüllü hizmetlere sevk edilmeleri düşünülmelidir.

Millî İdare Sistemi

Türk halkı fikri akımların çemberlerinde sıkılmak istenmektedir. Birçok adam çıkmış, yabancı milletlerin sistemlerini savunmuş, bu yolda çalışmışlardır. Bazıları başa geçmiş, zararlı olaylara sebep olmuşlardır. Meselâ, devirlerinde Ziya Paşa ve Namık Kemal gibi aydınlar Fransa'daki meşrutiyet idaresini memleketimizde yürürlüğe koymak için çalışmışlar, bu olmuş, fakat tarihimiz, geleneklerimiz, inançlarımız ve o günün şartları göz önüne alınmadan bu sistem kopya edildiği için Osmanlı devletinin yıkılışı çabuklaştırılmıştır.

Her şey bize uygun, millî bünyemize uygun olmalıdır. Bu düşüncenin dışındaki her şey, her düşünce atılması gereken, çiğnenmesi gereken şeylerdir.

Unutmamak gerekir ki, milletler tıpkı insanlar gibidir. Nasıl ki, kalbi, beyni ve kanı olmayan insan yaşayamazsa, milletler de kalpsiz, beyinsiz ve kansız yaşayamaz. Bir milletin kalbi, onun kültürü; beyni, düzeni; kanı ise iktisadiyatıdır. Tıp ilmine göre, insanın kalbi ve beyni başka bir insana nakledilmekte, fakat uzun süre yaşaması sağlanamamakta, bünye onu reddetmektedir. Canlıların en basiti olan fert başka bir ferdin uzvu ile yaşayamazken, bir millet başka bir milletin kültürü, iktisat ve siyasetiyle nasıl yaşayabilir? Ne yazık ki, bu basit gerçek yıllardır anlaşılammıştır. Türk kültürü, Türk iktisat ve siyaset sistemleri atılmış, yerlerine başkalarının kültürü, yabancıların iktisat ve siyaset sistemleri getirilmiştir. Bu arada bir türlü fark edilmemiştir ki, bir milleti kalkanıran kendi öz sistemidir. Yabancı sistemlerle milletler kalkınamaz.

Milliyetçi Hareket, büyük, imanlı ve müreffeh bir Türkiye kurmak zaruretinden doğmuştur. Bu büyük devletin temeli Türk kültürüne, Türk iktisat ve siyaset anlayışına dayanan milliyetçi bir doktrindir.

Kuracağımız devletin temeli millî kültürümüz olacaktır. Millî kültür bir milletin yaşama tarzıdır. Millî kültür milletin fertlerinin asırlar boyunca birbirleriyle münasebetlerinden doğan kıymetler bütünüdür. Millî kültür denince akla, bir milletin dini, ahlâkı, hukuku, örf âdeti, dili, sanatı gelir. Esefle belirtelim ki, bugün bu müesseselerden birçoğu millîlik vasfını kaybetmiştir. Zira bunların yerine Avrupa milletlerinin kültür müesseseleri getirilmiştir. Bu müesseseler ise Avrupa milletlerinin dinî, ahlâkî, hukukî, siyasî düşüncelerine dayanır. Avrupa milletlerinin dini Hıristiyanlık; ahlâkı maddecilik; hukukî ve siyasî düzenleri ise ferdiyetçiliktir. Hâlbuki Türklerin dini, dinlerin en mütekâmili olan İslâm dini; ahlâkı ise, İslâm ahlâk ve faziletidir. Bugün uygulanan hukuk da Türk hukuku olmaktan uzaktır. Keza eğitim sistemimiz baştan başa yabancı kültürlerin istilâsına uğramış, bunun sonunda münevverlerimizle halkımız, ana-babalarıyla evlâtlarımız, imam ile öğretmenlerimiz birbirine zıt kültürleri savunur bir hâle getirilmiştir. Yok olmaktan kurtulmamız için millî kültürümüze yeniden sarılmak, ona bürünmek zorundayız. Bu kültür, İslâm felsefesinin süslediği, Türk tarihinin şekil verdiği büyük Türk kültürüdür. Bu sebeptendir ki, iktidarımız millî bir kültür sistemi uygulayacak, kültür müesseselerini baştan sona kadar Türkleştirecektir.

Milliyetçi Hareket'in dayandığı ikinci temel, siyasî milliyetçiliktir. Siyasî milliyetçilik, dışa karşı büyük bağımsız bir Türkiye, içerde ise millî demokrasidir.

Bugün Türkiye'de liberal kapitalizmin getirdiği liberal demokrasi uygulanmaktadır. Buna karşı Marksist sosyalistler sınıf demokrasisini getirmek istemektedir. Liberal demokrasinin de, Marksist demokrasinin de kökü dışarıdadır. Liberal demokrasi, Avrupa sanayi kapitalizminin doğurduğu bir siyaset rejimidir. Amacı, bir avuç patronu korumaktır. Liberal demokrasi, milleti meydana getiren zümrelerden yalnız patronları koruduğu için bir sınıf demokrasisidir., Ortanın solundayız diyenlerin savundukları sosyal demokrasi de kökü Avrupa'da olan bir demokrasidir. Esası sanayi kapitalizmine dayanır ve yetersiz bazı sosyal politik tedbirleriyle işçileri oyalamayı öngörür. Aslında sosyal demokrasi, bir patronlar sınıfı demokrasisidir. Komünist rejimlerin siyasî sistemi olan Marksist demokrasi de bir sınıf demokrasisidir. Uydurma bir işçi sınıfı yaratıp, onun menfaatlerini, korumak ister. Fakat gerçekte koruduğu işçi sınıfı değil, bir avuç komünist partisi üyesidir.

Milliyetçi Hareket'in, Dokuz Işıkların demokrasi anlayışı millî demokrasidir. Kurduğumuz devletler hiç bir zaman "sınıf devleti" olmamıştır. Millet, sadece patron veya işçiden ibaret değildir. Millet içinde patron ve işçiden başka, çiftçi, köylü, memur, esnaf ve diğer zümreler vardır. Millî demokraside milleti meydana getiren bütün bu zümreler, yani patron, işçi, köylü, memur, esnaf ve serbest meslek mensupları birlikte korunur. Zira millî demokraside hâkimiyet yalnız patron veya işçi sınıfına değil, milletin tümüne aittir.

Milliyetçi Hareket, millî bünyemize ve şartlarımıza uymayan, temeli Avrupa'nın liberal ve sosyal demokrasisine dayanan bugünkü anayasayı başından sonuna kadar değiştirecek, millî demokrasiyi bütün müesseseleriyle kuracaktır. Bu cümleden olmak üzere parlamenter hükûmet sistemi yerine başkanlık sistemini getireceğiz. Bu sistemde Cumhurbaşkanı ve Başbakanlık yetkileri bir tek şahısta toplanacak, temelinde otorite, güven, disiplin olan bir hükûmet doğacaktır. Millî demokrasinin diğer müesseseleri bilhassa TRT'yi, Anayasa Mahkemesini, Danıştay'ı, Yargıtay'ı, Üniversite'yi, Yüksek Hâkimler Kurulu'nu millî menfaat ve güvenliğimize uygun olarak değiştirip yeniden kuracağız. Sadece Tabii Senatörlüğü değil, Senato müessesesini de tamamen kaldıracacağız.⁷⁵ Böylece bu büyük milleti sınıflara ve menfaat gruplarına bölen sınıf demokrasilerine bir son verip, devleti, demokrasiyi, anayasayı Türkleştirmiş, millileştirmiş olacağız.

Yabancılaşma ve Türk Devlet Felsefesi

Türk milleti milletler ailesinin şerefli bir üyesidir. Türk milleti büyük, öğünmeye değer zengin tarih ve devlet felsefesine sahiptir. Türk milletinin yüksek medenî vasıfları, kültür üstünlükleri vardır. Türk milleti tarih boyunca ve üç kıta üzerinde yayılan cihan devletleri kurmuştur. Türk milleti, bu devletleri kurarken daima kendi devlet felsefesinden, öz kültüründen ilham almıştır. Ancak, iki yüz yıldan beri milletimiz, devlet felsefemiz bazı zaafalara uğramıştır. Bunun sebebi, kendi millî kültür ve devlet felsefemizden uzaklaşmamız, yabancı kültür ve akımların istilâsına uğramamızdır. Devlet felsefesi ve kültürde görülen bu yabancılaşma, müesseseleri millî ülküden uzaklaştırmış; Türk milleti,

75 12 Eylül 1980 Darbesinden sonra senato ve tabii senatörlük kaldırıldı.

bugün millî sınırları içinde az gelişmiş bir ülke hâline gelmiştir. Millî ülküsünden uzaklaşmış, millî kültürüne yabancılaşmış bir milletin, azgelişmiş, geri kalmış olması tabiidir. Son yıllarda ülkemizde görülen, anarşist komünizmin, bölücülüğün, mezhepçilik ve azınlık ırkçılığının millî serveti imhaya kalkışan sabotajların, kundakçılığın sebepleri, millî ülkü ve kültüre yabancı nesillerin yetişmiş olmasıdır. Vatan ve millet bütünlüğünü parçalayıp bağımsız son Türk devletini yıkmak, komünist materyalizme bağlamak isteyen zihniyet, iki yüz yıldan beri yetiştirilmek istenen, köksüz, ruhsuz felsefenin bir sonucudur.

İnsan kişiliğinin gelişip şekillenebilmesi, hür ve demokratik rejimlerde mümkündür. Hür ve demokratik olmayan rejimler, insan şahsiyetine aykırıdır. Bu rejimlerde insana saygı duyulmaz. İnsan sevgisi yoktur. Milliyetçi Hareket, Türk insanını sevmek ve saymakta, onun yücelmesini istemektedir. Bu sebeple hür demokratik düzene muhalif olan bütün rejimlere karşıyız; bunlara inanmıyoruz.

Milliyetçi Hareket, Türk milletinin, Türk insanının yönetim yolunu, kader çizgisini, demokratik sistemde görür. Fertlerin bütününe hak tanımayan sistemlere inanmıyoruz. Millî doktrinimiz Dokuz Işık milletimize, insan sevgisine ve insan haysiyetine sonsuz saygıyı esas alan yeni bir yol işaret etmektedir. Bu yolun temel kaynağı; İslâm inancı ve Türklük şuur ve gururudur. Cihanın ufuklarından yeni bir güneş gibi doğacak olan Büyük Türkiye'nin meş'alesi yakılmıştır.

MİLLÎ BÜTÜNLEŞME — MİLLÎ DEMOKRASİ

Türk milletinin büyük, güçlü ve kalkınmış devletini yeniden ku-rabilmesi, onun kendi kültür ve devlet felsefesine yeniden dönmesine bağlıdır. Türk milleti yabancı akımların tasallutundan kurtulup kendi devlet felsefesine yeniden döndüğü gün, büyük devlet vasfını tekrar kazanacak, dünya milletleri arasındaki üstün yerini alacaktır. Türk millî kültür ve devlet felsefesini savunan, bunu kendi anlayış ve programının temeli yapan tek siyasî kuruluş, Milliyetçi Hareket Partisi'dir. Milliyetçi Hareket Partisi'yle Türk Milliyetçiliği akımı, tarihte ilk defa siyasî bir parti programı ve dünya görüşü olmuştur.

Türk milletinin kültür ve devlet felsefesi, Türk Milliyetçiliği dün-ya görüşü içinde, millî bütünleşme, millî demokrasi ülküsüdür. Türk milletinin tarih ve töresinde bölünme, parçalanma, zümre veya sınıflara

ayrılma yoktur. Devletin başı, barışta ve savaşta, tasada ve kıvançta yönettiği milletle aynı kaderi paylaşmıştır. Milleti sınıf ve zümrelere bölen, bir sınıfı diğer sınıfa ezdiren, yöneticileri millettten ayırıp ona tepeden bakmayı öğreten sistem ve ideolojiler, yabancı ve bölücü ideolojilerdir. Türk devlet felsefesi, millî ideoloji içinde, **millî bütünleşme ve millî demokrasi** ülküsüne dayanır. Demokrasi en dar anlamında millet egemenliği demektir. Demokrasi milletin, siyasî, kültürel ve iktisadî yönetime katılması, siyasî kültürel ve iktisadî hâkimiyetin millete ait olmasıdır.

Burada önemle belirtelim ki, millet kavramı, mücerret bir kavram değildir. Millet, ne kapitalistlerin savundukları gibi fertlerin maddî toplamından, komünizmde olduğu gibi komünist partisi üyelerinden ibarettir. Millet bir varlıktır. Milletin hâldeki bölümü altı sosyal dilimden; yani **köylüden, işçiden, esnaftan, memurdan, işverenden ve serbest çalışanlardan** ibarettir. Bu itibarla hâkimiyetin sadece işverene veya işçiye ait olduğu ülke ve sistem demokratik değildir. Bir ülkenin gerçekten demokratik olabilmesi için siyasî, kültürel ve iktisadî kararların alınmasına bütün milletin; köylünün, işçinin, esnafın, memurun, işveren ve serbest çalışanların katılması lâzımdır.

Siyasî (Demokrasi) Yapı

Demokrasiyle hürriyet kavramı arasında çok yakın bir münasebet vardır. Demokrasi, genel anlamda hürriyet demektir. Hürriyet, bir şahsın başkasından emir almadan kendi iradesine göre karar verebilmesi, hareket edebilmesidir. Başkasının baskı ve etkisi altında olan insan hür değildir.

Siyasî demokrasi, siyasî hürriyetler rejimidir. Siyasî demokrasi, milletin bütün fertlerinin, siyasî yönetime, siyasî kararların alınmasına eşit bir şekilde katılabilmesidir. Vatandaş siyasî kararların alınmasına, siyasî organlara seçme ve seçilme şeklinde katılır. Siyasî organların başında parlamento gelir. Parlamento, siyasî temsil organı olduğundan, gerçek siyasî demokrasiden bahsedebilmemiz için, parlamentoda milleti meydana getiren bütün sosyal dilimlerin; köylünün, işçinin esnafın, memurun, işverenin ve serbest çalışanların temsil edilmesi gerekir.

Milletin Siyasî Teşkilâtlanması

Marksist ve kapitalist siyaset teorisine göre, millet denilen toplum, birbirine hasım iki sınıfa bölünmüştür. Bunlar sözde bir işçi sınıfı ile kapitalist sınıftır. Kapitalist siyaset teorisinde, siyasî kararların alınmasına sadece veya çoğunlukla kapitalist sınıf katılır. Bu teoride milleti parlamentoda kapitalist sınıfla onun bürokratları temsil eder. Kapitalizme göre, millet, burjuva sınıfından ibarettir. Hâlbuki yukarıda milletin bujuva (kapitalist) sınıfı dışında beş sosyal dilimi kapsadığını açıklamış bulunuyoruz. Bu itibarla, kapitalist siyaset teorisine göre, siyasî demokrasi, millî demokrasi değil, sadece kapitalist sınıf demokrasisidir. Marksist siyaset teorisi de yalnız sözde bir işçi sınıfına dayandığından, bu sistemde de parlamento, sadece komünist partisi üyelerinden teşekkül eder. Binaenaleyh burada da millî demokrasi yerine komünist partisi diktatörlüğü söz konusudur.

Milliyetçi siyaset teorisi, milleti altı sosyal dilimden oluşan bir bütün olarak görür. Bu itibarla millî temsilde, parlamentoda altı sosyal dilimin temsil edilmesini öngörür. Burada parlamento ne sadece kapitalist sınıfın, ne de sadece sözde işçi sınıfının organıdır. Parlamento bütün milletin organıdır. Bu sebeple siyasî demokrasi ve bütünleşmeyi gerçekleştirmek için, **Milliyetçi Hareket**, belirli sayıda **köylü** milletvekilinin; **işçi, esnaf, memur, işveren ve serbest çalışanların** meclise gelmesini savunur. Altı sosyal dilimin mensubu meclise geldiği zaman, **Türk milleti bir bütün olarak siyasî kararların alınmasına katılmış ve siyasî demokrasi gerçekleşmiş olur.**

Demokratik Milliyetçi Devlet

Demokratik milliyetçi devlet, aynı millete mensup insanların, siyasî ve hukukî yönden teşkilâtlanıp, **içeride kendi kendilerini yönetmesini (millî demokrasiyi), kendi iktisadî kaynaklarına sahip çıkmasını (millî iktisadı), dışarıda ise, diğer milletlerle eşit hakka sahip olmasını (millî bağımsızlığı) öngörür.** Millî devlet deyimi ile milliyetçilik hukukî bir nitelik kazanır. Demokratik milliyetçi devlette, milleti meydana getiren fert ve sosyal gruplar kendi kaderlerini kendileri çizer; devlet yönetimine etkili bir şekilde katılır. Bu iç olaya, devletin demokrasi unsuru (millî demokrasi) adı verilir. Her fert, siyasî iktidarın, özellikle yasama ve yürütmenin oluşumuna katkıda bulunur. Milletler, yönetimlerinde bağımsız olmak, kendi geleceğini serbestçe kararlaştırmak hakkına

sahiptir. Bu, millet hâkimiyetinin iç şeklidir. Millî devlette, hâkimiyetin dış şekli ise, devletin diğer devletlerle eşit olması, onların baskı ve etkisi altında kalmamasıdır. Buna millî bağımsızlık adı verilir. Dış hâkimiyet, milletlerarası toplumda, devletlerin eşitliği ilkesine dayanır. Hiç bir devlet, eşit ve bağımsız olan diğer bir devlete müdahale edemez.

Demokratik milliyetçi devlet, milletlerin yalnız siyasî kaderlerini değil, iktisadî kaderlerini çizmek hakkına da dayanır. Millî devlet, bu anlamda millî iktisada dayanan, iktisadını millileştirmiş olan devlettir. Demokratik milliyetçi devlet olabilmek için, devletin, millî toplumun kendi öz kaynak ve kuvvetlerine dayanması gerekir. Millî bağımsızlık ve millî demokrasi, ancak millî gücün, ekonomik millî kuvvetin gelişmesi ve sağlanmasıyla gerçekleşebilir. Kendi millî kuvvetine dayanan devlet, deyimindeki, “millî kuvvet” millî iktisat ve millî savunma gücüdür. Millî devlet, dışarıya karşı kendi varlığını korumak ve devam ettirebilmek için, millî güçlerini birleştirmiş, seferber etmiş bir devlet biçimidir. Millî devletin en zorunlu şartı, kendi iktisadî kaynak ve güçleriyle kendi varlığını muhafaza ve devam ettirebilmesidir. Millî güce dayanan devlet, prensip itibarıyla ekonomik yönden kendi kendine yeten ve kendi varlığını koruyabilen bir ekonomiyi gerektirir. Yabancı ekonomilere muhtaç yaşayan bir devletin millî olması mümkün değildir. İşte bu sebeple, millî devlet kendini yabancı güçlere sömürtmemek için, kendi iç kaynaklarıyla kalkınmasını tamamlamak, ekonomisini geliştirmek zorundadır.

Demokratik milliyetçi devlet, milletin bütün fert ve sosyal dilimlerinin yükselmesi, ekonomik ve moral kalkınması amacını taşır. Devlet, faaliyetlerinde bu amacı gerçekleştirmek zorundadır. Bir avuç ferdin veya belirli bir sınıfın menfaatini ön planda tutan, fert veya sınıf diktaşına dayanan devlet, millî devlet olamaz. Millî devlet, milleti esas alan bir hizmet ve refah devletidir, milletin bütün fertlerine hizmet etmek, onların refahını gerçekleştirmek zorundadır.

GÜÇLÜ İKTİDAR – GÜÇLÜ İDARE

Tek Başkan-Tek Meclis Sistemi

Milliyetçi Hareket, tek başkan, tek meclis sistemini savunur. Çağımız kuvvetli, âdil ve hızlı icra çağıdır, Türk milleti, dünya imparatorlukları kurduğu devirlerde kuvvetli, âdil ve hızlı icra sistemini uygulamıştır.

Kuvvetli ve hızlı icra, icra gücünün tek elde toplanmasıyla mümkündür. Bunun için tarih ve töremize uygun olarak, başkanlık sistemini savunuyoruz. İcrayı, Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık olarak ikiye bölemeyiz. Her konuda bütünleşmeci olduğumuza göre, icranın başında da bütünleşmeci olmalıyız. Türk tarih felsefesi ve tarihinde icra organı, hiç bir zaman bölünmemiş, yani, tek bir başkan tarafından yürütülmüştür. Milliyetçi Türkiye’de de demokratik millî cumhuriyet ilkesi içinde başkan, Türk milletinin yürütme organının tek başı olacaktır.

Tek başkan sistemine uygun olarak, yasama organı yönünden de tek meclis sistemini savunuyoruz. Avrupa krallık veya federal devlet rejimlerinin bir mirası olan Senato’nun, Millet Meclisi yanında yasama işlerini geciktiren bir hüviyet taşıması dolayısıyla kaldırılmasını istiyoruz.

Güçlü İdare

Memleketimizde hüküm sürmekte olan iktisadî, içtimaî ve manevî buhranlara ilâveten kendini her geçen gün hissettiren bir otorite buhranı da bulunmaktadır. 12 Mart öncesi memleketimizde otorite diye bir şeyin kalmadığı bir gerçek olarak ortadadır. Zaman zaman ortaya çıkan otorite ve disiplin yokluğu, telâfisi mümkün olmayan bazı kayıplara sebep teşkil etmiştir. Millî bir devletin mutlaka güçlü bir iktidarı olmalıdır. Millî bir devletin bulunmadığı memlekette güçlü iktidardan söz edilemez. Millî devlet ise iç ve dış ilişkilerinde bağımsız olan bir devlet demektir. Devletin içerde egemen olması ülke üzerinde en üstün otoriteye sahip olması ve kimseden emir almadan emir verebilmesi demektir. Bugün devletimizin iç hâkimiyetini, millî bağımsızlığını sınırlayan bazı durumların varlığı bir gerçektir. Milliyetçiliğin temel şartı milletinin bağımsızlığı için çalışmaktır. Milletinin bağımsızlığı için savaşmayan kimse asla milliyetçi değildir ve olamaz da.

Millî devletin yürütme gücünün başının ikiye bölünmesi otoriteyi zayıflatması bakımından son derece mahzurludur. Biz bu gerçeklerin ışığı altında cumhurbaşkanı ve başbakanı, devlet başkanı ismiyle birleştirmek ve yürütme organının sahibini tek kişi yapmak azim ve kararındayız. “Başkanlık sistemi” diye adlandırdığımız bu görüşümüzün tahakkuku hâlinde Devlet Başkanı, referandum usûlü ile bizzat milletten kendisi tarafından seçilecek ve böylece halkın yönetime katılması ve kendilerini ilgilendiren konularda alınacak olan kararlara bizzat iştirak etmesi

sağlanarak millî demokrasi tesis edilmiş olacaktır. Çağımızın kuvvetli yürütme çağı olduğu ve Türkiye gibi az gelişmiş ülkeler bakımından bu durumun büyük önem taşıdığı herkes tarafından bilinmektedir. Kalkınma hızlı ve cesur kararlar almayı gerektirir. Milletin demokratik bir şekilde doğrudan doğruya seçtiği bir devlet başkanı ise, bu nitelikteki kararları kolayca alabilecektir.

Milliyetçi Hareketçiler olarak defalarca bugünkü meclis yerine “tek meclis sistemi”nin getirilmesi ve Senato’nun kaldırılarak Millet Meclisi-nin 300 kişiden teşekkül etmesini ve bunun memleketimiz için hayırlı bir durum olacağını ifade etmişizdir. Yasama gücünün tutucu ve işleri geciktirici durumdan kurtarılıp millî toplumun ihtiyaç ve şartlarına göre düzenlenmesi ancak bu şekilde mümkündür. Az gelişmiş ülkeler, çok yönlü bir kalkınma durumunda oldukları için, seri ve hızlı kanunlar çıkaracak bir yasama organına şiddetle ihtiyaç gösterirler. Türkiye’de de tek başkan, tek meclis sisteminin kurulması geniş halk kitlelerini ilgilendiren konularda halkın temayülünü belirtecek referandum müessesesinin tesisi son derece kaçınılmaz bir zarurettir. Fakir milletin, alın terleri ile iki mecliste 600’ü aşkın vekilin beslenmesi hiç bir ölçüye sığmaz. Milliyetçi Hareketin iktidarı, işçi, köylü, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek sahiplerinden oluşacak 300 kişilik tek meclisi ilk planda kuracak ve memleketimizdeki otorite buhranına son verip iktisadî sahada hızlı atılımlar yapılmasını sağlayacaktır. Böylece millî devlet ve güçlü iktidar nazariyesini gerçekleştirecek olan Milliyetçi Hareket, millî demokrasinin kurulmasının ve güçlendirilmesinin de teminatı olacaktır.

Anayasa Değişikliği

Yapılacak Anayasa değişikliklerinde başlıca üç konunun dikkate alınması gerekmektedir.

Birinci konu, milliyetçilik ilkesinin açık seçik yasada yer almasıdır. Bilindiği gibi 1924 Anayasasında devletimizin kuruluş felsefesi olan “milliyetçilik” temel ilke olarak alınmıştı. Bu ilke Atatürk’ün emi ile Anayasaya konulmuştu.

Her fırsatta Atatürk inkılâplarına saygılı olduklarını söyleyenler her nedense Atatürk’ün fikirlerinin özünü teşkil eden “**milliyetçilik**” ilkesini unutmışlardır. 1961 Anayasasının hazırlanması sırasında devletimize düşman çevrelerin etkisinde kalınarak, milliyetçilik ilkesi yerine “millî”

kelimesi konularak, Türk milletinin kudret kaynağını ifade eden prensip Anayasadan çıkartılmıştır.

Modernleşmenin milletler arasındaki yarışı hızlandırdığı çağımızda, dünyamız milliyetçilik devrini yaşamaktadır.

Milliyetçi Hareket olarak bu gerçeklerden hareket edilerek “milliyetçilik” ilkesinin hiç bir şüpheye imkân vermeyecek şekilde yeni Anayasaya konmasını geleceğimiz için hayafî ehemmiyette görüyoruz

Yaşatıcı, geliştirici, yükseltici ilke Türk Milliyetçiliği devletimizin temel kaynağıdır. Türk Anayasası, Türk Milliyetçiliği esasını tanzim etmelidir. Milletimiz milliyetçi olduğu sürece ölümsüzdür.

İkinci konu, referandum müessesesi Anayasaya konulmalıdır. Hayafî önemi haiz meselelerde doğrudan doğruya halk oyuna başvurmak ve halktan kuvvet almak gereklidir.

Üçüncü konu, daha önce de izah ettiğimiz tek meclis sistemine dönülerek senatonun kaldırılması, milletvekili sayısının azaltılması meselesidir. Türk için senatörlerden meydana gelen ikinci bir meclise lüzum yoktur. Ayrıca 450⁷⁶ milletvekilinden meydana gelen bir meclis de çoktur. Bunun için senatoyu kaldırarak, 300 milletvekilinden meydana gelen bir meclis kurmak yoluna gidilmelidir.

Milliyetçi Hareket

Milliyetçi Hareket, yukarıda açıklanan felsefesiyle her sahada, özellikle hukuk, iktisat, siyaset ve sosyal politika sahasında millî bütünleşmeyi sağlayıp, çağın en büyük demokrasi modeli olan millî demokrasiyi kuracaktır. Bunun sonunda Türk milleti bütün fertleri ve sosyal dilimleriyle gerçekten hâkim hür ve karar sahibi olacaktır. Milliyetçi Hareket, çok partili siyasî düzene candan inanır. Farklı siyasî ve iktisadî düşüncelerin savunulmadığı bir ülkede totaliter bir rejim, özellikle komünist veya faşist, nazist bir rejim söz konusudur. Bize göre, kapitalist ve sosyalist sistemler de Anayasamızın özüne aykırı sistemlerdir. Zira bu sistemler, siyasî ve iktisadî yönlerden, bir sınıfın diğer üzerindeki hâkimiyetine dayanır. Anayasamız, sınıf hâkimiyetlerini kesin olarak reddetmiştir.

76 1987'de, ANAP döneminde yapılan Anayasa değişikliği ile milletvekili sayısı 450'ye, 1995'de DYP zamanında ise 550'ye çıkarılmıştır.

Esas niteliği demokratik millî cumhuriyet olan devletimizin ilham ve hız kaynağı Türk Milliyetçiliği ülküsü olduğuna göre, siyasî ve iktisadî hâkimiyetin kullanılmasını sadece sözde bir işçi sınıfına veya bir avuç patronun inhisarına bırakan kapitalist ve sosyalist sistemler, anayasa dışı, antidemokratik sistemlerdir.

Türkiye’de siyasî iktidarlar, hiç bir zaman milletin bütün sosyal dilimlerini kucaklamamış, mahdut bir azınlığın tesiri altında kalmışlardır. Bugüne kadar ülkemizde iktidar olan partiler ve onların siyasî felsefeleri, kapitalist eğilimli olduğundan, Türkiye’imiz kalkınmamış, az gelişmiş bir ülke olarak kalmıştır. Bu partiler iktidar oldukları sürece de, ülkemizin kalkınması mümkün değildir. Kapitalist-eğilimli partiler, bilhassa ekonomik ve sosyal yönden eksik ve yetersiz olduklarından ve yığınların ihtiyaçlarını sağlayamadıklarından iktidarda zayıf ve âciz olmaktadır.

Bu yüzden de milletin, destek ve yardımlarından mahrum kalmaktadır. Bunun sonucu olarak, parlamento dışı muhalefet belirlemekte, sokaklar, eğitim yuvaları, anarşi kaynağı hâline gelmektedir. Bu partiler, böyle durumlarda zaafalarını kapatmak için “Her demokraside bir parça anarşi vardır”, “yürümekle sokaklar aşınmaz” gibi gayriciddî beyanlarda bulunmaktadırlar. Oysa gerçek sebep, millî bütünleşmeci ve milliyetçi olmayışları, milleti bir bütün olarak temsil edemeyişleridir.

Amacımız, demokratik milliyetçi Türkiye’yi kurmaktır. Bu yol çetin, bu dava kutsal, bu ülkü büyük Türklük ülküsüdür. Ülkümüzün bayrağı açılmış, meş’lesi yakılmıştır.

II - SOSYAL YAPI

MİLLİYETÇİLİK VE CEMİYETÇİLİK

Çağımızın temel ideolojisi, milliyetçilik ülküsüdür. Bugün Afrika'yı, Güney Amerika'yı, Asya'yı ve hatta Avrupa'yı saran ideoloji, milliyetçiliktir. Anayasamız da başlangıç kısmında, birçok maddelerinde Türk milliyetçilik ülküsünü, devletin temel felsefesi olarak saymıştır. Milliyetçilik ülküsü, Türk milletiyle bütünleşmek, Türk milletinin büyük, güçlü iktidarını kurmak ülküsüdür. Savunduğumuz milliyetçilik, insan sevgisine dayanan demokratik milliyetçiliktir. Demokratik milliyetçiliği reddeden her sisteme karşıyız. Türk milletini sınıf veya mezheplere, halklara veya bölgelere bölen, Türk milletini "Türkiye halkları" sloganı altında parçalamak isteyen yabancı ideolojileri şiddetle reddederiz. Totaliter sosyalizmin, komünizmin, sömürücü kapitalizmin ve her çeşit faşist sistemin amansız düşmanıyız. Milliyetçilik anlayışımız manevî şuurlanmaya dayanır. Millî sınırlarımız üzerinde Türklük şuuruna erişmiş, samimî olarak "Ben Türk'üm" diyen herkes TÜRK'tür... Milliyetçilik ve Türk'ün tayininde bölücü unsurlara, antropolojik ırkçılığa, mezhepçilik ve bölgeciliğe inanmıyoruz. Nazist ırkçılığın, komünist halkçılığın, mezhepçiliğin, emperyalist coğrafyacılığın karşısındayız. Milliyetçilik ülkümüz, millî devletin, eşitlik ve bağımsızlığına, ülke ve millet bütünlüğüne saygı duyar, her türlü saldırgan ideolojiye, sosyalist ve kapitalist emperyalizme karşıdır.

DEMOKRATİK MİLLİYETÇİLİK

Demokratik milliyetçilik, millî bütünleşme ülküsüdür. Bu ülkü, milleti bir bütün olarak kucaklar. Bu ülküde, Marksist - sosyalistlerin yaptığı gibi, toplum fertlerin üretim araçlarına ilişkisi yönünden, burjuva sınıfı, proletarya sınıfı olarak ikiye bölünmez. Demokratik milliyetçilikte,

çağı geçmiş, modern sosyal ilimlere aykırı sosyalist sınıf teorisi yoktur. “İşçi sınıfının devleti”, “İşçi sınıfının hâkimiyeti”, “İşçi sınıfının partisi” sloganına sığınıp, Türk işçisi üzerinde diktatörlük kurmak isteyen, Türk işçisini, parti üyelerinin sömürü aracı hâline getirmek isteyen zihniyeti yıkacağız. “İşçi sınıfı demokrasisi” deyip, “işçi sınıfı üzerinde diktatörlük” kuran, işçinin kanını sömüren devletlerin varlığını asla unutmayız.

Sosyalist, komünist sistem gibi, faşist, kapitalist sistemler de işçi haklarını sömüren, işçinin, siyasî ve demokratik hürriyetlerini sınırlayan sistemlerdir. Faşist ve kapitalist sistemlerde de bir avuç patronun menfaati korunur. Milletin büyük bir kesimi, bir avuç patron uğruna ezilir, horlanır. Türk işçisinin alın terini, hak ve menfaatlerini sonuna kadar savunacağız. **Türk işçisini**, bir avuç sosyalist-komünist partisi üyesine, **bir avuç patrona soydurtmayacağız**. Türk işçisinin kutsal emeği, alın teri sosyalist veya kapitalist mülkiyetin esiri olmayacaktır.

Demokratik milliyetçilik, **sınıflar toplumu yerine bizzat milleti, sınıf mülkiyeti yerine de millet mülkiyeti fikrini savunur**. Sınıf mülkiyeti kaldırıldığı gün, sınıf toplumları yerine millet geçer. O hâlde yapılacak iş, sınıf mülkiyeti yerine millet mülkiyetini koymaktır. Millet, mülkiyete sahip olduğu zaman, iktisadî kararların alınmasına, eşit bir şekilde katılma imkânını bulur.

MÜLKİYET - DEMOKRASİ MÜNASEBETİ

Mülkiyet dediğimiz zaman, birinci planda üretim araçlarının mülkiyetini kastediyoruz. En basit anlamı ile üretim aracı demek, fabrika, makina, toprak ve işyeri demektir. Bugün dünya toplumlarına baktığımızda üretim araçlarının mülkiyetinin belirli sınıfların elinde olduğunu görürüz. Böylece **sınıf mülkiyeti** denilen yeni bir mülkiyet tipi ile karşılaşmaktayız. Kapitalist sınıf toplumunda, fabrikaların sahibi bir avuç patronudur. Patronların dışında kalan fert ve sosyal dilimlerin üretim araçlarının mülkiyeti ile alâkası yoktur. Kapitalist sınıf toplumu karşısında komünist sınıf toplumu yer almaktadır. Sosyalist toplumda, mülkiyet sahibi teorik bakımdan işçi sınıfıdır. Ancak bu sözde kalır. Bizzat sosyalist ülkelerin anayasalarına göre, mülkiyetin sahibi devlettir. İşçinin, üretim araçlarının mülkiyeti ile hiç bir alâkası yoktur. İşçi çalışır, sosyalist devlet onu sömürür. Durumu basit bir misalle ele alırsak, bugün Sovyet Rusya’da ortalama işçi ücreti 1000 liradır. Her işçinin eko-

nomiye aylık ortalama üretim katkısı ise 7000 liradır. Komünist Partisi, 7000 liranın sadece 1000 lirasını işçiye vermekte, kalan 6000 lirasını ise gasp etmektedir. Bu misal bize sosyalist sömürünün en tipik örneğini vermektedir.

Demokratik milliyetçiliğimiz ise millî demokrasi ülküsüne dayanır. Demokrasi en dar anlamında millet hâkimiyeti demektir. Demokrasi milletin, siyasî ve iktisadî yönetime katılması, siyasî ve iktisadî egemenliğin millete ait olmasıdır. En geniş anlamda demokrasiyi, milletin siyasî ve iktisadî yönden kendi kendini yönetmesi, siyasî ve iktisadî kararların alınmasına eşit bir şekilde katılabilmesi şeklinde tarif edebiliriz. Millî demokrasi anlayışımız, siyasî demokrasi-iktisadî demokrasi olmak üzere ikiye ayrılır.

MİLLETİN SOSYAL TEŞKİLÂTLANMASI

Bugün halkımız her bakımdan yardımsız, teşkilâtsız bir hâlde olup, toplumsal adaletsizliğin ve dengesizliğin sebep olduğu bin bir dert içinde yuvarlanmaktadır.

Memlekette imkân eşitliği, toplumsal adalet ve güvenlik sağlayacak sür'atli tedbirler almak gereklidir. Bu tedbirlerin başında, bütün Türk halkını kapsayan bir yardımlaşma teşkilâtı kurulması ve hiç bir vatan-daşın yardımsız, sahipsiz ortada bırakılmaması gelmektedir.

Türk milletinin sosyal teşkilâatlanması, altı sosyal dilimin Toplum Güvenliği Kurumu içinde birleştirilmesiyle gerçekleştirilecektir. Bugün kısmen işçilerimiz, kısmen de esnafımız bazı sosyal tehlikelere karşı sigorta edilmiş bulunmaktadır. Ancak, bu teşkilâatlanma eksik ve yetersizdir. Bu sebeple milliyetçi düzende altı sosyal dilimin sigorta ve güvenlikleri teminat altına alınacak, böylece İşçi Sigortaları gibi Köylü Sigortaları, Esnaf Sigortaları, Memur Sigortaları, İşveren Sigortaları ve Serbest Meslek Mensupları Sigortaları kurulacaktır. Bu sigortalar, sosyal tehlikelerle meslekî tehlikeleri karşılayacak, her vatandaş sağlık sigortası, hastalık sigortası, ihtiyarlık sigortası, analık sigortası, işsizlik sigortası, malûliyet sigortasına kavuşmuş olacaktır. Bu sistem, her Türk vatandaşını kara gününde dayanışma ve bütünleşme içinde yarınından emin hâle getirecektir. Altı sosyal dilimin sosyal sigorta ve güvenlik teşkilâtlarının kurulmasıyla ülkemizde yeni içtimâî tasarruf müesseseleri de doğmuş olacaktır. Sigortalıların bu teşkilâta ödeyecekleri primler her yıl milyar-

ları bulacaktır. Bu tasarruflarla da yeni yatırımlar yapmak mümkün olacaktır. Ancak, bu teşkilâtlara ödenecek primler bugünkünden farklı bir kaynağı, sigortalı üyelerin ödeyecekleri prim yanında büyük oranda devletin de malî katkıda bulunmasını gerektirecektir. Sosyal güvenlik, en önemli bir sosyal politika tedbiri olduğu için, devletin buraya yardım etmemesi, onun millî sosyal devlet niteliğine aykırı düşer. Kuvvetli malî kaynaklara sahip olacak bu teşkilât yurdun her köşesinde dev hastahane ve sağlık tesisleri kuracak, buralarda bütün vatandaşlarımız parasız olarak tedavi göreceklendir. Bu sağlık hizmetlerinin millileştirilmesi sonucunu doğuracak, yediden yetmişe, erkek, kadın, çocuk, her Türk vatandaşı sigortalı olacaktır.

DOKUZ IŞIKÇI DÜZEN MİLLETİ ESAS ALIR

Dünyada mevcut sistemler, sosyal değer olarak şu üç esastan birini alır: Fert, sınıf ve millet. Kapitalist liberal yapıya sahip devletlerin temeli ferttir. Ancak bütün fertler değil, yalnız birkaç patron ve sermaye sahibi fertlerdir. Bunlar patron ve sermaye sahibi fertler olduğu ve bu sistem de bunlara dayandığı için sırf onları korumak amacı ile sahte bir ferdi-yetçilik ortaya atılmıştır.

Komünist sistem, sınıfı esas alır. Bu sınıf sözde bir işçi sınıfıdır. Ancak uygulamada hâkim olan işçi sınıfı değil, bir avuç komünist partisi üyesidir. İşçi en az kapitalist sistemdeki kadar ezilmekte, horlanmaktadır. Dokuz Işık doktrininin milliyetçi, toplumcu sisteminde ise, esas alınan değer Türk milletidir. Burada ne birkaç patron, ne de bir sözde işçi sınıfı söz konusudur. Çünkü millet, bir tarih, kültür ve soy birliğidir. Bunun sınıflara bölünmesi, belirli fertlerin hâkimiyetine terk edilmesi mümkün olamaz.

Biz Türk milletinin bütün fertlerini esas alıyoruz. Ancak, bu fertler sosyo-ekonomik yönden altı sosyal dilime ayrılmaktadır. Bu Türk milletinin bir gerçeğidir. Kökü dışında ideolojilerin eseri ve kopyası değildir. Söz konusu altı sosyal dilim; işçi, köylü, esnaf, memur, serbest meslek sahibi ve işverenlerden ibarettir. Türk milletinin sosyal yapısı bu dilimlerden meydana gelmektedir. Bu sebeple moral, siyasî ve ekonomik kalkınmamızı bu millî gerçeklere uydurmak zorundayız. Aksi hâlde iki yüz yıldan beri olduğu gibi yerimizde sayar dururuz.

MİLLÎ BÜTÜNLEŞME

Milliyetçi Hareket, bütün davranışlarında, her türlü hareket ve düşüncelerinde bir tek gerçeği, bir tek sosyal değeri esas alır. Bu değer, Türk milletidir. Bu anlamda partimiz, mutlak fertçi ve sınıfçı sistemi her zaman karşıdır.

Temel felsefemiz olan millet hâkimiyetinin gerçekleşebilmesi, milleti meydana getiren fertlerin, sosyal dilimlerin bütünleşmesine ve kendilerini ilgilendiren kararlara katılmalarına bağlıdır. Bir cümle ile özetlemek gerekirse, ülkümüz, millî bütünleşme ülküsüdür. Millî bütünleşme, bir ülke üzerinde yaşayan insanların aynı millete mensup olma şuuru içinde siyasî, iktisadî ve harsî yönden birbirleriyle birleşip kaynaşmalarıdır. Millî bütünleşme hareketinde, bölünme yerine birleşme, farklılaşma yerine kaynaşma fikri hâkimdir. Atatürk, "Sınıfsız, imtiyazsız kaynaşmış bir milletiz" cümlesiyle millî bütünleşmeyi anlatmak istemiştir. Millî bütünleşme, belirli bir millete mensup olma inancının, millî şuurun doğmasıyla gerçekleşir. Milleti meydana getiren fertlerin, sosyal dilimlerin siyasî ekonomik ve kültürel yönden büyük ölçüde farklılaştığı toplumlarda millî bütünleşmeden söz edilemez.

SOSYAL DİLİMLER GERÇEĞİ

Millet, soyut bir kavram değil, sosyolojik bir bütündür. Bu açıdan bakıldığı zaman, milleti meydana getiren çeşitli sosyal dilimler vardır. Bu dilimleri, sosyo-ekonomik yönden, işçi, köylü, esnaf, memur, işveren ve serbest çalışanlar diye ayırmak mümkündür. Millî bütünleşmenin ve millet egemenliğinin gerçekleşebilmesi, bütün bu sosyal dilimlerin, kendi kaderlerini ilgilendiren siyasî, iktisadî ve kültürel kararlara katılmasına, bu konularda söz sahibi olabilmesine bağlıdır. Her sosyal dilimin kendisini ilgilendiren kararlara katılma imkânının bulunmadığı bir düzende, millî bütünleşme ve millî hâkimiyet olamaz. Böyle bir düzende sadece belirli bir sınıf veya tabaka hâkim olur. Kapitalist ve Marksist sistemler, sınıfçı sistemlerdir. Bu sistemlerde siyasî, iktisadî ve kültürel kararların alınmasına ya bir avuç işveren veya komünist partisi diktatörleri katılır.

Bütünleşmenin gerçekleşebilmesi, kararlara katılabilmekle olur. Katılma sosyal dilimlerin kendi bağımsız teşkilâtlarını kurmalarını

gerektirir. Her sosyal dilim kendi teşkilâtı içinde ve bunun aracılığıyla alınacak kararlara etkili bir biçimde katılma imkânı bulur. Teşkilâtsız sosyal dilimler, kendi çıkarlarını savunamazlar. Bu ise, kendilerini ilgilendiren kararlara katılmamaları ve dolayısıyla başka bir sınıf veya tabakanın diktasına tâbi olmaları sonucunu doğurur. Artık burada bütünleşmeden değil, ancak bölünmeden söz edilebilir.

DOKUZ IŞIKÇI DÜZENDE MİLLET ANLAYIŞI

Her şeyden önce konuya millet anlayışımızı belirterek başlamak isterim. Bize göre, Türk Milleti, ortak dil, soy, ülkü, kültür ve tarih birliği gibi ayırıcı vasılları haiz, bağımsız olarak, birlikte yaşama şuuruna varmış insan topluluğudur. Görülüyor ki, millet anlayışımız, tabî ve manevî faktörlere dayanmaktadır.

Tabii faktörlerin başında dil ve soy birliği gelmektedir. Milletimizi meydana getiren dil Türkçedir. Türkçe konuşanlar içinde Türk soyundan olmayan yoktur. Türkçemiz, yüz yıllardan beri canlı bir şekilde yaşamamızın, tarih sahnesinde kalmamızın en önemli sebeplerinden biridir.

Soy birliği, Türk milletinin en itici, en önemli faktörüdür. Soyumuz Türk soyudur. Soy, tabî ve organik bir unsur olduğu için insanların fikrî ve fizikî özellikleri, yetenekleri birbirinden farklıdır, Türk soyunun değerli bir soy olduğu büyük bilginler tarafından kabul edilmektedir. Türk soyu tarihte büyük dünya imparatorlukları kurmakla, esasen bu değerini ispat etmiştir. Büyük komutan, devlet adamı, Mustafa Kemal Atatürk "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur" demekle bu gerçeği ortaya koymuştur.

Soyculuk anlayışımız antropolojik ırkçılık, diğer milletleri küçük gören saldırgan ırkçı anlayışla hiç bir benzerlik göstermez. Dokuz Işıklı sistem, soy_ birliğini, antropolojik (laboratuvar) ırkçılığı yerine, ruhî bir prensip, psikolojik bir olay olarak görür. Asıl olan aynı soydan gelme, aynı millete mensup olma inancıdır. Kalbinde başka bir ırkın gururunu taşımayan, kendisini samimî olarak Türk hisseden ve Türklüğe adayan herkes Türk'tür. Türk soy ve milletindedir. Millet anlayışımızın temelinde yatan soyculuk fikri, işte bu çeşit bir soyculuktur.

Türk milletini meydana getiren manevî faktörlerin başında ülkü, kültür ve tarih birliği ile bağımsız olarak birlikte yaşama arzusu gelir.

Ülkü, kültür ve tarih birliği, aynı soydan geldiklerine inanan, aynı dili konuşan insanlar arasında ortak bağ ve ilişkiler kurar. Bu, insanları birbirine yaklaştırır, birleştirir. Sanat, destan ve hâtraların milletlerin doğmasında rolü büyüktür. Oğuz destanı, Bozkurt ve Ergenekon mitleri, Türk milleti için büyük değer taşır.

Türk milletini meydana getiren, diğer önemli bir manevî faktör bağımsız olarak birlikte yaşama arzusu; bölünmeme, kaderde, tasada ve kıvançta bir bütün olarak devam etme arzusudur. Şurasını esefle belirtmek zorundayım ki, bugün ülkemizde millet bütünlüğümüzü parçalama amacı güden aşırı azınlık ırkçılığı ve bölgeciliği akımı vardır. Aynı bir devlet kurmak, Türk milletini ve ülkesini bölmek isteyen bu hainlere fırsat vermeyeceğiz. Atalarımızın aziz kanlarıyla sulanmış bu kutsal topraklar, insanlık var oldukça, Türk milletinin öz yurdu olarak kalacaktır. Bunun için gerekirse her çareye başvuracağız, yenilmeyeceğiz, yeneceğiz ve hainlerin kafalarını ezeceğiz.

Bağımsızlık Türk milletinin ve milliyetçilik anlayışının en önemli, en vazgeçilmez unsurudur. “Amerikan emperyalizmine hayır” diyen, buna karşılık “Rus veya Çin emperyalizmine evet” diyen sahte bağımsızlıkçıları iyi tanıyınız. Türk milleti bağımlı olarak yaşayamaz. Bağımlılık, Türk soyuna, Türk misyon ve kaderine uymaz.

Tarih yaratmış, çağlar değiştirmiş bir millet ebediyen bağımsız yaşayacaktır. Her türlü emperyalizme ve bu arada komünist Rus emperyalizmine de hayır.

Yaşasın büyük Türk milletinin, büyük Türk soyunun bağımsızlığı. Yaşasın bu uğurda savaşıyan Türk milliyetçileri, yavuz ve yiğit Bozkurtlarımız.

SOSYAL REFORMLAR

Türkiye'nin içinde bulunduğu sıkıntı ve çalkantıların başlangıcı iki yüz yıl öncesine kadar uzanır. Dünyamızdaki değişen ve gelişen yeni şartlar Osmanlı devletinin güç ve kudretini devam ettirmesini imkânsız hâle getirdiği günden beri, sür'atli bir gerileme dönemi başlamıştır. Ülkenin yönetimini elinde bulunduran kadrolar, münferit misâller dışında, bu kötüye, buhrana gidişi önlemeyi başaramamışlardır. Bizim görüşümüze göre, Türkiye'nin bugünkü perişan, güçsüz, dağınık durumunun önde

gelen sorumluları, iş başına gelmiş olan siyâsî kadrolardır. Millî Kurtuluş Savaşı sonunda, “Kuvâ-yı Milliye ruhuyla” başlayan silkinme ve güçlenme hamlesi hedefine ulaştırılamamıştır. İki dünya savaşına da girmiş ve toprakları düşman çizmeleri altında çiğnenmiş, vatanları harabeye çevrilmiş bulunan devletlerin pek çoğu, harbe girmeyen Türkiye’yi bugün çok gerilerde bırakmış bulunmaktadır. Dünyanın ileri milletleri daha yükseklere çıkmak için devamlı bir didinme ve gayret içindedirler. En eski devirlerden beri daha üstün, daha kudretli ve refahlı olmak için, milletler arasında sonu gelmez bir yarış ve mücadele vardır. Bu yarışta geride kalanlar birçok felâketlerle karşılaşır. Hele böyle bir yarış ve mücadeleden habersiz olan milletler ise, çok acı şekilde yok olurlar. Parti olarak bizim gayemiz, Türk milletini uyandırmak ve medeniyet âleminin ufuklarından onu yeniden bir güneş gibi doğdurmak için sür’atle bu yarışa hazırlamak ve korumaktır. Bunun için önümüze çıkan her engeli ezmek ve gereken her şeyi yapmak kararındayız. Türk milletinin kalkınmasının ve medeniyet yarışında yer alabilmesinin bugüne kadar en büyük engeli hükûmetlerin âciz tutumu ve uşak zihniyetli politikasıdır. Milliyetçi şurudan yoksun hatta milliyetçiliğin ve milliyetçilerin düşmanı olan bu uşak zihniyetli politika terk edilmelidir.

Memleketimizle ileri modern devletler arasındaki mesafe her gün daha çok açılmakta ve büyümektedir. İktidarların uyguladıkları program çok yetersizdir ve isabetsizdir. Milletimizin çağlar üzerinden sıçratılarak medenî milletlerin içinde bulunduğu çağa yani Atom ve Uzay çağına sokulması lâzımdır.

Türkiye geniş imkânlarla ve zenginliklere sahip bir memlekettir. Bunlardan yararlanmak için imkân ve iş seferberliğine gidilmelidir. Memleket kalkınması için imkânlar ve halk enerjisi seferber edilmelidir. Bunun için aydınları, yüksek öğrenim gençliğini teşkilâtlandırarak köylere, halkın içine göndermek gerekmektedir. Aydın ile halkı kaynaştırmak suretiyle ancak Türkiye geri kalmışlık durumundan hızla kurtarılabilir. Güzel sanatları, bugünkü yardımsız, himayesiz, başıboş durumdan kurtararak teşkilâtlandırmak ve halk hizmetine koşmak lâzımdır. Ancak böylece halkın uyandırılması ve harekete geçirilmesi mümkün olabilir. Bilgili, uyanık, Millî Ülkü sahibi, dünya gidişatından haberli din adamları yetiştirilmeli ve bunları öğretmenlerle el ele, halkın kalkındırılması için çalışır hâle getirmeliyiz.

Biz parti olarak, Türkiye'nin kalkındırılması ve yabancılara avuç açmadan yaşayan, kudretli, refahlı bir varlık hâline gelmesi için altı büyük reformun aynı zamanda yapılması kararındayız. Reform demek, devlet işlerinin yeniden islâh edilmesi, yeni bir düzene sokulması demektir. Milletimizi hızla güçlendireceğine inandığımız bu altı köklü reform hareketi şunlardır:

1— **İdare Reformu:** Devlet idaresi bugün gayet yavaş çalışmakta ve vatandaşı ezerek bunaltmaktadır. Rüşvet, iltimas, partizanlık halkı perişan etmektedir. Kırtasiyecilik, bugün git, yarın gel davranışı, vatandaş sıkıntılara boğmaktadır. Devlet çarkının bozuk işleyişi onu işleyen memur sınıfını da ezip yıpratmaktadır.

İdarî reformdan amaç, bürokrasinin işlemez hâle getirdiği devlet işletmelerini yeniden teşkilâtlandırmak, kırtasiyeciliği terk etmek, hizmetleri halkın ayağına götürmektir.

2— Diğer reform ise, **İçtimâî İslahat** veya **Sosyal reform** dediğimiz harektir. Bu da sosyal adalet ve fırsat eşitliği düzeninin kurulması, bütün Türk halkını içinde toplayacak bir sosyal yardımlaşma ve güvenlik teşkilâtının meydana getirilmesi gayesini güden bir harektir. İltiması, arkası ve parası olmayanın yüzüne bakacak kimse bulunmuyor. Böyle adaletsizlikten, ilgisizlikten, yüzüstü terk edilmiş bir toplumda huzur ve dirlik olamaz. Onun için biz acele memlekette sosyal reformu yapmak gayesini gütmekteyiz. Tam bir toplumsal adalet ve fırsat eşitliği düzeni kurulacak ve bütün vatandaşları içinde toplayan bir sosyal yardımlaşma ve güvenlik teşkilâtı meydana getirilecektir.

3— Türkiye'yi kurtaracak diğer hareket ise, **Sanayi Reformu'dur.** Memlekette Ağır Sanayinin, Atom Sanayiinin kurulması ve Türk milletinin modern araç ve gereçlerini kendi evlâtlarının emeği ile kendi fabrikalarında yapabilir hâle gelmesidir. Milletlerin ileri, üstün olmaları, gereken modern araç ve gereçleri yapabilme güç ve kabiliyetlerine sahip bulunmaları ile mümkündür. Bugün Türkiye'de millî sanayi ezilmekte ve baltalanmaktadır. Millî Sanayi kredi yokluğu ve pahalı kredi yüzünden ezilmektedir.

Biz, her engeli aşır, beşinci kol faaliyetini ezip yıkarak en kısa zamanda Türkiye'yi sanayileştireceğiz. Devlet garantisi sağlamak suretiyle halkın elindeki küçük tasarrufları harekete geçirerek, israf edilmekte olan yüz milyonlarca liralık imkânları değerlendirerek, vurguncu, tefeci, mutlu

azınlığın çarına ot tıkararak, ithalât ve ihracatı Türkleştirecek, Anadolu'nun her yerinde fabrikalar kurarak memleketi sanayileştireceğiz.

4 — Diğer ıslahat hareketi ise, **Kültür** ve **Millî Eğitim Reformu**'dur. Millî eğitimi Türk milletinin manevî değerlerine, memleketin toplumsal ve ekonomik ihtiyaçlarına göre planlamak lâzımdır. Teknik eğitim öne alınmalıdır. Otuz kişilik dünya çapında Yüksek İlim Adamları kadrosu yetiştirilmelidir. Güzel sanat ve kültür faaliyetleri toplum için seferber edilerek halk hizmetine konulmalıdır. Parti olarak biz **Ülkü ve Kültür Birliği Teşkilâtı**'nı kurmak azmindeyiz.

Nesilleri millî kültürden nasiplendirilmemiş, inanç ve maneviyat yönünden boş bırakılmış, ahlâkı sağlam olmayan bir cemiyetin huzur içinde olması mümkün değildir.

5—Yapılması gereken bir diğer reform da **Tarım Toprak Reformu**dur.

Türkiye'mizin aşınma sonucu olarak her yıl en verimli toprakları kaybolmaktadır. Tarım ilmî esaslara göre yapılmamakta, köylü için bir besin ve yakıt politikası tespit edilmemiş bulunmaktadır. Bunların çözümlü, tarım reformuna bağlıdır. Ayrıca, toprak dağılmasını memleket gerçeklerine göre yeniden düzenlemek, Toprak Reformunun konusudur. Fakat bu konu nüfusumuzun sektörlere dağılışı meselesiyle ilgilidir.

Kısacası Tarım ve Toprak Reformu, ziraattaki fazla nüfusu sanayie kaydırmak, modern tarım işletmeciliğine elverişli imkânları hazırlamak, toprak dağılımını ayarlamak, kısacası, "Tarım Kentleri" projesi çerçevesinde bu meseleyi halletmektir.

6 — Ayrıca, malî ve iktisadî reform da yapılmalıdır. Bugün vergi kaçakçılığı ve vergi adaletsizliği devleti ve vatandaşı takatsiz düşürmektedir. Çok kazandan çok, az kazananın az vergi almak ve malî formalitelerden kurtulmak gerekmektedir.

Malî ve iktisadî reformdan maksat, iç ve dış ticarete büyük meblâğlara ulaşan vergi kaçakçılığını önlemek, karaborsacılık, tefecilik ve her türlü spekülâtif faaliyetlere son vermek, iş hayatını hizmet, emniyet, istikrar ve iş ahlâkı çerçevesinde düzenlemektir.

REFORM ÇABALARI

İdareciler kısır bir çekişme ortamına düşmüştür. Türkiye'nin nasıl bir kısır çekişme ve didişme ortamında bulunduğunu görmek için son 15-20 yılın tartışma konularını hatırlamak yeterlidir. Memleketin ana davaları üzerinde bir görüş ve fikri olmayanlar, dikkatlerini yarattıkları bir takım "mit"ler üzerine çekmiş; her türlü çatışma ve tartışmalar bu "mitler"ler etrafında toplanmıştır. Reformlar dizisi, bu mitlerin karakteristik örneğini teşkil etmektedir. Reformlar, başta bulunan siyasî kadrolarla mana ve ehemmiyet kazanırlar. Başarısızlığı, ufkunun darlığı, kısır gündelik çekişmeler yüzünden, memlekette ve dünyada olup bitenlerden habersiz kaldığı tecrübeyle sabit olan siyasî kadroların iş başında bulunduğu bir dönemde "reform", yıkıcılık hâline dönüşmüştür. Nitekim değiştirilen Memurın Kanunu ile personel rejiminde reform yapılmıştır. Haksızlıklar, keyfilikler almış yürümüş, devlet hizmeti ağır darbeler yemiştir. Toprak formunda da durum aynıdır. Bugün Türkiye'nin toprak davasının temelini; 1 — Tarıma elverişli topraklarımızın, tarımdaki nüfusumuza yetmemesi, 2 — Tarım Sektöründe verim düşüklüğü teşkil etmektedir. Bu meselenin tek çözüm yolu: Tutarlı ve uzun vadeli bir siyasetle; topraktaki nüfusu sanayie aktarmak ve toprağın verimini artırıcı; sulama, gübreleme ve makinalaşma gibi temel tedbirlere eğilmektir. Hâlbuki hükûmetler geçici, oyalayıcı ve sun'î çözüm tarzları peşinde koşmaktadırlar. Toprak ve Tarım Reformu Kanunu, 5-6 yıl içinde tedricen tatbikata konacaktır. Neticede, 500 bin civarında topraksız kimse toprağa kavuşacaktır. Bu uygulamanın mâlî portesinin 90 milyar Türk Lirası'nı bulacağı tahmin edilmektedir. Toprakta çalışan 22 milyon insandan sadece 500 binini milyar 90 TL.sına topraklandırarak olan bu kanun; yıl içindeki nüfus artışları ve miras yoluyla meydana gelecek parçalanmalar sonunda tesirini tamamen kaybetmiş olacaktır. Bu tarzdaki bir reformun her şeyden önce maddeten tatbiki mümkün olmadığı gibi, toprak meselesini temelden halletmekten çok uzaklarda bulunmaktadır. Diğer reform konuları da aynen şöyledir: Millî Eğitim Reformu adı altında her yıl bazı değişiklikler yapılmaktadır. Yıllardan beri çeşitli hükûmet gelmiş geçmiş, hiç biri eğitimi "**millî değerlere, millî ihtiyaca ve millî hedeflere**" göre ıslah etmek için gayret göstermemiştir. Millî eğitim alanında her şeyden önce öğretilenlerin yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Son yıllardaki silâhlı komünist isyanları, mekteplerdeki eğitimin yanlışlığını ve yetersizliğini her türlü tereddüde meydan vermeyecek şekilde ortaya

koymuştur. Ama, bundan ders alan ve meseleyi temelden halletmeye çalışan siyasî kadrolar nerede?

Türkiye'yi idare eden siyasî kadroların yetersizliği, ufkunun darlığı ve gündelik geçici sun'î meseleleri ana meseleler sanması sonunda; iki asır önce başlayan gerilemenin önüne geçilemediği gibi; yeni dertlerin doğmasına da sebep olunmuştur. Türkiye iktisadî bakımdan geri bir durumdadır. Buhrandan çıkış yollarının bulunmaması, siyasî patlamalara ve istikrarsızlıklara yol açmaktadır. Millî bünyemiz, yıllardan beri devam eden sinsi propagandalar sonucu parçalanmış bir manzara arz etmektedir. Vatandaşların birbirine ve yarına güveni kalmamıştır. Vatandaşlar hangi siyasî kadrolara bağlanmanın doğru olduğunu tayin edemeyecek bir duruma gelmişlerdir. Herkes arayış içindedir. Kültür ve manevî varlığımız yenilmişlik, yorgunluk ve ümitsizlik arz etmektedir. Vatandaş bu ruh hâline getirenlerin başında siyasî sorumluluk taşıyanlar gelmektedir. Meclislerde, basit ve yıkıcı çekişmelere yol açan tartışma konularının hiç biri, incir çekirdeğini dolduracak nitelikte değildir. Parti menfaatlerinin ve şahsiyet mücadelesinin ön plana alındığı bir ortamda, memleket namına salim kararların alınmasına imkân kalmamıştır.

REFORMLAR VE MİLLÎ BÜTÜNLEŞME

Türk devlet felsefesiyle Anayasa ilkelerinin temel esprisi millî bütünleşmedir.

Önce hükûmet programlarında Anayasanın başlangıç kısmında yer alan “**millî ülkü**” belirlenmemiş, bu ülküyü gerçekleştirecek ilke ve strateji gösterilmemiştir. Millî bütünleşmenin moral ve sosyolojik unsuru “**millî ülkü**” ve “**millî şuur**”dur. Millî ülkü ve millî şuurun dinamik özü, millî kültür, bir başka deyişle **kültür bütünleşmesidir**.

Kültürel bütünleşme yönünden eğitime çok büyük görev düşmektedir. Eğitim reformları bu bakımdan önemlidir. Her seviyede eğitim, millî şuur ve iktisadî kalkınmanın tabî okuludur. Milliyetçi Hareket, eğitim politikasında “dikey” ve “yatay eğitim”i savunur. Dikey eğitime seçkin (elit) yetiştirilir. Bu elit, devletin milliyetçi-Ülkücü, araştırmacı ve ilimci kadrosudur. Kendi millî elitini, ilimci ve Ülkücü aydın kadrosunu, teknisyenini yetiştirmemiş bir milletin, kalkınması, varlığını devam ettirmesi mümkün değildir. Avrupa ülkeleri, Amerika ve hatta Rusya kalkınırken önce millî elitini yetiştirmiş ve hâlen de yetiştirmeye

devam etmektedir. Ülkemizin az gelişmiş, kalkınmamış olmasının en önemli sebeplerinden birisi; iktidarların “millî elit” politikasına sahip olmayışıdır. Milliyetçi Hareket “dikey eğitim” yanında “yatay eğitim”e de önem verir. Bu eğitimle, milletimizin bütünü, köylümüz, işçimiz, esnafımız millî ülküyle bütünleşmiş olur.

İktisadî kalkınmamıza yönelik reformlar, yeterli değildir. İktisadî kalkınmanın temeli, sınaî kalkınmadır.

Sermaye birikimini sağlayamamış bir devletin, demokratik millî sosyal devlet niteliğini taşıması mümkün değildir. Bu açıdan bakıldığı takdirde reformlar arasında kalkınmanın iki temel unsuru olan tasarruf ve yatırım meselelerine yeteri kadar yer verilmemiştir. Üretim sürecinde, sermayenin emeğe hâkim olduğu bir toplumda, bütünleşme değil, sınıflaşma doğar. Emek ile sermaye arasında millî barış ve denge kurulabilmesi için, iktisadî demokrasi şarttır. İktisadî kararlara katılmayan kimselere, siyasî katılma hakkının tanınması, şekilci bir demokrasiden başka bir değildir. Emeği sermayeye, sermayeyi emeğe sömürmemek için, işçinin, işyerinin mülkiyet ve yönetimine kâr ve zararına katılmasını sağlayacak reformlara ihtiyaç vardır.

Netice

Ezberlenen şeylerden biri de “reform” sözüdür. Bir reform gerektir. İdarede, adliye, tarımda, toplumda, ticarete ve sanayide bir düzenleme yapılmalıdır, ama bunun temel şartı, ana ilkesi ve tek hedefi şu olursa: **Türk için, Türk’e göre, Türk tarafından...** “Avrupa beğensin, eylemci sevensin, tüccar ezilsin” gibi, aşağılık duygusu, korku tavizi ve zümre garezi esaslarına dayanırsa hâsıl olacak sonuç ancak anarşi, ıstırap ve çöküş olacaktır.

Türk tarihinin önemli bir dönemindeyiz. Millî bütünlüğümüzü parçalamak isteyen anarşist komünistlerin hain düşünce ve hareketleri sona ermiş sayılamaz. Ülkemizde anarşist ve komünist hareketlerinin tam manasıyla yok edilebilmesi için, milliyetçi bir idareye lüzum vardır. Anarşist komünistlerle mücadelede zafere erecek tek idare, Milliyetçi idaredir. Milliyetçi idare, bu mücadelede, bir taraftan kanun hâkimiyet ve takibatını kurarken, diğer yandan da ülkenin en kısa zamanda kalkınmasını sağlayacak sosyal ve ekonomik tedbirleri alacaktır.

Milletimiz tercihini yapmış, kararını vermiştir. Bu karar; çok kısa zamanda bağımsız bir sanayi ülkesi olmak, Büyük Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Milletimizin en büyük özlemi, iktisaden kuvvetli, gelişmiş, kalkınmış bir Türkiye olmaktır. Milliyetçi idare, ekonomik kalkınmayı bilen, bunda tercihlerini yapabilen bir idaredir. Milletimizin birkaç yan reform tedbirleriyle kalkınması mümkün değildir. Kalkınma, sanayie ve sanayileşmeye dayanan bir harekettir. Bugün ülkemizin kısa zamanda sanayileşmesini gerçekleştirecek bir reform ve program hareketini görmekteyiz. İçinde bulunduğumuz çağda millî endüstrisini kuramamış bir ülkenin yaşayabilmesi, bağımsızlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir. Dünyanın büyük dev ekonomileri en yeni teknolojiyi, en yeni sınaî tesisleri kurarken, bizim yerimizde saymamız, yarınımız için tehlike arz etmektedir. Milletimiz, tarihin her devrinde büyük millet olduğu için, bugün de haklı olarak büyümek istemektedir. Milletimizin ekonomik büyüme özlemini gerçekleştirmek kaçınılmaz millî bir görevdir.

III - İKTİSADÎ YAPI

İKTİSADÎ YAPININ MİLLÎLEŞTİRİLMESİ

Ülkemiz, millî kalkınmasını gerçekleştirebilecek her türlü vasıtaya sahiptir. Yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, insan gücümüz fazlasıyla mevcuttur. Ancak bu kaynaklar boş bırakılmış, kendi hâline terk edilmiştir.

İdareler, kararlarını, milletlerin tercihlerine göre vermelidir. Milletimiz, büyümek isteyen, ekonomik kalkınmanın tamamlanmasını arzulayan bir tercih içindedir. Âciz, isabetsiz iktisat politikalarından vazgeçip, ülkemin ihtiyaçlarına uygun millî bir iktisat politikasını seçmek zorundayız. Bu iktisat politikası, ekonomik bağımsızlığımızı sağlayıp, dışarıya sınaî ürünler satabilecek bir politika olmalıdır. Bunun için sınaî yatırımlara öncelik verilmelidir. Sınaî yatırımları gerçekleştirebilmek için, her türlü tasarrufa öncelik tanınmalı, vatandaşın tasarruf arzusu teşvik edilmelidir. Tasarrufu ve kalkınması millî kaynaklara dayanmayan bir ülke, bağımsızlık iddiasında bulunamaz. Bağımsız bir sanayiini kurulabilmesi için gerekli ilk şart, makina yapım sanayiinin kurulmasıdır. Gerçekten bir ülkenin ekonomik bağımsızlığa kavuşabilmesi veya bu bağımsızlığı devam ettirebilmesi, bu sanayiini kurulabilmesine bağlıdır. Makina yapım sanayii yanında, metalürji sanayiine, petro-kimya sanayiine ve enerji üretim sanayiine de önem vermek gerekir. Millî sanayiini kuramamış bir ülkenin çağdaş uygarlık seviyesine çıkması mümkün değildir. Oysa, büyük Türk milleti her çağa rengini vermiş ve çağda medenî olmaya, uygar olmaya hak kazanmıştır. Bu, onun engin tarihinde, büyük kültüründe ve soyunda vardır.

Ekonomik yapımız millileştirilecektir. Kapitalist ekonomide ekonomik değerler, bir avuç kapitalistin mülkiyetindedir. Millî toplumun çok büyük bir çoğunluğu malsiz mülksüzdür. Marksist-sosyalist (komünist)

sistemde, bütün millet esir ve işçi durumunda olup ekonomi komünist partisinin kapris ve menfaatlerine bırakılmıştır. Dokuz Işık Doktrininin uygulanacağı Milliyetçi Türkiye’de ekonomi millileştirilecektir. Ekonomik değer ve imkânlar Türk milletinin bütün fertlerine mal edilecektir.

Milletler mücadelesinde, tarih sahnesinden silinmemek için, hızla kalkınmak, ağır sanayi toplum hâline gelmek zorundayız. Bugünkü başıboş ve vurguncu kapitalist sistemle, 250 yıl sonra ancak Almanya seviyesine gelebileceğiz. Komünist sistemde de buna yakın bir zamana ihtiyaç vardır. Hâlbuki bizim sistemimizde, 20 yıl sonra Almanya’nın ekonomik durumuna ulaşabileceğiz.

Kalkınma, iki hareketten ibarettir. Birincini tasarruf, ikincisi yatırımdır. Şu hâlde önce tasarruf edeceğiz, sonra da bu tasarruflarımızı yatırım malları sanayiine, fabrika yapan fabrikalara yatıracğız. Bu hareketi gerçekleştirmek için modelimiz Milliyetçi ve Toplumcu ekonomik modeldir. Bu modelde, milletimiz meydana getiren altı sosyal dilimi teşkilâtlandıracağız. İlk teşkilâtlandırma hukukî teşkilâtlandırmadır. Altı tane millî teşkilât kuracağız. Bunlar İşçi, Köylü, Esnaf, Memur, Serbest Meslek Mensupları ve İşverenler Birliği’dir. Bu dilimlerdeki her şahıs kendi birliğine koydolacaktır. İkinci teşkilâtlandırma ekonomik teşkilâtlandırmadır. Burada zorunlu Tasarruf ve Yatırım Sandıkları kurulacaktır. Meselâ İşçi, Köylü, Esnaf, Memur Tasarruf ve Yatırım Sandığı gibi. Kısa bir açıklama yapmak için, işçi teşkilâtını ele alalım. Bugün Türkiye’de sanayi, ticaret ve hizmet sektöründe üç milyon işçi vardır. Her işçi ayda ortalama 3300 lira almaktadır. Bir kanunla her işçiden ayda yüzde 10 tasarruf yaptırırsak, ayda işçi başına ortalama 330 lira, 3 milyon işçiden ise yaklaşık olarak bir milyar lira, yılda ise on iki milyar lira sağlamış oluruz. Bu çok büyük bir meblâğdır. Âciz ve kapitalist iktidarlar, yıllardan beri bu meblâğı alabilmek için, kalkınmış milletlere el açmaktadırlar. Biz, sağlayacağımız tasarrufla temin edeceğiz. Unutmayalım ki, kalkınma millî fedakârlık ister. Bizi sömüren milletler bizim kalkınmamızı istemez. Kaldı ki, taşıma su ile değirmen dönmez. Şu hâlde kendi kaynak ve imkânlarımıza dönmek zorundayız. Şimdi, yılda dokuz milyar lira evvelâ bir temel sanayi, bir fabrika yapan fabrika kurmak zorundayız. Böylece, basit bir misal vermek gerekirse, yumurta’yı değil, tavuğu yurdumuza getireceğiz. Bu tavuk istediğimiz kadar yumurta yumurtlayabilir. Aynı teşkilâtı Köylü, Esnaf, Memur, İşveren

ve Serbest Meslek sahipleri için de kuracağız. Bunun sonunda ülkemiz millî fabrika ve makinalarla dolacaktır.

Fabrika ve makinalara ekonomi ilminde üretim aracı denilir. Kapitalist sistemde üretim araçları birkaç kapitalistin elindedir. Milletın büyük bir çoğunluğu bundan mahrumdur. Kapitalist düzen, kapitalistlerin lehine işleyen düzendir. Kaynağı millî olan her imkân ve değer, birkaç patronu daha zengin yapmak için onlara tahsis edilir. Milletın yaptığı tasarruflar, banka ve sermaye piyasasının büyük şirketleri aracılığı ile, devletin topladığı vergi gelirlerinin büyük bir kısmı ise; çeşitli teşvik ve prim yollarıyla sermaye sahiplerinin eline geçer.

Komünist sistemde ise, bu değerler, devletin elinde olup, ne işçinin, ne de milletın bunlara sahip olması mümkün değildir. Devlet yönetim ve gücü komünist partisi üyelerinde olduğundan, sunî bir şekilde yaratılmış olan devlet kapitalizmi, bu kimseleri yeni bir mülk sahibi yapmaktadır. Bu tip mülkiyete "bürokratik mülkiyet" adı verilir. Marksist sosyalist sistem aslında mülkiyet kavramını ortadan kaldırmış değildir. Uygulamada mülkiyet-insan ilişkisi sadece şekil değiştirmiştir. Kapitalist düzende üretim araçları mülkiyetine kapitalistler sahip iken, Marksist düzende sözde devlet, gerçekte ise bir avuç komünist bürokrat sahip olmaktadır. Bu sebeptedir ki, bugün siyaset ilminde bu yeni mülk sahibi bürokratlara "Yeni Sınıf" adı verilmektedir. Artık-ürün (Fazla değer), kapitalist düzende, kapitalist tarafından (kâr) olarak alınmakta iken, komünist düzende komünist partinin üyeleri tarafından (maaş) olarak alınmaktadır. Bugün Sovyet Rusya'da bir genel müdür, bir profesör veya general ayda 15.000 ruble (75.000) lira maaş almakta buna karşılık bir işçi ayda 150-200 ruble (750-1.000) lira ücret almaktadır. Sonuç şu olmaktadır: Kapitalist düzende işçiyi kapitalist sömürürken; komünist (Marksist) düzende ise devlet, yani komünist partisi üyeleri sömürmektedir. İşçi emeğinin değerini, artık-ürünü (fazla değer) alamamaktadır.

Dokuz Işık'cı düzende ise bu üretim araçları işçinin, köylünün, esnafın, memurun tasarrufu ile yapıldığı için, bu fabrikalara, bu makinalara tasarruftan nispetinde işçi, köylü, esnaf ve memur sahip olacaktır. Bu şekilde servet ve ekonomimiz Türk milletinin bütün fertlerine ait olacaktır. Herkes mutlu ve hür yaşayacaktır. İşçi, köylü, esnaf, memur vs. fabrikalara sahip olarak, onun mülkiyetini kazanacaktır Böyle bir sistemde sömürme olamaz, aracılık, vurgunculuk, tefecilik olamaz.

Yukarıda kısaca açıklamış bulunduğumuz altı millî teşkilât, mahiyeti itibarıyla bir üretim birliğidir. Böylece ülkemizde yeniden altı üretim birimi kurulmuş olacaktır. Bunlar, İşçi Üretim Birliği, Köylü Üretim Birliği, Esnaf Üretim Birliği, Memur Üretim Birliği, Serbest Meslek Mensupları Üretim Birliği ve İşveren Üretim Birliği adını alacaktır. Bu birliklerden her biri yeni mal ve hizmet üretecek, kalkınmamıza katkıda bulunacaktır. Böylece ekonomimizde yeni bir sektör, MİLLÎ SEKTÖR yer alacaktır. Yeniden kurulacak bu Millî Sektör'ün ekonomimizin diğer iki sektörü, kamu ve özel sektör arasındaki yeri ileride açıklanacaktır.

Yukarıda bahsetmiş olduğumuz Millî Teşkilâtlar, bir yandan ekonominin millîleştirilmesine hizmet edecek, diğer yandan da kalkınmamızın iç finansmanında kaynak rolü oynayacaktır. Kalkınmanın iç finansman kaynağı sadece bu teşkilâtların yapacağı tasarruflardan ibaret değildir. Bu kaynaklar yanında, bugün sosyal güvenlik kurumu olan Sosyal Sigortalar, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'da yeniden düzenlenerek Toplum Güvenliği Kurumu şeklini alacaktır. Sosyal Sigortalar Kurumu, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı, Toplum Güvenliği Kurumu olarak birleştirildikten sonra, bütün yurttaşlarımızın sosyal güvenliğini sağlamış olacak, her çeşit sosyal ve mesleki riskler millîleştirilecektir. Diğer taraftan bu Kurum üyelerinden alınacak primlerle büyük bir tasarruf kaynağı hâlini alacak, bu yolla toplanacak büyük paralar, kalkınmamızın finansmanında kullanılacaktır.

İç finansman dolayısıyla tasarruf kaynağı olarak vergi geliri de kalkınmamızda büyük rol oynayacaktır. Vergi geliri kaybına sebep olan vergi kaçakçılığı ile müessir bir şekilde mücadele edilecektir. Bunun için her Üretim Birliği için Satış Ofisleri kurulacak, ülkemizde üretilen mallar bu ofislere satılacağı için vergi kaçakçılığı önlenmiş olacaktır.

MİLLETİN İKTİSADÎ TEŞKİLÂTLANMASI

Türk Milletinin iktisadî teşkilâtlanması, iktisadî demokrasi ve iktisadî bütünleşme ilkeline uygun olarak gerçekleştirilecektir. Kapitalist ve Marksist iktisat sistemleri, iktisadi gelir kaynaklarına göre toplumu, kapitalist ve işçi sınıfı olarak ikiye böler. Bu sistemler bugün ilmen hatalı oldukları gibi, eskimiş, zararlı ve bölücü sistemlerdir. Modern sosyoloji, hukuk ve iktisat ilmi, toplumları, fertlerin sosyal statülerine göre analiz etmektedir. Bu analize göre, millet denilen en geniş anlamdaki toplum,

köylü, işçi, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek mensuplarından meydana gelmektedir. Modern toplum biliminde iki sınıf yerini altı sosyal dilime terk etmiştir.

İktisadî demokrasi, milleti meydana getiren sosyal dilimlerin iktisadî kararlara katılmasıdır. Eğer bir ülkede altı sosyal dilim, üretim ve gelir dağılımına katılmıyorsa, o ülkede iktisadî demokrasi yoktur. Altı sosyal dilimin üretim ve gelir dağılımına katılabilmesi, onların üretim araçlarının mülkiyetine ortak olmasına bağlıdır. Bugün ülkemizde Türk milletini meydana getiren bu altı sosyal dilim, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmadığı için, Türkiye’de iktisadî demokrasi yoktur. Millî ve iktisadî bütünleşmeyi kurmak için, altı sosyal dilimimizi, köylümüzü, işçimizi, esnafımızı, memurumuzu, işverenimizi ve serbest meslek mensuplarımızı, üretim araçlarının sahibi, ortağı yapacağız. Bunun için takip edeceğimiz iktisat siyasetimizin esasları şunlardır:

İKTİSADÎ KALKINMA

İktisadi demokrasiyle kalkınma ve sosyal adalet arasında yakın bir münasebet vardır. Kalkınacak Türkiye’de binlerce üretim aracı, fabrika yapılacaktır. Bu fabrikaların ürettikleri ürünler satılacak ve bundan meydana gelen gelir, milletin fertleri arasında âdil bir şekilde dağıtılacaktır. Kalkınma “tasarruf ve yatırım” adını verdiğimiz iki unsurdan ibarettir. Tasarruf, gelirin bir kısmının tüketilmeyerek artırılmasıdır. Artırılan bu gelir, fabrikalara yatırıldığı takdirde, sermaye birikimi ve kalkınma gerçekleşmiş olur. Milliyetçi Hareketin tasarruf ve yatırım politikası, altı sosyal dilimin katılmasıyla başarılabilecektir. Bunun için hukuken teşkilâtlandırılmış olan köylü, işçi, esnaf, memur, işveren ve serbest meslek mensuplarının gelirlerinin bir kısmı tasarrufa ayrılacaktır, Durumu bir misalle anlatalım: Meselâ, işçi sendikamız içinde teşkilâtlandırılmış iki milyon işçimizin her birinden ayda 50 lira tasarruf edilecek, her işçinin yıllık tasarrufu 600 lirayı bulacaktır. İki milyon işçiden yapılacak bu tasarruf bir yılda bir milyar iki yüz milyon lira edecektir. Bu kalkınmanın tasarruf tarafıdır. Yatırım politikasının esası ise, fabrika yapan fabrikalar kurmaktır. Fabrika yapan fabrika, bize fabrika üretir. Bugün Türkiye’mizin ihtiyacı budur. Hâlbuki ülkemizde henüz fabrika yapan fabrika yoktur. Çeşitli iktidarların tatbik ettiği iktisat politikasıyla daha uzun yıllar bunun olabilmesi de mümkün değildir.

Bir fabrika yapan fabrikanın maliyeti asgarî altı milyar lira olup, bunun yapılması yine en azından beş yıl sürer. Şimdi işçilerimizden yılda bir milyar iki milyon lira tasarruf ettiğimize göre, bu para beş yılda altı milyar lira yapar. Demek ki, işçi tasarruflarımızla beş yılda fabrika yapan fabrika kurabiliriz. Aynı tasarruf ve yatırım işlerini, köylü, esnaf, memur, işveren, serbest çalışanlarımızdan da yaptığımız takdirde ülkemiz dev sanayi kuruluşlarına kavuşacak ve iktisadî bakımdan kalkınmış olacaktır.

Bu fabrikaların sahibi kim olacaktır. Kapitalist ve Marksist iktisatlarda aynı tasarruflar çalışanlara yaptırılır, fakat fabrikaların sahibi, bir avuç patron veya komünist devlet olur. Bu, insanın insan veya devlet tarafından sömürülmesi, sosyal adaletsizliğin en tipik örneğidir. Türk Millî demokrasisinde devlet, fert veya sınıf sömürücüsü ortadan kalkacağına göre, **bu fabrikaların sahibi Türk milletinin bütün fertleri, köylüler, işçiler, esnaf, memur, işveren ve serbest çalışanlar olacaktır.** Meselâ yukarıdaki misalde her işçimiz beş yılda ortalama üç bin liralık bir tasarrufta bulunacağından, her işçi fabrikanın mülkiyetine bu oranda ortak olacak, böylece Türk ekonomisi millileşecektir. Milliyetçi düzende herkese hakkı, kanun hâkimiyeti altında verilecektir.

Sosyal Adaletin Gerçekleştirilmesi

Altı sosyal dilimiz fabrikaların sahibi olunca, araçlarının mülkiyetine, kâra ve işyerinin yönetimine de katılmış, ortak olmuş olacaktır. Bunun sonunda tam manasıyla sosyal adalet de sağlanıp, gerçekleştirilecektir. Tekrar yukarıdaki misale dönecek olursak, her işçimiz her yıl sonu, fabrikanın kârından senedi nispetinde gelir elde edecektir. Böylece her işçi, işyerinin hem sahibi, hem işçisi olacak, aylık ücreti dışında fabrika kârından hissesini alarak ek gelir kazanacaktır. Böyle bir iktisadî düzende, gelir dağılımı da âdil olacaktır. Türk milletini meydana altı sosyal dilim, fabrikaların mülkiyet ve kârına ortak olma yanında ayrıca yönetime de eşit bir tarzda katılacaktır.

Bu sistem, Türk milletinin iktisadî bütünleşmesini sağlayacaktır. Edirne'deki işçi ve köylümüz, Hakkâri veya Kars'taki fabrikanın ortağı olacak, Hakkâri'deki bir köylü veya esnafımız Edirne'deki bir fabrikanın ortağı olacaktır. Böylece bütün vatandaşlarımız, yurdumuzun her köşesine iktisadî alâka ile bakacak, millî servet bütün vatandaşlarımız

tarafından korunacaktır. Millî serveti imhaya kalkışacak gözü dönmüş bir hain, bütün Türk milletini karşısında bulacaktır.

Yeni Sektör: Millet Sektörü

Altı sosyal dilimin üretim araçlarına sahip olmasıyla iktisadiyatımızda yeni bir sektör ortaya çıkacaktır. Bu, millet sektörüdür. Milliyetçi düzende Türk iktisadî üçlü sektöre dayanan yeni bir karma ekonomi düzeni olacaktır. Bu sektörler, devlet sektörü, özel sektör ve millet sektörü'dür. Bu vesileyle şurasını önemle belirtelim ki, milliyetçi düzen, özel sektöre düşman değildir. Yalnız, özel sektör, bugünkü başıboş hâlden çıkartılıp millî menfaat ve plan hedefleri açısından daha verimli hâle sokulacaktır.

Devlet sektörü de yeniden düzenlenecektir. Çağı geçmiş, eskimiş, ekonomiye ve millî kalkınmaya yük olan devletçilik yerine, çağdaş, modern, millî strateji hedeflerine yönelmiş bir devlet sektörü kurulacaktır. Bu düzende, devlet, ağır harp sanayii, alt yapı hizmetleri, maden sanayii gibi iktisadî hizmetler görecektir.

Bankacılık, sigortacılık, iç ve dış ticaret hizmetleri, üçlü sektör yani, devlet sektörü, millet sektörü ve özel sektör tarafından koordineli bir tarzda yeniden ele alınıp düzenlenecektir.

Bizim doktrinimizde, üretim araçları, işçinin, köylünün, esnafın, memurun tasarrufu ile yapıldığı için, bu fabrikalara, bu makinalara tasarrufları nispetinde işçi, köylü, esnaf ve memur sahip olacaktır. Bu şekilde Türk servet ve iktisadî bütün Türk milletinin fertlerine ne ait olacaktır. Herkes mesut ve hür yaşayacaktır. İşçi, köylü, esnaf, fabrikalara sahip olacak, onun mülkiyetini kazanacaktır. Böyle bir sistemde sömürme olamaz, aracılık, vurgunculuk tefecilik olamaz.

Bankaları, dış ticareti, millî üretim birliklerinin kontrolüne vereceğiz. Milletimizin ve millî savunmamızın göz bebeği olan yer altı servetlerini, madenlerimizi devletleştireceğiz.

Milliyetçilik, kuvvetli ve kalkınmış bir ekonomiye dayanır. İki yüz yıldan beri kapitalizm Türkiye'yi kalkındıramamıştır. Bundan sonra da kalkındırması mümkün olamaz. Komünizm ise, baş düşmanımız, millî düşmanımızdır. Onun da Türkiye'mizi kalkındırması kabil değildir. O hâlde hep beraber Dokuz Işık görüşüne sarılalım. Aksi hâlde, yok

olmak, varlığımızı kaybetmek tehlikesi ile karşı karşıya bulunmaktayız. Milliyetçiliğin esası, millet ve devletimizin bağımsızlığıdır. Milliyetçi hareketler, bağımsız ve egemen devlet esprisine dayanır. Bunu sağlamak ise, ancak ve ancak millî bir ülkü ile olur.

MİLLÎ EMEK VE SERMAYE SİYASETİ EMEK KUTSALDIR

Alın teri ve insan emeği kutsaldır. Bir milletin yükselmesinde, yaşamasında ve korunmasında evlâtlarının alın teri ve emekleri başlıca kaynağı teşkil eder. Bununla beraber hürriyet insanların mutluluğunun birinci şartıdır. Milletimizin içinde bulunduğu sıkıntılardan kurtulması için yabancı doktrinleri taklit ederek almak faydalı olamaz. İki yüz yıldan beri Türkiye'yi idare edenler, yaratıcı düşüncüyü yok eden taklitçiliğin esiri olmuşlardır. Her milletin kendisine ait özellikleri bulunduğu gibi, içinde yaşadığı özel şartları da bulunmaktadır. Başkalarını taklit yerine bu özel şartları dikkate alan ve modern ilmi, tekniği önder yapan millî bir sistem, millî bir idare usûlü meydana getirmek lâzımdır.

Bağımsız son Türk devletini koruyabilmek için millî bir doktrin etrafında birleşmek zorundayız. Bu doktrin DOKUZ IŞIKÇILIK doktrinidir. DOKUZ IŞIKÇILIK Türk milletine, tarih ve kültürüne dayanan, ona inanan bir doktrindir. Bunun “nasyonal sosyalizm” ile hiç bir ilgisi yoktur.

DOKUZ IŞIK, nasıl kapitalizmi, Marksist sosyalizmi reddediyorsa, nasyonal sosyalizmi ve faşizmi de reddeder. Nasyonal-sosyalizm ve faşizm, kapitalizmin dejenere edilmiş olup insan hak ve hürriyetlerine inanmayan, gerici diktatörlüklerdir. DOKUZ IŞIK ise insan sevgi ve saygısına dayanan, ferdî ve iktisadî hürriyetleri bir bütün olarak gerçekleştirmek isteyen demokratik bir doktrindir. İlahlaştırılmış faşist devletçiliğe; putlaştırılmış nazist ırkçılığa inanmıyoruz. Fosilleşmiş şöhretlerin yaptığı gibi siyasî kariyerinin belirli bir döneminde faşist, belirli bir döneminde kapitalist, diğer bir döneminde sosyalist olmak bizim politika ahlâkımızda yoktur. Biz, Türk'e âşık, Türk vatanına âşık, Türklüğe âşık DOKUZ IŞIKÇILARIZ.

Amacımız bu kutsal vatan üzerinde büyük Türk milletinin ebediyen bağımsız yaşamasını sağlayacak Millî Doktrini çizmek ve bunu savunmaktır.

DOKUZ IŞIK ilkelerinin başında yer alan “Milliyetçilik” diğer ilkelerin arasında bulunan “Toplumculuk” ilkesinin kavramından daha geniş bir kavramdır. “Milliyetçilik” kavramı içinde “Toplumculuk” da vardır. Fakat, iktisadî ve sosyal kalkınma görüşlerimizi açıkça belirtmek için, düşüncelerimizi ayrı bir “Toplumculuk” ilkesi altında ifade etmek yararlı görülmüştür. “Toplumculuk” derken, milletin varlığının, toplum menfaatlerinin, fertlerin üzerinde olduğuna işaret etmek isteriz. Bu arada şu noktayı tekrar önemle belirtelim ki, DOKUZ IŞIKÇILIĞIN nasyonal sosyalizmle hiç bir noktada ortak yönü yoktur. Nasyonal sosyalizm, kapitalizme, laboratuvar (antropolojik) ırkçılığa ve antidemokratik bir siyasî espriye sahipken, DOKUZ IŞIKÇILIK, Türk toplumunda, sosyopsikolojik (manevî) asalete ve gerçek demokrasiye inanmaktadır. Türk milletinin gönül ve tasvibinden, tercih ve oyundan geçmeyen iktidar yollarına inanmıyoruz. İktidar olduktan sonra da, demokratik süreç ve yolların gerçek bir şekilde işlemesine inanıyor, bunu savunuyoruz. Türk Milliyetçiliğinden devamlı şekilde korkanlar, Türk’ü hiç bir zaman benimsemeyen enternasyonalistler, millî her doktrine daima karşı çıkmışlardır. Bunu asla, bir an için dahi unutmamalıyız.

Çağdaş iktisatlar karma iktisat niteliğini taşımaktadır. Karma iktisat klâsik anlamda özel sektörle kamu sektörünün birlikte yaşadığı bir ekonomi biçimidir. Bu ekonomide üretim araçlarının mülkiyeti, fertlere ve kamu kuruluşlarına (devlete) aittir. Bu sebeple fertler özel sektör içinde, devlet ise kamu sektörü içinde iktisadî faaliyette bulunur.

Karma iktisat geçici bir mahiyete sahiptir. İktidardaki elitin siyasî ve iktisadî tercihine göre, iktisadî faaliyetler, sonunda ya tamamen özel sektöre veya kamu sektörüne terk edilir. Siyasî iktidarın tercihi kapitalist sistem yönünde ise kamu sektörü özel sektöre, sosyalist sistem yönünde ise, özel sektör kamu sektörüne dönüştürülür. Böylece üretim araçlarının mülkiyeti tek elde, özel veya kamu mülkiyeti şeklinde toplanır.

Kapitalist ve Marksist Sistemler ve Hataları

Özel Sektör, kapitalist ekonomi sisteminin, kamu sektörü ise sosyalist sistemin uygulama şeklidir. Her sistem gibi, kapitalist ve sosyalist sistemler de temelinde insan hürriyetini esas alırlar. Ancak buna rağmen kapitalist ve sosyalist sistemlerin bu amacı gerçekleştirebildiklerini iddia etmek mümkün değildir. Bugün şu veya bu biçimde, dünyamızın çeşitli

ülkelerinde kapitalist ve Marksist sistem uygulandığı hâlde, insanlık hürriyete kavuşmamıştır. Bunun sebebi, üretim araçları mülkiyetinin her iki sistemde de, millî tabana, toplumu meydana getiren bütün fertlere, yani millete yayılamayıştır. Kapitalist sistemde, üretim araçları mülkiyeti millî toplumun çok az bir kısmına, birkaç sermayedara aitken, sosyalist sistemde yalnız kamu kuruluşlarına, devlete aittir.

Mülkiyet kavramı ile hürriyet kavramı arasında çok sıkı bir bağlantı vardır. İçtimaî ve iktisadî adalet, hürriyet ve eşitlik, sömürden kurtulma, yabancılaşmadan uzaklaşp, insanların maddî ve manevî kişiliklerini geliştirmesi, mülkiyet ilişkisine bağlıdır. İnsanlar ve toplumlar arasındaki farklılaşmanın, sömürü ve yabancılaşmanın temel sebebi, bazılarının mülkiyet sahibi olup, bazılarının olamamasıdır.

Marksist sistem, kapitalizmin mülkiyetin dağılımını- düzenleyemediği gerekçesi ile özel mülkiyetin kaldırılmasını, onun yerine kamu ve devlet mülkiyeti getirilmesini savunmuştur. Gerçekten sosyalizme göre kapitalist toplum yapısı, üretim araçlarının mülkiyetini sadece sermayedara (kapitaliste) tanımış, işçi yığınları bu mülkiyetten yoksun kalmıştır. Toplumda bazı sınıflar üretim araçlarına sahip olup, bazıları olmadığı için, bir farklılaşma ve dolayısıyla sömürü meselesi ortaya çıkmıştır. Üretim araçlarına sahip olan azınlık, buna sahip olmayan çoğunluğu sömürmeye başlamıştır. O hâlde, sömürüyü ortadan kaldırmak için üretim araçlarının özel mülkiyetini ortadan kaldırmak lâzımdır. Özel mülkiyete son verip, üretim araçları kamulaştırıldığı veya devletleştirildiği takdirde hiç kimse mülkiyet sahibi olamayacağından farklılaşma ve sömürü de ortadan kalkmış olacaktır. Sosyalizmin düştüğü hata, yukarıda belirtildiği gibi, mülkiyet-hürriyet ilişkisini görememekte olmuştur. Mülkiyet hürriyetin garantisi ve istenen de insanlığın hürriyeti olduğuna göre, izlenecek yol, mülkiyetin kaldırılması değil, bunun millî tabana, millete yayılabilmesi, herkesin mülk sahibi yapılabilmesidir. Mülkiyetten ve özellikle üretim araçlarının mülkiyetinden yoksun bir toplum, hür olamaz. Sosyalist toplumların hür olamayışlarının başlıca sebebi budur. Kaldı ki, sosyalizm büyük bir tenakuz içindedir. Sosyalist ülkelerde mülkiyet ilişkisi ortadan kaldırılmış değildir. Değişen sadece süljer (malikler) olmuştur.

Eskiden fertlere ait olan üretim araçlarının mülkiyeti, şimdi devlete, kamu kuruluşlarına ait olmuştur. Eğer sosyalizme göre sömürünün ve farklılaşmanın kaynağı, üretim araçları üzerindeki mülkiyet ilişkisi ise,

bu sömürü ve farklılaşma şimdi de aynen devam etmektedir. Zira, sömürücü dün fert iken, bugün devlet ve kamu kuruluşları olmuştur. Ancak Marksist-sosyalist ülkelerde devletle komünist partisi birbirinin aynıdır. Komünist partisi devlet, devlet de komünist partisidir. Böylece devleti ele geçiren komünist partisi, yönetici sınıfı teşkil etmektedir. Aslında üretim araçlarının mülkiyetinin devletleştirilmesi komünist partisinin emrine verilmesi anlamına gelmektedir. Başka bir deyimle, mülkiyet devletleştirilmemiş, partileştirilmiştir. Komünist partisi ise, komünist üyeler tarafından yönetilir. Şu hâlde sonuç itibarıyla mülkiyet, komünist partisi üyelerinin inhisar ve hâkimiyetine verilmiş bulunmaktadır. Bugün Marksist-sosyalist ülkelerde yeni bir sınıftan bahsedilmektedir. Bu sınıf, komünist partisi üyelerinin meydana getirdiği bir sınıftır. Bu sınıf, kapitalist ülkelerde burjuva adını alan sınıfın bir başka şeklidir. Komünist ülkelerde, **yeni sınıf** veya **bürokrat sınıf** adını alan bu sınıf, kapitalist burjuva sınıfından daha sömürücü, daha baskıcı ve ezici bir sınıftır. Sosyalistler, sınıfsız toplum isterken, sınıf farkları daha da büyümüş, diktatör ve sömürücü bir sınıflar toplumu hâline gelmiştir. İşçi sınıfı devleti olduğunu söyleyen Marksist devlet, işçiyi ezen, sömüren müstebit bir devlet hâlini almıştır. Komünizm işçi ve köylünün sırtında barınan, onların kanını emen bir sistemdir. Bugün çeşitli ülkelerde uygulanan Marksist-sosyalist sistem, XVIII, XIX ve XX'nci yüzyılda vahşi, insanlık dışı ve sosyal adaletten tamamen uzak liberal-kapitalist sistemin devlet kapitalizmine dönüşmüş zalim bir şeklinden başka bir şey değildir. Sovyet Rusya'da fertlerin gelirleri arasındaki fark 30 kattan daha fazladır. Komünist partili, imtiyazlı bu bürokrat yeni sınıf sadece iki milyon insandan ibarettir. 240 milyon diğer Sovyet vatandaşı kıt kanaat zorla geçinebilmektedir. Tarih, sınıf istismar ve sömürüsünün bu kadar zalim bir şekline başka bir devirde şahit olmamıştır.

MİLLET SEKTÖRÜ

Anayasamız sosyalist ve kapitalist diktatörlüklere kapalıdır. Anayasamızın kabul ettiği sistem, ülkemizin şartlarını esas alan millî iktisat sistemidir. Millî iktisat sistemi de aslında karma ekonomiye dayanır. Ancak bu klâsik karma iktisat değil, modern karma iktisattır. Modern karma ekonominin özelliği, ikili sektör, yani özel sektör, millet sektörü

ve kamu sektörüdür. Burada klâsik iki sektör arasında yeni bir sektör, millet sektörü yer almaktadır.

Hayatî önemdeki stratejik, ekonomik ana faaliyetlerin devlet eliyle yürütülmesi, milletimizin sür'atle kalkınması için ve Türkiye'nin gerçekleri yönünden zarurî görülmelidir. Ağır sanayi, yüksek fırınlar, rafineri, petrol işletmeleri, ulaştırma gibi ekonomik işlerin devlet elinde veya devlet kontrolünde yürütülmesi gereklidir.

Bunların dışında malzeme imâli ve hafif sanayi özel teşebbüsün çalışacağı sahalar olabilir. Özel teşebbüs çalışmalarında işlerin daima toplumun yararına olacak şekilde gelişmesi devletçe kontrol edilmeli ve sağlanmalıdır.

İktisadî hayat kör bir kâr hırsına göre değil, topluma yararlı olacak kâr sağlama görüşüne göre yöneltilmelidir. Spekülatif kazançlar ve muhabahacılık yerine millete fayda sağlama prensibi esas olmalıdır.

Üretimi biteviye çoğaltmak ve kalitesini yükseltmek amaç olmalıdır. Sanayi ve ticarete taklitçilik değil, yeni buluşlar ve yaratıcılık başta gelen prensip olmalıdır.

Mülkiyet hakkı insan yaradılışının vazgeçilmez bir gereğidir. Mülkiyete hürmetkâr olmak ve her vatandaşı mülk sahibi kılmak, refaha giden yolda önemle göz önünde bulundurduğumuz bir husustur. Ancak, mülkiyetin kötüye kullanılmasına ve diğer vatandaşların boyunduruk altına sokulması için bir vasita kılınmasına karşı konulmalıdır.

Mülk sahipleri, mülklerini iyi bir şekilde yönetmek ve cemiyete fayda sağlayacak bir yolda işletmekten sorumludurlar. Böyle yapmayanların, devletçe mülklerinin işletilmesine gidilmesi ve kendilerine rayice uygun kira verilmesi, uygulaması gerekli bir yol olmalıdır.

Devlet ve Özel Teşebbüs

"Sosyal devlet" kavramının çerçevesi içinde iktisadî alanda özel teşebbüse, meşru rekabete, iş bölümüne taraftarız.

Özel teşebbüsün halk ve yurt yararına ihtiyaçları karşıladığı iktisadî alanlarda, kamu sektörünün sermaye yatırımlarına girişmemesi esastır. Hileli ticarete, sermaye istismarına ve haksızlıklar yolu ile aşırı kâra karşı kayıtsız kalamayız. Bunları önleyici tedbirler alınacaktır. Kişinin teşebbüs ruhunun, yaratıcı fikrin korunması, geliştirilmesi, des-

tekleme lüzumuna inanıyoruz. Devlet, kişinin teşebbüs noksanlığı ve bilgi yetersizliğini eğitimle, geleneksel ve kanunî engelleri kaldırarak gidermekle vazifelidir.

Üretime hizmet etmeyen servetleri verimli hâle getirmek, halkı teşvik ve teşkilâtlandırarak, fertlerin küçük tasarruflarını bir araya getirmek, halk kitlelerini sermayedar kılmak, millî üretimi halk refahına faydalı hâle getirmek, devletin görevleri içerisinde.

Kalkınma çabasında bulunan memleketimizde yatırımların stratejisi kesinlikle tespit edilmemiştir.

Devletin ve özel sektörün sahası kesinlikle tespit edilmeli ve bu kesimlerde uzun vadeli işlere girişmek imkânı doğmalıdır.

Kalkınmanın ana stratejisine hâkim olabilmek için ağır endüstri, enerji membarları, demiryolları devlet elinde kalmalı, hafif endüstri özel sektöre devredilmelidir. Hâlen devlet elinde bulunan bu tesisler herkesçe alınabilir hisse senetlerine bölünerek millete arz edilmeli, vatanın vatanında mülk sahibi yapılmalıdır. Bu yoldan toplanan sermaye yeni yatırımların esasını teşkil edebilir ve millet zamlar altında ezilmek yerine arzulu bir tasarrufa yönelebilir. Hafif endüstri sahasında devlet teşebbüsü, ancak gelişmemiş bölgelerde öncülük vazifesi görmeli, devlet kapitalizminden kurtulmalıyız. Bugün devletimiz, anlaşılması güç bir zihniyetin eseri olarak, her şeyi devlete mal etme ve vatandaşları ırgatlaştırma politikasının kurbanı olmuştur.

Hazin olan şudur ki, 1924 ve 1961 anayasalarını hazırlayan, devlet düzenini iki defa bizzat kuran Cumhuriyet Halk Partisi, kendi kurduğu bu düzenin bozukluğunu ileri süren kuruluşların başında gelmektedir.

Sanayiinin yüzde 85'i devlet elinde olan Türkiye'de devletçiliğin temposunu arttırmak, yurdu, "devlet patron, millet ırgat" durumuna düşürmek olacaktır. Yapılacak iş, devleti otelci, kunduracı, bezci, kasap ve meyhaneci hâlden çıkartmak ve sanayiinin nâzım sektörünü de kârcı, çıkarıcı bir zihniyetle işleten kayınlmış dostlar tegallübünden kurtarmaktır. Ereğli Demir Çelik Fabrikası devlete, Nazilli Bez Fabrikası millete geçmelidir. Ölçü bu olmalıdır.

Millet sektörü, iktisadî yapımızın millîleşmesini, iktisadî kalkınmamızın hızlanmasını, üretim araçları mülkiyetinin âdil ve dengeli bir biçimde millî tabana (millete) yayılarak insanımızın hür olmasını sağlayacak bir sektördür. Millet sektörü, millî bütünleşme ve iktisadî

demokrasinin temel şartıdır. Gerçekten modern demokrasi, bir bütünleşme rejimidir. Burada devlet düzenini tehdit eden sınıflar arası çatışma ve sosyal mücadele, yerini sınıflar arası kaynaşma ve sosyal barışa terk etmiştir. Modern demokrasinin başarısı, siyasî demokrasi ile iktisadî demokrasiyi birleştirme şartına bağlıdır. Siyasî demokrasi, kısaca fertlerin yurt yönetimine dört yılda bir hür seçimlerle katılıp, tercihini bildirmesi, yöneticilerini seçmesi, iktisadî demokrasi ise, kendi geleceğini ilgilendiren iktisadî kararlara katılabilmesidir. Ferdin iktisadî kararlara katılabilmesi ise, ancak üretim araçlarına sahip veya ortak olmasıyla mümkündür. Diğer taraftan, ferdin siyasî ve iktisadî tercih ve kararlarını gerçekten verebilmesi, onun dış etkilerden uzak, güçlü ve teşkilâtli olabilmesine bağlıdır.

Modern demokrasi; bir teşkilâtlar demokrasisidir. Burada fertler, aralarındaki sosyo-ekonomik bağa göre teşkilâtlanırlar. Kendi örgütü içinde fert daha güçlü olur. Üyesi olduğu sosyal grup onu diğer sosyal gruplara ve devlete karşı korur. Altı sosyal dilim şeklinde teşkilâtlanmasını teklif ettiğimiz Türk milletinin bu teşkilâtlanmasının hukukî cephesi şöyle olacaktır:

Milletin Hukukî Teşkilâtlanması

Marksist ve kapitalist hukuk teorisi, toplumu iki sınıfa ayırır. Bunlar, sermaye sınıfı ile işçi sınıfıdır. Kapitalist hukuk teorisi, sermayeyi esas aldığından sermaye mensupları için tek ve mecburî teşkilâtlanmayı, işçi sınıfı için çokçu (plüralist) ve gönüllü teşkilâtlanmayı öngörür. Gerçekten bu sistemde işverenler, buldukları yerde kurulmuş olan meslek teşekkülüne üye olmak zorundadırlar. Bu üyelik, teklik ve mecburîlik ilkesine dayanır. Böylece kapitalistlerin aynı yerde ikinci bir meslekî kuruluş kurmalarının mümkün olmayacağı gibi, mevcut kuruluşa üye olmayan da meslek ve sanatını icra edemez. Tek ve mecburî kuruluş, birlikten kuvvet doğar ilkesine dayanır. Kapitalizmin istediği de esasen budur. Buna karşılık kapitalist sistem işçiler için tekçi kuruluş ilkesini kabul etmez. Çünkü tek kuruluşta birleşen işçiler, kuvvetli olacaklarından sömürü imkânı azalır ve ortadan kalkabilir. Bu ise kapitalizmin felsefesine uygun düşmez.

Marksist hukuk teorisi ise, işçi sınıfının dışındaki sınıfları yok ettiğinden, bu düzende sadece işçi sınıfı teşkilâtlandırılır. Ancak, işçi

sınıfının teşkilâtlanması, hürriyet ilkesine göre olmaz. İşçi komünist partisinin emir ve baskısı, dolayısıyla sömürüsü altında tutulmak için teşkilâtlandırılır.

Bu iki teori de Türk millî menfaatlerine aykırı düşen, milleti sınıflara bölüp bunları birbirine düşman eden yabancı teorilerdir. Kaldı ki, bu teoriler ilim ve sosyal gerçeklere de uymamaktadır.

Altı sosyal dilimimizin hukuken teşkilâtlandırılması sonucu **Türk Köylü Teşkilâtı, Türk İşçi Teşkilâtı (Sendikası), Türk Esnaf Teşkilâtı, Türk Memur Teşkilâtı, Türk İşveren Teşkilâtı ve Türk Serbest Meslek Mensubu Teşkilâtı** kurulmuş olacaktır. Böylece, her sosyal dilim hukukî teşkilâtı içinde organize edilecektir.

Altı millî sosyal dilimimiz; işçi birliği, köylü birliği, esnaf birliği, memur birliği, serbest çalışanlar birliği ve işverenler birliği... Bu birliklerin kuruluş ve işleyişi tamamen demokratik usûller içinde cereyan edecektir. Her birlik, siyasî iktidara karşı bağımsız, özel hukuk tüzel kişiliğini haiz olacaktır. Birliğin yönetim ve denetim kurulları, birlik genel kurulu tarafından seçilecektir.

Hukukî yönden demokratik ve muhtar olan bu birlikler, iktisadî yönden iktisadî kalkınmamızda dinamik bir rol oynayacaktır. Her birlik içinde bir iktisadî tasarruf ve yatırım sandığı kurulacak, her üyenin yapacağı mecburî tasarruflarla biriken kaynak, ağır sanayiye, fabrika yapan fabrika sanayiine yatırılacaktır. Bu yatırımlar sonucu ekonomimiz yeni üretim araçlarına kavuşacak, kurulan fabrika ve işyerleri yeni bir sektör doğuracaktır. İktisadımızda yeni doğacak olan bu sektöre o millet sektörü adını vereceğiz. Kurulacak bu yeni düzende üretim araçları mülkiyeti, bunu kuran birliğin üyelerinin olacaktır. Her üretim aracı, yani fabrika ve işyerleri çeşitli hisse senetleri şeklinde, tasarruf yapan birlik üyelerine verilecektir. Böylece özel sektör ve kamu sektörü yanında üretim araçlarının sahibi olan üçüncü bir sektör; millet sektörü doğmuş olacaktır.

MALİYE VE TİCARET POLİTİKASI

Türkiye’de vergi adaletsizliği orta sınıfı ortadan kaldıracak vasıftadır. Memur, küçük çiftçi ve işçilerden yüksek vergiler alınırken, üretimi teşvik etmeyen, üretime yönelmemiş yatırımlardan gerekli vergi alınmamak-

tadır. Dış ticaret yapanların kaçırıldıkları vergi oranı, Türk maliyesinin topladığı vergiden belki de fazladır.

Ticaret politikamızın ana prensibi, müstahsilden halkımıza mal ve hizmet akımını taraflar için en yararlı şekilde düzenlemektir. Bu akımı temin eden hizmet sür'atli ve ucuz olmalıdır. Bu hizmet sun'î zorluklar yaratılmadan yürütülmelidir. Hizmetin emniyet ve istikrar içinde cereyanı sağlanmalıdır. İş ahlâkına azamî dikkat gösterilmeli ve her türlü spekülasyon ve borsa oyunlarına son verilmelidir. Halkı soyan tefecilik, karaborsacılık, vurgunculuk ve sahtekârlıklara karşı ibretli tedbirler alınmalıdır.

Dış ticaret hususundaki görüşlerimize gelince:

Dış Ticaret Meselesi

Dış ticaret, bugünkü, başıboş ve millî çıkarlarımıza aykırı durumdan kurtarılacaktır. Millî Dış Ticaret Kurumu adında yeni bir kurum kurulacaktır. Bu kurum, 6 Millî Teşkilâtтан seçilecek kimselerle Devlet Teşkilâtından atanacak kişilerden teşekkül edecektir.

Dış ticaret, millî ekonomi ve özellikle kalkınma yönünden çok önemli bir sektördür. Bu sektör, bir yandan üretmiş olduğumuz malları dış ülkelere satıp döviz kazancı sağlarken, bir yandan da kalkınmamız için gerekli yatırım mallarının ithalini sağlayacaktır. Liberal-kapitalist dış ticaret rejiminde ürünlerimizi dış ülkelere satan kimseleri kontrol etmemiz çok zordur. Bu yüzden çok büyük sermaye kaçakçılığına ve döviz kaybına uğramaktayız. Oysa, memleketimizin kalkınması için sermaye ve dövize ihtiyacımız vardır. Kalkınma, bir sanayileşme, bir sermaye birikimidir. Sanayileşme ve dolayısıyla sermaye birikiminin gerçekleştirilmesi için, dışarıdan alınacak kalkınma malzemesi ve mallarını alabilecek dövize, yabancı ülke parasına ihtiyaç vardır. Döviz ne kadar çok olursa o kadar çok sermaye malları ithal edilebilir. Bu sebeple, döviz kaynağımız olan dış ticaretin, bir hırsızlık ve kaçakçılık yuvası hâline çıkartılıp kalkınmamıza yarayan bir kurum hâline getirilmesi lâzımdır.

Durumu bugünkü rejimde bir misalle açıklayalım: İhracat yapan bir tüccar, dışarıdaki bir tüccara 10 dolarlık bir mal satmış olmasına rağmen ondan sadece 5 dolarlık bir fatura alabilir. Geri kalan 5 dolarlık kısmı dışarıda bir bankaya veya işe (teşebbüse) yatırabilir. Bu hâlde, bir

tarafından kalkınmanın dış finansmanını teşkil eden döviz yurda eksik olarak girerken, diğer taraftan da, kaçırılmış olan bu 5 dolardan devlet bir dolar vergi alacak ise, bu vergi de alınmamış olur.

İsraf ve Yardım Dilenmek

Memleketimizde bir de israf var... Her alanda korkunç derecede israf var. Memleketimizde israf ekonomisi hüküm sürmektedir. Bunun yanında yabancılardan merhamet dilenmek; bizi tiksindirmiyor! Amerika bize versin... Almanya bize versin... Rusya bize versin... Niye versin? Sende niye yok? Nasıl ki kişilerin birbirleriyle münasebetlerinde; bir adam başka bir adama muhtaç olur, devamlı ondan para ister, yardım ister, yardım alırsa; izzet-i nefsi yaralanır ve o yardım edenin minneti altında kalır... İnsanın insan olması için her şeyden evvel kendi alın teriyle, kendi kuvvetiyle, kendi emeğiyle yaşaması gerekir. Milletlerin de böyle olması lâzımdır!

Millî Dış Ticaret Siyaseti

Dünya ekonomisi ile rekabet edebilecek seviyeye gelebilmek için âcil tedbirler alınmalıdır. Dışarıdan lüks maddeler alımı yerine sanayimizi geliştirecek yarı mamul ve mamul üretim malları ithal edilmeli, sanayide gelişmiş devletler ile olan münasebetlerimizde millî iktisadın zedelenmemesine azamî dikkat gösterilmelidir. Dışarıya para kaçırma gayretlerine mutlaka set çekilmelidir. Türkiye’de Türk insanının emeği ve alın teri ile elde edilen kazançların dışarıya kaçırılması ve bunlara müsamaha gösterilmesi bize göre bir vatan ihanetidir. Biz ithalât ve ihracatın Türklerin elinde bulundurulmasını ve bu imkânı ellerinde bulunduranların vatan ve millete gerçekten bağlı ve gönlünde yabancı başka bir milletin özlemine yaşatmayan insanlar olmasını istiyoruz.

İthalât kalkınma hedeflerimize uygun olarak planlanmalıdır. İhraç mallarımızın mahdut kalemlere inhisar etmesi de bizi düşündürmektedir. Bunun kalkınma planına uygun olarak sayılarının arttırılmasını sağlamak mecburîdir. Dış ticaret ödemeler dengesi açığının devam etmesi bizi âcil tedbirler almağa sevk etmelidir. Millî istihsalin iç ve dış pazarlarda standart tipler hâline getirilmesi, belirli vasıflarda sürülmesi ve kalite kontrolü sağlanmalıdır. İhracatımızın ham madde ve tarım

ürünlerinden işlenmiş madde ve sanayi mamullerine dönüşü sür'atle gerçekleştirilmeli, özellikle Orta Doğu ile ticarî ilişkilerimiz bu yönde sür'atle geliştirilmelidir.

Yabancı sermaye her memlekete para kazanmak gelir. Bunun için de aradığı şartlar yatırdığı sermayenin emniyeti, kısa zamanda sermayesini amorti etmek ve dışarıya daha çok para çıkartabilmektir. Hiç bir millet, başka bir millete iyilik olsun diye yardım yapmaz. Her millet başka bir milletle kendi menfaatlerini düşünerek ilgi kurar ve bu ilgiyi sürdürür yahut keser. Yabancı sermayeyi bu gözle görmek ve buna göre tedbirler almak gerekir.

İlk dikkat edilecek husus, yabancı sermaye ile birlikte siyasî nüfuzun da girmesini önlemektir. Yatırılacak sermaye, üretimi arttıracak olmalıdır. Bunlar tam olarak sağlandığı takdirde, yabancı sermayeden bir süre faydalanmak zararlı değildir.

Bugün milletlerarası karşılıklı menfaatler, karşılıklı yardımlaşma imkânlarını da beraberlerinde getirir. Gelişme çabasında olan memleketler, kendi hürriyet ve istiklâllerinden en küçük bir taviz vermeden yardımlardan faydalanabilmektedirler. Türkiye de elbette ki, aynı şekilde faydalanma yoluna gidecektir ve gitmelidir de. Ancak, bu muazzam borçların Türk nesillerine miras bırakılan ağır bir yük hâlini almaması için üzerinde bilhassa durulması gereken hususlar vardır. Bunları şöylece sıralayabiliriz:

1— Borçların faizleri, taksitleri ve ödemesiz geçecek devreleri memleketimizin iktisadî şartlarına en uygun bir tarzda tespit edilmelidir.

2— Temin edilen kredilerin bir kısmı net döviz olarak verilmekte ve Türkiye, bu krediyi istediği memleketten, istediği şekilde ithalâta kullanabilmektedir. Bir kısmı ise, şarta bağlı olarak verilmekte ve sadece krediyi açan memleketten ithalâtın finansmanında kullanılmaktadır ki, bu ikinci şekil bir nevi aynî kredi mahiyetindedir. Diğer bir şekil de proje kredileridir.

Türkiye bu her üç şekildeki krediyi de kullanırken en ucuz fiyat ve üstün kalite esasını takip etmelidir. Aksi hâlde alınan kredi Türkiye'ye iki misline mal olur ve böylece, dış borçlardan hiç bir zaman kurtulmamız mümkün olamaz.

3— Alınan krediler yıllık ithalât programının baliğ olduğu rakamla, ihracat gelirimiz arasındaki aleyhteki farkın, yani açığın kapatılmasında

kullanılır. O hâlde, açık verme pahasına yapılan bir ithalâta ait program hazırlanırken, memleketin ihtiyaçları sıhhatli olarak tespit edilmelidir. Meselâ 1965 yılında 665 milyon dolarlık ithalât yapılmıştır. Bunun yüzde 44.2'sine tekabül eden 294 milyon dolarlık kısmı ile yatırım maddeleri ve yüzde 43.8'ine tekabül eden 291 milyon dolarlık kısmı ile ham madde ithal edilmiştir. Yani yıllık programın yüzde 88'i yatırım maddeleri ve ham maddeler ithalâtına tahsis olunmuştur. Meselâ 291 milyon dolarlık ham madde ithalâtına esas olan ihtiyaç nasıl tespit edilmiştir? Bu rakam İhtiyaçtan fazla mı, yoksa noksan mı? Çünkü 1958 yılından beri 16 adet kotada aşağı yukarı hep aynı ithalât yapılmaktadır. Biz o kanaatdeyiz ki, ithalât programları hazırlanırken memleket ihtiyaçlarının ciddî bir envanterine dayanılmamaktadır. Daima bir evvelki kotadan verilen miktarlar esas alınarak memleketin takribî ihtiyaçları hesaplanmaktadır. Eğer bu ihtiyaçlar sıhhatli olarak tespit edilebilir, ham madde ve yedek parça ithalâtının Türk ekonomisinde kullanılma miktarları yakından incelenirse, görülecektir ki, her yıl lüzumsuz stoklar yapılmakta ve ihtiyaçtan fazla ithalâta gidilmektedir.

Yukarıdan beri sıralanan bu üç husus dikkate alınmadığı takdirde, Türkiye'nin yakasını alacaklılardan kurtarmasına imkân olmayacaktır. Bu takdirde, yarınki Türk nesilleri kendileri için uyguladığımız böyle bir kalkınma planı dolayısıyla bizi sorumlu tutacaklardır. Bu hakikatler karşısında, Türkiye için çıkar yol, Türkiye'nin tediye muvazenesini, bir an önce tesis edecek, üretimi arttırıcı yatırımlara imkân verecek ithalâtın yapılması ve bu nevi tesislerin kurularak yaşatılmasıdır. Türkiye, üretmekte olduğu ham maddeleri mamul hâle getirerek, dış memleketlere ihracına imkân verecek yatırımları sür'atle çoğaltmalıdır. Bu esas miktarlardan sonra, alınması gerekli önemli bir tedbire işaret etmek isteriz ki, yukarıda saydığımız tedbirler ancak bu sayede değerlendirilebilecektir. Şu anda azımsanmayacak bir nispete varmış olan dış borçların hiç değilse, bugünkü durumu ile, çok elverişli bir devre için ertelenmek imkânları aranmalıdır. Şayet böyle bir imkân bulunur ve bundan sonraki borçlarda ve ithalât hesaplarında da saydığımız hususlara dikkat edilirse, Türk iktisadının dış borç taksitlerinin tazyikinden kurtarılması mümkün olur. İktidarın, mevcut dış borçları uzun vadeli bir ertelemeye tâbi tutmak üzere, ilgili memleketler nezdinde teşebbüse geçmesini, Konsorsiyum çevresinde bu konuya hiç değilse şimdiden gündeme aldırmasını tavsiye ve temenni ederiz.

Kalkınmamız için ileri modern memleketlerden faydalanmak zarureti vardır. Hızlı kalkınmamızı sağlayacak ve üretim için lüzumlu şeyleri yapacak tesislerin kurulmasından yabancı sermaye ve yabancı teknikten faydalanmak gereklidir. Ancak, bu gibi hâllerde azamî ölçüde Türk personel kullanılması zarureti ve en az zarar verecek şartlar içinde olmalıdır. Kur transferlerinin oranı, kurulan tesisin sağladığı üretimin döviz değerinin en çok yüzde 10'u kadar olmalıdır.

Bir iktisadî kalkınma savaşının sadece dış yardım ve el yordamı ile gerçekleştirilmesi mümkün değildir. Her şeyden önce o milletin kendi millî hedeflerini tespit ederek bu hedefleri gerçekleştirmek için uygulayacağı planlar çerçevesinde dış yardım sağlanması ve bu yardımları ilmî bir görüşle uygulaması gereklidir. Milletlerarası karşılıklı menfaat alışverişleri ve yardımlaşmalar tarih boyunca olagelmiş şeylerdir. Hatta bu yardımlaşmalar birbirine dış bileyen, can düşmanı rejimlerin idaresinde bulunan memleketler arasında dahi olmuş ve olagelmektedir. Asıl önemli nokta, yardım alan memleketlerin devlet adamlarının bunu, yerinde ve isabetli şekilde kullanmaları ve bu gibi müesseselerde millî bağımsızlığın ve millî kişiliğin çiğnenmesine meydan verilmemesidir.

Dış İktisadî İlişkiler

1— Dış iktisadî ilişkilerde ölçü millî yarardır.

2— Yabancı sermayeye karşı değiliz.

3— Millî menfaatleri gereğince savunabilen millî bir iktidarın elinde yabancı sermaye millî ülkelerin gerçekleştirilmesinde bir araç olarak kullanılabilir.

4— Dış ilişkiler, zayıf ünitelerin aleyhinde sonuç doğurmaya müsait ve müstaittir. Bu bakımdan ilişkilerin bu istidada galebe çalacak tarzda ve özel bir itina ile düzeltilmesi esastır.

5— Mücerret olarak bölgesel iktisadî organizasyonlara karşı değiliz.

6— Millî ülkelere ters düşmeyen tek alternatifin, kısa dönemde uygulama kabiliyeti olmadığı için bölgesel iktisadî kuruluşların iktisadî aşarak içtimaî kültürel ve siyasî bütünleşme aracı olarak kullanılmalarına karşı açıkça vaziyet almayı millî bir görev sayarız. Ortak Pazar'a girişimiz, sanayileşmemiz için ciddi bir engel teşkil edecektir. Kuruluş masrafları,

tecrübe kazanıncaya kadar geçecek zaman gibi faktörler dolayısıyla sanayileşmeye çalışan memleketimizin ileri birer sanayi memleketi olan Ortak Pazar devletleriyle rekabet etmesi mümkün değildir.

7— Yabancıların ülkenin istediği yerinde, istediği ölçüde arazi ve imkân edinmelerine fırsat vererek Sevr Antlaşmasının dolaylı uygulanmasına sebep olacağı, kültürel ve sosyal deformasyona yol açacağı ve millî sanayinin gelişmesini engelleyeceği için Ortak Pazar'ın açıkça ve kesinlikle karşındayız.

8 — Kalkınma için Bölgesel İşbirliği Anlaşmasının millî yararlar açısından geliştirilip genişletilmesinde yarar görüyoruz.

9— Üçüncü dünya ülkeleri, özellikle Orta Doğu ve Afrika'nın Müslüman ülkeleri, Kıt'a Çin'yle ticarî ilişkileri geliştirmenin büyük yararlar sağlayacağına inanıyoruz.

Banka Meselesi

İç finansman yönünden önemli bir yer işgal eden bankacılığa da kısaca temas etmek istiyorum. Bugün bankacılığımız, mahiyeti itibariyle ticaret bankacılığı şeklinde işlemektedir. Bu tip bankalar, kısa vadeli kredi verirler. Bu krediler karşılığında büyük faiz ve kazanç sağlarlar. Oysa bizim daha çok tasarruf, kalkınma ve sanayi bankalarına ihtiyacımız vardır. Bugün ülkemizde uzun vadeli kredi veren, kalkınma ve sanayi bankaları âdeta yok gibidir. Bu itibarla, banka sistemimizi değiştirip tasarruf, kalkınma ve sanayi bankalarını kurmak zorundayız.

Hâlen yürürlükte bulunan ticaret tipi bankalarımız, kaynakları millî olmasına rağmen, aracı ve tefecilerin hizmetinde bulunmakta, yurttaşlarımızın küçük tasarruf ve mevduatıyla toplamış buldukları milyarlarca parayı, büyük faizlerle işletmektedir. Bu sömürücü ve millî menfaatlere aykırı durumu değiştireceğiz. Bankalar millileştirilecek, millî sektörle kamu sektörünün hizmetine verilecektir. Yeniden kurulacak tasarruf bankalarında, devlet gelirleri ile millî teşkilâtların tasarruf ve gelirleri bulunacak, büyük kaynaklar, kalkınma ve sanayi bankaları kanalıyla devletin ve milletin yeni kuracağı yeni üretim araçlarını finanse edecektir. Bugünkü faiz sistemi, mahiyeti itibariyle tamamen değiştirilecek, yeni düzenlemeye gidilecektir.

İŞÇİ HAKLARI VE İŞ DÜZENİ

İNSAN ŞAHSİYETİNİN BİR PARÇASI OLARAK EMEK

Milliyetçi Hareket, insan şahsiyetine en büyük saygıyı duyar. Emek, insan şahsiyetinin bir parçası, yapıcı bir unsurdur. Emeğe saygı duymayan, emeği korumayan bir görüş, insana da saygı duyamaz. Üretici, değer yaratıcı tek varlık emektir.

Bugün yeryüzünde uygulanmakta olan bazı sistemler, emeği bir mal, bir eşya olarak görür. Bu sistemlerin emeğe verdikleri değer, bir mal, bir eşyaya gösterilen değerden farklı değildir. Emeği, bir mal, bir eşya olarak gören sistemler bilhassa kapitalist ve Marksist (komünist) sistemlerdir.

Emek, insan şahsiyetinin bir parçası olduğuna göre, emeği, eşya olarak nitelemek, insanı eşyalaştırmak demektir. Kapitalist ve komünist sistemlerde emek sahibi olan işçi, düşünen, yaratan, yeni değerler üreten bir insan olarak değil, bir eşya, bir makina olarak görülür. Her mal ve makinada olduğu gibi işçide aranan daha fazla çalışmak, daha fazla üretmektir. Nasıl, faydasız hâle gelen bir mal atılır, bir kenara bırakılırsa, bu sistemlerde çalışamaz, üretmez hâle gelen işçi de atılır, bir kenarda kendi kaderine bırakılır. İşçi, bir insan; emek, insan şahsiyetinin bir parçası olarak kabul edilmediği için, insana saygı duyulamaz.

Emek, üretim faaliyetinin en kutsal unsurudur; sermaye ile birlikte emek, üretimi meydana getirir, Ancak, gerçek bu olmasına rağmen **uygulamada, sermaye daima emeği sömürür.** Uygulanan sistem ister özel mülkiyet düzeninin hâkim olduğu kapitalist sistem olsun, ister devlet mülkiyeti sisteminin hâkim olduğu komünist sistem olsun, emek üvey evlât muamelesi görmekte, sömürülmektedir. Oysa emeksiz sermaye hiç bir üretimde bulunamaz.

Milliyetçi Hareket, her türlü sömürü düzenine karşıdır. Milliyetçi Hareket, sermayenin emeği sömürmediği, sermaye ve emeği millî menfaatler içinde dengeleyen bir düzen taraftarıdır. Milliyetçi Hareket'te emek ve sermaye birbirini yok eden, birbirleriyle mücadele eden iki düşman unsur olarak değil, birbirini tamamlayan iki kardeş olarak ele alınmakta, düzenlenmektedir. Emeği sermayeye, sermayeyi emeğe boğazlatan, soyduran sahte, sınıfçı, bölücü sistemlere inanmıyoruz. İnanç ve görüşümüz, emek-sermaye barışıdır. Millî kalkınmamızın, ekonomik gelişmemizin hızla, dengeli ve âdil bir şekilde olabilmesi ancak EMEK-SERMAYE BÜTÜNLEŞMESİYLE MÜMKÜN DÜR.

Emek-Sermaye Bütünleşmesi

Milliyetçi Hareket'in temel felsefesi, MİLLÎ BÜTÜNLEŞME'dir. Millî bütünleşme, milliyetçiliğin en modern anlamıdır. Millî sınırlarımız içinde 40 milyon Türk insanının her konuda, kültürde, eğitimde, ekonomide bütünleşmesi, tek vücut olması gerekir. Kamplara ve menfaat gruplarına bölünmüş bir Türkiye'nin devlet ve millet olarak varlığını koruyabilmesine imkân yoktur. Geçirdiğimiz son yıllar, millî birliğimiz, devlet ülke bütünlüğümüz yönünden parçalayıcı, bölücü, Türk ve Türklük ismini tarih sahnesinden silici hain görüş ve sistemlerin kol gezdiği yıllar olmuştur. Şurasını memnuniyetle kaydetmek gerekir ki, bu hain görüş ve sistemlere en az iltifat eden, bunların sahte olanlarına inanmayan tek topluluk, Milliyetçi-Vatanperver Türk İşçileri olmuştur.

Milletimiz ve ülkemizi bu hain görüşlerden korumak için daha kuvvetli, çağın gerçeklerine daha uygun millî görüşler bulmamız gerekir. Tarihte bir fikrin, tek başına sopa ile polis tedbirleri ile yenildiği görülmemiştir. Nasıl ki, zehirin ilâcı panzehir ise, fikrin de ilâcı daha kuvvetli fikirdir. Ülkemizi parçalamak, milletimizi esir etmek, Türk işçisini köleleştirmek isteyen komünist ve bölgeci fikirlere karşı, milliyetçi bir fikirle karşı çıkmak zorundayız.

Türk Milliyetçilik fikrinin temeli, bütünleşmedir. Millî bütünleşmeden maksat, Türk milletini meydana getiren bütün fert ve sosyal grupların tasa, kader ve kıvançta ortak olmasıdır. Bu genel prensibe uygun olarak Milliyetçi Hareket, emek ve sermaye sahiplerini millî bütünleşme, ortak ülkü ve inançlara davet etmektedir. Emek ve sermaye, millî bütünlük ve menfaat dışında faaliyette bulunamaz. Bunun için

gerek emek, gerek sermaye, millî menfaatlere hizmet ettikleri ölçüde korunmalı ve desteklenmelidir.

İşsizlik Meselesi

Millî Eğitim, Türk çocuklarını milliyetçi bir şuurla yetiştirmek yerine belirsiz ve kozmopolit bir yön izlemektedir. Türkiye'nin sosyal ve ekonomik hedeflerini dikkate almaz bir tutumla yürütülmektedir. Bugün Türkiye, bütün dünyada tenkidi yapılmış, zaafı belli olmuş, yerine yenisi konmuş iktisadî sistemlerin münakaşasına düşmüştür. Bir yanda CHP'nin himaye ve teşvik ettiği solculuk, diğer tarafta AP'nin kuyruğuna takıldığı kapitalizm, materyalist bir felsefenin iki ifade tarzı. Çekoslovakya'da sosyalizmin, İngiltere'de kapitalizmin yetersizliği idrak edildiği ve her iki sistem kendi uygulayıcıları tarafından redde uğradığı sırada Türkiye bu sistemlerin tercihi için kavga etmek durumuna düşmüştür.

Bir yanda bu kavga yürürken, memlekette işsizlerin miktarı 8 milyonu bulmuştur. Milletimizin en güçlü fertleri en çok iş görecekları bir çağda batı memleketlerinin kapisında iş için kuyruğa girmiş durumdadırlar. Bir zamanlar fâtilh olarak girdiğimiz ülkelerde sokak süpürgeciliğine talip hâle gelmişizdir.

Yalnız bu 8 milyon işsizın çaresini düşünmeyen hükûmetin meydana getirdiği zararı hesaplamak gözlerimizi açmaya yetecek azamettedir. Avrupa'ya meselâ Almanya'ya giden işçilerimizin durumunu ele alalım: Almanca okuma-yazma hattâ konuşma bilmeyen bir Türk işçisi saatte üç mark yani 40 lira ücret almaktadır. Günde sekiz saat çalıştığına göre 320 lira kendisine ödenmektedir.

İşçiye 320 lira verebilmesi için fabrikanın işçi başına en az 640 lira bir değer elde etmesi gerekir. Aksi takdirde fabrika iflâsa gider. Zira faiz, amortisman, sigorta, idare, vergi gibi masraflarını karşıladıktan sonra bir de kâr elde edecektir. O hâlde bizim batıda çalışan her işçimiz işinde çalıştığı memlekete 320 liralık bir değeri her gün eklemektedir. Türkiye'de ise günde 320 liralık bir değer üretecek 8 milyon insan boş durmaktadır. Biz bu miktarın 120 lira başına 200 liralık bir üretim gücünün heba edildiğini hesap edersek 8 milyon işsizın her gün 16.000.000.000'lük bir değer üretmekten mahrum bırakıldığını anlamış oluruz. Bu insanların

senede 300 gün çalıştıklarını düşünenecek olursak yıllık zararın 480 milyar tuttuğunu görürüz.

Emek Seferberliği

Kalkınmamızda açık ve gizli işsizler kitesinden istifade etmek zorundayız. Bugün ülkemizde 8 milyon civarında açık ve gizli işsiz vardır. Üretim ve kalkınmanın en önemli unsuru olan emek unsuru, verimsiz bir durumdadır. Kalkınma hareketinde bu çeşit âtl iş gücünün önemi büyüktür. Bazı alanlarda emek makinanın yerini tutabilir. Az gelişmiş ülke, makina ve kalkınma araçları kıt bir ülke olduğu için, bazı makinanın yapabileceği işler, emek ikamesi suretiyle de yapılabilir. Özellikle alt yapı yatırımları, bayındırlık işleri, yani yol, su, baraj, okul, ve diğer yapı işleri, yoğun bir emek kullanımı ile belirli oranda gerçekleştirilir. Yukarıda sayılan işler, büyük döviz harcaması sonucunda ithal edilecek makinalar yerine, ülkemizde ucuz ve kolay bir şekilde kazma-kürek yoluyla yapılabilir. Bu suretle kalkınmada kullanılacak sermayeden tasarruf, kaynak hâlini alır. Âtl iş gücünden bu şekilde yararlanabilmek, bir disiplin ve teşkilât işidir. Bunun için emek seferberliğini gerçekleştirecek bir Millî Kalkınma Ordusu kurulacaktır. Bu teşkilâtta, çalışacak kişiler demokratik bir şekilde seçilecek, belirli bir ücret alacaklardır. Bunlar daha önce kısa bir eğitim görecekler, böylece hem vasıflı iş gücü doğacak, hem de kalkınmamız daha hızlı bir şekilde gerçekleşecektir. Ayrıca ülkemizde işsiz kimse de kalmayacaktır.

İşçi Meselemiz

Emek ve sermaye münasebetlerinde, insan hakları ve adalet esaslarını göz önünde bulunduran anlayışlı bir tutumu hâkim kılmak gerekir. Türk milletinin menfaatlerini her şeyin üstünde tutarak hareket etmek her Türk vatandaşının başlıca görevidir. Edirne'den Kars'a kadar bütün Türk vatandaşlarını içine alan bir sosyal güvenlik teşkilâtı kurulması, toplumumuzun başta gelen ihtiyacıdır. İşsizliğe karşı korunma ve iş güvenliği, fırsat eşitliği düzeni gibi acele ihtiyaçların bir an önce sağlanması gerekmektedir.

Toprakta çalışan çiftçi nüfusumuzun diğer iş alanlarına aktarılması, bir an önce yapılacak işlerin başında gelmektedir.

Bunun için geniş istihdam sahaları açılmalıdır. Türkiye’de değerlendirilecek, henüz el sürülmemiş pek çok zenginlikler bulunduğu gibi bir neslin hayatına sığmayacak pek çok işler de vardır. Milletimiz için “yokluk” yoktur. Bütün mesele ilim ve bilgiyi önder yaparak el ele verip hamlelere girişebilmektir. Yabancı ülkelere memleketimizin insanlarını işçi olarak gitmekten kurtarmanın yolu, kendi iş alanlarımızı açmaktan ibarettir. Bunun için teşkilâtçı ve liyakatli yöneticileri iş başına getirmek gerekmektedir.

İşçi hakları toplum nizamının temeli sayılmalıdır.

İşçilerimizin haklarının tam olarak sağlanması ve korunması, toplumun kalkınması ve huzuru için başlıca amacımızdır. Diğer mesleklerde çalışan vatandaşlarımızın kazançlarıyla ve memleketin geçim şartlarına uygun düşecek biçimde işçilerimizin gündeliklerinin ayarlanması kesinlikle gereklidir.

Sınıf mücadelesini ve tek sınıf düşüncesini, millet fikrine; ilim ve insanlık anlayışına aykırı buluyoruz. Bizim için asıl olan bütün çalışan insanların haklarının sağlanması, korunması ve ahenk içinde birbirlerini tamamlamalarıdır. Yurt ve dünya gerçeklerine bakış için başlangıç yerimiz, Türkiye ve Türk milletinin yüksek varlığı ve menfaatleridir. Meselelere sınıflar arası mücadele tarzında bakarak, tek bir sınıfın, kol ırgatlarının her şeyin sahibi ve hâkimi (!) olmasını istemek iddiasını, komünizme giden en kestirme yol olarak görmekteyiz. Bugünkü dünya ilim, teknik ve kültür dünyası olduğuna göre, cemiyet hayatını idare edecek insanların bilgi ile yetişmiş ve kafası çalışan aydın kişiler bulunması gerektiğine inanıyoruz. Cemiyet hayatının zarurî kıldığı medenî ve meslekî iş bölümünün meydana getirdiği zümreleşme ve sınıflaşma, hiç bir zaman bir sınıfın lehinde bir tahakküm hiyerarşisi kurmaya sebep olmamalıdır ve olamaz. Biz böyle bir görüşe karşıyız. Cemiyet hayatını mutsuzluğa, düzensizliğe ve bin bir derde götürecek bu davranışlarla daima savaşağız.

Yurt dışına çalışmaya giden işçilerimiz için yeterli bir teşkilât kurmalı ve onları yabancı diyarlarda koruma, destekleme tedbirlerini almalıyız. Bugün yüz binlerce işçi vatandaşımız, yabancı ülkelere perişan, dağınık ve yardımsız bir durumdadır. Bu vatandaşlarımız, çeşitli menfî propagandaların daima hücumu altındadırlar. Bunlar için acele tedbirler alınmasına ihtiyaç vardır.

Sosyal güvenlik

Memleketimizin içerisinde bulunduğu bugünkü ortamda ağır yükler altında ezilen vatandaşlarımızın başında işçiler ve köylüler gelmektedir. Köylerde yaşayan vatandaşlarımızın bin bir güçlüklerle elde ettikleri mahsûlleri yok pahasına sattıkları ve emeklerinin karşılıklarını alamadıkları ortadadır. Köylülerimizin uzun yıllardan beri araçların, tefecilerin, vurguncuların ve karaborsacıların elinde kaldığı açık bir gerçektir. İşçilerimizin de içerisinde bulunduğu bunalım en az köylü vatandaşlarımızınki kadar derin ve önemlidir. Fabrikaların sağlığa aykırı bunalımcı havasında veya yerin yedi kat altında çalışarak emeklerini ortaya koymuş bulunan işçilerin çoğu kez alın terlerinin karşılığı olarak, hak ettikleri ücretleri alamadıkları üzüntü ile görülmektedir.

Türkiye’de Sosyal Sigortalar Kurumu’na bağlı işçilerin sayısının 2,5 milyonu aştığı ve bu işçilerin daha çok büyük şehirlerde ve gecekonduarda yaşadığı herkesçe bilinmektedir. Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana’da işçilerin yüzde 57-78 arasındakilerinin bir tek odalı evlerde barınmak zorunda kaldığı ve sekiz, dokuz nüfusla, bunun son derece güç bir iş olduğu açıktır. Kötü barınma şartları içerisinde bulunan evlerin yüzde 44’ünün işçi vatandaşlarımız tarafından kullanıldığı, işçilerin hastahane kapılarında perişan bir şekilde bekletildiği ve çalışan kişilerin yarınlarından hiç bir zaman emin olamadıkları birer gerçektir. Bütün işçileri sosyal güvenliğe kavuşturmak ve bu sosyal güvenlik teşkilâtını milletimizin bütün fertlerinin istifadesine sunmak son derece zorunludur.

İnsan emeği bir milletin hayatında en kutsal değerdir. Türkiye’de ortalama yaş, erkekler için 54 ve kadınlar için 56 olduğuna göre, işçilerin 60 yahut daha yukarı yaşlarda emekli olmasını istemek asla uygun olamaz. İşçi haklarının ve bütün yurttaşların sosyal güvenliklerinin daima daha çok geliştirilmesi için çareler araştırılmalıdır. Türkiye’nin şartlarını bilmeyen yabancı uzmanların görüşleri her zaman isabetli kabul edilemez. Memlekette sosyal refahın tesis, sosyal adaletin temini ancak inançlı kadroların iktidarı ile mümkündür. Yurdumuzda vurguncuların, araçların, tefecilerin varlığını, kim inkâr edebilir? Memleketimizde belli bir kesimin dışında hangi vatandaşımız çıkıp da diyebilir ki, “Ben yarınımdan eminim” ve kim iddia edebilir ki, “İşçiler emeklerinin karşılığı olan ücretleri noksansız olarak almaktadırlar”. Bu gerçekleri görmek kendimizi bu gerçeklerin ışığı altında memleketin

meselelerinin çözümlenmesi yolunda seferber etmek mecburiyetindeyiz. Türkiye sömürücünün ortadan kalktığı, aracının, tefecinin tepelendiği, işsizlik korkusunun ortadan kalktığı, insanın kıymet kazandığı bir düzenin özlemine çekmektedir. İşte Milliyetçi Hareketin iktidarı her türlü sömürünün ortadan kalktığı, bütün vatandaşların yarınlarından emin olacağı bir düzeni beraberinde getirecektir. Milliyetçi Hareketin iktidarında araçlar, tefeciler, vurguncular olmayacaktır. Milliyetçi Hareketin iktidarında, bütün vatandaşlar, ayırt edilmeksizin aynı sevgiyle kucaklanacak, insanın insanı horlaması, küçük görmesi mutlaka önlenecektir. Milliyetçi Hareketin iktidarında gücün yerini hakkın, anarşinin yerini hukukun üstünlüğü prensipleri alacak ve Edirne'sinden Kars'ına kadar bütün vatandaşlar millî ülküler etrafında omuz omuza verip iktisadî kurtuluş savaşına girişecektir. İktisadî yönden gelişmemiş bir ülkenin bağımsız olması mümkün değildir. Siyasî bağımsızlığımızın teminatı iktisadî bağımsızlığı elde etmektir. Türkiye'nin geri kalmışlık zincirini kırıp başkalarının pazarı hâline gelme durumundan bir an önce kurtulması şarttır. Biz bunun kavgasını yapıyor, bunun savaşını veriyoruz. Bu savaşta işçisiyle köylüsüyle, esnafıyla, memuruyla, serbest meslek sahibiyile omuz omuza, el ele, gönül gönüle olmak ve millî birlik ve beraberlik içerisinde başlatılan bu kutsal iktisadî kalkınma savaşından zaferle çıkma yemini etmiş bulunmaktayız. Sınıfsız, imtiyazsız, ileri, medenî ve çelikten bir Türkiye'nin kurulması ancak Ülkücü-milliyetçi kadroların iş başına gelmesiyle mümkündür. Milliyetçi Hareketin iktidarı milliyetçi düzeni kuracak, Ülkücü kadroların çalışmalarıyla mutlaka hedefi bulacaktır!

Sendikacılık ve Milliyetçilik

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu Türkiye'nin kalabalık, dinamik ve milliyetçi Türk işçilerinin meydana getirdiği en büyük işçi kuruluşlarıdır. Türk işçisi, daima milletimizi ve devletimizi tehdit eden menfur emellilerin en büyük propaganda hedefi olarak görülmüş, bu yolda istismarı için büyük gayret sarf edilmiştir. İşte Türk-İş ve MİSK⁷⁷ bütün bu yabancı ideolojilerle

77 **MİSK:** Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu. 23 Haziran 1970 tarihinde kuruldu. 1975 yılında 12 Eylül 1980'de faaliyeti durdurulduğunda bağlı sendikalara üye işçi sayısı 22.000 civarındaydı. 1984 yılında yeniden faaliyete geçmesine izin verildi. 1987'de

mücadele ve elinde bulundurdukları kitleyi tehlikelerden muhafaza konusundaki gayretlerinde her türlü takdirin üstündedirler.

Yalnız son zamanlarda bazı aşırı düşüncelerin hâkim hâle getirildiği partiler, milliyetçi, vatansever Türk işçisinin en büyük teşkilâtı durumundaki Türk-İş üzerinde oyunlar tezgâhlamak çabası içinde görünüyorlar. Türk işçisinin geleceği bakımından Türk sendikacılık hareketinin her türlü parti menfaati ve çekişmesinin üstünde yürütülmesi şarttır. Türk-İş gene partiler üstü planda; fakat tabanına yani Türk işçisine hâkim milliyetçi dünya görüşü istikametinde faaliyetini yürütmelidir. Eğer kitlede fikir işlenmediği ve boşluk kaldığı takdirde, bu boşluğun neyle ve nasıl doldurulduğunu 12 Mart öncesi hâdiseleri göstermiştir.

Bu sebeple zamanımızın en kuvvetli, en geçerli fikri olan milliyetçilik, MİSK tarafından nasıl resmî dünya görüşü olarak ilân edilmişse, Türk-İş tarafından da resmî dünya görüşü olarak ilân edilmelidir.

Sendikacılık Siyaseti ve Basın Sendikaları

Bugünkü dünyamızda toplumların hayatında dördüncü kuvveti teşkil eden basın gücü mutlu ve huzurlu bir düzenin kurulmasında en büyük yardımcıdır. Basınımızın birçok ağır dertlerle karşı karşıya bulunduğu görülmektedir. Milliyetçi Hareketçilerin görüşü olarak Dokuz Işıklı düzende Türk basını meselelerinin nasıl halledileceği konusu üzerinde durmak istiyorum.

Öteden beri işçi haklarının tam olarak gözetilebilmesi için, her iş kolunda tek ve mecburî üyeliğe dayanan sendikacılığın kurulmasını öne sürdük. Özellikle dördüncü kuvvet olan basın iş kolunda millî, tek tip ve mecburî sendikacılığa gitmek, işçilerimizin olduğu kadar milletimizin de menfaatinedir. Maalesef bugüne kadar bu gerçekleştirilememiştir. Aynı iş kolunda birçok sendikanın bulunması çalışanların zararına olmuştur. Bu itibarla bugün Türk basınında bir mesele olarak karşımıza çıkan işsizlik meselesi, bu noktada düğümlenmektedir. Onun için biz, basının işsizlik meselesinin millî, tek tip ve mecburî sendikacılık ile çözüleceği inancındayız. Bu konuda iktidarlara büyük görev düşmektedir.

---

başlayan kopmalarla birlikte Yurdumuz İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Yurt-İş) adını aldı.1990'lı yılların başında kendisini feshetti.

Basınımızın çeşitli meselelerini yakından takip ediyoruz. Bugünkü siyasî düzende kendilerini işçilerin hâmisî, onların sosyal güvenliği ve iş güvenliği gibi çeşitli meselelerin savunucusu gibi gösterenlerin bizzat kendi organlarında çalışan, hattâ bu yüzden mahkûm olanları bile nasıl bir çırpıda kapı dışarı ettiklerini hepimiz biliyoruz. Bu itibarla fikir ve fiilleri arasında böylesine büyük uçurumlar bulunanlara Türk halkı itibar etmemelidir. Yüzlerce basın mensubunun yıllarını verdikleri mesleklerinden nasıl koparılıp atıldıklarını, bir fikir işçileri işsizleri kitlesinin nasıl yaratıldığını bilmezlikten, görmezlikten gelemeyiz. İşte savunmasını yaptığımız Dokuz Işıklı düzen, sosyal sömürücülüğü ortadan kaldıracak, tarihî gelişimimiz içinde milletimizin bir bölümünü teşkil eden Türk işçisini insan gibi yaşamanın her türlü şartlarına kavuşturacaktır. Biz Milliyetçi Hareketçiler olarak milletimizin bütünlüğünü sağlayacak olan sosyal barıştan yanayız. Fakat milletimizin güçsüz kesimini teşkil eden bölümlerin yarınlarından emin olarak milletimizin yükselmesi ve refaha kavuşması hamlelerine katkıda bulunmalarını sağlamak başta gelen hedeflerimizden birini teşkil etmektedir.

Türkiye'mizde artık işsizlik sigortası kurulmasının zamanı gelmiş geçmiştir. İşsizlik sigortasında basın iş kolunun, pilot kesim olarak ele alınmasını, daha sonra da diğer iş kollarına teşmil edilmesini istiyoruz. Basın iş kolu için kurulacak işsizlik sigortasının kaynağı vardır. Resmî ve özel ilânlardan kesilecek yüzde beş nispetindeki bir meblâğ bunu halletmeye yetecektir. Bu itibarla zaman zaman büyük üzüntü konusu olan basındaki işsizlik meselesi halledilmiş olacaktır. Bu konuda da hükûmetlere büyük görevler düşmektedir.

Basında asgarî ücret konusu halledilmedikçe işsizlik meselesi uzayıp gidecektir. Partimizin görüşü olan Dokuz Işıklı düzen, fikir işçisinin bir limon gibi sıkılarak özü alındıktan sonra işinden koparılmasına göz yumamaz. Bu itibarla her zaman Milliyetçi Türkiye'nin yaratılmasında şerefli yeri olan fikir işçilerimizin daima yanında olacağımızı belirtmek isterim.

Milliyetçi Hareket, ayrıca iş yerinde kurulacak sandıklar marifetiyle işçilerin, özellikle fikir işçilerinin iş yerlerine muayyen bir nispette ortak olmalarını, bu suretle kârdan hisse almalarını da Dokuz Işık düzeninin bir gereği olarak görmektedir. Bu suretle işçi-işveren anlaşmazlığı ortadan kalkacak, milletimizin kalkınma hamleleri büyük bir tempo ile gelişecektir.

Millî basınımız, özellikle fikir gazeteciliği, birçok Batı ülkelerinde olduğu gibi hükûmet tarafından himaye edilmelidir. Basının kâğıt, dağıtım ve diğer teknik meseleleri mutlak surette ele alınmalı, devlet basınımıza cömert elini uzatmalıdır. Bu suretle Türk milletine ve devletine musallat olmak istidadını gösteren yabancı ideolojilerin basın mensuplarını tesir altında bırakmaları da önlenmiş olur. Ayrıca kamu yararına olan basın cemiyetlerinin birer yayın organına kavuşturulması konusu üzerinde iktidarlar büyük bir titizlikle durmalıdır. Bu da basınımızın zaman zaman görülen krizler neticesinde meydana gelen işsizlik problemini büyük bir ölçüde önleyecektir. Basınımızın diğer bir konusunu da sırf basın suçundan mahkûm olmuş fikir işçilerinin cezalarının paraya çevrilmesi teşkil etmektedir. Milletimizi ve devletimizi yıkma çabasında olanlar hariç, çeşitli sebeplerle mahkûm olmuş fikir işçilerinin cezalarının para cezasına çevrilmesi hususunda, basın kuruluşlarımızın yanında olduğumuzu, belirtmek isteriz.

YURT DIŞINDAKİ İŞÇİLERİMİZ VE MESELELERİ*

Çeşitli yabancı devletlerin istekleri üzerine, Türkiye Cumhuriyeti Hükûmetlerinin almış oldukları, karar gereğince yurt dışına 15 seneden fazla zamandır işçi gönderilmekte, bu miktar 1971 yılında 700 bin civarında bulunmaktadır. İşçilerimizin yurt dışındaki çalışmaları her ne kadar Çalışma Bakanlığı ile ona bağlı kuruluşlar tarafından yapılmakta ise de muhtelif tarihlerde bir vatandaş ve bir parlamento üyesi olarak Almanya, Hollanda ve sair devletlerde çalışan işçilerimizle yapılan temaslar ve onların dertleriyle ilgili tanzim edilen raporlar, zamanında yetkili yerlere sunulmuş olmasına rağmen, bugüne kadar yurt dışında çalışan işçilerimizin talepleri hiçbir suretle yerine getirilmemiştir. Son defa ekim ayı içerisinde vaki davetlerini yerine getirmek için yurt dışına gittim. Yaptığım temaslar sonucunda,

1 — Yurt dışında çalışan işçilerimiz, diğer memleketlerden Almanya, Belçika ve sair memleketlere çalışmak için gelen işçilerle eşit haklara

---

* Yurt dışında bulunan işçilerimizin durumlarının incelenmesi için 1 Aralık 1971 günü Millet Meclisi Başkanlığına verilen önergedir.

sahip olmadıkları vaki şikâyetler ve vesikalar üzerindeki incelemeler neticesinde açıkça anlaşılmıştır.

2 — Yurt dışındaki işçilerimizin dertlerini mahallinde tespit ve esbabına tevessül etmek üzere muhtelif tarihlerde birçok Çalışma Bakanlarımız ve diğer Bakanlar yurt dışına gidip güya bu noksanları gidermek için seyahatler tertip etmiş iseler do bu tetkik seyahatlerinden bugüne kadar hiçbir netice alınmamış ve yurt dışında işçilerimizin durumu daha da ağırlaşmıştır.

3 — Yurt dışındaki işçilerimiz izinli olarak yurda döndüklerinde kara yoluyla gelenler, hudut karakol ve gümrüklerinde tarifi imkânsız işkencelere maruz bırakılmakta ve alın teriyle kazandıkları paralarla efradi ailesine hediye olarak getirdikleri eşyalar adetleri birden fazla olmaması ve gümrük resmine tâbi bulunmamasına rağmen müsadere edilmekte ve bu hediyelerin kurtarılması için kanun dışı teklifler ileri sürülerek elde edilmekte ve bazı gümrük memurlun bu yüzden işçilerimizden kanunsuz menfaat temin etmektedirler. Nitekim bir kısım işçilerimizin şikâyeti olarak hududa gelindiğinde hediyelik bu eşyaların bir kısmı gümrüğe tâbidir diye ellerine makbuz verilip 2 gün sonra gelmeleri bildirilmekte ve 2 gün sonra bu işçilerimiz tekrar gümrüğe geldiklerinde makbuz veren memurların bu makbuzun aslı olmadığını ve bu makbuzu kabul edemeyeceklerini ve gümrük idaresine bu makbuz karşılığı mal verilmediğini ileri sürüp sahte makbuzla gümrüklerde iş yapıldığı ve işçilerimizin bu yoldan da zarara maruz bırakıldıkları şikâyetlerden anlaşılmaktadır.

4 — Yurt dışındaki işçilerimiz Türkiye'deki yakınlarına gönderdikleri paraların zamanında yerlerine ulaşmadığını söyleyerek şikâyetçi olmaktadırlar. Meselâ Almanya'daki bir işçimiz, Türkiye'deki yakınuna gönderdiği bir paranın ancak 3-4 ay sonra mahalline ulaştığını ve paranın geç gelmesi sebebiyle bonosunun zamanında ödenmediğini ve bu cümleden evinin satıldığını beyan etmektedir. Bu işçimiz ilgili Alman posta idaresine yaptığı müracaatta zamanında paranın Türkiye'ye gönderildiğini ispatlamış ve bu havalelerin PTT'nin ihmali yüzünden geç olarak işçimizin efrad-ı ailesine ulaştığı tespit edilmiştir.

5 — Yurt dışında vazife gören ilgili temsilcilerimizin bazıları vazifelerini ihmal etmekte ve işçilerimizle gerektiği şekilde ilgilenmemektedirler. İşçilerimiz konsolosluk kapılarında saatlerce bekletilmekte, bu yüzden

çalıştıkları yerlerden gündeliklerini noksan' olarak almakta ve zarara uğramaktadırlar. Bu cümleden olarak çalıştıkları ülkelerin bayramları Türkiye'yi ilgilendirmedeği hâlde, konsoloslarımız Türk millî ve dinî bayramlarında kapalı olduğu gibi ayrıca bizi ilgilendirmeyen dış memleketlerin bayramlarında da kapalı bulunmakta ve vazife yapmamakla işçilerimizin işlerini takipsiz bırakmaktadırlar. Yine aynı cümleden olarak din görevlisi imam ve hatiplerin de işçilerimizin kesif buldukları yerlerde vazife görmeleri gerekirken, bu şahısların konsolosluklarda kâtiplik vazifesiyle tadviz edildikleri ve vazifelerini yapmadıkları esefle müşahede edilmiştir.

6 — Yurt dışında çalışan kadın işçilerimizin durumu yürekler acısı manzara arz etmektedir. Bu işçilerimizi himaye eden hiç bir makam olmadığı gibi, kadın işçilerimiz kendi hâllerinde bırakılmakta, bu hâllerinde de memleketimizdeki ailevî münasebetleri günden güne sarsılmaktadır. İrade terbiyesini sağlayan uzun süreli bir hazırlık devresi geçirilmeksizin çok farklı bir sosyal ortamın içine giren kadın işçilerimizin bocalamalarına sebep olmaktadır.

7 — Yurt dışında çalışan yedi yüz bin kadar işçimiz çalıştıkları yerlerde tahminen yüz bin civarı aileleriyle birlikte çalışmakta ve beraber oturmaktadır. Bu işçilerimizin çocukları okuma yönünden aynı haklara sahip Türkiye'deki çocuklarımızla beraber tahsil yaparak yetişmeleri tabî hakları iken maalesef bu çocuklarımız hükümetlerin ilgisizliği yüzünden öğretmen gönderilmeyerek kendi hallerine terk edilmekte, bu yüzden de bu yavrularımız millî eğitimden yoksun kalmaktadırlar.

8— Yurt dışındaki işçilerimizin ana vatandan binlerce kilometre uzakta bulunmaları, Türk radyo istasyonlarının teknik bakımından yetersiz olmaları, Türk gazetelerinin dağıtımı ile ilgili bir merkezî teşkilâtın bulunmaması, işçilerimizi mecburî olarak demir perde gerisi radyo istasyonlarının propaganda niteliğindeki Türkçe yayınlarını takibe zorlamakta, Alman radyo istasyonlarının diğer yabancı işçi gruplarına hitaben yaptıkları bu yayınların bizim işçilerimize uygulanmaması işçilerimiz nezdinde bir aşağılık duygusu yaratmaktadır.

9— Yurt dışında çalışan işçilerimizin kazandıkları meblâğ milyarlarca lirayı bulduğu hâlde, işçilerimiz bu paraları Alman bankalarına yatırmakta, ancak cüz'î bir miktarı Türkiye'ye gelmektedir. Sebebi işçilerimize sorulduğunda sık sık, kazandıkları parayla Türk Lirası arasında

kur farkının olması ve bu yüzden bankalarımızın gösterdikleri formalite zorluğu ve işçilerin tasarruflarını Türkiye'ye yararlı bir döviz kaynağı hâline getirmek ve bunları verimli yatırım projeleriyle ilgilendirmek üzere Türkiye'de hazırlanan planlar çerçevesinde kendilerine rehberlik edilmemesi, ileri sürülmektedir.

10— Yurt dışında işçilerimizle yaptığımız muhtelif temaslar sonucunda işçilerimiz memleketimizde yapılan seçimlere katılmadıklarından dert- yanmakta ve kendileri gibi aynı yerde çalışan diğer memleketlerin işçilerinin memleketlerindeki seçimlere katıldıklarını bildiren Anayasanın vatandaşlara tanıdığı seçmek ve seçilmek hakkının yurt dışında da olsa aynen tatbikini istemektedirler.

Sendika ve İşyerleri Demokrasisi

Üretimin, en aziz, en kutsal unsuru emektir; işçilerimize haklarını tam olarak verebilmek, menfaatlerinin savunmasını yapabilmek için Tek ve Mecburî Sendikacılığı getireceğiz. Her işçi, çalıştığı iş kolunda kurulacak tek sendikaya üye olacaktır. Hürriyet, birlik ve beraberlik şuuru içinde gerçekleşebilir. Birlikten kuvvet doğar. Güzel bir atasözümüz vardır: Sürüden ayrılan kuzuyu kurt kapar. İşçimizi kurtlara kaptırmayacağız. İşçilerimiz sendikaları içinde örgütleyecek, haklarını alacaktır. Ülkemizde bugün, varlık sahibi her insan, kendi meslekî teşkilâtına üye olmak zorundadır. Bir fabrikatör Sanayi Odasına, bir tüccar Ticaret Odasına, bir çiftçi Ziraat Odasına, avukat Baroya, bir doktor Tabip Odasına, bir mühendis veya mimar Mühendis ve Mimar Odasına katılmadıkça çalışamaz, iş yapamaz. Buna karşılık, işçimiz, sendikalara üye olmak zorunda değildir. Bunun adına da hürriyet diyorlar. Bu hürriyet değil, soyma ve sömürme tuzağıdır. Sermayenin korunması, emeğin himayesiz bırakılmasıdır. Bir işçi, tek ve mecburî sendikasına üye edilmek istenirse, hürriyet söz konusu oluyor. Peki bir fabrikatör, bir tüccar, bir çiftçi avukat veya doktor tutsak mı? Onlar için neden hürriyet şarkıları söylenmiyor?

Millî Tek Sendikacılık

Milletimizin önemli bir kısmını işçiler teşkil etmektedir. Ülkemiz kalkındıkça, işçi miktarı daha da artacaktır. O hâlde millî bir hizmet ve

refah devleti olması gereken devletimiz, her şeyden önce vatan sever Türk işçilerinin sosyal ve ekonomik menfaatlerini korumak, düzenlemek zorundadır. Hemen belirtelim ki, teşkilâatlanmamış bir grubun, menfaatlerini savunabilmesi, sömürülmekten kurtulabilmesi mümkün değildir. En büyük kuvvet, kendi öz teşkilâtını kurup, ona üye olabilmektir. Birlikten kuvvet doğar. Birliği, teşkilâtı dışında kalan işçi bugün sömürülmeğe mahkûmdur. Bunu önlemek için, bugünlerde değiştirilmesi öngörülen Anayasada TEK SENDİKACILIK PRENSİBİNİN KABULÜ GEREKTİR. Her iş kolunda kanun himayesi altında bir sendika kurmalı ve işçilerimiz sendikalarına üye yapılmalıdır. Modern demokrasiler, müessese ve teşkilâtlar demokrasisidir. Ancak, bir müessese veya teşkilâtın kuruluş ve varoluş amacını gerçekleştirebilmesi için, bunun gerekli kuvvet ve sermayeye mazhar olması gerekir. Teşkilâatlanma, özellikle işçilerin teşkilâatlanması, aynı menfaate sahip he şahsın aynı örgüt içinde şu veya bu yolda toplanması demektir. Bir işçiyi, sendikası dışında bırakmak, işçilerimizin teşkilâatlanmasını daha peşinen tahrip etmek demektir. Şu noktayı tekrarda büyük fayda vardır: Hürriyet; iktidar, kuvvet ve mülkiyet sahibi olma. Dış baskılara, başkasının emir ve müdahalesine maruz kalmayan herkes hürdür. Hürriyet, kuvvet demek olduğuna göre, ancak teşkilâatlanmış ve üyelerini teşkilâtı içinde toplayabilmiş bir sendika, işçilerin hürriyetini sağlayabilir.

Bazı kimseler, işçilerin tek sendika içinde toplanmasına itiraz etmektedir. Bunlara göre, tek sendikacılık, hürriyetlere aykırı imiş. Bu görüş iki noktada hatalı ve mahzurludur. Evvelâ, bugün ülkemizde işçi ve köylü dışında kalan bütün sosyal gruplar, özellikle fabrikatör, tüccar, sanayici, büyük çiftçi, avukat, doktor, mühendis gibi meslek ve sınıflar teşkilâatlanma yönünden tek kuruluş prensibine tâbidir. Bunlara mensup kimseler, tek sendika veya kuruluşlarına mecburî üye yapıldıklarına göre, ya tek kuruluş çok faydalıdır, bunun için serbest meslek erbabı ve işverenler bu yola itilmiştir veya tek kuruluş demokrasiye, hürriyete aykırıdır. Peki bu takdirde niçin şahısların elinden hürriyetleri alınmıştır.

Mademki tek sendika ve tek kuruluş sistemi hürriyete aykırıdır, o hâlde niçin bir kısım vatandaşlar böyle bir teşkilâatlanmaya mecbur edilmişlerdir? Bunları mecburî ve tek kuruluşu zorlayan kanunlar iptal edilmediğine göre şöyle bir sonuçla karşı karşıya kalıyoruz: Kanunlarımız, milletimizin bir kısmını köle, bir kısmını ise hür yapmıştır. Bu hür yapılanların başında ise İŞÇİLERİMİZ gelmektedir. Böyle bir yoruma

inanmak herhâlde safdillilik olur. Bilâkis, işveren durumunda olanları tek kuruluşa, işçileri çok kuruluşa sevk eden zihniyet, zayıfı daha çok sömürmek, fakiri daha fakir, zengini daha zengin yapmak zihniyettir. Milliyetçi Hareket bu görüş ve tutuma karşıdır. Tek kuruluşun işçilerimizi daha kuvvetli yapacağına inanır ve tek sendikacılık prensibini savunur ve tek sendikacılık fikrini bir anayasa değişikliği olarak teklif eder.

İşçi Tasarruf ve Yatırım Sandıkları

Milliyetçi Hareket, kalkınmamızın, millî kaynak ve imkânlarımıza dayanmasını ister. Türkiye'yi Türkler kalkındırır. Yabancı düşmanlığı yapmamakla birlikte taşıma su ile değirmenin dönmeyeceğine inanmaktayız. Bu sebeple kalkınmanın tasarruf ve yatırım unsurlarını karşılamak üzere bir İŞÇİ VE TASARRUF YATIRIM SANDIĞI'nın kurulmasını öngörmekteyiz, görüşümüzü bir Anayasa değişikliği olarak da teklif edeceğiz.

İşçi tasarruf ve yatırım sandığına her ay, her işçiden ücretlerine göre bir miktar aidat kesilecektir. Damla damla göl olur misali, bu sandıkta biriken paralar büyük yekûnlara balığ olacaktır. Aynı yolu, milletimizi meydana getiren diğer beş sosyal dilimde de tatbik edeceğiz. Bu dilimler, Köylü, Esnaf, Memur, Serbest çalışanlar ve İşverenler dilimleridir. İşçi dilimini de buna eklersek, 6 SOSYAL DİLİM ortaya çıkar. İşte Türkiye'mizin kalkınmasında MİLLÎ EKONOMİ olarak bu yoldan istifade edeceğiz. Böylece yabancıya muhtaç olmadan 30-40 yıl içinde Avrupa ülkeleri seviyesine ulaşır, BÜYÜK VE MİLLİYETÇİ TÜRKİYE'Yİ KURACAĞIZ.

İşçi Fabrikaları

Yukarıda da belirttiğimiz işçi Tasarruf ve Yatırım Sendikalarında toplanan büyük paraları, memleketimizin kalkınması için gerekli FABRİKALARIN KURULMASINDA KULLANACAĞIZ. Bir memleketin kalkınması ancak büyük fabrikaların yapılmasıyla mümkündür. Büyük fabrikaların başında ise FABRİKA YAPAN FABRİKA GELİR. Bir temel fabrika kurup, her gün yeni fabrikalar üreteceğiz. Bunun sonunda Türkiye'miz kısa bir süre içinde sanayileşmiş, kalkınmış olacak, o zaman

kıymetli işçilerimiz Avrupa'ya başkalarının yanında çalışmağa gitmekten, yabancıya el açmaktan kurtulacaktır.

Kurulan bu FABRİKALARIN SAHİBİ İŞÇİLERİMİZ OLACAKTIR. Kimsenin hakkını kimseye yedirtmeyeceğiz. Hiç kimsenin parasıyla başkalarını zengin ettirtmeyeceğiz. İşçimiz alın teri ve tasarrufları sonucunda kurulan fabrikanın sahibi olacaktır. Her işçi sandığa ödediği para nispetinde hisse senedi alacak ve bu fabrikalara ortak olacaktır. Böylece işçilerimiz bir yandan mal mülk sahibi olurken, bir yandan da bu fabrikaların kârına ortak olacaktır. Bunun sonunda her işçi zenginleşip, çoluğu ile çocuğu ile insanca yaşama haysiyetine ulaşacaktır. Bizim anladığımız milliyetçilik işte budur.

İşçiler İşyerinin Kârından Hisse Alacaklar ve Yönetime Katılacaklar

İşçilerimiz çalıştıkları fabrikanın yukarıda anlatıldığı gibi ortağı olmadıkları durumlarda, işyerinin yönetimine ve yıllık kârına katılacaktır. ORTAK YÖNETİM, ORTAK KÂR ve ORTAK MÜLKİYET hakkında ileri sürdüğümüz bu fikrimizi Anayasa değişikliğine bir madde olarak teklif edeceğiz. MİLLİYETÇİ TÜRKİYE'DE SERMAYENİN EMEĞİ EZMESİNİ, SERMAYE HÂKİMİYETİNİ REDDEDİYORUZ. EMEK-SERMAYE DENGESİ VE BARIŞINI, EMEK-SERMAYE KARDEŞLİĞİNİ ISRARLA İSTİYORUZ. EŞYANIN İNSANI ESİR ETTİĞİ KAPİTALİST VE TÜM İNSANLIĞI KÖLELEŞTİREN KOMÜNİST SİSTEME ŞİDDETLE KARŞIYIZ. ÜLKÜCÜ SİSTEMİMİZ, DOKUZ IŞIKÇI, DEMOKRATİK SİSTEMDİR.

Grev Toplu Sözleşme Hakkı

İşçinin sosyal ve ekonomik menfaatinin korunmasında, hayat şartlarının yükselmesinde bir sosyal pazarlık ve baskı aracı olan toplu iş sözleşmesi yapma ve greve başvurma hakkının sınırlandırılması düşünülemez. İşçiye çalıştığı işyerinde ortaklık, yönetime, kâra ve mülkiyete katılma hakkı vermeyen bugünkü kapitalist düzende, toplu sözleşme ve bilhassa grev hakkı, sosyal savunma ve direnme imkânı bahşetmektedir. Bu haklar sınırlandırıldığı takdirde, işçi sermayenin esaretinde sömürülmekten başka bir şansa sahip olamayacaktır. Başkasının sırtından zengin

olmayı tanımıyoruz. İnsan şahsiyetinin bir parçası olan kutsal emeğin, sömürülmesini istemiyoruz. Sermayeye prim veren, emeği mahkûm eden zihniyeti tasvip etmiyoruz. İşçilerimizin alın teriyle başkalarının zengin olmasına asla müsaade edemeyiz.

Yukarıda açıklanan nedenlerle Anayasa'da grev hakkının sınırlanması fikrine katılmıyoruz. Böyle bir sınırlama, aşırı bir sömürü düzeni getirmekten başka hiç bir gayeye hizmet edemez. Sömürünün en büyük düşmanı milliyetçiliktir. Türk'ü Türk'e sömürtmek Türk Milliyetçiliğine ters düşer, sömürü imkânı hazırlayan hiç bir kişi veya makam Türk Milliyetçiliğinden bahsedemez.

Tarım İş Kanunu

Yıllardan beri ülkemizin en çok sömürüye mahkûm olan, en fakir kısmını teşkil eden tarım işçilerinin iş ve sosyal güvenliğini teminat altına alacak Tarım İş Kanunu, Tarım İşçileri Sosyal Sigorta Kurumu, Tarım İşçileri Toplu Sözleşme ve Grev Kanununun hâlâ çıkartılmaması büyük bir haksızlık ve talihsizlik kaynağıdır. Milliyetçi Hareket, tarım işçilerini bütün samimiyetiyle destekler, bu vatan evlâtlarının bir an önce sosyal ve ekonomik garantiye kavuşturulmasını ister.

1. Eğitim İmkânları ve İşçi Çocukları

Milliyetçi Hareket, işçi çocuklarının ilk, orta ve yüksek tahsillerini yapmalarını sağlayacak ücretsiz İŞÇİ OKULLARI'nın kurulmasını istemektedir. Bu okullarda vatansever Türk işçilerinin çocukları okuma imkân ve şansına kavuşacak, böylece yarınki BÜYÜK TÜRKİYE'nin bu adsız mimarlarının imkânsızlık yüzünden heder olmalarını önleyecektir.

Milliyetçi Hareket, aziz Türk işçilerini MİLLİYETÇİ TÜRKİYE ve ÜLKÜCÜ İŞÇİ CEPHESİNE DAVET EDER...

Türk İşçisi ve Milliyetçi Hareket

Milliyetçi Hareket insan şahsiyetine en büyük saygıyı duyar. Türk insanının ve onun önderliğinde bütün insanlığın, gerçek şahsiyetine ulaştırılması en önemli davamızdır. Emek bu insan şahsiyetinin en kıymetli ve ayrılmaz parçalarından biridir. Emeği böyle değerlendirmeyen ve onu insan şahsiyetinden ayrı bir mal, bir eşya olarak gören kapitalist ve komünist sistemlere bu bakımdan da karşıyız. Emek bir mal, insan

da bir makina olarak görülürse işte o zaman insanın sömürülmesi başlar. Makinadan ne pahasına olursa olsun daha çok üretim istenir ve iş yaramaz hâle geldiğinde de bir kenara kaldırılıp atılır. Hâlbuki insan yaratılmışların en şerefliisidir. Ve bir makina değildir. Milliyetçi Hareket, insana ve onun kutsal emeğine gerçek değerini verecek olanların hareketidir.

Bir memlekette iş veya çalışma hayatı her şeyden önce çalışanlar, çalıştıranlar ve devlet arasında üçlü münasebet ve düzenin varlığını gerektirir. Çalışma hayatı denilince ilk akla gelen, çalışanlarla çalıştıranlardır. Ancak bunların yanında da devletin yer almasının sebebi iş gücünün korunması, sosyal denge ve sosyal adaletin sağlanması, menfaatlerin millî menfaat istikametinde uzlaştırılması gibi meselelerdeki devletin etkili ve ayarlayıcı rolüne duyulan ihtiyaçtır. Çalışanlar ve çalıştıranlar, devlet kontrolünün olmadığı serbest bir sahada zümre menfaatlerini sağlamak için boğuşmaya terk edilirse ve üstelik bu boğuşmaya sınıf şuurunun teşekkülüne müsait yıkıcı tahrip ve cereyanlara açık bırakılırsa millî birlik ve beraberlik yok olur, devletimiz de yıkılır. Millî menfaatler, bütün şahıs ve zümre menfaatlerinin üstündedir. Bunu sağlayacak olan ise devletin âdil elidir.

Emek ve sermaye arasında adaletli bir barış sağlayabilmek için her iki unsurun da teşkilâtlandırılması gerekmektedir. Ancak, bu teşkilâtlanma sınıf şuurunu besleyecek ve diğer zümrelere düşmanca bakacak fikrî esaslardan uzak tutulacak; millî birlik hiyerarşisinin yapıcı bir kademesini teşkil edecektir. İş hayatı işçi ve işveren sendikaları şeklinde düzenlenirken, birinin diğerine tahakkümüne imkân ve fırsat verilmeyecektir. İşçi sendikaları, işçinin ücret ve sosyal haklarının adalet ölçüleri içinde iyileştirilmesini isteyen kuruluşlar değil, aynı zamanda millî kalkınma planlarının isteklerine uygun şekilde, işçi kesiminin sorumluluklarını temsil eden kuruluşlardır.

Sür'atle sanayileşmek ihtiyacında ve iddiasında olan bir ülkeyiz. Bu bakımdan, zaten büyük bir yekûn tutan işçi miktarı önümüzdeki yıllarda çok daha artacaktır. Bu artışa paralel işçi meselelerinin de girift hâle gelmesi ve çeşitlilik kazanması tabiidir. Bu yüklü problemlerle başa çıkabilmek için bütün işçilerin tek sendika çatıları altında birleşmesi lâzımdır. Teşkilâtlanmamış veya teşkilâtı dışında kalmış işçi sömürülme-ye mahkûmdur. Milliyetçi Hareket, hiç bir işçinin teşkilâtsiz kalmasına imkân bırakmayacak tedbirlerin alınmasını istemektedir.

Bugün yurdumuzun en önemli problemlerinden biri de işsizlik problemidir. Güçsüz iktidarların, işçi ihraç etmek suretiyle gidereceklerini umdukları bu problemin kaynağında, istenilen sür'atle sanayileşmemek yatmaktadır. Yurt dışına giden işçilerin büyük bir çoğunluğunun kalifiye işçi olduğu düşünülürse, getireceği kültürel ve ahlâkî problemlerin yanı sıra sırf iktisadî açıdan da, işçi ihracının bu meseleyi çözmeye yetmeyeceği anlaşılacaktır. Topyekûn millî bir kalkınmanın ve sür'atle sanayi seferberliğine geçebilmenin çareleri, milleti bir ilke etrafına toplamak şansına sahip tek güç olan Milliyetçi Harekettedir. İşsizliğin yanı sıra, özellikle ziraat sektöründe görülen gizli işsizlik de çok önemli bir problemidir. Memleketimizde bir ziraat işçisi yılda ortalama olarak sadece 119 tam iş günü mesai sarfetmektedir. Ziraat sektöründeki nüfusumuzun büyük yekûnu düşünülürse, bu durumun nasıl bir güç kaybına sebep olduğu kolayca anlaşılır. Ziraat sahasındaki âtil güçlerin en kısa zamanda sanayi sektörüne aktarılması ve yeni yeni iş sahalarının açılması gerekmektedir. Sanayi sektörünün işsizlerimize iş bulması, hattâ ziraat sektöründeki gizli işsizliği telâfi edici mahiyette olanları da kendi bünyesine çekmesi zarureti ortadadır. Bu bakımdan ziraat dışı sektörlerin büyüme hızı meseleyi halledecek seviyede değildir.

Türk işçisinin sağlık, beslenme ve mesken imkânları da yeterli değildir. Bugün ileri dünya milletleri için artık çok geride kalmış bu meseleler ile hâlâ en iptidâî adımları atmamış olmamız, Türk milleti için çok üzücü bir durumdur. Milliyetçi Hareket, işçilerimiz için en iyi, sağlık, beslenme ve mesken şartlarının geciktirilmeden sağlanmasını hedef saymaktadır. Ayrıca işçinin yönetime katılması ve kârdan pay alması meselelerinin de halli Türk işçi hareketi için büyük bir güç kaynağı olacaktır.

Milliyetçi iktidarın kendi düzeninde bu hakların daha âdil bir esasa bağlanacağı ve millî menfaatlerle bağdaştırılacağı tabiidir. Sadece sınıf çıkarları için ortalığı ateşe verebilen ve şahsî menfaatlerini millî menfaatin üstünde tutabilen Türk işçisinin var olduklarına inanmıyoruz ve mevcut hakları sorumsuzca, devlet ve millet bütünlüğü karşısında öğütleyen zararlı cereyanlarla her zaman mücadele edeceğiz.

İşçilerimiz iktisadî emniyetsizlik yanında, iş emniyetinden de mahrum bulunmaktadır. Sendikaların seyrek ve teorik şekilde yaptığı seminerler ise kâfi gelmemekte, iş kazalarındaki oranda bir azalma kaydedilmemektedir. İş başında eğitim en ön planda yer almalıdır. Mükemmel bir eğitim planı hazırlanmalı, işçilerin sair konulardaki eğitimi

de sağlanmalıdır. Milliyetçi Hareket bu konuyu devletin yükümlülüklerinden sayar ve borç bilir.

Bazı hizmetlerde çalışanların memur mu, yoksa işçi mi sayılması konusunda çıkan anlaşmazlıklar, memur olarak emekli edildiği hâlde sonradan işçi sayılarak intibakları düzeltilmesi gereken hizmet erbabının problemleri, hâlâ bir sonuca kavuşturulamayan işçi kıdem tazminatları meselesi ve işçi emeklilerinin bütün meseleleri Milliyetçi Hareketin de davasıdır. Bu karışık ve haksız duruma en kısa zamanda son vermeyi borç biliyoruz. Ayrıca iktidarları döneminde 200 bine yaklaşan bir sayıdaki işçiyi memur sayarak haklarını gasp eden CHP iktidarını da bir kere daha kınıyoruz.

İşçilerimizin ücretleri düşüktür. Artan fiyatlara uygun bir artış göstermeyen ücretleriyle geçinme çabası içinde uğraşan cefakâr Türk işçisi ileri devletlerin işçilerine göre çok kötü durumdadır. Türk insanına yaraşır, haysiyetli, maddî ve manevî zenginliklerle dolu bir yaşayışı işçilerimiz için hak sayıyoruz. Milliyetçi iktidar bunu gerçekleştirecektir.

NÜFUS SİYASETİ, DOĞUM KONTROLÜ

MİLLÎ NÜFUS SİYASETİ

Nüfusumuz, topraklarımızın yüzölçümü ve verim kabiliyeti göz önüne alınırsa düşüktür. Türkiye toprakları yüz milyon insanı rahatça geçindirecek zenginliktedir. Bu, bir görüş, bir iddia değil, ilmen ispat edilmiş bir gerçektir.

Bir başka durum da, komşumuz olan ülkeler, nüfuslarının artışı teşvik etmekte ve artış oranları gittikçe yükselmektedir. Buna karşı Türk hükümetleri ne yapmaktadırlar? Hâlihazır nüfusumuzu doyuramayan hükümetlerimiz “doğum kontrolü” diye bir prensibi kabullenmiş görünmektedirler.

Bu görüşe göre nüfus artışımız kontrol altına alınacak ve bu yolla fert başına düşen gelir seviyesi artacak veya hiç olmazsa eksilmeyecektir. Bu, idarecilerin kendi beceriksizliklerini kabul ve ilân etmelerinden başka bir şey değildir. Bütün devletler nüfuslarının artmasını teşvik ederken, Türkiye'nin nüfus kontrolü tatbik etmesini biz bir kasıt olarak kabul ediyoruz.

Bugün nüfus kontrolüne yardım eden kimlerdir? Bunun için dış yardımlar almaktayız. Amerika'nın bir eyaletinden bir yardım demeği bu iş için bize teşvik yardımları göndermektedir. Bu bizi çok sevdiği için midir? Bunun arkasında başka maksatlar yok mudur?

Bunun arkasında sanayileşmiş, kendi atomunu kendi yapan müreffeh Türkiye'nin korkusu gizlidir. Eğer bu milletler bizi gerçekten seviyor iseler bu yardımları nüfusumuzu kısıtlamak için değil, iktisadî durumumuzu sağlamlaştırmak için etsinler.

Memleketimizde hükûmetçe tatbik edilmekte olan doğum kontrolü, aslında Türk milletinin varlığına, geleceğine ve Türk neslinin istikbaline bir hıyanettir, bir suikasttır.

Doğum kontrolü veya nüfus planlaması adı altında yürütülen bu siyasetin esas gayesi Türk milletini kuvvetsiz, âciz hâle getirmekten ibarettir.

Türkiye'nin düşmanları, Anadolu topraklarının rahatça besleyip geçindirebileceği yüz milyonluk kuvvetli bir Türkiye istemediklerinden hükûmetin sorumlularını "doğum kontrolü" yalanıyla aldatmaktadırlar. Türkiye, Hindistan, Çin, Japonya, Amerika veya Rusya değildir. Bu milletlerin nüfus çokluğu hem kendileri, hem de dünya için bir mesele teşkil etmektedir. Fakat Türkiye'nin durumu böyle bir mesele yaratmamaktadır. Kırk yıl evvel nüfusumuz 13 milyon iken kilometrekare başına 17 kişi düşüyordu ve en büyük ihtiyaç nüfus idi. Bugün de birinci ihtiyacımız yine nüfustur. Hollanda ve Belçika'da kilometrekareye 300 kişi düşmektedir. Bu orana göre Türkiye toprakları en az 150 milyonun üstünde insan barındırabilir.

Nüfus artışını önleyerek millî geliri yükseltmek çok hatalı bir siyasettir. Halkın refahı, memleketin Yer altı ve yer üstü kaynaklarını ilmi usûllerle işletmek ve insan emeğini israf etmeden değerlendirmekle sağlanır.

Türk milletinin çoğalması iktisadî kalkınma için büyük bir itici kuvvet teşkil eder. Kalkınmış olan bütün memleketlerde bu böyle olmuştur. Ayrıca şunu da belirtiyim ki, doğum kontrolü hem İslâmiyet'e, hem de millî çıkarlarımıza aykırı olduğu gibi, ilme de aykırıdır.

Doğum kontrolü yapılan her Türk kadını için doktor ve hemşirelere yabancı kaynaklardan temin edilen paralar ile prim ödenmektedir. Kökü dışarıda olan hareket ve davranışlarda olduğu gibi, bu teşebbüste de Türk milletinin millî varlığına ve istikbâline suikast ile hıyanet edildiğini tespit etmiş bulunmaktayız.

Türkiye'nin etrafındaki komşu milletlerde ve Balkanlarda, İsrail ve İran'da doğum kontrolü yapılmamaktadır. Bu durumda Türkiye'nin nüfusunu azaltmak siyasetini hedef tutan doğum kontrolünün bizde ısrarla devam ettirilmesi, üzerinde önemle durulması gereken çok acı bir gerçektir.

Yurdumuzda bugün kanunla uygulanmakta olan nüfus planlaması milletimiz için çok zararlıdır. Geçmiş yıllarda sanayide ve iktisatta kalkınan tüm milletler aynı zamanda büyük bir nüfus artışı göstermişlerdir. Âdeta onlardaki nüfus artışı sanayileşme ve kalkınmalarını hızlandırmıştır. Bu böyle iken bizim nüfusumuzun artışını önlemeye çalışmak isabetli değildir.

Son olarak şunu da hatırlatayım ki, Türkiye’de “doğum kontrolü” maskesi altında yürütülen ve binlerce Türk kadınının sağlığını da tehdit eden nüfus azaltma politikası lüzumsuzdur. Güvenliğimiz için kalkınmamız için nüfusumuzun sür’atle artması gereklidir.

DOKUZ IŞIK'IN TOPLUMCULUK İLKESİNE GENEL BİR BAKIŞ

Toplumculuk görüşümüz bir toplumda, o toplumu meydana getiren kişilerin her birinin ayrı ayrı mülkiyet sahibi olması görüşündedir. Onun için Millî Doktrin, mülkiyeti bütün vatandaşlara, halka yaygınlaştırma ilkesini kabul etmiştir. Bu maksatla her sosyal dilim bir tasarruf sandığına, bir tasarruf teşkilâtına sahip olacaktır. Bugün yurdumuzda kurulmuş olan OYAK gibi, kurulmaya çalışılan MEYAK gibi tasarruf sandıklarında, her vatandaşın kendi imkânlarına göre toplanan tasarruflar millet sektörünün yapacağı yatırımları meydana getirecektir. Bu yatırımların sahipleri bu tasarrufları yapan kişiler olacaktır. Hisse senetleri vasıtasıyla kurulan fabrikalar, kurulan tesisler bu tasarrufları yapan vatandaşlarımızın malı olacaktır, mülkü olacaktır. Böylece her vatandaşa mülkiyet hakkı sağlanacak ve mülkiyet yaygınlaştırılmış hâle getirilecektir. Dokuz Işık'ın öngördüğü ekonomik model budur. Bunun yanı sıra Türkiye'nin kalkınması için hızlı, büyük yatırımlara girişmek ihtiyacı vardır. Hızlı büyük yatırımlara girmek ihtiyacı dolayısıyla büyük sermaye birikimine ihtiyaç vardır. Bugün biliyoruz ki, Türkiye'de büyük sermaye birikimi şöyle dursun, normal sayılabilecek bir sermaye birikimi dahi yoktur. O hâlde sür'atli büyük yatırımları sağlamak için bu büyük sermaye birikimi nasıl sağlanır, nasıl temin edilir? Bunların temini için Dokuz Işık'ın öngördüğü yollar şunlardır:

Birisi millet sektöründe açıklandığı üzere Türk milletinin tasarrufa sevk edilmesi ve bu tasarruf dolayısıyla her vatandaşın sahip olduğu küçük imkânların birleştirilerek büyük sermaye birikimi sağlanması yolu olacaktır.

İkincisi halkın kullanılmayan emeğinin kullanılması. Halk enerjisinin seferber edilmesi yoluna başvurulacaktır. Bugün Türkiye'de 2 milyonu aşan işsiz vardır. Bunlar açık işsizlerdir. Bunun yanı sıra 8 milyon civa-

rında da gizli işsiz bulunmaktadır. Böylece toplam olarak, senenin üçte ikisinde 10 milyon insanımız işsiz durumdadır. Yani 10 milyon Türk vatandaşının emeği değerlendirilmemektedir. Biliyoruz ki insan emeği zamana bağımlı olarak değerlendirilmedikçe, zaman aşımıyla muhafazası, depolanması ve gerektiği zaman kullanılması mümkün olmayan bir varlıktır. Bu sebepten insan emeğini zamanında, ilmî şekilde, randımanlı şekilde değerlendirmek gerekmektedir. On milyon insanımızın, yılın üçte iki zamanında emeklerinin değerlendirilmemesi demek, ne demektir? Bir insanın bugün günlüğünü yüz lira kabul etsek, on milyon insanın emeğinin değeri bir milyar Türk Lirası etmektedir. Bunun bir ayda hesabını çıkaracak olursak otuz milyar lira etmektedir. Bir yıllık hesabını çıkaracak olursak üç yüz altmış milyar lira etmektedir. Demek ki, bu insanların 8 ay işsiz kaldıklarını kabul etsek, Türkiye'nin yılda iki yüz kırk milyar lira, insanların emeğini değerlendiremediği için kayba uğradığını görmekteyiz. Hâlbuki insan enerjisini seferber edebildiğimiz takdirde, vatandaşlarımızın iki yüz kırk milyar yıllık değer ifade eden bu emekleri, Türkiye'nin kalkınmasında büyük bir hamle meydana getirir. İşte Millî Doktrin bunu sağlamayı amaç edinmektedir. Bunun yanı sıra Türkiye'nin kalkınmasını sağlamada öncelikler tayin etmek zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Bugüne kadar Türkiye'yi idare eden iktidarlar, bu öncelikler tayininde yanılmışlardır veyahut da öncelik tayinini düşünememişlerdir.

Türkiye'nin bir an önce kalkınması, refaha kavuşması, güçlü hâle gelmesi her şeyden önce onun modern sanayie sahip olması, modern tarıma sahip olmasıyla mümkündür O hâlde yatırımları öncelikle bunu sağlamaya yöneltmek lâzımdır. Sür'atle Türkiye'nin bütün tarımını teşkilâtlandırmak, modern hâle getirmek ve Türkiye'yi sür'atle sanayileştirmek yönüne yatırımları yoğunlaştırmak lâzımdır. Buna katkıda bulunmayan alanlara yatırım yapmak doğru değildir. Bunları daha sonrayı bırakmak lâzımdır. Misal ne olabilir? Misal: Süslü binalar yapmak, opera binaları yapmak, spor salonları yapmak gibi faaliyetlerdir. Bunu söylemekle spor faaliyetlerine karşı olduğumuz veyahut sanat faaliyetlerine, tiyatro faaliyetlerine karşı olduğumuz anlamı çıkmamalıdır. Fakat öncelikle Türk üretimini arttıracak, Türkiye'nin üretimini çoğaltacak ve bu yoldan Türkiye'nin gelirini, iktisadî gücünü arttıracak faaliyetlerin yapılması gereklidir. Gelir sağlandıktan sonra, refah sağlandıktan sonra bu gibi imar faaliyetlerinin yapılması çok kolaylaşmış olur. Bunları bir

sıraya koymak görüşünü savunmaktayız. Yani biz, hemen ekonomiye katkıda bulunmayan ve üretimin artışını sağlamayan yatırımlara ölü yatırım demektediriz. Türkiye'yi kalkındırmak için ölü yatırımlardan kaçınmak lâzımdır. Ölü yatırım dediğimiz zaman şunu kastetmekteyiz: Yatırdığımız sermayenin hemen Türk ekonomisine fazla üretim sağlamayan, fazla gelir sağlamayan teşebbüsler demektir. Biz buna karşıyız. Bunu hatâlı bulmaktayız. Bunun yanı sıra memleketin sahip olduğu, tabii birçok imkânları sür'atle değerlendirmek gerekmektedir.

Türkiye'nin hızla kalkınmasında başvurulması icap eden tedbirlerden biri de sahip olduğumuz tabii kaynakları sür'atle seferber etmek, değerlendirmektir. Bundan başka çeşitli ekonomik faaliyetler ve dış ticaret konularında da devletçe enerjik tedbirler alınması görüşündeyiz.

Toplumculuk ilkesinde gözettiğimiz hususlar üç ayrı bölümde açıklanabilir:

Özel Teşebbüs

Toplumun kalkınmasında özel teşebbüs desteklenecek, himaye edilecektir. Ancak bu konuda işverenle işçinin karşılıklı olarak haklarının korunması ve bu iki tarafın münasebetlerinin milletin zararına olmayacak şekilde kontrol, tanzim ve nezâret altında bulundurulması şarttır. Demek ki, özel teşebbüsü korumak, himaye etmek prensibimizdir; desteklemek, teşvik etmek amacımızdır. Fakat bunu yaparken işveren işçi ilişkilerini karşılıklı olarak iki tarafın da haklarını koruyacak ve her iki tarafın münasebetlerinin milletin zararına olmayacak şekilde desteklenmesi, düzenlenmesi, nezâret altında bulundurulması esasını şart koşuyoruz.

Küçük Sermayenin Birleşmesi

Memleketimizde yapılması gereken pek çok büyük iş vardır. Bunların başarılması için halkın elindeki küçük tasarrufların teşvik edilerek, devlet tarafından tanzim ve organize edilerek birleştirilip halkın sermayedar olacağı büyük ekonomik teşebbüslere girişilmesini gaye edinen bir görüşe sahibiz. Ayrı ayrı kimselerin elinde bulunan küçük tasarruflar, meselâ on bin kişinin, yirmi bin kişinin katılıp birleşmesiyle büyük sermaye hâline gelir ve bu sermaye büyük tesislerin kurulmasını

sağlar. Bu nasıl olacaktır? Halkımız buna alışmıştır. Halkı buna teşvik etmek, alıştırmak, cesaretlendirmek, organize etmek ve önyak olmak devletin görevleri arasında olacaktır. Bunun dışında yapılması icap eden birçok büyük işin ayrıca yine devlet eliyle bizzat ele alınarak başarılması gerekir. Bugün Amerika gibi en kapitalist memleketli 11 de dahi, bazı büyük işler vardır ki, tamamiyle devirt tarafından yapılmaktadır. Bunlar meselâ: Atom, füze araştırmaları ve ilmî araştırmalar gibi büyük organizasyon isteyen, büyük masraflar isteyen işlerdir. Bunların tamamiyle devletçe ele alınıp planlanması ve sür'atle başarılması esasını içine alan bir görüşü tutmuyoruz.

Sosyal Yardım ve Güvenlik Teşkilâtı

Bu da, Türk milletini içine alacak bir sosyal yardımlaşma ve güvenlik teşkilâtı meydana getirmek görüşüdür. Türk milleti bugün sosyal bakımdan organize edilmemiş, dağınık bir durumdadır. Eskiden onun birtakım sosyal bağları, sosyal kuruluşları vardı. Bunlar dağıldı, yıkıldı. Meselâ eskiden vakıflar vardı, mahalle heyetleri vardı. O günün şartlarına göre, zamana uygun düşecek birtakım sosyal ve ekonomik organizasyonlar vardı. Loncalar vardı, loncaların da aynı zamanda sosyal fonksiyonları vardı. Bunlar zamanla yok oldu, kalktı.

Bugün milleti tekrar organize etmek lâzım geliyor. Bunların en başında gelen işlerden birisi de bütün halkı içine alacak bir sosyal yardımlaşma ve sosyal güvenlik teşkilâtı kurmaktır. Yani Türkiye içerisinde hiç kimse sahipsiz, yardımsız, himyesiz, desteksiz ve işsiz kalmamalı, kalmak korkusuna düşmemelidir. Bir ailenin reisi mi öldü, çocukları, ailesi mutlaka bu teşkilât tarafından derhal himaye edilmelidir. Çocukları okuyacaksa okutulmalı, tahsillerine devam ettirilmelidir. Ailesine iş bulunmalıdır. Bütün bu problemleri üzerine alan bir organizasyon meydana getirilmelidir. Böyle bir organizasyon olmaksızın cemiyette büyük haksızlıklar, büyük facialar meydana gelir ve böyle bir durum milleti sıhhatli olmaktan çıkarır. Birçok yerlerde sizler, kendiniz de, bu gibi olaylara herhâlde tesadüf ediyorsunuz. Bunları önleyecek böyle bir organizasyon kurmayı esas kabul eden bir görüşün sahibiyiz. Yani toplum içerisinde herkes bilecek ki, herkesin sosyal güvenliği sağlanmıştır. İş mi? Başvuracaksınız, iş verecek. Hastalık mı? Tedavi görecektir. Tahsil mi? Çocuğuna tahsil imkânı sağlayacak.

Ayrıca sağlık ve adalet güvenliği, sağlanmasını düşündüğümüz bir diğer iştir. Yani bir dava ve mahkeme konusu olduğu zaman, vatandaş ihtiyacı olan avukat, mahkeme masrafı ve diğer zarurî masraflar gibi yardımları kolayca elde edebilmelidir. Bugünkü gibi öyle parası olanın kendisine çifter çifter avukat bulup, şahit masraflarını ödeyip hukuk imkânlarından rahatça faydalanması ve parası olmayan vatanların ise, bunlardan yoksun kalarak haklarını koruyamaması durumu ortadan kaldırılmalıdır. Ayrıca ceza ve tevkif evlerinin durumu da insanlığa yakışır şekilde islâh edilmeli ve oraya düşen vatandaşlar tam bir imkân eşitliğine kavuşturulmalı, henüz sanık durumunda olan vatandaşın haysiyeti korunmalıdır.

Toplumculuk ilkemizin içine aldığı önemli bir husus da şudur:

Türk milleti yüzyıllar boyunca büyük ihmallere uğramış, sıkıntılara düşmüş, felâketler geçirmiş bir millet olduğu için özellikle halk ve köylü, aydınlara, kendisine yol göstermeye, yardım etmeye gelenlere karşı güvensizdir ve aynı zamanda ümitsizdir; yani kötümserdir. Bunun en açık misalini şarkılarımızda, türkülerimizde görürüz. Daima bir kötümserlik sonucu olarak halkımızda hareket, büyük hamle yapma kabiliyeti durdurulmuştur. Bunu açmak lâzım. Büyük işlerimizi, büyük tasarılarımızı çözebilmek için halk enerjisini seferber etmeliyiz. Halkı uyandırmalıyız. Halkı uyandırabilmek için de güzel sanatları bu anlayışla seferber etmeliyiz. İnsanlara önce neşe, yaşama sevinci ve şevk aşılmalıdır. Heyecan aşılmalıdır. Ümit ve şevk duyan insan yorulmadan çalışabilir; enerji gösterebilir. Ümitsizliğe düşen, kötümserliğe düşen insan yaşama iştahını kaybeder. Çalışma kuvvetini kaybeder. Bunu kendi hayatımızda birçok kere duymuş, üzgün olduğumuz zamanlarda çalışma isteğimizin olmadığını anlamışızdır. İşte Türk milletinin kalkınması için başvuracağımız önemli çarelerden birisi budur. Sanatı, kültür faaliyetlerimizi, halkı heyecana getirmek; ona ümit, zevk, neşe vermek ve böylece halk enerjisini seferber ederek hareket yaratmak istikametinde kullanmalıyız.

Bunun için de biz bir ilke olarak diyoruz ki, sanat toplum için, toplum yararına kullanılacaktır. Toplum yararı için seferber edilecektir. Böyle boşa giden halk enerjisini (ki, bizim halkımız büyük bir çoğunluğu senede üç buçuk ay çalışıyor, geri kalan sekiz buçuk ay bu enerji heder oluyor) seferber edip, erozyon problemimizin çözülmesi, memleketin ağaçlandırılması, sulama işleri, yol meseleleri gibi büyük meselelerimizin halli yolunda faydalanmalıyız. Buna bir örnek olarak İzmit körfezinden

İskenderun'a kadar uzanan bölgedeki 400 milyon yabanî zeytin ağacını gösterebiliriz. Bu ağaçların hepsi 150-200 milyon lira harcanarak verimli hâle getirilebilir. Aşılınmış bir ağacın değeri bugün 1000 lira civarındadır. Yani bir tarım seferberliği sonucu aşılacak ve bugün değeri sıfır olan 400 milyon ağacın değerini 400 milyar Türk Lirasına çıkarmak imkânı vardır.

Bu arada halka yine boş vakitlerini değerlendirecek elişleri, el sanatları öğretmek, göstermek, okuma melekesi ve kültürünü arttıracak kurslar açmak ve hiç bir dakikasını heder etmeyecek şekilde organize etmek toplumculuk prensibi içine aldığımız hususlardan bir diğeridir.

Millet Ruhı

Devlerin savaştığı bir dünyada, büyük tehlikelerle çevrili durumdayız. Yıllardan beri memleketi idare edenler, milleti kalkındıracak ve kurtaracak olan ana meseleler üzerinde durmamışlardır, bunun yerine gösterişler, boş övünmeler ile oyalanmışlardır. Batı medeniyetinin tekniğini ve modern kitlevî üretim usûllerini almak yerine, Avrupa yüksek tabakasının lükse ve israfa dayanan yaşayışını taklit etmek suretiyle memleketin tüketimini arttırmışlardır.

Bir milletin kalkınmasını ve kuvvetini meydana getiren esaslar, sağlam iman ve sağlam ahlâk ile ilim ve teknikte en yükseğe çıkmak ve aynı zamanda gerek tarımda gerekse sanayide çağa uygun kitle hâlinde çok üretim yapmaktır. Bu böyle olduğuna göre Türkiye'yi kalkındırmak için yapılacak ilk şey, her işe çelikten başlamak, dünya standartlarına ve dünya maliyetlerine uygun malları üretmek olmalıdır. Bugünkü cılız sermaye, modası geçmiş makineler ve pahalı maliyet ile girdiğimiz iktisadî yarış kazanmamız kabil değildir. Modern sanayi ve dev fabrikalar kurmalıyız... Ordu Yardımlaşma Kurumuna benzer küçük tasarruflardan doğan büyük müesseseler meydana getirmeli, ham madde kaynağından mamulün pazarlanmasına kadar teşkilâtlanan (tamamlanmış müesseseler) kurarak öğretmenlerin, memurların, işçilerin, esnaf ve köylünün küçük tasarruflarını devletin öncülük ettiği kurumlarda toplamak suretiyle büyük teşebbüslere girilmesi sağlanmalıdır.

Köy ve kasabalardaki ekonomik birimler (millî üretim birlikleri hâlinde toplanacak) ve bu birlikler millî üretimi pazarlama suretiyle tefeci sınıfı tasfiye ederek emek sahası ve gelir fazlası sağlayacaktır. Bu

gelir fazlası ağır sanayiın ana sermayesini ve millî üretim birlikleri de teşebbüsün teşkilâtlanmasını ve yönetimini temin edecektir.

Türk ekonomisi ithalât hilelerinden, Türk sanayii de parça montajcılığından, ihracatımız ise salyangoz ve çerez satıcılığından kurtarılacaktır. Türk ekonomisi Murahabacı bankaların tasallutundan uzaklaştırılacak ve her şey üretime yardımcı hâle getirilecektir.

Bugün içine hapis olduğumuz dar kabuk böylece çatlayacak ve Türk milletinin emek, enerji ve zekâsı Türk vatanının imkânlarıyla birleşerek dünya yüzünde hatırı sayılır bir mana kazanacaktır.

Bugün millî ekonominin damarlarına yapışmış parazitler kendiliğinden tasfiye edilecek, kota bahşişleri, lisans mükâfatları, tahsis kayırma yolu ile yapılan gayrimeşru, gayriiktisadî ve gayriahlâki ticaret tarzı yerine mahsulü ihtiyaç sahibine arz eden haysiyetli ve şerefli bir ticaret usûlü doğacaktır.

Biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak ağır sanayii mutlaka kuracağız. Ancak birbirini tamamlayan sanayi ile tarım kentleri kuracağız. İşlenmeyen araziye verimli hâle getirecek ve miras hukukunu değiştirecek, kültür arazilerinin bölünmesini önleyeceğiz. Türk esnafını, Türk köylüsünü, millî üretim birliklerinden yararlandıracağız. İşçiler her iş kolunda tek ve yepyeni bir sendika teşkilâtına girecek ve büyük tüketim birlikleri içinde bulunacaktır. Gayrimillî ekonomileri ve tefeci sınıfını millet hayatından söküp çıkaracağız.

İnsanları sermaye veya devlet köleliğinden kurtaracak ve Türk-İslâm ülküsüne dayanacak bir yükseliş yolu vardır. Bu yol Milliyetçi Hareket Partisinin açtığı Dokuz Işık yoludur. Kapitalizm ve komünizm görüşleri, temelini ve hızını tamamen maddeden almıştır. Doğulu görüş ve düşünce ise maddeyi tamamen unutarak manaya dayanmıştır. Batı memleketleri maddî ilerleme sağladı, ama insanlığa huzur getirmedi. Doğu ise geriledi ve sefalet ile cehaletin bataklığına saplandı. Madde ile manayı birleştiren, her ikisini de kucaklayan yeni görüş ise Milliyetçi Hareket Partisinin sunduğu Dokuz Işık görüşüdür.

5 - İLİMCİLİK

GENEL GİRİŞ

Bugün dünya üzerinde ilimdeki büyük gelişmeler insanlığa uçsuz bucaksız gelişme ve mutluluk ufukları açmıştır. Bir memleketin refahlı olması, güçlü olması her şeyden önce o memlekette yaşayan insanların ilimde, teknikte ileri bir seviyeye ulaşmış olmaları ile mümkündür. Bir milletin askerî gücü de ilim ve teknik gücüne, medenî seviyesine bağlıdır. İlimde, teknikte geri kalmış bir ülkenin insanları ne kadar kahraman yaratılışlı olurlarsa olsunlar, onların millî savunma yönünden, askerlik yönünden güçlü olmaları mümkün değildir. Bu sebeplerden Türkiye'yi kalkındırmayı düşünürken Türk milletinin hızla bir an önce refaha kavuşmasını, mutluluğa kavuşmasını ve güçlü bir varlığa sahip olmasını sağlamak için ilim ve teknikte büyük bir ilerleme kaydetmek mecburiyetindeyiz.

Bunun için Türkiye'nin ilimde, teknikte sür'atle en yüksek seviyeye çıkmasını, hızla modern sanayii kurmasını, tarımını modernleştirmesini sağlamak için dünya çapında yüksek kaliteli, liyakatli ilim adamları ve teknisyenler yetiştirmek mecburiyeti vardır. Bu vasıfta insan gücü yetiştirmedikçe Türkiye'nin ilimde ve teknikte sür'atle ilerlemesi ve modern sanayie sahip olması, tarımını modernleştirmesi mümkün olamaz. Bunun için Türkiye, her şeyden önce öğrenimde bulunan gençler içinden en kabiliyetlilerini seçerek bunlara geniş öğrenim imkânları sağlamalı ve sür'atle dünya çapında her konuda yüksek seviyeli ilim adamları ve teknisyenler kadrosunu kuralmalıdır. İster matematikte, ister fizikte, ister kimyada, ister tarım bilgilerinde, ister sosyal bilimlerde olsun dünya çapında ve en yetenekli ilim adamları yetiştirmek ve Türkiye'yi kalkındırmaya yetecek bir ilim adamları kadrosunu teşkil etmek Türkiye için başlıca önemli meseleyi teşkil etmektedir. Bugüne kadar Türkiye'yi

idare eden iktidarlar bu konuyu karıştırmışlardır. Türkiye için her kasabada ortaokul, liseler açmak, her yerde okulları çoğaltmak başlı başına Türkiye'nin meselelerini çözmeye yetmez. Öncelikler tespit etmek zorunluluğu vardır. Öncelikleri düşündüğümüz zaman, Türkiye'nin kalkınmasını sağlamada birinci öncelik yüksek seviyeli, liyakatli ve üstün kaliteli ilmi adamları, teknisyenler kadrosunu kurmaya önem vermek gerekmektedir. Birinci öncelik buradadır. Böyle bir kadro kurulduktan sonra bu kadronun varlığı sayesinde Türkiye'nin sür'atle modern sanayie sahip olması ve tarımını modernleşirmesi mümkün olacaktır. Ve bu üstün, seçkin ilim adamları kadrosu sayesinde Türkiye ilim ve teknik yönünden büyük bir güç elde etmiş olacaktır. Buna işaret etmeyi çok gerekli saymaktayım.

Bunun yanı sıra Millî Eğitimin ele alınması ve Millî Eğitimin Türkiye'nin ilimde, teknikte sür'atle dünyanın en ileri gitmiş ülkesi hâline gelmesini sağlayacak bir planlama yapmak ve buna göre bir Millî Eğitim faaliyeti göstermek gerekmektedir. Millî Eğitimin başlıca dört gayesi olduğu ortaya konulmalıdır. Bu gayeleri sırayla şöyle ifade edebiliriz: Birinci, Türk insanını yaşı ne olursa olsun Türk milletinin tarihinden şuur almış olan, Türk geleneklerinden şuur almış olan, Türk milletinin milliyetçilik duygularıyla ve manevî değerleriyle beslenmiş olan insanlar olarak yetiştirmek teşkil etmelidir. Millî Eğitimin birinci gayesi bu olmalıdır. Türk insanını Türk milletinin örnek bir kişisi, Türk milletinin bütün vasıflarını üzerinde taşıyan, müşterek vasıfları benimsemiş insan olarak yetiştirmek olmalıdır. Kendi tarihinden habersiz, geleneklerinden habersiz, örfünden habersiz, manevî değerlerinden habersiz çıplak bir varlık olarak insanlarımızın yetişmesi, yurdumuzun büyük zaafını teşkil etmektedir.

İkinci gaye: Millî Eğitim Türk milletinin sosyal ve ekonomik ihtiyaçlarına göre hedeflerini tayin etmeli ve Türk insanını ona göre yetiştirmelidir. Türk milletinin sosyal ve ekonomik ihtiyaçları önce tespit edilmelidir. Yani Türkiye'nin modern sanayi kurması, Türkiye'nin modern tarım kurması, Türk toplumunun kalkınması için ne kadar doktora ihtiyacı vardır, ne kadar kimyagere ihtiyacı vardır, ne kadar mühendise ve yüksek mühendise ihtiyacı vardır, ne kadar makina mühendisine ihtiyacı vardır, ne kadar öğretmene ihtiyacı vardır, ne kadar tornacıya, tesfiyeciyeye ihtiyacı vardır; bunlar gayet dikkatli olarak, ilmî bir şekilde tespit edilmeli ve Türk toplumunun bu sosyal ve ekonomik ihtiyaçlarına

göre Millî Eğitimin hedefleri tespit edilerek ona göre okullar açılmalı, ona göre teşkilâtlanma yapılmalı ve bu okullara ona göre öğrenciler alınarak bu hedeflere göre Türk insanı eğitilerek yetiştirilmelidir.

Millî Eğitimin üçüncü gayesi: Türk insanını topluma yük olmadan yaşayacak, üretici olarak yetişecek ve topluma katkıda bulunacak şekilde yetiştirmesi esas olmalıdır.

Okullardan birtakım gereksiz bilgi yüküyle yüklenmiş ve gözünü devlet kapısına dikmiş, devlet kapısında memuriyet peşine düşmüş insanlar yetiştirmek, memleketimiz için çok zararlı ve tehlikelidir. Türk insanını üretici olacak şekilde yetiştirmek, Türk toplumuna katkıda bulunacak şekilde yetiştirmek, hem de bu şekilde bilgili yetiştirmek, kabiliyetli yetiştirmek, hem de bu ruhta, bu anlayışta, bu zihniyette yetiştirmek büyük önem taşımaktadır.

Dördüncü gaye: Bugün dünya üzerinde teknolojinin, teknik bilginin önemi hayati derecede artmıştır. Bunun için Türk çocuklarını teknik eğitime yönelik yetiştirmek gerekmektedir. Türk çocuklarını, Türkiye'nin ihtiyacı olan kalkınmayı sağlayacak bir eğitim göstererek yetiştirmek yoluna gidilmelidir. İlim ve teknik, milletlerin sayısı ne olursa olsun, durumu ne olursa olsun diğer milletler arasında durumunu sağlamlaştırmakta ve etkin hâle getirmektedir. Bunun için bu konu Türk milleti için de hayati değer taşımaktadır.

Karşılaşılan her olayı, önümüze getirilen her meseleyi, gördüğümüz her işi ön yargılardan ayrılarak, art düşüncelerden sıyrılarak gerçekçi bir gözle görmek ve ilim zihniyetiyle bunu muhakeme etmek, değerlendirmek başlıca usûl olmalıdır.

Her çeşit peşin hükmü kafalardan bir kenara bırakacağız. Her olayı incelerken ilim metodunu takip edeceğiz. Bu da nedir? Müşahede, inceleme, araştırma, analiz, tecrübe ve müspet sonucu bulmak. Demek ki, bütün memleket meseleleri ile ilgili olayları, tutumları düşünürken en doğru neticeye varabilmek için uygulayacağımız ilke ilim metodu, ilim mantalitesi olacaktır ve bütün faaliyetlerimizde bize yol gösterici olarak ilmi önder kabul edeceğiz. Bunu da görüşümüze esas olarak almakta çok fayda gördük. Çünkü çoğu zaman birçok kimseler ilk hamlede ortaya ön yargılarla, art düşüncelerle çıkıyor ve daha ilk anda muhakeme yürütüp, doğru sonuca varma yollarını tıkamış oluyor. Bunun için ilimciyiz. İlimcilikten de kast ettiğimiz şey, yukarıda da belirttiğimiz

gibi, olayları incelerken, ilim mantalitesini, ilim metodunu kullanmak ve her işimizde ilmi kendimize önder kabul etmektir. Yalnız ve sadece ilmi, müspet ilmi önder kabul edeceğiz.

YÜZYILIMIZ VE EMPERYALİZM

Yeryüzünde düzenli ve teşkilâtli insan topluluklarının görülmeye başlandığı ilk devirlerden günümüze kadar güçlü devletler kurmuş topluluk ve milletlerin, kendilerinden güçsüz olan insanları, milletleri sömürdükleri, onlar üzerinde askerî, ekonomik, kültürel hegemonya kurarak ezdikleri tarihî bir gerçektir.

Adına “emperyalizm” dediğimiz bu durum, günümüz dünyasında da çeşitli şekillerde uygulanmakta, zayıf ve güçsüz devletler güçlü ve süper devletlerin bazen askerî, bazen ekonomik, bazen kültürel boyun-duruğu altında kıvrınmaktadırlar.

20’nci yüzyılın en çok uygulanmakta olan ve gelişme gösteren emperyalizm şekli, kültürel emperyalizmdir. Kültür saldırısı ve istilâsı şeklinde gelişen bu hâl ülke aydınlarından başlayarak bir toplumun bütün unsurlarına kadar tesirlerini ileterek, böylece o toplumun ekonomik ve siyasî bakımlardan da sömürülmesine sebep olmakta veya mevcut sömürüyü hızlandırmaktadır. Kendi öz değerlerine, milletinin kültür vasıflarına yabancılaşmış, nemelâzımcı, bencil aydınlar yaratmak kültür emperyalizminin birinci gayesidir.

Kültür emperyalizminin bir neticesi ve gereği olarak uygulanan ikinci husus, adına yeni sömürgecilik, neo-kolonyalizm⁷⁸ dediğimiz, gençlik ile bilhassa ülke aydınları üzerinde yürütülen fikir ve ideoloji istilâsıdır. Kendisine bir fikri, bir ideolojiyi resmî görüş yapmış güçlü ve süper devletlerin ve beynelmilel ideolojik organizasyonların yürüttüğü bu istilâ hareketi sayesinde diğer ülkeler halkı arasında bir takım kültür ve ideoloji köleleri meydana gelmekte, bu insanlar âdetâ bu fikir ve

78 **Neo-kolonyalizm:** Yeni Sömürgecilik. Bağımsız bir ülke veya bölgeyi sömürge olarak almadan üzerinde siyasi ve ekonomik hegemonya kazanmaya çalışma politikası. Emperyal güçler, daha önceleri “hammadde deposu” olarak gördükleri ülkeleri işgal ederler; ülkenin tabii zenginliklerine zorla el koyarlar; ülkeyi de bir “Genel Vali” aracılığı ile yönetirlerdi. Böyle ülkelere, “sömürge” denilirdi. Zamanımızda ise, bağımsız ülkeleri siyasi ve ekonomik olarak kendisine bağlayarak hegemonya kuruyorlar.

ideolojilerin ve bunların sahibi olan devletlerin o ülkedeki öncüsü gibi hareket etmektedirler.

Bugün yeryüzünün en teşkilâtlı, en güçlü kültür ve ideoloji istilâsı, saldırısı komünizmdir. Türkiye’imizde de, neo-kolonyalizmin, yani yeni sömürgeciliğin kurbanı olan koloni aydın tipleri maalesef dünyadaki gelişmeye uygun bir paralellik içinde çoğalmaktadırlar.

İşte, biz, Türk Milliyetçileri, Türk Ülkücüleri olarak yurdumuza karşı girişilen bu ideoloji ve kültür saldırısı ve istilâsının karşısına çıkarak, yurdumuzu bütünüyle koloni olmaktan, bütünüyle emperyalizmin kucağına düşmekten kurtaracak mücadeleyi veriyoruz. Yüzde yüz yerli ve millî olan fikirlerimizle, Türk Milliyetçiliği ideolojimiz ve Dokuz Işık Doktrinimizle bu istilâ hareketinin karşısına dikiliyoruz. Önce gençlerimizi, aydınlarımızı koloni aydınlar olmaktan kurtaracak, vatansever, milliyetçi Ülkücü, feragat ve fedakârlık timsali aydınlar hâline getireceğiz. Sonra Milliyetçi, Güçlü ve Büyük Türkiye’yi kurarak ülkemizin her türlü emperyalizmin tesirinden uzak, lider bir devlet olmasını sağlayacağız. Milliyetçi Hareket bu yoldaki tarihî ve millî görevini yerine getirecektir.

İLİM, KÜLTÜR VE KALKINMA

İLİM VE KÜLTÜR

Unutmamak gerekir ki milletler tıpkı insanlar gibidir. Nasıl ki, kalbi, beyni ve kanı olmayan insan yaşayamazsa, milletler de kalpsiz, beyinsiz ve kansız yaşayamaz. Bir milletin kalbi onun kültürü; beyni siyasî düzeni; kanı ise ekonomisidir. Tıp ilmine göre, bir insanın kalbi ve beyni başka bir insana nakledilmekte, fakat uzun süre yaşaması, sağlanamamakta, bünye onu reddetmektedir. Canlıların en basiti olan fert başka bir ferdin uzvu ile yaşamazken, bir millet başka bir milletin kültürü, ekonomisi ve siyasetiyle nasıl yaşayabilir? Ne yazık ki bu basit gerçek yıllardır anlaşılammıştır. Türk kültürü, Türk iktisat ve siyaset sistemleri atılmış, yerlerine başkalarının kültürleri, yabancıların iktisat ve siyaset sistemleri getirilmiştir. Bu arada bir türlü fark edilememiştir ki, bir milleti kalkındıran kendi öz sistemidir. Yabancı sistemlerle milletler kalkınmaz.

Milliyetçi Hareket, büyük imanlı ve müreffeh bir Türkiye kurmak zaruretinden doğmuştur. Bu büyük devletin temeli Türk kültürüne, Türk iktisat ve siyaset anlayışına dayanan MİLLİYETÇİ BİR DOKTRİNDİR. Kuracağımız devlet, millî kültürü esas alacaktır. Millî kültür bir milletin yaşama tarzıdır. Millî kültür bir milletin fertlerinin asırlar boyunca birbirleriyle münasebetlerinden doğan kıymetler bütünüdür. Millî kültür denince akla, bir milletin dini, ahlâkı, hukuku, örf ve âdeti, dili, sanatı gelir. Esefle belirtelim ki, bugün bu müesseselerden bir çoğu millîlik vasfını kaybetmiştir. Zira bunların yerine Avrupa milletlerinin kültür müesseseleri getirilmiştir. Bu müesseseler ise Avrupa insanının dini, ahlâki, hukukî ve siyasî düşüncelerine dayanır. Avrupa milletlerinin dini Hıristiyanlık; ahlâki maddecilik; hukukî ve siyasî düzenleri ise ferdiyetçilik. Hâlbuki Türklerin dini, dinlerin en mü- tekâmili olan İslâm

Dini, ahlâkı ise, İslâm ahlâk ve faziletidir. Bugün uygulanan hukuk da Türk hukuku olmaktan uzaktır. Bu hukuk, İsviçre'den, Almanya'dan ve İtalya'dan alınmıştır. Kezâ eğitim sistemimiz baştanbaşa yabancı kültürlerin istilâsına uğramış, bunun sonunda münevverlerimizle halkımız, ana-babalarıyla evlâtlarımız, imam ile öğretmenlerimiz birbirine zıt kültürleri savunur bir hâle getirilmiştir. Yok olmaktan kurtulmamız için millî kültürümüze yeniden sarılmak, ona bürünmek zorundayız. Bu kültür, İslâm Ülküsünün süslediği, Türk tarihinin şekil verdiği BÜYÜK TÜRK KÜLTÜRÜ'dür. Bu sebeplerdir ki, iktidarımız millî bir kültür politikası uygulayacak, kültür müesseselerini baştan sona kadar TÜRKLEŞTİRECEK, MİLLÎLEŞTİRECEKTİR.

TEMEL DAVALAR

KALKINMA

Şimdi, memleketimizin temel bir davasına, büyük gayretler sarfetmemize ve sayısız fedakârlıklarda bulunmamıza rağmen hâlâ halledemediğimiz bir derdimize temas edeceğim: Biliyorsunuz ki, Türkiye'miz, iki yüz yıldan beri, geri kalmışlığın acısını çekmekte, kalkınma çağının özlemine duymaktadır. Bu uğurda her şeye katlanmış, hattâ tarihî geleneğimize aykırı düşen bir vaziyete bile girmişizdir. Öyle ki Türk milleti çöküntüyü önlemek uğruna, öncülüğünü yaptığı bir dünyayı bırakmış ve yabancı bir dünyanın takipçi, hattâ taklitçisi olmakta tereddüt etmemiştir. İdarecilerimiz, siyasetçilerimiz ve münevverlerimiz kalkınmanın yegâne çaresini batılılaşmakta görmüşlerdir. İki yüz yıllık bir tecrübenin sonunda elimizde kalan nedir? Neler kazandık, buna karşılık neler kaybettik? Maddî ve manevî kayıplarımızın anlatılması çok uzun sürer. Kısa özeti şöyledir: Yer altı ve yer üstü zenginliklerimiz başka milletlerin hizmetine girmiştir. Daha kötüsü millî benliğimizden uzaklaşmaya, manevî üstünlüklerimizi yitirmeye başlamışızdır. Peki ne kazandık? Çeşitli sebeplerle sorulmasına cesaret edilemeyen veya uyutucu cevaplarla geçiştirilen bu can alıcı soruyu biz cesaretle soruyor ve cevabını da çekinmeden veriyoruz: İki yüz yıllık bir zamanı hemen hemen boşuna harcadık ve yapabileceğimizin yüzde birini bile yapamadık. Bu konuda tek, fakat kesin bir misalin akıl ve insaf sahiplerini tatmin etmek için yeterli olduğunu sanıyoruz.

Batılılaşma hamlelerine giriştiğimiz sırada gelişmiş ülkeler seviyesine mesafemiz ne kadardı, bugün ne kadardır. İlimin şaşmaz ölçülerine ve araştırmaların tespitlerine bağlı kalmak şartı ile yukarıdaki soruya müspet bir cevap vermek maalesef mümkün değildir. Yani gelişmiş ülkelerle aramızdaki mesafe azalacağı yerde çoğalmıştır. Meselâ III.

Napolyon çağındaki Fransa, Sultan Aziz Türkiye'sinden iki defa ilerde ise, de Gaulle⁷⁹'ün Fransası, Ecevit⁸⁰ devrindeki Türkiye'den beş defa ilerde. Sayısız fedakârlıklarla, hattâ milyonlarca şehidin mübarek

79 **De Gaulle:** (22 Kasım 1890 - 9 Kasım 1970). Fransız asker ve siyasetçi. Tam adı Charles André Joseph Marie de Gaulle'dür. II. Dünya Savaşı II. Dünya Savaşı'nın başında tuğgeneralliğe terfi etti. Fransa'nın Almanya'ya yenilmesi ve çok ağır şartları kabul ederek savaştan çekilmesinin ardından Londra'ya giderek Alman işgaline karşı direnen Hür Fransa kuvvetleri hareketini başlattı. 1940-1944 yıllarında Har Fransa Kuvvetleri'nin liderliğini, 1944 yılında Fransa'nın Alman işgalinden kurtulmasının ardından ise Fransız hükûmetinin başkanlığını yaptı. 1946 yılında kurulan 4. Cumhuriyet anayasasının devlet başkanına yeterli yetkileri vermediğini söyleyerek görevinden istifa etti ve 1958 yılına kadar yönetimden uzak kaldı. Cezayir Bağımsızlık Savaşı ve Birinci Çenhindi Savaşı'ndaki başarısızlıkların Fransa'da meydana getirdiği bunalımların ardından 1958 yılında siyasete döndü. Kurulmasını sağladığı Beşinci Fransa Cumhuriyeti'nin ilk başkanlığını yaptı. 1969 yılında görevinden istifa etti. 1970'te öldü.

80 **Bülent Ecevit:** (25 Mayıs 1925- 5 Kasım 2006). İstanbul'da doğdu. 1944 yılında İstanbul Amerikan Koleji'ni bitirdi. A.Ü. DTCF İngiliz dil ve edebiyatı, Londra Üniversitesi'nde Sanskrit, Bengalce, sanat tarihi bölümlerine devam etti. 1957'de de ABD' de Harvard Üniversitesi'nde sekiz ay incelemelerde bulundu. 1944'te Ankara'da Basın-Yayın Genel Müdürlüğü'ne İngilizce mütercimi olarak girdi. 1946-50 arasında Londra'da Türk Basın Ataşeliği'nde çalıştı. 1950-60 arasında *Ulus* gazetesinde ve *Ulus*'un kapatıldığı yıllarda *Yeni Ulus* ve *Halkçı* gazetelerinde, yazar ve yazı işleri müdürü olarak çalıştı. 1965'de *Milliyet* gazetesinde günlük yazılar yazdı. 1950'lerde *Forum* dergisinin yazı işleri kadrosunda yer aldı. 1972'de aylık *Özgür İnsan*, 1981'de haftalık *Arayış*, 1988'de aylık *Güvercin* dergilerini çıkardı. 1957-1980 arasında, önce Ankara, sonra Zonguldak'tan Cumhuriyet Halk Partisi'nin milletvekili oldu. 1960-61'de Kurucu Meclis üyeliği, 1961-65 yılları arasında Çalışma Bakanlığı yaptı. 1966'da, CHP Genel Sekreterliğine getirildi. 1971'de Partinin askerî yönetimce oluşturulan hükûmete katkıda bulunmasına karşı çıkarak bu görevinden ayrıldı. 1972 Mayısında CHP Genel Başkanlığına seçildi. 1974 yılında kurulan CHP-MSP koalisyonunun başbakanı oldu. Bu dönemde Kıbrıs Barış Harekati gerçekleşti. 1977'de bir azınlık hükûmeti kurdu fakat güvenoyu alamadı. 1978'de, Partinin TBMM'de çoğunluğu bulunmama ile beraber, bazı bağımsız üyelerin ve küçük partilerin katkısıyla bir hükûmet kurdu. Bu Başbakanlık dönemi 21 ay sürdü. 12 Eylül 1980 askerî müdahalesinden sonra, askerî yönetime karşı çıkışları nedeniyle üç kez hapse mahkum oldu.

Bülent Ecevit, yasaklı döneminde, eşi Rahşan Ecevit başkanlığında Demokratik Sol Parti'yi kurdu. 1987'deki halkoylamasıyla, siyasî haklar verilince DSP Genel Başkanlığına seçildi. Kısa bir süre sonra yapılan genel seçimlerde Partisi iyi sonuç alamayınca bu görevden ayrıldı. Fakat 1989 başlarında, mahallî yönetim seçimlerinin yaklaştığı bir sırada Genel Başkanlık boşalınca toplanan Olağanüstü Kurultay'da yeniden Genel Başkan oldu. 1991 seçimlerinde de Zonguldak'tan milletvekili seçildi. 28 Şubat sürecinden sonra oluşan siyasî kaosta azınlık hükûmeti kurma görevi verildi ve 70 milletvekili ile başbakan oldu. 18 Nisan 1999 genel seçimlerde partisi birinci çıktı, MHP ve ANAP ile ortak hükûmet kurdu ve bu hükûmetin başbakanı oldu. 2002 seçimlerinde başarısızlığa uğradı. 2006'da Ankara'da hayatını yitirdi.

Bülent Ecevit 12 Eylül 1980'den önceki olaylarda, solu destekler tutumu yüzünden MHP'nin şiddetli tenkidine uğramıştır. Yukarıda bahsedilen ise 1977'de kurduğu hükûmet ve Ülkücülere karşı "düşmanca" tavrıdır.

kanlarının bu uğurda sebil gibi akmasına rağmen, yerinde sayışımızın suçlusu kimdir? Şu kadarını söyleyelim ki, geriliğimizin günahını sadece idarecilerimize yükleyemeyiz. Aynı zamanda millî kültüre yabancı ve ilmî zihniyetten uzak olarak yetişen Batı mukallidi aydınlarımız da bu günahın ortağıdır.

Millî Kültür ve Kalkınma

Bir toplum içinde aynı devrin çocukları aynı ruhu taşıyorlarsa, orada millet diye bir varlık yoktur veya varsa bile tehlikede demektir. İşte kültür ve sanatın önemi bu millî birlik ruhunu yaratmasında, aynı ruhu taşımağa mecbur etmesindedir.

İnsanlardaki mizaç ve karakterin millet bakımından karşılığı kültürdür. Kültür bir milletin karakteridir. Ve bu bakımdan da millîdir. Nasıl, bir insandaki karakter onun bütün iç benliğinin bir tezahürü ise, bunun gibi, bir milletin kültürü de bütün müesseselerin bir meyvesi, bir sonucu gibidir.

Benliğin yitirilmesi, züppeleşmek, yozlaşmak, soysuzlaşmak demektir. Taklitçilik ise insanı olduğu kadar milleti de maymunlaştırır. Kültür ile medeniyet arasındaki büyük farka dikkat etmek gerekir. Medeniyet, kültür gibi millî değildir. O millî sınırları tanımaz, evrenseldir. Bu noktanın önemini belirtmek isterim.

Kalkınmak ve ilerlemek fikirlerinin doğduğu tarihten bugüne kadar bir batılılaşma hastalığına yakalandığımız ve tıpkı otomobil ithal eder gibi batıdan siyasî ve iktisadî sistemler ithal ettiğimiz muhakkaktır. Bu gibi davranışların koyuna kurt dişi takmaktan veya bir hastayı süslü püslü elbiselerle donatmaktan hiç farkı yoktur. Bir hastalığa başka bir hastalığın ilâcını uygulamak kadar tehlikeli bir şey olabilir mi? Sözgelimi İngiltere siyasî veya iktisadî sistemi İngiltere'ye uygun düşüyor ve orada parlak sonuçlar doğuruyorsa, bu aynı sistemin Türkiye'de de olumlu ve verimli sonuçlar doğuracağına delil olamaz. Aksine orada çok iyi sonuç veren bir sistem, burada çok kötü bir sonuç verir. Çünkü İngiltere'nin sosyal şartları Türkiye'ninkinden çok farklıdır. Ve gene İngiliz kültürü, Türk kültürüne hiç benzemez. Bunları söylememiz sebepsiz değildir. Kültürün bir millet için taşıdığı önem göz önüne alınmadan taklit hastalığına kapılarak dışarıdan rejim ve sistem alırsa sonuç yıkım olur. Zaten aynı devrin çocukları aynı ruhu taşımalıdır,

derken kastettiğim, bir milletin siyasî, iktisadî ve öbür müesseselerin millî kültürle âhenkli olması gerektiridir. Medeniyet ve teknik için de aynı gerçeği ifade etmeliyim. Batıdan ithal edilen müesseseler bana bir kağıt arabasına uçak motoru takmak gibi çok mantıksız görünüyor. Ve bu hâl bizi hazırlapçuluğa alıştırtıyor ve tembelleştiriyor. Gene bu sebepten kendi öz yaratıcılık gücümüzü yitiriyor ve aşağılık duygusuna kapılıyoruz. Şekli yönünden batılılara benzemekle medenî olmadığımız şüphe götürmez bir gerçektir.

Sözgelimi otomobil sahibi olmakla, medenileştığımızı sanmıyorum. Bunun fabrikasını bizzat yapabildiğimiz gün kendimizi medenî sayabiliriz. Bugünkü durumda Türkiye'deki medeniyet; bir ithal malı medeniyeti, bir tüketim maddeleri medeniyetidir ve sadece sözdendir. Bizzat üretici ve yaratıcı olmayan milletler eritmeye mahkûmdurlar. Üstelik ve her hâlde daha acısı, böyle milletlerin millî kültürleri de bir istilâya uğrar, yabancı kültürlerin etkisi altında erir ve yok olur. Medeniyet alanındaki gerilik millî kültürün ölümüne yol açar. Çağdaş dünya, kanlı cephelerde dövüşerek değil, soğuk harpte zafer elde etmek peşindedir. Bunun için de başvuru en etkili yol kültür istilâsına girişmektir. Geri ülkelerin kültür istilâsına karşı çok uyanık olması gerektiğini özellikle belirtmek istiyorum. Dış düşmanlar artık zırhlılarla Çanakkale'ye çıkarma yapmaya lüzum duymadan, sinsice kültürünüzü soysuzlaştırmak, bizi millî benlik ve ruhumuzdan, yani kültürümüzden soğutmak amacı gütmektedirler. Bu hususu açıkladıktan sonra şu noktalara da işaret etmek isterim:

Türkiye'nin kalkınması her şeyden önce bir millî kültür ve millî uyanıklık meselesidir. Millî kültürün korunmasını ve yayılmasını, hattâ yaratılmasını üzerine almış olan aydınların ve sanatkarların Türk toplumunu rüyasından uyandırmaları ona kendi öz benliğini hatırlatmaları çok kutsal bir hizmet olacaktır.

Türkiye'de yaşayan insanların mutluluklarının, çözülmez bir birlik ruhu içinde birbirleriyle kaynaştırılıp yoğrulmasıyla gerçekleştirilebileceği inancındayım. Bunun için de gene kültür yaratıcılarına düşen görev büyüktür. Bunlar millî kültürü korumakla toplumsal orkestraya ahenk verecekler, müesseselerimizi aynı ruhu taşımaya mecbur edeceklerdir. Bu amaçları hızla gerçekleştirmek için güzel sanatların halk hizmetine yöneltmesi ve millî fikir hareketlerinin yaratılması gerekir. Romanlarımızla, şiirlerimizle, tiyatro ve sinemamızla tek bir ülküyü, Türk Ülküsü'nü terennüm etmeliyiz. Öyle sanıyorum ki, "Biz bize benzeriz" diye millî

kültürün önemini belirten atalarımıza lââyık olabilmek için, başkalarına benzememek zorundayız. Taklitçiliği bırakmak zorundayız. Bu uğurda çaba sarf eden herkese karşı duyduğum sevgi büyüktür.

Bugün gençliğin bazı kötü niyetli siyasî partilerce bir kırbaç, bir sürü köpeği olarak kullanıldığı bilinen bir şeydir. Bu anlamda gençlik bir amaç değil, araç durumundadır. Hâlbuki gençliğin bir amaç olarak görülmesi, korunması ve yetiştirilmesi gerekir. Kendi geleceğini değil de milletin geleceğini düşünen Ülkücü bir politikacının yapacağı da budur. Yarının yurt yöneticilerini yetiştirmek vatana ve millete yapılan iyiliklerin en büyüğüdür. Toplantı, konferans ve mitinglerde kendilerini alkışlatmak, muhaliflerini de yuhalatmak için etrafına genç toplamaya çalışanlar gençliği çığırktan veya satın alınmış propagandist olarak kullanan çarpık zihniyetli kimselerdir. Ve ne acıdır ki bugüne kadar gençliğin gördüğü muamele bu olmuştur. Hoş, bu bir bakıma da bir mutluluktur.

Kendi gideceği yolu göremeyen körler başkalarına nasıl yol gösterebilirlerdi ki? Kör köre yol gösterirse ikisi de çukura düşerler. Gerçekten bugün gençlik bu durumdadır. Basiretsiz yöneticiler kendileri gibi, bu arada Türkiye gibi, gençliği de çukura düşürmüşlerdir. Mesele, şimdi gençliği kurtarmada, ona gideceği gerçek yolu, Türk Ülküsü yolunu göstermektedir. Gençlik Amerikan uşaklığının da, Rus uşaklığının da aynı kapıya çıkacağı gerçeğini bilmelidir. Komünist Rusya'ya sempati duymak, efendi değiştirme isteğinden başka bir şey değildir. Türk Ülküsü dışında ne olursa olsun hizmet etmek köleliktir.

Bu arada gençler de tamamen sorumsuz değildirler. Kendilerine gerçek yolu gösterenleri bulmaları ve bunları izlemeleri gerekir. Herkesin Ülkücü olması beklenmese bile Ülkücülerin yalnız bırakılmasından herkes, her Türk genci sorumludur. Kudretli ve mutlu Türkiye adlı kutsal anıtın yaratılmasında her nefer kendine düşen alın terini dökmelidir, demekle yetinmiyorum, dökmeye mecburdur. Yeni baştan bir toplum, yeni baştan bir millet ve yeni baştan bir tarih yaratmak görevini hakkıyla yerine getirmeyen her Türk genci atalarına, torunlarına ve Türk Ülküsüne ihanet etmiş olacaktır. Türk gençliği Türk milletine önder olmalıdır.

Kalkınmanın Maddî Temeli

Kalkınmanın maddî temeli, müspet ilim zihniyetine ve teknik gelişmeye dayanır. Müspet ilim zihniyetinin mutlaka uyulması gereken

icapları vardır. Bu icaplardan biri ve başlıcası, bir cemiyette istihlal ve istihlâk faaliyetlerini tam bir âhenk içinde yürütmektir. Bir milletin istihlal hayatı hangi sisteme, hangi esaslara ve hangi anlayışa dayanıyorsa, istihlâk hayatı da aynı sisteme, aynı esaslara ve aynı anlayışa dayanmalıdır. Sevgili Türkiye'mizi böyle bir açıdan seyrettiğimiz vakit kahredici bir manzara ile karşılaşırız. İstihlâkimiz Batı cemiyetlerinin ölçülerine uygun bir istikamet içinde gelişmekte, fakat istihsalimiz tam bir Doğulu gibi olmakta, bulunduğu geri seviyeden asla kurtarılamamaktadır. Bir "batılı" gibi giyiniyoruz, ama, o giyim eşyalarını yapacak fabrikaları kuramıyoruz. Batının medenî saydığımız vasıflarından istifade etmeye çalışıyoruz. Otomobillerimizin, telefonumuzun, radyomuzun, çamaşır makinamızın, buzdolabımızın ve diğer modern vasıtalarımızın olmasını istiyoruz. Ama istihlal tekniğimizi isteklerimize göre ayarlamasını beceremiyoruz. "Medenî vasıtalar" dediğimiz şeylerin pek çoğunu yapamıyoruz; mütemadiyen başkalarından satın alıyoruz. Eğer bir millet geri kalmış bir istihlal tekniğine dayandığı hâlde, istihlal tekniği üstün olan milletler gibi istihlâke alırsa, sonu ne olur? İlmî bu husustaki hükmü kesindir ve açıktır. Doğulu gibi istihlal ve Batılı gibi istihlâk eden milletler, iktisadî bakımdan daima sömürülmeye, başkalarının yardımına muhtaç kalmaya ve daha kötüsü, mutlaka fakirleşmeye mahkûmdurlar. Hem geçmişteki iktidarlar, hem de günümüzün iktidarı sevgili milletimizi artan bir hızla felâkete götüren bu ana davayı kavrayamamışlardır. İktidar hırslarına yenilmişler, kısır oy hesapları içinde vakit harcamışlar, milletin itimadını kötüye kullanmışlardır. Biz ilk defa, davanın temelini inmenin, teşhisi koymanın, kalkınmanın çaresini arama ve göstermenin mutluluğunu yaşamaktayız.

Müspet ilim zihniyetinin vazgeçilmesi mümkün olmayan diğer bir icabı da şudur: Hiç bir millet, başka milletlerin yapılarına ve şartlarına göre ayarlanmış sistemleri taklit etmekle kalkınamaz. Elbette ki, milletler de, insanlar gibi birbirlerinin tecrübelerinden faydalanacaklardır. Ancak, başkalarının yaptığını aynen yaparlar ve kendilerinden hiç bir şey katmazlarsa asla iyi bir sonuç elde edemezler. Bir milletin nasıl kalkınacağı öz şartlarının incelenmesi, memleket imkânlarının doğru bir şekilde değerlendirilmesi, maddî ve manevî yapısının özelliklerine uygun çarelerin araştırılması ile ortaya çıkar. Yabancıların hazırladığı reçetelerden medet ummak, çok defa hastalığın artmasına, hattâ Allah korusun, ölmesine sebebiyet verir. Türkiye'miz, iktisadî kalkınmayı

sağlamak için, kapitalist sistemi uygulamaya çalışıyor. Kapitalizm, Avrupa medeniyetinin yapısına ve Avrupalı milletlerin şartlarına göre düşünülmüş bir sistemdir. O Avrupa ki, bize benzemeyen, ölçüleri bizim ölçülerimize uymayan, değerlerimize aykırı, yabancı bir dünyadır. O Avrupa ki, içtimaî geleneği sınıf düşmanlıklarına dayanır. Türk milletinin tarihinde “sınıf düşmanlığı” yoktur. Bütün bir milletin tek bir gaye etrafında kenetlenmesi vardır. O Avrupa ki, zenginliğinin büyük payını, başkalarını insafsızca sömürmesine borçludur. Biz, sömürülmemizi kolaylaştırmak için telkin edilen bir sistemle nasıl kalkınabiliriz? İşte bu yüzden, sadece fertlerimizi değil, milletimizi de fakirliğe mahkûm etmek isteyen kapitalizmi reddediyoruz.

Bilhassa son yıllarda, yine milletimize yabancı bir sistemin, görünüşte sosyalist, aslında komünist olan ikinci bir yolun tavsiye edildiğini görmekteyiz Komünizmin Türk milletine neler getireceğini merak etmek, “Bari bir de şunu deneyelim” diyebilmek mevkiinde değiliz. Çünkü, altmış bir yıllık uygulamanın sonunda, soyları, dinleri, dilleri ve kültürleri ile bizden olan 60 milyon Türk-İslâm kitesine ne yaptığını gayet iyi biliyor, neler getirdiğini inkâr edilemez bir açıklıkla görüyoruz. Komünizm, o talihsiz soydaşlarımıza, hayvan katarlarına doldurup vatanlarından sürülmeyi, kitle hâlinde imhâ edilmeyi, tarihini ve milletini unutmaya zorlanmayı, inançlarına saldırılmasına katlanmayı, dilinin bozulmasına boyun eğmeyi, kültürünün bozulmasını, zenginliklerinin çalınmasını ve hürriyetsizliği getirmiştir. Nihayet, **bizim için komünizm, bir “iktisat” davası olmaktan ziyâde bir “istiklâl” davasıdır.** Bu gerçeği unutmuyacağız. Unutan gafillere daima hatırlatacak, unutturmak isteyen hâinlerin mutlaka kökünü kazıyacağız. Şunu da belirtelim ki, kapitalizmle komünizm, birbirlerinden farklı bir görünüşle olmalarına ve mücadele etmelerine rağmen aslında aynı hamurdan mayalanmışlar, aynı kaynaktan çıkmışlardır. Çünkü ikisi de “madde” temeline dayanır; insanların sadece midelerine hitap ederler. Biz, kapitalizm ve komünizm gibi yabancı sistemlerin dışında millî bir kalkınma yolu teklif ediyoruz. Bu yol, çalınma doktrinlerden değil, millî yapımızın ve başkalarına benzemeyen şartlarımızın incelenmesinden doğmuştur. Buna “Üçüncü Yol” diyoruz, “Dokuz Işık Yolu” diyoruz. Ve inanıyoruz ki, hizmetinde bulunmaktan sonsuz bir şeref duyduğumuz büyük Türk milleti teklifimizi mutlaka kabul edecek ve böylece yeniden kendine dönecektir.

İlim, Teknik ve Kalkınma

Ayrıca ve nihâi olarak şunu belirtiyim ki, motiflerde, sembollerde, hayatiyet güç ve enerjisini kaybetmiş kalıplarda mucize gücü yoktur. Türk-İslâm dünyasının utanç ve ıstırap veren perişan hâli önümüzdedir. Çağın hâkim medeniyetini temsil eden mağrur ve zâlim kuvvetler, eski muhteşem medeniyet yurtlarında hüküm yürütmekte ve talihsiz ülkeleri zillet içinde tutmaktadır. Bu ülkeler çocuklarının yurtlarını, varlıklarını korumak ve devam ettirmek için bulacakları çare ve yol, ömrünü tamamlamış köhne kurumlarla, tozlu küflenmiş motiflere şursuzca sarılmak değil, hâkim medeniyetin üstünlük sebeplerine nüfuz ederek daha üstün bir hayat nizamı kurmak için çaba göstermektedir. Aklın, ilmin ve tekniğin rehberliğini kabullenmektir. Gönüllerin imarla, zihinlerin ilimle aydınlanmasını istiyoruz, Cehil, vehim ve şüphe karanlığını sileceğiz.

Türk ilim hayatını tesis ödevindeyiz. Aklın ve ilmin madde planında, mutlak egemenliğini tesis zorundayız. Türk akademisini kuracağız. Türk üniversitelerinde cihanşümûl itibar ve imkân sağlayacak bir düşünce ve hareket devresi açacağız. Dünyayı geniş bir imtihan alanı ve büyük bir okul kabul ediyoruz. İleri milletlerin kültür ve tekniklerinin kötü kopyacı talebeleri olmaktan çıkacağız. İlimde ve teknikte rehberliğe yönelecek bir seviyeye yükseleceğiz. Hal; zahmeti, yokluğu, utancı, zilleti ifade ediyor. Yakın yüzyıllar da böyledir. Zaman çarkı dönüyor. İleriye doğru dönüyor. Türklük için şan-şeref, itibar gelecektedir, ilerde. Seciyesine, fitratına uygun yeniden doğuştur.

Bugün ilim ve teknik alanında meydana gelen büyük gelişmeler insanlara yepyeni refah, ümit ve yükseliş ufukları açmıştır. Milletlerin geri kalmış veya fakir yahut az nüfuslu oluşlarının önemi bu sayede çok azalmıştır. Bugün artık ilim ve teknikte, uygarlıkta en ileri olan ülkeler en kudretli ve refahlı olan ülkelerdir.

Bunun için memleketimizin ilim ve teknik alanında yükseltilmesi kalkınma ve kurtuluşumuzun başlıca çaresidir. Bu çareye sahip olan millet, ancak yüksek ilim ve teknik adamları yetiştirmekle sahip olabilir. Bunun politikacılarımız tarafından gerektiği şekilde önemle ele alınmadığı ve anlaşılmadığı görülmektedir. Bunun bir örneği Beş Yıllık Planda görülmektedir ki, Beş Yıllık Planda çeşitli konularda üç bin ilim adamı

yetiştirilmesi öngörüldüğü hâlde, bu uygulanmamış ve üç bin yerine ancak 600 kişinin yetiştirilmesine gidilmiştir.

Türkiye'nin hızla kalkınması için ilim ve teknikte sür'atle en yükseğe çıkmak lâzımdır. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapmak lâzımdır. Bunu biraz daha açmak isterim: Türkiye'nin bugün ileri gitmiş modern milletlerin, modern devletlerin seviyesine ulaşması için dünya çapında yüksek ilim adamları ve teknik insanlar kadrosuna ihtiyacı vardır. Dünya çapında yüksek, büyük laboratuvarlara ve bu çapta ilim adamlarına, teknik elemanlara ihtiyacı vardır. Her köye okul götürmek, her taraftaki ilkokulları tamamlamak faaliyetlerinden evvel Türkiye'nin en yükseğe çıkmış milletlerin safına çıkmasını sağlayacak, bu dünya çapındaki ilim adamları kadrosunu her şeye rağmen kurması, yetiştirmesi lâzımdır. Bu sayede Türkiye ilimde, teknikte kısa zamanda en yüksek seviyeye gelebilir. İlimde, teknikte yükselmenin yolunu bulmadıkça Türk milletinin kurtuluşu mümkün değildir.

Bunun için düşmanlarımız sinsi sinsi çeşitli faaliyetler yapmaktadırlar. Türk milletinin dikkatini esas bu dertlerden, bu prensiplerden başka önemsiz olan şekil, kalıp meseleleri üzerine çekmeğe çalışmaktadırlar ve muvaffak da olmaktadırlar. Meselâ bakıyorsunuz hiç yoktan bir olay, vay sen gerici, vay sen ilerici... Milletimiz birbirine giriyor. Gerici ne, ilerici ne? Uçak getirdik de bu Türk halkı, Türk milleti uçağa binmem dedi mi? Televizyon verdik de, bu televizyonu kullanmam dedi mi? Televizyonu, uçağı, modern araçları reddeder, buna sırtını çevirirse, doğru yoldan ayrılırsa, hakka sırtını çevirirse, ayaklar altına alırsa o zaman o adam gerici olur. O zaman o adam mürteci olur.

Asıl dava Türk milletini ilimde, teknikte en yükseğe çıkarmaktır. Bunun dışında şöyle gömlek giymiş, böyle kravat takmış, şöyle pantolon giymiş, pantolon yerine şalvar giymiş, bunlar şekildir. Bunu kavramamız lâzımdır. Yüksek ahlâk, milliyetçilik şuuru, hak ve adalet inancı ve ilimde, teknikte en yükseğe çıkmak. Bunun için de her şeyi yapmak lâzım. Bütün imkânlarımızı seferber edip, ilim ve teknik sahasında yeryüzünün en ileri gitmiş milleti hâline gelmeliyiz. Ne fedakârlık lâzımsa, bunun için yapmalıyız. Milletlerin birbirine olan üstünlüğünü, kuvvetini içinde yaşadıkları çağa uygun modern araçları yapabilme kabiliyeti meydana getirir. Bugün Türkiye'ye geri kalmış bir millet deniyor. Hem de geri kalmış milletlerin yetmiş altıncı sırasında bulunuyor. Neden? Çünkü içinde bulunduğumuz çağa uygun, modern araçları kendi insanlarımızın

bilgisiyle, ilmiyle ve el emeğiyle kendi memleketimizdeki fabrikalarımızda yapacak hâlde değiliz... Kudretli olan, ileri gitmiş milletler bunu kendi insanların ilmiyle, bilgisiyle, fikir gücüyle, el emeğiyle kendi memleketlerindeki fabrikalarda yapabildikleri için güçlü ve kuvvetlidirler. Bu gerçeği de gözden kaçırmamalıyız. Yoksa bunun dışında, falan bunu demiş, falan bunu yapmış, bu gericidir, bu şunu şöyle der. Bunlar bizi birbirimize düşürmek, bizi asıl ana davadan, ana gerçekten uzaklaştırmak; düşüncelerimizi, görüşlerimizi ana mesele üzerinden başka taraflara kaydırmak için içimize salınan ayrılık tohumları, fesat hareketleridir. Asıl mesele Türkiye'yi de içinde yaşadığımız çağa uygun modern araçları, gereçleri kendi insanlarımızın ilmiyle, bilgisiyle, el emeğiyle kendi fabrikalarımızda, kendi topraklarımızda yapacak hâlde getirmek. Bunu çözdüğümüz gün birçok meseleleri çözmüş hâlde geleceğiz.

Biz hiç kimseye benzemeyiz. Benzemeyi de istemeyiz. Biz Türk'üz. Şanlı olan, şerefi olan, şanlı bir tarihi olan, üç kıt'ada hüküm sürmüş olan, büyük medeniyetler yaratmış olan büyük bir milletiz. Başka milletleri, başka memleketleri taklit etmeğe ihtiyacımız yoktur. Bunu şunun için söylüyorum: Başlatmış olduğumuz Dokuz Işık hareketi, başlatmış olduğumuz Türkçülük, Milliyetçilik, Türk milleti içinde hızla geliyor. Hızla gelişirken gerek komünistlerin aleyhimize açmış oldukları kampanyalar, propagandalar, gerek diğer düşman faaliyetlerin aleyhimizde girişmiş oldukları propagandalarda bize "nazi" gibi, "faşist" gibi bir takım ithamlar ileriye sürülmektedir. Fakat burada şu kadar söyleyeyim ki, bizim hareketimiz ne bir nazi, ne bir faşist hareketi değil; tamamen millî, milliyetçi bir harekettir.

Bizim tarihimizde Meteler, Ertungalar, Cengizler, Timurlar, Fatihler, Yavuzlar, Alparslanlar, Kılıçaslanlar, saya saya bitmeyecek kadar büyük işler yapmış olan büyük şahsiyetler, dünyaya örnek teşkil edecek büyük eserler vermiş olan insanlar varken, bizi kurtarıcı diye memleketlerine davet eden başka bir milletin ortaya attığı bir takım görüşleri kopya etmeğe, onları benimsemeğe ihtiyacımız yoktur. Böyle birşeyi millî izzet-i nefsimize bir darbe telâkki ederiz. Bizler genç-ihtiyar, erkek-dişi Bozkurtlarız. Başkalarını taklit etmeyiz. Bizim yolumuz Dokuz Işık yoludur. Ne komünizm, ne kapitalizm. Türkiye'yi, Türk milletini yeniden güçlendirecek, yeniden ilimde, teknikte en yüksek seviyeye çıkaracak olan yüzde yüz millî, yüzde yüz yerli, modern ilmi ve tekniği de önder edinmiş olan Dokuz Işık yolu... Kurtuluş yolu budur.

MİLLÎ EĞİTİM, DİL VE KALKINMA

Eğitim Meselemiz

Bugün birçok ananın, babanın, gencin yüreği derttedir. Her yıl 300 binden fazla Türk genci üniversite veya yüksek okula girememesi durumuyla karşı karşıya kalmaktadır. Üniversite giriş imtihanından çok bir tavsiye imtihanı olduğu açıkça ortaya çıkmış bulunan bu sistemle her yıl 300 bin gencimize, yeni genç nesiller eklenecek, bu sayı 400 bini, 500 bini bulacaktır. Anayasaya göre her Türk vatandaşı okuma hakkına sahip, devlet de onu okutma, eğitme ödevi içindedir. O hâlde yapılacak iş mevcut üniversite ve yüksek okullarda bulunan gizli kapasiteleri açıp, genişletirken diğer taraftan da yeni bir yüksek öğrenim sistemi kurmaktır. Kalkınmış ülkeler kalkınmasını yüksek öğrenim kurumlarına, yüksek öğrenim yapmış aydınlara borçludur. Mevcut imkânlarımızı zorlayarak yeni yüksek okullar açmak, yüz binlerce gencimizi buralarda okutarak ülkemizin ekonomik ve bilimsel kalkınmasını hızlandırmak zorundayız. 300 binden fazla gencimizi bu yıl öğrenime almak için yeterli binaya, güzide öğretim kadrosuna ve diğer personele sahibiz. 15 yıl önce bugünkü bina ve öğretim kadrosunun üçte biri ile üç kat fazla öğrenci okutabilen öğrenim kurumlarımız bu günkü yetişkin ve kat kat fazla kadrosu ile daha çok öğrenci okutabilir.

Ancak ilmî araştırmanın zorluğu, yoruculuğu karşısında öğretim üyelerinin bugün ellerine geçen ekonomik imkânlar son derece yetersizdir. İlim zor olduğu kadar da pahalıdır. Bu sebeple Milliyetçi Hareket Partisi güzide ilim adamlarımızın hayat şartlarının ekonomik güçlük ve zorluklarının öncelikle ele alınıp giderilmesini savunmaktadır.

Milliyetçi Hareket Partisi olarak hedefimiz Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Komünizm, kapitalizm ve bunlar gibi diğer gayrimillî ideolojiler bizim bu büyük hedefe varma yolumuzdaki ayrık otlardır, engellerdir. Bütün bu engelleri aşarak Türkün kendi öz değerlerinden çıkan millî sistemini kuracak ve Milliyetçi Türkiye'yi tahakkuk ettireceğiz.

Biz sadece komünizmle mücadele eden bir teşekkül değiliz. Türk milletinin yaşayış tarzını kısa zamanda en üst seviyeye çıkaracak, Türk devletine dünya siyasetinde hakkı olan gerekli yeri kazandıracak bir hareketiz ve bunun için iktidara talibiz.

Bir hareketin başarıya ulaşması, Ülkücü kadrolara sahip olmasına bağlıdır. Ülkücü kadro aynı fikirle beslenen, aralarında duygu ve düşünce disiplini sağlanmış olan, feragat ve fedakârlıkta yarışan insanların meydana getirdiği şuurlu bir ekiptir.

Çağ Dışı Eğitim Sistemi

Millî olmayan, millî kültür, millî karakter ve millî şuur yaratmayan bir eğitim sistemi, çağ dışı, zararlı, iflâs etmiş bir eğitim düzeninden başka bir şey olamaz. Bugün ülkemizde yürürlükte bulunan eğitim sistemi, maalesef böyledir. Ancak, reforme edilmek istenen eğitimimize getirilecek olan reform hükümlerinin millî şuur ve millî kültüre dayalı olduğunu görememenin ıstırabı içindeyiz. Eğitimden beklenen şudur: Bir ülke içinde yaşayan genç dimağları birbiri ile kaynaştırma, onlara, tarihlerini, ülke şartlarını öğretmek ve millî kalkınmada personel sermayesinin faydalı bir biçimde yetişmesine dikkat etmektir. Başka bir deyimle eğitimin iki görevi vardır. Birinci görev, millî kültür ve millî şuur yaratmak, ikinci görevi ise, bu kültür ve şuur içinde ekonomik kalkınmaya, çevre kalkınmasına, millî kalkınmaya katkıda bulunmaktır. Her sistemin kendine özgü modelleri vardır. Meselâ Marksist veya faşist ülkede bunlar, o sistemlerin esas aldığı değerlere göre tespit edilir. Marksist bir düzende aslanan ekonomik kalkınma ekonomik büyümeye katkıda bulunmadır. Bu sebeple Marksist sistemlerde fertlerin eğitiminde sadece bu yön esas alınır. Bir de buna ilâveten Marksist rejim ve düzene ihanet etmemek, buna bağlı kalmak şuurunu verilir. Türk Millî Eğitim sistemi yukarıda da belirttiğimiz gibi, iki ana hedefe yönelmiş olmalıdır. Evvelâ, genç dimağlara mensup oldukları milletin tarih, kültür ve değerleri anlatılmalı, onlar bunlarla yoğrulup, birbiriyle kaynaşmalıdır. Ayrıca ülke kalkınmasında üretici, araştırmacı katkıları getirecek bir kafaya sahip olmalıdır. Reform taslağında, biz sadece bunlardan ikinci unsura kısmen önem verildiğini görmekteyiz. Oysa bir ideolojiye özellikle millî kültür haslet ve şuuruna varamamış insanların ekonomik kalkınmaya katkıda bulunmaları mümkün değildir.

Bugün karşılaştığımız sıkıntıların bir mühim sebebi millî eğitim sistemimizin çocuklarımızı Türk milletinin millî değerlerine bağlı, millî kültürüyle yoğurulmuş, millî şuur sahibi milliyetçi bir ruh ve milliyetçi bir ihtiras sahibi insanlar olarak yetiştirememesidir. Bunun yerine sadece

bilgi yüküyle yüklenmiş ve bencillik, menfaat ihtirasıyla dolu insanlar hâline getirmektedir. Hâlbuki millî eğitimin her şeyden evvel sağlaması icap eden husus, yetişecek memleket evlâtlarının evvelâ Müslüman Türk olarak, Müslüman Türk'ün manevî değerlerine bağlı, millî kültürle yoğrulmuş ve ona bağlı, ondan kopmamış ve her zaman, he yerde Türk milletinin menfaatlerini temin etmek ihtirası, temin etmek şuuru, temin etmek duygusuyla titreyen insanlar olarak yetişmeleri lâzımdır. Millî eğitimin sağlaması icap eden bir diğer husus da hangi okuldan çıkarsa çıksın bir okuldan ayrılan memleket çocuğunun millet hayatına yük teşkil edecek bir vatandaş hâlinde değil, milletin hayatına yeni değerler katacak, milletin hayatına üretici olarak katılacak vasıfta yetiştirilmesi lâzımdır. Bugün okullarımız o şekilde çocuklarımızı yetiştirmektedir ki, okuldan çıkan çocuk bir daha tarlaya gitmiyor, gitmek istemiyor. Bir daha tezgâhın başına gitmiyor, gitmek istemiyor. Bunun yerine hepsi devlet kapısında bir büro işi, bir memuriyet yani cemiyetin sırtında, cemiyete değer kazandıran bir faaliyet içinde değil, cemiyetin sırtına yük olacak bir istikamette kendisine yer arıyor. Onun için millî eğitimin, millî şuur, millî terbiye vermekle beraber, yetişecek çocuklarımızı milletin sırtına yük değil, hangi okuldan ayrılırsa ayrılırsın, ayrıldığı andan itibaren hayatın her yerinde Türk milletine değer kazandıracak bir terbiye, bir bilgiyle yetiştirmesi lâzımdır.

Bizim Türk milliyetçileri olarak davamız Türk milletinin varlığını yüceltmek ve ebediyen devam ettirmek davasıdır. Bu fikrin, bu davanın üstünde başka hiç bir fikir, başka hiç bir dava yer alamaz. Türk milletinin varlığını korumak, yükseltmek ve onu ebediyen devam ettirmek fikrine hizmet etmeyen hiç bir davranış, hiç bir hareket Türk milleti için meşru sayılmamalıdır. Milletler arasında devamlı bir yarışma, devamlı bir mücadele sürüp gitmektedir. Her millet kendini daha üstün yapmak, daha refahlı, daha saadetli, daha medenî, daha ileri bir millet yapmak için çırpınır ve mücadele eder. Bu tarihin değişmeyen gerçeğidir.

Bu şuurdan, bu duygudan, bu kutsal ihtirastan mahrum olan milletler yok olmaya, sürünmeye mahkûmdur. İşte tarihin kaydettiği en eski devirlerden beri milletler arasında sürüp gelen bu mücadele içinde Türk milletinin, bir an önce bu bakımsız, fakir, geri kalmış ve kuvvetsiz durumundan kurtularak kendi gücü ile ayakta duran, sözünü ve şerefini her yerde saydıran, başkalarına avuç açmayan, medeniyette en ileri, refahta en ileri bir millet hâline gelmesi temel davamız olmalıdır. Türk

milletinin böyle bir varlık hâline gelmesi her şeyden önce milliyetçilik şuurunun Türk milletinin fertlerinin kalbini doldurması ve en güçlü, en refahlı, en ileri olma ihtirasının zihinlere yerleşmesiyle mümkündür. Bizim Türk milliyetçileri olarak yürüttüğümüz mücadelenin özü budur, hedefi budur, hareketimizin gayesi ve manası budur.

Kalkınma Edebiyatı Yapmakla Meşgulüz

Bugün maalesef ülküden, inançtan, ihtirastan yoksun bulunuşumuz ve aydınlarımızın nemelâzımcı, bencil duygular içinde memleket meselelerine yabancı kalışı, yeryüzünün ileri ve modern memleketleriyle Türkiye'mizin arasındaki mesafeyi kapatacağı yerde daha da genişletmekte ve açmaktadır. Memleketimizde bugüne kadar uygulanan kalkınma programları, kalkınma planları, propaganda mahiyetinde olup, siyasi kadroların halkımızı uyutmak, avutmak için kullandıkları gerçek dışı beyanlardan ibarettir. 55 senelik Cumhuriyet Türkiyesi kalkınmak için hiç bir fedakârlığa katlanmaksızın normal bir gelişmenin gerektirdiği kalkınmaya ulaşabilmiş bir memlekettir. Kalkınma, ileri gitme sözlerine aynı yıllarda başladığımız pek çok ülke bugün Türkiye'yi fersah fersah geride bırakmıştır. Biz hâlâ kalkınmanın edebiyatını yapmakla meşgulüz. Geri kalmış ülkelerin de en gerilerinde yer almış bir Türkiye... Sefalet ve perişanlık içinde sürüklenen milyonlarca Türk köylüsü. Ve hâlâ kalkınmadan bahseden siyasetçiler. Bu duruma, böylesine bir gidişe dur demek, isyan etmek Türk milletinin varlığını bir an önce kurtarmak ve onu dünyanın şerefli bir varlığı hâline getirmek davasını güdenler için en mukaddes vazifedir.

Düşman Propagandalarının Kültür Merkezi

İnanmayan, kendine güvenmeyen, tarihî vazife şuuru olmayan fertlerden teşekkül eden milletler zayıf kalmaya, hakir görülmeye, ezilmeye mahkûmdur. Hele bir milletin aydınları kendi millî benliğinden koparılmış, milletin değer hükümlerine yabancılaşmış, dilini, dinini, kültürünü hor görür bir hâle gelmişse artık o millet için çırpınma, silkinme hareketi de zorlaşmış demektir.

Biz maddeten ve mânen kuvvetli bir millet olmanın şuuruna bağlı, büyük düşünen ve büyük isteyen bir Ülkücü aydınlar kadrosunun Türk milletini içinde bulunduğu bu kötü durumdan kurtaracağına inanyor ve

bunun mücadelesini yapıyoruz. Geçmiş iktidarlar döneminde, idareciler ve aydınlarla halkın arası açılmış, ordu ve millet çatıştırılmak istenmiş, üniversiteler, akademiler, radyolar düşman kültürlerin propaganda merkezi hâline getirilmiştir. Halkımız ordusuyla, devletiyle, üniversiteleri, aydınları ve idarecileriyle barışık hâlde bulunur, manevî birlik bütünlüğümüz kurulursa büyük işler yapmamız, büyük hamlelere girişmemiz de mümkün olacaktır. Memurla halkın, okumuşla okuyamamışın, emek ile sermayenin, ordu ile milletin, imamla öğretmenin birbirine güvendiği el ele verdiği, aynı ülkünün heyecanı içinde omuz omuza emek-kalkınma-enerji-seferberliğinin başlatıldığı bir Türkiye çok kısa bir zamanda dünya devletleri arasındaki şerefli yerini alabilecektir.

Temel Davalarımızın Halli

Türkiye'mizin bu temel davasının halli için, hâlen yürürlükte olan çarpık gayrimillî eğitim sisteminin kökünden değiştirilerek yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Memleketimizin aydınları yıllardır Türk halkına yabancı, ülke şartlarını bilmeyen, vazife ve hizmet şuurundan yoksun olarak yetiştirilmişlerdir. Eğitim ve öğrenim yapan memleket çocukları bir daha halkın arasına dönmekte, halkın hayatına ortak olmaya yanaşmamakta, bunun yerine büyük şehirlerin lüks ve konforlu hayatı içinde bir mevki sahibi olmağa çalışmaktadırlar. Türk halkı bin bir zorluk içinde, bin bir mahrumiyet içinde, sefalet içinde sürünürken, onun sağladığı imkânlarıyla yetişen çocukları, ona ihanet etmektedir. Halktan ayrı kalan aydın, aydından mahrum kalan halk... Bu fasit daire en kısa zamanda kırılmalı, halk-aydın bütünleşmesi sağlanmalıdır.

Bu amaca ulaşmak için Türk Millî Eğitimi şu iki hedefe uygun olarak düzenlenmelidir:

a — Millî kültür ve millî şuur yaratmak, Türk aydınlarını milliyetçi düşüncelere sahip fertler olarak yetiştirmek.

b — Bu kültür ve bu şuur içindeki aydınları millî kalkınma savaşının öncüleri gönüllüleri hâline getirmek.

Bu husus da gerçekleştikten sonra Türk emeği, Yer altı yer üstü kaynaklarıyla Türk enerjisi, Türk milletin milliyetçi ve Ülkücü aydınlarının elinde kalkınma seferberliğinin emrine verilecek olursa güçlü, büyük, refahlı, sanayileşmiş Türkiye, hayal olmaktan çıkacak ve gerçek olacaktır.

MİLLÎ EĞİTİM

Halk-Aydın Bütünleşmesi

Bugün yeryüzünde ve milletler arasında adına sessiz savaş diyebileceğimiz kültür savaşı bütün şiddetiyle devam etmektedir. Bir ülkenin kaleleri fethedilebilir, orduları muharebeyi kaybedebilir, fakat bir milletin gönlü ve zihni fethedilmedikçe o ülke asla yenilmiş sayılamaz. Tarih buna ait ölmeklerle doludur.

Büyük bir gerçektir ki, **“Her hangi bir kimse bir kavme benzemeye çalışırsa o kavmin efradından sayılır.”** Milletler kültür savaşında başka milletlerin dilini, dinini, örf ve geleneklerini, millî ve manevî değerlerini yıkmayı ve kendi kültürlerini yerleştirmeyi hedef alırlar. Onun için kültür savaşı alfabeyi ezberleme ve ezberletme davası değil; nesillerin zihnini, gönlünü ve bedenini yetiştirme ve geliştirme davasıdır.

Bugün memleketimizde Millî Eğitim Bakanlığının plan ve programları milliyetçi bir gençlik yetiştirilmesi hedefinden uzaktır. Eğitim ve öğretime hizmet etmesi gereken müesseseler de gençliğin yetiştirilmesinde üzerlerine düşen görevleri tam ve doğru olarak yaptıklarını iddia ve ispat edemezler. Okullar, sadece bilgi unsuru olan ansiklopedik karakterden kurtarılmalı, öğrenciyi ilim, iman ve ahlâk yüceliğine ulaştıran bir ilim yuvası ve iman kaynağı hâline getirilmelidir.

Memleket ihtiyaçlarına ve sınıf hacmine, sıra adedine göre öğrenci kabul etmek yerine, öğrencilerin kabiliyetlerine göre üniversiteler açmak yoluna gidilmesi, geniş sahalar üzerine çağın ihtiyacına cevap veren modern ve büyük tesislerle üniversite şehirleri kurulmalıdır.

Uçağını, gemisini, atomunu kendi yapan bir millet olabilmek için sosyal denge ve gelişmenin diğer şartları yanı sıra bizzat insanın beyin gücüne ihtiyaç vardır. Memleketin büyük imkânlarını israf ve çar çur

eden iktidarlar, beyin gücünü yetiştirmek için geniş ve ciddi yatırımları esirgemişlerdir.

Uzun yıllardan beri devam eden yanlış eğitim siyasetinin diğer bir sonucu olarak bugün halkla aydın arasındaki damarlar tıkalı, bağlar kopuktur. Aydın halktan uzak, halk aydından ümitsizdir. Allah'ın bir lütfü olan aklın, her şeyden üstün bir cevher olduğu hatırlanmalı ve millî eğitim ilim, iman, ahlâk temellerine oturtulmalıdır. Unutulmamalıdır ki milletlerin gelişmesi ve mutluluğu, fertlerin beyin, kalp ve ruhlarını ilim, iman ve ahlâk ile doldurmak suretiyle girilecek hamlelere bağlıdır.

Millî Eğitimi ve Türk Gençliği

Türkiye'nin az zamanda kalkınması için seçkin kabiliyetlerin mütehasıs zümre olarak yetiştirilmesi daha faydalıdır. Yalnız millî eğitim konusundaki görüşlerimizi bir yanlışlığa yer verilmemesi için biraz açıklamak istiyorum.

Türkiye'nin millî eğitim davası, Cumhuriyetin kuruluşundan beri gayet plansız ve çok yanlış bir şekilde yürütülmüştür. Bugün de aynı kör dövüşü sistem devam ettirilmektedir. Eğitimin, milletimizin sosyal ve iktisadî durumu ve ihtiyaçları dikkate alınarak Türkiye'yi en kısa zamanda kalkındıracak bir plana bağlanması lâzımdır. Onun için de önce Türkiye'nin muhtaç bulunduğu elemanların sayısı, branşlarının tespit olunması ve belirli süreler içinde ulaştırılması gereken hedefleri tayin olunarak buna göre eğitim faaliyetlerinin düzenlenmesi gereklidir. Yani Türkiye'de halkın sağlığı için ne kadar doktora ihtiyaç var, ne kadar sağlık memuruna, ebeye, hemşireye ihtiyaç olduğu ve bunun gibi ne kadar makina mühendisine, inşaat mühendisine ve böylece nelere ihtiyaç olduğu neticesine ilmî bir şekilde varılmalıdır.

Bundan sonra da millî eğitimin buna göre planlanması gerekir. İktisadî durumumuz ve ihtiyaçlarımızın da aynı şekilde dikkate alınması lâzımdır. Türkiye'de bugün uygulanan şekil ise şöyledir: Her tarafta alabildiğine ilköğretimi sağlamak için ilkokullar açılmağa çalışıyor. Ve bu ilkokuldan mezun olan öğrencileri okutmak için de ortaokullar açılmağa, ortaokulu bitirenler için de liseler açılmağa çalışılıyor. Böylece liseleri bitiren öğrencilerimiz üniversiteye sığamıyorlar. Liselerden mezun olan öğrencilere yetecek kadar üniversite kurulabilse dahi, bu üniversitelerden mezun olan çocuklarımız bu sefer de belli kapıları

zorlama durumunda kalacaklardır. Ve en çok da devlet kapılarında vazife almak isteyeceklerdir. Bu kadar kalabalık üniversite mezununu da devlet kadrolarına yerleştirmek mümkün olmadığından, başlı başına bir tedirginlik konusu ortaya çıkacaktır. Şimdiki hâlde liseyi bitiren çocuklarımızın hepsini birden üniversiteye alamıyoruz. Bu durum dahi birçok üzücü olaylara sebep olmaktadır. Kaldı ki, Türkiye'nin en önemli ihtiyaçlarından birisi de teknik eleman yetiştirmektir. Bunun için de eğitimin yine memleketin sosyal ve ekonomik hedeflerine uygun olarak teknik eğitime yöneltilmesi zorunludur. Genel olarak bütün milletin yüksek eğitim görmüş hâle getirilmesi elbette istenen bir amaçtır. Fakat bu çok geniş imkânlar gerektiren bir husustur. Onun için merhaleler tayin etmek ve en kısa yoldan memleketi kalkındıracak bir plana başvurmak gereklidir. Dünyanın bugünkü gidişatı içerisinde ilim ve teknik alanındaki büyük ilerlemeler milletlere geniş ufuklar açmıştır. Fakir, geri kalmış, nüfusu az, toprağı küçük milletler dahi ilim ve teknikte yüksek bir durum elde ettikleri takdirde, zengin nüfuslu kalabalık ve kuvvetli milletlerle denge kurabilirler.

İlim ve teknikte geri kalmış bir milletin hızla yükselmesi için, üç-dört bin kişilik ilim adamı ve teknisyen kadrosu hazırlaması onun için büyük imkânlar sağlar. Bu da milyonlarca nüfusu teşkil eden bütün millet halkını üniversiteden geçirmeye kalkışmaktan çok daha kolay ve ucuzdur. Bu sebeple millî eğitim davamızın en faydalı biçimde çözülmesi için bizim görüşlerimizi şöyle sıralayabiliriz:

a) Seçkin kabiliyetler, mütehasıs zümre olarak ve memleketin sosyal, ekonomik ihtiyaçları, hedeflerine göre yetiştirilmelidir.

b) Eğitim, memleket ihtiyaçlarını karşılayacak bol sayıda teknik eleman yetiştirecek şekilde teknik eğitime çevrilmelidir.

c) Bütün halkın sür'atle eğitilmesini sağlayabilmek için bizim Dokuz Işık doktrininde de ileri sürmüş olduğumuz köy planları sistemi uygulanmalıdır.

En çok meşgul olacağımız problem, Türkiye'yi ilim ve teknik alanında sür'atle en yüksek bir seviyeye çıkarmak konusudur. Memleketimizin kalkınmasının birinci derecede buna bağlı olduğu inancındayım. Tabii bunun içine ziraatimizin modernleştirilmesi ve Türkiye'nin ağır sanayiinin kurulması hususları da girmektedir. Dünya yeni bir çağın eşiğinde bulunuyor. Bu çağ, atom ve füze çağıdır. Buna ilim ve teknik çağı da

diyebiliriz. Bu yeni çağ, nasıl ki sanayi hareketi on sekizinci yüzyılda başlayıp geliştikçe toplumların sosyal yaşayışları üzerinde büyük tesirler yaptı ise, aynı şekilde, bu çağ insanların hayatını da değiştirecektir, bunu şimdiden görmek lâzımdır. Bu sebepten memleketimizde de ben 27 Mayıs'tan sonra ilk defa milletimizin asırlar üzerinden bir sıçrama yaparak atlamasını, atom, feza çağına ulaşmasını ileri sürdüm. Bugün de aynı görüşteyim. Türkiye'miz var olup yaşayacaksa, birtakım şekil ve gösterilerle oyalanma, zaman varlığını israf etme yerine bütün gücünü buhar, elektrik çağlarının üzerinden aşip atom ve feza çağına girmek için ilim ve teknikte güç kazanmaya harcamalıdır.

Bugün üniversite gençliğinde görmekte olduğum en büyük eksiklik ve kusurlar aynı zamanda Türk toplumunda da gördüğümüz kusurlardır. Bunları sırayla şöyle sıralayabilirim:

- a) Gayesizlik, millî ülküden yoksun oluş,
- b) Ciddiyetsizlik,
- c) Disiplinsizlik ve bunlarla birlikte insanların haklarına karşı saygılı olmamak.

İnsanları sevmek ve bencil olmamak gibi vasıflarını kaybedişi, buhran içinde bulunuşudur. Bu saydıklarımıza bir de çalışmamalarını, tembel oluşlarını ekleyebiliriz. Ayrıca ne pahasına olursa olsun sınıf geçmek ve diploma sahibi olmak zihniyeti memleketimiz için çok yıkıcı olmaktadır. Çocuklarımızda maalesef kopya çekmek bir âdet hâlinde olup çok kere de kahramanlık sayılmaktadır. Hâlbuki kopyacılık çok çirkin bir huy olduğu gibi âdi bir sahtekârlıktır da. Ne evlerimizde, ne de milli eğitim görevlilerimizin çalışmalarında çocuklarımızın bu manevî eksikliklerini gidermek için gerekli ilgi görülmektedir.

Son yıllarda üniversite gençleri arasında yayılan aşırı sol akımlar, memleketimiz için ciddî bir tehlikedir. Gençlerimiz okullarımızda birtakım teorik bilgilerle yükletilmektedir. Fakat çocuklarımızı millî ülkü, millî hayat felsefesi, millî bir dünya görüşü verilmemektedir. Çocuklarımızın gönülleriyle kafaları çoğunlukla bu yönde boş bırakılmaktadır. Boş bırakılan her kaba ne rast gelirse o dolar. Onun için memleket evlâtlarına komünizmin sadece yanlış ve bâtil olduğunu, kötü ve zararlı bulunduğunu anlatmaya çalışmak yetmez. Türkiye'nin kalkındırılması için komünizmin uygun bir sistem olmadığı açıkça göstermek ve on-

dan sonra da Türkiye'yi hızla kalkındıracak millî bir sistemi, millî bir görüşü salık vermek lazımdır.

Millî Eğitim ve Dil

Millî Eğitimin başlıca vazifeleri şunlardır:

1— Türk gencini ve halkını millî şuur ve millî değerle yetiştirmek, onlara bu ruhu aşlamak... Eğitimin ilk vazifesi bu olmalıdır.

2— Gençleri üretici olarak yetiştirmek lâzımdır. Yetişen nesiller millî ekonomide tüketici değil, üretici durumunda olmalıdır.

3— Millî eğitim Türk milletinin sosyo-ekonomik hedef ve ihtiyaçlarına göre planlanmalı, yönetilmelidir. Bu ne demektir? Meselâ Türkiye'nin ne kadar doktora, mühendise, iktisatçıya vs. ihtiyacı varsa bunlar tespit edilecek ve buna göre bir eğitim politikası takip edilecektir. Şimdiye kadar bu düşünülmemiştir ve düşünülüyor da. Bugün fakülteleri nerede açık varsa, rastgele hiç bir teste tâbi tutmadan, kabiliyeti göz önüne alınmadan dolduruyorlar, bunun böyle olmaması lâzımdır. Eğitim, teknik eğitim vermek amacını gütmelidir. Yaşadığımız çağ teknik çağdır. Kalkınmak için teknik eğitim şarttır. Türkiye'nin kısa zamanda ileriye gitmesi, sanayileşmesi için eğitimin, dünya çapında yüksek vasıflı ilim adamı ve teknik kadro hazırlayacak şekilde düzenlenmesi gerekmektedir.

Bunun yanı sıra millî kültür geliştirilecek, yükseltilecek ve yayılacaktır. Millî kültürün temeli Türk dilidir. Türkçedir. Türkçe bugün iç ve dış hücumlara uğramakta ve baltalanmaktadır. Bugün bir arı dildiler grubu var. Bunlar Türk dilini sadeleştiriyoruz diye uydurma sözlükler yapıyorlar. Biz bu uydurmaclığa karşıyız.

Türk dili için Milliyetçi Hareketin kabul ettiği dört ana ilke vardır.

1) Kullanılacak kelimeler ve yeni üretilen kelimeler, halkın konuştuğu, kullandığı ve anladığı kelimeler olmalıdır.

Bugün Arapçadan, Farsçadan gelen kelimeler var ama, bunlar 800-900 senedir kendi aramızda kullanılan kelimelerdir. Türklerde bunlar Türkçe kelime hâline gelmişlerdir. Bu kelimeler artık Türkçede başka, Arapçada başka, Farsçada başka anlamlara gelmektedir.

Bugün bilhassa Arapça diye Türkçeden kelime çıkarıp yerine, Ermenice, Latince kökünden kelimeler koymaktadırlar. Bunlardan birisi de “meselâ” kelimesidir. Bunun neyi ifade etmek istediğini dağdaki çoban da biliyor, şehirdeki vatandaş da biliyor. Kırım’da, Kerkük’te, Türkistan’daki Türkler de biliyor. Dış Türkler de “meselen” diyorlar. Kalkıp da bütün iç ve dış Türklerin anladığı bir kelimeyi değiştirip yerine “örneğin” kelimesi koyarsak bunu Anadolu halkı da anlamaz, dış Türkler de anlamaz.

2) Dilde araştırma diyerek nesiller birbirinden ayrılmamalı, onlar birbirlerini anlayabilmelidir.

3)Türkiye dışındaki diğer Türk toplulukları ile dil, kültür bağıni bozmamak, aksine geliştirmek yolunda çalışmalıyız.

4) Sadeleşme asla kültür değerlerimizdeki bağlantımızı bozmayacak şekilde olmalıdır.

Dil Davası

İleri müreffeh Türkiye’yi kurmada, ilim hayatını başlatmada Millî Eğitimin önemini tekrar belirtmek isterim. Millî Eğitimde eğitim kurumlarını yeniden kurma ve teknik eğitimi genişletme kararındayız. Millet çocuklarına öğretimin her kademesinde kabiliyetlerine göre, yetiştirme ve yükselme imkânı, fırsat ve imkân eşitliği sağlamak hedefimizdir. Bu vesile ile öğrenim dili ve dil davası görüşümüzü belirteyim: Dil davası, millet olarak varlık, bağımsızlık davasıdır. Türkçede vatanın birlik ve bütünlüğünü, millî tarihin devamlılığını görürüz. Türkçeyi anamız, ana vatanımız gibi sever ve koruruz. Dil davasında düsturumuz, ilkemiz dilin konuşulan dil, halk dili temelinde gelişmesi, uydurma dile sapılmaması, yabancı dillerin zararlı, bünyeye uymayan tesirlerine düşülmemesi, meselelerin anlaşılmasında güçlük yaratılmaması, Türk dünyasında bir tek dil olarak gelişme hayafı hedefinden sapılmamasıdır.

Düşünce, öğretim ve bilim hayatında Türk dilinin egemenliği esastır. Üniversitede İngilizceyi, Türkçenin önünde resmî öğrenim dili yapan anlayış ve uygulamayı kültür emperyalizmine uyduluk ve çok zararlı bir gelişme görüyoruz. Bu hâle son vereceğiz.

İlim Dili: Türkçe

Bugün bir Türk gencinin ilkokuldan başlayarak üniversite sonuna kadar tamamıyla İngilizce öğrenimle yetişmesi mümkündür. Yalnız mümkün değil, artık olağandır. Bu şekilde bütün teknik sahalarda olduğu gibi bugün idarî ve toplumsal sahalarda bile böyledir. Bu eğitimden geçen bir genç, mesleğinin Türkçesini bilmez, öğrendiği konuların Türkçesini de bilmeğe hiç bir devrede mecbur kılınmaz. Türkçe olarak bir imtihan vermez. Bunun pek yakın bir zamanda Türkiye resmî dilinin İngilizce hâline gelmesidir. Bu, bu devirde hâlâ kabile hayatı yaşayan bazı Afrika ülkelerinde bile yadırganacak bir durumdur. Biraz haysiyeti olan hiç bir millet bunu kabul edemez. Gidiş zannedildiğinden çok daha vahim, çok daha hızlıdır. Bugün Türkiye içinde bir Türk müessesesinden bir Türk müessesesine bir Türk'ten bir Türk'e bir mektup İngilizce olarak gidebilmekte ve bu yadırganmamaktadır.

Bugün yabancı dil bilmek, iyi bilmek bir zarurettir; fakat birçok konuları yalnız İngilizce olarak bilmek, kendi ana dilinde bilmemek haysiyet ve şeref kaybolmasıyla ilgilidir.

Bütün okullarımız yalnız Türkçe öğretimi yapmalı, fakat yabancı dilleri ayrı konular olarak iyi öğretmelidir.

Türk okullarında İngilizce öğretim tuhaf bir takım durumlar da yaratmaktadır. Meselâ Ankara Kolejinde Türkiye'nin en iyi kimya hocalarından bir hoca kimya dersi vermeğe devam edememekte, buna karşılık dışarıdan gelen kalitesiz yabancı hocalar yüksek maaşla fen dersleri vermektedir. Orta Doğu Teknik Üniversitesi elemana ihtiyacı olduğu hâlde, iyi Almanca veya Fransızca da bilen bir Türk profesörünü alamamakta, buna karşılık dış yardımla dışarıdan tayin edilen kalitesiz, memleketinde başka iş bulamayan bir barış gönüllüsünü almaktadır.

Türkçe hızla çığırından çıkmaktadır. İlimin Türkçe yapılamayacağı gibi gülünç bir iddia yayılmaktadır. Bu asılsızdır. Türkçe, ilim dili için son derece uygun, kolayca yeni terimler doğurmağa İngilizceden çok daha kabiliyetli bir dildir. Birçok ilim adamımız yıllardır çeşitli sahalardaki yazıları ile bunu bol bol ispatlamışlardır. Fakat şimdi Türkçe ezilmekte ve ihanete uğramaktadır.

Türkçe tedrisat sadece bir diltçilik, hattâ milliyetçilik konusu değildir. Türk insanlarının haysiyeti, kendilerine güvenmesi, aşağılık duygularına kapılmaması, şerefli, dünya milletleri arasındaki itibarı meselesidir.

Bugün Estonya, Litvanya ve Türkistan⁸¹ ülkelerinde emperyalist Rusya nasıl Rusça tedrisatı zorluyor, Türkistan milletlerinin benliğini yok etmeğe uğraşıyorsa, Türkiye de aynı şekilde öz dilini, ana dilini ve onunla birlikte benliğini kaybetmektedir.

İngilizce öğretim nasıl yayıldı? Önce bu, kilise teşkilâtlarının ve yabancı hükûmetlerin desteklediği Robert Kolej gibi yabancı okullarla başladı. Bu okullar öğrencilerini halk gözünde imtiyazlı, imrenilir bir zümre gibi göstermek için gayret sarfettiler. Mezunlarını otomatik olarak Amerika'ya gönderdiler, zengin çocuklarını aldılar. Arkadan bazı fakir durumda olan Türk özel okulları, rekabet etmek için Amerikan ve İngiliz okullarını taklide koyuldular. Bunun için bazı dış yardımlar da görüp teşvik edildiler.

Türk eğitimini geliştirmek için kurulan Türk Eğitim Derneği bu arada gayelerinin tam tersi, milleti içinden yıkacak yabancı tedrisat, yabancı öğretmen yolunu tuttu. Daha sonra Millî Eğitim Bakanlığı da özel kolejlere taklit etme yolunu tuttu. Maarif kolejlere kurdu.

Zonguldak Koleji, Konya Maarif Koleji gibi İngilizce öğretimli "kolejler" kurdu. Bu okulların Amerikalı denetleyicileri (adviserlar) vardır.

Bu yabancı dilli eğitim faaliyetlerinin zirvesini Orta Doğu Teknik Üniversitesinin özel bir kanunla kuruluşu teşkil eder. Öbür üniversitelerimiz gittikçe bir takım kırtasiyecilik ve güçlükler içinde boğulup giderken, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, mezunları yakında binleri bulacak şekilde geliştirilmektedir. Birkaç yıl içinde memleketin bütün kilit noktaları mesleklerini Türkçe olarak yürütmekte güçlük çeken gençler tarafından idare edilecektir.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi 7307 sayılı kanunla kurulmuş ve bu kanuna göre yürütülmektedir. Bu kanundan aynen şu maddeleri veriyoruz:

"Madde 1 — Gençliğin eğitimini temin etmek, araştırmalar yapmak ve bu kanun hükümleri dâhilinde idare edilmek üzere Ankara'da Orta Doğu Teknik Üniversitesi adı ile hükmi şahsiyeti haiz bir üniversite kurulmuştur.

Madde 2 — Orta Doğu Teknik Üniversitesinin gayeleri şunlardır:

81 Estonya, Litvanya ve Türkistan (Azerbaycan, Türkmenistan, Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan) Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte bağımsızlıklarına kavuştular.

a) Muayyen evsafı haiz Türk öğrencilerine ilmî teknik ve meslekî sahalarda umumiyetle İngilizce dilinde ileri bir öğretim temin ederek geniş imkânlar sağlamak.

b) Diğer memleketlerin mümasil evsafı haiz öğrencilerine, müracaatları ve talebe olarak kabul edilmeleri üzerine eşit imkânlar temin eylemek.

c) Türkiye ve Orta Doğu'nun kaynaklarının inkişafına ve iktisadî meselelerinin halline bilhassa ehemmiyet verilmek üzere, Türk milletine ve diğer milletlere fayda sağlayacak tatbikî araştırmalar yapmak.”

Kanundaki bilhassa şu maddeye de çok dikkat ediniz:

Madde 5 — Müteveli heyeti, ilimde ve teknik öğretimde müstesna tecrübesiyle tanınmış ve temayüz etmiş olan ve Türk vatandaşı olmayan bir kimseyi müşavir rektör seçer.

A) Müşavir rektör, ilmî, teknik ve meslekî araştırmalar ve öğretim hususunda rektörün başlıca müşaviridir.

B.....

C.....

D. Müşavir rektör, akademik mertebede üniversite rektöründen sonra gelir.

Bu maddeler üniversitenin kuruluşundaki, Rusların Çekoslovakya'da kullandıkları metodlara benzeyen gizli gaye ve metodları belirtiyor.

Türk milletinin cebinden çıkan parayla yürütülen, başlıca gayesi Türk gençlerini eğitmek olan bir üniversitede mecburî olarak İngilizce tedrisat yapılıyor, ayrıca ortam kâfi derecede uyusuk ve benliksiz bir duruma gelince bu Türk üniversitesi, bir rektörün kamuflajı altında asıl önemli bütün eğitim ve araştırma konularında bir yabancı müşavir rektör tarafından idare ediliyor, yabancıların gayeleri dikte ediliyor.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin gittikçe tedricî bir alışırma ve uyutma tekniği ile yabancı ellerde hissettirmeden istenilen yönlere sevk edildiği bir gerçektir. Şöyle ki: Önce üniversiteye, hükûmetiyle bir ilgisi yokmuş gibi görünen Ford Vakfı maddî yardımda bulunmuş ve bu yardım da dışarıdan yabancıların gelmesini sağlamış, fakat bunu yaparken üniversiteye baskı yapmaz görünmeğe çalışmıştır. Sonra birden bu yardımı çok azaltmış ve tam yardım kesilirken AID' den, yani doğruca Amerikan hükûmetinden daha büyük bir yardım teklifi gelmiş, dikkat edilecek bir nokta, birçok şartlar koşulmuştur. Meselâ üç veya beş sene

için bir milyon dolar olduğu gibi veriliyor, fakat bu yalnız Amerika'nın göndereceği Amerikalı personelin maaşlarına gidecek. Ayrıca iki milyon dolar kredi veriliyor. Yani bunu Türkiye ödeyecek. Fakat bu para yalnız Amerika'da imâl edilmiş malzeme satın almak için kullanılabilir. Bu arada belirtelim ki, meselâ Türk malı bir malzeme veya Amerika'dan daha ucuz Alman malı kendi paramızla alınmaz. Türk elemanlara imkân ve eşit haklar tanınmadığı, onların şerefine dokunduğu için, Türkler dışarı kaçarken, düşük kaliteli ve Türk kültürünü yok etmek amacıyla gönderilen yabancı elemanlar gençlerimizi yetiştirecek; ayrıca üniversite yalnız teknik sahada yardımı kabul etmek istediği hâlde beşerî ilimlere de yabancı personel yardımına zorlanmış ve şart koşulmuştur.

Bu üniversitenin kuruluşunda halka yanlış intibalar verilmiştir. Bunun beynelmilel üniversite olduğu, beynelmilel fonla yürütüldüğü, onun için lisanının da İngilizce olduğu söylenmiştir. Bu iddialar asılsızdır. Fakat Orta Doğu Teknik Üniversitesi beynelmilel bir üniversite değildir. Bu bir oyundan ibarettir. Ayrıca, beynelmilel üniversite fikri bugün Amerika'da bile tatbik edilemeyen bir fikirdir. Yabancılar Orta Doğu Teknik Üniversitesi ile bakın nasıl alay ediyorlar:

Amerika'da çıkan "**Rotarian**" dergisinin yaz 1968'de çıkan yazısında şöyle deniliyor: "Washington'da tamamıyla Rusça tedrisat yapan bir üniversite bulunduğunu farzedin. Bir de üstelik bunun parasını Amerikan hükûmeti veriyor olsun.

Olmaz öyle saçmalık mı diyeceksiniz. Bu inanılmaz şey bugün cidden mevcuttur. Ankara'da tüm İngilizce tedrisatlı, Türk hükûmetinden bütçeli Orta Doğu Teknik Üniversitesi."

ODTÜ binlerce Türk gencini eğitmektedir, binlerce yabancıyı değil. Buna rağmen on binlerce Türk genci de sokakta kalmaktadır. Az oranda başka ülkelerden de öğrenci kabulü faydalıdır. Fakat bu fedakârlığı Türk kültürünü, dilini ve nüfuzunu yarmak için yaparsak. Her ülke bunun için yabancı talebe alır, ona dilini öğretir. Üç beş yabancı talebe bahanesiyle kendi millî istikbalini ve şerefini kendi parası ile feda etmez. Dünyanın birçok memleketleri üniversitelerine yabancı öğrenciler almakta, fakat bunu millî bir politika içinde yürütmektedirler. Ancak böyle düşünüş ve politika içinde yapılan eğitimden milletimiz için faydalar sağlanır.

İstenilen Değişiklikler

1) Yeni bir kanunla 7037 sayılı kanununun 5'inci maddesi kaldırılmalı veya müşavir rektörün yalnız Türk olabilmesi şeklinde değiştirilmelidir. Bu suretle en önemli bir üniversitemizin tamamıyla yabancı ellerde idaresi önlenir. Aksi hâlde zayıf bir rektör tayin edilecek, o da yabancı müşavir rektörünü istettirecektir.

2) Bütün tedrisat Türkçe olmalı, fakat yabancı dili gene çok iyi bilmek şart koşulmalıdır. Bu olmazsa üniversite dejenere olur. Bunun için de yabancı dil ihzarî sınıfı gene bulunmalı, bir yıl dil bilmeyen öğrenci ya İngilizce ya Almanca ya da Fransızca öğrenmelidir. Ayrıca her yıl öğrenci seçtiği yabancı dilden ve meslekle ilgili konularda sıkı imtihan görmeli, her yıl ayrıca meslekî yabancı dil dersleri de görmelidir. Bu suretle yabancı dil meslek ve ilim kitaplarını takip edebilir. Fakat Türkçe de ölmez. Yabancı öğrencilere Türkçe öğretilmelidir. Yabancı bilim eserleri bol bol Türkçeye çevrilmelidir.

3) Üniversiteye alınan öğretim üyeleri gene şimdikine benzer esaslarla alınmalı, Orta Doğu Teknik Üniversitesinin öbür üniversitelerden ileri tarafları korunmalıdır. Çeşitli memleketlerle, karşılıklı işbirliğine daha çeşitli şekilde yol açılmalı, fakat bunu yaparken millî istikbal, şeref ve kültürümüzü feda edilmemeli, başka memleketlerin gayelerine, (Ne Rusya'nın, ne Amerika'nın) âlet olunmamalıdır.

İLİM VE GENÇLİK

Gençlik konusu birkaç açıdan ele alınabilir. Eğitim açısından, kültür açısından, beden ve ruh terbiyesi açısından ve en önemlisi siyaset açısından. Bu sonuncu nokta ötekileri de kapsamına aldığı için üzerinde durulmalıdır. Üstelik siyasî bakımdan gençlik günümüzün de önemli bir meselesidir.

Gençlik derken her ne kadar bütün Türk gençliğini kastederseniz de gerçekte, ancak etkili olabilen, sözünü geçirebilen bir gençliği göz önüne alırız.

Özellikle geri toplumlarda gençliğin siyaset ile uğraşması gerekirken gerekmediği konusu tartışmalıdır. Fakat hemen işaret etmeliyiz ki, gençlik geri bir halkın seçilmemiş temsilcisidir. Bu da demektir ki, seçilmiş temsilciler olan milletvekilleri halk hizmetinde beceriksizliğe, yolsuzluğa, hattâ kötülüğe saptılar mı, halkın çıkarlarını korumak görevi gençliğe düşer. Bu yüzdendir ki, gençlikle arası iyi olmayan siyasî partilerin halk hizmetinden çok kendi çıkarının peşinde olduğu sonucu çıkarılır. Vurgunculuğa niyetli olan yöneticilerin gençlik çıkışlarından, halkı uyarmak için giriştiği çabalardan hoşlanmayacağı şüphesizdir.

Yarının yurt yöneticilerini yetiştirmek vatana ve millete yapılan iyiliklerin en büyüğüdür. Toplantı, konferans ve mitinglerde kendilerini alkışlatmak, muhaliflerini de yuhalatmak için etrafına genç toplamaya çalışanlar, gençliği çığırktan veya satın alınmış propagandist olarak kullanan çarpık kanaatli kimselerdir. Ve ne acıdır ki, bugüne kadar gençliğin gördüğü muamele bu olmuştur.

Kendi gideceği yolu görmeyenler başkalarına nasıl yol gösterebilir ki? Kör köre yol gösterirse ikisi de çukura düşer. Gerçekten bugün gençlik bu durumdadır. Basiretsiz yöneticiler kendileri gibi, bu arada Türkiye gibi gençliği de çukura düşürmüşlerdir. Mesele, şimdi gençliği kurtarmada, ona gideceği gerçek yolu, Türk ülküsü yolunu göstermedir. Gençlik Amerikan uşaklığının da, Rus uşaklığının da ayrı kapıya

çıkacağı gerçeğini bilmelidir. Komünist Rusya'ya sempati duymak, efendi değiştirme isteğinden başka bir şey değildir. Türk ülküsü dışında ne olursa olsun hizmet etmek köleliktir.

Bu arada gençler de tamamen sorumsuz değildirler. Kendilerine gerçek yolu gösterenleri bulmaları ve bunları izlemeleri gerekir. Herkesin Ülkücü olması beklenmese bile, Ülkücülerin yalnız bırakılmasından herkes, her Türk genci sorumludur. Kudretli ve mutlu Türkiye adlı kutsal anıtın yaratılmasında her nefis kendine düşen alın terini dökmelidir, demekte yetinmiyorum, dökmeye mecburdur.

Yeni baştan bir toplum, yeni baştan bir millet ve yeni baştan bir tarih yaratmak görevini hakkıyla yerine getirmeyen her Türk genci atalarına, torunlarına ve Türk ülküsüne ihanet etmiş olacaktır.

Türk gençliği Türk halkına önder olmalıdır...

Aziz gençler; biz devlet idaresini Türk milletinin tarihî kıymet hükümlerine; ma'şerî vicdanlarına, İslâm ahlâkına dayandırmanın lüzum ve zaruretiyi dava ediniyoruz; bu unsurlara dayanarak güç ve kuvvet kazanacağımıza inanıyoruz. Daha da ileri giderek diyoruz ki, millî, ahlâkî, tarihî vasıflarımızı inkâr ederek, değiştirerek, Türklükten çıkarak kuvvet kazanılacaksa bunun karşısındayız.

Milletimiz tarihin hangi çağında kendinden başkalarına özenmiş, başkalarına benzemeğe gayret etmişse, zaafa düşmüş ve devleti dağılmıştır. Ne zaman kendine dönmüş, kendi benliğinin cevherine dayanmışsa, dünyayı titreten bir güç olmuştur.

Bilge Kağan'ın Orhun taşlarına yazdığı öğüt gerçeği bildiriyor:

"Ey, Türk, titre, kendine dön."

Kendine dönüş başlamıştır. Yıllar yılı suçmuş gibi görülen milliyetçilik, yeniden parlamıştır. O kadar ki, otuz yıldır milliyetçiliği ağzına almayan ve genç subayları, ihtiyar âlimleri, üniversiteli aydınları milliyetçilikle suçlayıp, tabutluk işkencesine tâbi tutan kişiler bile, "Biz milliyetçiyiz" demek zorunda kalmışlardır. Hattâ oportünist, sosyalist, komünist, mason beynelmilelciler bile milliyetçi görünmek mecburiyetinde kalmışlardır. Bu büyük bir zaferdir ve kazanılmıştır. Savaştan galip çıkan biziz. Zira, silâhımız Türk'ün tarihi, Türk'ün maneviyatı Türk'ün realitesi, hülâsa edelim; Türk'ün kendisi idi. Onların silâhı; ifsat, iftira, sövgü, yergi, menfaat, hurs, yalan, dolandı.

Anadolu'da "Yel kayadan ne koparır" derler. Tezvir yeli Türklük kayasına çarptı ve dağıldı.

Birinci merhale aşılmıştır, milliyetçilik, Türkçülük dostu düşmana kabul ettirilmiştir.

Şimdi ikinci devre başlamıştır, milliyetçilik siyasî ve idarî tatbikata geçmelidir. Bunu da başaracağız. Bugün bizler 100 milyonluk Türklüğün kudretini kalbimizde duyuyoruz.

Hür, müreffeh ve kudretli bir Türkiye kurmalıyız. Hem de çok çabuk, çok hızlı, hiç vakit kaybetmeden. Heba edilen 200 yıldan sonra, 1960'dan bu yana geçen zaman da zaafılar, tereddütler, küçük oyunlarla heder edildi. Bu zaman, aşk ile, imân ile, ilim ile girişilecek bir savaşı sona erdirmeğe yeterdi. Üzüntümüz budur. Millet hayatının yıllarını şahsî kaprisleri uğruna israf edenlere lânet ediyoruz. Davamız şahısları ile değil, tutumları iledir.

Güçlenme yolunda ilk yapılacak iş sanayileşmedir. Bugün dünya yüzünde nüfusu ve toprak sahası ne kadar küçük olursa olsun sanayii kuvvetli olan memleket kuvvetli memlekettir. Tekniğin ilerlemesi, atom ve füze silâhlarının harp sahasına girmesi buna sahip olanlarla olmayanlar arasında büyük farklar yaratmıştır. Biz dünya yüzünde çağdaşımız olan ileri tekniğin sahipleri ile bir hizaya gelmek mecburiyetindeyiz. Varlığımızın garantisini ilelebet müttefik yardımlarına bırakamayız.

Bu gerçek bir emniyet değildir. Yarın ya iç fesatçıların teşviki ile NATO'dan çıkmak veya bir Rus-Amerikan uzlaşması ile NATO dağılmak durumuna gelirse yeni ittifaklar mı arayacağız? Hayır arkadaşlarım, kendini savunur, kendi silâhı kendine yeter bir millet olmalıyız. Bu sanayileşmekle kabildir. Devletin de, ferdin de bütün imkânları sanayie yönelecektir. Köylerde yaşayan nüfusun dörtte üçü sanayide olacaktır. Bu suretle hem boş duran, boş durduğu için birbirini kıran vatandaşlarımız iş bulacak, rahat edecek, emeğinin nimetini görecek, hem Türkiye istihsalı artacak, kendine yetecek ve yabancılara satılacaktır. Hem ziraatteki nüfus azalarak bugün çiftçi başına 8 dönüm düşen toprak, 250 dönümden aşağı düşmeyen aile çiftlikleri hâline gelecektir.

Sanayileşen Türkiye'de dağınık köyler birleştirilerek yeni şehirler kurulacaktır. Bir fabrika, Karabük gibi 12 evlik bir köyü, elli beş bin nüfuslu bir şehir yapmıştır. Sosyal ve ekonomik kaide budur. Bir işyeri 6 kişiyi başına toplar ve besler. Yer altı madenleri ve yer üstü su enerjisi

leri ile Türkiye kısa zamanda sanayileşecek imkâna sahiptir. Bu imkân kullanılmalıdır.

Mamul sanayi mallarımız için müşteriler hazırır. İstihlâk hadi fazla, iştirak kabiliyeti kuvvetli, tarihî, dinî, stratejik birliğe sahip olduğumuz petrolcü güney komşularımız kendileri için ucuz malları Türkiye'den alacaklardır.

Bu sanayinin kurulma ve gelişmesi için eğitimin yönü tekniğe çevri- lecek, her sene üniversite kapılarında ıstapla inleyen gençlik, yeni yeni teknik ilimler öğreten fakültelere yerleşecek, yüz binlerce mühendis ve teknisyen yeni Türkiye'yi, büyük Türkiye'nin çekirdeğini kısa zamanda gerçekleştireceklerdir.

Kudretimizin kaynağı, ümidimizin mihrakı, yarınımızın teminatı sizlersiniz, aziz gençlerimiz.

Gençlik Anlayışımız

Gençlik, hür düşüncenin ve beşer aklının varlığında yeni bir davranış ve gelişecek toplum yapısının temel güç, enerji ve ümit kaynağıdır. Gençlik, siyasî hedefleri tahakkuk ettirici, yükseltici, ilerleticidir.

Biz Türkiye'de fikir, ruh ve beden sağlığı, fikri hür, vicdanı hür, ezilmeyen ve ezmeğe hevesli olmayan yüksek bir iradeye sahip, devletin ve milletin geleceğini, sorumluluğunu taşımaya hazırlanan, nefesine güveni olan gençlik istiyoruz.

Bu ruh ve şuurla yoğrulacak Türk gençliğini sosyal, kültürel, iktisadî kalkınma davamızın çözümcüleri, millî varlığı ayakta tutan, yücelten, bölünmezliğini sağlayan güçlü bir temel hareket varlığı olarak kabul ediyoruz. Gençliği geleceğin kuvvetli ve müreffeh Türkiye'sinin ana yapısını teşkil eden bir unsur ve yüksek idarecileri olarak görüyoruz.

Türk gençliği bölünmez bir bütündür, bölücü çabaların sermayesi ve oyuncağı değildir.

Gaye ve Hedef

Türk gençliğinin gayesi; Türkiye'de insan hak ve hürriyetlerini, kişinin ve toplumun refah ve huzurunu, sosyal güvenliği gerçekleştirecek ve teminata bağlayacak bir devlet düzenini ve yönetiminin

bütün müesseseleri ile birlikte hızla kurulmasını sağlamak ve Türkiye Cumhuriyetinin hürriyet, barış, hizmet ve refah devleti olarak inşa ve gelişmesinde hareketli kitle hâline gelmektir. Hedef ise: Çağdaş insanlığın ortak medeniyetine yapıcı olarak katılmaktır. Bu amaçla Türk gençliği olarak devletin bütün güç ve imkânlarının ileri bir hayat tarzı kurmak ve yaşatmak için seferber edilmesini, milletin çağdaş ilim ve tekniğe göre teçhiz ve teşkilâtlandırılmasını gerekli görmekteyiz. Devletin yönetiminde, toplum hayatında ve gençliğin yetiştirilmesinde ilmî düşünce ve plan ilkesinin egemenliğini istiyoruz.

Türk gençliği bu gayeye:

a) Milliyetçi, maneviyatçı, sosyal, hukuk devleti ülküsüne;

b) Hürriyet, milliyet, ahlâk, ilim, toplumculuk, gelişmecilik, halkçılık, köycülük, teknikçilik ve sanayileşme ilkelerine samimiyetle bağlanmakla ulaşılabilir kanısındayız.

Türkiye’de gençliğin oranı toplam nüfusun % 40’ını aşındır. Türk gençliği diğer az gelişmiş ülke gençliklerine oranla daha fazla çağdaş medeniyet seviyesinde meselelerin güç ve daha nâzik duruma gelmiş olması idrâki içinde itici, hamleci kuvvet olma zorunluluğundadır. Türk milletinin birliği, Türk vatanının ve devletin hâkimiyeti ve bütünlüğü temel değerini korumak ve bunu bozmak için çaba gösteren fesat güçlere karşı savaşmak şuurunu ve heyecanını daima taşımalıdır. Doğu ve Batı ülkeleri, kendi gençliklerinin önemli rolünü bilerek, gençlik siyaseti ve hedeflerini tahakkuk ettirmişlerdir, ettirmektedirler. Bunun yanında dünya ülkelerinin gençliğine ve onun meselelerine kendi görüşlerini kazandırmak için, uygulanacak siyaseti tespit, tatbik ve tahliline eğilmişlerdir.

12 Mart öncesi beliren ve Türk gençliğinin bir kesimini, kendi öz devletine isyana sürükleyen gerçek sebepleri ortaya koymak, buna göre gerekli güçlü ve muhtevalı tedbirleri almak lâzımdır. Yoksa, sathî ve meseleyi daha da karışık hâle getirici yapma tedbirlerle bu millî ve hayafî mesele geçirilemez. Türk gençliğinin bir kesimi kendi devletine açıkça ihanet ederken, öbür kesimi atalarına lâıyk bir asalet ve kahramanlıkla devletini nasıl ve niçin savunmuştur? Aynı memlekette yaşayan, aynı tahsili görmüş, aynı milletin evlâtları, niçin ihanetle, vatanseverlik gibi en sert ve tehlikeli zıtlaşma içine düşürülmüşlerdir?

Memnuniyetle ifade edelim ki, vatanını savunan gençler, Türk Milliyetçiliği ülküsüne bağlı oldukları için, ne emperyalizme âlet olmuşlar, ne de Türklüğün son bağımsız, biricik devletine baş kaldırmışlardır.

Milliyetçi Türk gençliğinin emperyalizmin öncüsü yabancı ideolojilere karşı, geçmiş yıllarda gösterdiği yüksek uyanıklık ve yaptığı feragatli mücadele her türlü takdirin üstündedir. Onların fedakâr çalışmaları sayesindedir ki, Türkiye uçurumun kenarından kurtarılmıştır. Türk milletine hizmet yolunda milliyetçi Türk gençliği, emperyalizmin uşakları olan komünist çeteciler tarafından haince suikastlara uğramışlar ve şehitler vermişlerdir. Ömürlerinin baharında gözlerini dünyaya kapayan bu genç kahramanların aziz hâtralarını rahmetle anarak, kendilerine minnet ve şükranlarımızı sunarım.

Milliyetçi gençlerin uğradıkları büyük bir talihsizlik vardır ki, o da, komünist propaganda ve tesiri altında kalan kendi hükümetlerimiz tarafından da anlayışsızlıkla karşılanmış olmalarıdır. Bu yüzden gençler devamlı haksızlıklara, zulüm ve baskılara maruz kalmışlar ve kalmakta bulunmaktadırlar. Fakat gerçeklerin er-geç tamamıyla anlaşılacak takdir olunacağından ümidimizi kesmeyeceğiz.

Milliyetçi Türk gençlerini yakından tanımış olmanın verdiği bir güvenle söyleyebilirim ki, onlar milletimizin her çeşit güvenine ve teveccühüne lâyıktırlar. Onlardaki uyanıklığı, yüksek vazife duygusunu, yüksek ahlâkı gördükçe, milletimizin yarınuna derin bir inançla bakmaktayız.

İhmal Edilen Gençlik

Memleket ve milletlerin bugün ve yarını için umut kaynağı olan gençlik, aynı zamanda, bir devletin devamlılık konusundaki güvenidir. Önemi büyüktür, yücedir.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, bugüne kadar ülkemizde gençlik konusu bir millî dava olarak ele alınmamış, gençliğe hizmet yolunda bir usûl tespit edilmemiştir.

Türk gençliği, Türk milletinin geleceğinin biricik ümidi ve kurtuluş kaynağıdır. Bu görüşle gençleri teşkilâtlandırmak, memleket kalkınmasında başarılı hizmetler yapmaları için hazırlamak ve yetiştirmek gereklidir.

Bugüne kadar yöneticiler tarafından gençliğin hamle gücü değerlendirilmemiş ve gençlik gelişigüzel bir atmosfer içinde içtimâî, iktisadî, siyasî, teknik imkânsızlıklar karşısında yapayalnız ve yardımsız bırakılmıştır.

Gençliğin ruh ve beden sağlığı büyük ölçüde ihmale uğramıştır. İyilik, doğruluk, güzellik, gerçek ülküsü ve ilmin meydana getirdiği sonuçlar sistemli bir şekilde gençliğe verilmemiş ve gençliğin temel eğitimi görüntüler ve tesadüflere dayandırılmıştır.

Devletin gençliğe ait yükümlülükleri yerine getirilmemiştir. Gençlik zümrecilik ve kaba particilik anlayışı içinde lider kadroların ülke yararına çizilmeyen dar fikir hücrelerine kapatılmak istenmiştir. Partiler gençliği bir bütün olarak görmek ve ana programlar düzeni içinde bu millî davayı çözümlmek yolunu seçmemiş, yabancı fikir ve siyaset akımlarının tesirinden doğacak zararlı sonuçları düşünmemiş, gereken tedbirleri almamıştır. Sonuç olarak diyebiliriz ki, gençliğin yetiştirilmesi kemiyet bakımından olduğu kadar, keyfiyet bakımından da yetersiz bırakılmıştır.

Gençlik, yorgun ve yıpranmış yetişkinlerin baskı ve istismarına hedef kabul edilmiştir. Fakat bütün bunlara rağmen eğitimi eksik ve kusurlu olmakla beraber, genç nesillerin formasyonu yaşlı nesillerden ileridir. Yarına güvenimiz de bundan doğmaktadır. Bunu mutluluk sayarız.

Bugün dünya nüfusunun üçte biri gençlerden müteşekkildir. Bu rakam küçümsenemez, hele az gelişmiş ülkelerde ise toplam nüfusun yarısını bulmaktadır. Bu ülkelerde gençlik, toplum meseleleri ile uğraşmakta ve daha aktif bir rol oynamaya hazırlanmaktadır.

Gençliğe Taahhütlerimiz

Biz Türk milletinin çağdaş medeniyete ulaşması için Türk gençliğinin:

a) Millî kültüre sahip kılınmasını, benliğinin korunması, nesilden nesile geliştirilerek ulaştırılmasını,

b) Fikrî ve fizikî gelişmesinin modern ilim ve yaşama düzeninde gerekli nispette sağlanmasını, şart görüyoruz.

Bu amaçla:

1) Kültür ve eğitim müesseselerinin ilim seviyesinde verimlilik ve rasyonellik ilkesine uyarak kurulmasını, cihazlandırılmasını, meslekî

ve sosyal tertibinin modern milletler ölçülerine göre geliştirilmesini sağlamalıdır.

- 2) Fırsat ve imkân eşitliği hiç şaşmaz hedefimizdir.
- 3) Millet gençliğinin tümüne sosyal sigorta garantisi tatbik edilmelidir.
- 4) Gençliğin tamamına parasız sağlık hizmeti temin edilmelidir.
- 5) Çocuklar ve gençler çalışma şartlarında özel olarak korunmalıdır.
- 6) Eğitim ve kültür tesisleri yurt sathında dengesiz dağılmamalıdır.

Üniversite gençliği tek bir ülkü etrafında toplanmalıdır, o da: Milliyetçilik, Türkçülük şuurudur. Türkiye sınırları içinde yaşayan vatandaşlar bölge, kök, din, mezhep farkı gözetilmeksizin Türk milletinin öz evlâtlarıdır. Bunların vatanın yükseltilmesi ve Türklüğün güçlü, ileri bir varlık hâline getirilmesi yolunda el ele çalışmalarını sağlamak ve birleşik millî ülkümüze doğru koşturmak, Türk gençliğinin başta gelen ödevlerindedir.

Ayrıca gençliğin, milliyetçi görüşleri benimsemesi vatan ve milletin yararına hepimize çok, pek çok şeyler kazandırır.

Üniversite gençliğinin, maddî durumu çok iyi olanlar hariç, hepsinin iye, giyim, yatma külfeti ile bütün ders araç ve kitaplarının masraflarını devlet üzerine almalıdır.

Burslar bu amaçla geniş imkânlar ile genişletilmelidir. Bundan başka üniversite gençliği tatil devrelerinde halka ve köye, bunların meselelerine inmek ve dertleriyle davalarını yakından bilmek, kavramak için aralarına girerek ve hattâ köy kalkınmasında fiilen, bedenlen çalışması kat'î olarak gerekir.

Türk Sporı

Büyük milletler sporcu milletlerdir. Türk milleti çok eski çağlardan beri sporculuğu ile ün yapmıştır. Güreş, cirit, atıcılık, kılıç-kalkan ve tomak oyunları ile binicilik tarihe geçmiş olan millî sporlarımızdandır. Fakat bugün sporun bir milletin hayatındaki önemi Türkiye'de kavranmamış görülmektedir. Bu konuda devlet adamlarımızı ve yöneticileri ne kadar sorumlu tutsak yerinde olur. Türk gençliğinin, sağlıklı, cesur ve yetenekli

yetiştirilmesi sporla sağlanabilecek bir husustur. Halkımızın sağlığının geliştirilmesi ve çalışma gücünün artırılması ile ruh gücünün geliştirilmesi de sporun halka yayılması ve mâl edilmesiyle mümkündür.

Yıllardan beri sporculuk, memleketimizde bir geçim vasıtası ve vurgunculuk yolu olmuştur. Bunun sonucu olarak, milletlerarası temaslara gönderilen yeteneksiz ve iyi yetiştirilmemiş sporcular milletimizin şerefine gölge düşürmektedirler. Sporcularımızın dış temaslarda aldıkları sonuçlar ve orada Türk terbiyesine ve sportmenliğine aykırı davranışları bütün vatandaşları derin üzüntülere sevk etmiştir. Hükûmetlerin Gençlik ve Spor Bakanlığını partizan maksatlara âlet etmekten sakınmaları gereklidir. Spor eğitimi üzerine, eğilmeli ve sporculuğun bezirgânların elinden kurtarılarak milletin sağlığını ve şerefini her şeyin üstünde gözeten gerçek sporcu kadrolara teslim olunması sağlanmalıdır.

ÇAĞIMIZIN GERÇEKLERİ VE TÜRK GENÇLİĞİ*

Türkiye büyük mücadeleler içinde olan bir ülkedir. Mücadelenin en büyüğü geri kalmışlık, yoksulluk çemberini kırmaktır. Bu mücadeleyi yürütmek ve devam ettirmek için akıllı hareket etmek ve çok çalışmak zorundayız.

Milliyetçi Büyük Türkiye, tarihî itibarını kazanmış, ilimde, teknikte ve sanayide en yüksek dereceye ulaşmış bir ülke olacaktır. Türk'e düşman olanlar ve Türk milletinin güçlenmesinden kuşku duyanlar, her zamanki haince davranışları ile güçlenmeğe engel olmağa çalışacaklardır.

Milliyetçi Büyük Türkiye'yi kurmak, atom çağının, uzay çağının, elektronik çağın ve ileri teknolojinin bütün icaplarını yerine getirmek için sıçramak mecburiyetindeyiz. Çağlar üzerinden yapılacak sıçrayışta güçlü bir devlet anlayışına ve cesur hareketlere ve atılımlara ihtiyaç vardır.

Türk milletini kâinatın içinde bir güneş gibi parlatarak yeniden doğuşunu sağlayacak yüce atılımların dinamizminin enerjisi ancak ve ancak Ülkücü Gençlikte vardır. Bu dinamizme sahip olan şuurlu, Ülkücü Gençlik Türk milletinin kaderini yenme savaşı ve azmi içerisinde olan Milliyetçi Hareketin gençliğidir. MHP'nin Genel Başkanı, lideri olarak bu partinin mensuplarının samimî duygularına tercüman olarak, Ülkücü Gençliğimizle iftihar ediyoruz.

Yurdumuz, dışarıdan yönetilen çeşitli kargaşalıklar ve saldırılarla karşılaşmaktadır. Özellikle yabancı ideoloji ve yabancı kültür saldırıları karşısındayız. Bir takım sapık ağzlar, bir takım şartlanmış kafalar memleketimizde, Türk milletinin hayatıyla yakından ilgili olan bu mücadeleyi, Türk halkına yanlış bir şekilde duyurma çabası içindedirler. Bu

* Alparслан Türkeş bu konuşmayı 2. Gençlik Kurultayında yapmıştır.

çarpık ağızlar, bu çarpık kalemler, “karşit grupların çatışmaları”ndan bahsetmektedirler. Türkiye’de karşit gruplar yoktur. Türkiye’de karşit grupların çatışması yoktur. Türkiye’de Milliyetçiliğini siyasî aksiyon yaparak, Türk milletinin fakirlik, yoksulluk, geri kalmışlık kaderini yenme mücadelesi veren ve Türk milletini cihanın medeniyet hayatı içinde yeniden varlık hâline getirmek isteyen şuurlu, Ülkücü, memleket evlâtları ile Türk milletini köleliğe götürmek, Türk vatanını parçalamak ve Türkiye’yi kanlı kardeş kavgaları içinde boğarak, yeryüzünün biricik Türk devletinin hayatına son vermek isteyen gafiller sürüsü vardır.

Bir tarafta, yüce Türk bayrağının burçlarda, direklerde dalgalanmasını korumaya çalışanlar, diğer tarafta Türk bayrağını parçalayanlar, yerlerde çiğneyenler. Bunların ikisini bir görmeye imkân yoktur. Akli başında her Türk, memleketini, devletini düşünen her yurtsever vatandaş, Türk devletini yaşatmak isteyenlerle beraber olmaya, Türk devletini yıkmak isteyenlere karşı cephe almaya ve el ele vermeye mecburdur.

Toplumdaki büyük huzursuzluklar, patlamalar ve buhranlar her çeşit haksızlıklardan doğar. İnsanlar zahmetlere, sıkıntılara katlanmağa razı olabilirler, fakat haksızlıklara tahammül etmeyi kabul edemezler.

Şer kuvvetlerle mücadele ve buhranları yenmede sosyal adalet ve sosyal güvenlik üzerinde önemle durulması ve hiç zaman kaybetmeden gerçekleştirilmesi gereken işlerdir.

Saygı duyulan ve güvenilir bir adalet cihazının varlığı ile demokrasi ve hürriyetler teminat altına alınmış olur. “Adalet mülkün temelidir” sözü, lâf olsun diye söylenilmemiştir. Bu vecizenin maksat ve manasına uygun bir şekilde hareket edilmelidir.

Büyük Türk milletine düşman olanlar, dün olduğu gibi, bugün de, kirli emelleri uğruna, birlik ve beraberliğimizi bozmak için komünizm tahrikçiliği, bölgecilik, mezhepçilik gibi bölücü ve yıkıcı davranışlar içindedirler.

Bu bölücülerin koruyucusu, bu bölücülerin işbirlikçisi, üzülmeye değerdir. Beyan etmek gerekir ki, memleketin eski siyasî partilerinden olan CHP’nin yöneticileridir. CHP’nin sayın Genel Başkanı Bülent Ecevit, her çeşit bölücülüğün, her çeşit kışkırtıcılığın ve memleketi parçalamak isteyen bölücülerin, komünistlerin baş koruyucusu, baş işbirlikçisidir. Yabancı kültür ve ideolojilerin taklitçisi, Türk milletinin bağımsız, millî kültür ve millî fikir hayatının düşmanı bir tutum içindedir. Kendini ve kendisi

ile beraber bu yanlış tutumlara devam etmekte inat gösterenleri alenen ayıplıyorum, kınıyorum. Milletimizin, memleketimizin karşılaşmakta olduğu tehlikeleri yenmek için mutlaka memleketimizin önemli bir siyasî partisi olan CHP'nin ve yöneticilerinin yanlışlarını görerek, anlayarak, bu ağır hatalı yoldan vazgeçmeleri gerekmektedir. Aksi hâlde bu yola devamları Türkiye'yi büyük tehlikelere maruz bırakacaktır. Bu tehlikelerden kendisini korumak isteyen Türk milleti, CHP'nin yöneticileri hakkında gerekli kararı vermek zorunda kalacaktır.

Komünistlerin, bölücülerin, mezhep ayrılıklarını kışkırtıcıların, yabancı ideolojilerin gafil kölelerinin düşmanca niyetlerini bildiğimiz için her türlü yıkıcı davranışların daima karşısında olduk ve olmakta da devam edeceğiz.

Türk gençliği olarak Türkiye'mizin meselelerini bilmek ve çok iyi değerlendirmek zorundasınız. Büyük imtihanlardan geçtiniz. Şuurlu davranışlarınızla tarihe geçecek şerefli hizmetleriniz olmuştur.

Milliyetçi Hareket, her geçen gün mana ve değerini kabul ettirmektedir. Takip ettiğimiz politikadaki samimiyet ve dürüstlük büyük takdir ve itibar görmektedir. Bunun için Milliyetçi Hareket, Türk milletinin kendisine gösterdiği itibara lâyık olmak ve hak bildiği yolda yılmadan, yorulmadan mesafe katetmek azmindedir. Bunu, sizlerin de iyi bilmenizi istiyorum.

Türk milletinin kurtuluşu, en kısa zamanda ve en kısa yoldan her çeşit fesadın kökünü kazıyarak, her çeşit ahlâksızlığın, karaborsacılığın kökünü kazıyarak Türk Milliyetçiliği ideolojisini siyasî aksiyon yaparak, Türk milletini atom çağına, uzay çağına, elektronik çağına yükseltecek dinamizm ve enerji, Milliyetçi Hareket Partisi'ndedir. Kendilerine milliyetçi diyen aydınlar, yerlerini doğru olarak kestirip, almaya mecburdurlar. Aksi hâlde gafletleri, hıyanetleriyle bir ölçüyü bulacaktır. Milliyetçilerin toplanma yeri, milliyetçilerin aksiyon yeri yalnız ve yalnız MHP'dir.

1830'dan bu yana Türkiye'yi idare edenlerin birçoğu Batı kapitalizminin taklitçisi olmaktan ileri gitmemişlerdir. Batı kapitalizminin taklitçisi Türk milletini bir yere götürmemiştir. Bugün hâlâ milletimizin fakirliği, bugün hâlâ milletimizin yabancıların ekonomik sömürüsü altında bulunuşu, Batı kapitalizminin taklitçilerinin sebep olduğu bir neticedir. Batı kapitalizminin taklitçisi olan bir partinin "Milliyetçiyim, milliyetçiler burada birleşeceksiniz" diye milliyetçiliği istismar yolu ile gaflet temin

etmek politikasına kapılan bir insan, milliyetçi kabul edilemez. Yahut, halkın bazı kimselere karşı beslediği merhamet duygularını sömürmek için geçmiş yıllarda bir takım hataların, haklı veya haksız tutumların neticesi vefat etmiş olan kimselerin ölülerini, kefenlerini kendilerine bayrak yaparak, onu istismar ederek milliyetçilik iddiasında bulunanlar vardır. Büyük gaflet işlemişlerdir. Onların da Türk milletine bir hizmet sağlamaları mümkün değildir. Doğru yolu bulmaya, doğru yolu kabul etmeye mecburdurlar. Aksi hâlde omuzlarına düşen millî ve tarihî vazifelerini yapmamış insanlar durumunda kalacaklardır.

MHP'nin bayrağı, Dokuz Işık bayrağı, gerçek kurtuluş bayrağıdır. Bu bayrağın altına dürüstlüğü, bu bayrağın altına millet varlığını kişi varlığının üstünde tutan görüşü kabul edenleri, bu bayrağın altına milletimizin yükselişi için her türlü fedakârlığı yapmayı kabul edenleri, bu bayrağın altına memleket ve millet için her mücadeleye göğüs germe azminde olanları çağırıyorum. Kolay başarı arayanlar, koltuk peşinde olanlar, menfaatçiler, çıkarıcılar, daleveracılar bu bayrağın altına giremezler.

Yabancı ideoloji ve yabancı kültürlerle mücadele etmek zorundayız. Bu mücadeleyi yapmayan milletler köleliğe mahkûmdur. Millî ülkü, millî kültür davasını onun için güdüyoruz. Bu sebeple Millî Doktrinimiz Dokuz Işık'ı herkesin okumasını, bilmesini ve yaymasını istiyoruz.

Türk töresini korumak ve yaşatmak mecburiyetindeyiz. Büyüğe saygı ve itaat, küçüğe sevgi ve şefkat Türk töresinin en güzel hasletlerindendir.

Kanun ve nizamlarda manevî değerlere ve ahlâk kurallarına bağlı, disiplinli bir millet anlayışı ile millet varlığını kişi varlığının üstünde tutan bir görüşü savunuyoruz.

Milliyetçi Büyük Türkiye'yi kurmak için Türk milletini çağlar üzerinden bir sıçrama yaptırarak, onu ilimde, teknikte, yüksek manevî değerlere sahip olmada en yükseğe çıkarmanın savaşını devam ettiriyoruz. Bu mücadelede yüksek vasıflara sahip, dünya çapında, faziletli, bilgili ilim adamlarına ve teknisyenler kadrosuna ihtiyacımız vardır. Bu şuur ve anlayış atılım ve dinamizm yalnız Milliyetçi Hareket Partisinde ve onun Ülkücü Gençlerinde vardır. Bu açık gerçeği bütün aydınlarımıza ve halka anlatmağa, onun büyük enerjisini seferber etmeğe, harekete geçirmeğe mecburuz.

Halkın enerjisini güven ve sevgiye dayanan gönül seferberliği ile tutuşturmalı, coşturmalıyız. Bunun için güzel sanatları, toplum için harekete geçirmek şartını ortaya atıyorum.

Birlik ve beraberliğimize yönelen, bölücü ve yıkıcı faaliyetlerle mücadeleye amansız bir şekilde devam edeceğiz. Mücadelemizi engellemek isteyen davranışlar, cılız kalmağa ve sönmeğe mahkûmdur.

Ülkücülüğü hiç bir zaman elden bırakmayacağız. Bununla beraber gerçekliği de elde bulunduracağız. Yurdumuzun içinde bulunduğu şartları dikkate alarak milletimizin, memleketimizin, kalkınmasını, ileri gitmesini sağlayacak tedbirleri, başkalarını taklit etmeksizin kendi millî tarihimizden kuvvet alarak kendi millî ve manevî değerlerimize dayanarak ve fakat modern ilmi ve tekniği de önder yaparak, mutlaka selâmetli ve başarılı bir yönde geliştireceğiz.

Türk milletinin, parçaları nerede olursa olsun, Türk adını taşıyan insanların kaderiyle her zaman ilgileneceğiz. Onların akıbetini, durumlarını iyiye götürmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Dünya üzerinde nerede Türk varsa, Türk Milliyetçileri onlarla beraberdir, onlarla ilgilidir, onlar Türk Milliyetçilerinin sevgisiyle, saygısıyla, ilgisiyle çevrilidir

Her zaman hakkın tarafını tutmuş olalım. Her zaman hakkın, hukukun, adaletin hizmetinde bulunmuş olan; her idare ettiği yerde düzeni sağlamış olan büyük bir millete mensubuz. Kendi milletimiz için de, insan hakları beyannamesinde yer almış olan hakların verilmesinin her zaman savunuculuğunu yapacağız.

Kıbnns millî davamız ve bunun gibi diğer millî davalarımızda milletimizin ülküsünü ve yüksek menfaatinin gerektirdiği her şeyi yapmak kararındayız. Kıbrıs meselesinden bahsederken sizlere Ege adalarını, kıyılarımızın dibine kadar sokulan yabancıların eline geçmiş olan adaları da unutmamanızı tavsiye ederim. Bir milletin millî davaları kalplerde yaşadığı müddetçe o davalar kaybedilmiş olmazlar. O davalar bir gün mutlaka kazanılır.

Bugünkü şartlar ne olursa olsun, şartlar daima aynı kalmaz. Türk milleti, içinde bulunduğu geri kalmışlık, yoksulluk, zayıflık kaderini mutlaka değiştirecektir. Mutlaka yeryüzünün güçlü, ilimde, teknikte ve medeniyette en ileri gitmiş, kendini saydıran varlığı olma davasını da halledecektir.

Ülkücü ve inançlı davranışlarınızla her engeli yenecek, her karanlığı aydınlatacaksınız. Milliyetçi Hareket, muzaffer olacak ve Türk milletinin yüzünü güldürecekler. Bu zafer, Ülkücü Gençlik olarak sizlerin eseriniz olacak ve mutlu büyük Türkiye sizlerin Ülkücü başlarınızdan ve deniz gibi engin, inançlı yüreklerinizden doğacaktır.

BASIN VE GAZETECİLİK

Basına dördüncü kuvvet denilmektedir. Gazeteler ve diğer haber alma vasıtalarının ağır bir sansür altında bulunduğu ülkeler dışında, basına atfedilen bu sıfatın doğruluğundan kimsenin şüphesi yoktur. Hattâ özellikle memleketimizde, basının, tesirlilik bakımından dördüncü sıranın da önünde yer aldığı iddia edilebilir.

Demokraside basın, halkın memleket meselelerine ve idaresine doğrudan doğruya katılmasını sağlayan kanallardan biridir. Gazeteler, radyo ve televizyon, gerek olayların kamuoyuna yansımada ve kamuoyunun teşekkülünde, gerekse kamuoyunun tepkisinin idarecilere yansıtılmasında başlıca araçtır. Böylece halkımız, sadece dört yılda bir sandık başına giderek değil, her an idareye müdahale imkânına sizler sayesinde kavuşmakta, halk idaresi demek olan demokrasi, gerçek anlamıyla basınımız vasıtasıyla teessüs etmektedir.

Söze, basının gücünü belirten bir sözle başladım. Yine basın hakkında söylenmiş bir başka sözü de burada tekrarlamakta fayda buluyorum: "Gazete, bir insanın dünyaya açılan penceresi olabileceği gibi, bu pencereyi örten bir kâğıt perde de olabilir." Şüphesiz basın mensuplarının da herkes gibi politik fikirleri, birbirlerinden farklı görüşleri, değer yargıları olacaktır. Hattâ toplumun fikir liderleri durumunda olan makale yazarlarının sütunlarında bu farklılıkların en billurlaşmış şekilleriyle belirmesi tabiidir. Gazetelerimizde sağcı makaleler, solcu, ortacı, milliyetçi makaleler ve yorumlar olacaktır. Fakat haberin, yani objektif bir olayın kamuoyuna yine aynı objektiflikle aktarılmış olması gerekir. Sağcı haber, solcu haber olamaz, olmamalıdır.

Muhakkak ki, belirli bir olay karşısında gazete çeşidi kadar çeşitli kamuoylarının teşekkülü, kutlanamayacak bir vakıadır. Böyle bir durum, demokrasilerde basının biraz önce açıkladığımız yerine ve fonksiyonuna zarar verir.

Haber vermedeki objektiflik ve tarafsızlık eksikliklerinden doğabilecek bu gibi mahzurların önüne muhakkak ki yine basın kendisi geçecektir. Bundan da ötede, okurun gazete seçmedeki kriterlerinden biri gazetenin objektifliği, olayları doğru olarak haber vermesi olduğuna göre, tarafsız bir tutumun mükâfatı veya tersinin cezası, tiraj oynamaları şeklinde kendini gösterecektir.

Basın özgürlüğünün toplumun mutluluğu ve gölgesi bir hukuk düzeninin gelişmesi için şart olduğu inancındayız. Bugünkü basının çeşitli baskılara, tesirlere ve engellere rağmen şerefli vazifesini yapma gayreti içinde olduğuna inanmaktayız.

Türk basını bugünkü durumuna ciddî engeller aşarak gelmiştir. Basın kamu hizmeti görmektedir. Bu hizmeti ifa ederken peşin hükümlerden, ön yargılardan, evvelce edinilmiş kanaatlerden, hissî arzulardan hareket etmemesi şarttır. Demokratik rejimlerde her seçim halkın bir tercihini ifade eder. Bu tercihin objektif ölçülere göre vücut bulması en başta basına düşen bir vazifedir. Bu vazifenin ifasında dış ve iç baskılardan basın mensuplarının kurtulması için gerekli bütün tedbirlerin alınmasında fayda vardır. Basın için en büyük tehlikeyi malî grupların kontrolü altına girmesinde, bir de haberlere hissî sansür konmasında görmekteyiz. Biz siyâsî bir parti olarak bunların her ikisinden de ciddî olarak şikâyetçiyiz.

Radyo ve televizyon yayınlarının geniş vatandaş kitlesine haberleri ilemediği memleketimizde geniş halk çevrelerinin bilgi alma ihtiyacını gidermek gazetelerimize düşmektedir. Bunu ifâ ederken fikir gazeteciliğine dikkat etmeli, demagoji ile okuyucu avlama yollarına tevessül etmemelidir.

27 Mayıs 1960 gününden sonra Türk basınına giren Basın Şeref Divanı ile Basın Ahlâk yasalarına uyma taahhütlerini, müessiriyeti kesin ve tarafsız işleyen müesseseler olarak görmeyi arzu etmekteyiz.

Günlük olaylar ve iç politika meseleleri dışında basınımızın objektif olmayacağı, hâdiseler de mevcuttur.

Millî birliğimizi, Türk vatanının ve devletin bütünliğini ve millî menfaatleri ilgilendiren konularda basınımızın tarafsız değil, tersine bütün gücüyle Türk milletinin çıkarlarının yanında olması gerekir. Özellikle dış politika meselelerinde ve millî bütünlüğümüzü ilgilendiren olayların işlenmesinde, yalnız objektifliğin değil icap ederse gazeteciliğin

de ikinci plana itilmesi gerekebilir. Böyle zamanlarda gazetecilerimizin vatanseverlik yönü gazetecilik yönlerine sansür koyacaktır.

Türk basını millî meselelerde bugüne kadar gösterdiği hassas tutumuyla başarılı bir sınav vermiştir. Gazetecilerimiz, memleketimizdeki basın hürriyeti ortamının ve bu ortamın haber vasıtalarına sağladığı güçlü mevkiin sorumluluğunu müdrük olduklarını ispat etmişlerdir. Bundan sonra da aynı sorumluluk duygusunun ve ciddiyetin basınının müessiriyetini ve kamuoyundaki gücünü arttıracığından emin bulunuyoruz.

Yakın tarihimize baktığımızda Türk gazeteciliğinin müspet yönde sür'atli bir gelişme içinde olduğunu görüyor ve bu gelişmenin devam edeceğinden şüphe etmiyoruz.

YURT MESELELERİ

Bugün yurdumuzda ciddi sarsıntılar ve buhranlar geçirilmektedir. Bu sarsıntıların nedenlerinin önemli bir kısmı dış etkilerdir. Dünya üzerinde büyük devletler arasında sürdürülmekte olan şiddetli mücadelelerin çevresinde düğümlendiği memleketlerden birisi de Türkiye'mizdir.

Milletlerin kalkınmaları ve ileri bir duruma gelmeleri her şeyden önce sağlam ahlâk ve inançla olur. Modern güçlü bir milliyetçilik şuuru ile ilim ve teknikte en yükseğe çıkmak ve sanayileşmeyle olur. Bunun sonucu olarak da gerek tarımda, gerek sanayide modern kitlevî çok üretim sağlamakla olur.

Yatırımların en verimlişi şüphesiz insan beyinleri üzerinde yapılan yatırımlardır. Bunun için Millî Eğitim faaliyetlerinin, gerçekçi, doğru ve ilmî yönde yürütülmesi çok önemlidir. İlim ve teknikte hızla en ileriye gitmek ve topluluğumuzu çok üretim yapan bir toplum hâline getirmek, ancak üniversitelerimizin hummalı bir şekilde çalışmasına ve ilim yapmasına bağlıdır. Türkiye'nin geri kalmışlık ve yoksulluk derdinin hızla çözülmesi ancak bu yolla mümkün olabilir.

Okulların işgal edilmesi ve boykotlar, çatışmalar ile çalışamaz duruma sokulması Türkiye için en büyük ihanettir. Memleketimizin karşılaşmakta bulunduğu en önemli sorun inanç, ahlâk, ülkü ve üretim sorunudur. Uzun yıldan beri Türkiye'yi yönetenler ve aydın çevreler, Batı'nın tüketime dayanan yaşayışını taklit etmekle Türkiye'nin kıymetli zamanlarını israf etmişlerdir. Batı'nın üretim gücüne ulaşmayı sağlayacak çabalar göstermemişlerdir. Bu davranışlarla yurdumuz, eski doğu ülkeleri gibi geri üreticiler durumunda kalmaya devam ederken, Batı ülkeleri gibi tüketici bir yaşayışa sürüklenmiştir. Bu ise, her gün daha çok yoksullaşmaya ve düşkünleşmeye yol açmıştır.

Bugün üniversitelerimizde bütün memleket yüzeyine yayılan huzursuzluklarla karşılaşmış bulunmaktayız. Bazı kimseler meydana gelen olayların üniversite reformunun yapılmamış olmasından ileri

geldiğini, bazı kimseler de memleketteki sosyal şartların buna sebep olduğunu, başkaları ise, aşırı uçların çatışmasının sonucu olduğunu iddia etmektedirler. Bize göre asıl sebep bunlar değildir.

Bu, Türkiye'yi parçalamak, yıkmak ve yutmak isteyen kökü dışarıda bir fesat hareketinin meydana getirdiği bir durumdur. Ciddiyetle üzerinde durulması ve vatanını seven milliyetçi memleket çocuklarının Türk milletinin birliği ve Türk vatanının bütünlüğü konusunda hiç bir taviz kabul etmeyen bir tutumla el ele vermeleri gerekmektedir. Bu şiddet hareketlerine karşıyız. Hukuk düzenini tek selâmet yolu olarak görmekteyiz. Dış politika konularında ise hiç bir devlete karşı düşmanlık gütmek, iç işlerine karışmadan her milletle dostluk içinde münasibetle bulunmak, millî menfaatlerimizi korumayı dış politikanın biricik kılavuzu yapmak görüşündeyiz.

Türk milletinin birçok güçlükleri yenmesini bilen bir millet olduğundan emin olarak içinde bulunduğumuz meseleleri en kısa zamanda çözümleneceğinden eminiz.

İLİM, ÜLKÜCÜ KADROLAR VE KALKINMA

ÜLKÜCÜ AYDINLAR VE KALKINMA

Sanayileşme bir ilim ve teknoloji işidir. Türk Devletinin çağdaş toplumlar seviyesine çıkartılabilmesi en modern ve en yeni teknolojinin sanayiye uygulanmasıyla mümkündür. Kalkınmış ülkelerle aramızdaki korkunç mesafeyi ancak böylece kısa zamanda kapatabiliriz.

Bunun da tek şartı devlet kadrolarına nemelâzımcı ve bürokrat kimseler ve iktidarlar yerine Milliyetçi ve Ülkücü aydınlar kadrosunun hâkim olarak olağanüstü bir gayret seferberliğinin başlatılmasıdır.

İlme ve ilmî araştırmaya büyük önem verilerek, memleketin ihtiyacı olan ilim adamı ve teknokrat kadrosu tespit edilip mevcut başıbozuk sistem yerine bu hedefe uygun bir eğitim sistemi uygulanmalıdır. Üretimi arttırıcı tatbikî ve araştırmacı bir yönde ilim ve tekniğe ilk planda yer verilmelidir.

Eğitim sistemi bu açıdan ülke gerçeklerine ve kalkınma hedeflerine göre yeniden düzenlenmelidir. Böyle bir eğitimle yetişecek üretici, araştırmacı uzman kafalar yurt dışına gitme mecburiyetinde bırakılmaksızın, kalkınmamızda baş köşe verilerek lâyıık oldukları durum sağlanmalıdır. Beyin sömürü ve ihracı son bulmalıdır.

Özel eğitimle yetiştirilecek milliyetçi, Ülkücü, araştırmacı, bilimci “Beyin veya Yönetici Kadro” diyebileceğimiz bu millî elit; yani ÜLKÜCÜ AYDINLAR KADROSU, kalkınmamızın temel harcı olacaktır.

Aksi hâlde milletin kalkınma, gelişme ve varlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir.

Türk Aydını Türk Gibi Düşünmelidir

Düşünce ve tavırda istiklâlini kazanamayan, taklitçiliği aşamamış hareketlerden büyük ve yaratıcı hamleler beklemenin mümkün olmadığını belirtmeliyim.

Bir milletin aydınları, geri kalış sebepleri hakkında doğru bilgi ve değerlendirmelere sahip olmadıkça, ülkelerin geleceğini sağlam esaslar üzerine kuramazlar. Bu konuda, maalesef Türk aydınları yabancı kültürlerin emperyalizmine mağlûp olmuş ve bu yüzden elli yılı aşan gayretlerimiz umulan semerelerini verememiştir. Unutulmamalıdır ki, düşüncede ve tavırda istiklâlini kazanamayan, taklitçiliği aşamamış hareketlerden büyük ve yaratıcı hamleler beklemek mümkün değildir.

Sıhhatli görmek, ancak dünyaya kendi gözümüzle bakmakla mümkündür. İnanıyoruz ki, Türk milleti Müslümanlığı ruh, Türklüğü beden kabul eden anlayışı içinde, kendi öz kültürünü hayatına hâkim kılmakla, büyük atımlara girecek, maddeten ve manen çağdaş seviyenin üstüne çıkacaktır. Türk aydınları yabancı kültürlerin baskısından kurtularak bir **Türk gibi düşünme** alışkanlığına kavuşmak ve meselelerine bu açıdan çıkış yolları getirerek milletine öncülük etmek vazifesi ile yüküldür. Türk aydını Milliyetçi Hareketin etrafında kenetlenerek, halkımızla da bütünleşmenin yolunu bulmuştur. Milliyetçi Hareketin zaferi, Türk milletinin millî fikridir.

Bu anlayışla Türk milletinin tarihî çizgisine yönelme, kendi millî ve manevî değerlerine sahip çıkma temayülü her geçen gün kuvvet kazanmaktadır. Türk milletinin kendini buluşu, kendine dönüşü adını verdiğimiz bu mukaddes gelişme, günü gün etmek isteyen kitle partilerinin saltanatını tehlikeye sokmaktadır. Gündelik siyaset oyunları onları kurtarmayacak, başvurdukları her tedbir yıkılışlarını hızlandıracaktır.

Türkiye'nin ve Türk milletinin dertleri yabancı kaynaklı fikirlerle değil, yüzde yüz millî fikirlerle halledilir. Bu görüş Türk Milliyetçiliği görüşüdür. İşte Milliyetçi Hareket ilk kez Türk siyasî hayatına bu görüşü savunarak girmiş ve bugün en itibarlı, en temiz ve en yürekli siyasî teşkilât hâline gelmiştir.

Davamız, Mazimize Lâyık Bir İstikbal Yaratma Kavgasıdır

Türk milleti tarihin çok buhranlı bir devrini yaşamaktadır. Dünya üzerinde bağımsız devlet olarak varlığını sürdürüp sürdürmeme durumu ile karşı karşıyadır. Bunun sebebi insanlığın hayatında meydana gelen büyük değişimlerdir. İlim ve teknikte ileri memleketlerin ulaştığı akıl almaz gelişmeler, onları önünde durulmaz, güçler hâline getirmiştir. Son 58 yıl içinde sağlanmış olan bu gelişmelere Türk milleti yine ayak uyduramamıştır. Bunun başlıca sebebi Türkiye'yi yönetenlerin yeteneksiz oluşlarıdır.

Bizim ileri sürdüğümüz ideoloji ve başlattığımız siyasî aksiyon, hiç bir karşılık beklemezsizin insanları sevmek ve Türk toplumuna hizmet etmek ülküsüne dayanmaktadır. Ne durumda olurlarsa olsunlar, insanları horlamadan, hafife almadan, onlara sevgi ve hürmetle davranarak benimsetmek; hakka, adalete dayanarak çalışmak görüşünü savunduk. Toplum varlığını ve millet menfaatlerini kişi menfaatlerinin üstünde tutulmasını, insanların mutluluğu için ana görüş kabul ettik. Türk Gençliği çok temiz, çok idealist bir kütledir. Yüksek millî ve insanî ülküler uğrunda fedakârca çalışmayı ve mücadeleyi şeref sayar. Memleketimizde siyasî partilerin içinde görev alan aydınların çoğunluğu, bir ülkü için çalışmak yerine, milletvekili veya senatör seçilmek, şahsî çıkarlar elde etmek gâyesini gütmektedirler. Bu bakımdan Türk siyasî hayatı idealist, fedakâr ve feragat sahibi insanlara yer vermez bir durumdadır. Siyasî partilerde menfaat dalavereleri ve menfaatçilerin sonu gelmez dedikoduları sürüp gitmektedir. İşte bu durum içinde biz Türk milletinin davalarını hiç bir taviz vermeden, maneviyatı, ilmi, ahlâkı kılavuz yaparak ele aldığımız için aydın Türk Gençliğinin büyük çoğunluğunu hareketimize katmış bulunuyoruz.

Bizim Türk milliyetçileri olarak gerek 1965'lerden çok önce, gerek 1965'ten sonra siyasî aksiyon olarak yürüttüğümüz mücadeleyi kısaca şöyle belirtebiliriz:

DAVAMIZ: Türk milletinin büyük ve şanlı mazisine lâyık bir istikbal meydana getirmektir.

Türk Milliyetçiliği Türk milletinin temiz ve üstün yaşama iradesinin şuurudur. Türk Milliyetçiliğini tehlikelere karşı doğmuş bir reaksiyon olarak düşünemeyiz. İnsan sevgisi ve insan haysiyetine hürmeti esas

kabul eden; hak ve adalete dayanarak yüksek medenî bir nizam kurmayı hedef alan yüce bir aksiyondur. Bu aksiyon köleliğe, uşaklığa yer vermemek ve dilenci olmayı benimseyecek ruh düşkünlüğünden Türk aydınını, gelecek nesilleri kurtarmak gayesini gütmektedir. Bu aksiyonun kurmak istediği toplum düzeni insan emeğini kutsal tanıyarak ve çalışarak alın teriyle yaşamayı ve eserler meydana getirmeyi en şerefli yol olarak kabul etmektedir.

Biz başkalarından dilenmeyi açığözlülük sayan, başkalarına sığıntı olmayı benimseyen zihniyete karlı, yeni bir aydınlar kadrosunu kurmak gayesini güderek işe başlamıştık. Bunda büyük mesafeler kaydettiğimiz ortadadır.

Biz Milliyetçi Hareketçiler olarak yabancı ideolojilerle de mücadele ederek onların Türk devletini tir geçirme planlarını önlemede en büyük rolü oynadık. Bize yapılan hücumlara gelince; bunların başlıca kaynağını bu yabancı ideolojilere angaje olmuş, aldatılmış kimseler meydana getirmektedir. Bugün Türkiye’imizde üç tip aydın vardır:

1)Samimî, inançlı, ülkücü, milliyetçi aydın.

2)Yabancı ideolojilere ve yabancılara gafletle ve menfaatle bağlı aydın.

3) Eyyamcı, menfaatçi, ilgisiz aydın.

Hareketimiz bu ikinci ve üçüncü grubu teşkil edenler tarafından yapılan iftiralara, haksızlık ve düşmanlıklara maruz kalmıştır. Buna rağmen dimdik, eskisinden daha güçlü yürümektedir. Bu çevrelerden bize gelecek her hücum bizim için şeref sayılır.

Gelecek, Türk milleti için büyük tehlikelerle doludur. Bunlar, yabancı ideoloji ve yabancı kültürlerin saldırısıyla, içimizde körüklenen bölücü hareketler ve hepsinden de kötüsü, insanlarımızdaki uyanmamadan, silkinmemeden ileri gelen gafletin devam etmesidir.

Bu sebepler dolayısıyla yakın gelecekte büyük mücadeleler olacaktır. Milliyetçi Hareket gençliği kendini buna hazırlamalıdır. BU MÜCADELEDEN TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ GALİP ÇIKMALIDIR; ÇİKA CAKTIR DA...

GENÇLİĞE ÇAĞRI*

GENÇLER; MİLLÎ DEVLET SİZİN BEYİNLERİNİZDE, GÖNÜLLERİNİZDE. GAYEMİZ: MİLLÎ DEVLET- GÜÇLÜ İKTİDAR OLMAKTIR

Dünyaya, devlet nizamını öğreten Türk dehası, bugün ayrıık otları gibi türemiş, yabancı, bölücü, sahte ideolojilerin saldırısına uğramıştır. Ancak, şuna imanım tamdır ki, Türk soyunun medeniyet ve kahramanlık ruhunun temsilcileri olan siz Milliyetçi - Ülkücü Türk Gençleri. devletimizi bu buhrandan çıkarıp yüceliğe, esenliğe götürececek güç ve inançtasınız. Milliyetçi Türkiye gururla ifade etmek isterim ki, Türklüğün ebedî varlığı, siz Ülkücülerin, yiğit Bozkurtların idealist kafalarınızda, yorulmaz omuzlarınızda her türlü tehlikeye karşı korunacaktır. Türklüğün varlık kavgasında, yalnız değilsiniz. Bu kavgada, Mete Hanlar, Bilge Hanlar, Fatihler, bu kavgada 100 milyonlarca Yavrukurtlar, genç Bozkurtlar var yanınızda. Ve nihayet bu kavgada Allah'ın Türk milletine bir kader çizgisi olarak çizdiği büyük misyon var yanınızda. Bu misyon, Tanrı Dağlarından Hıra Dağlarına, Hıra Dağlarından Anadolu topraklarına kadar damgasını vurmuş, Türk cihan hâkimiyeti, büyük Türklük ülküsüdür.

Türk dehası, en umulmaz, en karanlık anlarında büyük kurtarıcı evlâtlarını çıkarma imkânına sahiptir. Uzun yılların yozlaştırdığı, her türlü ülküsüzlüğü, her türlü yıkıcılığı devlet felsefesi yapmış bir zihniyetin karanlık ortamından bir ışık, bir meş'ale gibi çıkan mutlu Ülkücüler sizsiniz. Sizleri, bir disiplin, bir vatan, bir millet âşığı olarak selâmlıyor, bağrıma basıyorum. Tarih sizlerden iftiharla, sitayişle bahsedecektir.

---

* Bu bölüm sayın Alparslan Türkeş'in 1'inci Gençlik Kurultayı konuşmasından alınmıştır.

Gayemiz: Millî Devlet-Güçlü İktidar Olmaktır

Amacımız, çağın ilerisine geçmiş, büyük Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, bu kutsal topraklar üzerinde kalkınmış, medenî, güçlü Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, 100 milyonluk ağır sanayi toplumu, milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, Ülkücü, medeniyetçi, toplumcu, gelişmeci, hürriyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Amacımız, tok ve mutlu insanlar ülkesi, demokratik Türkiye'yi kurmaktır. Bir kelimeyle amacımız, millî devleti kurmak, güçlü iktidar olmaktır Asla unutmayınız ki, millî devlet, güçlü iktidar, sizin beyinlerinizde, sizin gönüllerinizde, sizin ellerinizde kurulacaktır. Bu sebeple, yılmayacak, usanmayacak korkmayacaksınız. Çünkü, gelecek, yılmayan, usanmayan, korkmayan insanlarındır. Yaşasın Millî Devlet Güçlü İktidar. Yaşasın büyük Türk soyunun Ülkücü Bozkurt evlâtları...

En büyük ödevimiz, millî bütünleşmedir. Millî sınırlarımız içinde yaşayan, bölücü olmayan, millî değerlerimizi kabul eden her şahsı Türk biliyoruz. Bu kutsal vatan, doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine kadar, taşıyla toprağıyla yüzyıllar içinde aynı potada yaşamış, karışmış insanların vatanıdır. Bu vatan aziz şehit kanlarıyla bizlere armağan edilmiş, kutsal topraklardır. Görevimiz, bizlere emanet edilmiş bu vatanın her karış toprağını canımız pahasına da olsa korumak, savunmaktır. Atalarımızın bizlere emanet ettiği bu kutsal serveti, aynen gelecek nesillere bırakacağız. Bu uğurda görev alacak her şahıs, her kuruluşla dostuz, onu kardeş biliriz. Bu ödevde nöbet alacakları şimdiden başımıza basıyor, selâmlıyoruz; bu sebeple, hemen belirtelim ki, biz ayrımcı değil, birleştiriciyiz; biz bölücü değil, bütünleştiriciyiz. Ayrımcı, bölücü her cereyana karşıyız.

Ülkücüler, Devlet Düşmanlarının Oyunlarını Bozacaktır

Sevgili Bozkurtlar,

Anayasa çizgisinde, millî beraberlik ve bütünlük içinde, hürriyetçi demokrasiye, insan haklarına saygı duyan her sisteme saygı duyuyoruz. Temel inancımız bütünleştirici, millî hürriyetçi, parlamenter demokrasi-dir. Bu ilkelere inanmayan bizi karşısında bulacaktır. Kavgamız, anayasa hudutları içinde, demokratik ve meşruiyetçi olacaktır. İnsan

haklarına, insan sevgisine dayanmayan rejimlere inanmıyoruz. Bu sebeple, her türlü diktacı rejimlere, özellikle Marksizme, faşizme karşıyız. Hürriyetçi demokrasi, onun düşmanı olan tek bir rejime karşı olmakla kurulamaz. Gönlünde yatan komünizmi, Marksizmi, türlü sloganlarla kapalı olarak ifade eden demokrasi sahtekârları, bu gizli hüviyetlerini saklayacaklardır. Komünist olmayan herkese faşist diyen yobazlar şunu bilmelidirler ki, Ülkücü Gençlik kanun hâkimiyeti içinde, meşruiyetçi yolla oyunlarını daima bozacaktır. Türk Milliyetçisine faşist diyen zihniyet, unutmamalıdır ki, asıl faşist kendisidir. Hem de kızıl faşist!.. Bu fikir küçesi komünist faşistler, bu çağ dışı düşünce fukaraları, devletin meşru güçlerini, Türk milletinin meşru gençliğini, Türk Ülkücülerini daima karşılarında bulacaktır.

Demokratik sosyalist olduğunu iddia eden bir zat, siyasî niyetini daha fazla saklayamamış, Türk milletinin meşru kuruluşuna, parlamentosuna hakaret etmiştir. Unutmayınız ki hiç bir sosyalist, demokrasiye inanmaz. Her sosyalistin gönlünde yatan parlamento dışı idaredir. Hürriyetçi millî demokrasiye inanan bizler, her fırsatta bu parlamento düşmanlarını takip edeceğiz. Onlara parlamento dışı yolları kapayacak olan büyük Türk milletine inancımız sonsuzdur.

Son Cumhuriyet Halk Partisi iktidarı, devletin parasıyla kurulmuş radyo ve televizyon idaresini malûm zihniyetin ocağı hâline getirmiş, millî değerlerimize inanmayan bir tutum içine sokmuş, partizan yönetimin tarihte görülmeyen örneğini uygulayan bir kuruluş hâline dönüştürmüştür. Türk milletine ters düşen bu zihniyeti, bu yönetimi, açıkça kınıyor, Anayasa çizgisine davet ediyorum. Asla unutmasınlar ki, haklarında her türlü kanunî yola başvurulup, işledikleri suçun hesabı sorulacaktır.

Çok çalışacağız. İktidar olmak zorundayız. Milliyetçi Türkiye Ülküsü, bizim iktidarımızla gerçekleşecektir. On yılda kalkınmış, büyümüş bir sanayi toplumu olacağız. Yurdun her köşesinde kuracağımız millet sektörü, her yurttaşı mülk sahibi, ev bark sahibi yapacaktır. Tarım Kentleri ile köylümüz, bütün güçlükleri yenecek sahiden efendi olacaktır. İşçilerimiz millî tipte iş kolu esasına dayanan hür sendikacılıkla, hem ülkemizin kalkınmasına yardım edecek, hem de en emin sosyal güvenlik şartlarına kavuşacaktır. Köylü, işçi, esnaf ve fakir memur çocuklarını en yüksek burs ve kredi imkânlarıyla donatacak, üniversite ve yüksek okullarda okutacağız.

Ülkücü Bozkurtlar: Ödevimiz iktidar olma, amacımız yüz milyonluk kalkınmış Milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır Hepinizi bu kutsal davaya çağırıyorum. Yaşasın Büyük Türklük Ülküsü, Yaşasın Ülkücü Türk Gençliği...

6- HÜRRİYETÇİLİK VE ŞAHSİYETÇİLİK

GENEL GİRİŞ

İnsan, biyolojik ve psikolojik bir potansiyele sahip olarak doğar. Ferdietimiz bu demektir.

İnsan doğduğunda ferdiet sahibidir. O, daha sonra içinde doğup büyüdüğü milletin kültür değerleri ile yoğrulur ve şahsiyet kazanır.

Her milletin çocuğu, temel şahsiyetini millî kültür değerleri ile kurar. Milletin dini, ahlâkı, töresi, hukuku ve estetiği ile sosyal bir biçim ve ruh kazanan fert, kendi kabiliyetleri ve orijinalitesi içinde gelişerek şahsiyet kazanır.

Şahsiyetler, orijinal olmakla birlikte temelde millî karakteri ve ortak değerleri ifade ederler. Fert, içinde doğup büyüdüğü milletin ana ve temel karakterine sahip olur. Bu sebepten şahsiyetler, içinde gelişip yoğruldukları milleti yansıtır. Biz, Türk çocuğundan orijinal ve dinamik bir şahsiyet beklerken, onu aynı zamanda Türk'ü Türk yapan sosyal ve kültürel değerlere aktif manada sahip, Türklüğe ve yüce dinimiz olan İslâmîyete yabancılaşmamış, modern bir insan olarak görmek isteriz.

Milliyetçi Türk gençliği, hem disiplinci, hem de hürriyetçi hüviyetini dengeli bir biçimde bütün hayat ve davranışı ile ortaya koymalıdır.

Disiplin, bir millet çocuğunun kendi dinine, millî töresine, tarihî hukuk prensiplerine velhâsıl bizi biz yapan bütün değerlere saygı duyması demektir. Disiplin, birlik, beraberlik ve düzen getirir.

Hürriyet ise, ferdin kendi kabiliyetlerini geliştirebilmesi, şahsiyetini serbestçe yaşayabilmesi ve millî değerleri zedelemeden ifade edebilmesi demektir.

Netice olarak, bu konuda şunu söyleyebiliriz: **Disiplinsiz bir hürriyet anarşi, hürriyetsiz bir disiplin anlayışı ise, diktatörlüktür.**

Güçlü şahsiyetler, ancak büyük milletlerin çocukları olarak var olabilirler. Büyük şahsiyetler, büyük bir milletin tarih, kültür ve ülküsünden gıda olarak doğabilirler. Kendi milletine yabancılaşmış, taklitçi ve dejenere insanların başarı şansları yoktur.

İlâm'da, Allah'tan başkasına kul olmak yasaktır. Bu, tam ve kâmil manada hür olmak demektir. Müslüman-Türk çocuğu, Allah'tan başka ilâh kabul etmeyen ve kendisini tam bir vicdan huzuru içinde devletine ve milletine adayan bir şahsiyet olmak durumundadır. Şahsiyet, kendini, ferdiyetin dar ve egoist isteklerinden kurtarmış, millî menfaatlerle, şahsiyetinin gelişmesini bir arada mütalâa eden kişidir.

Türk Milliyetçiliği, toplumcu karakteri yanında, hürriyetçi ve şahsiyetçi olmayı doktrinini temeli yapmıştır. Dokuz Işık'tan biri de budur.

Günümüzde hürriyet ve şahsiyet kavramları, klâsik manada ele alınmamalıdır. Sadece anayasalarda ve kanunlarda yazılı kalan, fiilen gerçekleşmeyen haklar ve hürriyetler birer lüks olmaktan kurtarılamazlar. Bu sebepten günümüzde hürriyetler teminata **bağlanmak** zorundadırlar. Bu teminatlar, ekonomik, sosyal, kültürel ve hukukî müeyyideler olarak sağlanmalıdır.

Lâfta hürriyetçilik yaparak, onu teminatsız bırakanlar samimî hürriyetçi olamazlar.

Öte yandan insanların ferdî egoizmalarını kışkırtan, zayıfları güçlülere ezdiren "ferdiyetçi liberalizmi" esas alan görüşler de bize yabancıdır.

Hürriyetçilik, ferdin toplumları sömürmesine; toplumculuk ise fertlerin köleleştirilmesine fırsat vermek demek olamaz.

Hürriyetçilik

İnsanların en iyi, hürriyet içinde gelişebilecekleri ve mutlu olabilecekleri inancındayız. İnsanların hür olabilmesi için, hürriyetin olabilmesi için onların mülkiyet ve varlık sahibi olması lâzımdır. Meselâ; gezi hürriyetimiz var, ama cebimizde beş kuruşumuz yok. Bu durumda

gezi hürriyetinden bahsedilebilir mi? Gezi hürriyeti vaat eden kanunların işleyebilmesi için iktidarların bunu gerçekleştirebilecek ekonomik imkânları sağlaması, gerekli tedbirleri alması lâzımdır.

Şahsiyetçilik

İnsanların kişiliği önemlidir. Toplumculuğu benimsiyoruz, ama şahsiyetçiyiz. Bunu demekle de insanları sadece milyonlarına milyon katmayı düşünerek yaşayan birer varlık olarak kabul etmiyoruz. İnsanları sömürmek isteyen bir ferdiyetçilik; şahsiyeti ezen bir toplumculuk bizim görüşlerimiz dışındadır, insanların şahsiyetini hürriyet ortamı içinde yüceltmek, ona saygı ve sevgi duymak vazifemizdir. Ferdiyetçiliği değil, “şahsiyetçiliği” kabul ederiz.

Birçok sosyologlar ve terbiyeciler, kesin bir tarzda ortaya koymuşlardır ki, toplumlar ülkü meydana getirmeksizin ayakta duramazlar ve fertler toplumla bütünleşmedikçe de mutlu olamazlar.

Milletlerin büyük eser ve hamlelere giriştikleri dönemler, büyük bir aşk ve iman içinde mukaddes hedeflere yöneldikleri zamanlardır. Bu iman ve aşk bütün fertlerini “tasada, kaderde, kıvançta” toplayarak büyük başarılar götürür. Esasen büyük şahsiyetlerin, dâhilerin ve kahramanların doğması ve gelişmesi böyle bir millî hamlenin ve coşkunluğun görüldüğü dönemlere rastlar. Büyük şahsiyetlerin kaderleri, milletlerin kaderlerinden ayrılamaz.

DOKUZ IŞIK VE HÜRRİYETÇİ DEMOKRASİ

İnsanlar için mutluluk her şeyden önce hür olmağa bağlıdır. İnsanlığı aşağılatan en tiksindirici hâl insanların köle olmaları, köle yapılmalarıdır. Biz Millî Doktrin Dokuz Işık'ta ne başkalarını uşak olarak kullanmayı, ne de başkalarına uşak olmayı kabul eden bir görüşü esas almış bulunmaktayız. İnsanları aşağılatan, en tiksindirici hâl olan, köleliğe karşıyız. Türk milletinin, Türk toplumunun her manada hür olmasıyla mutlu olacağına, yükselebileceğine inanmaktayız. Bu bakımdan her ne bahane ile olursa olsun, her ne isim altında olursa olsun, insanları hürriyetsizliğe sürükleyen her çeşit davranışa karşıyız. Hürriyet derken sadece siyasî hürriyeti değil, ekonomik hürriyeti, sosyal hürriyeti, ilim hürriyetini, kısacası İnsan Hakları Beyannamesi'nde ve Birleşmiş Milletler Anayasası'nda ifadesini bulan tüm hürriyetleri bir bütün olarak kastetmekteyiz.

Türk milleti için uygun gördüğümüz yönetim sistemi de Hürriyetçi Demokrasi sistemidir. Bu bakımdan Demokratik Nizamın korunması, geliştirilmesi ve Demokratik Nizam içinde halkın desteğinin sağlanması Dokuz Işık görüşü için başlıca esastır. Hürriyetçilik ilkesiyle beraber Halkçılık deyimini de kullanmaktayız. Halkçılık deyimiyile kastedilen şudur: Her şeyin halkla beraber, halk için olması ve halka doğru olması ve halk tarafından olması. Halkın yaşayışını paylaşarak, halkın yükseltilmesini birinci planda düşünerek, halkın dertleriyle yoğrularak halkla el ele işbirliği yapmak suretiyle halk için ve halk tarafından her hareketin düzenlenmesi ve yürütülmesi fikrini kastetmekteyiz Halka rağmen hareket etmeyi doğru ve uygun bulmamaktayız. Türk milletinin yükselişi, Milliyetçilik ülküsünün siyasî hareket olarak gelişmesi her şeyden önce Halk Demokrasi'sinin Türkiye'de yaratılmasına ve geliştirilmesine bağlıdır. Türk Milliyetçiliğinin korunması ve hedefine varması Demokrasiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Bunun için Halkçılık ve Hürriyete dayanan halk iradesi millî doktrin temeldir.

Yalnız memleketimizde hürriyet birçok zamanlar kalıp, klişe hâlinde siyasî bir manada anlaşılmuş, kabul edilmiştir. Böyle bir hürriyet, yaşayan bütün insanlar için, bütün milletler için hürriyet olmaktan çok zaman uzak kalmıştır. Hürriyet deyince, siyasî hürriyeti esas almayacağız, hürriyeti bütün bölümleri ile beraber düşünmek ve o şekilde bir hürriyeti istemeyi esas kabul ediyoruz. Bunlar Birleşmiş Milletler Anayasası'nda yer almış olan hürriyetlerdir. Bu, söz hürriyeti, yazı hürriyeti, bilim hürriyeti, sosyal hürriyet, ekonomik hürriyet, korkudan ve baskıdan âzâde olmak hürriyeti ve sefaletten kurtulma hürriyeti gibi bütün hürriyetleri içine alan bir hürriyet görüşüdür. Bir insan "Hürsünüz; işte size siyasî haklarınızı tanıyoruz; istediğiniz yere reyinizi verebilirsiniz" der, fakat arkasından el altından "Şu tarafa rey vermezseniz işinizden çıkarırım." korkusunu, tehdidini koyarsanız, onun hürriyeti bir mana ifade etmez. Veyahut "Bu tarafa rey verirseniz akşam eve giderken beş tane adamım sizi çevirir, adamakıllı döver." gibi tehdit eder bir durum ortaya çıkarsa, hürriyetin anlamı kalmaz. Yani hürriyetin gerçek hürriyet olabilmesi için Birleşmiş Milletler Anayasası'nda ayrı ayrı sayılmış olan bu hürriyetlerin bütün olarak herkese sağlanmış olması şarttır..

Hürriyetçilikle beraber şahsiyetçiliği de esas alıyoruz. İnsanlar şahıslarına karşılıklı saygı ve karşılıklı teminat içinde bulunmalıdırlar. İnsanlar her zaman hakarete uğrarlarsa, her zaman haklarından emin durumda bulunmazlarsa, o insanların o memleket içinde faydalı olmalarına, huzur içinde olmalarına ve mesut olmalarına imkân yoktur. Onun için bu prensibimizi de Hürriyetçiyiz ve Şahsiyetçiyiz diye ifade ediyoruz.

Dokuz Işık Doktrini Hürriyetçi ve Şahsiyetçidir

Milliyetçi Hareket, insan sevgisine dayanır. Milliyetçi Hareket insan şahsiyetine inanır, insanı sever sayar. İnsan kişiliğinin gelişip şekillenebilmesi hür ve demokratik rejimlerde mümkündür. Hür ve demokratik olmayan rejimler, insan şahsiyetine aykırıdır. Bu rejimlerde insana saygı duyulmaz. İnsan sevgisi yoktur. Milliyetçi Hareket, Türk insanını sevmek, saymak, onun yücelmesini istemektir. Bu sebeple milletimizin yönetim yolunun hür demokratik düzen olduğuna inanıyoruz. Hür ve demokratik düzene muhalif olan bütün rejimlere karşıyız, bunlara inanmıyoruz. Hürriyet ve demokrasiyi katleden Marksist kapitalist,

faşist ve nazist devlet sistemleri, bizim reddettiğimiz sistemlerdir. Bu sistemlerde milleti meydana getiren fertler değil, sadece belirli sınıflar veya zümreler hâkimdir. Yönetim bir avuç insanın elindedir. Marksizm sözde işçi sınıfının devleti olduğunu iddia etmiş, fakat uygulamada yeni bir bürokrat sınıf yaratmıştır. Bu sınıf, komünist partisine bağlı birinci sınıf vatandaş niteliğindedir. Her türlü lüks, her türlü refah, devletin her türlü aracı bunların emrindedir. Milletin çok büyük bir kısmı sefalet ve esaret içinde inlemektedir. Faşist ve nazist sistemler hürriyet ve demokrasiyi tanımayan diğer totaliter sistemlerdir. Hitler'in Almanya'da uyguladığı nazist sistem, Alman ırkının üstünlüğüne dayanan, diğer ırkları küçük ve aşağılık gören antidemokratik bir rejimdir. Kendi içinde ve kişiler arasında ayırım yapmış, insanların hepsine hürriyet getirmemiştir. Mussolini'nin⁸² İtalya'da yürüttüğü faşist sistem koyu bir devlet tahakkümüne yol açmış, fertler, yönetime kendi karar ve tercihlerine uygun bir biçimde katılmamıştır. Bu sebeple Milliyetçi Hareket, Türk milletinin, Türk insanının yönetim yolunu, kader çizgisini, demokratik sistemde görür. Fertlerin bütününe hak tanımayan sistemlere inanmıyoruz Millî doktrinimiz DOKUZ IŞIK, milletimize, insan sevgisini ve insan haysiyetine sonsuz saygıyı esas alan yeni bir yol işaret etmektedir. Bu yolun temel kaynağı İslâm inancı ve Türklük şuur ve gururudur. Cihanın ufuklarından yeni bir güneş gibi doğacak olan Büyük Türkiye'nin meş'alesi yakılmıştır. Bu meş'aleyi sizlere verdim. Onu yurdumuzun her köşesine götürünüz ve her Türk'ün gönlünü onunla tutuşturunuz.

---

82 Bkz. 10. Dipnot: Faşizm.

YENİ SÖMÜRGEÇİLİK

Yaşadığımız çağda yeni sömürgecilik çok yayılmış bulunmaktadır. Sömürülmek ve ele geçirilmek istenilen memlekette, sömürmek isteyen kuvvetler kendi kültür ve ideolojilerini kabul etmiş topluluklar meydana getirirler. Onların yardımı ile o memleketi sömürür, köleleştirir ve tamamen ele geçirirler. Türkiye'miz yıllardan beri çeşitli yabancı kuvvetlerin, kültür ve ideolojilerin saldırısı altındadır. Yurdumuzu idare edenler memleketimizi kültür ve ideoloji boşluğuna itmişlerdir. Bu da yabancı kültür ve ideolojilerin daha kolay bir şekilde insanlarımızı etkisi altına almak imkânlarını vermiştir. Dünyanın tanıdığı en korkunç emperyalizm Rus emperyalizmidir. Komünist ideolojisi 1917'den bu yana kanlı, korkunç Rus emperyalizminin bir âleti olmuştur. Türk milletinin özgür bağımsız olarak yaşama ve yükselmesi, her çeşit emperyalizme karşı korunması ile mümkündür. Fikir ve ideolojiler ancak kendilerinden daha sağlam daha güçlü fikir ve ideolojilerle önlenebilir. Yoksa fikirler kaba kuvvetle veya polis-jandarma zoruyla önlenebilir. Türkiye'de son yıllarda, hükümetlerin gafleti yüzünden hızla yayılma imkânı bulan komünist ideolojiye karşı biz Türk Milliyetçiliği ideolojisini tuttuk. Ve komünizme karşı, Türkiye'nin kalkınmasını, yükselmesini sağlayacak milliyetçi, modern bir doktrin kurduk. Bunun adına DOKUZ IŞIK doktrinini dedik. Biz ne kapitalizm, ne komünizm; üçüncü yol, yani İslâmiyet ve Türk Milliyetçiliğinin manevî temellerine dayanan ve modern ilmi önder alan iktisadî, sosyal bir doktrin ortaya koyduk. Fikirlerimiz en çok yüksek öğrenim gençliği arasında itibar gördü ve heyecanla karşılandı. Beliren yabancı ideoloji saldırılarına karşı, gençleri uyarmayı ve milliyetçi bir ideoloji ile doldurmayı memleketin selâmeti için gerekli saydık. Bunda da çok başarılı olduk. Bugün yüz binlerce Türk genci bizim saflarımızdadır.

Yirminci asır aynı zamanda milletler ve milliyetler asrıdır. Milliyetçi ve Ülkücü olmayanların bu asırda yaşamaya hakları yoktur. Biz her türlü

emperyalizmi ve yabancı kültürleri reddediyoruz. Kendi millî ülkümüzü ve kültürümüzü yaymak, geliştirmek esas hedefimizdir.

Hürriyetçi ve Şahsiyetçi Olmayan Sistemlere Karşıyız

Milliyetçi Hareket, faşizme ve nasyonal-sosyalizme de karşıdır. Faşizm ve nasyonal-sosyalizm Birinci Dünya Savaşından sonra İtalya ve Almanya'da uygulanmış olan siyasî-iktisadî bir düzendir. Bunların liderleri, Mussolini ve Hitler'dir. Demokratik düzene, insan sevgi ve saygısına inanmayan bu sistemlere inanmıyoruz. Bu sistemler, aynen Marksist-Sosyalizm veya komünizm gibi, çağ ve insanlık dışı sistemlerdir. Sosyalizm, faşizm ve nasyonal-sosyalizmi hiç bir zaman benimsemedik, benimsemeyeceğiz.

Ancak, politikanın histeri nöbetine tutulmuş, kışkırtma ve ajan bataklığına saplanmış, belki de eski bir saat gibi kurulmuş bazı siyaset bezirgânları bu ahlâk dışı iftiralarını her gittikleri yerde tekrarlamaktadırlar. Onlara tekrar ediyoruz: Milliyetçi Hareket, Türk insanını sever, sayar. Türk milleti, faşizme de sosyalizme de karşıdır. Partimiz bu Büyük Milletin içinden çıktığı için O'na ters düşen hiç bir sistemi benimseyemez. Biz her türlü faşizm, hem kızıl hem de kara faşizme sonuna kadar karşıyız.

Faşizm kelimesi, komünist lügatta, komünist olmayan, sosyalizme karşı bulunan her şahsa söylenen bir kelimedir. Komünistlere göre, komünist ve sosyalist olmayan her şahıs faşisttir. Türkiye'de faşist bulunmadığına göre, faşist kelimesini kullanan, halkımızı, ordumuzu, polisimizi faşistlikle suçlayan her kişi, unutmayınız komünisttir.

Komünistler daima kendilerine karşı olanlara bir takım iftiralar ile hücum ederler. Faşist, nazi, gerici vs. derler. Bizim gençlere de faşist komando diye iftira ediyorlar. Biz komünizme olduğu kadar, faşizme de karşıyız. Hiç bir zaman da faşist olmadık. Programımız, kitaplarımız hepsi meydandadır. Prensiplerimiz yazılı vesikalar hâlinindedir. Faşist değiliz.

Türk milletinin içinde bulunduğu düşkünlük hâlinin devamında yarar umanlar ve Türklüğün son bağımsız kalesi olan Türkiye'yi tarih sahnesinden silmek isteyenler, Türk Milliyetçiliğini kötölemek ve Türk

Milliyetçiliğinin siyasî aksiyonu olarak ortaya çıkan Milliyetçi Hareketi ve kurulmuş bulunan Milliyetçi Partiler Topluluğu hükûmetini baltalamak için çeşitli iftiralarla hücum ettiler.

Türk milleti açısından, Marksist komünizm ne kadar ilkel, çağdışı köhnemiş bir görüş ve uygulama açısından tatbiki mümkün olmayan bir sistem ise aynı şekilde faşizm ve nazizm de Türk'e yabancıdır, çağ dışı sistemlerdir, özellikleri itibariyle Türk milletine, cemiyet yapımıza ters düşmektedir. Üstelik biz Türk Milliyetçileri olarak her türlü yabancı ideolojinin ve bunların peşinde koşanların amansız düşmanıyız. Bunlara rağmen, hâlâ komünistler, sol dikta hayranları, CHP'liler "Faşist nazist" diye olmayarı ilâna devam ediyorlar. Bu ithamları devlet adamlarımıza, Türk Ordusu'nun komutanlarına, Güvenlik Kuvvetlerimize ve mahkemelere kadar vardırıran kimselerin yanında koruyucu olarak yer alanlar büyük bir gaflet içerisinde dirler.

MİLLÎ DEMOKRASİ

Milliyetçi Hareket Partisi insan hak ve hürriyetlerine inanır, insan sevgisine dayanır. Çünkü Milliyetçi Hareket'e göre hakları gasp edilmiş, hürriyetleri alınmış insanlar yapıcı, üretici olamazlar. Türkiye'mizin bir an önce kalkınabilmesi, milletler ailesinin hatırı sayılır bir üyesi olmasına bağlıdır. Bu sebeple biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak hak ve hürriyetler rejimi olan demokrasiye inanıyoruz. Ancak, hemen belirtelim ki; demokrasi, milleti sınıflara bölen, bir avuç azınlığa hak tanıyıp büyük millet çoğunluğunu ezen, sömüren bir imtiyazlar rejimi değildir. Milliyetçi Hareket Partisi, köhnemiş, çağdışı sınıfçı demokrasilerle bir avuç azınlığın saltanatına dayanan sömürücü demokrasilere inanmaz! Milliyetçi Hareket'in uygulayacağı demokrasi, milletin bütün fertlerine yönetme, yönetilme hakkı tanıyan demokrasidir. Millî Demokraside ne sahte bir sınıf, ne de bir avuç azınlığın diktası vardır. Millî Demokraside efendi olarak millet vardır.

"20. asır halkçılık ve milliyetçilik asırıdır." İşçinin ve köylünün alın terine eğilmeyen rejimlerin bu asırda yeri yoktur. Halkı sevmek, halkın ana davalarına eğilmek ve onlara çözüm bulmak bizim esas hedefimizdir.

Ancak, biz halkçılıktan bir sınıfı diğer sınıfların üzerine çullandırmayı anlamıyoruz. Biz sınıflararası dayanışma ve âhenk istiyoruz. Türk milletini bir bütün olarak görmek ve onu sevmek Türk milliyetçisinin esas görevidir.

MİLLÎ DEMOKRASİ, DEVLET VE MİLLET VARLIĞINI KORUMA AZMİ DEMEKTİR

Memleketimiz hürriyetçi demokrasi yolunu seçmiş bulunmaktadır. Demokratik düzende millete hizmet yarışı sağlamak maksadıyla ayrı

program ve düşünce sahibi olan vatandaşlar ayrı siyasî partiler kurmaktadır. Bütün siyasî partilerimizi Türk milletin evlâtlarının kurmuş oldukları demokratik kuruluşlar olarak görmekte ve selâmlamaktayız. Ancak demokrasinin gereği olan hürriyet nizamı içinde memleket için yararlı görmediğimiz zihniyet ve tutumları eleştirmek her vatandaş için olduğu gibi bizim de görevimizdir.

Ayrıca, memlekette rahat ve huzur ortamını hiç bir zaman için arzulamayan anarşinin kol gezdiği bir Türkiye'yi kendi hayatiyetlerinin devamı için şart sayan komünistler ise, yıkıcı ve bölücü tecavüzlerine başlamışlardır. Bunun içinde üniversite ve yüksek okullarda türlü bahanelerle boykot ve işgallere girişmektedirler. Okullarına normal olarak devam etmek isteyen öğrencileri baskı ve terörle yıldırmakta, hem öğrenci çatışmalarını çıkarıp hem de “faşist saldırı” ithamları ile milliyetçi gençleri suçlamaktadırlar. Fakat memlekette iç huzur ve barışı her şeyin üstünde tutan milliyetçi gençler komünist saldırganların tahriklerine kapılmamaya azamî itinayı göstermelidirler. Zira Türk devletinin varlığını korumada azimli olan milletimiz, devlet düşmanlarının hakkından kanun ve nizamlarımız çerçevesinde gelebilecek güçtedir.

Ancak, Türk devlet ve milletin düşmanları asla unutmamalıdır. Çünkü, Türk oğlu bir gün, devlet ve milletin yaşaması için savaşmak zorunda kalırsa, asla vatan bölücülerinin ve millet düşmanlarının göz yaşlarına bakmayacaktır.

Türk Milliyetçilerinin kanun ve nizamlara bağlılığı, Türk devletinin gücüne olan güveni asla istismar edilmemelidir.

Millî Demokrasi İnsan Sevgisini Esas Alır

Dokuz Işığın diğer kaynağı İNSAN SEVGİSİ, İNSAN HAYSIYETİ-NE SONSUZ SAYGI'dır. Türk milleti olarak bizim millî karakterimizin bir hususiyet vardır. Biz Türkler ne başkalarına uşaklık etmeyi, ne de başkalarını uşak olarak kullanmayı kabul ederiz. İnsanlık haysiyetine saygı duymayan, Türk insanına, karşı gönlünde sevgi taşımayan, Türk milletini Türk halkını hor gören zihniyete karşıyız. Dokuz Işıklar olarak bizler Türk halkını, Türk insanını Allah'ın mukaddes bir emaneti telâkki etmekteyiz. İdareci ve aydınların milletimizin bütün fertlerine bu anlayış içinde hizmet etmeleri, hangi mevkiye olurlarsa olsunlar, mevki farkı, zenginlik farkı gözetmeksizin herkesin hakkına, hukukuna riayetkâr

olmaları, ancak gönüllerinin insan sevgisi ve insan haysiyetine sonsuz, saygı ile dolu olmasına bağlıdır.

İnsanımızı Sevelim

Her şeyden evvel insanlarımıza hürmet ve insan sevgisi. En ıssız köydeki çoban olsun, şehirdeki çöpçü olsun, fakir esnaf olsun, işçi olsun, veyahut zengin, yüksek mevkili vatandaş olsun; milletimizin, memleketimizin insanlarının her birini, teker teker, Cenab-ı Allah'ın yarattığı mukaddes bir emanet olarak kucaklamak ve fakirliğine, elbisesinin kirine, yırtıklığına, pejmürdeliğine, düşkünlüğüne aldırış etmeksizin, sevgi ile hürmet ile kucaklamak ve birbirimize sahip çıkmak mecburiyetindeyiz.

İnsanımıza Saygı Duyalım ve Kendimizden Utanmayalım

Anadolu'muzun bir köyünden fakir bir adam çocuğunu okutmuş. Çocuk liseyi bitirmiş, üniversiteyi bitirmiş, babası Avrupa'ya göndereyim demiş, göndermiş Avrupa'ya. Çocuk Avrupa'da okuyor. Özlemiş oğlunu, bir gideyim göreyim demiş. Trene binmiş İstanbul'dan, tabii memleket işi heybesini almış, içine azığını, memleketten ufak tefek hediyelerini doldurmuş, bir de sepet almış yanına. Yolda susadığında içmek için bir testi de su almış kompartımana.. Paris'e gelmiş, Paris istasyonuna, babasını karşılamak için oğlu da gelmiş. Oğlu babasını şalvarlı, cepkenli, heybesi omuzunda, sepeti, testisi yanında görünce utanmış, saklanmış, kaçmış...

Kendimizden utanmak çok alçalmaktır. Biz o ananın, o babanın çocuklarıyız. O şalvarlılardan, o heybelilerden geldik. O heybeye Batılı aklını oynatırdı. Onun üstündeki o Türkmen ruhunun asaletini gösteren ince işe, nakışa Batılı aklını oynatıyor.

Bundan sıyrılmamız lâzım. Kendi insanımıza yalınayak olsa da, kir içinde olsa da, bit içinde olsa da sahip çıkmamız lâzımdır. O bizim insanımızdır. O maya, aynı asil mayadır. Ona sahip çıkacağız. Kurtuluşumuzun başlangıcı burasıdır. İnsanlarımıza insan sevgisi, insan haysiyetine hürmet zihniyetiyle sahip çıkmak gerekir. Memuruz; karşımıza gelir, dairemize gelir, üstü başı dökülür, belki kirlidir. Ama bizim insa-

nımızdır. İnsandır. İnsan sevgisi ve insan haysiyetine hürmet zihniyeti, insanları horlamadan kulak kucaklamak, insanlara kötülük etmemek, acı çekertmemek, zulümden uzak tutmak baş düşüncemizdir. Ayrıca, millî birlik, bütünlük, vatan sevgisi, millet sevgisi, milliyetçilik şuuru halka, gençlere ve aydınlara tarih şuuru vermek gerekir. Bir milletin gücü bunlardan gelir. İlim, teknik, kültür, medeniyet bunların sağladığı denge ve kuvvet; her şeyden önce milliyetçi, ahlâklı, dünya çapında birinci sınıf ilim adamları, teknisyen yetiştirmekle, ilimde, teknikte kısa zamanda ileri gideceğiz diyoruz!..

HÜRRİYET VE MÜLKİYET

Demokrasi, genel anlamda, hürriyet demektir, Hürriyetin garantisi ise mülkiyettir. Mülk sahibi olmayan insan hür olamaz. Başkalarının emir ve nüfuzu altında kalır. Siyasî tercih ve rey hakkını dahi serbestçe kullanamaz. Bu sebeple bilhassa herkesin çoluk çocuğuyla rahatça oturabileceği, tapusu kendisine ait olacak bir mesken politikası takip edeceğiz. Sloganımız: Her aileye bir ev'dir. Ayrıca çiftçilerimizin ve köylülerimizin insanca yaşayabilmelerini sağlayacak sağlam, dinamik ve millî bir toprak-tarım politikası takip edeceğiz. Dar kapsamlı bir toprak reformu, Türk köylüsünün meselelerini çözemez. Tarım kentleri projemizle köyü, sosyal ekonomik ve kültürel bir birim hâline getireceğiz. Köylerimizde, hastahanelerde, kamu hizmeti gören kuruluşlar, atölyeler açacağız. Elektrik, su ve götüreceğiz; yollar yapacağız.

Siyasî demokrasi, ancak iktisadî demokrasiyle tamamlanabilir. İktisadî demokrasi, bir milletin iktisadî meselelerde serbestçe oy sahibi olabilmesi, iktisadî iktidara, iktisadî kararlara hür bir şekilde katılabilmesidir.

Partimiz, mülkiyeti, millî tabana yaymak amacındadır. Yaygın mülkiyetin olduğu yerde, kölelik ve komünizm barınmaz. Herkesin üretim araçlarına ortak olduğu bir düzende, iktisadî esaret ortadan kal- kar, sömürü kaynak bulamaz. Sömürü, ancak kapitalist ve sosyalist sistemlerde yaşayabilir. Bu sistemlerde mülkiyet ya tamamen devlete ya da bir avuç azınlığa tanınmıştır. Türk milletinin bütün fert ve sosyal dilimlerini esas alan Milliyetçi Hareket, mülkiyeti ne devletin, ne de bir avuç azınlığın inhisarını bırakmayacaktır. Devlet ve fert köleliğine paydos diyecek bir sistem kuracağız.

Bu sistemlerde, üretim araçları, özellikle fabrikalar çalışan sosyal dilimlerimizin ortaklığı esasına dayalı MİLLET SEKTÖRÜ içinde militemizi meydana getiren fertlerin mülkiyetine geçirecektir. Gerekirse devlet, fabrikalar yapacak, bunları işçi, memur, köylü ve esnafımıza vadeli bir şekilde satacaktır.

Milliyetçi Hareket, Emek - Sermaye barışına inanır. Partimiz, ne emeği sermayeye, ne de sermayeyi emeğe sömürmeyecektir. Sömürünün hâkim olduğu toplumlar millet şuuruna varmamış, sınıf toplumlarıdır. Bizim ülkümüzde, emek ve sermaye sahipleri aynı milletin vazgeçilmez unsurlarıdır. Sınıfçı toplumların esaslı olan, kapitalist veya komünist partisi diktatoryası, Emek - Sermaye savaşını, sınıf mücadelesini körüklerken Milliyetçi Düzendeki bu iki unsur birbiriyle barış içinde yaşayacaktır.

Ülkücü davamızda Milliyetçi - Ülkücü Gençlik, vatan ve millet bütünlüğüne daima sahip çıkmış, tarihin övgü ile bahsedeceği bir imtihan vermiş ve hâlen de vermektedir. Milliyetçi Büyük Türkiye'nin bu çilekeş, Ülkücü Gençlerini bütün takdir, sevgi ve saygılarımla alkışlıyorum.. Ülkücü Gençlik, vatan ve millet bütünlüğümüzün en güçlü teminatlarıdır.

Mülkiyetsizlik Kölelik Doğurur

“Mal canın yongasıdır” der bir ata sözümüz. Gerçekten de, tarihte köleşmiş insanları inceleyin. Onlar, her şeyden önce, mülkiyetsiz kalmış kimselerdir.

İnsanları mülkiyetsiz bırakanlar, ister fertler, ister zümreler, ister devletler ve hükümetler olsun fark etmez. Çünkü, vereceği netice daima aynıdır:

Demokrasinin ve hürriyetlerin en önemli teminatlarından biri mülkiyetin âdil ve dengeli bir biçimde yaygınlaştırılmasıdır.

Komünist sistemlerde halkın esaret altında oluşunun sebebi bir mülk sahibi olmamasıdır.

Hürriyetin tek garantisi mülkiyettir.

Bizim savunduğumuz Dokuz Işıklı sistemin hedefi Türk milletinin her ferdini mülk sahibi yapmaktır.

a) Millî kalkınmamızı gerçekleştirmek, her Türk ferdini hür yapabilmek için. Türk milletini yeniden teşkilâtlandırmak zorundayız.

b) Vatandaşlarımız arasında parti, mezhep, ırk ve bölge farkı gözetmeksizin karşılıklı sevgi ve saygıya dayanan bağlar dokuyacağız.

c) Bölünme kabul etmez, kutsal bir bütün hâlinde Büyük Türkiye'yi yeniden inşa edeceğiz...

ç) Kapitalizmin zayıf tarafı şudur: Kâr gayesinin yegâne yürütücü kuvvet olması, müteşebbisi gereksiz ihtiyaç maddesi icat etmeye ve bunun ilân, reklâm, propaganda yoluyla kitleye kabul ettirip israfa sebep olur.

d) Bizim sistemimizde tasarruf yapan kimse mülkiyet sahibi olabilmek için her çeşit destek ve himayeye kavuşacaktır.

Milliyetçi Hareket Mülkiyet Hakkına Saygılıdır

Milliyetçi Hareket Partisi, sosyal adalet ilkesini zamanımızın demokratik hukuk devletinin vazgeçilmez unsuru sayar. Bunun için toprak reformu ile mülkiyeti yaygınlaştıracak ve millî gelirin toplumda âdil bir şekilde dağılımını sağlayacak ve Türk insanının haysiyetine yaraşır bir hayat düzeyine ulaşmasını temin edecek her türlü tedbirleri alacaktır. Milliyetçi Hareket Partisi mülkiyet hakkına, karma ekonomiye ve millî menfaatlere hizmet eden özel teşebbüse saygılıdır.

Milliyetçi Hareket Partisi, insan sağlığını korumağa büyük önem verir. Bunun için de genel sağlık sigortası sistemini kurup vatandaşlarımızı hastahane kapılarında sürünmekten kurtararak, insan haysiyetine yakışır bakım ve tedavi imkânlarını temine çalışacaktır.

Emeğe hak ettiği değeri verip, işçinin ve memurun artan hayat pahalılığına karşı korunması için gereken tedbirleri alacağız. Asgarî ücret, kıdem tazminatı ve sosyal yardımlar bakımından çalışanları istenen düzeye çıkaracağız. Milliyetçi Hareket Partisi emek ve sermaye barışını kurarak işçi ve işverenin, Türkiye'nin sosyal ve kültürel kalkınmasında el ele vererek çalışacaklara sosyal ve iktisadî ortamı hazırlayacaktır.

Yurt dışındaki işçilerimizin gönderdiği dövizleri çar çur edilmekten kurtarıp, ülkenin iktisadî kalkınmasına hizmet edecek yatırımlara hasredeceğimiz Fabrika yapan fabrikalar kurup, işçinin mülk sahibi olmasını sağlayacağız.

Esnaf ve sanatkârların geçim sıkıntısından kurtarılması ve insan gibi yaşama imkânlarına kavuşturulması için gerekli finansman ve kredi kaynaklarının yaratılmasına büyük önem vereceğiz. Esnaf ve sanatkârların sosyal güvenliğinin yeterli hâle getirilmesi için Bağ-Kur'un daha iyi çalışmasını temin edip, sosyal güvenlik bütünü vatandaşlarımızın istifade edeceği bir sistem kuracağız.

Nüfusumuzun % 65'inin oturduğu köylerimizi biran önce yol, su, elektrik, okul, hastahane ve cami gibi medenî ve sosyal her türlü hizmetleri getirmek ve köylümüze onuruna yakışır bir hayat tarzı temin etmek başlıca hedeflerimiz arasındadır.

Yer altı ve yer üstü tabiî kaynaklarımızın millî menfaatlerimize en uygun şekilde işletilmesi gereğine inanıyoruz.

Bugün dünyada devletler arasında devam eden savaş iktisadî savaştır. Türkiye'nin iktisadî kalkınmasının ancak sür'atle sanayileşme ile mümkün olacağına inanıyoruz. Sanayileşme, ağır sanayie ve dolayısıyla savaş sanayiine yöneltilmelidir. Bu, aynı zamanda artan nüfusumuza daha çok iş ve istihdam imkânı yaratacaktır. Bize kimseden fayda yoktur. Kendi yağımızla kavrulmamız ve başkalarına el uzatmadan yaşamamız gerekir. Bu, kuvvetli, haysiyetli devlet olmanın vazgeçilmez bir şartıdır.

Yurdumuzda pahalılık, üretici vatandaşlarımızı ve diğer dar gelirli vatandaşlarımızı ağır bir baskı altında tutmaktadır. Köylüler her aldıkları şeyi pahalı almaktadırlar ve fakat yetiştirdikleri ürünlerin değerini bulamamaktadırlar. Resmî olarak tayin edilmiş olan taban fiyatları, piyasada itibar görmemekte ve tüccarın tayin ettiği fiyat üzerinden işlem görmektedir. Bu durum üreticiyi büyük sıkıntılara düşürmüş bulunmaktadır.

DÜNYADA HEM SOSYALİST, HEM DE DEMOKRATİK BİR ÜLKE GÖRÜLMEMİŞTİR

Milliyetçi Hareket, Türk milletinin mutluluk ve hürriyetini sağlamayı gaye edinmiştir. Türk insanına saygı duymayan, onun demokratik, hızlı kalkınma ülküsüne inanmayan ideolojilere karşıyız. Bu münasebetle, insanlığı ebedî kölelik ve esaret zincirleriyle bağlamak isteyen komünizme ve onun takma adı olan sosyalizme, sahte sosyal demokrasilere inanmıyoruz.

Sosyalizmin insanları mutlu, milletleri özgür yaptığı, toplumları kalkındırdığı görülmemiştir. Sosyalizmin demokrasiyle bağdaşması mümkün değildir. Çünkü demokrasi, tartışma, muhalefet ve çok partili bir rejime dayanır. Oysa sosyalizm, sahte bir işçi sınıfıçılığı uğruna muhalefeti ezmeği, tek parti düzenini getirmeği, ülkeyi komünist partisi üyelerinin çiftliği yapmayı amaçlar. Dünyada hem sosyalist, hem de demokratik bir ülke görülmemiştir. Demokratik sosyalizmden bahsedener ya bilim dışı kalmış cahiller ya da maksatlı maskeli sosyalist komünist heveslere kapılmış maceracılardır. Sosyalist, komünist metodlarla iktidar olmak isteyenlere, sahte bir halkçılık maskesiyle milleti ebedî açlık ve esarete götürmek hevesinde olanlara müsaade edilmeyecektir. Sosyalizm veya demokratik sol maskesi altında devleti, vatan ve millet bütünlüğünü yıkmak isteyen bir avuç sokak çapulcusuna, bilgi fukarasına müsaade etmeyeceğiz. Türk âleminin bağımsız son devleti, güçlüdür. Bütün imkânlarla sahiptir. Türkiye halkları sloganıyla, ebedî, bağımsız son Türk devletini yıkmak, parçalamak isteyen hainler, onları kıskırtan, destekleyen cahil ve gafiller, devletin sağlam güçlerine çarpacak, kafaları ezilecektir.

Sol Maceracıdır; Hürriyetleri İstismar Eder

Maceracı, solcu bir parti başkanı, her türlü siyasî terbiye ve iz'anın dışına çıkarak, gittiği yerlerde olay çıkartmakta, Milliyetçi Hareket Partisine saldırmaktadır. Maceracı, solcu bu parti başkanı, Türkiye'deki her türlü anarşinin başı, her türlü kanunsuz eylemin sorumlusu ve kışkırtıcısıdır. Komünistleri affeden, affettiren budur. Anarşistleri, adam öldüren, banka soyan, millî serveti yakan, dinamitleyenleri affettiren, bunların affi için çalışan budur. Bölgecileri, azınlık ırkçılarını, mezhep kışkırtıcılarını, hâsılı her türlü bölücü ve bozguncuyu savunan, onlarla ortaklık yapan budur. Şehir eşkıyalarını yanına alıp, otobüslere doldurup, gittiği yerde halkın üzerine ateş açan ve açtıran, halkın üzerine yürüyen ve yürüten budur. Bir gün doğa kanunundan bahsedip, her türlü meşru servetin gasp edilmesini ve işgal edilmesini telkin eden, başka bir gün üniversite öğrencilerini boykota çağıran, daha başka bir gün devlet memurunu devlete karşı ayaklanmaya davet eden, kanunsuz ne varsa iktidar hırsı için mübah gören hep bu maceracı, solcu parti başkanıdır.

Sahte Solcular Hüsrana Uğrayacaklardır

Türk milletinin dokuz yüz yıldır üzerine titrediği, kendisine vatan yaptığı bu kutsal topraklar, bir avuç çapulcuya, bölücü ve sahte solcuya bırakılmayacaktır. Dünyanın şuurlu, dinamik her ülkesinde olduğu gibi Türkiye'mizde de sahte solcular, maceracılar, akıl ve ruh hastaları hüsrana uğrayacaklardır. Devletin güvenlik kuvvetleri, Milliyetçi-Ülkücü evlâtları; bölücüyü, maceracıyı, sahte solcuyu, vatan ve millet hainlerini, devlet düşmanlarını kendi kara vicdanlarında boğacak, perişan edecektir.

Kendisini Türk Milliyetçiliğine adanmış Milliyetçi Hareket, terbiyesiz terbiyeli, iz'ansız iz'anlı, hastayı iyi yapacaktır. Her zehirin bir panzehiri vardır. Komünizm, bölücülük ve sahte sol zehirinin panzehiri de Milliyetçi Hareket Partisidir. Milliyetçi Hareket, komünizme, sahte sola settir.

Bu Vatan Bölücülere Mezar Olacak

Milliyetçi Hareket her türlü bölücülüğe, bölgeciliğe, yıkıcılığa, bozgunculuğa karşıdır. Milliyetçi Hareket, millî birlik, millî bütünlük, MİLLÎ DEVLET ilkesiyle gerçekleşebilir. Biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak, birleşmiş ve bütünlüşmüş bir devlet anlayışını savunuyoruz. Bu

itibarla, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Meydanda, sokakta, üniversitede, açıkça veya kapalı kapılar arkasında bu devletin ülkesini ve milletini bölmeye kalkışanlar, bunu vaat edenler kahrolacak, bunların kafaları ezilecektir. Türkiye halklarından bahsedenler, hüsrana uğrayacak, pişman olacaktır. Atalarımızın, büyük Türk milletinin, yüzlerce yıllık mücadelesi sonucu, kan akıtarak, çile çekerek bizlere emanet ettiği bu vatan, bölücülere mezar olacaktır. Bilgehanların, Fatihlerin, Atatürk'ün bağrından çıktığı bu büyük milleti halklara bölüp komünist emperyalizmin kucağına atmak isteyenler karşılarında demokrasi, meşru nizam âşığı, Ülkücü Türk milletini bulacaktır.

“Türkiye Halkları” Sözü Yurdumuzda Söyletmeyeceğiz

Milliyetçi Hareket, cumhuriyet sınırları içinde yaşayan, kendini Türklüğe adanmış herkesi Türk sayar. Milliyetçi Hareket bölücü değil, birleştirici, bütünleştiricidir. Milliyetçi Hareket Hitler ırkçılığını, faşizmi reddettiği kadar, Türkiye halkları sözleri içinde azınlık ırkçılığı yapan zihniyeti, azınlık ırkçılığına yataklık yapan sahte solu da reddeder. Sahte solla, onun lideriyle, komünist eşkıyalarla kol kola yürüyen azınlık ırkçılığına hayat hakkı tanımayacağız. Türkiye halkları sözlerini yurdumuzda söyletmeyeceğiz. Türkiye’de Türkiye halkları yoktur, yalnız ve yalnız ebedî, büyük Türk milleti vardır.

Milliyetçi Hareket gerçek demokrasiden, hürriyetçi parlamenter rejimden yanadır. Bu sebeple biz, Milliyetçi Hareket olarak, faşizme de, komünizme de karşıyız. Faşizme, komünizme karşı olduğumuz kadar, demokratik milliyetçiliğe inanmış partimize, siyasî cinnet ve ahlâk buharanı içinde saldıran sahte sola, onun külhanbeyi, delikanlı başkanının çarpık marazî zihniyetine de karşıyız.

Sahte sol, Bolşevik⁸³ metodlarından, komünist kışkırtmalarından, azgın saldırmalardan vaz geçmeli, gerçek demokrasinin sınırları içine

83 **Bolşevik:** 1903 yılında düzenlenen Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin İkinci Kongresi’nde Lenin ve Maratov arasında yeni kurulmakta olan partinin üyelik tanımı üzerine başlayan görüş ayrılığı sonucu yaşanan ayrışmada Lenin yanlısı grup kastedilir. Kongrede Lenin yanlıları çoğunlukta olduğu için Rusça “çoğunluk” anlamına gelen “Bolşevik” olarak, azınlıktaki Martov yanlıları da Menşevik olarak

çekilmeli; mezhepçilik kışkırtmalarından, bölgecilik istismarından geri durmalıdır.

Milliyetçi Hareket Büyük Türkiye'nin Mimarıdır

Büyük Milletim;

Tarih sana her zaman "Büyükük" unvanını vermiştir. Tarihte küçül-meyen tek millet sensin. Medeniyet, kültür, askerlik, teşkilâtçılık denince akla Türk gelir. Çağlar açan, çağlar kapatan sensin. Senin büyüklüğüne uygun yiğit, çilekeş, Ülkücü evlâtların bugün de senin büyüklüğünü korumak, onu yaşatmak için savaşmaktadır. Yarının yeni çağlarını, teknolojiye, ilimde, kültürde senin Ülkücü nesillerin açacaktır. Ülkücü genç, Ülkücü öğretmen, Ülkücü işçi, Ülkücü memur, Ülkücü köylü, seni her alanda yüceltecektir. Büyük Milliyetçi Türkiye'yi kurmaya yeminli milyonlarca Ülkücü, el ele, kafa kafaya, gönül gönüle çalışmaktadır. Milliyetçi Hareket, büyük Türkiye'nin kurucusu, mimarıdır. Büyük Tür-kiye bu birini seven, birbirini sayan, Türklük gurur ve şuuruyla birbirine kaynaşan insanların ülkesi olacaktır Milliyetçi Büyük Türkiye'de insan insanı ezmeyecek, horlamayacak, sömürmeyecektir. Milliyetçi Hareket kalkınmış, büyük sanayi toplumu hâline gelmiş, barış ve huzur içinde yaşayan, sosyal adalete dayalı Milliyetçi Türkiye'yi mutlaka kuracaktır. Milliyetçi Hareket, hastaya hastahane, köylüye toprak, esnafa kredi sağlayacaktır. Milliyetçi Hareket ülkemize bereket getirecektir.

Solun Halkla Alâkası Yoktur

Büyük Türk milleti,

Çok partili siyasî hayata girdiğimiz günden beri birçok iktidarları, bu arada Cumhuriyet Halk Partisini denedin. CHP zulüm, işkence, açlık, kıtlık, stokçuluk, karaborsacılık, karne devrini yaşatan bir iktidar olmaktan başka bir şey yapmamıştır. CHP iktidarları döneminde, halktan vergi almak, vergi veremeyenin malını sattırmaktan, pahalılıktan başka bir şey yapmamıştır. Bu parti, bu son iktidarı zamanında da, pahalılık,

---

adlandırıldılar. Kongreden sonra iki taraf arasında birleşme girişimleri olsa da birleşme gerçekleşmedi ve 1912 yılında kesin ayrıldılar. Bolşevikler, 1017'de ile iktidarı ele geçirdiler ve Sovyetler Birliği'ni kurdular. Sovyetler Birliği ancak 70 yıl kadar ayakta kalabildi.

kışkırtma ve enflasyondan başka hiç bir icraatta bulunmamıştır. Sol, kararsız, plansız, beceriksizdir. Sol, vatandaşın meşru kazancını, alın terini, elde ettiği servetini kendi militanlarına dağıtmaktan başka bir iş yapmaz.

Sol, bir de sahte oldu mu, demagoji ve maceradan kendini kurtarıp, halka, millete hizmet etme fırsatı bulamaz. Solun halkla alâkası yoktur. Solun ağzındaki halk lâfi sahtedir. Halk diye halkın kanını emen, halka zulüm yapan tek ideoloji, sol ideolojidir. Sol halkın kanına susamış, azgın bir sülük, zalim bir vampirdir.

Sahte solun, maceracı solcuların, komünistlerin karşısında duracak en güçlü, en kuvvetli parti Milliyetçi Hareket Partisidir. Sahte solu, azgın komünizmi, bölücü ve yıkıcıları yok etmek Milliyetçi Hareketi iktidar yapmakla mümkündür. Milliyetçilerin partisi Milliyetçi Hareket Partisidir. Komünizme, sahte sola karşı, Milliyetçi Hareket’te bütünleş.

Milliyetçi Hareket Ve Gayesi

Gayemiz, milletimizin bütün fert ve sosyal dilimlerini mutlu kılacak **Milliyetçi Büyük Türkiye’yi kurmaktır**. Millet egemenliğinin sembolü olan demokratik milliyetçiliği, Türklük şuuru içinde devletin ve devlet kuruluşlarının hâkim felsefesi yapacağız Cumhuriyet Türkiye’sini en kısa zamanda kalkındırıp, çağdaş sanayi toplumu hâline getireceğiz. Millî Devlet - Güçlü İktidar ilkesine uygun olarak, köylümüzü, işçimizi, esnafımızı, memur ve işverenimizi, MİLLÎ ÜLKÜLER ETRAFINDA TOPLAYIP BÜTÜNLEŞTİRECEĞİZ. Tarihin büyük millet olarak kabul ettiği, Türk toplumuna, âdil, haysiyetli ve millî bir düzen getireceğiz. Türklüğün engin mazisine, üstün kültür ve medeniyet hazinesine yaraşır dürüst ve şerefli bir yönetim kuracağız.

Büyüklik ve zenginlik Türk milletinin aslî vasıflarıdır. Cihan İmparatorlukları kurmuş büyük Türk milletinin özlemi, tekrar büyüme, BÜYÜK MİLLET, GÜÇLÜ DEVLET OLMAKTIR. Partimiz, milletimizin hakkı olan büyüme özlemini bütün yönleriyle gerçekleştirecektir. Mazide büyük olan bir millet, gelecekte de büyük olacaktır. Yeter ki, bu büyüklüğü görmüş, anlamış milliyetçi bir kadro, milliyetçi bir parti iktidar olabilsin.

Komünistler, Milliyetçi Gençliğe İftira Ediyorlar

Komünistler, kendi kötü niyet ve emellerini efkâr-ı umumiyyeden gizlemek için bütün propaganda vasıtaları ile Milliyetçi ve Ülkücü Gençleri “anarşinin sebebi” olarak göstermeye çalışıyorlar. Bilerek veya bilmeyerek bu propagandaya âlet olan bazı hâin ve gafiller de çkabilir.

Komünistlerde ve onlarla işbirliği yapanlarda eskiden beri şöyle bâtil bir iddia vardır: Memlekette solcu gençlerle milliyetçi gençler birbirleriyle çatıştıklarından anarşik olaylar meydana gelmiştir. Gerek 12 Mart’tan önce, gerek sonraki idareler solculara karşı haksızlık etmişler, onları hapslere doldurmuşlar, fakat milliyetçilere iltimas etmişler, onları kayırıp dokunmamışlardır. Bugün de sayın Ecevit bu görüşü savunmaktadır. Hâlbuki gerçekler bambaşkadır. Bir defa hem gaye, hem eylem itibariyle, her iki topluluk arasında büyük farklar vardır. Komünistlerin gayesi silâhlanmak, kanlı bir komünist ihtilâli yapmak, bir taraftan Türkiye’yi bölgencilik esasına göre parçalayıp, ayrı devletlere bölmek, Türkiye’de komünist bir rejim kurmaktır.

Bugün de bu gayeyi güdüyorlar...

Milliyetçi gençler ise Türk vatanının bölünmezliği ve Türk milletinin birliğinin korunması gayesini güdüyorlar. Ve hukuk düzeni çerçevesi içinde memleketin kalkınma mücadelesinin yürütülmesini istiyorlar. Komünistler üniversite özerkliğinden yararlanarak geniş ölçüde silâhlanmışlardır. Ve silâhlı gerilla faaliyetine girişmişlerdir. Adam kaçırmak, banka soymak, adam öldürmeler, polis karakollarını basmalar, vapur batırmalar, fabrika, bina dinamitlemeler, kültür sarayını yakmalar, Korgeneral Erçikan’ın⁸⁴ evine bomba koymalar, Orgeneral Eken’e⁸⁵ saldırılar. Nurhak dağlarında⁸⁶

84 12 Mart 1971’de Süleyman Demirel Hükûmetine verilen muhtıradan önce 9 Mart’ta sol cunta darbe yapacaktı. Korgeneral Atif Erçikan, sol cuntayı, toplantılarında gizli kayıt yaparak ortaya çıkarmış, sonra 11 Nisan 1971’de Ankara’daki evine bomba atılmış ve ardından sıkıyönetim ilân edilmişti.

85 Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) kurucuları Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın idamlarının önlenmek için, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Kemalettin Eken’e, 4 Mayıs 1972’de Reşit Galip Sokağındaki evinden çıkarken 4 THKO militanı suikast düzenlemişti. Org. Eken, ayağından yaveri Yarbay Adnan Coşkun başından, şoför er Mustafa Baş ve nöbetçi Zeki Yaşar da çeşitli yerlerinden ağır yaralanmışlar, er Mustafa baş, daha sonra hayatını kaybetmişti.

86 Burada komünist militanlar Sinan Cemgil ve arkadaşlarının Kahraman Maraş-Elbistan yakınlarındaki Nurhan Dağlarına çıkışı kastediliyor. 31 Mayıs 1971’de Sinan Cemgil ve arkadaşları jandarmayla girdikleri çatışmada öldürüldüler.

çete kurmalar, bunlar Dev-Genç⁸⁷ ve komünist topluluğun hareketleridir... Ve hepsi kanunlarda yazılı olan suçlardır.

Komünistler Marksist fikir taşıdıkları için değil, yani Türkiye’de fikir özgürlüğü tanınmadığı için değil, kanunlarda suç olarak yer almış bu hareketleri yaptıkları için tutuklanmış ve mahkemeye sevk edilmişlerdir.

Milliyetçi gençler kanunlara aykırı bu gibi hareketlerin hiç birini yapmamışlardır... Komünistler veya onlara arka çıkanlar, milliyetçilerin kayrılıklarını, sadece solcu ve komünistlerin hapislere atıldığını propaganda ediyorlar.

Bu sakat bir mantıktır. Suçsuz olan masum insanlara durup dururken dokunmak mümkün değildir. Bunlar, memleketin, idarecilerine, savcılarına ve hâkimlerine güvenmiyorlar mı? Herkese “yargı organlarının” kararına saygı duyulması gerektiği hususunda ders vermeye kalkışanlar, her şeyden önce kendileri islâha muhtaç görünüyorlar.

Medenileşme, Yabancılaşmadan Çağdaşlaşmadır

Tanzimattan bu tarafa, medenileşmeyi, kalkınmayı, hep başkalarına benzemek zanneden pek çok taklitçi gayretin nasıl semeresiz kaldığını ve millî hayatımızda ne çetin problemler ve ağır yaralar meydana getirmiş bulunduğunu tecrübelerimizle görmüş bulunuyoruz.

Şahsiyetsiz, ruhsuz, bedavacı “aydın” tipinden milletimiz iğrenir duruma gelmiştir. O, yeni bir neslin, yeni bir münevver tipinin hasretini çekmektedir. Bu, Türk’e ve İslâm’a ters düşmeyen bir entelektüel demektir, Türk kalarak, Müslüman kalarak çağdaşlaşmanın lüzum ve zaruretine inanmış ve bunu her şeyden önce kendinde gerçekleştirmiş bir kimse, demektir.

Milletimizin hızla kalkınması, ilimde, teknikte ve medeniyette en ileriye gitmiş, güçlü bir varlık hâline gelmesi zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Büyük devletlerin dünya üzerinde hâkimiyet kurma mücadelesinin yürütüldüğü en önemli bir bölgede yaşamaktayız. Türk topraklarının stratejik, ekonomik değeri çok büyüktür. Çevremizde yaşayan komşu

87 Dev-Genç, açılımı Devrimci Gençlik Derneği’dir. 12 Mart 1971 Muhtırasından önce üniversite işgallerinde etkili rol oynamıştı. Son genel başkanı, sonra PKK’lılarla birlikte parti kuran Ertuğrul Kürkçü idi.

milletlerle kavgalı geçmiş uzun bir tarihimiz vardır. Ve yeryüzünde çok eski çağlardan beri sürüp gelen çok çirkin ve merhametsiz bir kanun; bugün de yürürlükte bulunmaktadır. Bu kanun “Hak kuvvetidir” kanunudur. Türk milleti binlerce yıllık şerefli yaşayışı boyunca hakka ve adalete inanmış, bağlanmış olmakla beraber bu çirkin ve sevimsiz dünya realitesini değiştirmek elimizde değildir. Çeşitli zenginlikler ve çok önemli bir bölgede bulunan bu güzel topraklar üzerinde hür ve bağımsız olarak devletimizi devam ettirebilmek için kuvvetli olmağa mecburuz. Haklarımızı koruyabilmek, kendimizi saydırabilmek için kuvvetli olmanın hem de en kısa zamanda silkinip yükselmenin yollarını açmağa mecburuz.

Milliyetçilik duygu ve şuurunun ilim, irfan, ahlâk ve nizam anlayışı ile mücehhez olarak iktidar olmasını istiyoruz. Merde de namerde de muhtaç olmadan yaşayan bir Türkiye görmek istiyoruz.

Bir millet için kalkınmanın, yükselmenin, refahlı ve güçlü olmanın dayandığı ana temeller şu birkaç esastan ibarettir:

Gençliğin ve milletin kuvvetli milliyetçilik duygusu ve şuuruyla dolu bulunması, sağlam ahlâk ve yüksek bir manevî hayat sahibi olması ilim ve teknikte, kültürde en yükseğe çıkmış bulunmasıyla, sanayileşmiş olması, gerek tarımda ve gerek sanayide modern, kitlevî çok üretim sağlaması gerekmektedir. Fakat bütün kalkınma, yükselme çabalarından önce bir milletin millî birlik ve bütünlük içinde bulunması şarttır.

Milliyetçi Hareket Partisi Türkiye’de yeni bir çağ açmış olan partidir. Bölge, mezhep ve ırk ayrımını kabul etmeksizin Türk milletinin bölünmez ve kutsal bir bütün olduğu davasının mücadelesini açmış olan partidir. Milyonlarca şehidin kanları pahasına bize atalarımızdan miras kalmış olan Türk vatanının bölünmezliğinin savaşçısı olan bir partidir. Büyük atalarımızın kutsal emaneti olan Türkiye Cumhuriyeti’nin bütünlüğünün korunması ve ölümsüz olarak yaşatılması mücadelesinin hareketidir.

Milliyetçi Hareket yeni bir doğuştur. Başkalarını körü körüne taklit etmek yerine kendi millî benliğimizi koruma ve kurma hareketinin yeniden doğuşudur. Yabancılar avuç açarak yardım dilenmekten kurtulup kendi emeğimize, kendi gayretimize, kendi varlığımıza sığınma iradesinin doğuşudur.

Şimdiye kadar milletimizin muhtaç olduğu büyük hamleler yapılamamıştır. Çoğunlukla yabancı çevrelerin planı ve etkisi ile idarecileri-

mizin ve milletimizin dikkatleri ana davalarımızdan başka taraflara ve kalkınmamızla hiç ilgisi olmayan önemsiz çekişmelere sürüklenmiştir. Son yıllarda yurdumuzda ortaya çıkmış olan sağ-sol, gerici-ilerici ve buna benzer uydurma kışkırtmalarla milletimizin değerli gayretleri, zamanları boşa harcanmış ve memleketin insanları birbiri ile boğuşturulmuştur. Bunların ağır sorumluluğu devletin ve milletin başında bulunan yöneticilerdedir. Türkiye tüm tabiat değerleri ve güzellikleri ile Eskimolardan yamyamlara kadar bütün dünyanın dikkatini ve arzusunu çeken bir ülke olmakla daima gurur duyduğumuz, milletimizin de tarih ve insanlık camiası içinde seçkin bir yeri vardır. Bilhassa bugün Türk Milleti iç ve dış tehlikelere karşı varlığını koruyabilmek ve geliştirebilmek için kuvvetli olmak zorundadır. Bu kuvvetiyle gücü önce kendi bünyemizde aramalı ve hazırlamalıyız. Anadolu yaylasının jeopolitik direktifini Türk milletinin büyük ve kudretli devlet kurma irade ve kabiliyetini hiç bir zaman hatırdan çıkarmamalıyız. Unutmayınız ki Türk milleti bugün her zamankinden daha fazla birlik ve beraberliğe ihtiyaç duymaktadır. Birbirimizin kusurlarını aramak yerine, noksanlarımızı gidermeğe, birbirimize sevgi ve saygıyla bağlanmaya çalışmalıyız. Müşterek tarih ve müşterek kaderimizle beraber ülkümüz de bugün bize bunu emretmektedir. Asla şüphe etmeyiniz ki her karış toprağı şehit kanı ile yoğrulmuş olan bu güzel ve büyük vatanın bütünlüğüne yönelen her türlü sömürücü, ayırıcı, kin ve intikam tohumları mutlaka kuruyacak ve kurutulacaktır. Dava adamları, o davanın şartlarını ve gereklerini kendi kişiliklerinde yaşamazlarsa o davayı bir adım ileri götüremezler. Önemle hatırlatmak isterim ki, Türk milleti omuzlarında yalnız kendi kaderini değil, insanlığın da kaderini taşımaktadır. Çünkü Türk milleti insanlığa iyiliği tavsiye etmek, kötülükten vazgeçirmek için yaratılmıştır. Buna en büyük şahit tarihtir. Ne yazık ki insanlığa ışık tutan büyük Türk milleti başka milletleri taklit ve kopya etmiş, millî varlığında büyük yaraların açılmasına sebep olmuştur.

En geniş anlamda Türk milletine çağırımız şudur: EY BÜYÜK TÜRK MİLLETİ, KENDİNE DÖN.

MİLLİYETÇİ VE ŞAHSİYETÇİ KALKINMA MODELİ

Yurdumuzun, vatanımızın, Türkiye'mizin hızlı ve dengeli bir kalkınmaya ihtiyacı vardır. Kalkınmayı sağlayıcı yatırımlar yapmak, sermaye birikimini sağlamak, muhtaç olduğumuz kadroyu hazırlamak zaruridir.

İşte, memleketimizin muhtaç bulunduğu kalkınmayı, ithal edilmiş sistemlerle gerçekleştirebileceğimize asla inanmıyoruz.

Taklitçiliği bir tarafa bırakarak, Türk milletinin tarihinden, Türk milletinin manevî değerlerinden gelen, Türkiye'nin bugünkü şartlarını göz önünde bulunduran, modern ilmi ve modern teknoloji rehber edinen, yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrin ile Türkiye'nin kalkınmasının mümkün olacağını iddia ediyoruz.

Bunun içindir ki böyle bir doktrin ile milletin hizmetine koşmaya karar verdik. Bu doktrin adı DOKUZ IŞIK DOKTRİNİ'dir! Doktrinimizin temeli Türklük şuur ve gururu ile İslâm imanı, İslâm ahlâk ve faziletidir. Türk milleti 1300 yıldan beri Müslümanlıkla müşerref olmuş ve bütün ahlâkî, manevî değerlerini İslâm imânı, İslâm inancı temeline oturtmuştur. Türk'ü Müslümanlıktan ayrı düşünmek mümkün değildir. Müslümanlık Türk milletinin ruhu, Türklük de bedenidir. Dokuz Işık'ın temeli budur. Türklük gurur ve şuuru, İslâm imanı, İslâm ahlâk ve fazileti DOKUZ IŞIK'a temeldir. Yine Dokuz Işık'ın temeli —ki bu söylediklerimizin içinde bu davadır— insan sevgisi, insan haysiyetine sonsuz hürmet zihniyeti...

Memleketimiz bugün istikrarsızlıktan, gevşeklikten, huzur yokluğundan, asayiş yokluğundan, vurgunculuktan, karaborsacılıktan, hırsızlıktan, tefecilikten, haksızlıklardan, adaletsizliklerden bunalmış vaziyettedir.

İnsanlar sıkıntıya katlanabilirler. Yorgunluğa, meşakkate katlanabilirler; fakat haksızlığa katlanamazlar! İnsanları mutsuz eden en mühim durum: Haksızlığa uğraması, haksızlık görmesi, haksızlık ve adaletsizliklerle karşılaşmasıdır. İşte, toplumumuzun sıkıntısını çektiği mühim durumlardan birisi de, haksızlık ve adaletsizliklerin toplumumuzda yer almış olmasıdır. Devlet otoritesine, kuvvetli bir devlet otoritesine ihtiyaç vardır. Devlette devamlılık, adalet, tarafsızlık, istikrar ve sür'at gerek. Bizim devlet, idaremizde çok ağır bir işleyiş vardır Çok ağır bir işleyiş!

Türk milleti, milliyetçi Türk gençliğinin omuzları üzerinde kalkınacaktır*

Milliyetçiler; yıkıcı ve bölücülere karşı mücadele etmeye, anayasayı ayaklar altına alarak Türk ordusuna dil uzatanların gerçek yüzlerini ortaya çıkarmaya dün olduğu gibi bugün de azimlidirler. Milliyetçi gençlik hiç bir zaman kanun sınırlarının dışına çıkmamış, devletimizin yaşaması için ve şer kuvvetler tarafından yıkılmaması için, her türlü fedakârlığı göstererek, mücadele etmiştir. Milliyetçi gençler bu mücadelelerini bundan sonra da yukarıdaki hususları göz önüne alarak dikkatli ve uyanık bir şekilde ve meşru yollarla devam ettireceklerdir. Milliyetçi Türk Gençliğinin varlığı Türk devletinin devamlılığı konusunda endişe duyanlar için teminat teşkil etmektedir.

Türk devletinin vatan içi birliğinin ve bölünmezliğinin temini, hukukun üstünlüğü ilkesinin yerleşmesi temel prensiplerimizdir. Bu yolda sonuna kadar mücadele edeceğiz...

Milliyetçi Hareket Partisi'dir ki, Türk insanının insan enerjisini seferber etmeyi, Türkiye'nin kurtuluşu için en büyük güç kaynağı olarak görmektedir. Bu da Türk insanının imanını, inancını, manevî değerlerini dikkate alarak, onun gönlünü hoş ederek, ona tehlikeleri göstererek, ihtiyaçlarını anlatarak, birtakım kâğıt üzerinde kalan veyahut yabancı memleketleri taklit ederek onların kendi bünyelerine göre ortaya koymuş oldukları birtakım esasları elinin tersiyle bir kenara atarak kendi millî bünyemizin ihtiyaçlarını dikkate alarak, memleket insanlarının maddî,

* Bu bölüm, müellifi tarafından 1973 seçimlerinden hemen sonra kaleme alınmıştır.

manevî enerji ve varlığını Türkiye'nin kurtuluşu için, yeni Türkiye'nin inşası için seferber etmek mecburiyeti vardır. Ancak bu sayede Türk milleti çağlar üzerinden sıçratılabilir ve modern, ileri milletlerin bugün adımını atmış oldukları atom çağına, uzay çağına, Türkiye'yi de daha fazla gecikmeden sokabiliriz ve onlara yetiştirebiliriz. Aksi hâlde girilen bütün faaliyetler hedefsiz kalır, bugüne kadar kaldığı gibi. **"Kalkınma hızı şu kadar, memlekette şu kadar yatırıma giriştik"** diyenler var. Geçmiş iktidarlardan **"Biz şu kadar iş yaptık"** diyenler var, yapmışlardır. Ama bu yaptıkları Türk milletini ve Türkiye'yi ileri milletlerin safına yetiştirmeye yeterli değildir. Bir adamın yüz lira sermayesi olsa, bir adamın da yüz milyon lira sermayesi olsa her ikisi de yüzde on kârla iş yapsalar yüz lira sermayesi olan yüz milyon lira sermayesi olana ne zaman yetişir? Türkiye bugün yüz lira sermayesi olan, diğerleri yüz milyon lira sermayesi olan durumdadır. Kalkınma hızı yüzde 7'dir. Ötekinin de yüzde 7 veya yüzde 3-4'tür. Ne zaman yetişir Türkiye? Geçmiş yıllarda iktidarda bulunmuş olan başbakanlardan bazıları **"İki bin yılında Türkiye'yi kabul ettiğimiz beş yıllık planlarla bugünkü İtalya'nın durumuna getirmiş olacağız."** diyorlar. İki bin yılında Türkiye'yi bugünkü İtalya'nın durumuna getirmekle öğünen devlet adamları Türkiye'yi kurtaramaz, kalkındıramaz. Bunun için diğer siyasî partilerle, bu partilerin yöneticileriyle memleketin kalkınma davalarında aramızda büyük farklar vardır. Onlar Türk milletinin büyümesini, büyük olmasını, korkulacak bir düşünce olarak kabul ediyorlar. Onlar için iki bin yılında İtalya'nın bugünkü durumuna gelmek, çok övünülecek bir durumdur. Bizce; her millet için büyüklük; büyük olmayı düşünmek ve büyümek için her manada maddî-manevî, ilmî, medenî, sınaî her alanda büyümeyi düşünmek en mukaddes bir hakktır. Bu bir suç değildir. Büyümekten korkmaya lüzum yoktur. Büyüklüğü düşünmek, büyüklüğü istemek suç değildir; her millet için hak olduğu gibi Türk milleti için de hakktır. Hattâ Türk milleti için her milletten daha çok büyük olmak daha haklı bir davadır. Bu şartlar içinde memleketimizde çevrilmiş olan yabancı faaliyetler Türklüğü bölmek, parçalamak isteyen fesat hareketleri ve bunların hepsinin üstünde, hepsinden tehlikeli olan yabancı ideoloji istilâları, yabancı kültür istilâları söylediğim tutum, zihniyet ve durumda olan partiler tarafından, parti liderleri tarafından önlenemez. 1971'in 12 Mart'ından önce komünizm Türkiye'yi ele geçirmeye karar verdi. Tabii bunun arkasında Rus emperyalizmi var. Rus emperyalizmi

1917'den itibaren eline tarihte görülmemiş müthiş bir silâh geçirmiştir. O zamana kadar Çarlar idaresi Rus emperyalizmini Hristiyanlığın arkasına gizlerdi. 1917'den itibaren ellerine başka müthiş bir silâh geçirdiler. Bu silâh komünizm ideolojisidir, komünizm doktrinidir. Bu silâh ustaca kullanılarak, seçilen kurbanlar kendi esaretleri, kendi boyundurukları altına alınmaktadır. 1968 yılında Çekoslovakya; komünizmi, sosyalizmi benimseyen bir devlet olmakla beraber, Rusya'daki tatbikatından farklı bir uygulamaya girmiştir⁸⁸. Sovyet Rusya buna dahi tahammül gösteremedi. Rus orduları peşine taktıkları peyk devletlerin komünist ordularıyla beraber Çekoslovakya'yı hemen, dört taraftan işgal altına aldılar. O zaman biraz daha liberal bir sosyalizm uygulamaya girişmiş olan o zamanki Çekoslovakya Lideri Dubçek'i iktidardan uzaklaştırdılar. Bu hareketi yapan Sovyetler ortaya yeni bir doktrin sürdü. Bu doktrinle Brejnev diyordu ki: **"Sosyalist olan hiç bir ülke kendi arzusuyla bu kadar iyi bir yönetim olan sosyalizmden ayrılamaz. Sosyalist olan bir ülke sosyalizmden vazgeçip başka bir rejime kalkarsa bu demektir ki orda yabancı kuvvetler bir fesat çeviriyor. Onun için sosyalizmin ana ilkesi olan Rusya sosyalist olan hiç bir ülkenin sosyalizmden çıkmasına, halkın işgal edilmesine müsaade etmez."** Brejnev doktrinini⁸⁹ ... Bu doktrin için başka bir maddesi de **"Devletlerin hâkimiyetini**

88 Bkz. 28. Dipnot: 1968 Çekoslovakya Olayları.

89 **Brejnev ve doktrini:** (1906-1982) Leonid İliç Brejnev, Sovyet devlet adamıdır. Kamenskoye'de (Ukrayna) doğdu. 1931'de komünist partisine girdi. Bir metalürji enstitüsünü bitirip Dnepralzerinjisk'te 2 sene mühendislik yaptı. 1938'de partide süreklî kadroya alındı. Prezidyum tarafından 1941'de albaylığa, 1944'te tümgeneralliğe yükseltildi. 1942 yılında 4. Ukrayna cephesinin siyâsî idaresini üstlendi. Brejnev, 1950'de Moldovya Komünist Partisi'nde parti birinci sekreterliğine getirildi. 1952'de Sovyetler Birliği Komünist Partisi merkez komitesine ve parti sekreterasına girdi. Prezidyuma yedek üye seçildi. 1953'te partinin bu merkez organlarından uzaklaştırılarak Kazakistan'a sürüldü. 1956'da, eski görevlerine yeniden döndü. Merkez komitesi prezidyumu asıl üyesi oldu. 1960 yılında, Sovyet yüksek prezidyumu başkanı sıfatıyla devletin başına geçti. Bu görevi bıraktıktan sonra, 1964'te parti birinci sekreterliğine yükseldi. Yüksek Sovyet Prezidyumu başkanı olan Podgorni ile birlikte Sovyet Devletinin ortak yönetiminde yer aldı. SSCB anayasasını hazırlama çalışmalarını yönetti. 1966'da yapılan yirmi üçüncü Kongrede Leninci ilkelere bağlılığını ilan etti. 1976'da mareşal oldu. 1977'de Podgorni'nin yerine Yüksek Sovyet Prezidyumunun başına getirildi. Böylece bütün muhaliflerini tasfiye etti. 1968'deki Çekoslovakya ayaklanmasını Vanşova Pakti üyesi beş devletle bastırdı. (Brejnev Doktrini). ABD başkanı Nixon ile Salt-1 antlaşmasını imzaladı. Başkan Carter ile Salt II Antlaşmasını 1979'da sonuçlandırdı. Babrak Karmal önderliğindeki Afganistan Demokratik Halk Partisi'ne karşı silahlı direniş örgütleyen ABD müdahalesine karşı

sınırlı hâkimiyet, sınırsız hâkimiyet” diye ikiye bölmesidir. Sovyet Rusya için hâkimiyet sınırsızdır. Diğer devletler için sınırsız hâkimiyet olamaz, onların hâkimiyeti sınırlıdır. Sınırsız hâkimiyet ana sosyalist ülkenindir. Ufak sosyalist ülkelerin hâkimiyetleri sınırlıdır. Ana sosyalist ülke, ufak sosyalist, ülkelerin hâkimiyetlerine her zaman karışabilir, müdahale edebilir. Sadece bu doktrinle sosyalizmi kabul eden bir ülke doğrudan doğruya Sovyet Rusya’nın esaretini kabul etmiş demektir. İşte Türkiye’de uygulanmak istenen komünizm ideolojisi Türkiye’yi bu yollarla esarete, bu yollarla köleliğe, bu yollarla uşaklığa götürmek gayesi güden bir harekettir ve arkasında mutlaka dünyanın en kanlı emperyalizmi vardır. Türkiye NATO üyesi bir devlettir. Bugün için Türkiye’ye dışarıdan kaba kuvvet kullanarak girmek mümkün değildir. Ama içerden komünizmi ele alarak bir komünist iktidar getirildiği takdirde **Varşova Paktı’na** katılabilir, kapılarının kilidini açabilir. Oynanan oyun budur. Bunu 12 Mart’tan önce de oynadılar. Zamanın iktidarı tehlikeyi görmedi, kendilerini ikaz ettiğimiz zaman **“Evham gösteriyorsunuz, biz her şeyden haberliyiz.”** dediler. **“Sokaklar yürümekle aşınmaz.”** dediler. Kendilerine: **“Bu hareketin arkasında başka şeyler vardır. Üniversite muhtariyetinden faydalanarak orada teşkilatlanmak, Ankara, İstanbul sokaklarını ele geçirmek ve o yoldan hükûmeti ele geçirmektir.”** dediğimiz zaman, **“Efendim biz her şeyden haberliyiz. Her tedbiri aldık”** gibi cevaplar verdiler. Yani yürütülen ideoloji sava-

---

1979’da Demokratik Afganistan Cumhuriyeti yönetimi tarafından Sovyetler Birliği’nden yardım talep edildi. Bunun üzerine Afganistan’a Sovyet askerleri girdi. Moskova’da öldü

Brejnev Doktrini: Sosyalist/komünist bloğa dâhil ülkelerden herhangi birinde rejimi tehlikeye düşürecek bağımsızlık hareketlerine göz yumulmaması gerektiğini, ayrıca herhangi bir ülkeye sosyalist rejimin yerleştirilebilmesi için diğer sosyalist ülkelerin müdahale hakkı bulunduğunu savunan doktrin ve Sovyetler Birliği’nin herhangi bir sosyalist ülkede rejim karşıtı bir gelişmeye karşı o ülke ve diğer sosyalist ülkelerdeki düzeni korumak amacıyla “büyük ağabey” olarak müdahalesini öngören siyasi görüş. Eisenhower Doktrini’nin SSCB versiyonu olarak düşünülebilir. 1956 Macaristan, 1968 Çekoslovakya ve 1979 Afganistan müdahaleleri bu doktrin çerçevesinde gerçekleştirilmiş müdahaleler olarak değerlendirilmektedir.

Brejnev Doktrini, gerçekte genel sekreter Leonid Brejnev’in 13 Kasım 1968 tarihli Varşova nutkunda vurguladığı bir politika anlayışı olup, batılı uzmanların “Brejnev Doktrini” olarak adlandırdığı bir eylem anlayışıdır. Brejnev, söz konusu tarihte yaptığı konuşmanın bir bölümünde şöyle demiştir:

“Eğer sosyalizme düşman olan unsurlar, bazı sosyalist ülkelerdeki toplumun gelişim sürecini kapitalizme doğru yönlendirmeye çabalarlarsa; bu, sadece söz konusu ülkenin veya ülkelerin meselesi değil; bütün sosyalist ülkelerin meselesidir.”

şının, kültür istilâsının manasını ve ehemmiyetini anlamadılar. İçişleri bakanına, başbakana her tarafta başvuruyor, fakat zamanın hükûmeti hiç bir şey yapmak kudretini gösteremiyor. Bu durumda milliyetçiler harekete geçtiler, milliyetçi Türk gençliği harekete geçti. Ve Türkiye'yi dünyanın tanıdığı en karanlık, en kanlı köleliğe sürüklemek isteyen bu kanlı ideolojiye karşı gerek üniversite içinde, gerek üniversite dışında çetin bir savaş açtık. O savaştır ki, memleketin **12 Mart'ta Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin** müdahalesiyle bu buhrandan kurtulmasını sağladı. Bu uğurda birçok gençler ömürlerinin baharında şehit oldular, dünyaya gözlerini kapadılar, bugün o şehitlerimizin hâtralarını en derin hürmet ve minnetle anmayı vazife sayıyorum.

Türk milliyetçileri! Memleketimizde demokrasi idaresi hüküm sürmektedir, demokrasilerde çeşitli siyasî partiler faaliyette bulunmaktadır. Ama Türkiye'de bu siyasî partilerin liderliğini eline geçiren şahısların siyasî kaprisleri ve hırsları dolayısıyla Türk demokrasisi özellikle son yıllarda ciddi buhranlara varmıştır. Bugün de buhranlar sürüp gitmektedir. Yetmiş üç seçimleri sonucunda sola karşı olan partiler kullanılan oyların yüzde 67.5'ünü almıştır. Solcu olduğunu iddia eden CHP de yüzde otuz üçünü almıştır. Fakat sola karşı olduklarını iddia eden partiler ki, Türk halkının, Türk vatandaşlarının çoğunluğunun oylarını almış partiler durumundadır. Bunlar bir türlü Türk vatandaşının arzusuna uyarak aralarında bir koalisyon yapıp, bir hükûmet kurmayı başaramamışlardır. Bunun tek sebebi, bu siyasî partilerin liderlerinin durumlarıdır. Bunun neticesinde CHP iktidara gelmiştir. CHP iktidarı memleketimizde bir kadro ihtilâli hareketi başlatmıştır. Devlet kadrolarını aşırı komünistlerin, komünist ideolojiyle doldurulmuş elemanların eline vermek, böylece ileri bir tarihte Türkiye'nin kolayca komünist bir rejime geçişini hazırlamak. Bu kadro ihtilâlinin bizden başka kimse farkında olamamıştır. Bunu müteaddit defalar kamuoyuna ve ilgili partilerin dikkatine sunduk. Ve bu tehlikeyi önlemek için aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara itmelerini, sür'atle anlaşmanın ve bir hükûmet değişikliği yaparak iktidarı komünizme karşı olan partilerin koalisyonununun alması lâzım geldiğini anlatmaya çalıştık, birçok temaslarımız oldu; birçok uzlaştırma faaliyetlerimiz oldu. Türk milliyetçileri, bunları size açıkça ifade etmek isterim. Türkiye'nin bugünkü durumunu anlatmak için bunları söylemeden geçmek mümkün değildir. CHP iktidar olur olmaz bütün faaliyetini Türk milliyetçileri aleyhine çevirmiştir. Bir taraftan kadro ihtilâli yapar, devlet kadrolarını

aşırı komünistlerin eline teslim ederken, diğer taraftan da milliyetçileri bilhassa milliyetçi gençliği ezmek, dağıtmak ve milliyetçi öğretmenleri yıldırma, sindirme faaliyetlerine girişmiştir. Bir öğretmen kıyımı başlamıştır. Eskiden öğretmen kıyımı diye yaygara basanlar, kendileri temiz, vatansever öğretmenleri kıymaya girişmişlerdir ve kıymışlardır. Cumhuriyet Halk Partisi'nin değişken mizaçlı lideri Başbakan olmuş, her konuşmasında milliyetçi gençleri komando tabiri ile çeşitli şekillerde ithama girişmiş, hattâ bir gün kendini o kadar kaybetmiş ki, **“Memlekette solcuları sağcılar kışkırtıyor, bugüne kadar sabır gösteren solcular, solcu aydınlar, sağcıların bu haksızlıkları, bu kışkırtmaları karşısında artık tahammül edemeyeceklerdir”** gibi bir ifadede bulunmuştur. Düşününüz, **Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti**'nin başı, başbakanlık makamında oturan kimse; memleketin evlâtlarını, memleketin vatan-daşlarını sağcılar, solcular diye ikiye ayırıyor ve solcuları üstün tutuyor, sağcıları itham ediyor. Bu tür davranış hukuk fikrine aykırıdır, bu vatanseverliğe aykırıdır, bu Türk vatandaşlığı vasfına; aykırıdır. Başbakan olan bir zat memleketin insanlarını bir ayırım gözetmeksizin hepsini Cenâb-ı Allah'ın mukaddes bir emaneti olarak kabul edip, kanat germek, kollamak, korumak mecburiyetindedir. Ama Türkiye'nin başına böyle bir zat başbakan olmuştur. Türk milliyetçileri, bu durumu belirttikten sonra Türkiye'nin kalkınması için ortaya koyduğumuz millî doktrin ve millî programdan da kısaca bahsetmek istiyorum. Her şeyden evvel biz bir hedef tespit etmiş bulunmaktayız. Bizim tespit ettiğimiz nihaî hedef Türk milletinin en kısa zamanda, en kısa yoldan ilimde, teknikte en ileri gitmiş, maneviyatta, imanda, ahlâkta en yükseğe çıkmış, sanayileşmiş, hiç bir kapıya avuç açarak yardım dilenmeyen, kendi kudreti ile ayakta duran ve sözünü dünyanın her yerinde değil bağırıp söylemekle, hafif kaşını yıkmakla saydırabilen bir Türkiye kurmak istiyoruz.

Böyle bir Türkiye'yi inşa etmek için her şeyden evvel memleketin insanlarını milliyetçi şuurla doldurup, onlara millî ülkü vererek ve manevî değerlerimizi, imanımızı her gönülde tutuşturarak, tutuşmuş bir meş'ale yaparak, memleket insanlarının enerjisini seferber etmek, harekete geçirmek!

Türkiye'de sermaye birikimi yoktur. Bugünkü ileri Avrupa'yı, ileri Amerika'yı ve diğer ileri memleketleri meydana getirmiş olan büyük sermaye birikimi Türkiye'de yoktur. Onların elde ettiği imkânları bularak bu sermaye birikimini kısa zamanda yapmamak da mümkün görülüyor.

O hâlde bu sermaye birikimini sağlayacak, bu sermaye birikiminin yerini alacak tedbirlere ihtiyaç vardır. Bunlar bir taraftan israf ekonomisinden vazgeçmek, tüketime dayanan ekonomiden vazgeçmek, tasarruf ekonomisine, verim ekonomisine dönmektir. Türkiye’de israf çoktur. Türkiye’nin tasarrufa ihtiyacı vardır. Bunun yanı sıra insan enerjisini, insan emeğini, gönül seferberliğini harekete geçirmek! Türkiye bu yollarla, muhtaç olduğu büyük iktisadî hareketleri başlatabilir ve başarabilir ve başarması lâzımdır!.. Bunun için kültür faaliyetlerimizi, bunun için dinimizin sonsuz kuvvet kaynaklarını ve imkânlarını, bunun için güzel sanatları, bunun için fikir hayatımızı hep bu gayeye doğru harekete çevirmek ve bu gayeye doğru harekete geçirmek zarureti vardır. Zaten, bizim sahip olduğumuz dinî inançlarımız, ahlâkî değerlerimiz bize bu yolu işaret etmektedir. O hâlde bu yola bütün milletin gücünü çevirmek ve Türkiye’nin bir an önce ilimde, teknikte, medeniyette en ileriye gitmiş, sanayileşmiş, iktisadî refaha kavuşmuş bir ülke olabilmesi için seferber hâle getirmek, bunun dışında kalan her çeşit faaliyeti sonraya bırakmak.

Türk milliyetçileri, Türkiye’nin kurtuluşunda, Türkiye’nin kalkınmasında temel problem insandır; insan!.. Bunun üzerinde durmamız lâzımdır. İnsanlar sıkıntılara katlanabilirler ama, insanlar haksızlığa, adaletsizliğe katlanamaz. Bugün Türkiye’nin bulunduğu sosyal, siyasî, iktisadî her çeşit adaletsizliğin kökünü kazımak ve ahlâksızlığın, vurgunculuğun, istifçiliğin, karaborsacılığın, halkın kanını emmenin kökünü kazımak ve bütün Türk vatandaşlarını Edirne’den Kars’a kadar, Sinop’tan Mersin’e kadar Türkiye’de yaşayan bütün Türk vatandaşlarını içine alacak sosyal bir yardımlaşma teşkilâtı, sosyal bir adalet teşkilâtı ve bir refahlı geçim seviyesi temin etmek Milliyetçi Hareketin savaşının temel değeridir. Türk milleti, Türkiye’yi köleliğe, uşaklığa mahkûm etmek isteyen yabancı ideolojilerle bunun başında gelen komünizm, bugün Türk milletinin içinde bulunduğu yokluğu, bugün Türk milletinin içinde bulunduğu sıkıntıları, fakirliği, haksızlıkları ustaca sömürmektedir. Üniversiteye gelen Türk çocuklarını, Türk aydınlarını: **“İşte köyün durumunu görüyorsunuz, işte halkın durumunu görüyorsunuz, işte memlekette iktisadî sıkıntıları görüyorsunuz, haksızlıkları görüyorsunuz, vurgunculukları görüyorsunuz”** diyerek tahrik yoluna gitmektedirler. Sonra bundan kurtuluşun çaresi, komünizmdir diye ayartmaya çalışmaktadırlar. Senelerce memleketi idare etmiş olan insanlar, Türk insanını manevî boşluğa, fikir boşluğuna mahkûm etmiştir, iman boşluğuna mahkûm

etmiştir. Kalbi, ruhu, fikri boş bırakılmış insanlar yabancı ideolojilerin, yabancı telkinlerin saldırısı karşısında fazla dayanamazlar. Bunda da yabancı ideolojiler başarı sağlamışlardır, Ama size şunu söylemek isterim ki, Türkiye’de adaletsizlikler, haksızlıklar vardır. Türkiye’de fakirlik, yoksulluk vardır. Fakat bunlardan kurtuluş yolu komünizm olamaz. Bunlardan kurtuluş yolu olarak komünizmi, sosyalizmi tavsiye etmek, midesinde hasta, ülseri olan bir adama “Al şu kezzap suyunu iç, iyi olacaksın” demeye benzer. Biz her şeyden evvel bir milletin diniyle, ahlâkıyla ve millî şuuruyla kendine sahip olarak modern ilime, modern tekniğe koşmasıyla kurtulacağına, kalkınacağına inancındayız. Onun için Milliyetçi Hareket olarak, her şeyden evvel milletimizin manevî değerlerini, milliyetçiliği, Türk Milliyetçiliği şuurunu esas alarak modern ilmi, modern tekniği gençlere hedef olarak vermiş bulunuyoruz. Onun için komünizmi kurtuluş yolu olarak değil, komünizmi kölelik yolu, esaret yolu olarak ilân ettik ve yeryüzünün biricik bağımsız devleti, Türk devleti olan Türkiye’yi bu esarete, bu köleliğe götürmek isteyenlere karşı amansız bir savaş açtık. Bu savaş sürecektir!.. Türk milletini dünyanın tanıdığı en korkunç emperyalizmin, Rus emperyalizminin kölesi yapmak gayesini güden komünizme karşı Türkiye sınırları içinde savaşımız AMANSIZ OLARAK SÜRECEKTİR!..

Büyük Türk milleti! Bu yabancı ideolojinin kökünü Türkiye’de Milliyetçi Hareket kazıyacaktır. Buna ister sayın Ecevit sahip çıksın, kanat gersin, ister CHP kanatlarını açsın, kapılarını açsın, ister başka ihtirasların tesiri altında başkaları payanda olsun, payandalarıyla beraber hakkindan geleceğiz!

7- KÖYCÜLÜK

GİRİŞ

Millî Doktrin Dokuz Işık'ın önemli esaslarından birisi de köycülük-tür. Türk milletinin bugün hâlâ % 65'i köylerde yaşamaktadır. Onun için nüfusumuzu % 65'ini teşkil eden köylünün dertlerini sür'atle çözecek çareler bulmak ve köylümüzün elinden tutarak kalkındırmak, Türk milletinin kalkınması için başta gelen bir konudur. Bugün Türkiye'mizde kırk bin civarında köy ve mezralar, ufak ufak, çeşitli yerleşme yerleriyle beraber 70 bini aşan yerleşme yeri bulunmaktadır. Bunların hepsinin ilgiye ihtiyacı vardır; ihtimama ihtiyacı vardır; bakıma ihtiyacı vardır. Nüfusumuzun % 65'i köylü olduğuna, köylerde yaşadığına göre, bu, aşağı yukarı 29 milyon insan demektir. Yani 45 milyonu aşan nüfusa sahip olan Türkiye'nin 29 milyon insanı köylerde, mezralar- yaşamaktadır demektir.

Bu insanlar bugün % 90 denecek kadar doktorsuz, bakımsız, ışıksız ve birçok ihtiyaçları halledilmemiş durumdadırlar. Bunların sür'atle elle-rinden tutarak kalkındırılması, teşkilâtlandırılması milletimizin yükselmesi için en başta düşünülecek bir konudur. Böyle olduğu hâlde yıllardan beri yurdumuzda ihmal edilmiş olan bu köylü kütlesidir. Köylü vatandaşlarımız çok ihmale uğramışlardır. Nüfusun % 65'ini teşkil ettiklerine göre köylülerin öncelikle ele alınması, teşkilâtlandırılması, her çeşit donatımla donatılması, her çeşit yardıma mazhar edilerek bu kütlenin bir an önce kalkındırılması gerekmektedir. Bu kütleyi kalkındırdığımız nispette diğer kesimlerdeki insan topluluklarımızın kalkınması âdetâ kendiliğinden gerçekleşecektir denebilir. Köylülerimizin kalkındırılması için bunların öncelikle teşkilâtlandırılması gerekmektedir. Türkiye nüfusunun medenî ve meslekî iş bölümünden meydana gelen topluluğu altı bölüm hâlinde mütalâa ettiğimizi belirtmiştik. Bu altı bölümün en kalabalık ve en önemli

kısmını köylü kesimi teşkil etmektedir. Köylünün teşkilâtlandırılması hızlı kalkınması için şarttır. Bu teşkilâtlandırma nasıl olacaktır? Bu köylerimizi tarım kentleri hâlinde gruplaştırmak teşkilâtlandırmak suretiyle yapılmalıdır. Tarım kentleri teşkilâtı şöyle kurulmalıdır: Köylerimiz birçok yerlerde birbirine yakın olarak bulunmaktadır. Bunları inceleyerek durumlarına uygun biçimde bu köyleri gruplaştırmak gerekmektedir. Birbirlerine yakın bulunan on köyü veya daha ziyade on iki, o dört, on beş köyü veyahut durumlarına göre sekiz köyü, yedi köyü, dokuz köyü bir grup hâlinde teşkilâtlandırmak ve bunların durumu müsait olanı, daha ziyade merkezî yerde bulunan bir köyü, cazibe merkezi olarak ele almak ve burada bütün köyün ilkokul, ortaokul ihtiyacını karşılayacak eğitim merkezlerini açmak, ayrıca köylünün modern tarım esaslarına göre tarım yapmasını sağlayacak şekilde onları teşkilâtlandırmak ve onlara bilgi vermek üzere bu merkezde tarım uzmanları bulundurmak, yine bu merkezde tarım âletleri parkı kurmak, gübre depoları, ilâç depoları ve mücadele teşkilâtı, mücadele üniteleri meydana getirmek ve bu grup içinde bulunan köyün ihtiyacını bu merkezden temin etmek gerekmektedir. Ayrıca bu merkezde bir sağlık teşkilâtı bulundurmak, bu sağlık teşkilâtında doktor, sağlık memuru, ebe, hastabakıcı gibi sağlık ekibi kurmak, bulundurmak ve bunlara, altlarına cip vs. gibi araçlar da vermek suretiyle köylümüzü teşkil eden insanlarımızı sağlık bakımından yararlandırmak gerekmektedir.

Kırk beş bin köyün her birisine doktor vermeye kalkışsak en azından kırk bin beş bin doktor ihtiyacı ile karşılaşırız. Kırk beş bin doktorun devlet bütçesine yükleyeceği masraflar ve birçok güçlüklerle karşılaşırız. Fakat köylerimizi, şematik olarak izah etmek için, onar köylük gruplar hâlinde teşkilâtlandırarak olursak kırk beş bin köy dört bin beş yüz grup hâline gelir. Dört bin beş yüz gruba doktor vermek, sağlıkçı vermek, ebe vermek, hastabakıcı vermek ve bunların altlarına taşıt vermek, gerekli donatımı ve gereçleri sağlamak kolaylaşmış olur ve bunların devlet bütçesine yükleyeceği masraflar da kısa zamanda karşılanabilir, göze alınabilir bir miktarda olur. Bunun için köylümüzün kalkındırılmasını sağlayacak yol, köylerimizi tarım kentleri grupları hâlinde, tarım kentleri birlikleri hâlinde teşkilâtlandırmaktır. Merkez seçilen köylerde gösterilecek olan bu kolaylıklar, o gruba dâhil olan diğer köylerin de zaman içinde bu merkez köylere taşınmalarını, merkez köyde toparlanmalarını sağlar. Bunun için köylülerimizi zorlamaya gerek yoktur. Köylülerimiz

kendileri için kolaylık, çocukları için okuma imkânı sağlayan merkezlere kendiliklerinden akmaktadırlar. Bugün büyük şehirlerin çevresinde bulunan gecekondular bunu göstermektedir. Köylülerimizin şehirlere akmalarından gecekondular mahalleleri meydana gelmektedir. Köylülerimiz niçin şehirlere akmaktadırlar?

Çocuklarını okutacak okullara kavuşmak için, hastalarının bakımını sağlayacak sağlık imkânlarına kavuşmak için, kendilerine daha iyi geçim sağlayacak iş bulmak için! O hâlde bu imkânları onların ayağına götüreceğiz ve onlara köylerinin dibinde bu imkânları ona sağlayacak merkezler meydana getirdiğimiz takdirde, bu cazibe merkezlerine o gruba dâhil olan köylerin zaman içinde akması ve böylece bu merkezlerde tarım kentleri diyebileceğimiz kentlerin meydana gelmesi mümkün olacaktır.

Bugün ülkemiz erozyon problemiyle karşı karşıya bulunmaktadır. Erozyon problemi topraklarımızın aşınmasıdır. Topraklarımızın rüzgârlar ve seller dolayısıyla tarlalarımızın, meralarımızın üst kısmını teşkil eden, en verimli kısmının zayıf olması, seller yoluyla denizlere akıp gitmesidir. Aşınan topraklar zaman içinde verimliliğini kaybetmekte ve çölleşmeye gitmektedir. Bunun için Türkiye'nin erozyonu önleme, erozyonu giderme ve memleketi ağaçlandırma gibi büyük meseleleri bulunmaktadır.

Köylerimizin Bugünkü Durumu Ve Köycülük

Devlet kurulduğundan beri payına sadece sabır, tevekkül ve meşakkat düşen Türk köylüsü eti yene kılıçığı kalan balık durumuna getirilmiştir. Çocuğunu okutabilmek, yavrusunu tedavi ettirebilmek için tarlasını, ineğini ve kilimini satan bu çilekeş insanlar toprağa saçtıkları tohumları kurdun, kuşun ağzından, zararlı böceklerden, bin bir zorlukla kurtarmağa çalışırlar. Fakat buğday evin'i tutmadan, meyve ağaçları ermeden, tütünler denk yapılmadan, harman yerinde tefeciler, tarla sınırlarında karaborsacılar, yollarda fırsatçılar pusuda onları bekler. Bütün bu savaşlar sonunda elinde kalabilen tarlası, ineği ve davarı da bankalara ipoteklidir. Köylü tapu sahibi, mülk sahibi görünür, gerçekte mülk sahibi değildir. Koyun onundur, fakat sütü başkasındır. Buğdayı o yetiştirir, fakat payına düşen arpa ekmeğidir. Ne yazık ki hizmetler bu milyonlarca insanın sırtında, nimetler ise bir avuç insanın elindedir. Türkiye'nin sahilleri fırsatçılar tarafından kapışılırken sahillerinde barınan köylülerimiz denizi uzaklardan seyredebilmektedir. Türk köylüsü

nimetler bölüşülürken en arkaya itilmekte, hizmetler görülürken en öne çağrılmaktadır. İktisadî gelişme ve dengenin sağlanabilmesi için mülk üzerindeki tasarruf iyi niyet, ilmî metod, millî menfaat, ahlâkî hudutlar içinde yürümelidir.

Türk milletinin önünde büyük bir gerçeği bir kere daha ifade etmek ve sorumluları uyarmak isterim:

Bu ülkede yoksullukla zenginlik farkı çoğalınca açlarla toklar birbirinden uzaklaşınca sosyal ve iktisadî anlamda alçak ve yüksek basınç merkezleri teşekkül edince meydana gelen fırtınaların tahribatını önlemek mümkün değildir. Ve yine unutulmamalıdır ki sivrisineklerle mücadelede ilk hedef bataklıkların kurutulmasıdır. İşsizlik ile iltimasın, soygunculuk ve rüşvetin sokaklarda kol kola gezdiği, sefalet ile ümitsizliğin arttığı bir ülkede âdil bir nizamdan bahsedilemez.

Yanlış Köy Siyaseti

Bugünkü köy politikası merkezden çevreye doğru yapılmaktadır. Bu, köy kalkınmasını imkânsız hâle getiren, şehirlere akını çoğaltan bir görüştür. Köy kalkınması, çevreden merkeze doğru yapılmalıdır. Anadolu'ya yapılacak yatırımlar ucuz işçilik sağlayacağı gibi, halkın köyleri boşaltması da önlenir. Büyük şehirlerimizi saran gecekonduların sebebi yanlış köy siyasetinden başka bir şey değildir.

Bugün bol olan sularımız akıp gitmekte, henüz bunlardan tam olarak yararlanamamaktayız. Sularımızın bize sağladığı imkânların ancak yüzde beş buçuğundan bugün yararlanabilmekteyiz. Yüzde doksan dört buçuk sularımız akıp, gidip zayi olmaktadır. Bunları sür'atle değerlendirmek Türkiye'nin kalkınmasını hızlandıracaktır. İşte bütün bu ihtiyaçları düzenlemek üzere yurdumuzda tarım reformu ve toprak reformu yapmak gerekmektedir. Tarım reformu, tarımı modernleştirmek, ilmî esaslara göre teşkilâtlandırmak ve ilmî esaslara göre gübre kullanarak, mücadele ilâçları kullanarak, modern tohumlama yaparak, tohum ıslahı yaparak verimi arttırmak, birim başına randımanı yükseltmek meselelerini kapsamaktadır. Tarım reformu aynı zamanda sulama imkânlarını geliştirmek ve millî bir tarım envanteri yaparak stratejik bir tarım planlamasına gidilmek suretiyle, tarım planlamasına göre tarımımızı en ekonomik bir yöne çevirmektir. Bunun içerisine bölge bölge topraklarımızın en

randımanlı olarak kullanılmasını sağlayacak araştırmalar yapmak ve o toprağa en elverişli tarımı uygulamak girer.

Bunun yanı sıra toprak reformunu da ele almak gerekmektedir.

Toprak reformu çok geniş toprakları, rantabl bir ölçü içinde tanzim etmeyi öngörmekle beraber gayriiktisadî bir işletmeciliğe sebep olan aşırı derecede ufalmış, küçülmüş toprakların da rasyonel bir işletmeciliğe göre tanzimini öngörmeyi gerektirmektedir.

Bugün Türkiye'nin problemi büyük toprakların, büyük mülk sahiplerinin var oluşundan ziyade, toprakların gayriiktisadî işletmeciliğe yol açacak şekilde parçalanmış, bölünmüş olmasıdır. Yıllardan beri yurdumuzda toprak reformu sözleri söylenmiştir. Bunu daha ziyade komünistler istismar etmeye çalışmışlardır. Bir ağalık edebiyatı ileri sürerek, toprakların toprak ağalarının elinde bulunduğunu ileri sürerek, topraksız köylünün ezildiğini söyleyerek devamlı toprak reformu istismarını yapmışlardır. Oysa tarafsız, gerçekçi ve ilmî bir gözle baktığımız zaman meselenin bambaşka olduğu görülmektedir. Bugün çiftçilikle geçinen nüfusumuz 29 milyon civarındadır. Bugünkü sınırlar içinde bulunan Türkiye Cumhuriyetinin toprak genişliği 782 bin kilometrekaredir. Bu 782 bin kilometrekarenin içine Van gölü, Tuz gölü, diğer göller, ormanlar ve tarıma elverişli olmayan bölgeler de dâhildir. Fakat biz meseleyi iyice açıklayabilmek için, bir an bütün Türkiye topraklarının tarıma elverişli olduğunu kabul edelim. 29 milyon köylüye Türkiye topraklarını eşit olarak bölmeye çalışalım. 782 bin kilometrekare demek 782 milyon dönüm demektir. Bu 782 milyon dönümü 29 milyon insana taksim ettiğimiz zaman aşağı yukarı insan başına 3 dönüm civarında toprak düşmektedir.

Bütün Türkiye tarıma elverişli olsa, göller, her taraf ekilebilir olsa ve elde bulunan tapuları hükümsüz kıldık desek ve yeniden Türkiye topraklarını bugünkü çiftçi nüfusumuza eşit olarak dağıtacağız desek ve taksim etsek köylü başına çok cüz'î bir miktar düşmektedir. 782 milyon dönüm toprağı böylece toptan ve teorik olarak bölmeye kalksak köylü nüfus başına 3 dönüm civarında toprak düşmektedir. Bunu aile başına bölmeye kalksak, aşağı yukarı ortalama 6 milyon köylü ailesi bulunduğunu kabul etsek, o takdirde de yine düşecek olan miktar 13-14 dönüm olacaktır. Kaldı ki Türkiye'nin bugün tarıma elverişli olarak işlenen toprakları 300 milyon dönüm civarındadır. Ki bu da bir kısmı meralar

aleyhine, hayvancılık aleyhine sürülerek açılmış, tarla yapılmış toprakların da katılmasından meydana gelmektedir. Gerçekte ilmî olarak Türkiye'nin 250 veya 260 milyon dönümlük kısmının tarım için kullanılması, geri kalan meraların da hayvancılığa tahsisi gerekmektedir. O takdirde tarıma elverişli toprakların çiftçilere taksimine kalksak, köylü başına düşecek miktar bütünü az olacağı gibi köylü ailesi başına düşecek miktar da çok az olur. Bütün bunlar şunu göstermektedir: Türkiye'de ekonomik yönden tarım sektöründe bulunan nüfus çok sayıdadır. Bugün Fransa'da nüfusun % 15'i tarım sektöründedir, bugün İngiltere'de nüfusun % 7'si tarım sektöründedir, bugün Amerika'da nüfusun % 4,5'u tarım sektöründedir. Ama Amerika'nın nüfusunun 4,5'uğu çiftçilik yapmakla beraber bu % 4,5 bütün Amerika'yı doyurduğu gibi bütün dünyaya da yetiştirdiği ürünleri satmakta, dağıtmaktadır.

O hâlde Türkiye'nin bugün tarım sektöründe yaşayan 29 milyon insanına, çiftçisine Türkiye'nin bugünkü sınırları içinde yetecek miktarda toprak vermek, toprak sağlamak mümkün değildir. Türkiye'yi sür'atle sanayileştirmek, Türkiye'yi sür'atle modern endüstri sahibi yapmak ve tarım sektöründe bulunan nüfusu endüstriye ve genel hizmetler sektörüne aktarmak suretiyle % 65 olan çiftçi oranını planlı bir şekilde % 50'ye, % 40'a, % 30'a, % 20'ye doğru düşürmek, bununla beraber tarımı da modernleştirerek ve teşkilâtlandırarak, her çiftçi ailesine rantabl işletmecilik yapacak miktarda toprak tahsis ederek tarımı düzene sokmak gerekmektedir. Yoksa bu tedbirleri almaksızın herkese toprak dağıtacağız iddiaları ile ortaya çıkmak, Türkiye'yi bütünü perişan hâle düşürmek olur. Türkiye'yi iyice karıştırmak olur ve memleket ekonomisini baltalamak olur.

Bugün ilmî araştırmalara göre bir çiftçi ailesinin normal şekilde rantabl olarak işleyebileceği toprak miktarı 300 dönüm civarındadır. Toprak miktarı ne kadar küçülürse, o miktarda işletmecilik gayriiktisadî bir hâl alır. Buna göre tarım ve toprak reformunu planlamak, düzenlemek gerekmektedir. Bir taraftan nüfusu ekonomik yönden endüstri sektörüne ve genel hizmetler sektörüne aktarmak, diğer tarafta da toprakların miras yoluyla devamlı parçalanmasına, ufanmasına sebep olmayı önleyecek tedbirler düşündürmek gerekmektedir. Bunlar yapılmadıkça Türkiye'nin tarımını düzene sokmak ve Türkiye'yi ekonomik yönden kalkındırmak mümkün olmaz. Bunun için Köycülük, ilkemizin dayandığı iki temel görüş bunlardır. Yani birisi tarım kentleri görüşüdür;

tarım kentleri esasına göre köy grupları meydana getirmek, köyleri köy grupları hâlinde teşkilâtlandırarak ihtiyaçlarını karşılamak. Diğeri de tarımı hızla modernleştirmek ve rantabl bir işletmeciliğe kavuşturmak, teşkilâtlandırmak için tarım ve toprak reformuna başvurmak, tarım ve toprak reformunu birlikte yapmak. Bunların ikisi birbirinden ayrılmaz. Bunların ikisini beraber düşünmek gerekmektedir.

Bir soru sorulabilir. Denilebilir ki bugün Türkiye’de 60 bin dönüm, 80 bin dönüm toprak sahibi olan kimseler vardır, bu büyük topraklara dokunulmayacak mı? Bu büyük toprakların da reforma tâbi tutulması gerekmez mi? Elbette gerekir. Elbette bunlar da ekonomik işletmeciliğe uygun bir şekilde reforma tâbi tutulacaktır. Fakat bunların miktarı Türkiye’de % 1’i aşmamaktadır. Genel duruma oran yapıldığı zaman bu geniş toprak sahiplerinin sayısı, oranı % 1’i aşmamaktadır. Bunun yanında Türk tarımının en önemli konusu topraklarımızın küçük çiftçi elinde 30 dönüm, 20 dönüm, 70 dönüm, 100 dönüm gibi, gayriiktisadî işletmeciliğe sebep olan, bölünmüş durumda bulunmasıdır. Bu ufak birimleri ya kooperatifler hâlinde teşkilâtlandırarak iktisadî bir işletmecilik düzenine kavuşturmak gerekmektedir. Veyahut miras meselesini yeni kanunlarla düzenleyerek, miras yoluyla bölünmeleri önlemek ve diğer taraftan da köy yardımlaşma kurumuyla bütün köylüyü içine alan bir teşkilâtlanmaya giderek, aynı zamanda köylünün kalkınmasına hizmet edecek şekilde geniş yatırımlara girişmek gerekmektedir.

TÜRK KÖYLÜSÜNÜN TEŞKİLÂTLANDIRILMASI

Memleketimizin % 65'i köylülerden meydana gelmektedir. Köylülerimiz ise bugün yurdumuzda en teşkilâtsiz ve sesini duyuramayan bir kitle durumundadır. Büyük şehirlerde yaşayan dar gelirli zümreler, çeşitli kuruluşlar hâlinde teşkilâtlandıkları için hükûmetler üzerinde tesir ve baskı yapmaktadır. Bunun sonucu olarak ücret ve maaşlarda arttırmalara gidilmektedir. Bu durum ise memleketin üretimini arttıracak yatırımları azaltmakta ve yavaşlatmaktadır.

Esas olan köylü kitlesini teşkilâtlandırmak ve kalkındırmaktır. Bunun için tüketim iktisadından ziyade üretim iktisadına önem vermek gerekmektedir. Köylerimizi köy grupları hâlinde teşkilâtlandırarak tarım kentleri kurulmalıdır. Kooperatifçiliğin memleketimizin ve milletimizin özel durumlarına göre ayarlanarak halkımızı üretim ve tüketim birlikleri hâlinde teşkilâtlandırmak lâzımdır. Köylümüz de bu şekilde teşkilâtlandığı takdirde birçok dertlerinin çözümlenmesi mümkün olacaktır. Bütün milletimizi üretim ve tüketim birlikleri hâlinde teşkilâtlandırmak ve meydana gelecek olan bu kurumlara yurdumuzun sanayileşmesi için gerekli yatırımları yaptırmak kalkınmamızı çok kolaylaştıracaktır.

Bazı Tedbirler

Tarım siyaseti, tarımdaki imkânları değerlendirecek ve sınırlayıcı faktörleri ortadan kaldıracak şekilde tespit edilmelidir. Tarımdaki bünye bozukluğu ıslah edilmeli ve iktisaden yaşayabilir aile işletmeleri kurulmalı, bunlar bünye ıslâhatında temel unsur olarak kabul edilmelidir.

Türkiye'de gerek nebatî ve gerek hayvanî ürünlerin verimi son derece düşüktür. Bunun için tarımda verimlilik artırılmalı ve verimliliği artırıcı gübre, tohum, ilâç, damızlık, iyi beslenme ve sun'î tohumlama imkânları çiftçiye verimli bir şekilde zamanında verilmelidir.

a) Planlama

Halkımızın daha iyi beslenmesi, ihracatın artırılması, sanayimizin tarım ham maddeleri ihtiyacının karşılanması, iç ve dış pazar şartları da göz önünde bulundurularak ürünlerimizin bu gayeler için üretilmesi planlanmalıdır.

Topraklarımız yıldan yıla artan bir erozyon tehlikesi ile karşı karşıyadır. Meralarımızda aşırı olatma, başıbozukluk endişe vericidir. Çiftçinin hayvan başına verim artırılması yerine, hayvan sayısını artırması bir ilerleme örneği değildir. Hayvan üretim seviyemiz de çok düşüktür.

Tarımda, devlet ve özel sektör yatırımları yeterli ölçülere çıkarılmalıdır.

b) Yatırım

Memleketimiz geniş bir arazi varlığına sahip olup her türlü mahsulün yetişmesine elverişli, çeşitli iklim özellikleri taşımaktadır. Buna rağmen zirai krediler kifayetsizdir. Tarım kredi hacmi artırılmalı ve bir sisteme bağlanmalıdır. Ziraat Bankasının öz kaynakları takviye edilmeli, koordinasyonu sağlamak için Tarım Bakanlığına bağlanmalıdır.

c) Pazarlama

Memleketimizde pazarlama hizmetleri hâlen ilkel usûllerle yapılmaktadır. Çiftçinin, malının değerlendirilebilmesi için modern pazarlama usûlleri tatbik edilmeli, çiftçinin eğitim ve öğretimi en geniş ölçüde ele alınmalıdır. Tarımda çalışan nüfusun fazlalığı ve gizli işsizlik bir gerçektir. Bu husus sanayie kaydırılırken tarım sanayiinin göz önünde bulundurulması ve nüfusun tarım sanayiine aktarılması öncelikle düşünülmelidir.

Orman köylerimizin durumu da yürekler acısıdır. Bunun için orman bölgelerinde orman ürünleri sanayiinin kurulmasını hayatî bir önemde görmekteyiz.

ç) Kooperatifleşme

Kooperatifçilik geliştirilmeli ve çiftçinin kooperatiflerde aktif görev alması temin edilmeli, her köyde bir kooperatif hayalinden vazgeçerek

tarım kenti dediğimiz ve Üçüncü Beş Yıllık Planda merkez köy olarak geçen köylerde kooperatif birlikleri kurulmalı, asgarî 5-6 köy birbirine bağlanmalıdır.

d) Vurgunculuğa Son

Ayrıca memleketimizi sarmış olan tefecilik, vurgunculuk kesin şekilde önlenmelidir. Köylülerimiz ve üreticiler tefecilerin elinde ezilmektedir. Bunların kaldırılması için tedbir alınmazsa memleketimizin siyasî sosyal huzuru da sağlanamaz. Köylülerimiz lüks ve israfa dayanan tüketim iktisadının esiri ve kurbanı olmaktan kurtarılmalıdır. Hükûmetlerin bu konuya sür'atle yönelmesi lâzımdır.

Bankalarımızın, başta Ziraat Bankası olmak üzere, köylüye dönük faaliyetleri, çok kısıtlı ve yetersiz bir durumdadır. Üreticiler, tefeciler elinde ezilmekte ve büyük sıkıntı çekmektedirler. Tefecilik yurdumuzun her tarafında ve toplum hayatının her safhasında milletimize zararlı bir faaliyet olarak yaşamaktadır. Halkı tefecilerin elinden kurtarmak en ivedi işlerimizden biri olmalıdır.

Kalkınma İçin Teşkilâtlanma

Bunun için, başta köylüler olmak üzere, vatandaşlarımızı teşkilâtlandırmak, kolay ve ucuz krediler sağlamak gerekmektedir. Köylerimizi tarım kentleri hâlinde ve üretim-tüketim birlikleri biçiminde teşkilâtlandırmak çok yararlı olacaktır.

Türk köylüsü ve üreticilerimiz bugün çok sıkıntılı durumda bulunmaktadır. Üreticinin yetiştirdiği ürünlere hükûmetin vermiş olduğu taban fiyatları temelsizdir. Köylü ve üreticinin satın almak zorunda kaldığı bütün ana ihtiyaç maddeleri hızla pahalılaşıp ve pahalılanmaya devam etmektedir. Buna karşılık hükûmetin tayin ettiği taban fiyatları düşük olduğu gibi, resmî fiyatlar üzerinden üreticinin ürünlerini satması da mümkün olamamaktadır. Gerek iktisadî devlet teşekkülü, gerek alıcı durumunda bulunan üretim birlikleri yeterli krediye ve tesislere sahip bulunmadıkları için üreticinin bütün mallarını satın alamamaktadırlar. Bu durumda köylü, tüccar ve tefecilerin insafına terk edilmektedir. Tüccar, üreticinin mallarını hükûmetin tayin etmiş olduğu resmî taban fiyat üzerinden değil, fiyatları daha aşağıya düşürerek satın almaktadır.

Tarım ürünleri fiyat siyaseti, umumî hükûmet politikasının bir parçasıdır. Hububatta hükûmet alımları mahdut kalmakta ve fiyatlara (pancar alımında olduğu gibi) tam bir hâkimiyet sağlayamamaktadır. Bu da üreticinin aleyhine olmaktadır. Tek başına fiyatlarla oynamak, tarım ürünlerinin üretimini artırmaya yeterli değildir. Fiyat tedbirleri, ürünün birim başına düşen masrafı azaltıcı olmalı ve diğer tedbirleri de beraberce alınmalıdır. Bunlar yapılmadığı müddetçe çiftçinin sağlığı, mülkiyeti ve riskinin emniyet altında olduğu söylenemez.

Orman Köyleri

Özellikle orman köylerinde yaşayan köylülerimiz yürürlükte bulunan orman kanununun baskısından büyük dertlerle karşı karşıyadırlar. Orman köylülerini yeni geçim yolları sağlamaksızın sert kanunlarla âdeta açlığa veya mahkûm olarak hapishanelere düşmeye zorlayan bir durum ortaya getirilmiştir. Kuru yasaklarla ve şiddet kanunlarıyla meseleler çözümlenemez.

Türk milletinin kalkınması, ormanların korunması ve tarımın verimli hâle sokulması büyük ölçüde ilmi bir yakıt siyasetinin uygulanmasına bağlıdır. Türk milletinin gübreyi yakıt olarak kullanmaktan kurtarılması ve gübreyi tarlaya dökmesi sağlanmalıdır. Memleketimizde zengin linyit yatakları bulunduğu gibi yakıt ihtiyacını karşılayacak başka imkânlar da vardır. Bir yakıt ofisi kurularak bu konuyu çözümlene faaliyete sür'atle geçilmelidir.

Yakıt gazların fiyatı düşürülmeli, kız ve kadınlarımızın çalı çekmek, tezek kurutmak külfetleri kalkmalıdır. Devlet fabrikalarında gayet kolay yapılabilen gaz ocakları ucuz fiyatlarla köylüye dağıtılmalıdır. Bu suretle hem ormanlar korunmalı, hem de rahatlık sağlanmalıdır.

Köy ve Toprak Meselesi

Kalkınmamız, Türk milletinin kalkınması meselesidir. Türk milletinin en büyük sosyal dilimini köylülerimiz teşkil etmektedir. Köylülerimizde yaşayan nüfus, 29 milyon civarındadır. Sağlam ve dengeli bir kalkınma yapabilmek köylülerimizin sosyal ve ekonomik yapısının değiştirilmesine bağlıdır. Köy toplum yapımız az gelişmiş bir görünüm arz etmektedir.

Dokuz Işık'ın bir ilkesi, Köycülük adını taşımaktadır. Köycülük, Tarım Kentleri projemizin uygulanması ile köylerimizin ekonomik ve sosyal yapı değişikliğini kapsamaktadır. Tarım kentleri, köy ve millî kalkınmamızın temel projelerinden birisidir. Tarım kentleri projesi ile iki köklü devrimi gerçekleştireceğiz. Bunlardan birisi sosyal, ikincisi ise ekonomik köy kalkınmasıdır; köylerimiz sosyal yönden yeni bir yerleşme biçimine sokulacaktır. Köylü özü ve sözü ile sapmalar göstermeyen, fakat daima ihmal gören Türk insanıdır. Köylüyü, insanca yaşama düzenine sokmak zorundayız. Yolsuz, ışıksız, susuz, okulsuz hastahanesiz, doktorsuz bir ortamda yaşayan köylü, insan haysiyet ve onuru içinde yaşamıyor demektir.

Bugün ülkemizde muhtarlık olarak 45 bin, yerleşme birimi olarak 65 bin köy vardır. Köylünün insan onuruna uygun bir biçimde yaşayabilmesi için, bu yerlerin yol-su-elektrik gibi temel alt yapı tesislerine, okul, hastahane, kamu hizmeti yürüten kurumlar gibi sosyal ve kültürel tesislere ve nihayet atölye, fabrika diğer ekonomik kurumlara, sınaî tesislere kavuşması lâzımdır. Bugün köylerimizin % 53'ünde su, 75'inde yol, % 98'inde elektrik yoktur. Köylü başına düşen ortalama millî gelir yılda 700 liradır.

Toprak Reformu mu, Köy Reformu mu?

Millî bütünleşmemizin gerçekleşebilmesi, nüfusumuzun çok büyük bir kısmını içine alan köy toplum yapısının düzeltilmesine bağlıdır. Köy toplum yapısının düzeltilmesi, çok yönlü içtimaî, iktisadî ve kültürel tedbirlerin alınmasını gerektirir. Köy kalkması, dar kapsamlı bir toprak reformuyla gerçekleştirilemez. Bugünkü köy nüfusu ve bunun yıllık artışı ile dağıtılacak toprak miktarı karşılaştırılacak olursa, tek başına toprak reformu hareketinin yanlıcı bir tedbirden başka bir şey olmadığı anlaşılır. O hâlde yapılacak iş, bir yandan dar anlamlı toprak reformunu gerçekleştirirken, diğer yandan da köy reformunu gerçekleştirmektir. Bugün ülkemizde 65 bin civarında köy vardır. Bu köylerde 29 milyon insan yaşamaktadır. Köyde yaşayan insanı, insanca yaşamak imkânına kavuşturabilmek için, her köye alt ve üst yapı tesislerini, mektep, hastahane gibi kültürel ve içtimaî tesisleri götürmek mümkün değildir. Bu durum karşısında köylüleri, içtimaî, iktisadî ve kültürel hizmetler bakımından birleştirmek şarttır. Bunun için aynı bölgede kurulmuş köyler arasında

en müsait olanı seçilir. Buna “**merkez köy**” adı verilir. Bütün alt yapı tesisleri, sosyo-kültürel hizmet kurumlar bu köyde toplanır. Böylece hizmet bizzat köye götürülmüş ve köyler kentleşmiş şehir hâline gelmiş olur. Merkez köye, civar köyler çeşitli yönlerden bağlanır. Bu köy, bir iktisat ve kültür merkezi olacağından, buradaki tesis ve işletmelerde çalışacak memur, işçi ve müstahdem, belirli bir oranda öncelikle civar köylerden alınır. Böylece, köyde birikmiş açık ve gizli işsizlik ordusu-na istihdam imkânı bulunmuş, köydeki fazla nüfus sanayi ve hizmet sektörüne aktarılmış olur.

Bize göre diğer reformlara ihtiyaç bulunduğu gibi, acele bir toprak reformuna da ihtiyaç vardır. Fakat toprak reformunu ziraat reformundan, sanayi reformundan ve nüfusun dağılışının yeniden düzenlenmesi konusuyla sosyal ve hukukî reformlardan ayrı olarak düşünmeye imkân yoktur.

“Ziraat reformu” ile toprakların analizini, her toprağın en yüksek rantabiliteyi sağlayacak ziraata tahsis edilmesini, ziraatta toprak üstü suları ile toprakaltı sularından faydalanılmasını, erozyonu önleyici tedbirlerin alınmasını, ziraat araç ve gereçlerini kullanılmasını sağlayacak teşkilâtlanmaya gidilmesini, ilâç ve gübre kullanılmasını, ziraat ürünlerinin sigortalanmasını, satış, ulaştırma ve dağıtım sisteminin kolay ve iktisadî bir hâle sokulmasını ve tefeciliğin önlenmesini dava ve iddia konumuz yapmış bulunmaktayız.

“Toprak reformu” ile 8-10 ve daha ziyade köyün sahibi bulunan ağaların güçlerinin yok edilmesini ve toprağa bağlı bulunan köylülerin sosyal durumlarının düzeltilmesini, diğer taraftan miras yoluyla gayriiktisadî bir işletmeciliğe sebep olan toprak bölünmeleri için hukukî ve iktisadî tedbirler alınmasını, ayrıca nüfusun yüzde 25 ve hattâ daha fazlasının sanayie ve diğer sektörlere aktarılması tedbirlerini şümûlü içine alacak işlerin yapılmasını öngörmekteyiz.

Sanayileşme ve Toprak Reformu

Türkiye’nin dertlerinin temelinde, eğitim ve sanayileşme meselesi yatmaktadır. Bunlar çözüme kavuşturulmadıkça diğer işlerin yoluna girmesi mümkün olamaz. Toprak reformu meselesi de bunlarla ilgilidir.

Tarım ve toprak reformu sanayileşmeyi takip etmelidir. Devlet büyük işletmeler kurmalı, özel teşebbüsün gayretlerini teşvik etmeli ve sanayiın çekeceği nüfus yüzünden seyrekleşen toprakları işletmek, verimli işletmek, rasyonel işletmek için de her bölgede küçük işletme birimini tespit etmelidir.

Bunun ölçüsü; çiftçinin sadece karın tokluğu için kaç kuruş kazanması değil, âlet, malzeme ve emek israfını asgarî hadde tutarak en yüksek verimin ne kadar sahadan alınabileceğine göre konulmalıdır.

Sanayileşmeden önce yapılacak toprak reformu çalışması, iktisadî, siyasî badireler doğuracaktır. Dünün ihmali bugünkü anarşinin sebebidir. Bu günün hesapsızlığı da yarınımızı karıştırabilir.

Toprak Reformu Çalışmaları

Toprak reformu, kısaca tarif etmek gerekirse, tarım ürünlerinin artırılması ve topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye toprak verilmesidir. Türkiye'miz tarım iktisadına dayanan bir ülkedir.

Tarım iktisadına dayanan ülkeler iktisadî yönden geri kalmış ülke sayılır. Böyle ülkelerde nüfusun büyük bir çoğunluğu köylerde yaşar. Gerçekte bugün köylerimizde nüfusumuzun üçte ikisine yaklaşan vatan-daşımız yaşamaktadır. Öngörülen toprak reformuyla köylü nüfusumuzun içtimâî refaha kavuşması, insanca yaşayabilmesi mümkün değildir.

Toprak reformunu savunan bir partiyiz. Buna rağmen toprak reformunu savunan diğer partilerden farklı bir biçimde savunuyoruz.

Bugün tarımda çalışan nüfusumuz, genel nüfusumuzun yüzde yetmiş ikisidir. Bir memleketin hele sanayileşmemiş bir memleketin tarım ile refaha erişemeyeceği bir gerçekken, ille de biz tarım memleketiyiz diye direnmek gülünçtür. Türkiye toprakları yer altı ve yer üstü servetleriyle jeopolitiğimiz bizi sanayileşmeye zorlamaktadır. Nüfus sanayie aktarılmaya başlanmadan yapılacak bir toprak ve tarım reformu başarıya ulaşamayacaktır. Bu fikir temel olarak kabul edildikten sonra, tapu ve kadastro meselesi halledilmeli ve kooperatifleşme nizâma sokularak köy veya bizim adlandırmamızla "tarım kentleri" meselesi çözümlenmelidir. Kollektivizme geçiş merhalesi teşkil etmeyen, akıllıca yapılan, üretim ve verimliliğe müspet yönde tesir eden sanayileşmeye yardımcı olan bir tarım ve toprak reformuna taraftarız.

Toprak Topulaştırması

Toprak reformu sadece toprak dağıtımından ibaret değildir. Toprak dağıtımı, toprak reformunun yalnız bir unsurundan ibarettir. Toprak reformunun diğer iki önemli unsuru, ufak toprakların toplulaştırılması ve toprağın bölünmesine mâni olmaktır. Ülkemizde toprakların % 87'si 100 dönümden daha küçük parçalara bölünmüştür. 100 dönümden küçük tarım işletmesi, iktisadî olmaktan uzaktır. Bu itibarla yapılacak ilk reform, küçük parçalara bölünmüş toprakların toplulaştırılmasıdır. Toprak toplulaştırılması mecburî olmalıdır. Bugün Belçika gibi demokratik ülkelerde mecburî toprak toplulaştırılması yapılmaktadır. Gönüllü toplulaştırılmanın gerçekleştirilebilmesi mümkün değildir. Ayrıca miras dolayısıyla toprakların bölünmesine mâni olacak hükümlerin konulması da şarttır. Toprak dağıtımında özel mülk arazi yönünden üst sınırın tayini çok önemli bir meseledir. Tarım iktisadında büyük işletme daha verimli olmaktadır. Ülkemiz şartları yönünden dağıtılacak özel mülk arazi çeşitli bölgelerin nüfus şartları göz önüne alınarak, sulu toprakta 1250, kuru toprakta 2500 dönümden yukarı araziyi kapsamalıdır. Mülk sahibine daha küçük arazinin bırakılması, toprak reformundan beklenen iktisadî faydayı ihlâl eder. Diğer taraftan toprak reformunda Güney Doğu ve Doğu bölgesine öncelik tanınmalıdır. Zira bu bölgelerde 700 köy; kişi veya aile mülkiyetindedir ve bu, milletimizin demokratik yaşama biçiminde, insanlık haysiyetine aykırı düşmektedir.

Kooperatifleşme

Kooperatifleşme, toprak reformunun tamamlayıcı bir unsurdur. Tarım işletmeciliği, teknoloji, sermaye ve pazarlama ister. Küçük çiftçilerin tek başlarına bunu başarmaları mümkün değildir. Bunlar yalnız birleşme ve dayanışma yoluyla gerçekleşebilir. Bu da ancak iktisadî bir kuruluş olan kooperatifler yoluyla sağlanabilir. Ancak demokratik düzende hürriyet asıldır. Hürriyetin garantisi ise özel mülkiyettir. Bu sebeple kooperatife girecek köylü, toprağın özel ve ferdî mülkiyetine sahip olmalıdır. Mülkiyet hakkının kooperatife tanınması, Sovyet modelinde olduğu gibi kolhozların doğmasına yol açar.

Köylümüz insan haysiyetine yakışır bir yaşama seviyesine kavuşacaktır. Tarım kentleri ile köylü bir taraftan suya, elektriğe, yola, okula, hastahaneye, kısaca insanca yaşama şartlarına kavuşurken, diğer taraftan

da artan tarım üretimi ve bunun karşılığında kendisine kalacak büyük gelir sayesinde yapacağı tasarruflarla iktisadî kalkınmamıza katkıda bulunacaktır. Tarım kentleri hareketinde ağırlık noktası, köy sanayi düzeninin kurulmasıdır. Böylece tarım kentleri, ülkemizin, dolayısıyla köylülerimizin sanayileşme amacını gütmektedir. Köy sanayii, köylülerin tasarrufu ve devletin yapacağı yardımla finanse edilecektir. Tarım kentleriyle bir yandan köylü ve köylerimiz sınaî tesislere kavuşurken, diğer yandan da verimli toprak reformunun yapılması imkânını doğuracaktır. Bizce toprak ve tarım reformu dört hareketten ibarettir. Bunlar, tarım topraklarının bölünmesine mâni olmak, ufulanmış tarım toprak ve işletmelerini toplulaştırmak, belirli bir büyüklükten sonra özel mülk araziye bedeli karşılığında kamulaştırıp topraksız veya az topraklı köylüye dağıtmak ve nihayet emek ve mülkiyet esasına dayanan, Marksist ülkelerdeki kooperatifçilikle ilgisi olmayan, tamamen köylünün iradesini yansıtan kooperatifleşme hareketidir. Bu dört hareketi bünyesinde taşımayan bir toprak ve tarım reformu başarısız kalmağa mahkûmdur.

Kadastro Meseleleri

Toprak reformu kapsamına girecek arazi yönünden bahçe ve bağları hariç bırakmak gerekir. Çünkü bahçe ve bağlar, büyük bir yatırımı, büyük bir emeği gerektirir. Toprak Reformu Ön Tedbirler Tasarısı bağ ve bahçeleri de toprak reformu kapsamına aldığı için, hatalı bir görünüm arz etmiştir. Fakat geçici komisyonun bu maddeyi isabetli olarak çıkartmış olduğunu görmekteyiz. Bağ ve bahçe toprak reformuna girdiği takdirde bunların sahipleri büyük emek ve yatırım sonucu meydana gelmiş ağaçları sökecekler, burayı tarla hâline getireceklerdir. Kaldı ki tarım topraklarımızın sadece % 2'si bağ ve bahçeden ibarettir ve bunların miktarı çok küçük üniteler şeklindedir. Yarım dönüm, bir dönüm, üç dönüm, beş dönüm, en fazla 50 dönüm, 100 dönüm hâlinindedir. Diğer taraftan, toprak reformu ön tedbirler kanun tasarısında yer alan, zilyedlik yoluyla mülkiyetin kazanılmasına mâni olan maddenin de ülke gerçeklerimize uymadığı kanısındayız. Devlet, kendisine düşen kamu hizmetini yapmadan, vatandaşları suçlayamaz. Devletin, toprak yönünden en önemli hizmetlerinden bir tanesi de toprakların tapu ve kadastrounu yapmaktır. Ülkemizde bu teşkilât gereği gibi kurulmadığı için hâlen topraklarımızın sadece % 30'unda kadastro işlemi yapılmış,

% 70'i kadastro görmemiştir. Gerçek ve sıhhatli tapu niteliğini taşıyan topraklarımız da sadece % 40 civarındadır. Şu hâlde Toprak Reformu Ön Tedbirler Kanununun getirmiş olduğu madde uygulanacak olursa % 60'ı tapusuz olan ve zilyedliğe dayanan toprakların mülkiyeti devletleştirilmiş olacaktır. Burada şu noktayı belirtelim ki, devletleştirme, sosyal bir reform değil, sosyal bir ihtilâldir. Hukuk devletlerinde ihtilâller değil, reformlar, düzeltmeler, ıslahat yapılır. Kaldı ki toprak reformunun sosyal yönü gereğince topraksız veya az topraklı köylülere toprak verileceğine göre, tapusu olmadığı için devletleştirilecek topraklar acaba kimin zilyedliği altında bulunmaktadır? Hemen belirtelim ki bu topraklar, fakir köylülerimizin elindedir. Köylülerimiz fakir ve cahil bırakıldığı, buna karşılık devletin bir kamu hizmeti olan tapulama ve kadastro hizmeti yerine getirilmediği için, bu topraklar köylülerin elinden hem de bedelsiz bir şekilde alınacaktır. Bu ülkede sosyal barış değil, sosyal huzursuzluk yaratacak ve toprak reformunun temel manasına, esprisine ters düşecektir. Diğer taraftan unutulmamalıdır ki tapusu çıkartılmış topraklar, toprak reformunun kapsamına sokulmak istenen büyük toprak sahiplerinin-dir. Şu hâlde, kanunda yer alan zilyedlikle gayrimenkul mülkiyetinin kazanılamayacağı yolundaki madde, faydadan çok zarar getirecek, bu münasebetle de içtimaî huzursuzluğu artıracaktır.

TARIM KENTLERİ

İktisadî demokrasinin kurulmasında en önemli meselelerden birisi de köy ve köylü meselesidir. Bugün nüfusumuzun üçte ikisi köylerde yaşamaktadır. Köy sayısı 60 binden fazladır. Köylümüz, Türk insanı olduğuna göre, insan haysiyetine yaraşır bir hayat seviyesine kavuşması gerekir. Oysa köylerimizin pek çoğunda en iptidaî hizmetler dahi mevcut değildir. Her köye yol, su, elektrik, hastahane, okul, kütüphane açmak, doktor, ebe, öğretmen bulmak imkânı yoktur. Bu ise köylümüzün ilkel bir şekilde yaşaması sonucunu doğurmaktadır. Buna, bu ülkede hiç kimsenin, hiç bir iktidarın hakkı yoktur. Köylerimizi, cazibe merkezleri etrafında hizmetler yönünden toplayıp, tarım kentlerini kurmak zorundayız. Yıllardır savunduğumuz bu görüş, 3. Beş Yıllık Plana alınmış olmakla birlikte, mevcut siyasî iktidarların bu projeyi gerçekleştirebileceğine inanmıyoruz. Bunlar, uyutma ve savsaklama politikalarıdır. Tarım kentleriyle köylülerimizin sosyal ve ekonomik yapısı değişecektir. Her tarım kentinde fabrikalar, atölyeler, küçük imalâthaneler, modern okul ve hastahaneler kurulacaktır. Tarım kentlerinin kuruluşunda köylerimizin tasarrufundan istifade edilebileceği gibi, devlet de teşvik ve kredi tedbirleriyle bu kuruluşlara öncelik tanıyacaktır. Unutmamamız gerekir ki, Türk Osmanlı İmparatorluğu en yüksek siyasî ve iktisadî seviyesine ulaşmış olduğu 16. yüzyılda köy sayısı 8 ile 10 bin arasında değişmekteydi. Kalkınmış toplum ve ülkelerde küçük ve parçalanmış köy yapısı yerine, büyük, kalkınmış köy yapısı bulunmaktadır. Tarım kentleriyle köylerimiz, büyük iktisadî, sosyal ve kültürel merkezler hâline gelecektir.

Tarım Kentleri ve Kalkınma

Bugün Türkiye’de 40.000 köy-muhtarlık ve 65.000 yerleşme birimi mevcuttur. Bu durumda her muhtarlık için asgarî ihtiyaç olan bir

mektep, bir cami, bir ebe, bir sağlık memuru, bir çeşme, iki öğretmen, bir imam ve köyü birbirine bağlayan yol şebekesi hesap edilirse, şu neticeye varıyoruz:

40.000 cami, 40.000 mektep, 40.000 çeşme, 40.000 imam, 40.000 ebe, 40.000 sağlık memuru, 80.000 öğretmen ve 40.000 köyü birbirine bağlayan yol şebekesi, asgarî ihtiyaçtır.

29.000.000 köylü nüfusunu 40.000 köye taksim edersek, Türkiye’de köyler vasatî olarak 500 nüfusludur. Köyler arasındaki mesafe ortalama 5 km’dir ve asgarî 200.000 km. yol yapmak icap etmektedir.

Bu şartlar tahakkuk etmeden vatandaşın köyde yaşaması, onun tabiata terk edilmiş olmasıdır. Bunları da tahakkuk ettirmek muazzam bir masrafa mal olacaktır.

Köyler arasındaki mesafe 5 km. olduğuna göre, iki köyün sınır kavşağı köy merkezinden 2,5 km. mesafede teşekkül etmiş olur. Bu mesafe sığırla, çiftçinin yarım saatlik zamanda en uzak tarlaya gitmesi demektir. Bugün makinalı ziraata geçerse, yarım saatlik mesafe traktörle 10-12 km. tutacaktır. Şu hâlde 12 köyün bir araya toplanması makinalı ziraatin tabîi neticesidir. Köylerin birleşmesi ile bütün ihtiyaçlar onda bire incek ve yol şebekesi 80.000 km. ile halledilecektir. Yalnız yol şebekesinden yapılacak tasarruf bu yeni köyleri **“tarım kent”** devlet eliyle yapmayı sağlayabilir. Bugün köy evlerimizin % 99’u dört duvar, bir damdan ibaret sıhî ve fizikî sağlamlıktan nasipsiz perişanlık sembolleridir.

5000 nüfuslu “tarım kent”leri, el sanatlarının ve yeni kurulan sanayiîin buralara kayması temin edilerek gecekondulu teşekkülünü önleyecek, her evinde akan suyu, seyyar bütan gazı, elektriği ile mamur ve müreffeh Türkiye’nin doğmasını sağlayacaktır. Bir meydanın etrafında, camii, mektebi, dispanseri, tarım âlet kooperatifi, idare binaları, muntazam sokakları ve çarşısı ile bir mamure teşekkül edecek, köy ve şehir ayırımı kalkacak, ziraattaki nüfusun $\frac{3}{4}$ ’ü sanayi ve hizmetlere kayarak güçlü millet, mamur vatan hedefine varılacaktır. Seyyar hekimler her hafta, her köye uğrayacaktır. Ziraatçı ihtiyaç duyduğu ziraat âlet ve araçlarını, mahsul verildiği zaman ödemek üzere faizsiz olarak kiralayacak, her çeşit gübre ve tohumu da aynı şartlarla temin edecektir.

Bu safhaya varıldığı zaman Türkiye’de ortalama 4 milyon nüfus ziraatla iştiğal eder hâle gelecek ve asgarî 250 dönümlük aile işletmelerinden müteşekkil çiftlikler meydana gelecektir.

Bütün bu prensipler şüphesiz bir zaman içinde ve coğrafi ve iktisadî şartlara göre uygulanacaktır. Bu merhaleye varışta hep rıza ve iyiyi tercih faktörlerine dayanılacaktır.

Türkiye yukarıda izah edilen teşkilâtlanmaya geçerken memur ve öğretmen konutu kendiliğinden hallolacaktır.

Köylerimizin Ekonomik Kalkınması

Şimdi sözü, köyün ekonomik kalkınmasına getirmiş oluyorum. Köyün ekonomik kalkınması iki yönlü olacaktır. Önce, Köy Üretim Birliklerinin Tasarruf ve Yatırım Sandıklarında toplanan paralarla tarım sanayii yatırımları yapılacaktır. Bu yatırımlar tarım kentleri çerçevesinde yapılacak ve tarım makina yapım sanayiine yönelecektir. Tarım makina ve âletleri yapan makina sanayii, gübre sanayii ishah edilmiş tohum sanayii, tarım mücadele sanayii kurulacaktır. Her tarım kenti, aynı zamanda bir tarım sanayii kenti olacaktır. Köyün ekonomik kalkınmasının ikinci yönü, tarım reformudur. Tarım reform üç hareketten ibarettir. Toprak reformu, teknik ve kredi reformu, kooperatifler.

Toprak Reformu

Toprak reformu, ilk olarak parçalanmış, ufalanmış tarım topraklarının toplulaştırılmasını sağlayacaktır. Çeşitli bölgelerin iklim ve tarım yapısına göre, ülkemizde 100 dönüm suludan, 300 dönüm susuzdan aşağı tarım işletmeleri ekonomik değildir. Tarım reformundan amaç, yalnız topraksız çiftçiye toprak dağıtmak değildir. Bu amaç kadar önemli diğher bir amaç da tarım ürünlerini arttırmaktır. Bu itibarla, sulu tarım işletmeleri 100 dönümden, susuz tarım işletmeleri ise 300 dönümden küçük olamaz. Bu rakamlardan küçük işletmeler tarım ekonomisi yönünden verimli olmadığı gibi, bir çiftçi ailesini de geçindiremez. Tarım toprak mülkiyetinin asgarî sınırı bu rakamlardır. Bu büyüklükten aşağı işletmeler birleştirilecek, asgarî 100 veya 300 dönüme çıkartılacaktır. Bu ameliyeye tarım topraklarının toplulaştırılması adını veriyoruz. Toplulaştırma kadar önemli olan diğher bir tedbir de miras ve satış yoluyla tarım işletmelerinin parçalanmasının, ufalanmasının önüne geçmektedir. Miras kanunlarında yapılacak bir değişiklikle, bu parçalanmalara mâni olunacaktır. Miras malları içinde bulunan tarım

işletmesi, bağımsız bir miras payı olarak, ailede tarım mesleğini seçmiş en ehil kişiye bırakılacak, diğer mirasçılara hakları para olarak ödenecektir. Böylece tarım ürün ve gelirini düşüren bir engel de ortadan kalkmış olacaktır. Toprak reformunu gerçekleştirecek diğer bir yol da, topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye toprak vermektir. Tarım kentleri ve sanayileşme projemiz, köy nüfusunun çok büyük bir kısmını sanayi ve hizmet sektörüne çekeceğı için tarım sektöründeki nüfus nispeti azalacaktır. Böylece topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye verilecek toprak, bölge şartlarına göre sulu arazide 100, susuz arazide 300 dönümden aşacağı olmayacaktır.

Bugün topraklarımız erozyon (aşınma) dolayısı ile büyük kayıplara uğramaktadır. Ayrıca topraklarımızın ilmî incelenmesi yapılarak en yüksek ekonomik rantabiliteyi sağlayacak tarım stratejisinin tespiti lâzımdır.

Orman, hayvancılık ve tarım nispetlerinin yerinde ayarlanması, sulama işlerinin, akarsu ve göller ile balıkçılık rejiminin ilmî esaslara göre yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Erozyonu sür'atle önlemek ve tarımda üretimi kat ve kat hızla arttırmayı sağlayacak ilmî tedbirler, tarım reformunun başlıca konularıdır.

Toprak dağıtımında, hazine toprakları, kurutulacak bataklık toprakları ve özel mülk topraklarının belirli miktardan yukarı olan kısımları dağıtılacaktır. Tarım sermayesiyle tarım iş gücüne dayanan işletmelerde ise, bölge ve iklim şartlarına göre bir üst sınır tespit edilerek, bu sınırı aşan kısımlar kamulaştırılacaktır.

Dağıtılacak topraklar, bedeli karşılığında kamulaştırılacaktır. Toprak sahibinin elinden fazla toprağı bedelsiz olarak alınmayacaktır. Ödenecek bedeli, tüketime değil, üretime kanalize edilecek, bunun için toprak sahiplerine, devletin bugün elinde bulunan dokuma fabrikaları gibi hafif sanayi kuruluşlarının hisse senetleri verilecektir. Yeni sanayi kuruluşlarına da kaydırma olacaktır. Böylece, toprak sahipleri aldıkları paraları, lüks ve ölü yatırımlara değil, üretim sanayiine yatırmış olacaklardır. Toprak dağıtılan köylülere, bu topraklar, taksitlerle bir bedel karşılığında verilecektir.

Teknik ve Kredi Reformu

Tarım reformu, ikinci hareket olarak, teknik ve kredi reformunu kapsar. Teknik araç ve gereçlere sahip olamayan, para ve kredi bula-mayan köylüye, toprak dağıtmak kâfi değildir. Bu toprağı işletebilmek için, makina, tohum, gübre ve nihayet paraya ihtiyaç vardır. Tarım işletmeciliğinde gerekli teknikler ve krediler bir teşkilât eliyle sağlan-malıdır. Bu teşkilât tarım reformunun üçüncü hareketi olan Köy Tarım Kooperatifleridir.

Kooperatifler

Köylülerimiz, kooperatif teşkilâtları içinde birleşecektir. Kooperatife üye olmak zorunlu olacaktır. Bu kooperatiflerde, her üye köylü, topra-ğının mâliki, emeğinin sahibi olarak kalacaktır. Komünist ülkelerdeki sovhoz ve kolhoz tipi, devlet çiftliklerine veya kolektifçiliklere karşıyız. Bu kooperatifler sözde kooperatiflerdir.

Bu kooperatiflerde, köylü toprağın mâliki olmadığı gibi, emeğinin de sahibi değildir. Komünist kooperatiflerde köylü, işçi ve müstahdem durumundadır. Bizim kuracağımız kooperatiflerde mülkiyet ve emek köylüde kalacak sadece zaman, kredi, sermaye ve teknoloji israfını ön-lemek için ekonomik anlamda büyük kooperatif işletmeler kurulacaktır. Ekonomide büyük üniteli işletmeler daha verimli olurlar. Amaç verimi arttırmak, ülkemizi kalkındırmaktır. Biz komünizmin ve kapitalizmin aksine, herkesi mülk sahibi yapmak istediğimiz için tarım kentlerinin bu ekonomik yönü içinde gerçek çiftçi, toprak sahibi olacaktır.

Köy tarım kooperatifleri, teknik araç ve kredi dağıtımında müessir olacağı gibi, pazarlama görevini de yürütecektir. Her köylü ürününü, buraya satacak ve tefeciler, emeksiz para kazanan sömürücüler ortadan kalkacaktır.

Köy-Ak

Kurulacak tarım kentlerinde ayrıca köylü yardımlaşma kurumları meydana gelecek ki, bu, Köy-Ak diyebileceğimiz teşkilâttir. Bu sayede köylünün de memleketin kalkınmasında, yatırımlara katılmasını ka-nalize edecek bir teşkilâatlanma meydana gelecektir. Tarım kentlerinin

bulunduğu grubun ihtiyaçlarına ve özelliklerine göre o bölgede veyahut birkaç tarım kentinin katılacağı, onların bölgesi içinde, onlarla ilgili, tarımla ilgili endüstri, küçük endüstri, küçük imalâthaneler de meydana gelecektir. Böylece hem köylümüz teşkilâtlanacaktır, hem de Köy-Ak vasıtasıyla büyük yatırımlara katılma imkânı doğacaktır. Aynı zamanda köylülerimiz, insanlarımız, köy ekonomisinden, site ekonomisinden, bölge ekonomisinden, ülke ekonomisinden cihan ekonomisine sür'atle geçme imkânını elde edecektir. Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu büyük problemlerden birisi de cihan ekonomisine geçebilmesidir.

Köy ve Sanayi

Türk tarımının kalkınmasında modern toprak işleme, teknik imkânların tarıma sokularak yapılacak gübreleme ve mücadelenin önemi açıktır. Bu tip tarımın temelinde ise modern ziraat, alet ve makina yatmaktadır. Ziraî alet ve diğer lüzumlu ziraî malzemenin ithali ile bu ihtiyacın temini yoluna gitmek, ziraî üretimdeki artışın faydasını düşürmektir. İthal malı alet ve makina, üretim masraflarını artırmak olduğu için, ziraî işletmeler fazla masrafla üretimi artırmak yoluna gitmektedirler. Bir misalle ifade etmek gerekirse, çiftçi 5.000 liralık masrafla 7.500 liralık gayrisafi hâsıla sağlamayı, 15.000 liralık masrafla 20.000 liralık üretim elde etmeye tercih etmektedir ve haklıdır da. Bu bakımdan Türk tarımında büyük önemi olan alet, makina ve gübreleri, hatta ziraî mücadele ilâçlarını ithal ederek masrafları yükseltmek yerine kendi imalâtımız olan ve ucuza mal olacak şekilde çiftçi hizmetine arz etmek gerekmektedir.

Bunun için en iyi yol, köylünün boş iş zamanlarını değerlendirerek Köylü Kooperatifleri yoluyla, tarım kentleri merkezlerinde ve diğer uygun yerlerde kurulacak atölyelerdir. Başlangıçta bu atölyelerde traktör, biçerdöver.. gibi ağır tarım makineleri imaline gidilmesi elbette düşünülemez. Tırmık, kaz ayağı, rodriver, adi pulluk, merdane gibi hafif aletlerle, pulvarizatörler ve diğer mücadele aletleri imalatı ile başlayan Köy Kooperatifleri ziraat atölyeleri, giderek ağır pulluklar imal edecek ve diğer endüstri kollarının gelişmesiyle biçerdöver, traktör imalâtına da geçilebilecektir. Yurdumuzda zaten gelişme yolunda olan sun'î gübre imalâtını, bölgelerin ihtiyaçlarını da göz önünde bulundurarak her bölgede ayrı ele almak gerekir. Memleketimizde gıda sanayii ve endüstri bitkilerinin işlenmesi, bilhassa meşrubat sanayii devlet kont-

rolünden uzak, başıbozuk bir gelişme istidadı göstermektedir. Öyle ki sanayi kalkınması denilince Ortak Pazar'ın Türkiye'ye yönelmiş mahut hedeflerine de paralel olarak, memleketimizde tekstil sanayii, gazoz sanayii ve konservecilik anlaşılmaya başlanmıştır. Milliyetçi Hareket iktidar mevkiine geldiği zaman, ziraî ham maddenin işlenmesini kontrol altına alacak, ürünlerin beslenme ve diğer ihtiyaçların karşılanmasında en uygun şekilde işlenmesini ve ihtiyaç fazlası ürünün ihracını sağlayacaktır. Bunun için:

a) Şeker Fabrikaları TAŞ organizasyonunda olduğu gibi, keten, kenevir, pamuk, soya, yer fıstığı, haşhaş, susam, zeytin vs. gibi lif ve yağ bitkileri ziraatin gelişmiş olduğu yerlerde, Köy Koop ve diğer sermayeler aracılığı ile bu bitkilerin işleneceği, çırçır, tekstil ve yağ-sabun fabrikaları kurulacaktır. Böylece nakil masrafları önlendiği gibi, çiftçinin kendi ürününü kendi merkezinde kendisinin işlemesi sağlanacak, böylece gelirin ham madde satışı ve hem de ürün işlenmesiyle kooperatiflerin kazancı şeklinde iki yoldan kazanılması, çiftçinin ürününde artışı için çaba sarf etmesine yol açacaktır. Ham madde tespit edilecek Tarım Kenti merkezinde işlenecektir.

b) Yine şeker fabrikalarına paralel olarak, yem sanayiinin gelişmesi için işlenen ürün artıklarının yeniden işlenmesi yoluna gidilecektir.

c) Konservecilik şehir sermayesinin elinden alınacaktır. Şehirdeki sermaye, gazoz, konserve vs. imalâtı yerine ağır sanayie yöneltilmelidir. Bunun için de Köy-Koop konserve kutularının yapımından konserve maddelerinin işlenmesine kadar bütün faaliyeti üzerine alacaktır. Ayrıca yılın her mevsiminde tabii sebze ve meyve sağlanması için her tarım mevsiminde soğuk hava depoları teminine gidilecektir. Böylece ihracatın hiç bir aracıya lüzum kalmaksızın direkt tarım kentinde Köy-Koop Birliği tarafından yapılması sağlanacaktır.

ç) Türk mutfağının orijinalitesi olan kuru sebze, meyve, üzüm şırası, pekmez ve tarhana vs. gibi mamullerin işlenmesi, muhafaza edilmesi, konserve sanayiine paralel olarak bunların da Köy Koop Birliğince yapılması sağlanacaktır.

d) Köy El Sanatları: Malum olduğu üzere, Türk çiftçisi, tarla ekim zamanı ile biraz bilgililerin için harcadığı zaman dışında, umumiyetle kış aylarında boş vakte sahiptir. Bunun değerlendirilmesi için, halı ve kilim dokuma tezgâhları, deri ve sap işlenmesi, ayrıca dikiş ve nakış gibi

hanım işlerinin geliştirilmesi gerekir. Bunun için de Köy Kooperatiflerince sağlanan kredilerle her tarım kentinde, boş aylar için bölge şartlarına uygun el işi çalışmalarında kullanılacak tezgâhlar temin edilecektir. Sümerbank yanında diğer bazı mağazalarla da çiftçilerin sözleşmeler yaparak emeğinin karşılığında emin olarak çalışması sağlanacaktır.

Hayvancılık ve Beslenme

Türk milletinin bütün dünyaya hâkim olduğu çağlarda başlıca yiyecekleri et ve süttten yapılan maddelerdi. Bugün maalesef memleketimiz, Avrupa ülkelerine oranla en az et ve süt tüketen ülkedir. Avrupa'da fert başına süt tüketimi yılda 150 kg. bizde 50 kg., yıllık et tüketimi Avrupa'da 50 kg. bizde 20 kg. civarındadır. Bu düşük et ve süt tüketimi, hayvan sayısındaki azlıktan değil, bunların et ve süt verimi yönünden çok düşük olmalarından ileri gelmektedir.

Hayvancılıkta başlıca problemleri halletmeyi şimdiye kadar ciddi olarak hiç bir hükûmet ele almamıştır. Yem fiyatları çok pahalıdır. Hayvancılık geniş olarak meraya bağlıdır. Meralar ise çok fakirdir. Sun'î yem Türkiye'de henüz çok az imâl edilmektedir. Buna karşılık fiyat çok yüksektir. Hayvanî ürün maliyetinde yem masrafı % 60'dır. Hayvanî ürünlerin ucuz olması için bir taraftan yem fiyatını düşürmek, diğer taraftan da yemi iyi değerlendiren, hayvanları geliştirecek ıslah projeleri yapmak gerekecektir. Bunun için en başta hayvancılık yapan çiftçilerin tarım kentleri bünyesinde birlikler şeklinde teşkilâtlandırılması gerekmektedir. Köylü Birlikleri-Kooperatifler yapacakları yıllık toplantılarda fiyat tespiti yanında, pazarlama problemlerini halledecek ve düşük faizli kredi imkânlarını temin için çalışacaklardır. Böylece hem aracıya giden bir kısım paranın üreticide kalması, hem de tüketiciye daha ucuz mal arzı mümkün olacaktır. Kooperatifler bir taraftan damızlık üretimine teşvik edilecek, bir taraftan da tarım kentlerinde köy sanayii cümlesinden olacak yem fabrikaları, bu kooperatifler tarafından kurulacaktır.

8 - GELİŞMECİLİK VE HALKÇILIK

GİRİŞ

Türk milliyetçileri olarak davamız, Türk milletinin varlığını yüceltmek ve ebediyen devamını sağlamak davasıdır. Bu dava yüce bir davadır; bu fikrin, bu davanın üzerinde başka hiç bir fikir, hiç bir dava olamaz. Türk milletinin varlığını yüceltmek ve ebediyen devamını sağlamak fikrine hizmet etmeyen, bu fikre uygun olmayan hiç bir davranış, hiç bir hareket Türk milleti için meşru olamaz. Dünya bir milletler mücadelesidir. Milletler arasında devamlı bir yarışma, bir mücadele sürüp gitmektedir. Her topluluk kendi milletini daha üstün yapmak için uğraşmaktadır. Her millet daha refahlı, daha saadetli, daha medenî, diğer milletlerden daha ileri bir millet olabilmek için çırpınmakta, mücadele etmektedir. Bu bir duygudur, şuurdur ve kutsal bir ihtirastır. Bu şuardan, bu duygudan, bu kutsal ihtirastan mahrum olan milletler, dünya haritasından silinmeye, sürünmeye, başka milletlerin hâkimiyeti altına girmeye mahkûmdur. Tarihin kaydettiği en eski devirlerden beri milletler arasında bu mücadele sürüp gitmektedir. Bu milletlerarası mücadele içinde Türk milletinin, bir an önce içinde bulunduğu bakımsız, fakir, geri kalmış ve kuvvetsiz durumundan kurtulması lâzımdır. Başkalarına avuç açarak yardım isteme durumundan kurtularak kendi gücüyle ayakta duran, sözünü ve şerefini her yerde saydıran; güçlü, medeniyette en ileri, refahta en üstün bir millet hâline gelmesi, getirilmesi lâzımdır. İşte Türk milliyetçileri olarak mücadelemiz bunun içindir, davamız budur.

Türk milletinin böyle yüce bir varlık hâline gelmesi, her şeyden önce MİLLİYETÇİLİK ŞUURUNA ve Türk milletini yeryüzünde en refahlı, en güçlü, en medenî bir millet hâline getirmek ülküsüne, ihtirasına sahip olmakla mümkün olur.

MİLLİYETÇİ HAREKET diye bayrağını açtığımız, sevgili milletimiz, aziz vatandaşlarımız tarafından daha çok kulak verilen, daha büyük bir sevgiyle bayrağının altında toplanılan bu davanın, bu hareketin gayesi, manası budur.

Dünya bir milletler mücadelesidir. Bu milletler mücadelesinde Türk milletinin zafere ulaşabilmesi, devlet ve milletimizin yeniden teşkilâtlandırılmasıyla mümkündür. Bu teşkilâtlanmada devlet yeni bir yapıya, Milliyetçi-Ülkücü bir yapıya sahip olacaktır. Bu yapıyı millî doktrin DOKUZ IŞIK ile gerçekleştirebiliriz.

Bağımsız son Türk devletini koruyabilmek için MİLLİ BİR DOKTRİN etrafında birleşmek zorundayız. Bu doktrin DOKUZ IŞIKÇI doktrindir. DOKUZ IŞIKÇILIK, Türk milletine, tarih ve kültürüne dayanan, ona inanan bir doktrindir. Bazı sapıklar tarafından iddia edildiği gibi doktrinimizin “nasyonal-sosyalizm” ile hiç bir ilgisi yoktur.

A-GELİŞMECİLİK

MEDENİYETTE İLERLEMENİN YOLU GELİŞMECİLİK İLKESİNDEN GEÇER

Millî doktrin DOKUZ IŞIK'ın sekizinci ilkesi "Gelişmecilik"tir. Gelişmecilik şu demektir: Daima daha iyi, daha güzel, daha gelişmiş bir durumu elde etmek için araştırma yapmak; daha iyiye, daha mükemmele varmak arzusu taşımak ve bunun için çareler aramaktır. Medeniyetler, insanların içinde buldukları durumla yetinmeyip daima daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli istemelerinden, araştırmalarından ve bir de tabiat kuvvetlerinin tahakkümünden kurtulma arzusundan, tabiat kuvvetlerine hükmetme, tabiat kuvvetlerini kendi yararlarına olarak kullanma arzusundan meydana gelir. Eğer insanlar elde ettikleri ile yetinseler ve "Bu bize yetiyor" deselerdi medeniyetler olduğu gibi kalır, gelişmezdi. Hâlbuki görüyoruz, bundan kırk beş yıl önceki durum bugün yoktur, değişmiş, gelişmiştir. Hatta bundan beş yıl önceki durum da yoktur. Bundan beş yıl sonra da daima bugünkü durumdan daha ileriye gidilmiş, daha birçok yeni şeyler bulunmuş olacak; çünkü insanlar daima daha iyiyi araştırıyorlar, daha güzeli, daha mükemmeli istiyorlar. O hâlde kalkınabilmemizin ve yaşayabilmemizin dayanacağı temel prensiplerden birisi de daima elde ettiğimizle yetinmemek, daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli bulabilmek için araştırma duygusu olmalıdır. İşte gelişmeciliğimizin dayandığı ana prensip budur.

Ancak daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli ararken geçmişimize karşı hakaret ve onunla olan bağlantıyı kesmeyi asla düşünmüyoruz. Çünkü millet devamlı olarak bir akıştır. Onun hayatını herhangi bir yerden kesip, evvelkini millet hayatından silip çıkarmaya imkân yoktur. Onun için gelişmecilikte millet hayatının devamlılığını esas kabul ediyoruz. Gelişmecilikle ilgili yapacağımız bütün faaliyetlerde, bütün ilerleme ve

kalkınma hamlelerinde yapacağımız bütün işlerin millî ruhumuza, millî geleneklerimize uygun olması esasını kabul ediyoruz.

Gelişmecilikte içinde bulunulan durum düzeltilerek, o durum basamak yapılarak bir merdivenden yukarı doğru yükselir gibi bulunduğumuz basamağın önüne daha yüksek basamaklar kurarak, bu basamaklara basarak daha iyiye yükselmek, daha güzele yükselmek, daha olgunu bulmak, elde etmek demektir. Gelişmecilikte içinde bulunulan durumu yıkmak, devirmek söz konusu değildir. İçinde bulunulan durumu düzeltmek, yeniden düzenlemek, geliştirmek bahis konusudur. Yani devrimcilik, gelişmeciliğin zıddı bir düşüncedir; görüştür. Gelişmecilikle devrimciliği milletimizin kalkınması için bir yol olarak görmediğimizi, benimsemediğimizi anlatmak istemekteyiz. Neden devrimciliği bir yol olarak kabul etmiyoruz?

Çünkü devrimcilik geçmişe ait her şeyi yıkmak, geçmişe ait her çeşit değerlerimizden vazgeçmek ve bizimle, tarihimize ilgisi olmayan, nereye varılacağı kestirilemeyen bir başka durum meydana getirmek anlamını taşımaktadır.

Milletler de ulu ağaçlara benzerler. Ulu ağaçlar toprağın üzerinde gövde olarak ne kadar yükselmişse, toprağın altında da kök olarak o kadar derinliğe inmiştir. Ulu ağaçlar gövdesinin büyüklüğünden ziyade köklerinin derin ve geniş alana yayılması sebebiyle hayatlarını, sağlamlıklarını devam ettirebilirler; kökleri kesilecek olursa o ulu ağaçları yaşatmak, toprağın üzerinde gövdesini dik tutabilmek mümkün olmaz. Milletler de ulu ağaçlara benzerler. Yaşamaları, gelişmeleri köklerine, köklerine bağlı olmalarına bağlıdır. Milletlerin geçmişlerinden kopmaları köklerinden ayrılmaları demektir ki, o zaman yeryüzünde yaşayamazlar, gelişemezler, bir dayanağa, başka bir bağa ihtiyaç duyarlar. Sonunda yok olurlar.

Bunun için milletin kökleri de kendi millî tarihidir. Kendi binlerce yıllık yaşayışı içinde meydana getirdiği kültür hazineleri, manevî değerleridir. Millî gelenekleridir. Onun için bunlarla bağlantıyı kesmek, her şeyi yıkmak, devirmek bizim kabul etmediğimiz bir görüştür, bir yoldur. Bunun için devrimcilik değil, evrimciliğe dayanan gelişmecilik ilkesini benimsemiş bulunmaktayız. Gelişmecilik ilkesiyle düşündüğümüz anlam şudur: İnsanlar yaratıldıkları günden beri daima içinde buldukları durumla yetinmemişler, daha iyi yaşamak, daha güzel bir

durum elde etmek, daha olgun sonuçlara varmak için çırpınmışlardır. Bunun için biz bu duygu ve bu zihniyeti bir ilke olarak doktrinimize koymuş bulunmaktayız. İnsanlar tabiat kuvvetlerinin tutsaklığından kurtulmak, tabiat kuvvetlerinin kendileri için yararlı olacak şekilde kullanılmasını sağlamak ihtiyacını, düşüncesini yeryüzünde, yaratıldıkları ilk günden beri düşünmüşler, bunu sağlamaya çalışmışlar, bunun için birçok çareler aramışlardır. İşte tabiat kuvvetleriyle mücadele de gelişmeciliğin bir diğer önemli faktörüdür.

Tabiat kuvvetleriyle mücadele, insan topluluklarının tabiat kuvvetlerinden faydalanmasını sağlama, insanların daima daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli arama, araştırma istekleri sayesinde ki yeryüzünde medeniyetler meydana gelmiştir. Bu medeniyetler tarihî akış içerisinde daima gelişmiştir.

İşte bütün gençlerimize, memleketimizin bütün insanlarına, gerek şahsî yaşayışlarında, şahsî işlerinde, gerekse mesleklerinde daima daha iyiyi, daha güzele varmak, daha mükemmelere ulaşmak, aynı zamanda milletimiz için, vatanımız için, devletimiz için daha yükseğe çıkmak, daha kalkınmış, daha ileri bir duruma gelmek isteğiyle, ihtirasıyla yol aramak, çare aramak, bunun için çalışmak gerektiğini ortaya koymak istemekteyiz. Bunun için Gelişmecilik ilkesini MİLLÎ DOKTRİN DOKUZ IŞIK'ın içine koymuş bulunmaktayız.

Bu duygu, bu istek, bu ihtiras çok olumlu bir duygu, olumlu bir istek, olumlu bir ihtirastr. İnsan enerjisinin, gençlik enerjisinin kanalize edilmesini gerektiren en meşru, en yararlı bir duygu, bir ihtirastr.

İçinde bulunduğumuz durum ve şartları düzeltmek, daha iyi yapmak, daha ileriye götürmek, daim olgun hâle getirmek, daima bunu düşünmek, bunun yollarını araştırmak, bunun için çalışmak, bunun için çırpınmak insanlığı yükselten en kutlu duygu ve düşüncüyü teşkil etmektedir. Böyle bir düşünce, böyle bir istek ve görüşten yoksun olan kişiler ve toplumlar sürünmeye mahkûm varlıklardan başka bir şey kabul edilemezler.

Türk milliyetçileri olarak, Türk milletine bağlılık, sevgi ve Türk devletine sadakat ve hizmeti esas kabul ediyoruz. Türk milletini güç durumdan kurtarıp kuvvetli, her çeşit korkudan, baskıdan uzak, şerefliyle yaşayan, müreffeh, mutlu ve modern uygarlıkta en ön safa geçmiş bir hâle getirmek isteğini esas kabul ediyoruz.

Biz Türk milleti için daima daha iyiyi arayacağız. Daha olguna varmak için tedbirler düşüneceğiz, çalışmalar yapacağız, gece demeden, gündüz demeden her şeyin en güzelini, en iyisini, en olgununu elde etmek için uğraşacağız. Bunu hem kendi yaşayışımızda, kendi mesleğimizde, işimizde sağlamak için çırpınacağız; hem de milletimizin vatanımızın, devletimizin hızla, bir an önce en yüksek seviyeye çıkarılması, en ileri bir duruma gelmesi için uğraşacağız.

Birlik - Beraberlik

Türkiye'nin yükselişi dışarıdan alınan fikirlerle olamaz. Hiçbir yabancı, Türk milletinin menfaatlerini, Türk milletinin kendisi kadar düşünemez. Bugün yurdumuzda ithâl edilmiş bulunan komünizm, faşizm veya kapitalizm fikirleriyle Türk milleti yok edilmek istenmektedir. Türk gençleri yabancından gelen ve Türk milletinin değil, başkalarının menfaatini temin etmek için yurdumuza sokulan yıkıcı fikir akımlarına karşı şahlanmalıdır.

Davalarımızın çözümü kendimize dönmek, sarsılmaz bir birlik hâlinde el ele vermek ve geceli gündüzlü çalışmaya girişmekle mümkündür.

Toprak bütünlüğümüzü, devletimizin bölünmezliğini, gelişmemizi hedef alan hâinâne faaliyetlere karşı Türk milleti olarak, Ülkücüler olarak ayağa kalkmalıyız. Dokuz Işıklar olarak gençlerimizi yeni ve büyük bir savaş beklemektedir. Birlik-Berberliğimizi bozmak isteyenlerle savaş, gelişmemizi baltalamak isteyenlerle, toprak bütünlüğümüzü bozmak isteyenlerle savaş...

Türk milletinin gelişebilmesi, kalkınması için her Türk'ün birinci planda gözetmesi icap eden husus; birliğin korunması, beraberliğin korunması, bizi parçalayacak, bizi birbirimizden soğutacak, bizi birbirimize karşı getirecek, Türk'ü Türk'e kırdırmaya kalkacak her tertibin elbirliği ile karşısına dikilmek olmalıdır.

Birliğimize, bütünlüğümüze kasteden tertiplerin başında komünizm gelmektedir, bölgecilik gelmektedir, mezhepçilik gelmektedir. Birlik ve beraberliğimizi bozan hususların başında partizanlık gelmektedir.

Bugün memleketimizde demokratik bir düzen, bir nizam tatbik edilmeye çalışılmaktadır. Birçok partiler vardır. Fakat partiler, parti menfaatleri öyle bir kanser hastalığı gibi milletin bünyesini sarmaya

çalışmaktadır ki, bu hastalığa tutulan milletimizin, memleketimizin çocuklarının, insanların gözleri dönüyor, millî birliği, memleketin, devletin yüksek menfaatlerini unutuyorlar, kişisel menfaatler ve partizan menfaatlerin pençesinde memleketi tehlikeli ve ıstıraplı bir yöne doğru sürüklüyorlar. Onun için her şeyden evvel şunu her Türk hatırdta tutmalıdır: Türk milletinin birliğini, beraberliğini, hür ve bağımsız, yaşamasını sağlamayan, hür ve bağımsız yaşamasına, yükselmesine zararlı olan her çeşit tutum Türk milleti için değerini kaybetmiş, Türk milleti için ortadan kaldırılması icap eden bir husus olur. Binaenaleyh, demokrasi derken, partililik derken her şeyin üstünde Türk milletinin menfaatlerini, Türk milletinin birliğini, bütünlüğünü, beraberliğini ve yüksek menfaatlerini gözetmek her Türk'ün şaşmaz şiarı, şaşmaz düsturu olmalıdır. Buna aykırı düşen davranışlar her Türk için menfurdur, ezilmesi lâzımdır.

Millî Birlik

Milletimizin gelişebilmesi, kalkınabilmesi için her şeyden evvel millî benliğine, millî varlığına dönmesi lâzımdır. Bir milletin yükselmesi, millî değerler meydana getirmesiyle, millî değerlere kıymet vermesiyle mümkün olur. Milletler millî ahlâk sahibi olursa, tarihine, dinine, imanına, törelerine sahip olursa gücünü, kuvvetini muhafaza edebilir, gelişip yükselebilir. Kendi benliğinden uzaklaşan, benliğini hor gören, kendi kendini beğenmeyen, başka milletleri kendinden üstün zanneden, başkalarını kopya eden ve bunu bir marifet gibi kabul eden bir millet kökünden kopan bir çınar gibi, kendini kaybetmiş, çoktan ölmüş olur.

Onun için bizim milletimizi kalkındırmak için açtığımız mücadelede her şeyden önce üzerinde durduğumuz husus: Biz Türk'üz, kendimize benzeriz, kuvvetli, vasıflı, meziyetli, ahlâklı bir milletiz. Başkalarından aşığı, başkalarından eksik bir tarafımız yoktur. Başkalarını kopya ederek yükselmemiz mümkün değildir. Kendi benliğimize güveneceğiz, kendimize dayanacağız, kendi özelliklerimize döneceğiz, kendi millî âdetlerimize, ahlâkımıza döneceğiz. Ama modern ilmi, modern tekniği de alıp, onda da bir an önce yükselmenin çarelerini bulmak suretiyle memleketin kalkınmasını sağlayacağız.

Kalkınma faaliyetlerinde, bir milletin yaşaması, gelişmesi faaliyetlerinde her şeyden evvel düşünülecek bazı önemli başka meseleler de vardır. Bu meselelerin başında o milletin millî birliğinin korunması

için güvenliğinin teminat altında bulunması, vatan topraklarının bütünlüğünün korunması meselesi gelir. Bugün Türkiye’imiz gerek vatan bütünlüğümüze kastetme bakımından, gerek millî bütünlüğümüze, millî varlığımıza kastetme bakımından ciddi fesat hareketleriyle karşı karşıyadır. Bu fesat hareketlerinin başında, bütün fesat hareketlerinin anası olan komünizm gelmektedir. Komünizmin bir kanadının altında mezhepçilik, diğerinde partizanlık gibi bir takım fesat hareketleri yatmakta, bu fesat hareketleri komünizm tarafından beslenmekte ve yürütülmektedir. Bu fesat hareketlerinin hedefi Türk milletini içten zaafa uğratmak, Türk milletinin birlik-beraberliğini parçalamak, Türk vatanının bütünlüğünü bozmaktır.

Şimdi, burada komünizmin ne olduğu üzerinde uzunca durmağa lüzum görmüyorum. Komünizm yüz sene evvel, yüz seneden daha eski bir zamanda, yabancı bir memlekette, bir Yahudi tarafından ortaya atılmış bir fikirdir. Bugün ilmî sağlamlığı, değeri kalmamış; yapılan incelemeler, tenkitler neticesinde tutulacak bir tarafı kalmamış bir fikir, bir görüştür. Üstelik gerek milliyet fikrine, gerek din fikrine, gerekse aile fikrine aykırı bir görüştür. Dünyanın tanıdığı en vahşi, en korkunç emperyalizmin, Moskof emperyalizminin milletleri esir etmek için kullandığı bir yem, bir aldatma vasıtasıdır. Bugün komünizmin tuzağına düşmüş memleketlere göz attığımızda bu durumu apaçık görmek mümkündür. Macaristan’ın, Çekoslovakya’nın başına gelen olaylar, bize bunun hakkında kâfi fikir verecek durumdadır. Güzel Türkiye’imizde de bu tip olaylar, dışarıdan idare edilen hain eller tarafından tezgâhlanmakta, birlik-beraberliğimize kasteden bir kışkırtma yürütülmektedir. Bu kışkırtmaların hedefi, birlik-beraberliği bozmak, Türkiye’yi parçalayarak ele geçirmek, Türkiye’yi düşmanlarının kucağına teslim etmektir. Bu kışkırtmaların arkasında Türk’e hıyanet vardır; arkasında Türk milletine, Türk vatanına suikast vardır.

Biz Türkiye’yi geliştirmek, kalkındırmak isteyen Türk milliyetçileri olarak birlik ve beraberliğimizi zedeleyecek, ortadan kaldıracak her harekete karşı duracak, onu yok etmeye, ortadan kaldırmaya çalışacağız.

Kültür ve Sanat

Bir milletin kalkınmasında, gelişmesinde güzel sanatların, memleketteki her çeşit faaliyetin ve özellikle fikir faaliyetinin, yazı faaliyetlerinin,

kültür faaliyetlerinin önemli bir yeri vardır. Türk milletinin millî varlığını korumak, geliştirmek, Türk milletini uyandırmak ve yükseltmek yolunda kültür ve sanatın seferber edilmesi lâzımdır.

Sanat faaliyetlerinin başıboş, çeşitli düşman fikirlerin, çeşitli düşman faaliyetlerinin elinde âlet ve oyuncak olmamalıdır. Sanat faaliyetleri Türk milletinin ahlâkını bozmak, Türk milletinin kültürünü yok etmek, Türk milletinin fikir faaliyetlerini öldürmek, onu fikirsiz, ruhsuz, millî benliğinden uzaklaşmış, millî benliğini öldürmüş hâle getirmek yolunda kullanılmamalıdır.

Millî doktrin Dokuz Işık'ın Türk milletinin gelişmesinde, kalkındırılmasında göz önünde bulundurduğu bu hususu; bilhassa kültür ve sanat hayatımızın, fikir hayatımızın, fikir hareketlerinin, yazı hayatımızın yüzde yüz millî hedeflere doğru yönelmiş, millî hedeflerin emrinde, Türk milletinin gelişmesini, yükselişini sağlayacak yönde seferber edilmesini birinci planda kabul ediyoruz. Özetle kültür ve sanat; millî hedeflerin, millî ülkülerin emrinde Türk milletinin gelişmesi, kalkınması için seferber edilmeli, gençler bu yönde yetiştirilmelidir.

Başıboş bırakılan kültür ve sanat daima bir milletin bozulmasına, gelişmesine sekte vurulmasına sebep olur. Bu bakımdan kültür ve sanatımızı, Türk Milliyetçileri olarak hiç bir zaman başıboş bırakmayacağız; solcu, komünist, Marksist, ne idüğü belirsiz soysuz, Türk milletinin ahlâkına kasteden kültür, sanat, fikir hareketlerine asla müsaade etmeyeceğiz.

Size büyük bir ilke işaret ediyorum, büyük bir prensibi işaret ediyorum: ANCAK TÜRK MİLLETİNE YARARLI OLACAK FAALİYETLER İÇİN TÜRKİYE'DE HÜRRİYET TANIRIZ. TÜRK MİLLETİNİ BOZACAĞAK, TÜRK MİLLETİNİ ZARARA UĞRATACAK, ONUN HAYATI İÇİN TEHLİKE TEŞKİL EDECEK HİÇ BİR HAREKETE HÜRRİYET TANINAMAZ. Türk milletini yıkma, Türk milletini yok etme hürriyeti diye bir hürriyet olamaz; böyle bir hürriyet bu topraklarda tanınamaz.

Güzel sanatların planlı bir şekilde millî hedeflere doğru seferber edilmesi suretiyle bütün Türk milletinin harekete geçirilmesi, Türk milletinin, Türk halkının millî enerjisinin seferber edilmesiyle, Türk milletinin kalkınması kısa zamanda gerçekleşebilir. Çünkü Türkiye'de sermaye birikimi yoktur. Türkiye'de birçok imkânsızlıklar vardır. Bunların yenilmesi ancak Türk milletinin faaliyete geçirilmesi, uyandırılması, millî davalarının sahibi hâline getirilip, millî enerjinin, Türk halk enerjisinin

seferber edilmesi suretiyle bu sermaye birikimi yokluğu karşılanabilir ve Türkiye'nin gelişmesi, kalkınması kısa zamanda başarılabilir.

Dünya gelişmiş ve gelişmekte olan milletler mücadelesine sahne olmaktadır. Her millet kendi varlığının devamı, kendi gelişmesi ve yükselmesi için mücadele etmektedir. Emperyalist ülkeler, yer altı ve yer üstü kaynakları zengin olan ülkeleri istilâ eder, orayı sömürürlerdi. Sömürmek için bazen emperyalist ülkeler birbirleriyle rekabete girerlerdi. Evvelce, ham madde kaynakları zengin, fakat kendisi zayıf olan ülkeleri, emperyalist ülkeler kuvvet zoruyla, silah zoruyla elde ederler, sömürürlerdi. Bugünse yeni bir sömürgecilik ortaya çıkmıştır: Neo-kolonyalizm. Bu tür sömürgecilik neye dayanmaktadır? Burada bir millet hangi milleti sömürmek istiyorsa o milletin gençlerine, aydınlarına musallat oldular; kendi kültürlerini aşılamağa çalıştılar. Bunun için de o memleketlerde okullar açtılar. Burada talebelere kendilerini sevdirmeye çalıştılar. Onlara her türlü medenî imkânları, maddî hayatın güzelliklerini tattırıyorlar ve bu kendilerine sempati duyan insanların yardımı ile o topraklarda kendilerine askerî, iktisadî, siyasî ve kültürel çıkarlar sağlıyorlar. Bunun adına "Neo-kolonyalizm" (Yeni sömürgecilik) denmektedir.

Ruslar bu maksatlarla Moskova'da "Arkadaşlık Üniversitesi" adı altında 30.000 öğrenciyi eğitebilecek kapasitede bir üniversite kurdular. Buraya umumiyetle Asyalı ve Afrikalı öğrenci alıyorlar. Onlara kendilerini sevdiren komünist yapıyorlar. İsrail, Mısır bile bunu yapmıştır. Peki, bu milletler bunu düşünüp yapıyorlar da bizimkiler niye uyanmıyorlar? Biz niye kültür emperyalizmini uygulamak yolu ile başka milletler üstünde millî menfaatler temin etmek yoluna gitmiyoruz? Dış Türkler hazır Türk kültürünün temsilcisidir... Türkiye onlardan ne isteyecek olursa, onlar bunu kanları pahasına yaparlar. Yabancılar neo-kolonyalizm yolu ile başka ülkelerde kendilerini seven insan yetiştirirken, biz çeşitli ülkelerde tutsak bulunan ve bizimle, irtibat kurmak için çarpınan dış Türklerden faydalanmıyoruz!.. Dış Türklerle ilgilenmek menfaatimiz icabıdır.

Milletlerin Karakterleri

Dünya üzerinde yaşayan her millet ayrı bir karaktere sahiptir. Milletler, inancı, töre, gelenek, görenek, millî vasıfları ve karakterleri bakımından birbirinden farklıdır. Bir milletin gelişmesinde, kalkınmasında, yükselmesinde bu millî vasıfların, karakterin rolü oldukça fazladır.

Türk milletinin binlerce yıllık tarihi boyunca yenilmez olmasını sağlayan ve bugüne kadar her felâketin üstesinden gelerek, her tehlikeyi çığneyip üstüne çıkmasını sağlayan bazı millî vasıfları, gelenekleri ve inançları vardır, karakteri vardır. Bunların başında asla yenilmeyi kabul etmemek, asla mağlûp olmayı kabul etmemek, boyun eğmeyi kabul etmemek; boyun eğmeye, mağlûp olmaya karşı çıkmak görüşü, gelmektedir. Teslim olmayı red, mağlûp olmayı red, yenilmezliğin sırrıdır. Durumumuz ne kadar kötü olursa olsun, ne kadar imkânsızlıklar içinde bulunursak bulunalım hiçbir zaman yılmayacağız; çünkü yenilgiyi, teslim olmayı kabul etmemek Türklüğün ezeli şiarıdır. Tarihte bunu binlerce defa ispat etmiştir. Bizi kısa zamanda geliştirecek, yüceltecek, büyük yapacak, kurtaracak olan büyük fikir, büyük ruh; yenilgiyi, teslim olmayı kabul etmeme, daima yenmek için çalışma, çabalama düşünme inancıdır. Bu ruh ile bu inanç ile yükselmek, millî bir devlet olarak, bir millet olarak yükselmek için var gücümüzle çalışmalıyız. Yeryüzünün en güçlü, adaletli, ilimde, teknikte ileri gitmiş bir ülkesi olmak için büyük bir şevk, büyük bir heyecan ve azimle çalışmalıyız.

Milletimizin gelişmesi, kalkınması için yapacağımız bu çalışmada şahsî değil, millî menfaatleri göz önünde tutmalıyız; çünkü şahsî menfaat ihtirasları insanları küçültür. Hâlbuki kendi şahsını değil, milletini yükseltmek için büyük bir aşk ve ihtirasla dolu olmak insanı yükseltir, işte hakiki sır budur.

Türkiye'nin Coğrafi Durumu

Türk milletinin, Türk Milliyetçiliğinin düşmanları çoktur. Türk milletinin büyümesine, gelişmesine mâni olabilmek için her çareye başvururlar. Bunun on önemli iki sebebi vardır. Birincisi Türkiye'nin dünya üzerindeki jeopolitik durumu, diğeri de "Türk milleti" olduğumuzdan duyulan endişedir.

Üzerinde yaşadığımız vatanın bulunduğu topraklar, coğrafi mevkimiz, stratejik bakımdan çok önemlidir. İran, Irak, Suriye, Lübnan, Ürdün, Mısır, İsrail, Suudi Arabistan, Kıbrıs ve Afganistan'ın bulunduğu Orta Doğu Bölgesi, petroleri ile meşhurdur. En zengin petrol kaynakları burada, Türkiye çevresindeki topraklardadır. Romanya, Bakü, İran'da Ahvaz, Irak'ta Musul-Kerkük, Basra Körfezi ve Suudi Arabistan'ın güneyindeki, Mısır'daki, Libya'daki petroler dünyanın tamamını üzerine

çekmektedir. Bu önemli bölgeye karadan ve denizden giden yollar bir kalenin kontrolündedir. Bu kale kimin elinde ise Orta Doğu'yu o kontrol eder. Bu kale Türkiye'dir. Öyle bir kale ki, Kafkasya'dan inen yollar, İran'ın giriş-çıkış yolları, Suriye'yi, Irak'ı, Avrupa'ya bağlayan yollar bu kaleden geçmektedir.

Bugün Orta Doğu petrollerinden Batılı ülkeler faydalanmaktadır. Oraya giden yollar, orayı kontrol eden burçlar Türkiye'dedir. Türkiye, Batı ile beraber olursa, bu petrollerden Batı yararlanacak; Doğu ile beraber olursa, Doğu faydalanacaktır. Türkiye'nin güçlenip büyümesi Orta Doğu'daki komünist emellerine set çekeceği gibi, bu bölgedeki milletlerarası entrikaları da önleyecektir. O yüzden Orta Doğu'daki petrollerden faydalanmak isteyen, Orta Doğu'da hâkimiyeti tek başına ele geçirmek isteyen her devlet, her millet, Türkiye'nin, Türk milletinin güçlenmesini, gelişmesini istemez. Bir de "Türk" olduğumuzdan doğan bir kısım endişeler vardır.

Geçmiş tarihe bir göz atacak olursak, tarihte kurulan sekiz cihan devletinin üçü Türkler tarafından kurulmuştur. Bir millet olarak tek başına üç cihan devleti kuran, her gittiği yere nizam, teşkilât götürün "Türk"ten çekinmektedirler. Batı Hun Kağanı Atilla, Batı Roma kapılarına kadar, Osmanlı Devleti Avrupa ortalarına Viyana kapılarına kadar dayanmıştır. Bunun neticesi milletlerin yüreğinde eskiden kalan bir korku, kin duygusu vardır. Türk milleti gelişir, eski kuvvet ve kudretine kavuşursa diğer devletler, diğer milletler çok şeyler kaybedeceklerdir. Bugün Yunan da, Bulgar da, Rus da, İngiliz de, Fransız da hissen bize karşıdır; çünkü zamanında hepsini yenmiş, ezmişizdir.

Batılı devletlerin içinde yaşayan bir korku vardır: Bizim eskisi gibi dirilip, tarihte olduğu gibi, töremiz icabı büyük işler yapmamız, onları ezmemiz, tekrar Avrupa ortalarına kadar gelmemiz korkusudur.

Bugün 28 milyon nüfuslu İran'da 15 milyona yakın Türk vardır. Bulgaristan'da gene öyle, Rusya'da, Çin'de, Suriye'de, Irak'ta, Yunanistan'da, Yugoslavya'da vs. milyonlarca Türk tutsak durumdadır. Bozuk, millilik vasfına lâıyk olmayan eğitim yüzünden; tutsak yaşayan Türk boyları, yabancı devletlerin Türk milletine düşmanlıkları, neslimize, gençlerimize anlatılmamış; bu düşman devletler "masum", "dost devlet" olarak gösterilmiştir.

Tarihte, galip geldiğimiz zamanlar, mağlûplara çok dürüst, insanca davranmışızdır. Zulüm etmemişizdir. Ama biz mağlûp olduğumuz zaman onlar vahşi davranmışlar, zulüm yapmışlar, her türlü ahlâksızlığı yapmışlar. Böyle anlarda “medenî dünya” sesini bile çıkartmamıştır. Bize, millî güvenliğimize karşı bir hareket yapıp da biz onu bastırınca, gerekli tedbirleri alınca “Türkler barbarlık ediyor!” denmiş, Türk milletine karşı girişilen katliamlarda ise medenî dünya sesini çıkartmamış, hattâ katliamı yapanlara alkış tutmuştur.

Romanya’da bir Köstence şehri vardır. Orada Türkler yaşardı. Köstence bir Türk şehri idi. Ruslar burayı işgal edince, burada çoluk çocuk demeden yakarak, asarak, kılınçla yok etmişlerdir.

En sonunda 1963’te Kıbrıs’ta bu tip vahşet meydana gelmiştir. Bir Dr. Binbaşının silâhsız karısı ve çocuğu banyoda makinalı tüfekle delik deşik edildi. Buna dünya devletleri tepki göstermediler. Bunda çeşitli faktörler rol oynamıştır:

- 1) Onlar, Hristiyan milletleri bize karşı tercih etmektedirler. Haçlı zihniyeti hâlâ devam etmektedir.
- 2) Bir de Türklere karşı duydukları nefret ve onları yok etme duygusudur.

Biz Türk milliyetçileri olarak bunları bileceğiz, ona göre hazırlanıp, kendimizi yetiştirip, her türlü imkânları kullanıp Türk milletini yüceltmeye, geliştirmeye, ona eski gücünü kazandırmaya gayret edeceğiz.

Millî Eğitimimiz

Gelişmecilikte karşı karşıya bulunduğumuz bir diğer mesele de millî eğitim sistemimizdir. Gelişmek, yükselmek isteyen bir millet millî eğitimine çok önem vermek mecburiyetindedir. Bugünkü millî eğitim sistemimiz Türk çocuklarını, Türk milletinin millî değerlerine bağlı, millî kültürüyle yoğrulmuş, millî şuur sahibi, milliyetçi bir ruh ve milliyetçi bir ihtiras sahibi olarak yetiştirememektedir. Bunun yerine son derece bilgi yüküyle yüklenmiş ve bencil, menfaat ihtiraslarıyla dolu insanlar hâline getirmektedir. Böyle bir sistem ile yetişen çocuk Türk milletinin menfaatlerinden önce kendi menfaatini gözetmektedir.

Millî eğitimimiz, millî şuur, millî terbiye vermekle beraber, yetişecek çocuklarımızı milletin sırtına bir yük, bir asalak olarak değil, hangi

okulu bitirirse bitirsin, bitirdiği andan itibaren hayatın her yerinde Türk milletine değer kazandıracak, onu geliştirecek, kalkındıracak, bir terbiye, bir bilgiyle yetiştirmesi lâzımdır.

Millî eğitim Türk milletinin sosyo-ekonomik hedef ve ihtiyaçlarına göre planlanmalı, yönetilmelidir. Bu ne demektir? Meselâ Türkiye'nin ne kadar doktora, mühendise, iktisatçıya vs. ihtiyacı varsa bunlar tespit edilecek ve buna göre bir eğitim politikası takip edilecektir. Şimdiye kadar bu düşünülmemiştir ve düşünülmüyor da. Bugün fakültelerde nerede açık varsa, rastgele hiç bir teste tâbi tutmadan, kabiliyetini göz önüne almadan dolduruyorlar, bunun böyle olmaması lâzımdır. Eğitim, teknik eğitim vermek amacını gütmelidir. Yaşadığımız çağ teknik çağdır. Kalkınmak için teknik eğitim şarttır. Türkiye'nin kısa zamanda ileriye gitmesi, sanayileşmesi için eğitimin, dünya çapında yüksek vasıflı ilim adamı ve teknik kadro hazırlayacak şekilde düzenlenmesi gerekmektedir.

Bunun yanı sıra millî kültür geliştirilecek, yükseltilecek ve yayılacaktır. Millî kültürün temeli Türk dilidir, Türkçedir. Türkçe bugün iç ve dış hücumlara uğramakta ve baltalanmaktadır. Bugün bir arı dildir grubu var. Bunlar Türk dilini sadeleştiriyoruz diye uydurma sözlükler yapıyorlar. Biz bu uydurmacılığa karşıyız.

Millî olmayan, millî kültür, millî karakter ve millî şuur yaratamayan bir eğitim sistemi çağ dışı,, zararlı, iflâs etmiş bir eğitim düzeninden başka bir şey olamaz. Bugün ülkemizde yürürlükte bulunan eğitim sistemi, maalesef böyledir. Ancak, reforme edilmek istenen eğitimimize getirilecek olan reform hükümlerinin millî şuur ve millî kültüre dayalı olduğunu görememenin ıstırabı içindeyiz. Eğitimden beklenen şudur: Bir ülke içinde yaşayan genç dimağları birbiri ile kaynaştırmak, onlara tarihlerini, ülke şartlarını öğretmek ve millî kalkınmada personel sermayesinin faydalı bir biçimde yetişmesine dikkat etmektir. Başka bir deyimle, eğitimin iki görevi vardır. Birinci görevi, millî kültür ve millî şuur yaratmak; ikinci görevi ise, bu kültür ve şuur millî kalkınmaya katkıda bulunmaktır. Her sistemin kendine özgü modelleri vardır, Meselâ, Marksist yahut faşist ülkede bunlar, o sistemlerin esas aldığı değerlere göre tespit edilir. Marksist bir düzende asolan ekonomik kalkınma, ekonomik büyümeye katkıda bulunmadır. Bu sebeple Marksist sistemlerde fertlerin eğitiminde sadece bu yön esas alınır. Bir de buna ilâveten Marksist rejim ve düzene ihanet etmemek, buna bağlı kalmak şuurudur.

verilir. Türk Millî Eğitim Sistemi, yukarıda da belirttiğimiz gibi, iki ana hedefe yönelmiş olmalıdır. Evvelâ, genç dimağlara mensup oldukları milletin tarih, kültür ve değerleri anlatılmalı, onlar bunlarla yoğrulup, birbirleriyle kaynaştırılmalıdır. Ayrıca ülke kalkınmasında üretici, araştırmacı katkıları getirecek bir kafaya sahip olmalıdır. Reform taslağında, biz sadece bunlardan ikinci unsura önem verildiğini görmekteyiz. Oysa bir ideolojiye, özellikle millî kültür, haslet ve şuura varamamış insanların, ekonomik kalkınmaya katkıda bulunmaları mümkün değildir.

Türkiye'nin Kalkınma Yolları

Millet olarak, devlet olarak, başka milletlerin, başka devletlerin sömürgesi olmamak istiyorsak, varlığımızı devam ettirmek istiyorsak kalkınma faaliyetlerimize hız vermemiz lâzımdır.

Biz Türk milliyetçisi olarak, ÜLKÜCÜLER olarak, bugün Türk milleti için en güzeli, en iyiyi, en mükemmeli, her ne pahasına olursa olsun elde etmek için harekete geçtik. Türk milletini yeniden eski şerefli büyük günlerine kavuşturmak, hiç kimseye avuç açmadan, kendi gücü ile ayakta durabilen, gelişmiş, kudretli, kuvvetli büyük Türkiye'yi meydana getirmek azmiyle harekete geçtik.

Açmış olduğumuz bayrak, başlatmış olduğumuz hareket aziz Türk milleti tarafından büyük bir anlayışla ve takdirle karşılanmakta, Milliyetçi Hareket, Dokuz Işık hareketi her gün güçlenmekte ve yurdun her tarafından ses vermektedir. Konumuz, Türk milletini bu çizdiğim yönde en kısa yoldan en yükseğe çıkarmak için uygulanması gerekli usûller ve prensiplerdir.

Milletimizin yaşaması, yükselmesi için her şeyden evvel tek kalp olarak çarpmak, tek ruh, tek ses hâlinde birlik ve beraberlik içinde bulunmak lâzımdır. Bugün, birçok felâketlere uğramış olmamıza rağmen, hâlâ yeryüzünün en büyük milletlerinden birisi Türk milletidir. Tuna nehrinden, Balkan dağlarından Çin'e kadar hâlâ Türkler uzanmaktadır, hâlâ Türklerin yurdundan geçilmektedir. Bu büyük milletin tarihte yapmış olduğu büyük işler ve gelecekte yeniden ortaya çıkaracağı büyük varlık, bölgelerde gözü olan, Türk milletinin güçlenmesinden endişe duyan, bir takım yabancı kuvvetleri, yabancı çevreleri endişelendirmektedir. Bunun için de Türk milletinin güçlenmesini, kalkınmasını engellemek için her şeyden evvel millî birliğimizi ve bütünlüğümüzü bozacak, parçalaya-

cak fesat tertipler, fitne hareketler halkımızın içine, milletimizin arasına yayılmaya, salınmaya çalışılmaktadır. Türk milletinin kalkınması için her Türk'ün daima birinci planda gözetmesi icap eden husus birliğin korunması, beraberliğin korunması, bizi parçalayacak, bizi bir birimizden soğutacak, bizi birbirimize karşı getirecek her tertibin elbirliğiyle karşısına dikilmek olmalıdır.

Milletimizi kalkındırmak için açtığımız mücadelede her şeyden önce üzerinde durduğumuz husus: Kendi özümüzü; kendi benliğimize dönmektir. Biz Türk'üz ve kendimize benzeriz; kuvvetli, vasıflı, meziyetli, iyi ahlâklı bir milletiz. Başkalarını kopya ederek yükselmemiz mümkün değildir. Kendi benliğimize, kendimize dayanacağız, kendi özelliklerimize döneceğiz. Kendi millî âdetlerimize, ahlâkımıza döneceğiz. Ama modern ilmi, modern tekniği de alıp, onda da bir an önce yükselmenin çarelerini bulmak suretiyle memleketimizin gelişmesini, kalkınmasını sağlayacağız.

Hızlı kalkınabilmemiz, gelişebilmemiz için, ilim ve tekniğe ehemmiyet vermemiz, ilimde ve teknikte sür'atle en yükseğe çıkmamız lâzımdır.

Kalkınmada Nüfusun Önemi

Türk milletinin yükselmek, güçlü, kuvvetli olmak, büyümek için karşı karşıya bulunduğu bir önemli mesele de nüfus meselesidir. Bugün Türkiye'mizin nüfusu kırk beş milyon civarındadır. Kilometkareye düşen nüfus yoğunluğu elli kişidir. Avrupa'da bu üç yüz altmış kişidir. Japonya'da üç yüz doksan beş kişi. Avrupa'nın yarısı kadar nüfus yoğunluğu yapmak istesek, nüfusumuzu dört misli artırmamız gerekir. Bu da yüz elli milyon civarında olabilir. Türkiye yüz milyonu, yüz elli milyonu besler mi? Türkiye üç yüz milyonu besler... Son beş altı senedir memleketimize bir moda, bir hastalık gelmiştir: Nüfus kontrolü! Aile planlaması, nüfus kontrolü! Neden? Çoğalmayalım, hızlı çoğalıyoruz. Çoğalma da kalkınmamızı yavaşlatıyor. Şimdi, "kalkınmamızı yavaşlatıyor" diyorlar. Öyleyse Türk milletinin yarısını kes, kalan yarısı daha rahat yaşasın!.. Böyle şey olur mu? Bir de öğreniyoruz ki, nüfus kontrolü için, aile planlaması için yabancı bir memleketteki bazı teşekküller Türkiye'ye elli milyon lira tahsis ediyorlar, her sene elli milyon lira veriyorlar. Bu elli milyon lira çocuk önlenmesini sağlayan tertipleri kabul eden bir kimseyi ikna ettiler mi, ikna eden doktora da, hastabakıcıya

da prim olarak ödeniyor. Yani Türk milletinin çoğalmasını bu derece istemeyen, Türk milletinin çoğalmasından endişe duyanlar var. Türk hükümetleri de bunu kabul etmişler, kanun hâline getirmişlerdir. Biz bunu Türk milleti için büyük tehlike sayıyoruz. Milletlerin kuvvetini, kudretini meydana getiren belli başlı unsurlar vardır.

Bunların başında nüfus gelir. Bunların başında toprak genişliği gelir. Bilimde, teknikte ilerilik gelir, kaynaklar gelir. Bunlardan en önemlisi olan nüfus bir milletin hakiki güç kaynağıdır. Türk milletinin ekonomik kalkınmasının baş sebebidir. Avrupa'daki Almanya gibi, Fransa gibi, İngiltere gibi milletlerin iktisadî ve sanayi alanında kalkınmalarında nüfuslarının hızla çoğalmasının büyük tesiri olmuştur. Birçoklarının iddia ettikleri gibi nüfusun hızla çoğalması kalkınmayı yavaşlatan bir sebep değildir. Şimdiye kadar geçmiş olan tarihî misallerle görülmüştür ki, nüfusun hızla çoğalması kalkınmayı daha çok hızlandırmış olan bir faktördür. Çünkü kalkınma, bilhassa bizim gibi ilimde, teknikte o kadar ileri gidememiş memleketlerde, kol gücüne ihtiyaç gösterir, insan çokluğuna ihtiyaç gösterir. İnsan olmayan yerde kalkınma olmaz. O memlekette isterse dünyanın en zengin yer altı, yer üstü kaynakları olsun, o kaynakları kullanacak insan, nüfus olmadıktan sonra, o kaynaklar ne işe yarar? Onun için biz, nüfus kontrolüne, nüfusumuzun artmasını engelleyici faaliyetlere karşıyız. Bunu Türk milletinin gelecekteki hayatını katletmek, idam etmek gibi bir cinayet olarak görüyoruz.

İdarede Kararsızlık

Gelişmekte, kalkınmakta olan memleketlerin idarecileri de seçkin kimseler olmalıdır. Milletini iyi tanıyan, âdet, ananelere sadık, dinî, ahlâkî görüşleri milletinkine uygun aydınlar milleti idare etmelidir. Milleti seçkin bir idareci kadrosu idare etmelidir.

Gelişmekte olan Türkiye'mizin karşılaştığı diğer önemli bir mesele de memleketimizdeki otorite buhranıdır. İdarede kararsızlık ve ciddiyetsizliktir. Bir memlekette her şeyden evvel, nizam, devlet otoritesi ciddi bir şekilde hâkim olmazsa, o memleketi yıkmak isteyen fesat hareketleri rahatça faaliyet imkânı bulur. Bugün Türkiye'mizde birçok yıkıcı faaliyetlere rastlıyoruz. Bütün bu faaliyetler, bugüne kadar Türkiye'yi idare edenlerin idarede kararsızlıkları, ciddiyetsizlikleri ve otorite buhranından

faydalanarak faaliyet göstermekte, gelişmekte olan güzel Türkiye'mizin başına belâ olmaktadırlar.

Türk milletinin de içinde bulunduğu bu perişan durumdan bir an önce kurtulması, gelişmesi, Milliyetçi idareci kadroların iş başına geçmesine bağlıdır.

İdareler karar verirken milletlerin tercihlerine göre vermelidir. Milletimiz, gelişmek isteyen, büyümek isteyen, ekonomik kalkınmasının tamamlanmasını arzulayan bir tercih içindedir Aciz, isabetsiz iktisat politikalarından vazgeçip, ülkemizin ihtiyaçlarına uygun millî bir iktisat politikasını seçmek zorundayız. Bu iktisat politikası, ekonomik bağımsızlığı sağlayıp, dışarıya sınaî ürünler satabilecek bir politika olmalıdır. Bunun için sınaî yatırımlara öncelik verilmelidir. Sınaî yatırımları gerçekleştirebilmek için, her türlü tasarruflara öncelik tanınmalı, vatandaşın tasarruf arzusu teşvik edilmelidir. Tasarruf ve kalkınması millî kaynaklara dayanmayan bir ülke, bağımsızlık iddiasında bulunamaz.

Hatalı Yatırımlar

Bir diğer meselemiz, halkımızın bin bir fedakârlıkla ödediği vergilerden meydana gelen bütçelerin yıllardan beri israf edilmesi, yanlış kullanılmasıdır. Memlekette olan yatırım politikasının hatalı oluşudur. Yıllardan beri, yalnız bugünkü iktidar tarafından değil, bundan önce, on sene, yirmi sene, yirmi beş sene evvelinden beri bu memlekette milletin bin bir fedakârlıklarla ödediği vergilerden meydana gelen bütçe süslü binalara, gösterişli faaliyetlere, milletin kalkınmasını sağlamaktan uzak, milletin hakiki kalkınması ile ilgisi olmayan faaliyetlere harcanmış, israf edilmiş olmasındandır. Yatırımların sanayie, memleketi kalkındıracak yönde yapılması lâzımdır. Diğer faaliyetler, diğer harcamalar bekletilmelidir; geriye bırakılmalıdır. Evvelâ Türkiye'nin bugünkü üretimini gerek tarım alanında, gerek sanayi alanında bugünkü üretimini yüz, iki yüz, beş yüz, bin, on bin misline çıkaracak yatırımlara harcanacaktır. Bunun dışında diğer faaliyetler zarurî ihtiyaçlarla karşılanacaktır. Bu kısa zamanda verim sağlar, kısa zamanda Türkiye'nin kurtuluşunu hazırlar. Yoksa istihsal sağlamayan, gelir getirmeyen, halkın refahını sağlamayacak olan bilmem nerede süslü hükûmet binası, tiyatro binası, şunu, bunu yapmak, yanlış istikamette bu memleketin imkânlarını kullanmaktır.

B - HALKÇILIK

HALK İÇİN, HALKLA BERABER, HALKA DOĞRU

Halkçılıktan maksadımız; her şeyin halk için, halkla beraber ve halka doğru olmasıdır. Yani halka tepeden bakmak, halktan üstün olduğunu kabul etmek, halktan ayrı olmak gibi tutumları uygun görmüyoruz. Her şey halk için, halkla beraber ve halka doğru olacaktır.

Halk, milletin dayandığı nüfus varlığıdır. Sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamış, kendi millî kültürünü yaşayan halklar “MİLLET” hâline gelmiş demektir. Millet ve halk birbirinden ayrılması güç ve imkânsız mefhumlar, gerçeklerdir. Millet hâline gelememiş, sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamamış topluluklara da halk ismi verilir. Bu topluluklar sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamadıkları, kendi millî kültürlerini yaşamadıkları için, bir nevi yığın karakteri gösterirler. Komünistler böyle topluluklara “sürü, yığın” manasına “halk” adını verirler. Sadece bu tip topluluklara değil; sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamış halkın meydana getirdiği millete de “halk” derler. Çünkü komünistler millet gerçeğini kabul etmemektedirler. Toplulukların millî kültürlerinin kuvvetlenmesi ve millet hâline gelişin hızlanması komünizmin hiç hoşuna gitmeyen bir gelişmedir. Onun için komünizm bir yandan millî kültürleri yıkmaya çalışırken, diğer yandan sun’î milliyetler yaratarak, onlara millî şuur kazandırarak toplulukları içten parçalamaya, yıkmaya çalışır. Bugün Türkiye’de ortaya çıkartılan “halklar” tabirinin sebebi, kaynağı budur. Halkçılık derken bizim kastettiğimiz halk, sosyal ve kültürel bütünlüğünü tamamlamış, millî kültürünü yaşayan Türk toplulukları, Türk milletidir.

Halk İçin Çalışma

Halka hizmet ve halka sevgi, hürmet ve güvenle bağlı olmak faziletlerin en büyüğüdür. İdare edenlerin halktan olması, halk gibi yaşaması, halkın içinde halkla beraber, halk için çalışması memleketin dertlerinin çözümü için başlıca yoldur

Çocukluk ve gençlik yıllarımdan beri Türk milletinin eski kudretli, refahlı günlerden neden böyle geri kalmış, yoksul ve güçsüz hâle düşmüş olduğunu düşünürdüm. Bu zayıf durumdan kurtularak tekrar kendi gücüyle ayakta durabilen ve kimseye avuç açmayan refahlı, huzurlu bir devlet hâline gelebilmesi nasıl mümkün olacak diye araştırmalar yapardım. Başka milletler, bilhassa ileri gitmiş modern memleketleri inceler ve bizim de onlara ulaşmamızı sağlayacak çareler bulmak için çarpınırdım. Bir halk türküsü var. Şöyle diyor:

Yer beni, yer beni
İçime bir kurt düştü
Gece gündüz yer beni,
Bu işi halletmezsem
Kabul etmez yer beni!..

İşte yıllarca önceden beri bizim de içimize bir kurt düştü... Milletimizin ve yurdumuzun en kestirme yoldan hızla kalkındırılması için her çabayı gösterme isteği hâlinde bir kurt düştü. Şimdi memleketi adım adım dolaşıyorum. Ve bütün vatandaşlarla görüşüp konuşuyorum. Fakat bunu ne için yapıyorum? Bunu milletimin içine bir kurt düşürmek ve böylece hep beraber büyük hamlelere girişmek üzere, bütün milleti harekete geçirmek için yapıyorum.

Para her şey demek değildir. Bir takım insanlar önümüze dikilip her iş için esas olarak parayı ileriye sürüyorlar Yanlıştır. Her işte esas olan millettir, insandır. Ve insanların inanç, ülkü, irade ve heyecan sahibi olmasıdır. Bir dava halka mâl edilmediğçe tutunamaz ve başarıya ulaşamaz. Bizim dertlerimizin çaresi millet olarak hep birlikte aynı anlayış içinde seferber olmak ve halk enerjisini harekete geçirmektir. Bu

da halka dava ve meselelerimizi anlatmak, mâl etmek ve onun güvenini kazanmakla olur.

İmkân Eşitliği

Kalkınma faaliyetine başlayabilmek için, halka sevgi, hürmet ve güvenle bağlılık beslemek lâzımdır. Halk enerjisini harekete geçirebilmek için ilk önce halka sevgi beslemek ve halka hizmet götürmek lâzımdır.

Milletimizin kalkınması ve ileri gitmiş olan modern memleketlere yetişebilmeliğimiz için, büyük ve yorucu çalışmalara, hızlı hamlelere girişmek zorunluluğundayız. Türkiye'yi başkalarına avuç açmadan kendi gücüyle ayakta durabilen kuvvetli, refahlı ve uygar bir ülke hâline getirebilmek için yeni hamleler yapmak zorundayız. Bütün bir milletin hayatını ve geleceğini güven ve düzen altına alabilmek üzere yeni bir kurtuluş hareketi gereği ile karşı karşıyayız. Bunun için hepimizin ağır yükler altına girmekliğimiz icap etmektedir. Fakat köylüsü, şehirlisi ve aydını ile başbakanı ve boyacısı ile herkesin bu yükleri adalette paylaşması lâzımdır. İnsanlar ağır yükler altına girmekten yılmazlar ve çekinmezler. Fakat her şeyden önce, halkı inandırmak, millete iman ve ülkü vererek harekete geçirmek lâzımdır. Eğer vatandaşlar arasında yükler ve nimetler liyakat, çalışma vs. gayret esasına göre adalette dağıtılmaz ise işte bu herkesi tedirgin eder. Onun için, yurdumuzda düzen ve huzurun sağlanması için, vatandaşlar arasında yükler ve nimetler, liyakat, çalışma, gayret ve kabiliyet esaslarına göre adalette dağıtılmalıdır. Herkes imkân eşitliği sağlayacak bir düzen kurulmalı ve toplumsal adaleti, toplumsal güvenliği sür'atle kuracak bir teşkilâtlanmaya gidilmelidir. Fakir olsun zengin olsun, herkesin aynı imkânları elde edebilmesi, devlet eliyle sağlanmalıdır. Yetim, dul, yoksul, kimsesiz, hasta, sakat herkesin korunmasını, iş sahibi olmasını, yardım görmesini sağlayacak geniş bir yardımlaşma teşkilâtı sür'atle kurulmalıdır. Bir ev halkı, birbirinden habersiz, ilgisiz, karşılıklı dayanışmasız, muhabbetsiz ve yardımsız olarak yaşarsa o ev huzur ve selâmet içinde bulunamaz.

Türkiye bugün böyle bir eve benzemektedir. Bir taraftan iman ve ahlâk nurunu kaybetmiş kimseler, her çeşit değerlerin tahribi pahasına vurgun, yağma ve menfaat peşinde, diğer taraftan milyonlarca köylü ve halk, fışkı ve çamur deryası ortasında, maddî ve manevî karanlıklar

içinde kendi kaderine terk edilmiş bulunmaktadır. Bunların sür'atle düzeltilmesi ve Türkiye'nin sağlam bir havaya kavuşturulması lâzımdır. Bunun için aydınların ve idarecilerin halka yönelmeleri, halkın içinde, halk gibi yaşamaları ve halk olmaları gerekmektedir. Birer fildişi kuleden farksız olan bir kaç büyük şehrin dar çerçevesinden kurtularak, ilim adamlarımızla, üniversitelerle, idarecilerimizle, köylüye ve halka doğru akmamız lâzımdır. Sanat ve kültür çalışmalarını yeni kurulacak bir bakanlığın emrine vererek halkımızın sanat yoluyla eğitimi, uyarılması ve halk enerjisinin seferber edilmesi için harekete geçirmeliyiz.

Halk-Aydın Kopukluğu

*"Dalından kopan bir yaprağın
akıbetini rüzgâr tayin eder."*

Yetişkinler, aydınlar halktan kopmamalı, halka doğru gitmelidir. Halka doğru gitmeli ve halktan millî kültürü öğrenmeli, halka medeniyeti götürmelidir. Halktan millî kültürü öğrenmelidir; çünkü millî kültür kaynağı aydın tabakadan ziyade halktır.

Halkla aydın arasında bir kopukluk, bir uçurum olmamalıdır. Eğer halkla aydın arasında bir uçurum varsa aydın zümre halkı düşünmüyor, ona yüksekten bakıyorsa o millet kalkanamaz.

Bir diğer meselemiz de aydınlarımızın iyi yetiştirilmemiş olmasıdır.

Memleketimizin aydınları birçok yıllardan beri Türk halkına yabancı, Türk halkından uzaklaşacak bir eğitim görmektedirler. Ve öyle bir zihniyetle yetişmektedirler, öyle bir zihniyet aşılacaktır. Lise tahsili yapan, ortaokul tahsili yapan ve liseden daha yüksek tahsil yapan, eğitim ve öğrenim yapan memleket çocukları bir daha halkın içine dönmekte, halkın hayatın ortak olmaya yanaşmamakta, bunun yerine İstanbul, Ankara gibi birkaç şehrin konforlu hayatı içinde bir mevki sahibi olmaya ve o şehirlerde kapandıkları havası bozuk fildişi kulelerinden millete tepeden bakarak ahkâm biçmeye alışmışlardır. Türk halkı bin bir yoksulluk içinde, bin bir mahrumiyet içinde, köylerde çamurun, fıskının içinde, bin bir sefaletin içinde, fakat onun emeğiyle, onun verdiği, kendi ihtiyaçlarından fedakârlık ederek sağladığı imkânlarla yetişen ve aydın hâline gelen memleket çocukları ondan kopmakta, ondan ayrı, Türk halkıyla ilgisi olmayan birkaç şehrin sun'î, bozuk havasının için-

de hastalanmakta ve halktan uzak kalmaktadırlar, kalmışlardır. Türk halkının, Türk milletinin bugüne kadar kalkınamayışının bir önemli sebebi budur. Dünya üzerinde yaşayan bütün milletlerde, bütün milletlerin kalkınmasında halkla aydın el-ele vermek suretiyle milletlerin kalkınmasını sağlayabilmişlerdir Halktan ayrı kalan aydın, aydından mahrum kalan halk sefaletin, felâketin kucağında bocalamış durmuştur. Türk milletinin kaderi de bugüne kadar böyle olmuştur.

Taklitçilik ve Taklitçi Aydınlar

Aydınlarımız kültürü diğer memleketlerde değil, kendi halkı içersinde aramalıdırlar. Yüz, yüz elli yıldan beri Türk aydınları kültürü hep dışarıda aramışlar, halka inememişler, batının medeniyetini değil, dış görünüşünü olduğu gibi taklide çalışmışlardır.

Yüz, yüz elli yıldan beri Türk aydınları ve Türkiye'yi idare edenler yanlış bir zihniyetin tesiri altında kalmışlardır. Bu yanlış zihniyet yabancı memleketlerdeki idareleri taklit etmekle Türkiye'yi kalkındırmaya çalışmak zihniyettir. Bundan yüz, yüz elli yıl evvel, Türkiye'yi idare edenler, Türkiye'yi idare eden aydınlar o zamanki İngiliz, Fransız parlamento sistemini, kapitalist idare sisteminin kaba dış görünüşünü taklit etmekle Türkiye'nin bütün davalarının hâllolacağını, bütün meselelerinin bir anda tılsımlı bir çözüme kavuşabileceğini iddia etmişlerdir, sanmışlardır. Fikir hareketleri tarihimizi incelediğimiz zaman, tarihe baktığımız zaman bunu görürüz. Memleketi idare edenler, memleketin ileri gelen aydınları Fransa'daki parlamento sistemini, İngiltere'deki meşrutiyet sistemini memlekete bir sokarsak, Türkiye'nin bütün dertleri, bütün davaları bir anda çözülecektir, iddiasında bulunmuşlardır. Bunlar nasıl sistemlerdi? Bunlar o günkü İngiltere ve Fransa'da uygulanan kapitalist ve liberalist sistemlerdi. Bunlar taklit edilmeğe çalışıldı, taklit edildi. Fakat Türkiye için, Türk milleti için beklenen faydayı sağlamadı. Aksine her taklit teşebbüsü Türk milletinin daha büyük kayıplara uğramasına, daha büyük gerilemelere uğramasına sebep oldu. Çünkü Türk milleti İngiliz milleti değildir; Fransız milleti değildir. Bugün de memleketimizde aydın geçinen bazı zümrelerde buna benzer zihniyetler görülmektedir. Bazıları yine batının kapitalizmini ve liberalizmini veya yeni liberalizmini, ne-liberalizmini almak, taklit etmekle Türkiye'yi

kalkındırmak iddiasındadırlar. Bazıları da Moskof komünizmini taklit etmekle Türkiye'yi kalkındıracaklarını iddia etmektedirler.

Evet, geri kalmıştık, Avrupa bizden ileriydi ama tüketimimiz de kendi yaşantımıza göreydi. Avrupa'dan alınan o eşyalar Türkiye'de yoktu. O kumaşlar, içkiler, o süslü ev eşyaları bizde yoktu. Onlara benzemek için biz bu eşyalara para verdik. Türkiye batı devletleri karşısında bir pazar hâline geldi. Bu durumda İstanbul, Ankara, İzmir... vs. birkaç büyük şehre sıkışmış; köylüyle, halkla bağı kalmamış bir aydın sınıf türedi. Maymun gibi Avrupa'nın lüksünü taklit eden bir zümre!.. Kendinde medenilik alâmetleri gören bu zümre, halkı "gerici" diye küçük gördü Bugün bunları Anadolu'nun bir köşesine vazifeyle göndermeye kalksanız, gitmemek için her çareye başvururlar. 50 sene 60 sene evvel de böyleydi. Bu durumda halk baktı ki aydın kendine karşı, istediklerine karşı, inancına, örfüne karşı; aydın kendisini soyuyor; o halkın ona itimadı kalmadı ve milletimiz iki ayrı yaşayışta, ayrı düşüncede gruba bölündü. Bu 1800 senesinden beri, 178 yıldır böyle. III. Selim'den itibaren başlayan bu hareket, bu düşünce hâlâ devam etmektedir. III. Selim zamanında Osmanlı ordusunu modernleştirmek çabasına düşülmüş. Fransız ordusunun eğitim şekli alınmış, oradan subay getirilmiş, Fransız ordusunun giydiği üniforma taklit edilmiş, onların silâhları kullanılmış, fakat 10 sene sonra çökme tekrar başlamış. Çünkü o eğitim şekli, o silâhlar eskimiştir. Sebebi: Gelişmek, daha iyiyi aramak faaliyeti yoktu. Her şey taklitti. Oysa bir şey almak yetmez, onu geliştirmek lâzımdır. Sonra II. Mahmut gelmiş, kavuğu, şalvarı zorla çıkartmış, itiraz edenin boynunu vurdurmuş, fes, pantolon giydirmiş, tamam memleket modern oldu demiştir. Ondandır Tanzimat ilân, I. ve II. Meşrutiyet. Cumhuriyet. Gene değişen yok. Hep taklitçilik ve bunun sonucu Birleşmiş Milletler raporunda dünya ülkeleri arasında 76'ncıyız. Türk milleti için bundan daha korkunç bir felâket düşünülemez. Batıda görülen gelişmeleri almak ve fakat millî kültür ve medeniyetimizi yaratmak ve hiç kimsenin sığıntısı olmamak düşüncesi bizim için benimsenecek yol olmalıydı. Üçüncü Selim zamanından beri kalkınma çabalarına girişilmiş olmakla beraber bugüne kadar bir sonuca ulaşılammıştır. Aksine olarak Türk milletinin temel sosyo-ekonomik konularına, meselelerine inmeyen kısır didişmeler yüzünden devamlı felâketlere ve yıkıntılara uğramış bulunuyoruz. Milletimizin sağlam bir adalet düzenine dayanan sarsılmaz bir nizama ve hummalı çalışmaya ihtiyacı vardır.

Maymun gibi Avrupa'nın lüksünü taklit eden, halkla arasında uçurumlar bulunan aydın zümreler halkımıza hiç bir şey veremezler. Onlar taklit ettikleri Avrupa'nın, kültürüne, âdet, ananesine hayrandırlar, halka yüksekte bakarlar. Türkiye'nin geri kalmasına 76'ncı sıraya düşmesine sebep bu taklitçi aydınlardır.

Türkiye'yi bu durumdan; her şey halk için, halkla beraber, halka doğru düşüncesiyle hareket eden milliyetçi aydınlar, milletini, vatanını seven, onu yüceltmek isteyen Dokuz Işıklar kurtarabilir.

Sosyal Adalet

Gelişmekte olan Türkiye'mizin, halkımızın karşılaşmakta olduğu bir diğer önemli mesele de; SOSYAL ADALETSİZLİK, sosyal teşkilâtsizlik durumudur. Türk milletinin çok eskiye dayanan bir medeniyeti vardır. Eskiden cemiyetimizi teşkilâtlandıran, sosyal yardımlaşma, sosyal adalet teşekkülleri vardı. Eskiden vakıflar, imâretler, loncalar ve Anadolu'da "Ahi" teşkilâtları, toplumun ihtiyacı olan bir kısım meseleleri karşılayan, halleden teşkilâtlardı; fakat bunlar zamanla Türk toplumundan silinmişler, çekilmişler, Türk toplumunun hayatından çekilen bu teşkilâtların yerine yenileri getirilmemiştir. Bunların yerini alacak, bugünkü ihtiyaçları karşılayacak bir teşkilâatlanmaya gidilmesi şarttır.

Türk milletinin yükselmesini, kalkınmasını düşünürken her şeyin üstünde hak ve adalet duygusunu her yerde yerleştirmeye, her yerde hâkim kılmaya mecburuz. Bunu yapmadan Türk milletinin yükselişi düşünülemez. Türk vatanının selâmeti düşünülemez. Ama bunu fert olarak, aile olarak, grup olarak, parti olarak hepimiz vazgeçilmez mukaddes bir ilke, bir düstur yapmalıyız. Bugün memleketimizin çekmekte olduğu büyük sıkıntıların mühim bir sebebi de içinde bulunduğumuz haksızlıklar, adaletsizliklerdir. Milletimizi bölen kinler, garazlar, düşmanlıklar, çekişmeler hep haksızlığın, adaletsizliğin meydana getirdiği şeylerdir.

Adaletten söz açmışken sosyal adalet, sosyal yardımlaşma, fırsat ve imkân eşitliği konularından da kısaca bahsetmek lâzım. Bizim açmış olduğumuz milliyetçilik bayrağı, Dokuz Işıklık bayrağı memleketimizde tam bir sosyal adaleti, her sahaya ait bir adaleti kurmayı kendisi için baş prensip edinmiştir. Sosyal adalet demek vatandaşlar arasında taşınan yükler, mükellefiyetler ve gelirlerin, nimetlerin çalışmaya göre, gayrete göre, liyakat ve kabiliyete göre adaletle dağılmasını sağlayacak

bir düzen demektir. Sosyal yardımlaşma; **bir millet; aynı devletin çatısı altında, aynı vatanda yaşayan bir millet, bir evde yaşayan bir ev halkı gibidir. Nasıl bir evde yaşayan bir ev halkı birbirine karşı sorumluyorsa, birbirinin vebalini taşıyorsa, birbirini iyi durumda bulundurmaya, birbirine el uzatmaya, yardım etmeye, birbirinin ıstırabıyla, derdiyle ilgilenmeğe vazifeliyse, bir milletin insanları da böyledir. Türk milletini köylüsüyle, çiftçisiyle, işçisiyle hepsini içinde toplayan bir Sosyal Yardımlaşma ve Güvenlik Teşkilâtı kurmaya mecburuz.** Böylece memlekette, arkası varmış yokmuş, iltiması varmış yokmuş, parası varmış yokmuş gibi bir lüzum, bir durum ortadan kalkarak, halkın, bütün vatandaşların ihtiyacı olan yardımın sağlanması, ihtiyacı olana himayenin sağlanması mümkün olmalıdır. Halk arasında zengin- fakir ayrımı yapılmamalıdır. Bugünkü gibi, parası olan istediğini yapıyor, arkası, iltiması olan istediğini yapıyor: paraya ve arkaya sahip olmayan halk, bunlara sahip olamayan vatandaş sähipsiz, yüzüstü, ıstırap içinde kendi kaderine terk ediliyor. Bu da milletimizin kalkınmasını engelleyen, halkımızı devamlı huzursuzluğa sürükleyen bir durumdur.

SONUÇ

Her şeyin temeli insandır. İnsanın uyanmış olması, insanın inanç sahibi olması, ülkü sahibi olması...Milletimizi bu hâle getirirsek dava hallolur. Milletimizi uyandıramazsak, teşkilâtlandıramazsak kendimiz ne kadar okursak okuyalım, ne kadar büyük adamlar olursak olalım dava yerde kalır. Önümüzdeki büyük mesele budur.

Türk aydınları bu gerçekleri görmemişler, anlamamışlardır. Türk aydınları yüzlerce yıldır köyden çıkmıştır, Ankara'ya gelmiştir, okumuştur. Avukat olmuştur, doktor olmuştur, prof. olmuştur. Apartmanları dikmiştir. Ondan sonra köyünü unutmuştur. Köyünü unutmak şöyle dursun, onları artık aşağı görmüştür.

Aydın halktan kopuk, halktan uzak... İşte Türk milletinin kalkınmayışının sebebi budur. Öyle aydın olacak ki, içinden çıktığımız milletimizin, halkımızın bütün yaşayışını, bütün sıkıntısını, bütün acılarını paylaşacak, beraber yaşayacak, davaya onları mâl edeceğiz.

Bunu yaptığımız takdirde BÜYÜK-GÜÇLÜ ve MİLLİYETÇİ TÜRKİYE ülkemizin ufkunda kıyamete kadar sönmeyecek, bir güneş gibi doğacaktır.

9 - ENDÜSTRİCİLİK VE TEKNİKÇİLİK

GİRİŞ

Bugün dünya atom, nükleer ve uzay çağına girmiş bulunmaktadır. İnsanlığın hayatında endüstri ve makina en önemli yer almış bulunmaktadır. Türk milletinin 300 yıla varan bir dönem içinde uğramış olduğu yenilgiler ve karşılaşmış olduğu felâketler; acılar, gelişen makina gücünü, endüstri gücünün karşısında Türk milletinin kol gücüyle, hayvan gücüyle yalın bir durumda kalmış olmasıdır. Bugün bir toplum güçlü olması her şeyden önce modern sanayi kurmuş olmasına, teknikte ve endüstride en yüksek seviyeye çıkmış bulunmasına bağlıdır. Yıllarca memleketimizde birtakım tartışmalar olmuştur. Türkiye bir ziraat memleketi mi olmalıdır, ziraatını mı geliştirmelidir, sanayileşmeye fazla yönelmemeli midir, yönelmeli midir? gibi tartışmalar ortaya atılmıştır. Modern bir toplum olmak, güçlü bir devlet, millet hâline gelmek için Türkiye'nin en kısa zamanda dünyanın en ileri endüstri ülkesi hâline gelmesi gerekmektedir.

Bu tarımın ihmâl edileceği, tarımın terk edileceği anlamına gelmez. Türk milleti endüstri sahibi bir toplum olmakla beraber tarımını da modernleştirerek, tarıma da aynı derecede önem verecek ve modern bir tarım kuracaktır. Esasen modern bir tarım kurmak da endüstrisiz mümkün değildir. Bunun için, "Türkiye tarıma yönelmelidir, bir tarım ülkesidir. Tarım üzerinde çalışmalarını yoğunlaştırması daha doğru olur. Endüstri yönünden de tarımla ilgili hafif endüstri kurmakla yetinmelidir" görüşü doğru bir görüş değildir. Türkiye ağır endüstriye dayanan ve her çeşit fabrikaları, modern âletleri, makinaları yapabilecek kapasitede bir endüstri sahibi olmak zorundadır. Bunun için Millî Doktrin Dokuz Işık'ın içerisinde İlimcilik ilkesi bulunmakla beraber ayrıca bir Endüstricilik, Teknikçilik ilkesi de konulmuştur. Yaşadığımız çağ teknik çağdır. Bugün insanlar artık uzaya gitmektedirler. Ay'ı ziyaret etmektedirler; yarın diğer yıldızlara da gitmeleri şüphesiz mümkün olacaktır. İleri milletlerin

teknik alanda, endüstri alanında bu derece atılım yaptıkları bir çağda Türkiye'nin endüstri ve tekniği ihmâl etmesi düşünülemez Türkiye'nin 300 yıllık geçirdiği son dönem içerisinde bir türlü kalkınmamış olmasının önemli bir sebebi, ağır endüstriye ve teknikçiliğe gerekli önem vermemiş olmamız, bir an önce bunu Türkiye'de kurmak, geliştirmek için kuvvet yoğunlaştırması, gayret yoğunlaştırması yapmamış olmamızdır. Türkiye ile ileri milletler, ileri devletler arasındaki geri kalmışlık mesafesi 300 yıldır küçülmemiştir, aksine büyümüştür. Bundan 100 sene önceki Türkiye ile 100 sene önceki ileri Avrupa ülkesi İngiltere, Almanya veya Fransa arasındaki geri kalmışlık mesafesi geçirdiğimiz 100 yıl içinde kapanmak şöyle dursun aksine olarak daha büyümüştür. Bugün ileri milletler artık füzelerle uzaya çıkabilme imkânını elde etmişlerdir. Türkiye ise hâlâ elektrik çağına girmek için uğraşmaktadır.

İşte bütün bunları dikkate alarak Türk milletinin bir an önce refaha kavuşması, mutlu olması ve her tehlikeye karşı kendi gücüyle ayakta durabilecek bir hâle gelebilmesi için Türkiye'yi büyük bir seferberlik yaparak en kısa zamanda en ileri bir endüstriye sahip kalmak ve teknikte en ileri bir toplum hâline getirmek başlıca amacımızı teşkil etmektedir.

Bugün dünya atom ve füze çağından içeriye girmiştir. Artık buhar çağı geride kalmıştır Elektrik çağı da arkada kalmak üzeredir. İnsanlık yeni bir çağa giriyor. Bu çağ atom ve füze çağıdır. Bu ne ile mümkün olabilir? Teknikle mümkün olur ve bir de milletlerin endüstri sahibi, ağır endüstri sahibi olmalarıyla mümkün olur. Endüstri de yine neye dayanır? Tekniğe dayanır. O hâlde teknik sahada en ileriye gitmek, yükselmek ve büyük endüstri sahibi olmak, kalkınmamız için, kurtuluşumuz için temel ilkelerimizden bir diğeridir.

Ana ilkelerimizi bu şekilde özetlediğimi zannediyorum. TÜRK MİLLETİNE yararlı olabilmek için bu ilkelerin uygulanmasında ULU TANRI'dan bize güç ve imkân vermesini dilerim.

Ancak bunu yaparken geçmişimize karşı hakaret ve onunla olan bağlantıyı kesmeyi asla düşünmüyoruz. Çünkü millet devamlı olarak bir akıştır. Onun hayatını herhangi bir yerden kesip, evvelkini silip çikarmağa imkân yoktur. Onun için Gelişmecilikte devamlılığı esas kabul ediyoruz. Bütün faaliyetlerde, bütün ilerleme ve kalkınma hamlelerinde yapacağımız bütün işlerin millî ruhumuza ve millî geleneklerimize uy-

gun olması esasını kabul ediyoruz. Gelişmecilik ilkesiyle kastettiğimiz görüşün özeti budur.

Millî Kalkınma

Türkiye'nin bugün karşısında bulunduğu mesele sanayileşme meselesidir. Milletimiz tercihini yapmış, kararını vermiştir. Bu karar; çok kısa zamanda bağımsız bir sanayi ülkesi olmak, büyük milliyetçi Türkiye'yi kurmaktır. Milletimizin en büyük özlemi, iktisaden kuvvetli, gelişmiş, kalkınmış bir Türkiye olmaktır. Milliyetçi idare, iktisadî kalkınmayı bilen bunda tercihlerini yapabilen bir idaredir. Milletimizin bir kaç yeni reform tedbirleriyle kalkınması mümkün değildir. Kalkınma, sanayie ve sanayileşmeye dayanan bir harekettir. Bugün ülkemizin kısa zamanda sanayileşmesini gerçekleştirecek bir reform ve program hareketini görmemekteyiz. İçinde bulunduğumuz çağda millî sanayiini kuramamış bir ülkenin yaşayabilmesi, bağımsızlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir. Dünyanın büyük dev iktisatları en yeni teknolojiyi, en yeni sanayi tesislerini kurarken, bizim yerimizde saymamız, yarınımız için tehlike arz etmektedir. Milletimiz, tarihin her devrinde büyük millet olduğu için, bugün de haklı olarak büyümek istemektedir. Milletimizin iktisadî büyüme özlemini gerçekleştirmek kaçınılmaz millî bir görevdir.

Zaman geçmektedir.

Partimiz, büyük insan rahmetli Mareşal Fevzi Çakmak'ın⁹⁰ uğurlu elleriyle 1948 yılında kurulmuş ve bugüne kadar memlekete değerli hizmetler yapmıştır. 1948 yılından bugüne kadar geçen dönem içinde,

90 **Fevzi Çakmak:** Türk mareşal, siyaset adamı. 1976'da İstanbul'da doğdu. 28 Ocak 1896'da Harp Okulundan Piyade Teğmen rütbesiyle mezun olarak kurmay sınıfına ayrıldı. 25 Aralık 1898'de Harp Akademisini bitirerek Genelkurmay 4'üncü Şubesine atandı.

11 Nisan 1899'da 3'üncü Ordunun Metroviçe'deki 18'inci Tümen Kurmayında görevlendirildi. 6 Şubat 1901'de Kıdemli Yüzbaşı, 18 Nisan 1902'de Binbaşı, 19 Temmuz 1906'da Yarbay ve 17 Aralık 1907'de Albay oldu. 29 Aralık 1908'de Taşlıca Mutasarrıflığı ve 35'inci Tugay Komutanlığına getirildi. 27 Temmuz 1910'da Kosova Kolordu Kurmay Başkanlığına atandı.

15 Ocak 1911'de Genelkurmay 5'inci Şube Müdürü oldu. 18 Nisanda İşkodra Kolordusu Kurmay Başkanlığına atandı. 2 Ekim 1911'de Batı Ordusu Kurmay Başkanı olarak görevlendirildi. 3 Temmuz 1912'de Yakova Tümen Komutan Vekilliğine, 6 Ağustosunda Kosova Genel Kuvvetler Komutanlığı Kurmay Başkanlığına, 29 Eylülde Vardar Ordusu Komutanlığı 1'inci Şube Müdürlüğüne tayin edilerek Balkan Savaşı'na katıldı. 2

memleketin ana davaları sıhhatli bir çözüme götürülmemiş, artan ihtiyaçlar karşılanamamıştır. Sorumlu yöneticiler, günlük hayattaki yavaş ve zaruf gelişmeleri, büyük hamleler gibi göstererek, aydınlarımızı, gençlerimizi ve halkımızı oyalamayı başarmışlardır.

İnsanlarımızın yanıtılması belki iktidar sahiplerine çıkar sağlamıştır, ama milletçe karşı karşıya bulunduğumuz acı gerçeklerde lehimize herhangi bir değişme olmamıştır.

Sorumlu siyasetçiler, yıllardan beri Türkiye’de önemli merhaleler katedildiğini ileri sürerek bu sözlerini doğrulamak için rakamlar vermektedirler.

Bizim onlara yönelteceğimiz tek soru: 25-50 yıl önce, gelişmiş ülkelerin hayat seviyesi ve gelişme hızlarıyla, Türkiye’nin hayat seviyesi ve gelişme hızı arasındaki açıklık, bugün azalmış mıdır? Yoksa artmış mıdır?

25-50 yıl önce gelişmiş ülkeler, uçak hızına, Türkiye ise, atlı araba hızına sahipti. Bugünkü durumda onlar füze, biz ise henüz tren hızına ulaşmış durumdayız. Kısacası gelişmiş ülkelerle aramızdaki mesafe azalmamıştır. Ülkemiz, millî kalkınmasını gerçekleştirebilecek her türlü

Ağustos 1913’te Ankara Redif Tümeni, 6 Kasım 1913’te 2’nci Tümen Komutanı oldu. 24 Kasım’da Albaylığa ve 2 Mart 1914’te de Tümgeneralliğe yükseltildi.

Birinci Dünya Savaşında; 2’nci Kafkas Kolordusu Komutanı, Diyarbakır 2’nci Ordu Komutanı, Filistin Cephesinde 7’nci Ordu Komutanı olarak görev yaptı. 28 Temmuz 1918’de Korgeneralliğe terfi ettirildi. 24 Aralık 1918’de Genelkurmay Başkanlığına getirildi. 14 Mayıs 1919’da 1’inci Ordu Müfettişliğine atandı. 3 Şubat 1920’de Ali Rıza Paşa Kabinesinde Harbiye Nazırlığına getirildi. 8 Nisanda İstanbul’un işgal edilmesi üzerine Anadolu’ya geçmek üzere 17 Nisanda İstanbul’dan gizlice ayrıldı. 27 Nisanda Ankara’ya geldi. TBMM Genel Kuruluna Kozan Milletvekili olarak takdim edildi. 3 Mayıs’ta Milli Müdafaa Vekili oldu. 24 Ocak 1921’de İcra Vekilliği Heyeti Reisliğine ve tekrar Milli Müdafaa Vekilliğine seçildi. 2 Nisan 1921’de orgeneralliğe yükseltildi. 16 Mayıs’ta İcra Vekilliği Heyeti Reisliği ve Milli Müdafaa Vekilliğinden istifa etti ise de 19 Mayıs’ta aynı görevlere yeniden seçildi. 5 Ağustosta Genelkurmay Vekilliğine seçildi. Büyük Taarruz için 25 Ağustosta Kocatepe’deki Çadırı Ordugâha intikal etti. 3 Eylül 1922’de Mareşalliğe yükseltildi. 27 Ekim 1922’de Genelkurmay Vekilliğini koruyarak Batı Cephesi Komutanlığına atandı.

II. Dönemde (11.08.1923 - 26.06.1927) İstanbul’dan Milletvekili seçildi. 14 Ağustos 1923’te bir kez daha Genelkurmay Vekilliğine getirildi. 30 Ekim 1924’te milletvekilliğinden çekildi. 23 yıl Genelkurmay Başkanlığı görevinde bulunduktan sonra 12 Ocak 1944’te emekliye ayrıldı. 1946 seçimlerinde Demokrat Parti listesinden Bağımsız İstanbul Milletvekili seçilerek Meclise girdi. 1948’de Millet Partisini kurdu. 10 Nisan 1950’de vefat etti.

Mareşal Fevzi Çakmak’ın kurduğu Millet Partisi, MHP’nin ilk devresi görülür.

vasıtaya sahiptir. Yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, insan gücümüz fazlasıyla mevcuttur.

İdareler kararlarını, milletlerin tercihlerine göre vermelidir. Milletimiz, büyümek isteyen, iktisadî kalkınmasının tamamlanmasını arzulayan bir tercih içindedir. Aciz, isabetsiz iktisat siyasetlerinden vazgeçip, ülkemizin ihtiyaçlarına uygun millî bir iktisat siyasetini seçmek zorundayız. Bu iktisat siyaseti, iktisadî bağımsızlığımızı sağlayıp, dışarıya sınaî ürünler satabilecek bir yapıya geçişi gerçekleştirecek bir siyaset olmalıdır. Bunun için sınaî yatırımlara öncelik verilmelidir. Sınaî yatırımları gerçekleştirebilmek için, her türlü tasarrufa öncelik tanınmalı, vatandaşın tasarruf arzusu teşvik edilmelidir. Tasarrufu ve kalkınması millî kaynaklara dayanmayan bir ülke, bağımsızlık iddiasında bulunamaz. Bağımsız bir sanayinin kurulabilmesi için gerekli ilk şart, makina yapım sanayiinin kurulmasıdır. Gerçekten bir ülkenin iktisadî bağımsızlığa kavuşabilmesi veya bu bağımsızlığı devam ettirebilmesi, makina yapım sanayiini kurabilmesine bağlıdır. Makina yapım sanayi yanında, metalürji sanayiine, petro-kimya sanayine, enerji üretim sanayiine de önem vermek gerekir. Millî sanayiini kuramamış bir ülkenin çağdaş medeniyet seviyesine çıkması mümkün değildir. Oysa büyük Türk milleti her çağa rengini vermiş ve her çağda medenî olmaya hak kazanmıştır. Bu, onun engin tarihinde, büyük kültüründe ve soyunda vardır.

Millî sanayimizin hızla kurulması, istihdam meselemize de çözüm getirecektir. Bugün ülkemizde büyük bir açık ve gizli işsizler ordusu vardır. Ülke nüfusunun büyük bir kısmının işsiz olması, millî barış ve huzurun kurulmasına mâni olmaktadır. İşsizliği giderecek en önemli yol, millî sanayi kollarının kurulmasıdır. Bu suretle birçok işyeri meydana gelecek ve buralar fazla nüfusu massedip bunlara çalışma imkânı sağlayacaktır. İşsizliği gidermek için sınaî tesisler yanında altyapı yatırımlarına da önem verilmelidir. Büyük yolların, kanalizasyonların, limanların, barajların yapımında âtlı iş gücünden yararlanılmalıdır. Altyapı hizmetlerini (tesislerini) yapamamış bir ülkenin, üst iktisadî yapı yatırımlarını yapması mümkün değildir. Bu itibarla bir yandan gizli ve açık işsizler ordusunu hizmet ordusu hâline getirip millî kalkınmamıza katkıda bulunurken, diğer yandan da alım gücüne kavuşan vatandaşlarımız barış içinde yaşama imkânı bulacaklardır. Bugün ülkemizde, açık ve gizli işsizler bazı mevsimlerde 10 milyonu bulmaktadır. Bu demektir ki, bazı aylarda ülkemizde 19 milyon insan işsiz kalmaktadır. Bu işsiz

insanları, hizmet ordusu içinde birleştirip, memleketin kalkınması için istihdam etmek, tek millî istihdam siyasetidir.

Medeniyetler daima daha iyiyi, daha mükemmeli elde etmek ve tabiat kuvvetlerinin tutsaklığından kurtularak onlara hükmetmek istek ve çabasından doğmuştur. Türk milletini hızla çağlar üzerinden sıçratarak atom ve feza çağına bir an önce ulaştırmak ve ileri milletlerin safına sokmak lâzımdır. Bunu sağlayacak kuvvet kaynağı Türk Milliyetçiliği şuurudur. Türk milletinin kendi benliğini derinden duyması ve kendine dönüş hareketine geçmesidir.

Bir milletin kurtuluş ve kalkınmasının ilk şartı iç birlik ve iç güvenliğinin tam olarak kurulmuş olmasıdır. İç birlik ve iç güvenliğe yöneltilen her türlü bozguncu hareketlere karşı uyanık ve müsamahasız olmak gerektir.

Milletlerin Kalkınma ve Üretici Zihniyeti

Milletlerin yükselmeleri, gelişmeleri ve genişlemeleri her şeyden önce onların iç varlıklarının kudretlerine ve varlıklarını devam ettirme şuuruna bağlıdır. Hem kendisi için, hem de insanlık ailesi için faydalı olmak ancak iyilik ve güzelliği, hürriyeti amaç edinmek ve gerçekleştirmekle mümkündür.

Türk milletinin bir an önce içinde bulunduğu perişan durumdan kurtulması için bir takım göstermelik fantezi fikirleri, hareketleri bir tarafa bırakarak ilim ve teknik ilerleme için seferber olması lâzımdır. Uçaklarını, kamyon ve otobüslerini, vapurlarını, traktör ve tarım araçlarını, füzelerini, nükleer fabrikalarını kısacası modern memleketlerin yarış hâlinde oldukları her şeyi kurması, geliştirmesi zorunludur. Milletlerin birbirlerine karşı kudretlerini ve üstünlüklerini daha modern ve daha faydalı araçlar yapabilmeye kabiliyetleri sağlamaktadır. Türk milletinin de bu kabiliyetleri bir an önce elde etmesi gereklidir. Bugüne kadar Türkiye’de girilmiş olan kalkınma teşebbüsleri verimsiz olmuştur. Çünkü yatırımlarda yanlış bir strateji kullanılmıştır. İmkânların üstün kaliteli ilim ve teknik eleman kadrosu yetiştirmek için araştırma laboratuvarları kurmak ve ağır sanayii yani, ana sanayii (demir çelik fabrikaları, enerji kaynakları, ulaştırma tesisleri) kurmak yolunda kullanılması gerekirken böyle yapılmamıştır Bunun yerine gösterişli binalar inşa ettirmek, içki

fabrikaları kurdurmak ve diğer hafif sanayi yolunda kaynakları kullanma hatasına düşülmüştür.

Sanayileşme bir ilim ve teknoloji işidir. Türk devletinin çağdaş toplumlar seviyesine çıkartılabilmesi en modern ve en yeni teknolojinin sanayie uygulanmasıyla mümkündür. Kalkınmış ülkelerle aramızdaki korkunç mesafeyi ancak böylece kısa zamanda kapatabiliriz.

Bunun da tek şartı devlet kadrolarına nemelâzımcı ve bürokrat kimseler ve iktidarlar yerine milliyetçi ve Ülkücü aydınlar kadrosunun hâkim olarak olağanüstü bir gayret seferberliğinin başlatılmasıdır.

İlme ve ilmî araştırmaya büyük önem verilerek, memleketin ihtiyacı olan ilim adamı ve teknokrat kadrosu tespit edilip mevcut başıbozuk sistem yerine hedefe uygun bir eğitim sistemi uygulanmalıdır. Üretimi artırıcı tatbikî ve araştırmacı bir yönde ilim ve tekniğe ilk planda yer verilmelidir.

Eğitim sistemi bu açıdan ülke gerçeklerine ve kalkınma hedeflerine göre yeniden düzenlenmelidir. Böyle bir eğitimle yetişecek üretici, araştırmacı uzman kafalar yurt dışına gitme mecburiyetinde bırakılmaksızın; kalkınmamızda baş köşe verilerek lâyük oldukları durum sağlanmalıdır. Beyin sömürü ve ihracı son bulmalıdır.

Özel eğitimle yetiştirilecek Milliyetçi-Ülkücü, araştırmacı, ilimci “beyin veya yönetici kadro” diyebileceğimiz bu millî elit; yani Ülkücü aydınlar kadrosu kalkınmamızın temel harcı olacaktır.

Aksi hâlde milletin kalkınma, gelişme ve varlığını devam ettirebilmesi mümkün değildir.

Millî Kalkınma ve Millî Üretim Sanayii

Türkiye'nin kalkınması her şeyden önce bir millî kültür ve millî uyanıklık meselesidir. Millî kültürün korunmasını ve yayılmasını, hattâ yaratılmasını üzerine almış olan aydınların ve sanatkârların Türk toplumunu rüyasından uyandırmaları, ona kendi öz benliğini hatırlatmaları çok kutsal bir hizmet olacaktır. Türkiye'de yaşayan insanların mutluluklarının, çözülmez bir birlik ruhu içinde birbirleriyle kaynaştırılıp yoğrulmasıyla gerçekleştirilebileceği inancındayım. Bunun için de gene kültür yaratıcılarına düşen görev büyüktür. Bunlar millî kültürü korumakla toplumsal orkestraya ahenk verecekler, müesseselerimizi

aynı ruhu taşımaya mecbur edeceklerdir. Bu amaçları hızla gerçekleştirmek için güzel sanatların halk hizmetine yöneltilmesi ve millî fikir hareketlerinin yaratılması gerekir. Romanlarımızla, şiirlerimizle, tiyatro ve sinemamızla tek bir ülküyü, Türk ülküsünü terennüm etmeliyiz. Öyle sanıyorum ki “Biz bize benzeriz” diye millî kültürün önemini belirten atalarımıza lâıyk olabilmek için, başkalarına benzememek zorundayız. Taklitçiliği bırakmak zorundayız. Bu uğurda çaba sarf eden herkese karşı duyduğum sevgi büyüktür.

Memleketimizin kendi gücü ile ayakta durabilecek hâle gelebilmesi için cârî harcamaları asgarî hadde indirmek ve ziraat alanı ile sanayi alanında verimliliği sür’atle arttıracak geniş ve büyük yatırımlara girişmek lâzımdır. Ayrıca her gün boşa gitmekte olan iş gücümüzü değerlendirmek için halk enerjisini seferber etmek gerekir.

İçinde bulunduğumuz çağ, ilim ve tekniğin büyük gelişmeler kaydettiği bir çağdır. İlim ve teknik bugün insan toplulukları için hakikî mucizeler yaratan bir imkân kaynağıdır. Bütün bir milleti, kısa zamanda ilim ve kültür yönünden yükseltmek güç bir iştir. Fakat kısa zamanda 5-6 bin kişilik üstün kaliteli bir âlimler kadrosu meydana getirmek nispeten kolay bir iştir. Böyle üstün kaliteli bir kadro da memleketimizi büyük hamlelere götürebilir. Geniş ilmî ve teknik araştırmalara girişilmesi ve Türkiye’nin ilmin önderliğinde hızla kalkındırılması yollarına başvurulması gereklidir. %7 nispetinde bir kalkınma hızı ve %18 nispetinde bir yatırımın, Türkiye için çok az olduğunu da önemle belirtmek isteriz. Yapılan yatırımların yalnız ve yalnız üretimi arttıracak sahalara yöneltilmesini, kurtuluşumuz için esas olarak görmekteyiz.

Büyük imparatorluklar kuran, kıtalara ve enginlere hükmeden ve her gittiği yere medeniyet ve ısk götüren bir neslin evlâtları olarak vazifelerimizi hakkıyla yapabildiğimizi iddia edemeyeceğiz.

Devletine itaakâr, millî servetin âmili ve vatanî vazifesine “ya gazi, ya şehit” anlayışıyla giden Türk ferdi yarınından emin değildir. Geçimini temin etmek için kadın ve erkek yabancı devletlerin kapılarında kuyruğa girmiş vatan çocuklarının göstermiş oldukları manzara elem verici olduğu kadar, sosyal dayanışma ruhu bakımından da birçok mahzurlar tevhit eder. Vatan hasreti içinde, mazide hükmettiğimiz insanlara muhtaç olarak yaşamak elem vericidir, bu itibarla kendi vatanımızda girişeceğimiz ileri hamlelerle sanayileşmeğe yönelmek temel vazifele-

rimizden olmalıdır. Gizli ve açık işsizliği yenerek müreffeh ve kuvvetli Türkiye'nin yaratılması için topyekûn çalışma ve yarışma seferberliğine girmek zorundayız.

Esefle ifade etmek lâzımdır ki, yol, okul, öğretmen, sağlık ve sigorta işleri planlı ve programlı bir şekilde ele alınmamış, gelmiş geçmiş siyasi iktidarlar rey endişesi içinde temel davalara yönelmemişlerdir.

Bölgecilik ve bölücülük gayretleri karşısında mefkûre duygusunun gösterdiği istikamette ve devlet vakarı ile bağdaştırılabilecek hiç bir ciddi adım atılmamıştır.

Türk halkı ile okumuşlar arasındaki fikir ve duygu âhenksizliği içtimaî bünyemizde telâfisi güç yaralar açmıştır Bu durumdan ve meydana getirdiği buhrandan kurtulmak için ciddi bir millî eğitim reformu şarttır. Mevcut iktidarların böylesine temel tedbirlere girişemediğini görmek ıstıraplarımızın başında gelmektedir.

Türk siyaset hayatına, bunca elem verici hâdiselerden sonra ciddiyeti ve hizmet şuurunu sokamamak gerçekten acıdır. Nemelâzımcılık ve mesuliyetsizlik kahredici bir hâl almıştır. Milletlerarası münasebetlerde millî izzeti nefsimizi kurtarmış sayılamayız. Üzerinde bulunduğumuz toprak parçasının jeopolitik ve stratejik durumu çok dikkatli olmamızı gerektirmektedir. Kıbrıs meselesi ıstıraplı bir mesele olarak, basiretsiz ve liyakatsiz ellerde gelecek yıllara bırakılmıştır.

Ziraat memleketi olan Türkiye'nin Amerika'dan buğday ithal etmesi ayrı bir yaradır. İthalât ve ihracat işlerinin millî menfaatler yönünden yeniden ele alınması gerekmektedir. İktisadî devlet teşekkülleri ve devlet daireleri millete hizmet etme ve verimli olmanın huzur ve metoduna henüz varamamışlardır.

"Bürokrasi", devlet teşkilâtını kanserleştirmiştir. Müesseselere günlük siyasetin girmesi ise işleri büsbütün karıştırmış ve hizmet şuurunu aksatmıştır.

Üretici ve Yaygın Sanayileşme

Sanayileşmenin başiboş, gelişigüzel ve tüketim malları imalatına yönelmiş olması, sanayileşmeden beklediklerimizi bize veremez. Zira müteşebbis zarurî olarak ulaştırma imkânının bol, pazarlamanın kolay, ihtiyacın tez sağlandığı bölgelere yönelmektedir. Bu bölgelerin bir

numaralı İstanbul - İzmit arasındır. Ve bütün fabrikalar bu bölgeye yığılmaktadır.

Yatırımların büyük merkezle yapılmasından ve sanayimizin belirli büyük merkezle yığılmasından vazgeçilmelidir. Büyük merkezlerden çevreye doğru yayılma tutumu zararlıdır. Şimdiye kadar bütün iktidarlar bu yanlış tutumda inat etmişlerdir. Sanayileşmeyi bölgelere adaletli şekilde serpiştirmek ve çevreden büyük merkezle doğru yöneltmek Milliyetçi Hareket görüşünün benimsediği yeni bir ilkedir. Ölü yatırımlardan kaçınılmalıdır.

Yanlış uygulamanın sürmesi yüzünden Anadolu'nun her yerinden iş aramak için çıkmış binlerce vatandaş büyük sanayi bölgelerine akmakta, zorla büyümüş olan bu şehirlerde kökünden kopmuş, örf ve âdetini yitirmiş, an'anelerinden ayrılmış yığınlar teşekkül etmektedir. Bu birikinti her çeşit kötülüğe hazır bir ortam teşkil etmektedir.

Vatandaş iki fecaatten birini tercihe mecbur kalmaktadır. Ya iş bulmak için kökünden kopacak, yahut kökünden kopmamak için yoksulluğa razı olacak. Millet mutlaka bir kötülüğe maruz kalmaktan kurtulamayacak.

Bu açmazdan çıkmak için sanayi yayılmasını sağlayacak tedbirler alınmalıdır. Bu tedbirleri ana hatlarıyla şöylece sıralayabiliriz.

1) Tarım yapısından sanayi yapısına geçmek için köyleri, en az beş bin nüfuslu kasabalar hâlinde birleştirmek.

2) Bu kasabalara alt yapı yatırımlarını (yol, su, elektrik) temin etmek.

3) Karabük ve Kırıkkale gibi yeni fabrika şehirlerimizi geri kalmış bölgelerimize serpmek.

4) Geri kalmış bölgelere tahsis önceliği tanımak.

5) Ayrıca bu gibi bölgeler için vergi indirim, gümrük muafiyeti, kredi yükseltilmesi, faiz düşürülmesini sağlamak.

Bu suretle vatandaşın iş imkânı kökünden kopmadan sağlanmış olur. Bu başboşluk devam ettiği takdirde Türkiye'nin içinde bulunduğu buhranın artarak devam edeceği şüphesizdir. Bu tedbirler için geçirilen her saniye millî benliğin zararındır Sanayi belli başlı bir iki bölgede yoğun bir şekilde yığılması, Türk köylüsünün iş bulmak için bu bölgelere akmasına yol açmaktadır.

Böylece büyük şehirler çevresinde alabildiğine yayılan gecekondu mahalleleri, sefalet yuvaları meydana gelmektedir. Bu hâl sosyal bir erozyona sebep olmaktadır.

Prensip olarak kalkınmanın büyük merkezlerden başlatılması hemen hemen bütün iktidarların işledikleri feci hatâlardan birisidir.

Kalkınmanın büyük merkezlerden çevreye doğru değil, çevreden başlatılarak büyük merkezlere doğru yürütülmesi lâzımdır.

Anadolu'yu ele almak ve köylüyü kalkındırmak için bütün imkânları seferber etmek tek çıkar yoldur.

Sanayileşme ve Doğu Anadolu

Sanayi, gelişmiş bölgelere yığılmak temayülündedir. Bu tabîi ve beşerî bir hâldir. Ancak bu hâlin devamı memleketin bir bölgesini geliştirirken diğer bölgelerini geriletmektedir. Sanayileşmiş bölgelere taşradan gelen nüfus akımı da bu şehirlerde kökünden kopmuş, örf ve âdetini yitirmiş, an'anelerinden ayrılmış yığınlar yaratmaktadır. Bu suretle meydana çıkan büyümüş şehirler içtimaî âfetlere hazır bir vasat teşkil etmektedir.

Türk vatandaşı kendi bölgesinde işsiz, iş bulduğu bölgede metrûk bir hâlde ve büyük bir sıkıntı içindedir. Bir iş yeri 6 kişiyi besler; bu, ekonominin kanunudur. (9000) işçi çalıştıran Karabük köyünden 55 bin nüfuslu bir şehir teşekkül etmiştir. % 7 kalkınma hızını takip ederek kalkınmaya uğraşmak, bugünkü Amerika seviyesine 250 sene sonra gelmeye razı olmaktır. Bu kadar ağır bir tempoya tahammül edilemez.

İşçiler sanayie ortak edilmeli, bütün milletin gücü büyük bir şevkle kalkınma hamlesine teksif olunmalıdır. Sermaye, emek ve bilgi devletin yol göstericiliği ile yurdu mamure hâline getirebilir. Aciz iktidarların, şevkten ve imandan mahrum idarecilerin küçük hesaplarından uzaklaşmalıyız. İkinci Kuvâ-yı Milliye ruhu ortaya çıkmalıdır. Emeğin de hissedar olduğu sanayi hızla kurulabilir. Ekmek parası için yâd ellere düşmüş evlâtlarımız kendi vatanlarında daha aza razıdırlar. Bu ümidi ve bu imkânı arz edecek çabayı göstermeliyiz.

Dün fatih olarak gittiğimiz ülkelerde bugün iş aramak zilletine düşmemeliyiz. Âtlı hükûmetlerin millî haysiyetimizin zedelenmesine göz yummaları bir hacâlettir.

Bilhassa Doğu bölgesi, tabiatın verdiği büyük imkânlar içinde yoksulluk ve sıkıntı çekerek yaşamaktadır. Bu bölgenin imkânlarını milletin faydalanmasına sunmak için elimizi toprağın bağrına daldırmalıyız. Özel bir fon kurarak Doğu kalkınmasına derhal başlamalıyız. Özel teşebbüse kredi aktarması, faiz indirimi, vergi indirimi tanıyarak doğuya sevk edilmesi temin edilmelidir. Bu suretle yeni kurulan fabrikalar etrafında yeni bir çağ doğacaktır.

YAYGIN ÜRETİCİ SANAYİLEŞME

Memleketin kalkınmasında iktisat ve sanayileşme en önemli bir yer tutmaktadır. İnsan emeğinin kutlu olduğuna ve iktisadî faaliyetlerde esas unsurlarından biri olduğuna inanmaktayız.

Yurt servetlerinden en iyi şekilde verimli olarak faydalanmak, içtimaî ve iktisadî bünye geriliğini doğurduğu kitlevî işsizliği yenebilmek, refah devrine girebilmek, bağımsız bir millet olarak yaşayabilmek için sanayi inkılâbının sür'atle gerçekleştirilmesi ve ileri bir üretim düzeni kurulmasını zarurî buluyoruz. Türkiye'miz bugün için geri ve hasta bir bünyenin bütün belirtilerini taşımaktadır.

Siyasî bir bütün anlamını taşıyan vatan, iktisat birlik ve bütünlük ifade etmekten uzaktır. Halk millî iktisat çağının imkânlarından mahrumdur. Modern milletler, modern üretim tekniğine göre teşkilâtlanmış cemiyetlerdir. Kişi ve toplum için kalkınma yokluk, çaresizlik ve zaafıtan varlık, kudret ve refaha ulaşmayı ifade eder. Türk milletinin bugünkü yapısı, yaşama ve çalışma düzeni değişmedikçe yokluktan, ısraptan, tabii şartların istibdadından kurtulamaz. Her meslekten yüz binlerce hizmet ve ihtisas elemanına muhtacız, fakat yetişenlerden de cemiyet yeterli fayda görememektedir. Mal üretilmekte, alıcı bulunamamakta; ihtisas yaratılmakta, fakat yaşatılmamaktadır. İktisadî yapı ve teşkilât bozukluğunun, millî gelir düşüklüğünün yarattığı yokluk, sıkıntı ve tehlikeler, bugünkü nispetler, düzen ve yapı değişmedikçe, yıldan yıla, nesilden nesile ağırlaşarak devam edecektir. Bu acı duruma bu millet lâıyk değildir. Biz yurdumuzu aç hürler, tok esirler ülkesi görmek istemeyiz.

Bu amaçla tedbirler, köklü bir bünyevî inkılâba yönelecektir.

a) Milletın maddî ve manevî imkânlarını millet hayrına planlamak ve teşkilâtlandırmak,

b) Millî iktisadı modernize etmek,

c) Millî bünyede yeterli güç kazanamamış iktisadî, meslekî zümreleri geliştirmek ve yetiştirmek, ç — İşsiz, mesleksiz yurttaşları meslek, ihtisas ve iş sahibi kılmak, gerektiğinde yeni meslek ve ihtilaslara hazırlamak,

ç) Mal ve hizmet üretimini devamlı kılmak; istihsal, dağıtım, istihlâkte devamlılık ve güven sağlamak,

d) İş hayatını, çalışma şartlarını düzenlemek,

e) Emeğin değerini elde etmesini sağlamak,

f) Ferdî teşebbüs ve bilgi yetersizliğini eğitimle ve kanunî engelleri kaldırarak gidermek,

g) Türkiye'nin nüfusça kuvvetli olması için "100 milyonluk Türkiye" ülküsünü gerçekleştirmek,

ğ) Anayasanın vaz ettiği karma iktisat prensiplerinin tam olarak uygulanmasını sağlamalıdır.

h) Özel teşebbüse millî kalkınma ve sanayileşme planına uygun hizmet imkânı açılmalıdır.

ı) Kalkınma çabasında bulunan memleketimizde yatırımların stratejisi kesinlikle tespit edilmemiştir.

i) Devletin ve özel sektörün sahası kesinlikle tespit edilmeli ve bu kesimlerde uzun vadeli işlere girişmek imkânı doğmalıdır.

Kalkınmanın ana stratejisine hâkim olabilmek için hızlı üretim sanayii, enerji membarları, demiryolları devlet elinde kalmalı; hafif sanayi özel sektöre devredilmelidir. Hâlen devlet elinde bulunan bu tesisler herkesçe alınabilir hisse senetlerine bölünerek millete arz edilmeli, vatanın vatanında mülk sahibi yapılmalıdır. Bu yoldan toplanan sermaye yeni yatırımların esasını teşkil edebilir ve millet zamlar altında ezilme yerine, arzulu bir tasarrufa yönelebilir. Hafif sanayi sahasında devlet teşebbüsü, ancak, gelişmemiş bölgelerde öncülük vazifesi görmeli, devlet kapitalizminden kurtulmalıyız Bugün devletimiz, anlaşılması güç bir zihniyetin eseri olarak, her şeyi devlete mal etme ve vatandaşları ırğatlaştırma politikasının kurbanı olmuştur.

Hazin olan şudur ki, 1924 ve 1961 anayasalarını hazırlayan, devlet düzenini iki defa bizzat kuran İ. İnönü ve CHP kendi kurdukları bu düzenin bozukluğunu ileri sürenlerin başında gelmektedirler.

Sanayinin % 85'i devlet elinde olan Türkiye'de devletçilik tempo-sunu artırmak, "devlet, patron; millet, ırgat" ayırımları doğuracaktır. Yapılacak iş devleti otelci, kunduracı, bezci, kasap ve meyhaneci hâinden çıkartmak ve sanayiî nâzım sektörünü de kârcı, çıkarıcı bir zihniyetle işleten kayırılmış dostlar tegallübünden kurtarmaktır.

Yetersiz İktisadî Siyaset

Yürütülegelen iktisadî siyasetin, bir ekonomik bağımsızlık ve kurtuluş savaşının gerektirdiği şartları ve kutsal havayı taşıdığı söylenemez. Her şeyden önce devlet adamlarının iktisadî bağımsızlık ve kurtuluş savaşına gönülden inanmış ve bağlanmış olmaları gerekli bulunduğu gibi, girişilecek çabaların sırası ve düzeni hakkında açık görüşlere sahip olmaları gereklidir. Türkiye'nin iktisadî kurtuluş savaşının başarısı, ziraatı bir taraftan modernleştirirken, aynı zamanda, at başı beraber olarak sanayi inkişabını başarmak ve memlekette temel üretim sanayii kurmaktır. Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne kadar geçirilmiş olan yıllar, üzülererek söylemek lâzımdır ki zirâî ve sınaî üretimi sağlayacak yatırımlar yapmak yerine, keyfi ve fantezi yönlerde devlet gelirinin harcanması şeklinde olmuştur.

İktisadî bağımsızlık ve kurtuluş savaşı başarısı için en başta yöneticilerle halkın ve aydınlarla halkın birbirlerine inanmaları ve sonsuz bir güven duygusuyla bağlanmaları gelir. Bunun için yöneticilerin halk gibi yaşamaları ve halkla beraber büyük bir tasarruf, feragat davranışı içinde birçok sıkıntıları da belirli bir süre göze alarak geceli gündüzlü çalışmaya girişmeleri gereklidir.

Hâlbuki, bugün partizanca davranışlar bütün başka diğer düşüncelerin üstünde yer almakta ve memleketi bir an önce tarım ve sanayi alanında üretici hâle getirecek faaliyetler yerine siyasî nüfuz sahibi olan kişilerin memnun olmasını sağlayacak icraat yapılmaktadır.

Devlet imkânlarıyla yapılan devlet yatırımlarının ıslahı mümkün olmayan ve randımsız bulunan kısımlarının sosyal veya başka önemli bir mahzur doğurmuyorsa, tasfiye edilmesi lâzımdır. Bunun dışında,

devlet eliyle yapılan tesislerin ve işletmelerin muhafazası en doğru yoldur.

Görüşlerimizi belirtirken, Türkiye’de ilk defa Devlet Planlama Teşkilâtı’nı kuranlar arasında bulunmuş ve Planlama Teşkilâtı’nın ilk kuruluş emirlerinin altında imzası bulunan bir kimse olarak bu konuda da birkaç noktaya işaret etmek isterim:

Plan teşkilâtını, her şeyi düşünerek icrâ edecek bir varlık olarak kabul etmek ne kadar yanlış ise, bu teşkilâtı sadece bir istişare organı olarak görmek de o ölçüde isabetsizdir. Hükûmet başkanı, plan hedeflerini, plan stratejisini ve faydalanılacak imkânları tayin edip göstermekle sorumlu olduğu gibi, icra sırasında da, planı bütün kudretiyle desteklemekle görevlidir. Planlama teşkilâtının başta gelen görevi, eldeki imkânların kullanılışında ilmî esaslara uygun incelikleri tayin etmek ve bu öncelikleri disiplin ile uygulamaktır Aynı zamanda, gerekli ilmî araştırmaları, incelemeleri yapmak ve hükûmet başkanının doğru kararlar almasını sağlamak üzere ona yardımcı olmaktır. Bunun için, başbakanın plan hedeflerinin tayininden itibaren, en son işlere kadar planlama teşkilâtı ile sıkı işbirliği hâlinde olması gereklidir.

Planlamanın sadece kamu sektörüne uygulanması ve özel sektörün plan dışında bırakılması, Türkiye’nin şartlarına uygun bir tutum değildir.

İktisadî Siyaset Kökten Bozuktur

Türkiye’nin kalkınmış bir ülke durumuna gelmesi sanayileşmeyle kabil olacaktır. Bu husus kamuoyunun da ortak görüşü olmasına rağmen Türkiye’yi yönetenlerin sanayileşme yönünde ciddî ilkeler benimsediklerini, kalkınmayı dar boğazlardan aşırarak hızlı kalkınma rayına oturtacak tedbirler alma yoluna gittiklerini iddia etmek her hâlde mümkün olmayacaktır.

Nitekim sanayileşme mecburî bir siyaset olmasına rağmen, bütün gelirlerde iktisadî karar ve davranışlarda sanayi yönünde şartlandırma yapılmamıştır. Kazanç nispeti en yüksek olarak sanayi gelirlerini, ikinci olarak hisse senedi ve tahvil gelirlerini; mal üretimine yönelik ticarî kazançları; üçüncü olarak bankacılık ve mevduat gelirlerini ve en düşük gelirli alan olarak da her nevi gayrimenkul iratlarını öngörmek ve gelirlere

sanayileşme yönünde akış kazandırmak gerekirken bu önemli husus dikkate alınmadığı gibi hayatî önemi olan bu konularda kamuoyunun basireti de bağlanmaya ve dikkatler başka yönlere çekilmeğe çalışılmıştır. Hâlbuki sanayileşmeyi şartlandırmak isteyen ülkelerin üretken olmayan sektör ve alanlarda spekülâtif kazançları kösteklemeleri şarttır.

Diğer yandan maliye politikası özellikle vergi sistemi tedbirlerinin de zaman zaman beliren malî zorlukların giderilmesi gayesiyle ortaya çıkan, genellikle sadece hazineye gelir sağlama amacı güden dağılık ve ahenksiz bir sistem olmak yerine;

- İktisadî politikayı düzenleyici,
- Tasarruf, kazanç ve kaynakların sanayiye akışını temin edici,
- Sektördeki gelişme hedef ve durumlarına uygun olarak kredi ve vergi siyasetinde değişen nispetleri öngörücü,
- Gelir dağılımını sanayileşme lehine ve sosyal adalet ilkelerine göre düzenleyici,
- Üretken olmayan alanların kazançlarını, özellikle gayrimenkul iratlarını vadeli mevduat faizinden de aşağı seviyeye düşürücü olması şarttır. Buna karşılık, maliye siyaseti umumiyetle gizli işsizliğin ve üretken olmayan cari harcamaların finansman vasıtası olmaktan öteye gitmemektedir.

Hızlı Kalkınmanın Yolu

Hızlı kalkınma gelirlere sanayileşme yönünde akış kazandırmakla mümkün olabileceğinden bunun da temel şartı gayrimenkul irat nispetlerinin sanayileşme ve mevduat faizi lehine daha düşük seviyeye indirilmesi, meselâ vadeli mevduat faizi %9 ise, gayrimenkul iradının da en fazla %7 olması, bunun yanında emlak alım vergisiyle yıllık bina vergilerinin her ihtiyaç fazlası için katlı nispetlerde öngörülmesi zorunlu olmaktadır.

Mesken Meselesini Hal Yoluna Koymak Zor Değildir

Gayrimenkul irat nispetinin vadeli faiz seviyesinden aşağıya düşürülmesi ve emlak vergilerinin kiracılara yansıtılmayacak tarzda ve katlı

oranlarda düzenlenmesi hâlinde kâr saikiyle yapılan konut inşaatlarının önemli ölçüde darbe yiyeceği, konut üretimi için alternatif tedbirler de öngörülmediği takdirde büyük ve tehlikeli şekilde konut darlığının ortaya çıkacağı açıktır.

Ancak böyle bir sonucu önlemek için devletin en az yıllık şehirleşme ve şehirlerde ortaya çıkan ihtiyaç oranında konut yapımını Sosyal Konutlar Kurumunu kurarak üzerine alması ve Sosyal Sigortalara, Emekli Sandığı'na, Bağ-Kur'a üye olanların gelirlerinden konut primi kesmek suretiyle modern, ucuz konuta kavuşturulması ve vatandaşı hayatı boyunca bir konuta sahip olmanın, çocuklarına mülk bırakmanın trajik gayret ve çilesinden kurtarması, zorunluluk olmaktadır. Kaldı ki böyle bir tedbirle çimento, demir, inşaat malzemesi, kereste olarak milyarlarla ifade edilebilecek millî üretimin gecekonduculuk ve benzeri ilkel konut inşaatları yolunda heder edilmesi de önlenmiş olacaktır. Ne var ki İmar İskân Bakanlığı ve Devlet Planlama Teşkilâtı insançı bir siyaset yerine hababam usûlü müdahalelere itibar etmektedirler.

HIZLI KALKINMA İÇİN BÜYÜK BİR İMKÂN YAHUT YENİ BİR SİSTEM TEKLİFİ

Bugün işçi yahut memur maaşının %30-50'sini (%40'ını) kira, %15'ini vergi, %8'ini sosyal güvenlik primi olarak ilk hamlede %63'ünü elden çıkardıklarını ve %37 gibi düşük bir nispetle geçindiklerini görmek zor değildir.

Kalkınma meselelerine kafa yoranlar için ister istemez bu meblâğların hangi amaçla ve hangi yönde kullanıldığı sorusu akla gelecektir.

-%40'luk kısmın gayrimenkul sahipleri tarafından spekülâtif amaçlarla heder edildiği,

- % 15'lik kısmının üretken olmayan cari harcamaların ve gizli işsizliğin finansmanında kullanıldığı,

-% 8'lik kısmın sosyal güvenlik kurumları tarafından iyi değerlendirilmediği ve genellikle de enflasyon ve spekülasyonların tahrik ve takviyesinde kullanıldığı, tespit edilecektir.

Hâlbuki bu meblâğlar sanayileşme istikametinde değerlendirildiği ve yıllık %6'luk bir üretkenlik kazandırıldığı takdirde en çok 15 yıllık bir

süre sonunda Türkiye'nin mucizevî kalkınma gösteren ülkeler arasına katılamaması için sebep kalmayacaktır.

Hâl böyle iken, gündelik siyasetin spekülasyonunu yaparak kamuoyunun basiretini bağlayan siyasiler yüzünden kalkınma konusunda dev adımlar yerine sadece arpa boyu kabilinden ilerleme olmaktadır. Bu kısır gelişmeye son vermek bakımından aşağıdaki siyaset ilkelerini zorunlu görmekteyiz:

Kalkınmada fiyat istikrarına önem vermek şarttır

* Paranın kalkınma çabasındaki görevlerini yerine getirebilmesi için tasarrufun fiyat hareketlerine karşı korunması ve dolayısıyla yıllık fiyat artışının vadesiz faiz nispetini geçmemesi bakımından hassasiyet gösterilmesi şarttır.

Tasarruf ve sanayi yatırımını cazipleştirmek zorunludur.

* Kalkınma için yatırım, yatırım için de tasarruf gerekli olduğundan, tasarrufun teşviki ve gayrimenkul alanına kaydırılmasının önlenmesi gayesiyle gayrimenkul iratlarının vadeli faiz nispetinden aşağıda tutulması kaçınılmaz olmaktadır. Diğer yandan emlak alım ve bina vergisinin de her ihtiyaç fazlası için katlı oranlarda öngörülmesi ancak emlak vergilerinin kiracılara yansıtılmasının önlenmesi de zorunluluk taşımaktadır.

Sanayiye yatırılmış hisse senedi ve tahvil gelirlerinin tasarrufun üstünde değer görmesinin temin edilmesi de şarttır.

Sermaye piyasası kanunu Sürüncemede kalmıştır.

* Sermaye piyasası kanunu ile işçi yardımlaşma kurumu kanununa önemli ölçüde ihtiyaç vardır.

Yabancı sermayeyi de daha olumlu şekilde şartlandırmak da zor değildir.

* Yabancı sermayenin montajlıktan imalâta geçmesi ve hayafî önemi olan parçaları imâl etmesinin zorlayıcı teşvik yoluyla gerçekleştirilmesi gayesiyle yabancı sermaye teşebbüslerinden alınacak gelir yahut kurumlar vergisi nispeti ithal edilen parça oranında öngörülmelidir. Diğer yandan parçalar iktisadî önem derecelerine göre puanlanmalı ve vergi nispeti buna göre düzenlenmelidir. Parçalar yerli olarak imâl edildiği zaman buna uyan puan değeri üzerinden vergi daha az tarh edilmelidir.

İşçi dövizleri taltif edilmelidir.

* Bugün bina ve arsa payının yatınm sermayesinin bünyesindeki yeri gün geçtikçe büyüdüğünden devlet yurt dışındaki işçilerimizin kuracakları teşebbüslerin arsa ve inşaat payını bizzat karşılamalı ancak, cüzi kira yahut yıllık taksitlerle yaptığı yardımı geri almalıdır.

Dış ticaret rejimi sanayileşme yararına düzenlenmelidir.

* Bugün dövize ve dışa bağıllığı azaltmak için fabrika üretiminin ve ara mallar sanayiinin sür'atle gerçekleştirilmesi ve millî paranın kalkınma yolunda görev yapabilir ortama kavuşturulması şarttır, üstelik bu nevi sanayiî kurulması perakende fabrika ithal etmekten daha iktisadî ve ucuzdur. Hâlbuki, ithalâtçı zümreye memleketi ve milletin refahını peşkeş çekercesine ithalâtın her geçen gün daha da önem kazanmasına göz yumulmaktadır. Biz bu durumun izalesi için ithalâtın ve ihracatın devletleştirilmesini savunmuyoruz. Ancak, ithalât permisi için vergi ödemiş olmak ithalâtı önleyecek sanayi yatırımlarına iştirakte bulunmuş olmak şart koşulmalıdır. Ayrıca ithalât müessesesinde limiti bu vergi ve iştirak miktarıyla doğru orantılı kılmak şartı kabul edilmelidir. Böylelikle memleketin aleyhine olan bugünkü durum kalkınma yolunda şartlandırılmış olacaktır.

İhracat gelirlerinin bir kısmının mecburî tasarruf şeklinde tutularak fabrika imâl eden sanayilerin kurulmasına hasredilmesi de başlıca çıkar yol olarak görülmelidir.

Bankacılıkta da reform şarttır.

* Bugün yerden mantar biter gibi biterek çoğalan ve genellikle spekülasyonları ve üretken olmayan yatırımları finanse eden bankacılık ve Merkez Bankacılığı yerine emisyon ve kıymetli evrak muamelelerini üretimle kayıtlayan bir sistemin geliştirilmesi ve bankaların öz ve yabancı kaynaklarının sanayileşme yönünde daha etkili kılınması şarttır.

Bankalarda tasarruf sahibine, yüksek faizli uzun vadeli tahvil yeri-ne ikame olmak üzere sanayi sermaye hesabı denen yeni bir mevduat sistemi ihdas edilmelidir. Bu sistemde, mevduat sahibine faizden ayrı olarak prim de verilmeli ve bu tür mevduat iratları gelir vergisinden de istisna edilmelidir. Zira vatandaş hisse senedi ve tahvil gibi matbu nesnelere itibar etmemekle bunlara bağlanan paralara elden çıkmış, (heder olmuş) gözü ile bakmaktadır.

Batı ülkelerinde en ufak bir fiyat yükselmesi hâlinde yöneticiler paniğe kapılırken, Türkiye'yi yönetenlerin kollarının kıpırdamadığı gö-

rülmektedir. Bunun başlıca sebebi şüphesiz bilgisizlik ve basiretsizliktir. Bu konu henüz ciddiyle kavranamamıştır.

Biz, enflasyonların, başlıca tedbir olarak emisyon ve kıymetli evrak işlemlerinin muhakkak surette mal üretim ve mübadelesine istinat ettirilmesiyle önlenebileceği, yani bankaların ve Merkez Bankasının üzerinde yevmiye ve defter-i kebir kayıt şerhlerini ihtiva etmeyen senetleri kabul etmemeleri gerektiği kanaatindeyiz. Bunun yanında, kıymetli evrak ve iskontolardan yararlanmada vergi ödemiş olma şartı da öngörülmelidir. Hattâ kredi ve iskonto limitinde de ödenen vergi miktarı kriter olarak dikkate alınmalıdır.

Türk siyasîleri yatırımları ve istihdamı artırıcı, gizli işsizliği çözücü tedbirler düşünmek ve bu hususlarda hassasiyet göstermek yerine seçmenlerinin gönüllerini hoş edip basiretlerini bağlamak yolunu tercih ederek devlet dairelerinde ve teşebbüslerinde onlara iş bulmak maksadıyla umum müdürlük kapılarını aşındırmakta ve böylelikle vatandaşın basiretini bağlamakta (aldatmakta) sakınca görmemektedirler. Onlar için devlet teşebbüslerinin gereksiz iş gücüne melce (imarethane) olması önemli değildir. Kaldı ki, bu tarz bir siyasetin, yani ihtiyaç olmadığı hâlde gereksiz istihdamı artırmanın üretime katkısı olanların boğazından geçen lokmalara da tecavüz sonucu doğuracağı açıktır.

Kalkınmada Bazı Engeller

Güçlü ve kalkınmış bir toplum olmak, hızlı bir sanayileşmeye bağlıdır. Sanayi ve hizmet toplumu modern toplumun özelliğidir. Sanayi yatırımının tarımsal yatırıma nazaran çok daha üretken ve refah artışının sanayileşmeyle doğru orantılı olduğu bir gerçektir. Türk toplumunun geri bir tarım toplumu olmaktan kurtarılarak hızla kalkındırılabilmesi gayesiyle bütün kaynak ve imkânların sanayi yatırımları yönünde düzenlenmesi ve iş bulmadaki gelişmenin de sanayi kesimine kaydırılması zorunlu olmaktadır.

Ancak, kamu sektöründe üretimde hiç bir katkısı olmadan her geçen gün daha da büyüyen ve talep enflasyonlarının başlıca sebebi olan ve lise mezunlarına işsizlik sigortasını teşkil eden ve devlet sektörünü imarethane (aşevi) hâline getiren ve maliyeti vergilerle, zamlarla topluma yansıtılan; yatırım kaynaklarını tüketen bugünkü iş bulma siyasetinin şiddetle karşısındayız. Bu siyaset devlet teşebbüsçülüğünün bürokrat

derebeyliği pekiştirmesinden, halkın huzur ve refahını kundaklamasından başka bir mana taşımamaktadır.

Ayrıca, **eğitim sistemi de üretime değil, tüketime dönüktür.** Mezunlar makina ve mal üretimi elemanı olmak yerine masa başı adamı olarak; toplum kaynaklarını tüketen korkunç bir mekanizmanın çarkına kapılmaktadır. **Burada eğitim siyasetinin kalkınma hedeflerinden tamamen tecrit edildiğini ifade etmek istiyoruz.**

Bazı Çareler

Bugünkü yatırım siyaseti üretici değil, tüketicidir. Gösteriştten öteye gidemeyen bir kaç yatırımın dışında olanlar toplumun basiretini bağlayıcı cari harcamalardır. Dikkatle tahlil edilirse toplumdaki üretkenlik yerine hâkim olan tüketicilik aslında bir lokma, bir hırka felsefesinin yeni bir tezahürü olmaktan başka anlam taşımamaktadır. Dar gelirli halk, modern imkânlarla sahip olmayıp kıt kanaat ve mütevekkil bir yaşayışın akışına kendini kaptırmıştır. Tabir caiz ise ne onmakta, ne de ölmektedir. Sık sık ortaya çıkan fiyat patlamaları dolayısıyla halkın boğazından geçen lokmalara fütursuzca tecavüz edilmektedir. İktidarların ve sosyal refah devletinin gereği vatandaşını öldürmemek değil, yaşatmaktır.

Sanayileşmenin esası makina ile makina imâl etmektedir. Bu itibarla makina imal edecek makinaları yapacak fabrikaların kurulmasına özel bir önem verilmelidir Sanayileşme ülkenin bütün üretici iktisadî dallarının modern ilim ve tekniğin gereklerine göre yeniden düzenlenmesidir. Bu da ülkenin belli başlı iktisadî, içtimaî, siyasî kudret ve imkânlarının ehil, dirayetli ve milliyetçi liderler tarafından seferber edilmesiyle, halkın isteyerek gerekli fedakârlık ve feragati yapmasıyla mümkündür.

Türkiye’de devlet bütçesi oldukça cılızdır. Buna rağmen ülkenin sanayileşmesi için gerekli olan sermaye sağlanabilir. Topluma yeni bir külfet yüklemeyen hızlı kalkınma imkânı mevcuttur. Kalkınma imkânı halkın katlandığı ağır geçim sıkıntısında yatmaktadır.

Bu sebeple fiyat istikrarına önem verilmesi yanında kaynak ve imkânların sanayi yönünde hızla değerlendirilmesi gayesi ile her nevi gayrimenkul iradının banka mevduat faizinden aşağı seviyeye indirilmesi amaç edinilmelidir.

Büyük sermayelerin ve halk tasarruflarının birlikte sanayie yöneltilmesine güven kazandırmak bakımından **sermaye piyasası kanunu bir an evvel çıkarılmalıdır.**

Vergi nispetleri kalkınma ve bölgesel yarar açısından değişen nispetlerde öngörülmelidir.

Yatırımlara hız kazandırmak bakımından her sektör için makina fabrikaları kurulmalıdır.

Bankalar sanayi sermayesi mevduat hesabı adı altında faizden ayrı prim de veren yeni bir hesap ihdas etmelidir.

Devlet, yurt dışındaki işçilerin kuracakları sanayilerin bina ve arsa bedelini kendi üzerine almalıdır.

Yabancı sermaye montajcılıktan imalâta kaydığı ölçüde vergi nispeti de hafiflemelidir.

Bugünkü başıboş bırakılmış yatırım politikamız ile bu zaaftan kurtulmamıza imkân yoktur. Yatırımları teşvik ve yararlı yöne çevirmek için devlet otoritesini kullanmak şarttır.

Bu otorite;

- 1) Kaliteli üretimin elde edilmesi,
- 2) Mutlak tasarruf,
- 3) Yatırım siyasetinin düzeltilmesi yolunda kullanılmalıdır.

Türkiye'de başıboş bir yatırım siyaseti hüküm sürmektedir. Teşvik edilmeyen tasarruf sahipleri ellerindeki tasarrufu taş binalara yatırmaktadırlar. Yatırımlarda esas, önceliklere dikkat etmektir. Yatırımları üretimi artıracak sahalara aktarmak şarttır. Gazoz fabrikaları kurarak Türk iktisadî hayatına yararlı oluyorum sanmak gafletten de ileri bir zavallılıktır.

Pahalı imar faaliyetlerine girişmek zararlıdır. Milyonlarca lira harcayarak yapılan meclis binaları, belediye sarayları yerine, üretimi artıracak motor fabrikaları ve ağır sanayiî kurulması için yapılacak yatırımları tercih etmek şarttır.

Sermaye Birikiminin Yönlendirilmesi

Kazanç ve tasarrufların sanayileşmede değer ifade edebilmesi ve kalkınma yatırımlarının hızlandırılabilmesi yatırım maliyet artışının

düşük, buna karşılık kazanç ve tasarruf artışının daha yüksek olması zorunludur. Bu önemli hususu idrak edemeyen iktidarlar fiyatların hızla artması karşısında kılları kıpırdamak şöyle dursun, yangına kö-rükle gitmişlerdir. Vatandaş ve müteşebbisin üzerindeki kambura bir de zamları eklemişlerdir.

Nitekim, müteşebbislerin yaptıkları tasarruflar, zorlukla temin et-tikleri krediler yatırımlardaki hızlı maliyet artışını karşılayamamaktadır. Sermaye ve tasarruf sahipleri devletin kazdığı enflasyon kuyusundan çıkamadıklarından, ellerindeki meblâğı üretken olmayan sektör ve hizmetlere yatırmaktadırlar. Bu sebeple kusurun yurttışta ve sermaye sahibinde aranması yerine iktidar sorumlularının yakasına yapışmak ve hesabı onlardan sormak mecburiyeti vardır.

Para ve fiyat siyasetinden anlamayanların memleket idaresine talip olmaları kadar hazin bir şey yoktur. Zira, enflasyonun iktisadî sosyal politikadaki tahripkâr niteliğini anlayamayan iktidar sorumluları basiretsizlik ve bilgisizlikleri sebebiyle halkı da enflasyon psikolojisine sokarak bindikleri dalı kestirmişler; yani vatandaşın büyük meblâğlara varan tasarruflarını yine vatandaşın kendisine tahrip ettirmişlerdir. Buna karşılık, ticaret ve teşebbüs erbabının tahrip edilen sermaye ve tasarruflarının hesabını sormak konusunda gözlerini açacak basirete henüz kavuşamadıkları görülmektedir.

İktisaden geri kalmış ülkelerin kalkınmasında, sermaye oluşumuna özel bir önem vermek zorunluluğu vardır. Türkiye'mizin kalkınması için halk tasarrufları, vergiler ve dış yardımlar ile halk enerjisini seferber etmek ve halkın emeğini teşkilâtlandırarak değerlendirmek suretiyle sağlanabilir.

Türkiye'de bankaların aracılık ettiği masraflar özellikle ithalât ve ihracat gibi ticaret kesiminde çalışanların hizmetine kısa vadeli yüksek faizli olarak verilmektedir. Bu suretle verilen para pahalı olmakta, ayrıca krediyi alan da tüketim kısmına sarf etmektedir.

Türkiye'de banka sayısı fazladır. Yönetim çok masraflıdır. Kredi maliyeti yüksektir. Kredi dağılımındaki ölçü belirli kişilerin himayesi şeklindedir. Devlet bankaları da, ticaret bankalarının modellerine uy-durulduğundan, devlet bankalarında da kaynak israfı vardır. Kaynak tüketen bu bankalar gerçi amaçlarına yeterli fon bulamamaktadır.

Dış yardımlar ve yabancı sermaye de Türkiye’de sermaye oluşumuna yararlı olamamaktadır. **Bu yardımlar tüketimi artıracak ve dışarıya döviz gitmesine sebep olacak yöne kaymaktadır.**

Vergi politikası dar gelirli vatandaşları sıkıntıya sokacak şekildedir. Sermaye oluşumuna ters düşmektedir. Vergi adaletinin sağlanabilmesi için mümkün olduğu oranda vasıtalı vergilerden kaçınıp, doğrudan doğruya malların ve gelirlerin vergilendirilmesine gidilmesi ve gelirin büyüklüğü oranında vergi artırılması gerekmektedir.

Ticarî ve iktisadî konularda prensibimiz zengin millet, zengin devlet kavramıdır. Bundan vaz geçmeli, gerçekçi bir tutuma dönülmelidir. İthalât ve ihracatın mutlak surette millet ve memleket şart ve menfaatlerine uygun olarak düzenlenmesine gayret edilmeli, fert ve müessese tekeline imkân verilmemelidir. Yeni pazarlar aranmalı, bilhassa Orta Doğu ülkelerine önem verilmelidir.

Sermaye piyasası kanunu bir an evvel çıkartılmalı, bankacılıkta para spekülasyonuna yol açan mevzuat yeniden ele alınmalıdır. Sistem ve düzen, zengini daha çok zengin yapmak için işlememelidir.

DENİZ TİCARETİ VE DENİZCİLİK TEKNOLOJİSİ

Türkiye’nin çok hızlı kalkınma hamlelerine girişmesi gerekmektedir. Kalkınmanın sağlanabilmesi için ardı arkası kesilmeyen verimli, gelir sağlayıcı ve üretimi artırıcı büyük yatırımlara girişmek gerekmektedir. Yatırımlar ise, zengin sermaye birikimine ve geniş malî imkânlara ihtiyaç göstermektedir. Türkiye’de büyük sermaye birikimi bulunmadığına göre ihtiyacımız olan yatırımlar için çareler aramaya mecburuz. Çarelerin başta gelen birisi denizciliğe önem vermektir. Vatandaşımızın üç tarafı denizlerle çevrili bulunduğuna göre Türk milletinin denizci bir millet hâline gelmesi zorunludur.

Uzun yıllardan beri Türkiye’yi idare edenler, denizciliğin ve deniz ticaretinin önemini anlayamamışlar ve bu konu üzerinde gerekli icraatı yapmamışlardır. Bu tutumları yurdumuzun yoksulluk ve sefaletinin devam etmesinde başlıca sebeplerden biri olmuştur. Denizcilik ve deniz ticareti bizim için gerçek cankurtarandır. Sihirli bir kalkınma yoludur. Denizcilik konusunun belkemiği ise gemi inşa sanayiidir. Bunun üye-

rinde de çok önemle durulması ve bu sanayiın gelişmesi için gereken her şeyin yapılması lâzımdır.

Deniz ticaretinin milletlerin refahında ve iktisadî gelişmesinde en büyük faktör olduğu dünya ülkelerince de kabul edilmiştir. Devletler bu yönde amansız bir yarış içerisindeyler. Üç tarafı denizlerle çevrili ülkemizde ise bugün filomuzun yetersizliği sebebiyle ithalât ve ihracatımızın ancak cüz'î bir kısmını kendi gemilerimizle taşınmaktadır. İthalât ve ihracatın %95'ini deniz yoluyla yapan memleketimizin kendi gemilerine düşen oranı maalesef üzüntü verir bir seviyededir. Ödemeler dengesi açığımız dış ticaret açığımızın önemli bir kısmını kapsamaktadır. 1966 yılında 7 milyon 840 bin 826 gros ton olan Yunan deniz ticaret filosu yüzde yüz artış göstererek 1971 yılında 15 milyon 441 bin 392 gros tona yükselmiştir. Dünyada beşinci sırayı işgal etmektedir. İhracat-ithalât filomuz ile gemi inşa sanayii sektöründe 5 yıllık planlarda genişliğine ve derinliğine yapılması gerekli işlemler sayılmış, fakat bu beyanlar bir sonraki plan dönemine de aynı lâflarla aktarılmış, maalesef bugüne kadar dişe dokunur hiç bir ciddi icraat yapılamamıştır.

Bugün Türk navlun piyasası yabancıların elindedir. Bu piyasanın millî armatörlerimize kazandırılması gerekmektedir. Hâli hazırda Türkiye kendi yüklerinin taşınması için her gün yabancılara 6 milyon lira döviz kaptırmaktadır. Bu yılda 2 milyar liradan fazla bir döviz kaybı demektir.

Türkiye güçlü armatörlere sahip olmadıkça dışarda pazar tutamaz. Bu da devlet himayesinde, dünya denizciliğindeki gidişe uygun şartları gerçekleştirmekle olur. Bugün millî işletmelerimiz, hükümetlerin denizcilik meselelerine sahip çıkmayışları ve denizciliğimize yön vermeyişleri yüzünden yabancı deniz işletmelerinin dümen suyuna girmişlerdir. Bu yüzden de, Türkiye ihracatını geliştirememektedir.

Bunun en somut örneği, Kanada'ya tarım ürünleri satan Avustralya ile ülkemizin pazar savaşında açık seçik görülmektedir. Nitekim, aynı tür malı Avustralya'ya göre %15 daha ucuz verdiğimiz hâlde yabancı gemilerle yapılan taşımaldan ötürü, yüksek navlun sebebiyle Kanada pazarına mallarımız % 10 daha pahalı arz edilmektedir.

Kamu kesimi deniz işletmelerimiz gerçek anlamda armatörlük niteliğinden yoksun bulunmaktadır. Nitekim, bu yoksunluk sonucu, yaptığımız incelemede yalnızca iki dış hatta 1.156.000 ton yükü yabancı

bayraklı gemilere, “taşınlar” diye bırakan söz konusu işletmeler, aynı zamanda denizciliğimizi en azından 223.370.000 lira tutarındaki dövizden de mahrum etmektedirler.

Limanlarımız sür’atle dünya standartlarına uyacak şekilde modern hâle getirilmelidir. Ayrıca, ülke gerisi ulaşım yolları ve taşıma sistemleri arasında prodüktif bir koordinasyon kurulmalıdır.

Denizcilik eğitimi öncelikle ele alınmalıdır. Bu eğitim, her kademe-deki personelin kendi alanında ileri teknolojisine uymasını sağlayacak nitelikte olmalıdır.

Denizcilikte hızla ileri gitmenin tedbirlerine başvurulmadıkça Türkiye’nin güçlü bir iktisada sahip olması mümkün olmayacaktır. Milletimizin ve bütün ilgililerin dikkatini bu noktaya çekmek çok yararlı olacaktır.

Hükûmetlerin ve diğer resmî makamların dışında özel sektör mensuplarının ve her Türk vatandaşının denizciliğimizin geliştirilmesi ve Türk milletini geniş anlamı ile denizci bir millet hâline sür’atle getirmek için faaliyet göstermesi gereklidir. Türkiye’mizin yükselmesi ve gelişmesi denizciliğin imkânlarının değerlendirilmesi ile denizlere açılmaya bağlıdır.

MİLLÎ DENİZCİLİK ENDÜSTRİSİ KURULMALIDIR

Üç tarafı denizlerle çevrili bulunan memleketimizin, ticaret ve ekonomide sür’atle kalkınması ve Millî Savunmamızın güçlenmesi denizciliğe büyük önem vermekle mümkündür. Türkiye İmparatorluk devrinde denizci bir millet olmayı başarmış ve bu sayede çok büyük refah ve güç sahibi olmuş idi. Fakat daha sonraları her sahada olduğu gibi bu konuda da büyük bir gerilemeye uğramıştır.

Cumhuriyet kurulduğundan beri denizciliğimizin geliştirilmesi için çok şeyler söylenmiş ise de bu güne kadar pek az şey yapılmıştır. Türkiye’nin ithalât ve ihracatını kendi ticaret filosuyla yapabilmesi başlıbaşına büyük bir döviz tasarrufunu sağlayacak bir konudur. Bundan ayrı olarak milletlerarası ulaştırma ve ticaret faaliyetlerine katılmanın memleketimize sağlayacağı faydalar pek çoktur. Denizciliğin gelişmesinde gemi inşa endüstrisinin memleketimizde kurulması büyük önem

taşır. Bu yönde 1963 yılından beri Devlet Planlama Teşkilâtı 5'er yıllık planlara ve senelik programlara çok isabetli tedbirler koymuş olmasına rağmen hükûmetlerce bu tedbirlere önem verilmemiştir.

Birinci Erim Hükûmeti istifa etmezden önce deniz ticaret filomuz için dış memleketlerden 250.000 DW tonluk gemi satın alınacağını ilân etmiş ve bunu büyük kalkınma hamlesi olarak nitelendirmişti. Satın alınması öngörülen gemiler sadece tersanelerimizin inşa kapasitelerinin üstüne çıkan 100.000- 200.000 tonluk gemiler olmayıp bunlar arasında tersanelerimizin yapabileceği birçok küçük gemiler bulunmaktadır.

Hükûmetin dışarıdan gemi satın alma yerine yurdumuzda gemi inşa endüstrisini hızla geliştirerek bu yolla ticaret filomuzun kalkındırılması yararlı olacaktır. Dışarıdan milyonlarca döviz vererek gemi satın alınmaya gidilmesi Devlet Planlama Teşkilâtının 15 yıldan beri yaptığı 5'er yıllık planlara ve yıllık programlara aykırı bulunduğu aşağıdaki incelemeyle açıkça görülmektedir. Şöyle ki:

1963-1967 Birinci 5 Yıllık Kalkınma Planının 1963 yılı uygulamasında gemi inşa sanayii hakkındaki tedbirleri şöyle sıralamıştır:

1) Gemi ithalâtı durdurulacaktır. Ancak gemilerin yurt içinde yapılmayan parçalarıyla ekonomik bakımdan zarurî olan ve memleketimizde yapılamayan özel tip gemiler ve tankerler ithal edilecektir.

2) Gemi inşaat kurumu kurulacaktır. Bu kurum kuruluncaya kadar ilgili kurumların katılımıyla kurulacak koordinasyon komisyonu gemi inşa işini yönetecektir.

3) Armatörlere yurt içinde yapılacak gemileri satın almaları için inşaattan başlamak üzere kredi sağlayacak mekanizma kurulacaktır.

4) Kayıt ve sınıflandırılma müessesesinin kabul edeceği gemi inşaatı kontrol sistemi kurulacaktır.

Bu tedbirler planın 1964, 1965, 1966 ve 1967, 1968 ve 1971 uygulamasında da yeniden zikredilmektedir.

Devlet Planlama Teşkilâtının yapılmasını öngördüğü tedbirlerin çok az bir kısmının yapıldığı, mühim bir kısmının da her sene uygulama planlarında yeniden tekrarlandığı görülmektedir.

Bu tekrarın nedenleri ile keza aşağıda arz edeceğim diğer hususların da etraflı bir araştırma konusu yapılacağı kanısındayım.

1) Deniz ticaretinin milletlerin refahına ve ekonomik gelişmesine yardım eden en büyük faktör olduğu bütün dünya ülkelerince kabul edilip bu yönde büyük çabalar harcanırken bugün filomuzun yetersizliği sebebiyle ithalât ve ihracatımızın ancak cüz'î bir kısmı kendi gemilerimizle taşınabilmekle, yabancı filolara yüklemek zorunda kaldığımız navlunun yıllık ortalama tutarı çok yüksek meblâğlara ulaşmaktadır. Bu meblâğ dış ticaret açığımızın önemli bir kısmını içine almaktadır. Türkiye son 5 yıllık devrede ithalâtının ortalama % 20'sini, ihracatının % 36'sını, ithalât ve ihracat toplam ağırlığının % 3,2'sini kendi filosuyla taşımaktadır. Filomuzun gelişmesi malî avantajların yanı sıra millî güvenliğimizin de önemli bir unsuru olduğu düşüncesiyle gemi inşa sanayiine gerekli önem verilmelidir.

2) Memleketimizin kamu tersaneleri yapılan yatırımlarla bütün gemi ihtiyacımızı karşılayacak kapasiteye ulaştığı hâlde işsizlikten ve plansızlıktan çarkların ancak %10 - %25 verimle döndüğü.

3) 1955 yıllarında MAN, Burmeister, Sulzer firmalarından motor fabrikası kurmamız için lisans anlaşması yapılmasına teşebbüs edilmişti, bu teşebbüsün akim kaldığı,

4) Yakın zamanlarda Pendik tersanesi inşaatının durduğu,

5) Her sipariş Ulaştırma, Sanayi, Maliye ve Dışişleri

Bakanlıklarındaki labirentlere girip sürünmekte, sonra da İstanbul'daki fiyat tespit komisyonuna gitmektedir. Buna bir de gümrük formaliteleri eklenirse aradan geçen zamanda dış piyasa fiyatlarının değiştiği,

6) Dışarıdan gemi satın alınması ile ilgili döviz transferleri tereddütsüz yerine getirildiği hâlde, Türk tersanelerinde yapılacak gemiler için lüzumlu malzemelerin döviz transferleri zorluklarla engellendiği,

7) 3339 sayılı gümrük vergisi muafiyet kanununun 1.3.1970 günü süresi bittiğinden yürürlükten kalkmıştır. Bunun yerine Resmî Gazete'de ilân edilen hükümlerin bugünkü ihtiyaca cevap vermediği,

8) 933 sayılı kanunun bazı maddelerinin Anayasa Mahkemesince iptal edilmesi uygulanmakta olan gemi inşa kredi fonunu gümrükten kaldırmıştır. Bunun yerine aynı faydayı temin edecek bir hüküm getirilmediği,

9) Deniz ticaret filomuz ve gemi inşa endüstrisi ile ilgili kanunların tüzük, kararname, yönetmelik, genelge ve tebliğlerin sayılarının çokluğu karşısında mevzuatla ilgili noksanların, fazlaların ve engelleyici hükümlerin tespit edilerek hukukî yapıdaki aksaklıkların giderilmediği söylenilmektedir.

10) Netice olarak görülmektedir ki, bazı konular vuzuha

Kavuşturulmamış, büyük bir kısmı ise sahipsiz bir durumdadır. Bu vaziyet karşısında gemi inşa endüstrisi ile ticaret filomuz ve bunlara uzaktan yakından tesiri olan büyük problemlerin bir envanteri yapılmalı, Türk ekonomisinde deniz araştırmanın yeri ve önemi memleketimizin üç tarafının denizlerle çevrili olması karşısında gün geçtikçe artmaktadır.

Bunun için denizciliğin her kolunda kısa zamanda büyük atılımları sağlayacak tedbirleri hızla almak zorundayız. Gemi yapımı ile ilgili endüstriyi teşvik etmek ve geliştirmek gerekmektedir. Sivil denizciliği gelişmeyen bir memleketin deniz kuvvetlerinin de gelişmesi mümkün olamaz. Sivil denizcilik bir ülkeyi dünyanın her yerinde tanınan, itibar gören, zengin ve refahlı bir varlığı hâline getirir.

Türkiye'yi yönetenler bir an önce millî kaynaklarımızı Türk denizciliğini büyük gelişmelere götürecek faaliyetlere yöneltmelidirler*.

ENERJİ MESELESİ

Bugün, yurdumuzda karşılaşılmakta olan enerji sıkıntısı, aslında Türkiye'yi idare eden sorumluların içtimaî, iktisadî ve sınaî kalkınma davalarında yıllardan beri takip edegelmiş oldukları siyasetin tabî ve aynı zamanda gayet tehlikeli olan sonuçlarından biridir.

Türkiye bu gidişle yalnız enerji sektöründe değil, başta çelik, makina, taşıt aracı ve benzeri şeyleri olduğu hâlde daha pek çok maddenin darlığını duymaktadır ve duymakta devam edecektir.

Ankara'da, İstanbul'da ve diğer şehirlerimizde baş gösteren yüz kızartıcı susuzluk, tabiatın tahribi ve çevre kirlenmeleri, halkın hayvanı proteinden yoksun beslenme düzeni, işsizlik, fakirlik hep yukarıda işaret

* Bu metin Sayın Alparslan Türkeş tarafından TBMM'ye verilen Meclis araştırmasının özeti'dir.

ettiğimiz basiretsiz, düzensiz ve temelsiz kalkınma siyasetinin giderek milletimizi içine soktuğu çıkmazlardan sadece birkaç örnektir.

Batı medeniyetini dış görüntüsüyle taklit etmeyi bir marifet sanan ve bu taklitçiliği bütün toplum meselelerinin kökten çözüm yolu imiş gibi millete göstermeğe çalışan bu şuarsuz politika, her şeyden önce milliyetçi bir dünya görüşüne sahip olamamak gibi bir kusurun ağır sorumluluğunu taşımaktadır. Zira çeyrek yüzyıldan beri memleketimizde kurulmuş olan her fabrika veya elektrik santrali veya buna benzer bir tesis, üstü kapalı veya açık, mutlaka bir yabancı ülkenin verdiği borçla veyahut sağladığı yardımla meydana getirilebilmiştir. Bunu siyasetlerinin bir zaferi olarak halka sunanlar, Türk milletinin tarihinin akışına ve Türk halkının millî duygusuna ve gururuna ters düşen bu davranışlarda o derece ileri gitmişlerdir ki, dışarıdan yardım alınmadığı takdirde ülkemizde hiçbir şey yapılamayacağı fikri ile âdeta beyinleri yıkamışlardır.

Böylece Türk milletinin kendi kaderine bizzat yön verme yeteneği körletilmiş, millî yaratıcı akıl gücü bir kenarda paslanmağa, küflenmeğe mahkûm edilmiştir. Eğer en çok muhtaç olduğumuz bir anda güçlü bir millî ağır sanayi teşkilâtından yoksun bulunuyorsak bunun sebebi takip edilegelmiş olan iktisat ve sanayi siyasetlerinin temel millî çıkarları ön planda gözeten milliyetçi bir felsefeden mahrum olmasında aramak icap eder.

Türkiye’de bugün herkesin bildiği ve gördüğü bir enerji sıkıntısı vardır. Bu sıkıntı giderek azalmayacak, belki daha da artacaktır. Bu vaziyetin Türk millî kalkınma hamlesini can evinden vurması ve kalkınmayı kösteklemesi aşikârdır. Ufuklarda bu sıkıntının bugünden yarına çözümleneceğine ait bir işaret de yoktur. Çünkü, kendi makinalarını yapamayan bir toplumun yirminci yüzyılın zorunlu kıldığı cihazlanma seviyesine başkalarının yardımları sayesinde ulaşması mümkün değildir. Ve bu yüzden de bunun tersini ispata yarayacak hiçbir olay henüz gerçekleşmemiştir.

Uzmanların ifadesine göre Türkiye’de günlük elektrik enerjisi ihtiyacının hemen hemen yarısı petrolden elde edilmektedir. Türkiye bir petrol ülkesi olmadığına göre bu hâl, tek başına değil, yalnız bu ülkenin baş sorumlu idarecilerinin, hattâ alelâde bir yurttaşın bile gece uykusunu kaçırmağa yetecek kadar endişe verici bir önem taşımaktadır.

Yarın herhangi bir sebeple petrol ithal edemeyecek olursak, bu yüzden bu memleketin şehirleri karanlıkta kalır, fabrikalarının çarkları durursa, bunun sonucunun nereye varacağını kestirmek mümkün değildir.

Hâl böyle iken Türkiye’de mevcutlara ilâveten daha başka petrol santrallerinin inşa edilmesi için birtakım hazırlıkların olduğu anlaşılmaktadır.

Türkiye enerji darlığı içindedir. Aynı darlık çelik, makina, taşıma aracı için de söz konusudur. Şehirler susuzdur. Susuzluk artacaktır. Çünkü bütün bu dar boğazları aşacak büyük yatırımların yapılabilmesi için yığınla makinaya, motora, demire, çeliğe ve birçok temel yatırım malzemesine ihtiyaç vardır. Türk millî iktisadi ve sanayii kendi kendisini büyütebilen ve dış yardımlara lüzum kalmaksızın kendi meselelerini çözümlayebilen bir olgunluk seviyesine eriştirilmemiştir. Çünkü uygulamada böyle bir seviyeye erişmek amacına yönelmiş siyasete hiç bir zaman yer verilmemiş, aksine son personel kanunu tatbikatı ile devlet hizmetindeki sunucu millî mühendislik hizmetlerinin de dış firmalara verilmesi imkânı yaratılmıştır.

En hassas bir nokta olması dolayısıyla bugün enerji kesiminde ortaya çıkmış olan tehlikeli durum Türk milletini son derece rahatsız etmektedir. Bu millet tarih boyunca büyük devletler kurmuş ve büyük devlet olmanın gurur ve hasretini, tarihî bir miras olarak ruhunda taşımıştır. Bugün de taşımaktadır. Böyle bir milleti, milletler camiası içinde, ileri olma, büyük olma iddiasını yitirmiş ve geri kalmışlığın mahcubiyetine terk edilmiş olarak hareketsiz bir hâlde tutmak ve bu tutumda ısrar etmek ve onu medeniyet yarışına katılmaktan alıkoymak, altından kalkılması güç bir tarihî sorumluluğu da beraberinde getirmektedir. Türkiye’de bugün karşı karşıya bulunduğumuz enerji sıkıntısının ardında yatan gerçek işte budur.

MİLLÎ HARP SANAYİİ

Yıllardan beri anlaşılmaz bir ihmalin neticesinde geri ve perişan bir duruma düşmüş olan Türk milletinin varlığını, devletinin bütünlüğünü ve istiklâlini tehdit eden iç ve dış tehlikelerle karşı karşıya bulunuyoruz. Ülkemizi içerden kundaklamak isteyen dış kaynaklı ihanet hareketleri ve bütün dünyada cereyan eden devletler arasındaki rekabet; bilhassa memleketimizi derinden tesiri altına alan Kıbrıs, Ege Denizi ve Orta Doğu meseleleri, Türk insanının kafasında büyük bir uyanışın ışığını yakmıştır. Bugün milletçe şunu kesinlikle anlamış bulunuyoruz: Türk devleti ve Türk varlığı bugüne kadar süregelen zihniyet ve siyasetlerle yaşatılamaz. Türkiye, millî kültürünün ve millî tarihinin ruhuna bağlı kalarak cesur ve köklü hamleler, sıçramalar yapmak mecburiyetindedir. En ileri milletler ve devletler seviyesine ulaşmayı hedef almak ve bu hedefe gerekli süre içinde ulaşabilmek için, siyasetçi, ilim adamı, kamu sektörü, özel sektör, işçisi ve iş adamı, ordusu ve basınıyla topyekün millet olarak mukaddes bir heyecan ve şevkle bir araya gelmek ihtiyacı içerisindeyiz.

Modern ilim usûlleriyle çağdaş medeniyet seviyesine ulaştırmayı planlarken, hayafî önemi bulunan bir hususu gözden uzak tutmamak gerekir: Türk kültür ve medeniyetinin beslediği Türk dehasını bir kenara iten; kopyacılığı ve taklitçiliği esas alan bir zihniyetin yaratıcılığı, hamle gücü ve büyük hedeflere ulaştırıcı teklifleri olamaz. Bugüne kadar Türkiye'nin kaderinde söz sahibi olanlar, kısa yoldan neticeye gidebilmek için kolay ve zahmetsiz gördükleri bu taklitçiliği seçmişlerdir. Uzun yıllardan beri denenilen ve bugün Türk insanını paniğe sürükleyen, çıkmaza sokan bu anlayıştan sür'atle uzaklaşmak zorundayız. **Hareketleri teklifçi, hamleci, yaratıcı ve devamlı kılan değer millî kültürdür.** Her gelişme, her buluş insan düşüncesinden doğar. İnsan düşüncesi ise, yapıcı, hamleci ve yaratıcı gücünü millî kültürlerden alır. Kozmopolit veya yabancı kültürleri kaynak edinen insanın, ne bu kültür değerlerini

anlaması ve hazmetmesi, ne de bu değerlere bağlı bir orijinal teklifte bulunması mümkündür. Çünkü milletler hâlindeki dünya düzeninde bir insanın kendi kültürünü kavraması ve hazmetmesi, ferdin çocukluk çağından itibaren aldığı terbiyeye ve tarihinden tevarüs ettiği millî mirasına dayanır.

Uzun yıllardan beri süregelen temeldeki bir yanlış böylece işaret ettiğimi sanıyorum.

Milletin ve devletin kaderiyle ilgilenmeden; kitlelerin haset duygularını tahrik edecek şekilde sadece maddî kazanç peşinde koşmayı yeterli ve geçerli saymanın yanlışlığı artık anlaşılmıştır. Hepimiz bir gemi içinde bulunan insanlar arasındaki kader birliği bağlarıyla birbirimize bağlı bulunuyoruz. Yükseltirsek beraber yükselir, batarsak birlikte batırız.

Bugün Türkiye’de memleketin ana meselelerini belli istikametlere sevk etmeye çalışan yabancı ideoloji propagandaları hızla gelişmektedir. Bu propagandaların başarı sağladığı önemli hususların birisi özel sektörün aleyhine bir havanın yaratılmış olmasıdır. Türkiye’nin içinde bulunduğu sıkıntıların suçlusu hür teşebbüsmüş gibi propagandalar malûm merkezler tarafından ısrarla yürütülmektedir.

Devlet Vazifesini Yapmalı

Bugüne kadar tatbik edilmiş bulunan kalkınma siyasetleri maalesef çoğu kere millî menfaatlerimize ters düşmüştür. XX. asırda Türk devleti bez dokumakla uğraşmamalıdır. Kamu sektörüyle özel sektör, birbirini tahrip eden, millî iktisada zarar verici rekabetten kurtarılmalıdır. Bunun için her iki sektörün faaliyet alanları genel hatlarıyla belirlenmeli ve birbirini bütünlenecek, tamamlayacak bir yapıya kavuşturulmalıdır. Devlet stratejik alanları, temel kimya sanayiini, ağır makina ve tezgâhlar sanayiini ve harp sanayiini kurmalı ve geliştirmelidir Bugün uygulanan iktisat siyaseti karma iktisat adı altında, yarın ne olacağı belli olmayan ve güven uyandırmayan tedbirler dizisinden ibarettir Bu gün devlet kesimi 150 milyar üretim sermayesini, maalesef %’den az sermaye verimliliği ile işletebilmektedir. Buna karşılık özel sektör 50 milyar üretim sermayesi ile 10 milyarlık kârının 5 milyarını devlete vergi olarak ödemektedir. Biz vergisini dürüst ödeyen, her iktisadî faaliyetinin hedefinin millî yararlarımızı ilgilendirdiği şuurunun taşıyan namuslu ve cesur iş adamlarının tebrik ve takdire lâayk olduğuna inanıyoruz.

Millî sanayi bir bütündür. Harp sanayiine verilecek öncelik konusunda tartışma yapmak dahi fuzulidir. Bir memleketin içerde ve dışarıda sayılması, modern harp gücüne bağlıdır. Bugünkü şartlarda savunma gücümüzün bütün ihtiyaçlarını karşılamak için millî sanayi, harp sanayii bölümünü kurmak ve geliştirmek lâzımdır. Bu ise, çeşitli faktörlerle birlikte zamana ihtiyaç gösterebilir. Ancak, bu zamanın asgariye indirilmesi için hiç bir fedakârlıktan kaçınmadan, her bedel ödenmelidir. İstikrar ve güven içinde işleyecek bir ortama kavuşturulmuş olan Türk iktisadının bu hedefe çok kısa bir sürede ulaşabileceğine inancım tamdır.

Ağır sanayi, atom sanayi, yer altı ve yer üstü servetleri devletin eliyle işletilmelidir. **Dış ticaret Türkleştirilmelidir. İstanbul'da kazanıp Atina'da yatırım yapan insanların bizden olduklarını kabul etmiyoruz.**

Fantom Uçakları Meselesi

Bir milletin hür, bağımsız yaşayabilmesi her şeyden önce kendisinin güçlü olmasına bağlıdır. Bir devletin gücünü meydana getiren çeşitli unsurlar arasında bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü korumak azamî esas teşkil eder. Milletlerin millî savunma güçlerinin temeli, silâhli kuvvetleridir. Başlıca üç kuvvetten yani, kara, hava ve deniz kuvvetlerinden meydana gelen silâhli kuvvetler, bugün bir toplumun, sahip olduğu maddî ve manevî vasıfların ve imkânların aynasını teşkil eder. Zamanımızda ilim ve teknik çok ileriye gitmiş bulunmaktadır Modern silâhlar, araçlar ve gereçler her gün gelişmekte ve değişmektedir.

Bir millet ilim ve teknikte ve medeniyette ileri bulunduğu takdirde onun silâhli kuvvetleri de ileri ve güçlü olur. Medeniyette ve ilimde geri kalmış bir toplumun ileri ve güçlü silâhli kuvvetlere sahip bulunması mümkün değildir. Çünkü içinde yaşanan çağın gerektirdiği yüksek tekniğe dayanan silâhları ve araçları kendisi yapamaz. Bunları üreten ileri memleketlerden ya para ile satın almaya veya siyasi anlaşmalarla, menfaat alışverişleriyle temin etmeye mecburdur. Bu da taşıma su ile değirmen döndürmeye benzer. Onun için hür ve bağımsız yaşamak isteyen, varlığını korumak isteyen, millî ülkülerini gerçekleştirmek isteyen milletlerin ilimde, teknikte ve medeniyette hızla kalkınması lâzımdır.

Modern silâh araç ve gereçler, fiyat bakımından çok pahalıdır. Bunları kendi yurdumuzda kendi fabrikalarımızda, kendi insanlarımızın bilgisi ve el emeğiyle yapamadığımız sürece dışarıdan sağlamak mecburiyetinde

bulunacağız. Para ile satın almak yoluna gitmeye kalkıştığımız takdirde çok pahalı olan bu silâh ve araçları almak memleketimizin iktisadî durumunu ve refahını altüst eder. Ayrıca yeni alınan bir silâh bir kaç yıl geçtikten sonra, yeni buluşlar dolayısıyla demode olur ve yenilenmesi icap eder. Bunun için siyasî çareler bularak, milletler arasındaki menfaat alışverişlerini dengeleyerek bunları sağlamak daha yerinde bir hareket olur. Diğer taraftan da ilim ve teknikte sür'atle ileri gitmek ve sanayileşmek yoluna gidilmelidir.

Yukarıda genel görüşler olarak belirtilen düşüncelere rağmen, Türk milletinin varlığının korunması, devam ettirilmesi ve devamlı yükseltilmesi her şeyin üstünde bulunan bir konudur. Bağımsızlığımız için vatanımızın bütünlüğü ve milletimizin şerefle yaşaması için göze alınması mümkün olmayan hiç bir hareket ve hiç bir fedakârlık olamaz. Türkiye sınırları çevresinde karadan ve denizden on kadar çeşitli devlete komşu bulunmaktadır. Bunlardan birisi Sovyet Rusya'dır. Sovyetler Birliği, bugün dünyada en ileri gitmiş beş süper kuvvetten birisini teşkil etmektedir. Sovyet Rusya silâhlı kuvvetler bakımından dünyanın en büyük varlığına sahip bulunmaktadır. Sayı itibarıyla Türkiye üstün kuvvetlere sahip bulunmakla beraber, kendisini çevreleyen 15 kadar büyüklü-küçüklü millet ve devlete komşu bulunmaktadır. Ayrıca havalarda, denizlerde, karalarda ve uzayda diğer süper devletlerle karşı karşıya bulunmaktadır. Sahip olduğu üstün kuvvetleri buna göre tertiplemek ve kullanmak zorunluluğundadır. Bu özellik göz önünde bulundurulunca Türkiye, bölgesinde kullanabileceği kuvvetlerin, belirli bir ölçüde Türkiye'nin gücüyle denge teşkil edebileceği kabul olunabilir.

Türkiye kendi varlığının korunması için daima güçlü olmaya ve güçlü olmanın yolunu bulmaya mecburdur. Bunun için Türk Silâhlı Kuvvetlerinin, daima caydırıcı, vazgeçirici bir vafsa, bir kuvvete, hattâ üstünlüğe sahip olması kesinlikle gereklidir. Devletimizi yönetenler her an Türk Silâhlı Kuvvetlerini harekete hazır bulundurmalıdırlar. Ayrıca millî savunma gücü bakımından, Sovyet Rusya hariç diğer komşularımızdan üstün bulunmak bizim için değişmez bir siyaset olmalıdır.

Fantom uçakları konusu devlet adamlarımız arasında tartışmalara yol açtı. Fantom uçakları üstün hava silâhlarından biridir. Çok kısa bir zamanda hızla tırmandıkları yükseklik, sahip oldukları sür'at ve yaptıkları görevler bakımından diğer tip uçaklara üstün bulunmaktadır. Her çeşit hava şartları içinde, gece ve gündüz hem bombardıman, av ve

hem de yakın destek ve keşif görevleri yapabilecek vasıftadırlar. Ayrıca atom bombası atabilirler. Modern buluşlar sayesinde kendileri tehlikeye girmeden, şaşmaz bir şekilde hedeflerini vurabilirler. Bu uçakların bir tanesi bizim paramızla 75 milyon lira değerindedir. Uzmanlar bu uçakların bir tanesinin eski uçakların otuzuna bedel olduğunu söylemektedirler. Komşumuz İran Hava Kuvvetlerinde iki yıldan beri bu uçaklardan 126 adet, yani 7 filo bulunmaktadır. Ayrıca İsrail Hava Kuvvetlerinde de iki yıldan beri bulunduğu ve kullandığı bilinmektedir. Son zamanlarda komşumuz Yunanistan'a da verilmeye başlanmıştır. Uçakla Atina'ya gidip gelen uzman arkadaşlarımızdan öğrenildiğine göre, Atina Havaalanında Altıncı Filoya mensup Fantom uçaklarında Yunan pilotları eğitim görmektedirler. Bunların dışında diğer komşularımızın silâhlı kuvvetlerinde de modern uçaklar, silâhlar ve araçlar bulunmaktadır. Sovyetler Birliği, Bulgaristan ve Romen silâhlı kuvvetlerini özellikle Bulgar kuvvetlerini en modern silâh araç ve gereçlerle donatmaktadır. Ayrıca Suriye ve Irakla son zamanlarda yapılan anlaşmaların ışığında Sovyetler Birliği bu ülkelere modern silâhlar sağlamaktadır. Bütün bu belirtilen durumlar karşısında Türkiye'nin kendi millî savunma gücünü üstün bulundurması mecburiyeti açıkça belirlemektedir. Türk Hava Kuvvetleri için bugünkü barış durumunda üstün bir caydırıcılık imkânı sağlayabilmek ancak 200 kadar Fantom uçağına, yani 10 veya 12 filoya sahip olmayı gerektirir. Para ile satın alınması düşünülecek olursa 200 uçağın tutarı 15 milyar lira etmektedir. Sanayileşmesi ve iktisadî kalkınması aleyhine olarak Türkiye'nin böyle bir masrafa girişmesi uygun değildir. Türk devlet adamlarının bu ihtiyaçlarımızı siyasî yollardan çalışmalar yaparak sağlaması gereklidir ve mümkündür. Bunun için çok uyanık olmak ve olayların arkasından sürüklenmemek lâzımdır. Modern stratejilerdeki ve dünya siyasetindeki gelişmeleri dikkate alarak müttefiklerimiz ve dostlarımız katında çalışmalar yapılmalıdır. Son Kıbrıs olaylarında ABD'nin koyduğu silâh ambargosu⁹¹ ile parası ödenmiş Fantom uçaklarını Türkiye'ye

91 *Resmî Gazete*'nin 1 Temmuz 1974 tarihindeki sayısında yayınlanan habere göre Türkiye'nin haşhaş ekimini durdurmadığı için Amerika'nın ambargo koyduğu şeklindedir. Kıbrıs Harekâtı'ndan sonra ABD hükûmeti ambargoya Kıbrıs Barış Harekâtı'nı da eklemiştir. Türkiye'den Kuzey Kıbrıs'taki askerleri geri çekmesini talep etti. Bu silâh ambargosu 1978 yılında ABD Kongresi'nin bir kararıyla kaldırıldı. Ambargonun kaldırılmasına rağmen ancak 1980 yılında Türkiye'ye yapılan silâh yardımı 1974 öncesindeki seviyeye ulaşabildi. Bu silâh ambargosu yüzünden Türkiye'de ABD'ye bağımlı olan silah ihtiyacı gözden geçirildi ve Türk Savunma Sanayi'nin

teslim etmemesi gibi durumlar Türkiye'nin devlet adamları tarafından hassasiyetle takip edilerek üzerinde durulacak önemli konudur.

MİLLÎ HARP SANAYİİ KURULACAKTIR

Türk milleti tarih sahnesinde görüldüğü çağlardan beri, insanlık vasıflarının yüksekliği, adaleti ve dürüstlüğü ile tanınan bir toplum olmuştur. Aynı zamanda teşkilâtçı, iyi savaşçı ve cihangir bir millet olarak ün yapmıştır; fakat sahip olduğu kuvvet ve imkânları hiç bir zaman insanlara zulüm ve haksızlık yolunda kullanmamıştır. Bugün, ilim ve tekniğin çok ileri gittiği modern bir çağda, milletlerarasında yine eski çağlarda olduğu gibi kuvvete dayanan tahakküm ve saldırı zihniyeti devam etmektedir. Dünya üzerinde gerek komşularıyla ve gerekse diğer bütün başka milletlerle barış içinde yaşamayı istemekte olan Türk milletinin haklarını koruyabilmesine kâfi gelmez. Mutlaka, Türkiye'nin düşmanlarını yıldırıcı ve tecavüzden vazgeçirici, tesirli bir Millî Savunma gücüne sahip olması gerekmektedir.

Bir ülkenin iç ve dış güvenliği; iç ve dış meseleleri birbirinden ayrı ve farklı düşünülemez ve çözümlenemez. Kuvvetli ve millî bir kültür, siyaset, sanayi programının uygulandığı; fakirlik ve yoksulluk çemberini kırarak kalkınma davasını gerçekleştirmiş bir Türkiye'nin, hem iç, hem de dış güvenliği en iyi bir şekilde sağlanabilir. Türkiye'yi bir ağ gibi sararak kardeş kavgalarına sürüklenmesine yol açan yabancı kültür ve ideolojilerin istilâsı, bölgecilik, mezhepçilik şeklindeki ayrımlar ve itilmek istendiğimiz sınıf kavgası hep Türkiye'nin meselelerini halledememiş bir ülke oluşuna bağlı hareketlerdir. İçte millî birlik ve beraberliğini temin etmiş; millî şuur ve ülküler etrafında birleşerek sıkılmış tek yumruk olacak bir Türkiye, dış politikada da şerefli, itibarlı ve özlenen yerini en kısa zamanda alacaktır.

Yıllardan beri anlaşılmaz bir ihmalin neticesinde, geri ve perişan bir duruma düşmüş olan Türk milletinin varlığını, devletinin bütünlüğünü ve istiklâlini tehdit eden iç ve dış tehlikelerle karşı karşıya bulunuyoruz. Ülkemizi içerden kundaklamak isteyen, dış kaynaklı ihanet hareketleri ve bütün dünyada cereyan eden devletler arasındaki rekabet; bilhassa

---

kurulmasına karar verildi. Birçok önemli Türk Savunma Sanayi firması bu dönemde kurulmuştur.

memleketimizi derinden tesiri altına alan Kıbrıs, Ege Denizi, Orta Doğu meseleleri, Türk insanının kafasında büyük bir uyanışın ışığını yakmıştır. Bugün, milletçe şunu kesinlikle anlamış bulunuyoruz: Türk devleti ve Türk varlığı bugüne kadar süregelen zihniyet ve politikalarla yaşatılamaz. Türkiye, millî kültürünün ve millî tarihinin ruhuna bağlı kalarak cesur ve köklü hamleler, sıçramalar yapmak mecburiyetindedir. En ileri milletler ve devletler seviyesine ulaşmayı hedef almak ve hedefe gerekli süre içerisinde ulaşabilmek için; siyasetçi, ilim adamı, ordusu, kamu sektörü, özel sektörü, işçisi ve iş adamı ve basınıyla topyekûn millet olarak mukaddes bir heyecan ve şevkle bir araya gelmek ihtiyacı içerisindeyiz. Modern ilim metodlarıyla çağdaş medeniyet seviyesine ulaşmayı planlarken, hayatî önemi bulunan bir hususu gözden uzak tutmamak gerekir: Türk kültür ve medeniyetinin beslediği Türk dehasını bir kenara iten; kopyacılığı ve taklitçiliği esas alan bir zihniyetin yaratıcılığı, hamle gücü ve büyük hedeflere ulaştırıcı teklifleri olamaz. Bugüne kadar Türkiye'nin kaderinde söz sahibi olanlar, kısa yoldan neticeye gidebilmek için kolay ve zahmetsiz gördükleri bu taklitçiliği seçmişlerdir. Uzun yıllardan beri denenen ve bugün Türk insanını paniğe sürükleyen, çıkmaza sokan bu anlayıştan sür'atle uzaklaşmak zorundayız. Hareketleri teklifçi, hamleci, yaratıcı ve devamlı kılan değer, millî kültürdür. Her gelişme, her buluş insan düşüncesinden doğar. İnsan düşüncesi ise yapıcı, hamleci ve yaratıcı gücünü millî kültürlerden alır. Kozmopolit veya yabancı kültürleri kaynak edinen insanın, ne bu kültür değerlerini anlaması ve hazmetmesi, ne de bu değerlere bağlı orijinal bir teklifte bulunması mümkündür. Çünkü milletler hâlindeki dünya düzeninde bir insanın kendi kültürünü kavraması ve hazmetmesi ferdin çocukluk çağından itibaren aldığı terbiyeye ve tarihinden tevarüs ettiği millî mirasına dayanır.

Dünyamız elektronik-füze ve atom çağına girmiştir. Bugün için 9 devlet, atom silâhına sahip bulunuyor⁹². Yunanistan, İran, İsrail başta olmak üzere, pek çok devlet de bu silâha sahip olmak için harekete geçmiş bulunmaktadır. Rusya ve diğer komşularımızın sahip oldukları bu atom silâhıyla çevrili bulunan Türkiye'nin durumu ciddiyet arz etmektedir.

92 Atom bombasına sahip ülkeler; Amerika Birleşik Devletleri, Rusya Federasyonu, Çih Halk Cumhuriyeti, İngiltere, Fansa, Hindistan, Pakistan, Kuzey Kore'dir. İsrail ise, açıkça belirtmemekle beraber atom bombasına sahiptir. İran ise, atom bombası yapmak için mesafe almıştır.

Varlığımızı ve bağımsızlığımızı sürdürebilmek için aynı imkânları elde etmenin çarelerini aramak ve mutlaka bulmak zorundayız. Başlangıçta miktar bakımından az da olsa, atom silâhına sahip Türkiye'nin, dünya politikasında ciddi ağırlık ifade eden önemli bir yer elde etmesi sağlanmış olacaktır. Milletler tarih sahnesine çıkarken, değişik görevler yapmışlardır. Türk milletinin de önemli görevleri vardır. Bunu millî tarihimiz ve millî kültürümüz, medeniyetimiz belirlemiştir. Milletimizin insanlık âlemine karşı vazifelerini yerine getirebilmesi için her bakımdan en ileri duruma getirilmesi lâzımdır.

Topyekûn sanayileşmek, bunun için de harp sanayiine önemli yer ayırmak Türkiye için hedef değildir. İçinde yaşadığımız çağa ulaşmak ve en ileri seviyeye varmak hedefimizdir. Elektronik-füze ve atom çağında yaşadığımızı ifade ettim. İşte bu nokta Türkiye'nin hedefi olmalıdır. Bunun için gereken her tedbir devletçe, özel sektörcü ve milletçe alınmalıdır. Memleketimizin bugün içinde bulunduğu duruma bakarak ümitsizliğe kapılmamak gerekir. Dünyamız hızla ilerliyor. Elektronik-füze ve atom çağının öncüsü durumunda bulunan milletler bu noktaya çok kısa zamanda ulaşmışlardır. Teşkilâtçılığı, zekâsı, büyük ve zengin kültürüyle Türk milletinin, inandıktan sonra bu hedeflere ulaşması hayal değildir. Türk milletinin aydınlarına, yetişen yeni nesillerine büyük düşünmeyi, büyümeyi, büyük olmayı istemeği öğretmeliyiz. Büyümeyi düşünmeyen kafaların, çağın ileri seviyesine ulaşması mümkün değildir. Türk milletinin tarihinden ve millî kültüründen gelen görevleri icabı, bütün darboğazları aşacağına ve yeryüzündeki ileri milletler seviyesine ulaşacağına; büyük, müreffeh ve kudretli Türkiye'nin kurulacağına sonsuz inancım vardır. Bugünlerin uzak olmadığını ifade ederek huzurlarınızdan ayrılıyorum.*

Gerçekler

Şimdi acı bir gerçeğin üzerinde durmamız lâzım. Bu acı gerçek, Türk milleti ile ileri milletlerin arasında bir geri kalmışlık mesafesinin olduğu gerçeğidir.

---

* MHP Genel Başkanı Alparслан Türkeş'in İstanbul Aydınlar Ocağı'nda Mart 1975'te yaptığı konuşmadır.

Türkiye bugün bazı bölgelerinde taş çağında yaşıyor, mağara kovuklarında yaşıyor. Bâzi bölgelerde demir çağına, bâzi bölgelerde buhar çağına girmiş, girmek üzeredir. Bâzi bölgelerinde elektrik çağına girmektedir... Hâlbuki dünya, ileri milletler; atom çağına, uzay çağına, füze çağına, elektronik çağına girmiş bulunuyor. Elektronik, bugün ileri milletlerin yararlandıkları, ilmin bir mucize olarak insanlara kazandırdığı gelişmelerin sebebidir. Bunlardan Türkiye’de hangisi vardır? Hiç birisi yok! Türk milletinin ileri milletlerle arasında olan geri kalmışlık mesafesi; yüzlerce senedir küçülüp, kapatılıp, Türk milletini de ileri milletlere yetiştirmek yerine Türkiye’yi idare edenler bu aralığı, bu geri kalmışlık mesafesini; akılsız idareleriyle daha da büyütmüşlerdir.

Sanayileşmekten Maksadımız Montajcılık Değildir!

İktisatça kalkınmamızın başlıca şartlarını sıralıyorum: En kısa zamanda sanayileşmek zorundayız.

Ancak, buradaki kastımız montaj veya tüketim sanayii değil, ağır sanayi yani endüstridir. Makina yapan fabrikaların kurulmasıdır. Temel parçaları yabancılardan almak ve bunları birbirine eklemekle sanayileşmenin bir ilgisi yoktur. Sanayileşmedikçe kalkınmanın imkânsızlığı da şu iki ilmî gerçekten ileri gelir: Her tarım ülkesi sanayileşmiş ülkeler tarafından sömürülmeye mahkûmdur. Çünkü, sanayi sahasında harcanacak bir saatlik emeğin piyasa değeri, tarım sahasında harcanacak bir saatlik emeğin piyasa değerinden üç dört misli büyüktür. Diğer bir söyleyişle, bir tarım işçisinin dört saatlik çalışmasını bir sanayi işçisi bir saatlik çalışma ile satın alabilir.

Biz Türkiye’de dışarıdan alınan fabrikaların monte edilmesini değil, fabrikayı da yapan fabrikaların kurulmasını savunuyoruz. Türk devleti birinci safhada kendi kendine yeten bir devlet olmalıdır. Millî sanayimizi baltalayan her engel ortadan kaldırılmalıdır. İnsan gücü ziraî sektörden sanayi sektörüne kaydırılmalıdır.

Planlarımızın içinde yatırımları teşvik vardır. Halkın elindeki ölü sermaye, devletin öncülüğü ve kefaleti ile büyük yatırımlara yöneltilecektir. Türk işçisi çalıştığı fabrikanın hem ortağı, hem de işçisi olacaktır. Bu yatırımlar istihsalı artırıcı, döviz sağlayıcı, iş sahaları açıcı olacaktır. Taş binalara milyonları gömme devri artık kapanmalıdır. Türk milletinin israfçı ve ölü yatırımlara tahammülü yoktur.

Sanayileşme Plansız, Gayesiz Bir Speküstasyon Hâline Gelmiştir

Bankacılık ağır faizli, kısa vadeli, yüksek teminatlı, istihsalı arttırmaktan ziyade murabahacı bir yöne çevrilmiş, müşküle düşen vatandaş ezmek için kurulmuş bir mekanizma hâlinindedir. Asıl meselemiz olan sanayileşme hesapsız, plansız, gayesiz bir speküstasyon hâline gelmiştir. Motorlu araç sanayii, Avrupa sanayiinin mamulleri bir faaliyetten ibaret kalmış. yabancı sermaye yatırımı, gazozculuğu ön plana almış, ağır sanayii ihmale uğratmıştır.

29 milyon köylü, ihmal ve lâkaydi ile bakılan, genel yatırımda hissesine düşmesi lâzım gelen nispetin çok aşağısında muamele gören bir sınıf sayılmaktadır. Toprakları az ve verimsiz, ürünleri değerinin altında satılmaktadır. Birkaç büyük şehir ahâlisinin kayırılması için 29 milyon insanın mahsulü yok pahasına indirilmiş, hükûmet baskısı ile buğday fiyatı, maliyetinin altında tutulmakta, tütün ıspanak fiyatına alınmaktadır. Bir yandan sel, öte yandan kuraklık muntazam bir felâket olarak her gün tehdidini icra etmektedir. Köylü teminatsız, sigortasız perişan yaşamaya terk edilmiştir. Millî eğitim hedefsiz, gayesiz, başıboş, okur-yazar yetiştirmekten başka hiç bir dava gütmeyen bir gayretten ibaret hâle gelmiştir. İlk ve orta tahsil çağında, yani 18 yaşın altındaki sabi çocuklara, komünizmden anarşizme kadar her çeşit nazariye telkin eden propagandalar okulları doldurmuş ve bu faaliyetlerini bir hak ve vazife olarak da iddia ve ilândan çekinmez hâle gelen insanlar ortalığı doldurmuştur. Öğretmek ve terbiye etmek için ellerine teslim edilmiş çocukları birbirine düşman, cemiyete düşman, aileye düşman birer âsi hâline getirmektedir. Komünistler Millî Eğitim Bakanlığına, hattâ bizzat bakanlara baskı yapacak kadar pervasız hâle gelmişlerdir. Dün mukaddes mefhumlara, bütün manevî değerlere karşı olan bu fesatçılar asıl vazifelerini bırakıp, küçükleri ters telkinlere tâbi tutarken temel inançlardan mahrum Eğitim Bakanları bu hâdiselere karşı tarafsız olduklarını ilân edecek kadar şaşkınlanmıştır. Şerre karşı tarafsız kalmak, şerre hizmet etmek demektir. Yüksek tahsil gençliği perişan, sefil, himayesiz bırakılmış, yatacak, yiyecek ihtiyaçları altında ezilmiş, zarurî kitap ve malzemeyi temin imkânından mahrum, birbirinin kafasını kırmak için sol akımların bütün tehdidine açık bırakılmıştır.

YER ALTI SERVETİMİZ

Yer altı servetleri, özellikle madenler, millî sanayi, millî savunma ve enerji politikasının en önemli unsurunu teşkil eder. Kalkınmak, sanayi toplumu hâline gelmektir. Sanayi ise, madenlere ihtiyaç gösterir. Bir makina yapmak için, demire, bakıra, krom ve alüminyuma sahip olmak gerekir. Çelik, sanayiın can damarıdır. Çelik yapabilmek için demire ihtiyaç vardır. Millî Savunma, devletimizin, ülke ve millet bütünlüğümüzün korunmasını üzerine almıştır. Bu korunmayı yapabilmek için, uçağa, topa, tanka, silâh ve diğer malzemeye lüzum vardır. Bütün bu savunma araçlarının yapılabilmesi, gerekli madenlere sahip olmakla mümkündür. Sanayi ve savunma, enerji kaynaklarına muhtaçtır. Petrol, kömür, uranyum, enerjide kullanılan madenlerin başında gelmektedir.

Milletlerarası politikada yürütülen rekabet ve mücadelenin ağırlık merkezi maden bölgelerine nüfuz etmek, bu bölgeleri şu veya bu şekilde kazanmaktır. Egemen bir devlet olarak yaşayabilmek, bağımsızlığımızı kaybetmemek için, yer altı servetlerimize sahip çıkmak zorundayız. Kalkınmamız, madenlerimizi üretip, dışarıya satmakla mümkün olabilir. Bunun için gereken her çareye başvurmak zorundayız.

Yer altı servetlerimiz, en kıymetli hazinemizdir. Bunları israftan, bunları yabancı işletmelerden, yer altında gömülü olarak yatan ölü servet durumundan kurtarmak zorundayız. Kapitalist ekonomi, özel sektör, kâr amacı güder. Daha çok kâr elde edebilmek için, masraflı ve zahmetli madenleri işletmez. İşlettiği madenlerde de maden cevherinin en kolay ve verimli kısmını çıkarır, diğer kısımlarını “Maden kalmadı” diye kapatır. Unutmamak zorundayız ki, bu ülke hepimizindir. Bu ülkede gelecek nesillerin, evlâtlarımızın ve torunlarımızın da hakkı vardır. Millî şuur, bugün har vurup harman savurmayı, yarına hiç bir şey bırakmamayı meneder. İç ve dış özel şirketler, madenlerimizin, kaymağını alıp yarına boş çukurlar bırakırlar. Tarih önünde, bizden sonraki nesillere yarın nasıl hesap vereceğiz?

Maden politikamız, akıl politikasıdır. **Nadir madenlerimizi devletleştireceğiz. İç ve dış özel sektör, maden işletmeciliği yapamayacaktır. Türk devletinin, Türk milletinin, Dokuz Işıklı bir iktidarda, bütün madenleri arama ve işletme günü olacaktır.** Bugün dünyanın en büyük BORAKS⁹³ maden rezervine sahip bulunmaktayız. Bu maden, dünyada sadece iki ülkede vardır. Boraks madeni ağır sanayiin birçok dalında kullanılmaktadır. En son füze yakıtlarında da kullanıldığı için stratejik bir önem kazanmıştır. Yarın nükleer enerji üretiminde de kullanılacağı beklenmekte olup, bu konuda Amerikalıların başarıya ulaştığından bile söz edilmektedir. Boraks madenlerimiz, bize sadece bugünkü değeri ile 800 milyar lira sağlayacak rezervdedir. Nükleer enerji üretiminde kullanılmaya başlandıktan sonra ise, Türkiye petrolden daha üstün boraks ile dünyanın süper gücü olmaya namzet memleket hâline gelecektir.

Milli savunma ve yurt güvenliği yönünden önem arz eden deniz kıyıları (sahiller) de devletleştirilecektir. Bugün deniz kıyılarımız bir spekülasyon konusu hâline gelmiş, millî ülkenin stratejik bir parçası olan sahillerimiz özel çıkarların yuvası olmuştur. Turizm Endüstrisini Geliştirme Kanunlarıyla, kıyılarımızda yabancı devlet ve şirketlere toprak mülkiyeti kazanma hakkı sağlanmıştır. Sahiller gibi, kent arsa

93 **Bor:** periyodik cetvel üzerinde B simgesiyle gösterilen, ısıya dayanıklı, sert bir yapıya sahip elementtir.

Bor elementi 2300 C 'de erirken, 2500 C 'de kaynamaktadır ve tabiiatta yaklaşık olarak 230 çeşidi bulunmaktadır. Ayrıca tabiiatta serbest olarak değil, tuz şeklinde ve diğer elementlerle bileşik olarak bulunur. Dünya üzerinde en önemli kaynakları Rusya, ABD ve Türkiye'de bulunan bu element, askeriyeden bilgisayar sistemlerine, inşaat sektöründen otomobil sektörüne kadar 400'ü aşkın alanda kullanılmaktadır.

Türkiye'de başlıca bor yatakları, Balıkesir, Kütahya, Bursa ve Eskişehir'de bulunmaktadır ve Bor madenlerini işletmek için Kırka (Eskişehir), Emet (Kütahya), Bigadiç (Balıkesir), ve Kestelek (Kütahya) tesisleri bulunmaktadır.

Türkiye bor rezervlerinde % 72'lik pay ile birinci sırada gelmekte, % 8.50'lik pay ile Rusya ikinci ve %6,80'lik pay ile Amerika üçüncü sıradadır. bor'un ülkemiz açısından stratejik önemi çok fazladır.

Kullanım alanı bu derece geniş olan bor elementini Amerika uzay teknolojilerinde ve askeriye sistemlerinde kullanırken Türkiye deterjan ve sabun yapımında kullanılmaktadır

Birçok ilim adamı "21.yüzyılın petrolü ve sanayinin tuzu" diye tanımlar. Günümüzün en önemli tabii kaynağı olan petrol; gaz yağı, akaryakıt, makine yağı, fuel oil, jet yakıtı gibi alanlarda kullanılırken Bor, bütün bu alanlarda kullanılabilirdiği, bilgisayar sistemlerinde ve askeriye sistemlerinde dahi kullanılabilir. Bunun yanında sürtünmeye ve ısınmaya dayanıklı olduğu için uçaklarda ve uzay araçlarında da kullanılmaktadır.

mülkiyet sorunu da köklü bir şekilde yeniden düzenlenecektir. Arsa spekülasyonuna son verilecektir.

SANAYİLEŞME MESELEMİZ

Amacımız bağımsız ve büyük sanayi toplumu olmaktır. Seri üretim yapan, büyük üniteli dev sınai tesisleri kuracağız. Sanayileşme bedelimiz, ihracata yönelmiş imalât, özellikle yatırım malları (makina yapan makina) endüstrisini kurmaktır. Montaj sanayii kalkınmamızı sağlayamaz. Montaj sanayiinde, makina ve parçalar dışarıda yapılır, ülkeye yeni bir ithâlât biçimi olarak sokulur. Montaj sanayii, bir üretim malları sanayii olmayıp tüketim sanayiidir. Tüketim sanayii ile ülkemiz hiçbir zaman kalkınmaz. Şu hâlde, millî üretim malları sanayiini kurmak zorundayız, Sermaye malları veya üretim malları sanayii, makina yapan makina sanayii, demektir. Böyle bir sanayii kurduğumuz zaman, istediğimiz kadar fabrika yapabiliriz. Zira bu sanayii fabrika yapım sanayiidir. Meselâ tarımsal kalkınmamızda gübre fabrikalarına ihtiyacımız vardır. Bugün ülkemizde bir gübre fabrikası açmak istediğimiz zaman, Amerika, Almanya ve Rusya ile bir anlaşma yapıyoruz. O ülkelerden gübre fabrikasının makina ve malzemelerini alıp getiriyor, istediğimiz bir yerde bunu monte ediyoruz. Bunun yerine biz, ülkemizde çok büyük bir makina sanayii (fabrika sanayii) kuracağız. Bu sanayi bize binlerce gübre fabrikası yapacaktır. Bu fabrika, gübre fabrikasını yapan bir fabrikadır.

Fabrika yapan fabrikanın en büyük özelliği şudur: Yukarıdaki misalimizde farz edelim ki, ülkemiz için gerekli gübre fabrikalarının hepsini kurduk. Yeni bir gübre fabrikası hiç bir zaman çimento fabrikası hâline gelemmez. Oysa, gübre fabrikası yapan fabrikada hazırlanacak ufak tefek bazı değişikliklerle gübre fabrikası, çimento yapan çimento fabrikası hâline getirilebilir.

Sanayiiimizi kim kuracak, kim finanse edecektir? Dokuz Işık düzeninde ekonomimiz üç sektöre bölünecektir. Birinci sektör, kamu sektörü, devlet sektörüdür. Bu sektör devlet mülkiyetinde olacağı için, finansmanını devlet yapacaktır. Devlet sektörü, alt yapı yatırımlarını (yol, su, elektrik, baraj, liman, kanal, vs.) harp sanayii yatırımlarını ve maden işletmeciliğini yapacaktır. Bu sektörde devlet sektöründen başka hiç kimse faaliyette bulunamayacaktır. Çünkü bu sektör devlet ve milletimizin varlık ve devamıyla ilgilidir. Stratejik bir sektördür. İkinci

MİLLÎ SEKTÖRDÜR. Altı millî teşkilât bu sektörü meydana getirecektir. Bu sektör daha ziyade makina yapan makina sanayiini kuracaktır. Meydana gelen üretim araçlarının sahibi bu teşkilâtlara üye yurttaşlarımız olacaktır. Böylece temel sanayi, millileşeceği için, bu sektöre MİLLÎ SEKTÖR adını vereceğiz. Üçüncü sektör, özel sektördür. Özel sektör de sanayi yatırımları yapacaktır.

Sanayileşme bir teknoloji ve bilim işidir. En modern, en yeni teknolojiyi alacağız. Ancak bu şekilde, kalkınmış ülkelerle aramızdaki mesafeyi kısa zamanda kapatmış olabiliriz. İlim ve ilmî araştırmaya büyük miktarda ilim ve teknik adamı yetiştireceğiz. Üretimi arttıran tatbikî ve araştırmacı ilim dalına, tekniğe ilk planda yer vereceğiz. Eğitim sistemimiz, ülke gerçeklerine ve kalkınma hedeflerine göre yeniden planlanacaktır. Üretici, araştırmacı ve yaratıcı kafalara ihtiyaç vardır. Yetişmiş, uzman kafaları ihraç ettirmeyeceğiz. Bugün en güzide ve teknik ilim adamlarımız başka ülkeler tarafından ithâl edilmiş, elimizden alınmıştır. Bunlara kalkınmamızda baş köşeyi vereceğiz. Türk beyninin dışarıda, başka ülkeler tarafından sömürülmesinin önüne geçeceğiz. Buna müsaade etmeyeceğiz. Binlerce yetişmiş, dünya çapında kıymet arz eden elemanlarımız, gerekli ilgi ve değer bulamadıkları için, yabancı ülkelerde çalışmak zorunda bırakılmıştır Unutulmamalıdır ki, bu güzide elemanlar, bu fakir milletin parasıyla meydana getirilmiştir. Beyin sömürü ve ihracına son verilmelidir

DOKUZ IŞIK ETRAFINDA TOPLANMALIYIZ

Türkiye'nin yaşaması ve tehlikelerden kurtulması; güçlenmesine yani ileri, kalkınmış bir millet hâline gelmesine bağlıdır. İlimde, teknikte, ileriye gitmiş, sanayileşmiş, atomunu, füzesini yapabilen memleket olmamıza bağlıdır. Bu sağlanmadıkça Türkiye başkalarına muhtaç ve zayıf durumda kalır. Türkiye'nin kuvvetli olmasının sür'atle gerçekleşmesi ise, ülkücü, inançlı, muktedir, milliyetçi kimselerin aynı program etrafında, aynı prensipler etrafında, aynı teşkilât içinde toplanmasına, birleşmesine ve ekip teşkil etmesine bağlıdır. Böyle yapmazsak kısa zamanda kolayca mevki elde etmek veyahut herhangi bir refahı, çıkarı elde etmek için; herhangi bir topluluğa kapağı atmak; hiç bir hizmet yapmadan murada ermek, demek olur... Yani, Türk milliyetçileri olarak milletimizin bölünmesini önlemek, Türk milletini yıkmak isteyen komünizm gibi

yabancı ideolojilerin pençesinden kurtulmasını sağlamak ve Türk milletini güçlendirmek, kısa zamanda kalkındırmak, sanayileştirmek, ilimde, teknikte, medeniyette ileri bir hâle getirmek; ülkücü, inançlı, muktedir, milliyetçi kadroların aynı program etrafında, DOKUZ IŞIK'ın etrafında, aynı prensipler etrafında, aynı teşkilât içinde toplanmasına, birleşmesine ve ekip teşkil etmesine bağlıdır. Bunun dışında kurtuluş yoktur.

Dokuz Işık Doktrinimiz, millî doktrinimiz kenarından, köşesinden, başka partiler tarafından didiklenmektedir. Birçok fikirleri, birçok görüşleri çalınmaktadır, alınmaktadır. Yabancı memleketlerden fikir çalmaya alışmış enternasyonal solun bu yeni hırsızlığının amacı, sadece Ülkücü Hareketi bozmak Millî Dokuz Işık Doktrinini hedefinden saptırmaktır. Fikirlerimizi alsınlar; önemli değil, fakat onu hakkıyla bir Türk gibi değerlendirsınler, hakkıyla Türk'e göre, Türk için uygulasınlar. Enternasyonal solun oltasına yakalanan Halk Partisi, Tarım Kentlerini, Köy Kentleri; Millet Sektörünü, Halk Sektörü diye istismar etmiş, bozmuş, amacından saptırmıştır. İktidara gelmiş, katiyen uygulamamış, terk etmiştir. Bu, onların Türk'ün öz benliğinden çıkan, yaratıcı fikirleri anlayamadıklarını, Türk'e göre, Türk için prensibini uygulayamayacaklarını gösterir.

Bu, Millî Doktrin DOKUZ IŞIK'ın nasıl kudretli bir doktrin, nasıl kudretli bir dava olduğunu ortaya koymaktadır. En büyük hasımları dahi, onun prensiplerini, fikirlerini çalmaktan kendilerini alıkoyamamaktadırlar.

SON SÖZ

Millî sanayimizin hızla kurulması, istihdam sorunumuza da çözüm getirecektir. Bugün ülkemizde büyük bir açık ve gizli işsizler ordusu vardır. Ülke nüfusunun büyük bir kısmının işsiz olması, millî barış ve huzurun kurulmasına mâni olmaktır. İşsizliği giderecek en önemli yol, millî endüstri kollarının kurulmasıdır. Bu suretle, birçok iş yeri meydana gelecek ve buralar fazla nüfusu massedip bunlara çalışma imkânı sağlayacaktır. İşsizliği gidermek için sınâî tesisler yanında üst yapı yatırımlarına da önem verilmelidir. Büyük yolların, kanalizasyonların, limanların, barajların yapımında âtl iş gücünden yararlanılmalıdır. Alt yapı hizmetlerini (tesislerini) yapamamış bir ülkenin temel ekonomik yatırımlarını yapması mümkün değildir. Bu itibarla bir yandan gizli ve açık işsizler ordusu hizmet ordusu hâline getirilip, millî kalkınmamıza katkıda bulunacak, diğer yandan da alım gücüne kavuşan vatandaşlarımız barış içinde yaşama imkânına kavuşacaklardır.

Bugün ülkemizde, açık ve gizli işsizler adedi bazı mevsimde 10 milyonu bulmaktadır. Bu demektir ki, bazı aylarda ülkemizde 10 milyon insan işsiz kalmaktadır. İşsiz insanları, hizmet ordusu içinde birleştirip, memleketin kalkınması için istihdam etmek, tek millî istihdam politikasıdır.

Ekonomik kalkınmamız sanayileşmemize bağlı iken, hükûmetin bazı yan reformlar üzerinde durması eksik ve hatalı bir tutumdur. Eksiktir diyoruz, çünkü kalkınma, sadece toprak, eğitim ve vergi reformlarıyla gerçekleştirilemez.

Kalkınmayı gerçekleştirecek tek ve sağlam yol, sanayileşmedir. Hatalıdır diyoruz, çünkü bu reformlar zannedildiği gibi reforme edilecek sektörlerle yeni bir şekil veremeyecektir. Bu reformlardan bilhassa iki tanesine toprak ve eğitim reformuna temas etmek istiyorum. Toprak reformu, kısaca tarif etmek gerekirse, tarım ürünlerinin artırılması ve topraksız veya yeteri kadar toprağı olmayan köylüye toprak verilmesidir.

Türkiye'miz tarım ekonomisine dayanan bir ülkedir. Tarım ekonomisine dayanan ülkeler ekonomik yönden geri kalmış ülke adını alır. Böyle ülkelerde nüfusun büyük bir çoğunluğu köylerde yaşar. Gerçekten bugün köylerimizde nüfusumuzun üçte ikisine yaklaşan 29 milyon köylü nüfusumuzun sosyal refaha kavuşması, insanca yaşayabilmesi mümkün değildir. En radikal bir toprak dağıtımı şeklinde toprak reformu mütalâa edilse bile, Türkiye'de dağıtılabilecek topraklarla sadece 150 bin köylü ailesine toprak vermek mümkündür. Oysa toprağı olmayan yahut yeteri kadar toprağı bulunmayan köylü ailemizin miktarı 3 milyon civarındadır. Bunun için biz diyoruz ki, toprak reformu tek başına yeterli bir tedbir değildir. Mademki ülkemizin en büyük sorunu kalkınmadır ve sanayileşme sonunda âtlı nüfus, gizli işsizler ordusu, sınaî ve hizmet sektörüne kaydırılacaktır. O hâlde yapılacak ilk iş, asıl ağırlığın sınaî kalkınmaya verilmesidir. Köy sınaî kalkınması, tarım reformuyla birlikte yürütülmelidir. Bir yandan, bölge köylere büyük sınaî tesisler kurulup, böylece civar köylerin fazla nüfusunu, işsizlerini buraya çekip, istihdam etmek imkânı doğarken, diğer yandan da sınaî sektöre gittikleri için azalan köylü nüfusuna ekonomik ve rantabl tarım işletmeleri kurma imkânını tanımış oluruz. Nüfusumuz hızla artmaktadır. Bugün en iyimser bir toprak dağıtımı ile 150 bin topraksız yahut yeteri kadar toprağı olmayan köylü ailesine toprak dağıtılmış olsa bile, gelecek yıl nüfus artışı ile bu dağıtım, ekonomik ve sosyal anlamını kaybedecektir. Bu sebeple izlenecek yol Tarım Kentleri yoluyla sosyal yönden köylerin ve köy nüfusunun yeni bir yerleşme planına oturtulması, ekonomik yönden ise, modern tarım toplumunun kurulmasıdır. Böylece Türk milletinin temeli ve sözde efendisi, fakat gerçekte ihmal edilmiş, horlanmış, yalnız bırakılmış ve hattâ soyulmuş, evsiz, yolsuz, elektriksiz, susuz, fakir köylüsü, insan haysiyetine yakışır bir yaşama seviyesine kavuşacaktır. Tarım Kentleri ile köylü bir taraftan suya, elektrige, yola, okula, hastahaneye, kısaca insanca yaşama şartlarına kavuşurken, diğer taraftan da artan tarım üretimi ve bunun karşılığında kendisine kalacak büyük gelir sayesinde yapacağı tasarruflarla ekonomik kalkınmamıza katkıda bulunacaktır Tarım Kentleri hareketinde ağırlık noktası, köy endüstri düzeninin kurulmasıdır. Böylece Tarım Kentleri projesi ülkemizin, dolayısıyla köylerimizin sanayileşme amacını gütmektedir.

Köy sanayii, köylülerin tasarrufu ve devletin yapacağı yardımla gerçekleştirilecektir. Tarım Kentleriyle bir yandan köylü, köylerimiz

sinaî tesislere kavuşurken, diğer yandan da prodüktif, verimli toprak reformunun yapılması imkânını doğuracaktır. Bizce toprak ve tarım reformu dört hareketten ibarettir: Bunlar, tarım topraklarının bölünmesine mâni olmak, ufalanmış tarım toprak ve işletmelerini toplulaştırmak, belirli bir büyüklükten sonra özel mülk araziye bedeli karşılığında kamulaştırıp topraksız yahut az topraklı köylüye dağıtmak ve nihayet emek ve mülkiyet esasına dayanan, Marksist ülkelerdeki kooperatifçilikle ilgisi olmayan, tamamen köylünün iradesini yansıtan kooperatifleşme hareketidir. Bu dört hareketi bünyesinde taşımayan bir toprak ve tarım reformu başarısız kalmağa mahkûmdur.

Böylece Dokuz Işık'ın % 100 yerli ve millî doktrin ana hatlarını çizmiş olduk. Bugünün aydınları gibi asla taklide kaçmayarak, kendi tarihimize, kültürümüze, sosyo-ekonomik yapımıza uygun bir doktrin ortaya koyduk.

MİLLÎ DOKTRİN DOKUZ IŞIK, MİLLİYETÇİ HAREKETİN ÖNDERLİĞİNDE "BÜYÜK TÜRKİYE" NİN KURULUŞUNU SAĞLAYACAK TEK MİLLÎ YOLDUR.

Dizin

A

Abbas, Hüseyin 152
 Abdülhamid I 235
 Abdullah (Kral) 356
 Abdünnâsır, Cemal 83
 Ahmet Emin 108
 Ahmet Hamdi 42
 Ahmet Tembel 287
 Akkoyunlu 95
 Akkoyunlu, Fazıl 86, 116
 Aksoylu, Refet 97
 Alemdar Mustafa Paşa 235
 Alemşah Halime Begüm 286
 Alfred, Büyük 328
 Ali Arslan 42
 Alican, Ekrem 83, 84
 Ali (Hz.) 353
 Ali Suavi 105
 Allenby 356
 Alöç, Kâzım 58, 60, 66, 67
 Altan, Fehiman 58
 Anderson 34, 36
 Andrias II 216
 Apik, Vahram 276
 Aristo 218, 259
 Aristofanes 218
 Aslan, Yusuf 539
 Ataklı, Mucip 103

Atasoy, İhsan 368
 Atatürk 48, 105
 Atay, Falih Rıfıkı 114
 Atay, F.R. 108
 Ateşdağlı, Faruk 69
 Athenegoras 364, 365
 Atsız 61, 67, 121
 Atsız, Nihal 51, 57, 58, 106, 121
 Augustus 220
 Aydemir, Talat 47, 69, 74, 77, 79,
 110, 114, 115, 116, 119
 Ayzıt 49

B

Babur 203, 286
 Bahçeli, Devlet 41, 132, 152, 170,
 179, 180
 Balibar 34
 Banman, Nurullah 58
 Başgil, Ali Fuat 106, 107
 Baş, Mustafa 539
 Başol 85
 Bayar 88
 Bayar, Celal 47, 48
 Baykal 95
 Baykal, Rıfat 116, 118
 Bayrak, Saim 58
 Berk, Bekir 367

Berkes, Niyazi 51
 Berkman, Turgut 81
 Bhabba 34
 Bilge Kağan 37, 174, 489
 Bilgiç, Sadettin 152
 Bilgiç, Said 58
 Birand, M. A. 167
 Birand, Mehmet Ali 166
 Bismark 285
 Bleda, Tansu 169, 170
 Bouillon, Gedefroi 215
 Bozkurt, Celal 55
 Brass 34
 Brejnev 546, 547
 Breuilly 34
 Brubaker 34
 Bulut, Mehmet Ali 368
 Burckhardt, Jacob 212
 Büyükkörükçü, Tahir 136

C

Cafiero, Carlo 186
 Cajetan 346
 Cansever, Hasan Ferit 57, 58
 Çapraz, Kemal 176
 Carter 546
 Celal 62
 Celasun, Sedat 137
 Cemal Paşa 105
 Cemiloğlu, Emre 41, 179
 Cemiloğlu, Mustafa 176
 Chamberlain, Neville 223
 Charles V 347
 Chatterjee 34
 Churchill 223
 Churchill, Clarissa 224
 Clemens III 215
 Coşkun, Adnan 539

Ç

Çakmak, Fevzi 45, 48, 607, 608
 Çan Kay Şek 198
 Çeken, Hamit 119
 Çerkez Ethem 366
 Çetin, Hikmet 169
 Çokdeğer, Orhan 77

D

Darendelioğlu, İlhan 67
 d'Azeglo, Massimo 34
 de Gaulle 463
 Deli Dumrul 186
 Deli Petro 154, 287
 Demirel 152, 169
 Demirel, Nihat 135
 Demirel, Süleyman 62, 126, 133,
 157, 539
 Dervişe 44, 49
 Dias, Bartolomeu 212
 Dinçer, Hasan 114, 115
 Dobrovsky 261
 Doğan, Mehmet 118, 120, 125, 126,
 132, 133, 134, 135, 138
 Doğan, Yalçın 137
 Doğru, Abdülkerim 152
 Doğru, Abdülmecit 152
 Doyle, William H. 77
 Dubçek 233, 546
 Dudayev, Cehar 176
 Dursun, Haluk 151

E

Ebülhayr 286
 Ecevit, Bülent 91, 126, 127, 133,
 141, 152, 156, 463, 498, 551
 Ecevit, Raşan 463
 Eck, Johann 346
 Edebali, Aykut 153
 Eden, Anthony 224

Eflatun 218, 294
 Egbert 328
 Eisenhower 547
 Eken, Kemalettin 539
 Elçibey, Ebulfez 176, 178
 Engels, Friedrich 186
 Enver Paşa 104, 105, 231
 Er, Ahmet 95
 Erbakan, Necmettin 126, 133, 134,
 136, 152, 157
 Ercişli, Mehmet 150
 Erdelhun, Rüştü 76
 Erden, Ali Fuat 61, 62
 Erenerol, Zeki 366
 Ergun, Recep 137
 Erim, Nihat 288, 631
 Eriş, Muzaffer 58
 Erkanlı, Orhan 95, 98, 99, 104, 106,
 112
 Erkovan, Mustafa Kemal 126
 Erkut, Cevdet 60, 61
 Ersin, Nurettin 47, 69, 137
 Esin, Numan 95, 98, 99, 108, 112
 Eugenius 215
 Evliyaoglu, Gökhan 81, 114, 115
 Evren, Kenan 47, 131, 137, 138,
 140, 142, 149

F

Faiz Kaymak 42
 Falih Rıfki 108
 Fatih (Mehmed II) 286, 352, 264
 Fatma Zehra 42
 Feyzioğlu, Turhan 137, 288
 Fındıkoğlu 106
 Frederick III 346

G

Gama, Vasco da 213
 Gautier 215

Gazneli Mahmud 202
 Gellner 34, 35
 Geylangil, Mehmet 89
 Gezmiş, Deniz 539
 Gökalp, Emre 32, 36
 Gökçek, Cengiz 126, 134
 Gökyay, Orhan Şaik 57, 67
 Gorbaçov 197
 Goulden, P.J. 80
 Gözübüyük, Abdullah 83
 Gregorius IX 216
 Gregor XIII 221
 Gümüşpala, Ragıp 76, 115
 Güner, Agah Oktay 126, 134
 Güngör, Erol 36, 37
 Günsan, Üstün 136
 Gürcan, Fethi 116
 Gürsel 77, 83, 88, 118
 Gürsel, Cemal 71, 74-77, 82, 83,
 86, 87-89, 98, 99, 100-102, 117,
 1198, 120
 Güventürk, Faruk 70

H

Halim Paşa 104
 Hasan Paşa 217
 Havlicek, Safarik 261
 Haynes, Fred 82
 Hikmet 79
 Hisarcıklı, Fazıl 58
 Hitler 22, 29, 47, 49, 189, 228, 285,
 286, 522, 524, 536
 Hobs-bawm 34
 Hobsbawm 35
 Honorius III 216
 Hroch 34
 Hüsnü 42
 Huyut, Nurettin 368

I

İlıcak, Nazlı 116, 117
 İrmak, Mehmet 142
 İrmak, Sadi 126

İ

İbni Sebe, Abdullah 353
 İbn-i Sevdâ 353
 İmadeddin Zengi 215, 357
 İmamoglu, Yusuf 275, 276
 İnan, Hüseyin 539
 İnnocentius III 216
 İnönü, Erdal 159
 İnönü, İsmet 47, 48, 50, 52, 53, 56,
 57, 58, 61, 62, 66, 68, 70, 75, 77,
 89, 90, 91, 92, 111, 103, -107,
 114-116, 137, 141, 159, 164,
 165, 178, 275, 308, 309, 618
 İpekçi, Abdi 109
 İraz, Abdurrahman 368
 İsa (Hz.) 285
 İsmail Gaspıralı 229, 230
 İsmet Paşa, bk. İnönü
 İstolni 217

J

Joao II. 212

K

Kabadayı, İhsan 137
 Kabibay 95, 96, 109, 110, 111
 Kabibay, Orhan 70, 94-96, 97-99,
 101, 109-111
 Kadıgil, Yusuf 58
 Kaplan, Kadri 79
 Karahisarthis, Pavlos 366
 Karakurum Han 286
 Karaman, Suphi 79, 95
 Karamollaoğlu, Temel 136
 Kara Mustafa Paşa 217, 218

Karan, Muzaffer 70
 Karl V 355
 Karmal, Babrak 546
 Kayabaşı, Yusuf 276
 Kayacan, Ali Fahir 139
 Kedouri, Elia 37, 179
 Kılıç Arslan I 215
 Kılıç Arslan II 216
 Koç, Ali 150, 152
 Kocal, Turan 131, 132
 Koç, Süreyya 46, 47, 137, 138
 Köksal, Osman 103
 Kollar, Jan 261
 Komnenos, Aleksios 215
 Konrad III 215
 Köprülü, Fuat 48
 Koraltan, Refik 48
 Korur, Ahmet Salih 85, 86, 87, 88,
 179
 Korutürk, Fahri 62, 63, 126
 Kropotkin, Peter 186
 Kübalı 112
 Küçük, Sami 46, 47, 89, 94, 97, 103
 Kürkcü, Ertuğrul 540
 Kurtkan, Amiran 30, 31, 32
 Kütükçü, Âkif 260
 Kuytak, Fikret 70, 97, 103

L

Lenin 22, 29, 536
 Leo X 346, 347
 L'Ermite, Pierre 215
 Louis VII 215
 Luther, Martin 346, 347

M

Madanoğlu, Cemal 71, 72, 94, 103
 Mahmud Han 286
 Makhno, Nestor 186

Malatesta, Errico 186
 Mao 197, 198
 Maratov 536
 Marx, Karl 186
 Mehmed IV 217, 218
 Mehmet Asım 42
 Mehmet Nihat 41, 179
 Melik Kâmil 216
 Menderes, Adnan 48, 49, 75, 88,
 103, 288
 Menderes, Ethem 74
 Menekşe, Ali 276
 Meş'ud I 215
 Michelet, Jules 212
 Milanos, Nikodimos 261
 Millî Şef, bk. İnönü, İsmet
 Mit, Mustafa 131
 Montesquieu 45
 Morstad 78, 80
 Müftüoğlu, Rıza 157, 159, 167, 168
 Muhammed, Cihangir 176, 177,
 179
 Muhammed (Hz.) 273, 325, 357,
 358
 Muhammet Şaybak 286
 Murad Giray 217, 218
 Mussolini, Benito 22, 189, 194, 522,
 524
 Mustafa III 235
 Mustafa IV 235
 Muzaffer 89, 134

N

Nairn 34
 Nâzım Hikmet 46
 Necati Paşa (Gültekin) 132
 Necib 83
 Necip Fazıl 127, 129, 130
 Neville, Foutges de 216
 Nixon 546

Ö

Oğuzoğlu, Osman 118
 Okuyan, Yaşar 131, 133
 Olcas Süleyman 176
 Orbay, Kâzım 62
 Orkun, Hüseyin Namık 57
 Osman Zeki 42

O

Öcalan 157
 Öcal, Cemal Oğuz 58
 Öymen, Onur 169
 Özal, Turgut 155, 157, 159
 Özararat 169
 Özbek, Hamza Sadi 58
 Özdağ 95, 112
 Özdağ, Muzaffer 92, 95, 108, 112,
 113, 116, 118
 Özenirler, Vural 136, 139
 Özen, Sevin (Zorlu) 86
 Özsoy, Ahmet 150

P

Pamak, Mehmet 150
 Papadopulos, Dimitrios 364
 Papa Eftim 366
 Papazyan 170
 Peker, Recep 48
 Petro (Çar) 292
 Petrosyan, Ter 166, 167, 169, 170
 Philippe 216, 355
 Podgorni 546
 Polatkan, Hasan , 83, 103
 Polo, Marco 186

R

Ran, Nâzım Hikmet 45, 46, 158,
 159
 Richard, Arslan Yürekli 216

S

Sabahattin Ali 51
 Şah Budak 286
 Şah İsmail 286
 Sait 79
 Şakar, Feridun 276
 San, Necip 83
 Saraçoğlu, Şükrü 50, 52
 Sarıtaylı, Tansu 169
 Şarlken 355, 356
 Savaşfer, Cihad 58
 Sazak, Gün 126, 127, 146
 Sebük Tigin 202
 Selahattin 42
 Selahaddin Eyyubî 215, 357
 Selim III 86, 88, 151, 234, 235, 286,
 602
 Şenel, Cebbar 58
 Serdengeçti, Osman Yüksel 58, 125
 Seval 134
 Sevinç, Hamdi 136
 Seyhan, DüNDAR 70, 78, 79, 82, 93-
 110
 Sezar 220, 221
 Sırrı 45, 151
 Smith 33
 Smith, Adam 190
 Sofokles 218
 Sofuoğlu, Zeki (Özgür) 58
 Sokrat 218
 Solmazer, İrfan 95, 98, 99, 109
 Somuncuoğlu, Sadi 126, 135, 155
 Soyer, Nurettin 134, 135, 137
 Soyuyüce, Şefik 79
 Stalin 29, 50, 159, 233, 260
 St. Louis 216
 Sükan, Faruk 152
 Sunay, Cevdet 76, 77, 120

Ş

Şeybani Han 286
 Şeyh Cüneyd 286
 Şeyhzade. Maksud Şeyhzade
 Şihabeddin Mahmud İbn Tokuş
 el-Harimî 357
 Şıvgın, Hale (Taşer) 133
 Şıvgın, Halil 131, 132, 133

T

Tahtakılıç, Ahmet 117, 118, 119
 Talat Paşa 104
 Tansu, Ziya 84, 85
 Tanyu, Hikmet 51, 58, 67
 Tarık bin Ziyad 351
 Taşer 112
 Taşer, DüNDAR 112, 175, 276
 Taşkent, Kazım 84
 Taylak, Muammer 121
 Tekin, Arslan 132, 152, 171, 177,
 178, 179
 Tepedelenlioğlu, Nizamettin Nazif
 162
 Tetzl, Johann 346
 Tevetoğlu, Fethi 51, 58
 Timur 203
 Timurtaş, M. Haluk 37, 179
 Togan, Zeki Velidi 57, 58
 Tököli, İmre 217
 Tolstoy 27
 Topçu, Nurettin 106
 Tümer, Nejat 137
 Tümtürk, İsmet Rasin 58
 Tural, Cemal 116
 Turan, Osman 151
 Turgut, Hulusi 42, 43, 46-48, 68, 71,
 72, 77, 82, 83, 85, 98, 99, 107,
 115, 133
 Türkeş, Tuğrul 134, 152, 169, 170
 Türkiş, Yaşar 118

Türkkan, Reha Oğuz 58

Ü

Urbanus II 214, 215

Uzun Hasan 286

Uzun İbrahim Paşa 218

U

Uguryılmaz, İlhami 136

Ulay, Sıtkı 71, 72

Uluç, Fuat 115

Ünal, Mustafa 80, 81

Ünal, Tahsin 136

Ünen, Saffet 51

Ünsal, Niyazi 137, 139, 140, 141

Üzmez, Hüseyin 114, 119

V

Vâlâ Nurettin 46

Vâ-Nû 46

Velidedeoğlu, Hıfzı Veldet 111

Velidedeoğlu, H. V. 112

Venizelos 261

W

Weber, Max 23, 24, 26

Y

Yalçın, Aydın 83

Yalçiner, Yılmaz 123, 150, 179

Yalman, A. E. 80, 114

Yalman, Ahmet Emin 80, 114

Yaşar Kemal 92

Yaşar, Zeki 539

Yavuz sultan Selim 287

Yavuz Sutan Selim 286

Yazarlar Birliği

Yeğin, Abdullah 367, 368

Yılanlıoğlu, İsmail Hakkı 114, 119,
150

Yıldırımoğlu, Vural 276

Yılmaz, İlhami Uğur 136

Yılmaz, Mesut 167

Yunus 286

Yurdakul, Mehmet Emin 105

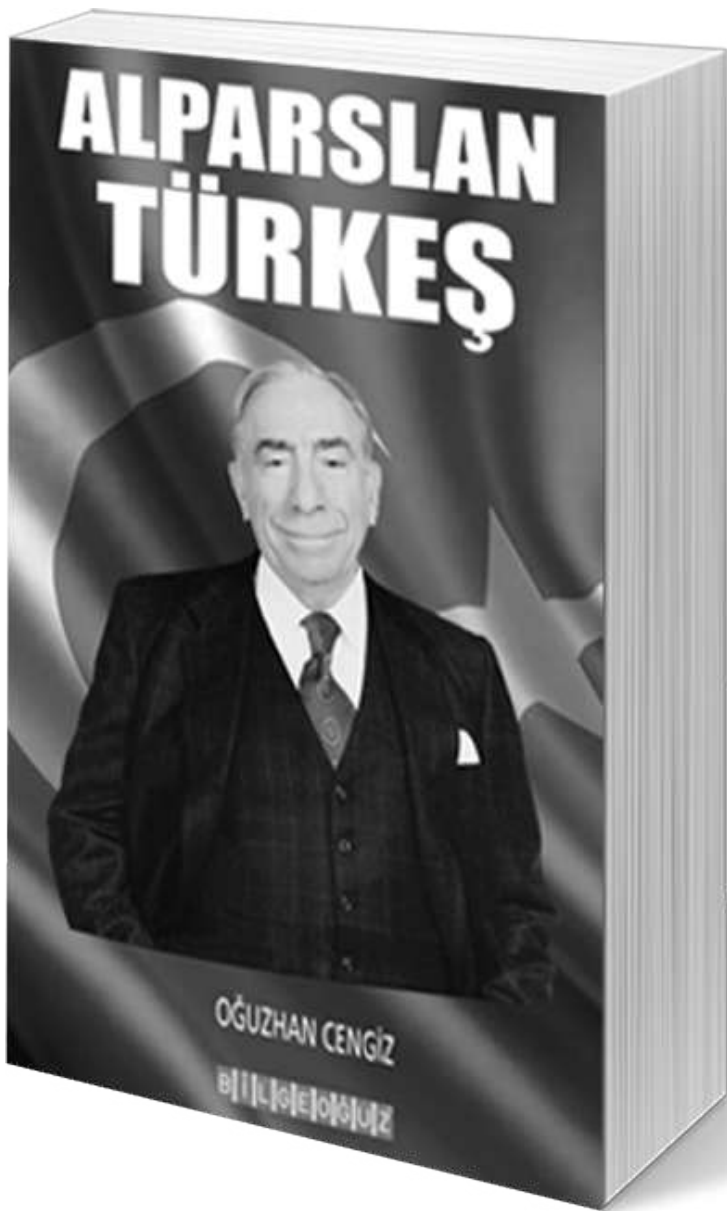
Z

Zeybek, Kemal 123

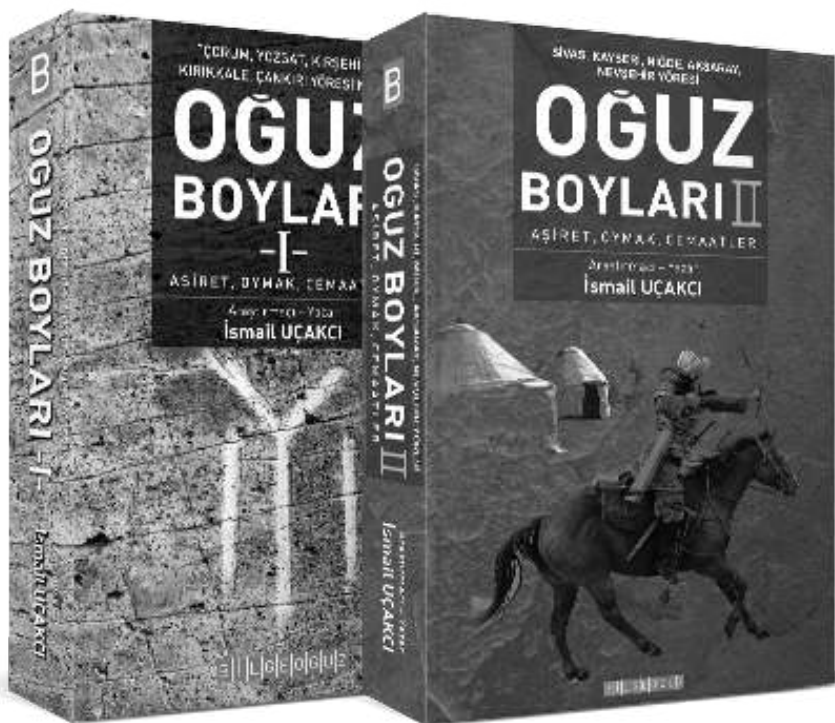
Zeybek, Namık Kemal 26, 175

Ziya Gökalp 105, 307

Zorlu, Fatin Rüştü 83, 86, 88, 103

BİLGE ÖĞÜZ®
OKUNACAK KİTAPLAR

Rahmetli Başbuğ Alparslan Türkeş'in düşüncelerinden oluşan bu eser, aradan yıllar geçmesine rağmen sanki bugün söylenilmiş, bugün yazılmış gibi tazeliğini, güncelliğini korumakta, yol göstericiliğine devam etmektedir. Bu canlılığını daha uzun yıllar koruyacağından emin olduğumuzu da söylemeliyiz. Bu kitaptan her kesimin, her yaşta kişilerin alacağı, çıkaracağı dersler vardır.

Dokuz Işık'ın zaman zaman çeşitli yerlerde değişik baskıları yapılmıştır. Bu da onun hâlâ önemini koruduğunun en canlı ispatı olmaktadır.

**Başbuğ Alparslan Türkeş'i rahmetlerle anıyor,
okuyucuları eserle baş başa bırakıyoruz.**

ISBN: 978-605-4599-89-9

9 786054 599899

bilgeoguz.com.tr ₺25

B I L G E O Ğ U Z®